

Hotgirls Siêu Quậy

Contents

Hotgirls Siêu Quậy	1
1. Chương 1: Việt Nam Yêu Dấu – Ta Về Rồi Đây!	2
2. Chương 2: Đụng Mặt	3
3. Chương 3: Tay Đua Kiệt Xuất	7
4. Chương 4: Kingdom School – Ba Hotgirls Tái Ngộ	10
5. Chương 5: Ai Đụng Vào Cô Ấy Thì Coi Chừng Tôi!	16
6. Chương 6: Người Bạn Phương Xa	20
7. Chương 7: Trở Lại – Khởi Đầu	21
8. Chương 8: “david Monster”, Trời Không Sợ, Đất Không Sợ, Chỉ Sợ Duy Nhất Một Người...	24
9. Chương 9: Tây Ma Nữ - Cánh Cửa Địa Ngục	27
10. Chương 10: Chuẩn Bị Cuộc Thi “the Queen Of Kingdom”	30
11. Chương 11: “the Queen Of Kingdom” – Đêm Olympia Và Ba Nữ Thần	34
12. Chương 12: Hiện Tại Và Tương Lai – Em Sẽ Chọn Từ Bỏ Quá Khứ Và Nắm Bắt Lấy Hiện Tại	39
13. Chương 13: Câu Trả Lời Lúc Nửa Đêm	46
14. Chương 14: Anh Là Người Yêu Chứ Không Phải Mẹ Tôi!	50
15. Chương 15: Đêm Kinh Hoàng	62
16. Chương 16: Phần Thưởng Của Người Thắng Cuộc	65
17. Chương 17: Phải! Anh Sợ! Nhưng Điều Khiến Anh Sợ Chính Là	78
18. Chương 18: Bướm Đêm	95
19. Chương 19: Lễ Đính Hôn	105
20. Chương 20: Thụy Dương	127
21. Chương 21: Công Việc Mới	142
22. Chương 22: Bước Qua Thù Hận	154
23. Chương 23: Âm Sát - Bước Đầu Tiên Bắt Thành	174
24. Chương 24: Phi Vụ Nguy Hiểm	189
25. Chương 25: Tổ Chức – Lễ Kết Nạp	226
26. Chương 26: Người Con Gái Đứng Sau Lưng Anh	259
27. Chương 27: Kết Thúc Của Bình Yên – Khởi Đầu Cho Máu Đỏ	264

Hotgirls Siêu Quậy

Giới thiệu

Kiwasato Bảo An (16t): Là người Nhật-Việt. Một hotgirl chính hiệu, một playgirl đúng nghĩa, một d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hotgirls-sieu-quay>

1. Chương 1: Việt Nam Yêu Dấu – Ta Về Rồi Đây!

Ngoại ô thành phố Tokyo, Nhật Bản Trong một căn biệt thự tựa toà lâu đài mang phong cách châu Âu, hai cô gái mang vẻ đẹp của những thiên sứ đang ngồi đối diện với hai cặp vợ chồng trung niên mang phong thái sang trọng, nũng nịu nói:

- Papa...con muốn về Việt Nam! – Nó làm nũng.

- Tại sao? – Ba nó nhú mày hỏi.- Con muốn về đó thử một lần, dù sao đó cũng là quê hương của con. Con muốn về thăm một lần cho biết. – Nó cố gắng thuyết phục.

- Đúng đấy ạ. Pama cho tụi con đi nha! Con người ta dù sao cũng phải biết mặt mũi quê hương của mình thế nào chứ? – Bảo Vi ngồi cạnh nó cũng ra sức nài nỉ.- Nhưng như vậy sẽ nguy hiểm lắm! – Ba Vi nói- Tụi con sẽ không sao đâu mà...Pama đừng lo.

- Nó trả lời.- Haizz...ta không nói về vấn đề an toàn của hai đứa. Ý ta là những người gặp hai đứa sẽ nguy hiểm mất. – Ba Vi nói bằng giọng lo lắng.- Papa... - Nó và Vi đồng thanh.- Haha... - Bốn người lớn cùng cười.- Thôi...tụi bây muốn làm gì thì làm. Lớn hết rồi, ta cũng không muốn ngăn cản hai đứa làm chi, chỉ sợ hai đứa quậy phá làm xấu mặt ta thôi. – Ba nó nói.

- Con hứa không quậy phá gì mà! – Nó nhìn ba nó bằng đôi mắt long lanh.- Papa... - Vi làm theo nó.- Rồi rồi...ta bó tay. Muốn đi thì lên soạn đồ đi. Sáng mai 7g hai đứa có thể bay sang đó. – Ba Vi chịu thua hai cô con gái. (nó là con nuôi của ba Vi còn Vi thì cũng ngược lại nên hai đứa nó có thể xem nhau như chị em)- Yeahh...

- Hai đứa nhảy cẫng lên vui mừng.- Nhưng ta sẽ tìm trường để các con học. – Mẹ nó nói.- Hả? Con có nghe nhầm không vậy? Mama đang nói gì thế? – Nó mặt mày méo xệch.- Hai đứa phải đi học. Chứ ngồi không quậy phá thì chắc chết ta! – Mẹ Vi nói.- Mama... - Hai đứa nó nhìn hai người mẹ bằng ánh mắt tội nghiệp.- Không bàn cãi. Nếu không thì khỏi đi! – Ba Vi chen vào.- Cũng được...Vậy tụi con ở đâu? – Nó hỏi.- Tùy hai đứa thôi. Hai đứa sao không đi kiếm hai thằng anh trai của tụi bây mà ở chung, không muốn thì ta sẽ cho hai đứa sống riêng. – Ba nó nói.

- Thật ă? Vậy thì thôi...con muốn ở riêng cơ! – Vi nói. Trong đầu hai đứa đang cùng chung một suy nghĩ: “Ở chung với hai ông có nước mà ở nhà chết già chứ đâu được đi chơi. Thôi...ở riêng cho sướng cái thân!”- Ok...Hai đứa cứ ở căn biệt thự 68 đường xx đi. Mở cửa bằng hai cái thẻ từ này. Ta sẽ cài dấu vân tay cả hai vào để chống trộm. – Ba nó nói rồi chìa ra hai cái thẻ.- Ôi...yêu papa nhất cơ! – Cả hai nhận lấy cái thẻ rồi nhảy nhồm lên ôm hôn ông.

- Được rồi...hai cô tiểu quỷ của tôi ơi. Lên chuẩn bị đồ rồi ngủ sớm đi. Kẻo không sáng mai dậy không nổi thì đừng có nghĩ tới chuyện đi đâu nữa. – Mẹ nó nói.- Haizz...16 tuổi đầu rồi mà cứ thế... - Mẹ Vi lắc đầu chán nản với hai đứa.- Thôi...pama ngủ ngon...tụi con lên phòng!

– Nó với Vi chạy vọt lên lầu. Tới đó, cả hai hỉ hửng đến mức ngủ muộn luôn. 6g, phòng nó “Cạch” Cửa phòng nó mở ra và Vi bước vào, cô nàng nhìn nó khẽ lắc đầu ngán ngẩm. Ngủ gì mà say tới mức đồng hồ reo inh ỏi này giờ không hay biết chứ? Nhỏ nhẹ nhàng tắt cái đồng hồ rồi quay sang nó, cố gắng đánh thức: - Dậy...dậy...trễ rồi...không dậy là khỏi về Việt Nam đó!- ... - Không thấy nó trả lời.- Kiwasato...An An...Bảo An...

- Nhỏ cố gắng gọi nó mặc dù kêu tên nào nó cũng chẳng thèm trả lời chứ đừng nói là ngóc đầu dậy.- Haizz...Amen...cái này là mày bắt tao đấy! – Nhỏ thở dài nhìn nó đầy nham hiểm.- Áaaaaaa...ui...cái gì vậy?

– Nó giật mình bật dậy nhảy tưng tưng khi thấy dọc sống lưng lạnh toát đến mức kinh hãi. Từ trong áo nó, vài viên nước đá rơi xuống sàn nhà. Nó cảm thấy ớn hơn thì dừng nhảy rồi liếc nhìn xung quanh phòng. Nó trợn mắt lên nhìn Vi khi nhỏ đứng cười như điên:

- Hahaha...vui...vui quá...Hahaha...- Mày...mày dám... - Nó trừng trừng mắt.- Sao nào? Ai biểu không chịu dậy? Trễ rồi. Hay là mày muốn ở Nhật, không về Việt Nam nữa? – Nhỏ nhìn nó.- Về chứ...chờ tao 5 phút! – Nó phóng vào nhà vệ sinh làm VSCN và thay đồ. Vi khi thấy nó chịu dậy rồi thì cũng xuống nhà ngồi xem...tom and jerry để chờ nó. lát sau, nó xách cái vali đi xuống nhà và bắt gặp cảnh tượng con bạn ngồi ung dung xem TV. Nó nhăn mặt tỏ rõ vẻ khó chịu nhưng cũng chẳng thể làm được gì Vi bởi ai biểu nó dậy muộn làm gì? Nó kéo Vi tới sân bay làm thủ tục và nhanh chóng lên máy bay ổn định chỗ ngồi vì nếu tiếp tục đứng thì chắc nó “chết cháy” mất. Với cái ánh nhìn hình trái tim của mấy chàng trai cộng thêm mấy cái tia lửa điện của tụi con gái chiếu vào thì cỡ nào lại chẳng cháy? Cho dù nó có cao tay hay học khinh công cũng chưa chắc toàn mạng.

Nó mặc áo lệch vai lửng màu vàng làm lộ ra nguyên vòng hai thon gọn cùng nước da trắng như sữa của mình cùng với quần soccer ngắn khoe đôi chân dài thẳng tắp như người mẫu. Chân mang đôi bốt da gót cao 1 tấc ngắn tới ngang cổ chân màu đen, tóc để buông xoã tự nhiên trong vô cùng cá tính. Cộng thêm cái mắt kính to bản màu đen khiến nó càng thêm sức hút. Đúng là hotgirl. Vi thì khác.

Nhỏ mặc một cái đầm cúp ngực màu đỏ có phần chân váy xoè ra cộng thêm đôi giày cao gót màu đen bóng làm chiều cao nhỏ được nâng lên rõ ràng. Gương mặt Vi cũng bị che đi hơn nửa bởi cái kính mát to bự. Cả hai cùng nhau kéo vali vào sân bay.... Suốt chuyến bay, nó và Vi ngủ chẳng biết trời trăng gì hết. Mãi tới lúc hạ cánh thì hai cô nàng mới mơ màng tỉnh dậy.

2. Chương 2: Đụng Mặt

Xuống máy bay, tụi nó bắt taxi về căn biệt thự của ba nó cho rồi cất hành lý và ra khỏi nhà. Nó hỏi Vi:- Muốn đi đâu nào?- Ừm...tôi trung tâm thương mại hưởng mấy lạnh đi?

- Ừ...được đó. Trời nóng quá à! – Nó nhăn mặt. Nó lấy từ trong gara của biệt thự một chiếc mũ trần màu đen mới tinh để dạo phố cùng nhỏ. Chiếc xe dừng lại khi tới trung tâm thương mại bậc nhất

- Style - thuộc gia đình của Vi.—————Kiwasato Bảo Thiên (18t): Anh trai nó, là người vô cùng đẹp trai với mái tóc màu hạt dẻ và khuôn mặt lãng tử, một người khá dịu dàng và ấm áp. Rất thương nó và nó cũng vậy nhưng anh nó thường xuyên không cho nó đi chơi nhiều vì sợ nguy hiểm (không biết ai bị nguy hiểm à! Ặc...Ặc...). Rất giỏi võ nhưng không tham gia bất cứ bang nhóm nào vì không thích, tuy nhiên cũng là một người có máu mặt và được gọi với cái tên “Kiwasato killer”.

Chiều cao: 1m88, chỉ số IQ: 300/300. Trương Khánh Minh (18t): Anh trai của Vi, có thể ví như một chàng hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra, sở hữu một nụ cười rất đẹp làm nhiều em điêu đứng. Phó bang Monster, thành thạo rất nhiều thể võ, là một người tài giỏi, thường được gọi với cái tên “David monster”. Chiều cao: 1m89, chỉ số IQ: 294/300, Hoàng Trí Đăng (18t): Bạn của Minh và Thiên, hần là tên thay bồ như thay áo, cứ thấy em nào ngon ngon là quen, được vài hôm thì bỏ.

Chỉ xem con gái như một trò chơi tiêu khiển nhưng chưa bao giờ điều đứng trước nhan sắc của em nào (để rồi coi khi gặp nó có đơ không thì biết!!!). Là thiếu gia tập đoàn chứng khoán bậc nhất thế giới. Bang chủ Monster, vô cùng giỏi võ, nghe đến cái tên “Crayon evil” là ai cũng sợ chết khiếp.

Chiều cao: 1m87, chỉ số IQ: 299/300. Nguyễn Hoàng Anh Khánh (18t): Là “Dark of Kun” - Phó ban Monster cũng như là bạn của ba người kia. Là người đào hoa, thích lăng nhăng và chưa bao giờ phải lòng ai (kaka...cái tính này để rồi coi chị Vi nhà ta xử anh thế nào!!! :D). Gia thế là con của một tập đoàn viễn thông thứ 5 thế giới.

Chiều cao: 1m88, chỉ số IQ: 293/300. ————— Lúc bước vào, cả hai nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý và được bàn tán sôi nổi. Nó chẳng để tâm tới những lời nói xung quanh mà vẫn thản nhiên như không trong khi Vi thì liên tục đáp trả bằng những nụ cười đẹp mê hồn. Đối với nó, cảnh tượng này quá quen rồi. (kiêu!!!) Nó với Vi đi tới lầu hai thì hai đứa bắt đầu có chiều hướng cãi nhau:- Đi mua sắm trước cái đã!

- Nó nói.- Không...ăn trước cơ! - Vi không chịu thua.- Mua sắm!- Ăn!- Mua sắm!- Ăn!- Hừ...thế thì đi ăn đi. Tao đi mua sắm. Lát gặp ở đây!

- Nó không muốn tranh cãi nữa nên cả hai chia nhau đi hai hướng. Nó lượn hết shop này đến shop khác, mua không biết bao nhiêu là đồ. Bất chợt, nó dừng lại trước shop trang sức. Nó chăm chú nhìn cái nhẫn có hoa văn tinh xảo bên trong lớp kính. Trên chiếc nhẫn có đính vài viên ruby và vài viên kim cương đen nên cái giá cũng chẳng phải rẻ. Nó nhìn chị bán hàng rồi yêu cầu:- Chị cho tôi xem cái nhẫn kia được không? - Một giọng nam khác vang lên cùng nó.- Ồ...

- Nó và hắn quay sang nhìn nhau.- ... - Hắn chết sững trước nhan sắc của nó. (Chuyện! Đẹp khỏi chê mà)- Anh đẹp trai gì ơi? Anh có thể nhường em cái nhẫn ấy không? - Nó biết là hắn đã chết mê chết mệt cái sắc đẹp của mình nên được nước sử dụng mỹ nhân kế luôn.- À...ờ...em cứ lấy đi! - Hắn chấp nhận ngay để lấy điểm trong mắt nó.

- Cảm ơn! Chị ơi...lấy em cái nhẫn ấy. - Nó nói với chị nhân viên.- Ừ. - Chị nhân viên gạt đầu mỉm cười rồi lấy chiếc nhẫn bỏ vào hộp cho nó.- Cửa quý khách. - Chị nhân viên đưa cho nó cái túi sau khi thanh toán xong.

Đang hả hê vì đã dành được chiếc nhẫn một cách ngoạn mục mà không cần tốn một chút sức lực nào thì hắn lên tiếng cắt ngang dòng cảm hứng của nó:

- Người đẹp cho anh một cơ hội để đi chơi cùng được chứ? - Hắn bắt đầu sử dụng nhan sắc đối với nó nhưng trái với những gì hắn mong đợi, nó từ nhỏ đã miễn nhiễm với trai đẹp vì các vệ tinh xung quanh nó đầu ít những người đẹp trai.- Không! - Mặt nó lạnh tanh như tiền rồi bước đi luôn để cho hắn một bộ mặt không thể nào què hơn được nữa với thái độ thay đổi tới 3600 của nó.

Còn về phía Bảo Vi thì nhỏ sau khi xử lý xong một phần gà rán muốn gấp ba bốn lần người thường thì bước vào một quán café.

- Lấy tôi một ly café đen nguyên chất ít đường. - Nhỏ nhẹ nhàng nói với người đang pha café.- Vâng...cô đứng chờ tôi một chút.

- Tên nhân viên đó đáp.- Ừm... - Nhỏ ậm ừ đứng chờ.- Cửa cô đây. - Tên nhân viên đưa nhỏ tận tay ly café.- Cảm ơn... - Nhỏ mỉm cười quay lưng lại bước đi nhưng vừa được vài bước thì...“Bịch”- Oái... - Một tiếng hét phát ra. Bảo Vi do mới quay người lại dậm bước được đôi ba bước thì đụng phải một người khác. Kết quả là hai người cùng té và trên áo tên đó hường luôn nguyên ly café mới mua của nhỏ. Tên đó sau khi bị đổ café lên người thì hét lên làm nhỏ giật mình nhìn lại. Với cái chỉ số IQ ngất ngưỡng như nhỏ cũng đủ hiểu chuyện gì vừa xảy ra là sắp tới sẽ có chuyện gì.

Vi loay hoay rồi rít không biết làm thế nào:- Tôi...tôi xin lỗi...tôi không cố ý...anh có sao không? Tôi thành thật xin lỗi. Anh có ổn không? - Nhỏ loạn xì ngầu.- Haiz...cô đi đứng cái kiểu gì thế hả? Mắt cô để ở đâu vậy? Đui à? - Tên đó càu nhàu gất lên.- Anh... - Nhỏ trợn mắt nhìn.- Tôi sao? Giờ cô tính thế nào? - Tên đó tỏ vẻ bực bội.- Thế anh muốn thế nào?

- Nhỏ cố gắng bình tĩnh.- Bồi thường! - Tên đó dừng dừng đáp.- Cái gì á? Anh mơ à? Nào có vấn đề hay thần kinh bị chập mạch thế hả? Không đời nào tôi lại đi bồi thường cho anh. Còn vấn đề mắt của tôi thì

cho anh xem lại!

Anh cũng bị đui à mà còn hỏi mắt tôi để đâu? Bộ không thấy sao còn hỏi? Anh đi cũng không thèm tránh đường cho tôi ở đó mà quất mắng này nọ! Anh tưởng mình là ai? – Bảo Vi bực tức xả một tràng làm tên đó ngớ người.- Cô... - Tên đó cứng họng.Từ xa xa có hai người bước tới. Một nam một nữ. Đứa con gái đi cạnh tên con trai phải nói là chỗ cần che không che, hở không hở. Nói chung ăn mặc cực kì thiếu vải trầm trọng. Bảo Vi liếc xéo nhỏ đó một cái với ý nghĩ trong đầu: “Chướng cả mắt!”

Còn quay sang tên con trai thì...nhỏ đơ luôn! Nhận thấy hai người đó đi về phía mình...nhỏ quay mặt đi, cốt là để tên con trai đang bước tới không thấy mình.Hai người đó dừng lại bên cạnh tên vừa gây sự với nhỏ, tên con trai hỏi:

- Chuyện gì vậy?- Hừ...cái con nhỏ thối tha này làm đổ café lên người tao rồi không chịu bồi thường...đúng là cái đồ thiếu tự trọng! – Tên đó nói nhỏ làm Bảo Vi trừng trừng mắt quay lại mắng, quên luôn mình đang trốn ai.- Anh vừa phải thôi nhá! Bản tiêu thư đây hạ mình xin lỗi anh là phước đức mười hai đời nhà anh rồi đó! Dừng có mà được đằng chân lên đằng đầu như thế! Tôi không nhìn anh đâu! – Bảo Vi tức tối quát.- Vi???

- Tên kia chứng kiến nãy giờ thì neho mắt hỏi.- Á...chết mẹ rồi... - Vi đưa mắt sang người vừa gọi mình thì mới phát hiện mình bị hớ rồi. Ôi trời ơi! Công sức lặng lẽ chuồn qua đã không để hai ông anh biết thế công toi!- Vi...sao lại ở đây? – Tên con trai đó hỏi tiếp.

- Á...à...anh Minh yêu quý của em... - Nhỏ nói với giọng ngọt ngào kinh khủng làm tên kia giật cả mình với thái độ quay ngoắt 360 độ của nhỏ.- Ôhô...anh đâu đề cập tới vấn đề yêu hay ghét? Anh chỉ muốn hỏi sao em lại ở đây? – Minh cười giả lã rồi nhìn cô em mình.- Á...thật ra thì... - Nhỏ ấp a ấp úng vì nếu nói ra thì về nhà sẽ bị nó chém chết còn giờ mà không khai thì bị anh phanh thây ngay tại chỗ. Đường nào cũng gặp Diêm Vương sớm.- Bảo Vi...

- Minh nghiêm giọng lại.- Thật ra...pama cho em sang đây! – Nhỏ nói lí nhí.- Cái gì? Pama ày sang đây à? Có nhầm không? – Minh nhú mày nghi ngờ.- Anh không tin thì gọi về hỏi pama mà kiểm chứng. Em tuyệt đối không nói sai sự thật! – Nhỏ hung hờn.- Hừ...thôi bỏ đi! Cứ coi anh mày tin mày một lần. Mày qua đây thì chắc con tiểu quý kia cũng sang đúng chứ? – Minh nhú mày nghi ngại.- Vâng! – Nhỏ gật đầu lia lịa.- Ôi...cái tháng năm huy hoàng của tôi ơi! – Minh ôm đầu kêu than.- Hừ...than với chả vãn suốt ngày! – Nhỏ hừ mạnh một tiếng.

- Con kia! Mày cầm miêng lại giùm anh mày một cái! Mày có tin tao gọi điện kêu pama vác mày về ngay không? – Minh trừng trừng mắt.- Anh dám? Em chưa méc pama anh sang đây cặp với mấy con nhỏ chân dài là may phước lắm rồi. Còn hù em hả? – Nhỏ vặn ngược lại.- Thôi thôi có ời...cho tôi xin! Tôi không dám! – Minh vác cái bộ mặt thất bại.- Hừ...may cho anh đó. Còn tên này là bạn anh hả? – Nhỏ hất mặt sang tên kia.- Phải! Nó là Khánh. Bạn anh!

- Minh trả lời.- Thế hai người tự giải quyết nhá. Em đi. – Nhỏ đứng dậy, phủi quần áo rồi quay lưng đi.- Này...giải quyết chuyện gì thế? – Anh nhỏ hỏi với theo.- À...chuyện café trên áo hần ta ấy mà. Em xin lỗi rồi nhưng hần không chịu. Anh giải quyết đi. Em về nhá! – Nhỏ quay lại trả lời rồi chạy biến đi.

Nó và Vi gặp lại nhau tại chỗ cả hai hẹn lúc đầu rồi cùng nhau quay trở về căn biệt thự. Buổi chiều hôm nay thế là đủ. Nó về phòng rồi đi tắm một cái át mẻ. Nó ngâm mình trong bồn nước hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mới chịu bước ra. Quanh người quấn một cái khăn bông lớn, dài tới ngang đùi, nó bước về phía giường và cầm lấy chiếc điện thoại đang reo ồm ồm mà nghe máy:“Dạ...” “An đó hả con? Mama nè! Ăn uống gì hết chưa?”

- Là going mẹ nó.“Dạ rồi ạ! Mẹ gọi kiểm con có chi không?” – Nói trả lời.“Ta nhớ hai đứa nên mới gọi hỏi thăm thôi. Bảo Vi thế nào? Khoẻ cả chứ?”“Vâng! Vẫn khoẻ ạ...”

- Nó trả lời mà lưỡi lè ra.“Hừ...nói chuyện với con mắt cả hừng.” – Mẹ nó nói với giọng hờn dỗi.“Thế thôi ạ. Mama không có hứng nữa thì con cúp đây!”“Ấy khoan...hừ...cô đấy nhá! Chỉ có biết chọc tức tôi là giỏi thôi.” – Mẹ nó trách móc.“Hi...con mà lại...”

- Nó nhăn răng cười.“Mệt cô quá. Tôi gọi điện để nói với hai cô là hai đứa sẽ học chung với hai thằng anh kia. Mai tới trường rồi lên phòng hiệu trưởng nhận lớp tiện thể chào hỏi luôn thể hộ ta. Lâu rồi không gặp ông

ấy!” – Mẹ nói nói.“Vâng...con biết rồi!” – Nó chán nản.“Ngủ sớm đi. Mai đi học.” – Mẹ nó dặn dò.“Vâng...mẹ ngủ ngon, con cúp đây!” – Nó nói rồi cúp máy cái “rụp”.Nó không khỏi nén tiếng thở dài. Nhắc đến hai tiếng đi học, thực sự đối với nó quả là kinh khủng. Nó còn nhớ gần 15 năm cấp sách tới trường đều cùng là một thảm họa. Con trai xếp hàng dài theo nó với Vi thật sự khiến người ta đau đầu. Chưa kể còn gặp mấy vụ đánh ghen lùm xùm của mấy đứa con gái ghen ghét hai đứa nó nữa chứ.Đáng nói hơn nữa là nó đã cố gắng để trở thành một đứa con gái quậy phá kinh khủng để mấy đứa khác tránh xa ra nhưng không ngờ phản tác dụng.

Số fans theo đuổi nó tăng gấp 3, 4 lần làm nó thấy nản. Đây là lí do tại sao nó cố gắng nhảy cóc ra trường nhanh chứ không chết sớm. Hiện tại trong tay nó nắm 4 cái bằng đại học của 4 trường nổi tiếng trên thế giới về: thiết kế thời trang, luật sư, kinh doanh và bác sĩ.Mai đi học rồi, nó ngẫm mà thấy chán ngán. Một suy nghĩ loé lên trong đầu nó: “Hay là đi chơi?”Nó nhanh chóng chạy cái vào sang phòng Bảo Vi thì thấy nhỏ đang ung dung nằm trên giường lướt web với cái laptop trước mặt. Nó nhảy cái phót lên giường kêu nhẹ tay Vi hỏi:- Ê...tao chán quá à!- Rồi...mày muốn đi đâu?

– Vi nhìn nó bằng đôi mắt gian gian.- Hi...có mày hiểu tao nhất! Tao tính tới bar xem hai ông anh mình làm ăn ra sao. Tao muốn biết ai sẽ nắm chức danh chị dâu tương lai của mình! – Nó hứng khởi.- Nghe cũng vui đó! Tao duyệt! Haha... - Nhỏ cười rồi nhìn nó, nói tiếp:- Thế nhưng biết hai ổng ở đâu mà tìm?- Keke...tao đã liệu trước chuyện này rồi. Gọi điện hỏi thằng Zun là biết ngay ấy mà! – Nó cười nham hiểm.- Đúng là bạn tao có khác!

Gọi lệ đi!! – Vi thúc nó.Nó cầm cái điện thoại rồi gọi cho Zun – một tên đàn em hai đứa nó rất quý:“Alo...thằng nào đấy?” – Đầu dây bên kia giọng khó chịu.“Cái gì á? Thằng nào sao? Mất mày đui hả? Nghe điện thoại mà cũng chẳng biết nhìn xem là ai sao?” – Nó lớn giọng.“Hừ...mẹ nó...thằng nào nói lệ! Tao đang bận!” – Zun gắt.“Bà nội mày!

Tao rửa tám đời dòng họ nhà mày sống gấp ma, chết gấp quỷ, ở nhà thì bị điện giật tưng tưng, ra đường thì xe tông thần kinh tưng tưng, xuống biển gặp cá mập nó xơi, lên núi thì mệ chết hết hơi để thở! Tao ày 3s để biết tao là ai!!!”

– Nó chửi xối xả làm thằng nhóc trợn tròn mắt, mồ hôi ướt đầm lưng áo, mặt mũi trắng bệch đầy sợ hãi còn Bảo Vi bên cạnh thì nằm cười lăn cười bò.“Không lẽ...chị...” – Thằng Zun áp úng.“Phải...tao là chị mày đây chứ thằng nào! Ngon quá nhỉ?

Dám nạt tao à?” – Nó hét vào cái điện thoại làm Zun phải để xa gần cả mét để bảo toàn cái tai.“Em...em xin lỗi chị yêu quý mà! Tại không ngờ hôm nay...chị chiều cổ gọi cho thằng em này nên em hơi...bất ngờ mới không kịp nhận ra thôi! Chị làm ơn bỏ qua cho em!” – Zun nuốt nước bọt cái “ực” đầy khó khăn.“Hừ...chị mày đang có chuyện gấp cần hỏi nên bỏ qua nhưng nên nhớ là không có lần sau đâu!” – Nó hăm dọa.“Vâng...mà chọ có chuyện gì cần hỏi ạ?”

– Zun hỏi.“Anh hai đang ở đâu vậy?”“Ý chị là Anh Minh với anh Thiên ý ả?” – Zun hỏi lại.“Ừ”“Hai anh ấy đang ở trường đua Tử Thần. Chị tới đó là gặp ngay. Ngồi ngay đây vip đó!” – Zun nói.“Thế hai ổng có tham gia không?” – Nó hỏi.“Theo em biết là không. Hai anh ấy hôm nay chỉ đến xem thôi.” – Zun thành thật trả lời.“Thế thôi nha nhóc.

Mà chị mới về Việt Nam đây. Nghe nhóc nhắc tới trường đua Tử Thần làm chị nóng máu thật đấy! Tối nay chị muốn quậy một bữa ra trò ở đó. Nếu thích thì tới xem!” – Nó cười.“Thật ả? Thế thì em sẽ tới. Khoảng 10g là bắt đầu đấy. Em tới đó chờ chị!”“Thật sao? Thế thì lát chị tới!” – Nó nói rồi cúp máy.- Sao rồi? Hai ổng đang ở trường đua Tử Thần hả?

– Bảo Vi nhìn nó đầy thích thú.- Ừ...tối nay nóng máu thật! Hay là tham gia? – Nó hỏi.- Thôi nha...mày đua thì tao ngồi xem! Đua với mày tao nhục chết. – Vi lắc lắc cái đầu.- Haha...biết không thắng nổi tao nên mới ngồi xem chứ gì? Biết thế là tốt đó! Tao không ngờ mày lại biết dừng lại đúng lúc như vậy! – Nó được thể tự sướng một tràng.- Khùng à? Tao còn khuya mới sợ mày. Chỉ là đêm nay không có hứng. Để bữa khác đi. – Nhỏ bĩu môi trả lời.- Ồ...thì thôi.

Chuẩn bị đi rồi đi. 8g30 rồi. 10g là đua nên tao không muốn tới trễ. – Nó nói rồi chạy tót về phòng sửa soạn.Nó về tới phòng là mở tung cái tủ quần áo chọn một bộ đồ thật phù hợp cho đêm nay. Nó chọn một cái áo da đen ôm sát người, cộc tay làm tôn lên vóc dáng của mình cùng với cái quần dài cũng màu đen nốt.

Thêm một cái dây chuyền có mặt hình đầu lâu trước ngực, tai đeo khuyên hình chữ thập bằng pha lê đen đầy bí ẩn kết hợp với vài cái vòng tay màu đen có đính tán khiến nó trở nên cá tính hơn. Chân mang đôi boots cao tới đầu gối có gót nhọn 1 tấc, chiều cao của nó như được tăng lên một cách rõ ràng. Gương mặt nó bị che đi hơn nửa nhờ cặp kính mát to bản, mái tóc màu hung đỏ cá tính được vuốt vồng lên cao. Nó bây giờ nhìn chẳng gì xã hội đen. Bước xuống nhà, nó thấy Bảo Vi đang đứng chờ nó.

Nhỏ diện một cái áo lịch vai màu đỏ nóng bỏng dài qua cái quần sóc trắng một chút, chân mang đôi boots cao 1 tấc tới mắt cá chân màu đen. Nhỏ cũng như nó, trên gương mặt hiện diện một cái kính to bản để che đi gương mặt của mình. Phải nói thật, Bảo Vi lúc này làm mấy tên sói già nhìn vào phải nuốt nước bọt “ừm ừm”. Hai đứa leo lên hai chiếc xe moto đen bóng lao vút ra khỏi cổng biệt thự với đích đến là trường đua Tử Thần...

3. Chương 3: Tay Đua Kiệt Xuất

Qua cái tên trường đua, ai cũng có thể biết rằng nơi đây đã cướp đi không ít sinh mạng của nhiều người. Hầu hết các tay đua đều đi tới chặn thứ tư là tự động bỏ cuộc, riêng những ai quyết định đi chặn cuối cùng – chặn thứ tư – thì kết quả là được đi chào hỏi Diêm Vương sớm.

Tuy nhiên, nếu nói đến những người đã vượt qua chặn đua cuối cùng thì không phải không có nhưng rất ít. Chỉ du nhất có năm cái tên cho đến hiện tại mà thôi: 1. Kiwasato Venus 2. Ellie angle 3. Kiwasato killer 4. Crayon evil 5. Vanessa máu lạnh. Tuy nhiên, trong đó thì bốn cái tên đầu vô cùng quen thuộc, riêng cái tên “Vanessa máu lạnh” thì gần đây mới nổi là một vô gái giết người không gớm tay...

Nó chạy xe thẳng vào trường đua và bóp thắng, bẻ đầu xe tạo nên một cảnh dừng rất ngoạn mục. Những ai ở đó không khỏi trầm trồ ngạc nhiên. Nó cùng Vi bước xuống xe, gỡ nón bảo hiểm nhưng tuyệt nhiên không thêm gỡ bỏ cái kính mát ra khỏi gương mặt. Nó lạnh lùng như tảng băng di động còn Bảo Vi thì luôn mỉm cười đáp trả làm hàng tá tên ngất xỉu vì xịt máu mũi. Nó đến bên tên trọng tài, nói nói gì đó mà mặt tên đó tỏ vẻ ngạc nhiên hết sức rồi gật đầu lia lịa. Xong xuôi, nó lại ngồi cùng Vi ở dãy ghế xip thứ hai.

Dãy ghế vip đầu có bốn tên con trai cùng ba đứa con gái ăn mặc cực kì sexy (4 tên con trai thì khỏi nói rồi nhé, biết ai không?) đang ngồi. Trong số đó, một người ngồi một mình còn ba người kia mỗi người ôm eo một em làm hai đứa nó nhìn chường cả mắt. Nó và Bảo Vi đang nhíu mày khó chịu thì Zun từ đâu chạy đến, miệng tít ta tít tít:- Hai chị về ba giờ vậy? Sao không nói em ra đón?- Hi...tụi chị mới tới lúc trưa thôi. – Vi trả lời.- Thế hai chị ở đây bao lâu? – Zun nhìn hai đứa nó hỏi.- Khi nào thích thì về. – Nó giọng lạnh tanh trả lời.- Chị ơi...Chị Venus (ở đây gọi bằng tên này vì tụi nó lẩn tụi hần không muốn ai biết thân phận thật sự của mình ngoài đời) sao thế ả? – Zun dè dặt hỏi nhỏ vào tai Bảo Vi.- Không biết...vốn Venus là người lạnh lùng nên nó phải giữ hình tượng. Bây giờ nó là Venus chứ không phải Bảo An! – Vi trả lời.- Em quên!

– Zun gãi đầu và tiếp theo đó là một giọng nói qua micro vang lên:- Thưa mọi người. Ngay bây giờ cuộc đua xe tối nay sẽ chính thức bắt đầu và đặc biệt hơn nữa...hôm nay có sự tham gia của một người rất đặc biệt! Kiwasato Venus! – Lời bình luận viên vừa kết thúc cũng là lúc của trường đua nhộn nhịp hẳn lên. “Kiwasato Venus?” Ý nghĩ xẹt ngang qua đầu bốn tên con trai ngồi trước mặt tụi nó. Thiên khê nhíu mày: “Con nhóc này về đây lúc nào vậy?” và trong lòng thì không biết nó sẽ làm gì. Còn Minh thì lại có suy nghĩ khác: “Ồ...mới tới là muốn đua ngay sao? Bao nhiêu năm, thật sự mình không bao giờ có thể coi thường nó!” Còn về phần hần với Khánh thì thích thú bởi đây là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng tài năng của nó.

Nó khê nhếch mép. Trong người nó bắt đầu rạo rức, lâu lắm rồi, nó chưa đua xe nên cảm giác bây giờ rất phấn khích. Nó đứng dậy bước đến bên chiếc xe moto phân khối lớn màu đen bóng của mình dựng ngay vạch xuất phát thì đội nón bảo hiểm lên rồi leo lên chờ hiệu lệnh xuất phát. “Pằng” Tiếng súng hiệu lệnh vang lên. Nó cùng năm tay đua khác rồ ga phóng đi. Chặn 1, chặn 2, chặn 3, nó đều vượt qua trót lọt, tuy nhiên, có 4 tay đua bỏ cuộc giữa chừng nên ở chặn cuối cùng, chỉ còn nó với 1 người nữa.

Đoạn đầu của chặn này cũng chẳng phải khó khăn gì, nó và tên kia nhanh chóng vượt qua nhưng tới đoạn cua thì bắt đầu gay go rồi. Đường đua này rất hẹp nhưng khúc cua thì vô cùng nhỏ. Tuy nhiên, đối với nó

thì nhiều đây chẳng bỏ. Nó còn có thể cua gấp những góc nhỏ hơn thế này. Nó vượt qua và tên kia cũng thế nhưng đến đoạn cuối cùng thì buột bộ não nó phải làm việc thôi. Sau khúc cua là một con đường thẳng tắp nhưng hẹp, dài khoảng 30m sau đó là một cái vực sâu tối tăm khó nhìn thấy đáy. Hai đoạn đường bị cách bởi cái vực sâu kéo dài 50m. Não bộ nó bắt đầu tính toán để sử dụng vận tốc thích hợp mà bay qua.

Nó lảo nhảo tính rồi rồ ga lên với vận tốc 310km/h (cái này là chém đại! Đừng ném đá!) 1 giây 2 giây 3 giây 4 giây 5 giây Tất cả mọi người đều sợ hãi chứng kiến, Bảo Vi thì thản nhiên như không, gương mặt không hề tỏ ra một chút lo lắng nào vì nhỏ thừa biết khả năng của nó dư sức làm chuyện này. Còn về phía Thiên – anh trai nó – thì nhíu mày dăm chiêu nhìn cô em gái. Ba tên còn lại thì mắt mở trừng trừng ra xem và rồi... “ẦM...BÙM...”

Tiếng nổ vang lên chói tai, từ dưới vực phát ra ánh sáng của lửa từ vụ nổ xe. Tuy nhiên, chiếc xe rơi xuống vực không phải nó mà là tên xấu số kia.

Nó vượt về đích và trở thành người thắng cuộc. Cái tên “Kiwato Venus” lại một lần nữa sống dậy sau hơn nửa năm trời im hơi lặng tiếng, nó chạy xe qua vạch đích rồi tiến tới trước hàng ghế vip. Bỏ mũ bảo hiểm xuống (tất nhiên là vẫn đeo kính đen nhá), nó cười khẩy một cái rồi đứng dựa vào xe nhìn lên hỏi: - Thế này được chứ? - Ok...rất ngoạn mục! – Bảo Vi đứng dậy vỗ tay tán thưởng nó. - Quá khen! – Nó cười giả lả. - Nhưng liệu mạng! Cũng may là điều chỉnh vận tốc đúng chứ chệch dù chỉ một chút là toi rồi! – Thiên mím môi, cố gắng kiềm chế sự tức giận của mình. - Anh cũng biết rõ là em có thể mà.

Xem thường em gái mình là không được đâu nhá! – Nó cười. - CÁI GÌ? EM GÁI? – Hai tên kia sau khi chứng kiến màn trình diễn của nó thì vẫn chưa hoàn hồn lại, mãi tới lúc nghe nó nói là em gái Thiên mới có thể mở miệng ra hét lên. - Có cần hét thế không? Điec cả tai! – Nó ngoáy ngoáy lỗ tai tỏ vẻ khó chịu. - Tao ới biết mày có em gái nhá Thiên! – Hấn nhìn anh nó trợn tròn mắt. - Có mà giấu anh em. Chơi không đẹp rồi! – Khánh lắc đầu. - Tụi bây không cần biết! – Thiên chỉ lạnh nhạt đáp rồi tiếp tục nhìn nó.

- Haizz...anh tính đón tiếp em gái bằng cái ánh mắt giết người ấy sao? Thật thất vọng quá! – Nó lắc đầu tỏ vẻ thất vọng. - Mệt quá...anh thua em rồi...đúng là cái con tiểu quỷ này mà! – Anh không khỏi bật cười một cái.

- OMG? Cái quái gì đang diễn ra vậy trời? – Hấn há hốc mồm. - Ồi...trong cuộc đời tôi đây là lần thứ nhất tôi được chiêm ngưỡng nụ cười của thằng Thiên đấy bà con! Chuyện gì vậy nè? – Khánh phụ họa. - Tụi bây bớt làm nhảm đi! – Thiên nhìn hai tên bọn hấn. - À...ờ...thì thôi... - Khánh sợ ánh nhìn của Thiên mà quay chỗ khác. - E...Em gái mày đeo kính làm gì thế? Sao không bỏ ra để hai đứa tao chiêm ngưỡng chút? – Hấn lảng sang chuyện khác. - Em gái tao là hàng để tụi bây xem chắc? – Thiên cau có. - Không được thì thôi! Làm ghê vậy? Tao cóc thèm xin mày nữa! Xin người đẹp bên dưới dễ hơn. – Hấn lè lưỡi. - Hừ... - Thiên chỉ nhếch môi, không nói. - Này em ới! Bỏ kính ra cho hai anh xem mặt đi! – Hấn quay xuống nhìn nó nói. (hấn chưa nhận ra nó là cô gái mình vừa gặp ban chiều trong trung tâm thương mại) - Phải phải! – Khánh gật đầu lia lịa. - Hừm... - Nó chỉ nhếch môi, cũng chẳng trả lời. Bảo Vi nhìn nó, khẽ lắc đầu rồi đứng dậy rời khỏi hàng ghế đi xuống dưới chỗ nó. Nhỏ khẽ vỗ vỗ vai nó, miệng chỉ cười cười không nói.

Khánh thấy nhỏ bước xuống nên tò mò: - Ồ...cô em này là ai đây? Bạn em hả? – Khánh mỉm cười nhìn nó hỏi. - Ồ...bạn em tao! – Thiên nhìn Khánh cười gian.

- Thế hả? – Khánh cười tươi. - Ừm...cũng là em thằng Minh! – Thiên nói tiếp làm anh Khánh nhà ta chết trân tại chỗ. Chuyện chạm trán ở khu thương mại của Vi và Khánh đã được Minh truyền đạt lại cho Thiên nghe nên anh mới biết để nói đều Khánh.

- ... - Khánh im lặng, mặt nhìn rất khó coi. - Mày sao thế? – Hấn huých vai Khách một cái. - ... - Khánh vẫn không nhúc nhích. - Mày... - Hấn tính gọi hưng chỉ bằng một câu nói củ Vi, Khánh đã tỉnh ngay. - Người quen...lại gặp nhau nhì? – Vi nói khích. - Này...đừng có mà chọc điên tôi lên nhé! – Khánh tức giận nhìn nhỏ

- Ồ...tôi thật khâm phục anh đấy. Mới đây còn anh em nhỏ nhẹ mà chưa đầy 1 phút sau lại tôi cô hung dữ thế! – Nhỏ làm bộ ngạc nhiên. - Cô...cô... - Khánh giận run mình. - Hừ...để tôi nói cho anh biết nhá! Cái độ xóc xĩa của anh chưa bằng tôi đâu. Nếu có họa chẳng anh phải tu thêm nghìn kiếp nữa mới bì kịp. Thế nên đừng bao giờ đầu tay đôi võ mồm với tôi! Anh không có cửa thắng đâu. – Nhỏ vênh mặt nhìn Khánh.

- Cô...hừ...Coi như tôi thua cô lần này nhưng không có lần sau đâu! Cứ đợi đấy! – Khánh tức tối rồi quay

mặt đi chỗ khác, không thèm nhìn nhỏ nữa.- Haha...tôi sẽ chờ xem! – Nhỏ cười.***Trận 1: Bảo Vi thắng Anh Khánh 1-0***Nó đứng cạnh xem nhỏ bạn đấu võ mồm mà mắc cười. Thật không ngờ có ngày nó lại được chứng kiến cảnh Bảo Vi trẻ con như thế với một người con trai. Từ trước tới giờ, Bảo Vi là người luôn chín chắn và trưởng thành trước những người khác giới. Ngoại trừ papa và hai ông anh kia thì nhỏ tuyệt đối không trẻ con như thế bao giờ.

Chuyện này thật hiếm thấy. Và nó hiểu, người con trai sau này của Vi là Khánh bởi khi nói chuyện, chỉ Khánh mới làm Vi thật sự là chính mình mà thôi. Khi đối mặt với tên đó, Vi không tự tạo nên một vẻ bề ngoài hư ảo mà là con người thật và chỉ khi sống thật với chính mình, con người ta mới cảm thấy hạnh phúc.Hắn không hiểu này giờ thằng bạn nói gì, chỉ biết đờ đờ cái mặt ra nghe. Bây giờ chịu không nổi, hắn mới quay sang hỏi Khánh:- Này...chuyện này là sao? - Haiz...là thế này...bla...bla...bla...

- Khánh bắt đầu tường thuật lại cho hắn nghe tất cả mọi chuyện trong trung tâm thương mại.- Ra là vậy... - Hắn gật gù.- Đúng là xui thật! – Khánh lẩm bẩm.- Tao cũng thế. Nhưng hình như là đỡ hơn mày. – Hắn tâm sự.- Thế mày gặp chuyện gì? – Khánh nhìn hắn, hỏi.- Là vậy...bla...bla...bla... - Tới hắn kể.- Ôi trời ơi...thật không? Có người sử dụng mỹ nhân kế với mày được sao? – Khánh trợn mắt.- Ừ... - Hắn gật đầu với vẻ tiếc nuối.- Tiếc làm gì? Tại anh ngu thôi! – Nó ngược lên nhìn hắn, phán một câu làm tổn thương thằng nhỏ.- Này...sao cô lại nói thế? – Hắn cau mày.- Thì tôi chỉ nói đúng sự thật thôi.

Và sự thật là do anh đại gái đến mức ngu điển hình! – Nó tặc lưỡi.- Cô...cô...tôi chưa đụng chạm đến cô nhá! – Hắn trừng trừng mắt.- Thế anh nghĩ sao mà anh nói tôi lừa anh? Chỉ là tại anh ngu thôi mà dám đổ thừa tại tôi xài mỹ nhân kế nhá! Nếu mà nói như anh thì con nhỏ nào gặp anh cũng dùng mỹ nhân kế chắc?

- Nó lè lưỡi.- ... - Hắn nhìn mày nhìn nó, dùng như hiểu tầm tầm được câu nói của nó.- Thế nào? Cầm rồi à? – Nó lẩn tới.- Cô...là con nhỏ đó? – Hắn hỏi, nhíu mày đầy nghi hoặc.- Tôi đây! – Nó cười, lấy tay tháo cái kính đen đeo trên mặt ra.- ... - Hắn nhìn nó, tự chửi mình là dẫn tới mức độ không nhận ra nó đứng một đồng thù lù trước mặt.- Ô...Ôi trời ơi? Đẹp kinh! – Khánh đứng kế bên há hốc mồm nhìn nó mà khen.- Hừ... - Nó hừ lạnh một tiếng.- Hừm... - Bảo Vi đứng cạnh nó chỉ nhếch môi.

- Thôi đủ rồi đấy nhá! Nhìn em gái tao thế đủ rồi. Nhìn nữa là tao móc con mắt hai thằng bấy ra luôn đó! – Thiên cau mày.- Hừ...làm gì ghê thế? – Hắn cau có.- Hừ...bạn bè như mày ấy...có đứa em xinh tươi thế mà không chịu giới thiệu cho hai thằng tao! – Khánh bắt bẻ.- Thế để tao giới thiệu em tao ày! Khỏi cần nhăn gì nữa. – Minh chui vào nói.- Ôi thôi thôi...con nhỏ ấy thì tao xin chịu! Dữ như chần á! – Khánh nhăn mặt.

- Hôhò...Bảo Vi nó được ném vào hàng hotgirl nhất nhì đấy nhá. Không biết bao nhiêu người thèm muốn đâu. Mà nếu mày nói em tao như chần lửa thì em tên kia còn gấp đôi. Con An mà điên lên là hết đường để sống! – Minh bênh em mình.- Hừ...con em mày mà hotgirl cái con khỉ? Xấu như ma có cho tao cũng không thèm nghĩa tới. – Khánh vỗ ngực từ hào.- Đủ chưa? – Nó hỏi.- Bàn tán về tụi tôi bộ hay lắm sao mà nói nhiều thế? – Vi cau mày.- Liên can đến cô à? – Khánh gắng hòng lên cãi.- Tất nhiên...anh đang nói về tôi mà? Sao không liên quan? – Bảo Vi nhíu mày.- Ồ thì... - Khánh hết đường cãi lại.- Mệt quá...thôi...hai đứa về trước đi. – Thiên nhìn hai đứa nó, nói.- Sao lại về ả? – Nó nhìn anh nó không nhéo.

- Đúng đấy...đang chơi vui mà! – Bảo Vi nhìn hai ông anh mè nheo.- Hai đứa là con gái! Chơi khuya đâu được? – Anh nó nói.- Phải đấy...trời tối nên nhiều tên du côn ngoài đường lắm! – Minh hùa theo Thiên, mặt nhăn lại.- Chính xác...vì trời tối nên ngoài đường không an toàn, rất nguy hiểm. – Thiên cau mày.

- Nhưng tụi em thì bị làm sao được chứ? – Nó dậm chân tỏ ý khó chịu.- Hai anh đừng lo cho tụi em! – Bảo Vi ra sức năn nỉ.- Ai bảo anh lo cho hai đứa? – Thiên nhìn tụi nó đang đờ mặt vì câu nói.- Hả? – Hai đứa nó thộn mặt.- Ý hai thằng anh là em đi ngoài đường thì tội cho thằng nào nhờ gây sự với hai đứa. Tự đứng lại không biết lí do mình đi gặp ông bà sớm. – Minh hờn nhiên.- Hahaha... - Hắn và Khánh cười đau bụng.

- Ô... - Hai đứa nó đờ ra một lúc.- Hai!!! – Nó và Bảo Vi không hẹn mà cùng lúc hét lên.- Hahaha... - Cả bọn tiếp tục cười trừ hai nhân vật chính của câu nói đùa thì mặt đỏ lên vì tức.- Kệ mấy anh...em đi! – Bảo Vi dỗi, nắm tay nó kéo lên hai chiếc moto.- Đi đâu đấy? – Hắn hỏi.- Về nhà! – Nó chỉ nhếch môi, nhìn hắn nói gọn lỏn hai từ“Brừm...Brừm...” Nó và Bảo Vi phóng nhanh đi, tất cả những gì mọi người nhìn thấy chỉ còn lại một lớp bụi mỏng.

4. Chương 4: Kingdom School – Ba Hotgirls Tái Ngộ

“Reng...reng...” Đồng hồ báo thức phòng nó kêu lên liên tục. Nó nằm một hồi mới nhúu mày tỏ vẻ khó chịu với tiếng reo của cái đồng hồ tội nghiệp. Nằm thêm một lúc, nó chịu không nổi nữa nên chồm dậy chụp lấy cái đồng hồ ném đại: “Vụt...choang...vụt...bốp...” Một chuỗi dài tiếng động vang lên sau cú ném của nó. Lát sau, mọi thứ đều im lặng.

Nó hài lòng rồi nằm xuống ngủ tiếp: “Bịch...bịch...bịch...” Tiếng bước chân vội vã đầy giận dữ trên cầu thang vang lên: “Rầm” Cánh cửa phòng nó bị Bảo Vi đập ra không thương tiếc và cũng vì thế, cánh cửa sập xuống luôn. Bảo Vi chẳng màn đến cái cửa, bước tới kê giường nó. Nhỏ nhìn nó với ánh mắt giận dữ như muốn nuốt chửng. Nhỏ hét lớn: - MÀY DẬY NGAY CHO TAO!!!- Cái gì vậy? - Nó bật dậy bịt tai, hét: - Mày dậy liền cho tao. Mày có tin tao giết chết mày không? - Bảo Vi hùng hổ: - Mày sao vậy? Mới sáng sớm mà có chuyện gì à? - Nó giọng ngái ngủ hỏi: - Mày còn hỏi hả? Nhìn cái cửa sổ thử coi!

- Nhỏ tức giận: - Hả? Cửa sao vậy? - Nó ngơ ngác nhìn cái cửa sổ bị vỡ: - Ôi trời ơi...mày có biết mày suýt giết chết tao không? - Nhỏ than thở: - Là sao? - Nó không hiểu: - Lúc cái đồng hồ reo, mày chộp lấy rồi quăng ra cái cửa sổ, làm cái cửa sổ bị bể.

Cái đồng hồ rớt xuống dưới đất, kể chỗ tao tập thể dục, chỉ cần mày ném lệch chút nữa là tao đi gặp Diêm Vương sớm rồi! Mày có tin tao ày một đạp liền không? - Vi tức giận nhìn nó: - Hehe...tao xin lỗi...tao đâu có ý! Chị Vi xinh đẹp tha cho em lần này nhé? Em sẽ bồi thường thiệt hại cho chị! - Nó chấp tay xin lỗi nhỏ: - Hử...bồi thường cái gì? - Nhỏ nhướn mày: - Ừm...một châu gà rán? - Nó hỏi: - Không. - Nhỏ lắc đầu: - Thế một chuyến du lịch? - Nó hỏi tiếp: - Không. - Nhỏ vẫn tiếp tục lắc đầu: - Vậy cuối cùng mày muốn gì? - Nó nhúu mày: - Một châu bar? Thế nào? - Bảo Vi nhếch môi: - Ờ...ừm... - Nó phân vân rồi gật đầu. Nói gì thì nói, Bảo Vi mà đi bar thì tiền thanh toán có khi còn hơn cả một chuyến du lịch. Kiểu này nó sạt nghiệp mất thôi: - Hehe...vậy nhé! Giờ thì chuẩn bị đi học...

- Bảo Vi cười nhưng nhanh sau đó lại lấy vẻ bộ mặt như đưa đám: - Haizz...tao thấy nó sao sao ấy mày à! Nhắc tới chữ đi học...tao thấy nó ghê ghê sao ý! - Nó rùng mình: - Ờ... - Vi gật đầu: - Hay...hoá trang đi học được không? - Nó nhìn Vi: - Mày không nghe mama nói à? Học chung với ông thiên, ông Minh đó. Hai ông mà nói với mama là tao với mày không có cửa về nhà đâu!

- Vi gất.Sở dĩ mà tụi nó như thế là có nguyên do như thế này: Cách đây 2 năm, tụi nó bắt đầu học đại học (trình độ nhảy cóc siêu!), vì sợ cái cảnh tượng bị tụi fans bám theo với lại bị tụi con gái ghen ghét nên hai đứa quyết định hoá trang ỉnh xấu đi. Nhưng tự nhiên, hai đứa nó bị hai ông anh phát hiện và mách với mama. Mama giáo huấn tụi nó một trận và khoá thẻ 2 tháng vì tội: “Làm xấu mặt cha mẹ.” Mama tụi nó nói: “Nếu lúc đó người ta nhìn vào thấy hai đứa trong bộ dạng đó thì thật xấu hổ cho hai cái nhà này!” Sau đó, tụi nó chừa luôn...Nó sau khi nghe Vi bực tức nói thì không nén nổi tiếng thở dài, nói: - Thế thì thôi vậy...đành chịu. Mệt. Tao đi thay đồ đây. Mà đồng phục thì sao? Có cần mặc không? - Nó chán nản hỏi: - Ờ...không. Đồ tự do. - Vi trả lời: - Ờ...mày về phòng chuẩn bị đi. Xong rồi thì xuống dưới đợi tao, lát tao xuống tới liền.

- Nó đẩy Vi ra khỏi phòng rồi chạy vào phòng tắm làm VSCN.Hơn 20 phút sau, nó bước ra khỏi phòng với một phong cách phối đồ rất hợp thời trang: Quần jeans dài màu đen xẻ rách từ giữa đùi tới quá bắp chân; áo sơ-mi trắng mở hai khuy đầu, hao tay áo xắn gọn đến khuỷu tay; chân đi đôi giày cao gót màu đen cao 1 tấc; mái tóc màu hung đỏ được duỗi thẳng, thả tự nhiên; trước ngực đeo sợi dây chuyền bằng bạc hình đầu lâu; gương mặt xinh đẹp được che hơn nửa nhờ chiếc kính mát màu nâu to bản. Nhìn nó rất chi là xinh đẹp.Bước xuống nhà, nó thấy Bảo Vi vẫn giữ nguyên màu sắc ưa thích của mình: đỏ. Nhỏ mặc cái đầm màu đỏ bằng ren có đuôi váy hơi xoè ra nhìn rất dịu dàng và nữ tính, chân đi đôi giày cao 1 tấc màu trắng. Nhìn nhỏ rất dễ thương và đáng yêu, hệt như một con búp bê vậy. Nó vào gara, lấy ra một chiếc xe mui trần màu trắng mới toanh. Hai đứa nó leo lên xe rồi phóng tới trường nhanh trong chớp mắt...

Kingdom school là ngôi trường dành cho những tầng lớp thượng lưu của xã hội. Nơi đây không dành cho những ai không có địa vị cũng như bộ não.

Trường chia ra làm 4 khối: A, B, C, D. Khối A gồm 2 lớp: A1 và A2. Khối B gồm 5 lớp: 1B, 2B, 3B, 4B và 5B. Khối C 7 lớp và khối D 40 lớp. Mỗi khối đều xếp tùy theo gia thế của gia đình, còn về mặt học tập, ai cũng phải từ 9 phẩy trở lên. Cũng vì đây là ngôi trường dành cho tầng lớp quý tộc cho nên khuôn viên cũng “khá là đồ sộ” với diện tích hơn 3000 hecta....Chiếc xe mui trần từ từ tiến vào trong khuôn viên của Kingdom school trước ánh nhìn sầm soi của mọi người.“Cạch”Nó đóng cửa xe lại sau khi bước xuống.

Mọi ánh nhìn tập trung cả vào hai người. Nhiều câu bàn tán như: “Cô ấy đẹp quá!” hay “Y như tiên ấy!”, không thì “Hừ...lại hai con hồ ly!” hoặc “Cũng thường thôi! Xấu mà bày đặt chảnh choẹ.” Xem ra, trong dịp này thì số lượng FC fans và Anti fans của cả hai sẽ tăng vọt một cách đáng kể ấy nhỉ.- Áaaa... - Tiếng bọn con gái hét lên.- Lại cái quái gì đây? – Bảo Vi nhăn nhó mặt mày, tỏ ra vô cùng khó chịu.- Hờ...mày không thấy cái cảnh tượng này quen lắm sao? Nghĩ thử xem? Ai có thể làm bọn con gái thế này? – Nó nhếch môi.- Hai ông cũng kinh thật! – Bảo Vi lập tức hiểu ra câu nói của nó.

Từ ngoài cổng trường, ba chiếc ô tô màu đỏ, trắng và xanh dương bóng loáng tiến vào cùng một chiếc moto phân khối lớn màu đen. Từ trên xe, 4 tên con trai bước xuống, hai gương mặt lạnh tanh, lãnh đạm song song cùng hai gương mặt baby, lảng tử với một nụ cười toả nắng trên môi.Cả bốn chàng trai nhà bước bước vào sân trường trong tiếng hét của bọn con gái. Hấn nhếch môi cười đều một cái. Cảnh tượng này thật quá quen thuộc và hấn cũng chán ngán cái cảnh này lắm rồi. Hấn muốn là một con người bình thường. Lũ con gái sau khi thấy nụ cười hiềm hoi kia của hấn thì té “rầm rầm” xuống đất vì xịt máu mũi mà ngất xỉu.Nó nhúu mày vì sự việc vừa xảy ra. Thấy vậy, Bảo Vi nói đùa một câu:- Hôhồ...không ngờ cũng có người ngang ngựa hai ông luôn chứ?

- Xoàng! – Nó đáp cụt lủn rồi mặt lạnh nhìn bốn con người đang bước tới gần chỗ mình.Hiện tại ở giữa sân trường, sáu người bọn nó đang là tâm điểm. Nhiều người đứng lại xem khiến cho sân trường chật kín. Thường thì các chàng nhà ta sau khi tới trường thì sẽ lên thẳng lớp bằng đường cầu thang dành riêng cho họ mà không cần băng ngang qua sân trường. Thế nhưng hôm nay họ lại không thể mà lại đang tiến tới chỗ giữa sân, nơi nó và Bảo Vi đang đứng nhìn cả bốn người.Thiên đứng trước mặt nó nhìn cô em gái. Thiên đang tính mở miệng nó thì nó dùng một ngón tay chặn ngay môi anh ý bảo im lặng.

Cả trường sững sờ trước hành động của nó. Từ trước tới giờ chưa ai dám động vào người Thiên ngoại trừ ba tên bạn và một người nữa...Cả trường đang trợn tròn mắt vì hành động vừa rồi của nó thì nó lại tiếp tục làm một việc khác khiến mọi người giật mình hơn nữa: Nó vòng hai tay ra sau lưng Thiên, ôm chắc cứng lấy anh. Đơ. Đó là từ ngắn gọn nhất để có thể miêu tả trạng thái của mọi người hiện giờ.

Bảo Vi và Minh chẳng nói gì vì hiểu rằng chuyện này như cơm bữa. Hấn với Khánh cũng hơi hơi sock một chút nhưng nhanh chóng quay về trạng thái ban đầu vì đây cũng là điều dễ hiểu thôi, nó và anh là anh em ruột kia mà.Bọn con gái ngoài kia đang gào thét trong lòng vì dám ôm hoàng tử của bọn đó nhưng không thể nói ra vì Thiên không nói thì bọn đấy có tư cách gì để nói đây? Về phần bọn con trai thì thầm lo lắng cho nó với cùng một ý nghĩ: “Lần này là cô em đi đời với cô ấy rồi!”Nó vẫn tiếp tục ôm anh giữa sân trường như thế, về mặt anh cũng chẳng thêm phần kháng gì. Mọi thứ chìm vào trong im lặng. Nhưng đột nhiên tiếng xì xầm nhanh chóng vang lên xung quanh sáu con người đó. Nó vẫn chẳng để ý còn Thiên thì chỉ đứng đưng.Đám đông đột nhiên rẽ ra chừa lối đi ột cô gái có mái tóc màu đen óng, phần đuôi tóc có uốn xoắn nhẹ nhàng, gương mặt thì phải nói là mang một vẻ đẹp khó ai có thể sánh bằng bước vào.

Cô gái mặc chiếc áo sơ-mi màu trắng ngắn tay cộng với chiếc váy màu hồng phấn nhẹ nhàng nhìn rất dịu dàng. Chân cô đi đôi giày búp bê màu trắng có thêm chiếc nơ xinh xinh. Nhìn cô gái mang một vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng như thiên thần mà nhìn vào ai cũng xiêu lòng.Cô gái đi tới trước cặp đôi đang ôm nhau “tình cảm” giữa sân trường rồi đứng lại nhìn. Mọi người xung quanh đã thôi bàn tán và hồi hộp theo dõi phản ứng tiếp theo sẽ là gì.- E hèm... - Cô gái khẽ đằng hắng giọng một cái.

Cả trường đang hồi hộp nhìn theo.- Hử? – Nó buông Thiên ra rồi quay lại nhìn cô gái.Hai người nhìn nhau một cách “trìu mến” đến mức “đắm đuối con cá chuối” luôn. Nhưng tia lửa điện đượ phòng ra từ mắt hai con người đang đứng nhìn nhau. Nó khẽ nhếch môi, nói:- Ô...ồ...ai đây ta? – Nó nói một cách đều giả, mọi người không ngờ nó lại nói thế. Hotgirl số một của trường Kingdom này ai ai không biết? Đến người ngoài trường còn biết cơ mà?- Hừ...đẹp cái cách nói chuyện đó đi! – Cô gái không tỏ vẻ gì là khó chịu.- Ta đây không thích thì cũng chẳng ai bắt ép được. – Nó nói rồi cười giả lã, sau đó hai bên tiếp tục trừng trừng nhìn nhau.1 phút2 phút3 phút trôi qua... Mọi người căng thẳng nhìn vào hai nhân vật chính. Nó giờ hai tay

lên và cùng lúc đó, cô gái cũng như vậy...

Tất cả mọi người trong trường cứ ngỡ hai người động thủ. Hấn và Khánh thì bất ngờ vì cùng ý nghĩ với tất cả mọi người trong trường. Trong khi cả trường căng thẳng thì Bảo Vi, Thiên và Minh đều chỉ biết cố gắng nhin cười mà thôi.Đột nhiên...Cả hai...Ôm chăm lấy nhau và cười nói rất vui vẻ làm cả trường bị một phen sock toàn tập.

- Ôi...Thảo Anh ơi...Tao nhớ mày quá!! – Nó phần khích.- Bảo An yêu dấu của tao! Tao cũng nhớ mày chết đi được! – Thảo Anh cũng vui vẻ không kém.- Hả? – Cả trường giật mình.- Mày về đây lúc nào mà không nói tao biết? – Nó buông cô ra rồi mừng rỡ hỏi thăm.- Mới về hai tháng thôi. Tính bữa nào rảnh sang Nhật thăm tụi bây nhưng không ngờ mày lại sang tới tận đây! Vậy là tao khỏi tốn tiền máy bay sang đó thăm cả nhà rồi! – Thảo Anh đùa.

- Cái con nhỏ này! Cái tật mãi chẳng chừa. Lúc nào cũng đùa được hả? – Nó cốc yêu lên đầu cô bạn.- Mày biết tao mà! – Thảo Anh nháy mắt với nó.- Hihi... - Nó cười nhưng nhanh chóng bị cắt ngang...- Huhu...hai với anh Thiên xem kìa, tụi nó bỏ em ra rìa rồi! Đúng là tụi nó chẳng bao giờ nhớ đến con bạn này mà! – Bảo Vi giả vờ khóc thảm thiết.- Tất nhiên! Mày thì sao bằng tao/

- Nó tự sướng.- Huhu...anh Thiên xem nó nói gì kia? – Bảo Vi giả vờ khóc to hơn.- Thôi thôi...nín đi. Nó đùa ấy mà! – Thiên dỗ nó.- Đúng đấy. Mày là tính yêu của tao mà? Sao quên được? – Thảo Anh nói rồi mỉm cười với Vi.- Hả? – Cả trường sock tập 2.- Phải thế chứ! Nhớ mày quá! – Bảo Vi ôm chăm lấy Thảo Anh.- Tao cũng nhớ mày lắm. – Thảo Anh nói.- Đủ rồi đó. Mọi người nhìn mấy đứa như người ngoài hành tinh rồi kìa! – Thiên cau mày.- Ôi trời ơi? Anh Thiên giữ bạn gái ghê quá! – Bảo Vi trề môi.- Hai đúng có cau mày nữa. Xấu ghê lắm. Hai mà xấu là em đảm bảo Thảo Anh nó sẽ bỏ anh về với hai đứa em đây! – Nó hòa với Vi.- Hai đứa mày kì ghê... - Thảo Vi đỏ mặt.- Haha...nó ngượng kìa mày ơi! – Bảo Vi cười phá lên.

- Hi... - Nó cười nhẹ, một nụ cười quá đẹp. Đẹp tới mức bọn con trai trong trường cứ đổ “rầm rầm” xuống và làm ai đó thoáng rung rinh...- Mà tự nhiên tao thấy ở đây có hai cái tượng đá mày ạ! – Bảo Vi này giờ không thấy hai tên “ôn thần” lên tiếng lên tằm gì thì quay sang nói với nó.- Ồ nhỉ? – Nó hiểu nên gật đầu.- Này này...cô vừa phải thôi nhá. Mới sáng sớm gì mà đã gây sự là sao? Cô muốn gì?

- Khánh nổi điên khi nghe câu đá đầu của Vi.- Hơ...anh có bị vấn đề gì về lỗ tai không? Tôi đâu nói là anh? Anh chỉ được cái tự nhận rồi lại nói tôi là giỏi! – Bảo Vi tỏ vẻ vô tội.- Cô... - Khánh trừng trừng mắt.- Hôhồ...tôi đã nói đừng đại đột mà ái nhau với tôi rồi mà! – Vi cười tươi.***Trận 2: Bảo Vi thắng Khánh 2-0***- Haha...cho chưa đi! – Minh cười.- Mày câm đi! – Khánh quát Minh.- Hai có sao không? Sao hai không cẩn thận thế? Nói chuyện với người thì không nói, nói với khỉ làm gì để giờ nó hét lên không hiểu gì cả! – Vi tỏ vẻ quan tâm ông anh của mình, tiện thể đá đầu thêm một câu.- Cô...nói ai là khỉ hả?

- Khánh tức điên.- Anh tự nhận à? Tôi đã nói anh đâu? – Vi lại giả ngây.- Haha...em gái anh giỏi! – Minh nói rồi xoa đầu Vi.- Em anh mà... - Nhỏ tự sướng.- Hừ...cứ coi như tôi thua cô lần này nhưng không có lần sau đâu! – Khánh liếc nhỏ một cái rồi nói.- Đời đời kiếp kiếp anh cũng chẳng thắng được tôi đâu!

- Bảo Vi cười toe toét.***Trận 3: Bảo Vi thắng Khánh 3-0***Thảo Anh nhìn Khánh bằng ánh mắt thông cảm rồi vỗ vỗ vai nói một câu đầy tính chất an ủi:- Cho dù cậu đấu với nó một trăm lần cũng chưa chắc có một lần thắng đâu.

Đẹp cái ước mơ “cao cả” ấy đi!- Hừ... - Khánh hậm hực.- Thôi lên lớp đi...tao ghét làm tâm điểm của sự chú ý lắm rồi! – Hấn từ đầu tới cuối cũng phát ra được một câu nói.- Ồ...thế cũng được! Tụi này lên trước nhá! Đi chung không? – Thảo Anh gật đầu rồi hỏi hai đứa nó.- Thôi...mày lên lớp trước đi. Pama kêu tới thì lên phòng hiệu trưởng chào giúp họ một cái. – Nó nói.- Ồ...thế nhé. Lát gặp. – Thảo Anh gật đầu rồi kéo bốn chàng nhà ta đi. Cả bọn chia thành hai hướng khác nhau mà đi. Một bên đi về hướng cầu thang riêng còn một bên thì hướng về phòng hiệu trưởng mà tiến tới...

Phòng hiệu trưởngNó nhẹ nhàng mở cánh cửa và bước vào phòng cùng Vi. Trước mặt tụi nó là một người đàn ông trung niên gương mặt hiền hậu cùng đôi mắt kiên định được tôi luyện theo năm tháng. Người đàn ông biết tụi nó vào nhưng cũng chẳng mấy may ngược đầu dậy nhìn một cái, chỉ hỏi:- Ai đấy?- Là tụi con.

- Nó trả lời bằng một giọng điệu dằn hiềm có.- Ồ...là Bảo An với Bảo Vi đó sao? Hai đứa lớn quá rồi nhỉ? –

Ông hiệu trưởng ngẩng lên nhìn tụi nó mỉm cười.- Vâng...cũng lâu quá không gặp bác. – Vi nhẹ nhàng.- Một hai đứa bây quá. Ta hiểu tính hai đứa như thế nào rồi. Không cần phải tỏ vẻ ngoan hiền thế đâu. – Ông cười.

- Haha...chỉ có bác hiểu tụi con nhất. – Nó cười- Tất nhiên, ta mà.- Ồ mà con tưởng có dì tới đón tụi con nữa chứ? – Vi nhòm ngó xung quanh căn phòng một lượt.- Tôi đây hai cô công chúa! – Từ trong căn phòng khác, một người phụ nữ trẻ tuổi mẹ nó bước ra với nụ cười đôn hậu trên môi.- A...dì! – Cả hai chạy lại ôm chặt cứng bà.- Hơ...hai cô công chúa của tôi...lớn rồi mà. Cứ nhõng nhẽo hoài sao tôi nở lòng nào gả đi đây?

- Bà xoa đầu hai đứa rồi đùa một câu.- Dì khỏi lo. Con không lấy chồng đâu. Con sẽ ở với dì luôn. – Bảo Vi trẻ con.- Thôi đi cô. Cô nói thế rồi sau này không lấy chồng là pama cô lại sang đây đổ thừa tôi nữa. Một lần.- Không có đâu. – Vi chu môi lên trong rất đáng yêu.

- Hừ... - Bà cười nhẹ.- Dì với bác ơi. Tụi con học lớp nào ạ? – Nó hỏi.- Hừ...hai đứa bây là phải cho học chung với thằng Thiên, thằng Minh mới có người trị được chứ cho tụi bây học riêng chả khác nào phá nát của trường này. Hai đứa học lớp A1.

- Ông hiệu trưởng đùa.- Bác cứ nói thế chứ tụi con ngoan lắm mà. – Nó lè lưỡi.- Ngoan...phải...ngoan lắm. Thế chị còn nhớ ai là người làm hai thầy cô giám thị trong trường này nghỉ việc không hả? Lần trước chị tới đây học, hai ông bà giám thị ấy sợ chị tới mức một người lên cơn đau tim phải nhập viện, một người thì lên tăng song rồi ngất luôn tại chỗ. Còn thêm việc ai là người bày đầu cái cuộc chiến ném thức ăn trong canteen ấy nhỉ? Lần đó ta phải giải quyết mệt nghỉ luôn. Chưa kể hai chị còn bắt rần, rết, tắc kè, thằng lằn, gián, chuột,...giấu mỗi lớp một ít làm cái trường này loạn cào cào cả lên... - Ông hiệu trưởng kể lại những chiến tích huy hoàng của hai đứa nó.- Bác cứ quá lên. Tại con thấy trường học nó im lặng quá ên cần chút không khí sôi động thôi mà. – Nó cười trừ.- Chỉ giỏi chống chế thôi. – Ông cười khổ.- Hi...thôi.

Tụi con về lớp. – Nó nói rồi kéo Vi phóng nhanh ra khỏi đó.Nó kéo tay Vi chạy hụt hơi về phía dãy nhà 1 dành cho khối A. Nhỏ dù không muốn cũng phải chạy theo nó. Mãi cho tới khi dừng trước dãy nhà nó mới chịu phanh chân lại. Nó thắng gấp làm cho Bảo Vi chạy ở sau thắng không kịp mà suýt tông thẳng vào người nó.- Mày...làm cái...quái...gì vậy? – Vi nói không nổi.- Hơ...tới...tới rồi!

- Nó khó nhọc đáp.- Tới...đâu? – Nhỏ vẫn còn thở hổn hển.- Lớp. – Nó trả lời.- Mày làm cái gì mà...chạy như ma đuổi thế? – Vi bắt đầu ổn định lại nhịp tim của mình.- Chứ ở lại làm gì? Cho hai người đó phanh thầy tao ra à?

Lần trước do trốn về trước nên hai ông bà ấy chưa xử được, lần này nán lại lâu ông bà ấy hừng lên lại lôi ra cầm rơm nhức lỗ tai.

- Nó nói.- Hừ...mệt! – Nhỏ thở hắt ra một cái.- Thôi. Lên lớp. – Nó nói rồi bước về phía lớp học của mình.Lớp nó nằm trên lầu 1, phòng cuối cùng của dãy hành lang. Nó rảo bước tới ngay cửa lớp, nơi có một cô giáo trẻ đang đứng chờ.- Hai em là học sinh mới? – Cô giáo hỏi.- Vâng ạ. – Vi lễ phép.- Đây là lớp A1 phải không cô? – Nó hỏi. – Ừm...tôi là giáo viên chủ nhiệm lớp này. Hai em theo tôi vào lớp.

Hai đứa bước sau cô giáo.

Cô giáo này tuy trẻ nhưng có vẻ cũng rất có uy thế khi mà vừa bước vào, cả lớp đều im lặng không một tiếng động. Cô giáo gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Đặt chiếc cặp giáo án lên bàn, cô giáo trẻ nhìn xuống lớp, cất tiếng nói:- Các em, hôm nay lớp chúng ta sẽ chào đón hai người bạn mới. Cô mong mọi người sẽ hoà đồng và giúp đỡ nhau. Hai em vào đi.

- Cô gaiol ra hiệu bảo tụi nó bước vô.Nó và Vi bước vào khi được sự cho phép của cô giáo. Nó hít sâu vào một cái rồi quay trở về với gương mặt lạnh hơn cả tiền. Bảo Vi nhìn thấy nó như thế thì cười buồn một cái nhưng nhanh chóng tỏ vẻ với con người cổ hũ.- Kiwasato Bảo An.

- Nó bước vào lớp rồi nói, giọng lạnh hơn cả băng tuyết.- Hi...Minh là Trương Ngọc Bảo Vi, từ giờ mình là một thành viên mới của lớp A1, mong được các bạn giúp đỡ. – Vi nhẹ nhàng, ban phát cho những gương mặt ngẩn ngơ phía bên dưới một nụ cười đẹp mê hồn.- Hơ hơ...đẹp quá đi! – Một ên con trai ngồi dưới hét lên.- Bạn ơi...ngồi đây này! – Một tên khác chen vào.- Không...ngồi đây này bạn gì đi. – Một tên khác lại bon chen.- Hừm... -Nó khề cau mày khó chịu nhưng rồi cũng lại trở nên lạnh lùng vô cảm.- Hi... - Vi chẳng trả lời ai mà chỉ cười nhẹ rồi bước xuống dưới lớp.Hai đứa nó bước tới đâu cũng khiến người khác hồi hộp.

Cái lũ con trai cứ nháo nhào lên mà lôi kéo hai đứa nó ngồi cùng. Nó và nhỏ chỉ bỏ ngoài tai những tiếng gọi í ới đó mà bước thẳng xuống cuối lớp, chỗ có bốn cái bàn trống rồi ngồi vào một bàn đôi. Cả lớp tròn mắt nhìn cả hai như sin vật lạ.- Ở hơ...hai bạn...không ngồi đó được đâu! – Một nữ sinh lên tiếng.- Tại sao? – Vì nhìn cô bạn hời.- Đó là chỗ của anh Thiên mà. Bạn ngồi đâu cũng được nhưng tuyệt đối không thể là bốn cái bàn chót được. – Cô bạn khác nói.- Đúng thế! – Một nữ sinh khác lại tiếp tục bon chen vào nói.

- Tôi thích ngồi đây...Và cũng chẳng ai có thể cấm tôi làm như vậy! – Nó nói bằng giọng lạnh thấu xương.- Bạn quá đáng vừa thôi! Đã bảo chỗ ấy có người mà còn không nghe. Sao cứng đầu dữ vậy? – Một nhỏ tức tối đứng lên hét với tội nó.Bảo Vi ngược lên nhìn cô bạn vừa mới hét đó rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Trong thoáng chốc, cô bạn ấy sưng người vì nộ cười đó nhưng lại rờn rợn người. Vì nhanh chóng tắt đi nụ cười mà thay vào đó là một con người với nụ cười ỷ dị trên môi:- Hãy cẩn thận!- ...

- Cô bạn chẳng hiểu lời cảnh báo của nhỏ mà đơ mặt ra nhìn, trông ngu cực kì.Nó rời khỏi chỗ ngồi của mình, bước tới chỗ cô bạn đó. Nó cất tiếng nói:- Bạn nói ai cứng đầu? – Giọng nó nhẹ nhàng nhưng có sức sát thương rất lớn.- Là...bạn chứ ai! – Con nhỏ đó khẽ rung mình vì nó một cái.- Bạn lấy tư cách gì mà nói với tôi như vậy? – Nó lại tiếp tục.- Hừ...tôi hơn bạn nhiều thứ! – Con nhỏ đó ngheh mặt.- Ví dụ? – Nó nhướn mắt lên hỏi.- Tôi đẹp hơn bạn, tôi giàu hơn bạn. Thế được chưa? – Con nhỏ đó tự sướng.

- Hừ...Đẹp hơn? Chắc chắn không rồi. Giàu hơn? Không thể đâu. Cô hơi tự tin quá rồi đó. – Nó nhếch môi.- Cô... - Con nhỏ ấy từng mắt.- Đừng bao giờ động vào tôi, nếu cô không muốn chết sớm! – Nó phán một câu rồi quay đi.- Cô...chẳng khác nào một con hồ ly tinh cả! – Con nhỏ ấy tức tối hét.- ...

- Nó không trả lời, mặt chỉ tối sầm lại.- Chết cô rồi. Đừng trách tôi. Tôi đã cảnh cáo trước mà không nghe thì thôi! Chết sớm đi là vừa. – Bảo Vi lẩm bẩm rồi cười.- Cô...hừ...hồ ly tinh? Tôi sẽ cho cô thấy, thế nào là hồ ly tinh! – Nó quay lại nhìn nhỏ đó rồi cười.Nó bước tới gần con nhỏ ấy làm con nhỏ đó sợ tới mức ngồi bệt xuống đất luôn. Nó lấy ngón tay nâng gương mặt nhỏ lên rồi nói:- Cô...cũng là hồ ly thôi. Tôi nói đúng chứ. Tôi đâu sao vẫn hơn cô.

Tôi không bôi son trát phấn đến mức như cô. Tôi không biết một ngày cô xài hết bao nhiêu hộp phấn nữa, đến mức trên mặt có một lớp dày cộm toàn là phấn với kem. – Nó nhìn hằm chăm nhỏ.- Cô...định làm gì?- Thế cô nghĩ cái này, tôi có thể làm gì? – Nó rút từ trong túi quần ra một con dao nhỏ đầy nắp.- Đây...em...em đừng lại cho tôi! Em đang định làm gì vậy? – Cô giáo hoảng hốt.- Cô nên im đi. Ở đây không tới phiên cô được lên tiếng đâu! – Nó lia con mắt quét ngang bà cô khiến bà im bật.- Hừ...cô...

- Con nhỏ sợ sệt.- Cô chịu đau chút nhé. Nhanh thôi! – Nó cười đều rồi đưa con dao sắc bén vừa được tháo khỏi nắp, để kề bên một phần má nhỏ đó.- ... - Con nhỏ đó không thể nói thêm cái gì, nước mắt bắt đầu chảy ra.- Kiwasato Bảo An! Đùa thế đủ rồi! – Một người con trai bước vào cùng ba người khác nói.- Em không đùa! Đó là cái giá phải trả cho sự ngu ngốc của ả mà thôi! – Nó điềm nhiên nói.- Bảo An!

– Anh gạt lên.- Được thôi. Nể lời anh đó Thiên, em tha cho nó nhưng không có nghĩa là con nhỏ ấy sẽ được nguyên vẹn. – Nó nói rồi cửa nhẹ con dao vào má nhỏ ấy.Nó xong việc rồi quay về chỗ ngồi, gương mặt chẳng tỏ vẻ gì là băn khoăn với những gì mình vừa làm. Về phần nhỏ đó thì tuy vết dao cửa vào má không sâu nhưng cũng gây chảy máu và để lại sẹo.

Con nhỏ ấy vẫn đờ người, nước mắt vẫn chảy hoà chung với máu rơi xuống nền đất và chiếc áo đồng phục.Thiên cùng ba người kia bước qua nhỏ đó rồi xuống thẳng chỗ ngồi. Lúc đi ngang qua, Thiên có dừng lại một chút và nói bằng giọng hăm dọa:- Lần sau đừng đại dốt mà kiếm chuyện với Bảo An một lần nữa. Tôi nói trước: Cho dù Bảo An có bỏ qua nhưng đừng hòng tôi tha cho cô. Tôi chỉ cứu cô lần này. Còn lần sau thì chính tôi sẽ là người giết chết cô! – Nói rồi Thiên bỏ đi.- Xuống phòng y tế đi! – Thảo Anh nói rồi cũng đi luôn.- Đừng có ngồi lì đó rồi làm bẩn lớp nữa.

– Khánh khó chịu vì mùi máu đã bắt đầu lan ra.- ... - Hần chẳng nói gì mà đi thẳng về chỗ.Quay về với nó và Vi. Hai đứa nó sau khi yên vị thì mỗi đứa một việc mà làm. Nó thì gục xuống bàn nằm ngủ, Vi thì cắm tai nghe vào cái iphone để nghe nhạc và chơi game. Cả hai chẳng thèm đoái hoài gì tới những việc đang xảy ra. Lớp bắt đầu xì xầm. Ngày đầu tiên đi học mà nó đã khiến cho nhiều người phải bàn tán về nó. Những câu nói đại loại như kiểu chê bai hay thắc mắc quan hệ giữa nó và Thiên là gì cứ liên tiếp được trao đổi.

Thiên đi xuống phía dưới, đảo mắt lại xem nên sắp xếp lại chỗ ngồi thế nào cho phù hợp. Bởi bây giờ thì

nó và Vi đã chiếm mất một cái bàn đôi rồi thì chỉ còn cách xếp lại thôi. Cuối cùng thì anh cũng quyết định ngồi cùng với Thảo Anh và nhượng lại cái bàn yêu quý cho hai con tiểu quỷ nhà mình. Tiếc một trôi qua nhanh chóng.

Giáo viên bộ môn không được hài lòng lắm với thái độ học tập của nó khi trong suốt giờ học chẳng thèm nhúc nhích lấy một cái chữ đừng nói là ngóc đầu dậy nghe giảng bài. Tuy nhiên, ông thầy giáo ấy vẫn chẳng dám đá động tới chị An nhà ta bởi ai chẳng biết cái kỉ lục chị ấy tiền cho hai người giám thị về nhà ăn đường sớm kia chứ. Tiết thứ hai là tiết sinh hoạt. Lúc này, nó cũng đã tỉnh dậy sau gần một tiếng đồng hồ ngủ. Nằm dài trên bàn ngủ đúng là khó chịu thật cho nên nó mới chịu tỉnh khi cái cổ mỗi nhừ. Cô giáo trẻ đưa tụi nó vào lớp ban sáng bước vào.

- Hôm nay...nhà trường vừa mới có một thông báo về việc tổ chức một cuộc thi mang tính cạnh tranh. Đó là cuộc thi mang tên “The queen of Kingdom”. Cuộc thi này nhằm bầu chọn ra những bạn nữ có thể gọi là hoàn hảo từ diện mạo cho đến đầu óc lẫn tâm hồn. Mỗi lớp sẽ đề cử từ ba cho đến bốn bạn tham dự cuộc thi này. Cuộc thi sẽ được chia ra làm ba phần thi: Trang phục, năng khiếu và đối đáp. Phần thi trang phục thì cô sẽ không đề cập tới vì cô tin, các bạn nữ của lớp ta đều có một con mắt thẩm mỹ rất tốt. Còn về phần thi năng khiếu thì mỗi ứng cử viên sẽ tự chọn ình một thể loại mà bản thân thấy mình có thể hoàn thành tốt.

Về phần thi đối đáp, ban giám khảo sẽ đưa ra câu hỏi và thí sinh sẽ trả lời. Tùy theo câu trả lời mà thí sinh nói, ban giám khảo sẽ quyết định điểm số. Phần thi trang phục, điểm tối đa là 20đ, phần thi năng khiếu là 30đ và phần thi đối đáp là 50đ. Tổng cộng sẽ là 100đ tròn.

Còn về giải thưởng thì lớp nào có học sinh đoạt giải nhất thì sẽ được một chuyến đi biển 3 ngày, lớp hạng nhì sẽ có chuyến đi núi chơi 2 ngày. Hạng ba sẽ được nhà trường tặng cho 2.000.000đ. Ngoài ra, trong suốt quá trình thi còn có người của đài truyền hình tới. Vì vậy, cô muốn các em hãy thảo luận và đưa ra những ý kiến cho việc ai sẽ là người đi thi.

- Cô giáo kết thúc. Cả lớp bắt đầu bàn bạc. Phần thưởng lần này tuy chẳng là gì nhưng cũng đủ gây háo hức cho tất cả mọi người. Tụi nó va tụi hấn chẳng có chút nhả hứng nào cho việc này nên cũng chỉ im lặng. Sau hơn mười phút, một bạn nam đứng dậy nói:- Thưa cô, lớp ta có Thảo Anh là người mà rất nhiều người trong trường hâm mộ. Em nghĩ, cuộc thi này nên cho bạn ấy thi.- Ý kiến đó không tồi. Thế em thì sao? Thảo Anh? - Cô giáo nhìn Thảo Anh bằng ánh mắt mong chờ.- Thưa cô...em...rất tiếc! - Thảo Anh nói bằng ánh mắt ái ngại.- Sao thế? Em không tham gia được à?

- Cô giáo tỏ vẻ thất vọng.- Không hẳn ạ. - Thảo Anh trả lời.- Thế ý em là sao? - Cô giáo thắc mắc.- Em...muốn tham gia cùng bạn mình. Và nếu họ tham gia, em sẽ tham gia! Đó là lý do của em. - Thảo Anh bình thản. Bản thân cô nàng ghét phải tham gia những việc này, làm một con người bình thường thoái mái hơn nhiều.- Bạn em? Là ai?

- Cô giáo nhíu mày.- Phải đấy! Bạn nói đi! - Một nữ sinh lên tiếng.- Đúng đó. Bạn cứ nói. - Một nam sinh khác tiếp tục.- Là...Bảo An và Bảo Vi! - Thảo Anh trả lời với dáng vẻ rất thản nhiên còn cả lớp thì im bật.- Thế nào? - Thảo Anh nhìn khắp lớp hỏi.- Tại sao là hai con nhỏ mới đến. Tụi nó như thế thì khi đi thi, chắc chắn lớp ta sẽ thua mất! - Một nữ sinh bất bình nói.- Đúng thế. Cuộc thi này cần sự dịu dàng và duyên dáng, nữ tính, nếu để hai con nhỏ ấy đi thi thua chắc rồi. - Một nữ sinh khác tiếp tục lên tiếng.

- Khoan đã nào...các bạn như thế là không phải rồi. Điều thứ nhất: hai người đó có thừa sắc đẹp. Các bạn thấy đúng không? Thứ hai: lạnh cũng là cách để thu hút sự chú ý của người khác rất tốt và điều đó thì Bảo An luôn làm được, hơn thế nữa, Bảo An là người khiến người khác phải run sợ mà rút lui. Thứ ba: Với một cô gái nóng bỏng như Bảo Vi, không lẽ lại không đủ trình độ để đi thi? Bảo Vi là người duy nhất từng được tập đoàn thời trang có tiếng nhất thế giới mời đóng quảng cáo ở độ tuổi mới 15.

Chẳng lẽ nhiều đó thôi, họ cũng không được đi thi? Với lại, vấn đề cuối cùng và cũng là quan trọng nhất khi tôi muốn hai người họ cùng thi: Tôi muốn xem xem, tôi và hai người đó, hai sẽ là người đoạt giải nhất. Mục tiêu của tôi muốn hướng tới không phải là con người bây giờ mà là một người như Bảo An. Bảo An luôn là mục tiêu của tôi trong suốt hơn mười lăm năm qua. - Thảo Anh nói rồi nhìn nó.- ... - Cả lớp không trả lời.- Hừ... - Nó nhếch môi.

“Có cần làm quá thế không Thảo Anh? Không lẽ từng đó năm làm bạn của mày, tao không hiểu mày đang

làm gì sao? Nếu muốn lợi dụng tao để được như vậy thì đừng có hòng, tao sẽ ày hiểu, thế nào phán đoán sai!”- Ý hai em thế nào? – Cô giáo sau khi hít một hơi thật sâu rồi nhìn nó với Vi.- Em... - Vi lưỡng lự.- Em đồng ý! – Nó trả lời chẳng chút do dự.

- Hả? – Vi, Thiên và Minh nhìn nó như người ngoài hành tinh vừa rớt xuống Trái Đất.- Em nói, em đồng ý tham gia! – Nó nhắc lại lời nói.- ... - Thảo Anh đơ người nhìn nó, ngạc nhiên hết cỡ.- Vậy...em cũng đồng ý!- Vi trả lời cô giáo.- Ừ...vậy hai bạn ấy đã thi thì em sẽ thi chứ Thảo Anh? – Cô giáo nhìn cô.- Ồ...dạ...vâng! Tất nhiên.

- Thảo Anh khó khăn trả lời. Không lẽ cô đã đoán sai?- Vậy thì cuộc thi lần này, Bảo An, Thảo Anh và Bảo Vi sẽ thay lớp tham gia. Ba em về nhà chuẩn bị thật tốt nhé. – Cô giáo nói với tụi nó.“Reeenggg...” Chuông ra chơi vang lên. Cô giáo ra khỏi lớp. Thiên, Minh và Vi chạy tới chỗ nó hỏi:- Mày điên hả? Sao tự nhiên đồng ý làm chi? – Vi hét.- Tao bình thường. – Nó ung dung.- Thế sao đồng ý? Em vốn ghét những chuyện như thế mà? – Thiên nhìn nó lo lắng.- Em không sao đâu. – Nó cười trấn an ông anh hai.

- Con nhóc này? Còn nói không sao à? Em lạ lắm. Lúc nghe em nói vậy, anh cứ tưởng mình nghe nhầm đó. – Minh trợn tròn mắt với nó.- Thật mà. – Nó lại cười.- Làm gì mà cuồng cuồng lên thế? – Hấn cau mày.- Không liên quan tới anh. – Nó lạnh lùng.- Làm gì ghê thế? Quan tâm chút thôi mà? – Hấn nhăn nhó.- Tôi không cần cái điểm phúc đó. Đem mà nhường cho người khác đi.- Cô... - Hấn điên.- Hừ... - Nó nhếch môi.- À...hay là cô không thể thi được vì biết mình không có trình độ mà lại nhận liều? – Hấn chộc tức nó.- Không đến phiên anh biết. Mà dù sao anh cũng không hiểu đâu. – Nó nói.- Thế thì tại sao em đồng ý?

- Thiên lo lắng hơn.- Em không muốn có ai đạt được mục đích của mình thôi. Đem em ra để từ chối sao? Một ý định quá ngu ngốc rồi. – Nó cười đều đều rồi nhìn Thảo Anh.- Đúng thật. Mọi hành động và lời nói của tao không bao giờ qua mắt được mày. – Thảo Anh lắc đầu chịu thua.- Muốn dùng tao làm bàn đạp để từ chối sao?

Mày suy nghĩ hơi nông cạn rồi đó. – Nó lắc đầu tỏ vẻ tiếc.- Tao không định thế nhưng cũng không muốn phá hỏng hình tượng của mình trước mặt mọi người. Hình tượng ngoan hiền uống công tao cố gắng gây dựng suốt hai tháng qua nếu không làm vậy sẽ sụp đổ mất. – Thảo Anh tỏ vẻ hối lỗi.- Cái gì á? Hình tượng? Ngoan hiền?

Mày đang nói cái quái gì vậy? – Bảo Vi giật mình.- Tao ghét cái cảnh bị lũ con gái ghen ghét rồi nên mới tạo dựng cái hình tượng đó cho yên thân. Chứ như hồi trước, vài bữa lại có đứa kiểm chuyện như vậy tao thấy phiền phức như vậy. Tao không phải là đứa ăn không ngồi rồi mà giúp bệnh viện kiếm thêm thu nhập. Tao chẳng lợi lộc gì sắc. – Thảo Anh nhún vai.- Ặc...thôi đừng nói nữa. Dù sao thì chuyện đó cũng xong rồi. Xuống canteen đi mọi người. – Khánh im lặng nãy giờ mới bắt đầu bon chen vào câu chuyện. – Ồ...tui cũng vậy! Đi thôi mọi người. – Vi gạt đầu rồi kéo cả bọn xuống canteen...

5. Chương 5: Ai Đụng Vào Cô Ấy Thì Coi Chờng Tôi!

Cả bảy người kéo nhau vào canteen của trường. Mọi người trong canteen đều kinh ngạc khi thấy nó và Bảo Vi đi cùng ba hotboys nổi nức tiếng trong trường và nhất đại tiểu thư tập đoàn địa ốc thế giới. Ai ai chẳng biết, muốn đi cùng họ đã là một việc quá không tưởng mà trong khi đó, hai đứa nó vừa đi vừa nói chuyện thân mật nữa chứ.

Cả bọn chọn một bàn trống rồi ngồi xuống. Thiên lên tiếng trước:- Mấy đứa ăn gì?- Em ăn một phần salad với ly nước cam ép. – Thảo Anh nhẹ nhàng nói.- Ừ...còn hai đứa? – Thiên quay sang hỏi hai con tiểu quý.- Hừm...hai cho em một suất salad giống Anh Anh, ba phần sandwich bơ, một phần gà nướng, bốn phần cơm thập cẩm, hai phần canh kim chi, hai ly nước chanh...thế nhé hai! – Nó cười toe còn ha tên bọn hấn thì suýt té ghế.

- Ừm...em thì sao Bảo Vi? – Thiên hỏi.- Em...ờ...khoảng hai suất bít tết, ba phần cơm chiên hải sản và hai ly sữa tươi là được! – Bảo Vi nhẹ nhàng.- Ặc...hai cô là người hay lộn vậy? – Khánh không khỏi ngạc nhiên.-

Không cần nhìn thế đâu? Bộ anh chưa bao giờ thấy Anh Anh ăn như thế bao giờ à? – Bảo Vi nhú mày.- Anh Anh? Ai thế? – Hấn hỏi.- Là Thảo Anh ý.

– Bảo Vi nói.- À...chưa. Thảo Anh không ăn nhiều thế bao giờ. – Hấn gật gù rồi nói.- Ôi...Anh Anh ơi. Tao không ngờ vì muốn giữ hình tượng nên mày cũng ăn ít lại đấy. – Nó thốt lên.- Hìhì...tao mà. Đã lỡ rồi thì diễn cho trót luôn. Ở đây thế thì về nhà ăn bù vào. Chứ mày nghĩ tao ăn nhiều đó thì làm sao đủ calo cho cơ thể hoạt động bình thường? – Thảo Anh trề môi.- Tao phục mày. – Nó và Vi đồng thanh.- Thôi. Mày thì sao Đăng? – Thiên nhìn hấn hỏi.

– Ủm...một ly café thôi được rồi. – Hấn thờ ơ.- Vậy nhé. Tao với hai đứa mày đi lấy đồ ăn, chứ nhiều ấy tao bưng sao nổi. Đi. – Thiên nói với Khánh và Minh rồi kéo cả hai thằng đi luôn không kịp ú ớ câu nào. Hấn ngồi đeo tai phone nghe nhạc, mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Nó, Vi và Thảo Anh ngồi tám mọi chuyện từ trên trời cho tới dưới đất một cách rất vui vẻ. Cả hai đứa nó không gặp Thảo Anh gần hai năm rồi.

Cách đây hai năm, Thảo Anh dành được một suất học bổng của một trường đại học rất nổi tiếng ở Pháp về chuyên ngành thời trang. Cô nàng này vừa học vừa tham gia nghiên cứu, sản xuất nước hoa và dầu quân ột tập đoàn lớn của Pháp trong quá trình đi du học. Cả ba vốn là bạn thân từ nhỏ. Tất cả mọi thứ từ tính cách, sở thích cho đến lối suy nghĩ của Vi và Thảo Anh, nó đều hiểu hết. Nhưng duy chỉ có nó là cả hai con bạn không thể nào hiểu nổi. Phải chăng, hai người bạn thân không hiểu nổi nó là vì nó quá khép kín với cả hai hay do nó quá đơn giản, đến mức không ai có thể nghĩ nó như thế? Đang nói chuyện, mắt nó bỗng liếc sang phía hấn một cái rồi không di chuyển nữa. Nó nhìn hấn. Cái gì đây? Tại sao nó lại nhìn hấn như thế này? Nó có từng nhìn ai như thế bao giờ đâu? Hay là vì...hấn giống ai đó mà trong tim thức của nó từng tồn tại? Hay là vì...hấn có một nét quen thuộc mà kí ức đã mất đi của nó vốn đã có mặt hấn? Đau...

Thứ mà nó có thể cảm nhận lúc này là đau...Nó cau mày cố chịu đựng, không muốn lộ rõ rằng, đầu mình đang đau như thế nào. Nhưng cuối cùng là tại sao? Kí ức của nó, quá khứ mà nó đã mất đi tại sao cứ mỗi lần muốn nhớ lại thì lại thấy đau đầu thế này? – Cô sao vậy? – Hấn không phải là con người bất cần, chỉ đơn giản là giả bộ như thế mà thôi nhưng thật chất là một con người sắc bén.- Hừ...anh không cần quan tâm. – Nó lắc đầu, khẽ nhếch môi.- Mày sao vậy An? – Vi lo lắng.- Không lẽ...mày lại...

– Thảo Anh dè chừng một cách lo ngại một điều gì đó.- Hình như thế? – Nó cười khổ. Đúng là hai con bạn này hiểu nó thật, nó chưa cần nói nhưng cả hai đều có thể đoán ít nhiều những gì đang diễn biến trong nó. Nhưng liệu rằng...hiểu từng đó đã đủ? – Thế mày có sao không? Ổn không? Hay xin nghĩ phép nhé. – Thảo Anh hỏi tới tấp.- Ủ...không khoẻ mà. – Vi nói tiếp.- Không sao đâu. – Nó cười, lắc lắc đầu.- Cố chịu mà không nói với người khác thì sẽ có ngày cô không những không giúp được cho bản thân mà còn gây nguy hiểm cho người khác.

– Hấn nhìn nó.- Không cần anh quan tâm. – Nó nhú mày.- Cứng đầu và lạnh hơn lần đầu tôi gặp cô. Cuối cùng thì đầu mới là con người thật? – Hấn nhìn nó với ánh mắt dừng dừng nhưng câu hỏi thì không có vẻ như thế.- Đây mới là thật. Lần đó do muốn mua cái nhẫn nên bách quá tôi mới làm vậy.

– Nó điềm nhiên trả lời.- Ra là thế. – Hấn gật đầu, tỏ vẻ hiểu rồi đứng dậy bỏ đi.- Đi đâu vậy Đăng? Ba người kia mua đồ ăn sắp về rồi. – Thảo Anh hỏi.- Nghe điện thoại, lát vào sau.- Hấn trả lời rồi đi ra ngoài.- Hừ...cái tên này lúc nào cũng khó hiểu. Thôi, hai người ngồi đây chút nhé. Tao đi vệ sinh chút ra liền.

– Thảo Anh nói với tụi nó rồi cũng chạy đi. Còn nó và Vi ngồi lại ở cái bàn đó. Từ ngay cái bàn ở góc canteen, bốn cô gái bước về phía hai đứa nó. Nhỏ đi đầu đập đổ cái ghế kế chỗ nó ngồi làm cái ghế ngã ngửa phát ra âm thanh không nhỏ.

Nó đưa mắt lên nhìn con nhỏ ấy, gương mặt tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm rồi lại cúi xuống, lơ con nhỏ ấy đi. Bảo Vi thì nhìn nhỏ có chút khó chịu nhưng thấy nó không đá động gì thì cũng chẳng buồn phản ứng. Con nhỏ ấy tức điên khi bị làm lơ nên tức giọng quát:- Mày xem tao là không khí à? ... - Nó im lặng, ngược nhìn nhỏ kia.- Tao nói mày không nghe à?

– Nhỏ đó điên tiết, tiếp tục quát.- Gì? – Nó hỏi với vẻ lạnh tanh.- Mày...tao không phải là không khí mà lơ tao đi như thế nhé.- Hình như cô hiểu nhầm thì phải? Tôi không xem cô là không khí. Bởi vốn dĩ không khí là một thứ được xem là tồn tại trên thế gian này, còn cô, tôi xem cô như chưa hề tồn tại thì làm sao có thể nói tôi xem cô như không khí được chứ? – Nó giải thích làm con nhỏ ấy nổ đom đóm mắt.- Mày...

- Mày cũng ghê phết nhỉ? – Một con nhỏ khác chen vào.- Cái thứ đẹp giả tạo như hồ li của mày cũng đòi làm hotgirl sao? Mơ mộng! – Một nhỏ khác tiếp tục.- Ôhồ...ai ghé thăm đây ta? – Bảo Vi cất giọng mười phần thì chín phần là chế giễu, một phần là khinh khỉnh.

- Ý cô là sao? – Con nhỏ kia đốp lại.- A...Tôi xin lỗi Nguyệt Thy tiểu thư. Tôi đây nào đâu dám động đến cô. Chẳng hay hôm nay cô gặp chúng tôi là có chuyện gì? – Vi giả bộ sợ sệt làm nhỏ ấy tưởng thật mà khoái chí.- Cô biết tôi sao? Không ngờ tội nổi tiếng thế. – Nguyệt Thy cười khá ồ.- Hừ... - Nó nhếch mép.- Mày... - Nhỏ đó thấy nó như thế thì tính cho nó một tát nhưng nhanh chóng bị Vi chặn lại.- Thiên Kim tiểu thư. Hành động lỗ mãng như thế là không được nhé!

- Vi cười khiêu khích.- Mày... - Kim cứng họng, chỉ biết trừng mắt nhìn nhỏ.- Còn cô nữa đó, Bảo Ngân. Bà cô tìm hai đứa tôi có chuyện gì? – Nó lạnh giọng.----- Vũ Nguyệt Thy (17t): Là con gái của một giám đốc chuỗi ngân hàng đang phát triển tại Việt Nam. Tính tình đanh đá, chẳng choẹ, luôn xem mình là nhất.

Sắc đẹp thì thua xa ba đứa nó, IQ thì...chắc chắc...đúng là một sự xỉ nhục cho loài người khi có cô ta. Ngu mà phải nói đến mức khi nó còn thông minh hơn. (Theo nhận định của tác giả thì chắc nhỏ bị một chứng bệnh vô phương cứu chữa gọi là thiếu năng bẩm sinh!). Học lớp D39 (gần chót). Được mệnh danh là hotgirl trước khi có sự xuất hiện củ Thảo Anh và tiếp theo là tụi nó.Nguyễn Thiên Kim (17t): Là con gái của một chủ nhà hàng khá nổi tiếng trong thành phố. Mọi thứ còn lại thì cũng tương tự như Nguyệt Thy mà thôi. Hotgirl thứ 2 của trường nhưng trong tương lai thì...Đào Kiều Bảo Ngân (17t): Là một con người độc đoán, thủ đoạn, cáo già nhưng ẩn trong một sự ngây thơ đến mức như nước.

Gia đình kinh doanh bốn cửa hàng đá quý trong phạm vi thành phố. Là người được gọi là hotgirl thứ 3 nhưng cái danh hiệu này liệu sẽ còn ở trong tay cô ta được bao lâu?----- Mày...tao không dài dòng với tụi bây nữa. Tao yêu cầu, hai đứa bây tránh xa họ ra. Khi tao đã yêu cầu, tức là tao đã coi trọng hai đứa bây lắm rồi. Đừng có được nước mà làm tới! – Thy quát.- Tôi chẳng làm gì ba người cả. Với lại người cô muốn nói tới là ai? – Nó ngênh mặt dù hiểu ý của câu nói vừa rồi của ả ta.- Là anh Đăng, anh Thiên, anh Minh và anh Khánh. Tụi bây chẳng khác gì mấy con đĩa đeo theo mấy anh ấy!

- Nhỏ Kim hét tướng lên.- OMG...cô vừa nói cái gì thế? Bảo tụi này là đĩa bám theo họ sao? Thế mấy cô cũng chẳng khác gì đâu. Chẳng phải mấy cô cũng đang bám theo họ sao? Mấy cô chẳng có tư cách gì để nói tụi này. – Vi nhướn mày.- Mày... - Ngân tức ói máu, quay qua bàn kế bên, chồm luôn ly nước cam của một học sinh đang ngồi đó theo dõi mọi chuyện đang xảy ra này giờ, tính đổ ngược vào đầu Vi nhưng...“Cộp...”“Xoảng”Muốn trêu tức Bảo Vi nhà ta thì có lẽ người đó phải tu hơn vạn kiếp mới mong mới có được một tia hy vọng làm được. Khi Ngân chuẩn bị đổ ly nước cam vào người nhỏ thì nhỏ đã nhanh chóng xoay người, tung một cú đá vào cái ly trên tay Ngân làm cái ly văng ra xa, rơi xuống sàn vỡ tan tành cùng với chỗ nước cam yện vị trên đầu nhỏ Kim.- Áaaaa.... – Tiếng hét thất thanh của Kim và Ngân.- Mày...

- Thy trừng mắt nhìn Vi.- Đó là cái giá phải trả. Vô cùng nhẹ nhàng! – Nó cười đắc thắng.- Mày được lắm! – Ngân thẳng tay tát vào mặt Vi một cái trời giáng làm âm thanh phát ra không hề nhỏ. “Chát”Âm thanh giữa bàn tay và gương mặt chạm vào nhau khiến không khí bắt đầu chìm xuống. Bảo Vi tối mặt, nhẹ đưa bàn tay lên xoa xoa nơi vừa bị đánh còn nó thì trừng mắt với Ngân:- Cô làm cái trò gì vậy? Ai cho cô dám động vào Vi?

Cô là cái thá gì mà dám động vào người khác? Cô đừng tưởng là mình ngon mà có quyền làm vậy. Cái gì mà hotgirl chứ? Đó chỉ là cái mác để cô che đậy cái sự ngu dốt, vô học mà thôi. Cô không có tư cách để đánh hay lên giọng với tụi tôi cả. Mà bốn người đó thì sao nào? Tôi cứ theo thì cô làm gì được tôi? Không được họ chú ý nên cô mới bày ra mấy cái trò trẻ con này sao? Cô nghĩ như vậy là thu hút được sự chú ý chắc? Bớt có mơ giữa ban ngày đi! – Nó giận dữ.- Mày dám... - Kim đưa tay lên định tát nó thì...- Các cô đang làm cái quái gì vậy? – Thiên lạnh giọng nhìn nhỏ ta sau khi cùng Khánh và Minh đặt khay thức ăn xuống bàn nhìn ba nhỏ.- Em... - Kim ấp úng.- Tôi hỏi: Cô đang làm cái quái gì vậy?

- Thiên quát làm tất cả mọi người trong canteen sững sờ nhìn anh. Người được gọi là hotboy lạnh lùng, ít nói, không bao giờ can thiệp vào chuyện người khác, cũng chẳng bao giờ lớn tiếng mà hôm nay lại như thế này.- E...em...em đang... - Nhỏ lấp bắp sợ sệt.- Bà cô ăn gan trời à? – Minh nhún mày.- Tụi...em....

- Thy nhìn ba tên con trai trước mặt một cách trân trối.- Bỏ tay ra để anh xem nào Vi? Có đau lắm không?

- Minh nhẹ nhàng đi đến bên cô em gái mà vuốt ve nhằm làm dịu đi cơn thịnh nộ đang sôi sục trong con người nhỏ nhắn kia.- ...

- Vi không trả lời, tay cũng buông thong để lộ ra một bên má đỏ tấy và còn in hằn rõ dấu năm ngón tay.- Em... - Minh sưng người.- Anh... - Vi thốt lên một từ rồi sau đó mặt mũi hằm hằm đi thấy rõ. Minh vội vã ôm lấy thân mình bé nhỏ kia mà thì thầm: “Anh sẽ lo ổn thoã. Em không cần phải động tay động chân gì đâu. Đừng như thế chứ. Em đừng quên anh đã từng nói ai mà động vào em thì anh sẽ khiến người đó sống không bằng chết!”- ... - Vi vẫn im lặng nhưng cơ thể dường như đã được thả lỏng đôi phần.

- Bảo Ngân! Cô bước ra đây cho tôi!!! - Minh quát to và nhìn vào đám đông đang hỗn loạn vì những gì vừa được chứng kiến.- Em...đây! - Bảo Ngân rụt rè bước ra.- Cô có biết cô đã phạm phải sai lầm gì không? - Minh hỏi, mặt lạnh tanh đến mức 00.- Em...thật ra...thì... - Nhỏ ta ấp úng mãi chẳng nói thành câu.- Ai cho cô đụng vào Bảo Vi? - Minh quát. Tuy là một người anh hay trêu ghẹo đứa em gái khiến nhỏ nổi điên không ít lần nhưng ẩn sâu trong đó là một tình yêu thương vô bờ bến dành cho người em gái vốn bất hạnh từ nhỏ. Từ lâu, trong lòng anh luôn có một lời thề là phải bảo vệ em mình đến cùng dầu có ra sao đi nữa.

- Anh...em thật sự...không làm gì hết mà! - Nhỏ cố gắng nói.- Không làm? Thế cái gì đây? Chính tôi tận mắt thấy cô tát em gái tôi mà cô còn bảo không có gì sao? - Minh tức điên người, tay chỉ vào dấu năm ngón tay trên mặt Vi.- Em...gái anh? - Bảo Ngân nhắc lại khó khăn trong sự ngạc nhiên của toàn thầy học sinh trong canteen.- Phải...Vi và An là em gái của tôi với Minh. Có gì không? Cô có biết cái giá phải trả khi động vào hai đứa nó là gì không hả? - Thiên im lặng này giờ cũng cất tiếng nói.

- Tụi em...không...không cố ý!- Không cố ý? Cô gây sự mà bảo không cố ý sao? Cô tưởng tôi mù chắc?- ... - Ba con nhỏ điếng người không dám trả lời.- Ba cô cứ đợi đó. Chuyện hôm nay tôi sẽ giải quyết sau! - Minh liếc hai nhỏ sắc lém rồi ngồi xuống bàn ăn.- Hừ... - Thiên cũng kéo hai đứa em ngồi xuống với đồng thức ăn. Ba con nhỏ biết thân biết phận, ở lại thêm có nước tự giết chết mình nên lánh đi sớm. Còn hai đứa nó sau khi thấy đồ ăn thơm lừng cũng quên bật chuyện lúc này mà lao vào mà “thu phục nhanh, tiêu diệt gọn”.

Chốc sau, Thảo Anh và hân cũng bước vào. Thảo Anh hỏi: - Đây...vừa này có chuyện gì phải không?Minh nghe nhiều lời bàn tán lắm.- Không có gì đâu. Chuyện nhỏ ấy mà. - Nó trả lời vô tư.- Ừm...phải đó! - Vi gật đầu hạnh phúc khi trên tay cầm cái nĩa có miếng bít tết thơm lừng cho vào miệng.- Đây...cô ăn từ từ thôi. Kéo ngắn nữa lại khổ cho tụi này. Ăn còn hơn cả heo ấy chứ! - Khánh móc Vi.- Anh nói cái gì? - Vi trợn mắt lên nhìn Khánh, hai má phồng lên đáng yêu cực làm ai đó thoáng chốc đỏ mặt vì vẻ đẹp của nhỏ nhưng lại lấp liếm bằng những lời nói:- Tôi...nói cô là heo đấy! Thì sao nào?- Hừ...coi như lần này tôi thua anh! Không tranh chấp nữa.

- Vi hất mặt quay đi tiếp tục công việc vĩ đại.***Trận 4: Khánh Thắng Bảo Vi 1-3***Thấy Vi thế thì Khánh cũng chẳng động vì nếu tiếp tục thì chắc mặt tên này đỏ hơn cả chua luôn quá. Thiên nhìn ba cô gái một chút rồi lên tiếng:- Hôm nay là ngày ba đứa tụ hội, không lẽ không tính lên kế hoạch gì để ăn mừng hả? - Thiên gợi ý và ngay sau đó là nhận được một cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của Minh.Thiên chạm thấy ánh mắt đó thì cười đêu: “Đừng có trách tao. Vì tao là một người anh tốt nên dĩ nhiên là luôn phải cho em mình giải trí những lúc có thể chứ?”“Cái gì á? Mà mà tốt thì tao còn hơn cả thế nữa. Tao biết tổng kế hoạch của mày rồi. Mày tính rủ ba đứa nó đi rồi chuồn mất, bỏ lại cho tao chứ gì? Bọn bè thế đấy thẳng quì!” Minh lườm nguýt đến mức mà đầu Thiên chuẩn bị bén lửa.“Haha...mày biết rồi thì tiếc thật!” Thiên lắc đầu tiếc nuối.“Mày...” Minh trợn mắt nhìn Thiên.

Nó nhìn hai ông anh mình đang lườm nguýt nhau đến mức toé lửa thì thở dài. Nó hiểu cái suy nghĩ trong đầu hai ông anh này là gì mà. Vì khi nghe Thiên nhắc tới việc đi chơi thì tía lia cái mồm:- Hay đấy anh. Em thích cái ý kiến này của anh đó. Thế mọi người nghĩ xem tối nay nên đi đâu?- Ừm...đi ăn nhé? - Minh cố gắng vớt vát chút. Đi ăn còn đỡ chứ mà đi bar thì...ôi thôi!- Không, chẳng vui. - Vi lắc đầu.- Đi bar đi. Chỗ đó là vui nhất!

- Thảo Anh nháy mắt làm cho Minh té ghế.- Cái...gì cơ chứ? Không! Đừng có đi bar. - Minh phản đối kịch liệt.- Tại sao? - Vi nhìn Minh bằng ánh mắt lừng tròng.- Ờ thì...“Tink...”Điện thoại nó báo có tin nhắn. Nó lật lật lấy ra xem. Một dòng tin ngắn ngủi với đôi ba chữ cũng khiến nó cảm thấy vui vẻ hẳn lên. .Nó quay sang nhìn Vi đang năn nỉ ỉ ôi Minh thì nói:- Tối nay chắc không đi bar được đâu Vi!- Tại sao?

- Vi khóc lóc.- Phải phải. Không đi! - Minh gât đầu lia lịa.- Anh im đi! - Vi tức.- ... - Minh im re, không

dám nói gì nữa luôn.- Nhưng An ơi, sao lại không đi được? – Thảo Anh cũng hỏi.- Xem đi! – Nó thấy cho hai con bạn cái điện thoại.- Ô... - Hai đứa kia chớp lấy cái điện thoại rồi coi.- Á...thật chứ trời? – Vi hét toáng lên.- Ôi trời ơi...Á... - Thảo Anh nhảy cẫng lên.

- Thôi nào...bình tĩnh. Làm gì mà kích động thế? – Nó đứng dậy nhấn hai con bạn ngồi xuống.- Thế thì chừng nào chúng ta sẽ đi? – Vi hào hứng.- Chắc 9g tối nay có mặt là được rồi. – Nó nhẹ nhàng đáp.- Thế là tối nay luôn á? – Thảo Anh vui sướng.

- Ủ...tối giờ, tao với Vi sang đón mày cùng đi! – Nó cười tươi làm ai đó lại thêm một lần nữa chệch nhịp đập ngay tim.- Ủ...vui quá. – Thảo Anh gật đầu, cười tít cả mắt.- Đây...chuyện gì vậy? – Khánh tò mò chen ngang.- Liên quan đến anh à? Cái đồ nhiều chuyện! – Vi cau mày nói Khánh làm anh chàng tức phát điên.- Đây này...tôi làm gì cô?- Thôi...cho tôi xin can! – Nó chen ngang cuộc cãi vã.- Chẳng có chuyện gì quan trọng đâu Khánh. Tụi này đi đón một người quen mới về nước thôi. Chắc chắn người này sẽ đem lại một bất ngờ lớn cho cậu với Đăng đó! – Thảo Anh nháy mắt tinh nghịch.- Thế còn hai tên kia thì sao? – Hần chỉ tay vào Thiên và Minh.- Hi...hai người đó thì không sao đâu. Minh...em khuyên anh nên chỉnh đốn lại mình trước đi, kẻo không...rắc rồi là...em không can thiệp vào giúp anh được đâu! – Vi nói mập mờ làm Minh khó hiểu.- Là sao? – Minh nhíu mày.- Cô nói chuyện khó hiểu quá!

- Khánh hòa theo.- Anh không cần biết. – Vi cau mày với Khánh.- Ờ...thì thôi! – Khánh lè lưỡi.- Haizz...Minh ơi Minh...không hiểu ý tụi nó à? – Thiên lắc đầu. Sao hôm nay thằng bạn anh lại “ngu bất thành linh” thế này?- Nói năng thế ai mà hiểu cho nổi! – Minh tức.- Làm gì ghê thế? Ý tụi nó là “vợ” mày sắp về đấy anh bạn ạ!

Lo mà chỉnh đốn đi. Cứ như thế này mày không bị cô ấy phàn nàn thấy hơi lạ.- Mày chị khéo...đoán mò thôi! Cô ấy ở tít mù tại Anh chạy show khắp nơi thì lấy đâu ra thời gian mà về đây! – Minh rùng rợn khi nghe Thiên nhắc tới từ “vợ”. - Mày thử hỏi xem phải không? – Thiên hất mặt về phía tụi nó.

- Đây...không phải chứ? – Minh nghi ngờ.- Ờ...đúng đó. Em chắc chị ấy không bỏ qua cho anh đâu. Để xem chị ấy xử anh thế nào! – Vi cười nham hiểm.- Đây...em...đừng có có bán đứng anh mình thế chứ! – Minh điên.- Đây...anh mà nổi nóng với em thử xem!

- Vi ghênh mặt.- Ờ...thôi mà...bớt giận em gái “yêu quý, dễ thương, đáng yêu, xinh đẹp” của anh. Em mà nổi nóng thì sẽ mau già và xấu lắm đấy. Em thấy đó, anh rất thương em mà. Vì vậy nể tình anh...đừng nói cho cô ấy biết cái gì hết nhá! – Minh nịnh nọt.- Muộn rồi anh ơi...chị ấy biết tất đấy. Anh đừng nghĩ qua mặt được chị ấy. Chị ấy luôn cho người theo sát anh 24/24 đó. Tất cả mọi thứ anh làm, anh đi đâu hay cùng ai chị ấy đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

- Thảo Anh xen ngang.- Gì chứ? – Minh hét.- ... - Ba đứa nó không nói gì, chỉ nhún vai tỏ vẻ đó là sự thật.- Ôi trời ơi...làm sao bây giờ? – Minh ôm đầu.- Đây...mấy người này giờ đang nói về ai vậy? – Hần huých tay Thiên hỏi.- “Vợ” của thằng Minh! – Thiên trả lời, cười đầy ẩn ý.- ... - Hần nhíu mày nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu.- Nhưng người đó là ai? – Khánh nguyên một dấu hỏi to đùng trên đầu đang xoay vòng vòng.- Tối đó rồi biết! – Hần trả lời. Khánh bó tay. Sau đó, tụi nó cùng tụi hần kéo nhau lại vào lớp và kết thúc ngày học hôm đó.

6. Chương 6: Người Bạn Phương Xa

10g tại sân bay “Thông báo: Chuyến bay số 11A từ thủ đô London của Anh vừa mới hạ cánh. Xin nhắc lại: Chuyến bay số 11A từ thủ đô London của Anh vừa mới hạ cánh.” Tiếng thông báo từ những chiếc loa trong sân bay vang lên.Đứng ngồi không yên, tụi nó đứa nào cũng háo hức, rạo rực trong lòng. Vì nôn nóng, tụi nó đã đến từ lúc 8g30 mặc dù biết chuyến bay tới 10g mới hạ cánh. Trên mỗi mỗi người không khỏi một nụ cười hạnh phúc.

Nụ cười đó rất đẹp khiến cho ai đi ngang cũng ngoái lại nhìn.Nó, một quần sóc da bó màu đen tôn lên đôi chân dài với làn da trắng sữa cùng với chiếc áo sơ mi carô đen dài tay được xắn lên tới khuỷu có thắt

lồng một cái cavat màu đen trước cổ. Bên ngoài khoát chiếc áo gilê màu đen nốt, chân mang đôi bốt cao tới đầu gối bằng da màu đen làm chiều cao của nó được nâng lên. Vì thì vẫn với tông màu ưa thích quen thuộc. Chiếc đầm đỏ có đuôi hơi xoè, hai dây làm tôn lên bờ vai trắng và vóc dáng chuẩn của nhỏ dài tới ngang đầu gối. Chân đi đôi giày cao gót một tắc màu trắng, tay cầm một cái túi xách nhỏ cũng màu trắng. Nhỏ tuy hơn đơn điệu nhưng vẫn nổi bật trong dòng người tập nập. Thảo Anh thả mái tóc dài xoăn nhẹ màu nâu tự do, cô nàng chỉ đơn giản với chiếc áo phông in hình ngộ nghĩnh cùng chiếc quần bò tới đầu gối và đôi giày bata màu trắng. Nhìn Thảo Anh bây giờ cực kì đáng yêu và năng động.... Cả ba đứng chờ trong sự mong đợi.

Từ cổng sân bay từ từ bước ra một người con gái có nét đẹp tựa như thiên thần. Cô nàng mặc chiếc đầm có màu xanh nhẹ nhàng, êm ả, chân đi đôi giày búp bê màu trắng, mái tóc dài suông mượt tung bay trong gió đêm lạnh lẽo. Nhìn vào cô gái, ai cũng có cảm giác ấm áp và không còn cảm nhận được cái lạnh của buổi tối trời nhưng đâu ai biết được khi nhìn thẳng vào trong đôi mắt biết cười ấy là một sự lạnh lẽo đến buốt giá. Một con người được rèn luyện từ thuở nào. Cô gái nhẹ nhàng kéo vali tới chỗ ba đứa nó rồi mỉm cười.

Thảo Anh hạnh phúc, nhảy chồm vào người cô gái ôm chặt cứng.- Chị...chị về rồi!- Cái con bé này, mới không gặp nhau có hai tháng mà làm như... - Cô gái cốc yêu một cái lên đầu Thảo Anh.- Nhưng em nhớ chị thật mà. Không lẽ chị không nhớ em? - Thảo Anh rưng rưng nhìn.- Con bé này! Thật là...- Haizz...em biết ngay mà. Về có phải là do nhớ em đâu. Tại xa ông anh quý hoá của Bảo Vi lâu quá nên mới mò về đây chứ gì? Hừ...không biết chị có xem em gái chị ra gì không nữa? - Thảo Anh lắc đầu.- Em...chị...

- Cô gái ấp úng, mặt đỏ lên.-----Vương Thảo Trang (17t): Chị ruột của Thảo Anh. Là một cô gái ưa thích sự năng động nhưng cũng không kém phần duyên dáng. Gia thế thì giống với em mình. Mười sáu tuổi đã tốt nghiệp đại học Havard với hai bằng đại học trong tay và hiện tại là một trong những gương mặt tiêu biểu của công ti quản lí nghệ thuật J'D tại London. Chiều cao: 1m72, chỉ số IQ: 296/300.-----

-----Nó nhìn Thảo Trang đang lâm vào bước đường cùng nên nói đỡ:- Thôi mà Anh Anh, chị Trang vừa về mà đã công kích chị ấy ghê thế?- Phải đấy! An luôn là người hiểu chị nhất! - Trang hôn chụt vào má nó.

- Thôi đi chị...giờ về không hay tính ở lại với cái đám sắp tới đây?

- Nó cười gian rồi hất mặt về phía sau cả bọn.“Rầm...rầm...”Tiếng chen chúc nhau mà chạy về chỗ tụi nó ngày một lớn. Trên tay đám người đó, ai ai cũng cầm không máy ảnh thì máy quay phim, không micro thì giấy bút.

Cả bọn tụi nó ớn lạnh sống lưng, khó khăn nuốt nước bọt một cái. Có vẻ như tụi nó đã nhận ra đám người này. Tụi đấy đích thì là đám paparazzi phiền toái. Hình như cặp kính che mặt của Thảo Trang dường như là không phát huy tác dụng thì phải. Bằng chứng là đám phóng viên ấy vẫn nhận ra người con gái này là Jersey

- nữ minh tinh màn bạc tại Anh.Bốn cặp mắt nhìn nhau trong giây phút rồi quay người cùng chạy. Làm gì chứ ba nữ tướng của bang Killing cũng phải biết sợ chứ và thứ suy nhất có thể khiến họ sợ chính là....đám paparazzi!Tụi nó chạy ngay vào bãi đỗ xe. Nó chạy nhanh đầu tiên để lên xe trước và khởi động máy. Thảo Anh và Bảo Vi thì cầm cúi chạy, chỉ duy nhất có Trang là người đau khổ nhất. Một mặt phải chạy để bảo toàn tính mạng, mặt khác lại phải lồi theo cái vali nặng như búa tạ này nữa chứ! Khi đám paparazzi này vừa tới chỗ cái xe thì nó đã phóng nhanh ra khỏi bãi, mang theo ba người con gái với vẻ đẹp thiên thần bên trong cùng đi.

7. Chương 7: Trở Lại – Khởi Đầu

Nhà Thảo AnhNó thả “phịch” người ngồi xuống cái sofa ngoài phòng khách. Trước giờ vẫn vậy, nó rất sợ và ghét cay ghét đắng cái đám phóng viên lá cải đó. Chuyện riêng tư của người khác lúc nào cũng phải soi mói cho bằng được.

Những chuyện trên các mặt báo của các nhân vật nổi tiếng đều do họ chêm thêm vài câu. Những chuyện không có thì nói có, những chuyện có nhiều khi nói không, còn không thì cũng lâu lâu mới nói có, toàn là cái lủ chỉ lo trục lợi. Nó ngán ngẩm lắm rồi. Trong số bốn người ở đây, Bảo Vi là người ghét và căm thù lủ phóng viên ấy nhất bởi lúc nào, lủ phóng viên ấy cũng tung mấy cái scandal tình ái không có thật giữa cô và một số người nổi tiếng khác trong ngành giải trí.

Cũng bởi vì Vi mang phong cách táo bạo, quyến rũ và hơi...sexy nên trong một số lần đi ăn cùng một vài người bạn và bị đám phóng viên bắt gặp là y như rằng hôm sau trên mặt báo sẽ có cái tít nóng hổi như: “Siêu mẫu Ellie và người bạn trai mới”, hoặc đã sẽ là “Con mới mới của siêu mẫu Ellie”....Quay trở lại với câu chuyện. Trang mở lời trước:- Thế nào? Một chứ?- Tất nhiên...chị cũng biết mà còn hỏi! – Thảo Anh le lưỡi.- Rồi... - Trang cười xoà.- Mà sao chị lâu về thế? Chị bảo sẽ sang ngay cùng em mà sao tới tận hai tháng mới thấy? Chị làm gì ở Anh mà lâu vậy? – Thảo Anh phụng phịu.- Chị bận chạy show. – Trang thần nhiên.- Show gì thế chị? – Vi hỏi.

- J’D tổ chức show lưu diễn thời trang cho bộ sưu tập mới của Arlia và mời chị tham gia. Chị đã tính từ chối nhưng đích thân Arlia đến và mời và nói nếu chị không tham gia, cô ấy sẽ không tổ chức. Dù sao trong ngành này chỉ còn Arlia là hiểu và thông cảm cho chúng ta thôi. Cô ấy là một người tốt và Arlia đã dồn rất nhiều tâm huyết cho bộ sưu tập này. Chị không phá hỏng nó bởi vì biết nó quan trọng với cô ấy như thế nào. – Trang cười. - Vậy show diễn đó hoàn thành rồi hả chị? – Nó cầm ly nước trên bàn lên nhấp một ngụm.

- Chưa. – Trang lắc đầu.- Vậy sao chị về đây? – Vi hỏi.- Hai tháng qua chỉ là quá trình chuẩn bị mà thôi. Còn dự án thì chắc khoảng một tháng nữa tiến hành tổ chức. Chị xin nghỉ phép để về đây và khi nào bắt đầu trở lại. - Tội chị quá. – Thảo Anh thông cảm.- Không sao mà.- Nhưng chị Trang à...em không tin chị về đây chỉ vì muốn nghỉ ngơi trước chow diễn đó thôi phải không? Vấn đề chị về đây nhất định vẫn còn có một lí do khác. – Nó chiếu ánh nhìn về phía Trang, cô không nói gì chị nhướn đôi lông mày thanh tú lên một chút.- Chắc có lẽ là tại vì chị ấy nhớ anh... - Thảo Anh đang nói, Vi cắt ngang:- Không phải vấn đề tình cảm! – Vi thẳng thừng nói.- Chị về là do pama nhờ, đúng chứ? – Nó hỏi.- Sao em lại nghĩ thế?

- Giọng Trang mang chút bông đùa nhưng gương mặt lại lạnh và lạnh, không còn vui vẻ như cách đây 5 giây.- Em biết, họ sẽ thắc mắc vì sao em với Vi muốn về Việt Nam bởi vì vấn đề này khá nhạy cảm với họ. Còn lý do mà em và Vi nói để về đây không đủ thuyết phục. – Nó trả lời.- Phải? – Trang gật đầu rồi cười xoà, chào thua hai đứa em này.- Thế sao chị không nói ra từ đầu? – Vi nghiêng đầu hỏi.

- Nếu nói thì liệu hai đứa có nói cho chị biết không? Lý do mà hai đứa muốn về đây ấy? Chị chắc chắn hai em chẳng có chút hứng thú nào với Việt Nam đâu. Đó chỉ là cái cớ mà thôi bởi thực chất các em đã từng ở đây một thời gian mà pama không biết nên tất cả mọi thứ đều biết hết rồi, lấy đâu ra mà hứng thú nữa chứ.- Vậy chị sang đây để làm do thám cho họ? – Nó hỏi.- Không hẳn...họ chỉ muốn biết nguyên nhân tại sao các em về đây.- Em sẽ nói với chị nhưng làm ơn...đừng nói lại với họ. Họ đã đau đầu lắm rồi nên em cũng chẳng muốn gây thêm áp lực đâu. – Nó nhìn thẳng vào Trang.- Được...nếu chị thấy thật sự cần thiết. – Trang cười nhẹ. - ...Chị biết...công ti đào tạo và quản lí nghệ thuật Ngô Ngọc chứ? – Nó hỏi.

Thảo Trang điềm nhiên trả lời:- Tất nhiên, là công ti đứng đầu về lĩnh vực nghệ thuật của châu Á.- Phải. – Vi gật đầu.- Thế thì liên quan gì sao? – Thảo Anh cũng tò mò lí do mà nó với Vi sang đây.- Hôm trước, em nghe thấy pama trong phòng nói rằng Ngô Ngọc đang cố gắng lật đổ tập đoàn nhà mình. Người đứng đầu Ngô Ngọc hiện tại cũng chính là chủ tịch Ngô Thái Minh của tập đoàn Smart-world ngày xưa. (Chú thích: Cách đây khoảng 20 năm, Smart-world là một tập đoàn lớn trên thế giới nhưng từ khi công ty nhà nó và Vi bắt đầu nổi lên thì uy tín và các mối làm ăn của smart-world bắt đầu giảm dần đến phá sản không lâu sau đó.) – Nó nói.- Smart-world? – Trang nhắc lại.- ... - Nó không nói, chỉ gật đầu.- Đó chẳng phải là... - Thảo Anh nhìn hai con bạn.

- Ủ...lão già kia đã hăm dọa về một ngày mà KWT (Tập đoàn nhà nó, viết tắt trong từ Kiwasato) và Ngọc Bảo (tập đoàn nhà Vi) bị lật đổ, không lâu đâu. Ngay sau lời hăm dọa đó là cổ phiếu của tập đoàn liên tục rớt giá cách đây 5 năm tháng và được anh hai khôi phục, tiếp theo đó là một số lô hàng bị đánh tráo thành hàng kém chất lượng, đã được thu hồi và xử lí. Nhưng gần đây nhất là trong công ty có nội gián. Nhiều thông tin được bán ra cho các công ti khác, và liên tục mấy tháng gần đây đều có người ăn xén mất một khoảng không ít của công ti. Mỗi tháng tầm 250 triệu và tính đến nay cũng hơn cả tỉ đồng. – Nó nói

.- Hơn một tí? – Trang và Thảo Anh nhắc lại.- Phải, điều tra là chỉ duy nhất mất từ một chi nhánh lớn nhất tại Việt Nam. Hiện tại thì tổng giám đốc ở đó đã được cho thôi việc, còn ai là người lên nắm tiếp chức vụ này là ai thì không biết. – Vi thở dài.- Người lên thay chức tổng giám đốc là...chị! – Trang dựa người ra sau, nói một cách khó khăn.- Vậy à? – Nó nói, giọng chẳng tỏ vẻ gì là ngạc nhiên.- Vi thì chuyện này chắc không biết nhưng với người như em, chị tin rằng em biết rồi. Đúng chứ? – Trang nhìn nó hỏi.- Vâng. – Nó đáp.- Mà biết sao? – Vi nhìn nó.- Ừ...tao biết bởi người mà pama có thể tin tưởng để giao lại chỗ nguy hiểm như thế chị có chị Trang. Anh Thiên tuy hơi lạng lạng nhưng rất nóng tính, anh Minh thì làm việc thì khả năng phán đoán sự việc chỉ ở mức 90%. Hai người đó không thể đảm nhiệm được vị trí nguy hiểm đó.

Chỉ có chị Trang là người biết giữ bình tĩnh và khả năng phán đoán ở mức 99% nên tất nhiên phải được trọng dụng hơn rồi. Còn ba đứa mình thì họ nghĩ còn nhỏ nên không có khả năng. – Nó trả lời.- Ra là vậy. – Thảo Anh gật gù.- Em thông minh đó, có vẻ như nhận định của pama về em là không đúng thì phải?

– Trang cười nhẹ.- Không hẳn...em không thích mua việc vào bản thân nên cũng chẳng muốn làm gì nhiều. Pama biết thế nên cũng không định nhờ vả. Nhưng có vẻ lần này em cần chị giúp một chuyện thôi. – Nó cười gian.- Chuyện gì? Nhìn nụ cười của em, chị thấy không an tâm. – Trang e ngại.- Không có gì đâu à. Em muốn điều tra và lật đổ lại Ngô Ngọc. Chị sẵn sàng giúp em chứ?- Tất nhiên...đó nhiệm vụ của chị.

– Trang gật đầu.- Vậy em muốn sau khi nhận chức, chị hãy để Thảo Anh làm thư kí riêng ỳnh. Thảo Anh thông minh, có thể giúp chị nhiều việc và hơn nữa khi hai người cùng đi với nhau, em tin sẽ bớt đi nguy hiểm.- Ok...còn gì nữa? – Trang nhận lời không chút do dự.- Vị trí trưởng phòng kế hoạch hãy giao cho Vi và trưởng phòng kế toán em sẽ đảm nhiệm. Khi ở chức trưởng phòng kế hoạch, Vi có thể điều tra thêm về số lô hàng từng bị đánh tráo và em cũng sẽ dễ dàng kiểm tra và bảo quản sổ sách khi ở chức trưởng phòng kế toán. – Nó trình bày.- Ok. Quyết định thế đi! – Trang gật đầu.- Thế là xong. Trước mặt cứ thế nhé!

- Ok. – Thảo anh và Vi đồng thanh.- À...còn chuyện này nữa! – Trang cắt ngang.- Chuyện gì à? – Thảo Anh hỏi.- J'D muốn các em quay trở về làm việc. Các em bỏ đi cũng được hơn nữa năm rồi còn gì? – Em không biết nữa. – Thảo Anh lắc đầu.- J'D kêu hả chị? – Vi hỏi.- Ừm...- Em sẽ trở lại!

– Nó nói rồi đứng dậy.- Không phải mà ghét cái chốn đó lắm sao? – Vi nhìn nó.- Tao không còn cách nào khác. Ngô Ngọc là công ty quản lí nghệ thuật cho nên tao muốn thử xem tao và họ, ai thắng! – Nó nói rồi giơ tay tỏ vẻ chào với Thảo Anh và Thảo Trang rồi bước thẳng ra cổng, trong đầu luẩn quẩn một suy nghĩ: “Em tin, chị sẽ không...”

- Thôi...em cũng về! Chào hai người! Tối mai tới bar chơi với tụi em nhá! Em đợi chị.- Vi thấy nó bước ra cũng chạy vội theo. Chiếc xe chạy ra khỏi cánh cổng sắt to, mất hút trên đường đi. Thảo Trang nói với em gái là mình mệt nên cũng lên phòng trước....“Cạch”Cửa phòng Trang đóng lại, cô ngồi thụp xuống giường, tay bấm trên chiếc điện thoại rồi gọi cho ai đó:“Alo...có tin gì rồi?”

– Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông trung niên nhắc máy vội vã hỏi:“Xin lỗi...cháu chỉ có thể cho bác biết là hai con bé đó qua đây không để tham quan. Chỉ thế thôi!” – Trang cười:“Sao thế? Tụi nó không chịu nói à?”“Không...cháu đã hứa là sẽ giữ bí mật cho nên không thể cho bác biết thêm thông tin gì. Mong bác thông cảm. Với lại bác không cần lo, chẳng có gì là quan trọng lắm đâu. Cứ để tụi nó tự làm những điều tụi nó muốn. Vi và An là hai đứa thông minh nên chắc chắn không làm chuyện gì hồ đồ.”“Bác sẽ tin cháu...mong rằng chúng đừng đi xa quá...” – Giọng người đàn ông buồn bã:“Vâng...thôi muộn rồi, bác nghỉ sớm đi ạ!” – Trang nhanh chóng kết thúc câu chuyện:“Ừ...thôi...con nghỉ sớm đi!”

– Người đàn ông nói rồi gác máy.Trang lặng lẽ buông tiếng thở dài. Vi và An, hai cô bé mà cô xem như em gái ruột nay đã lớn hết rồi, trưởng thành hết rồi, biết bản thân mình cần gì và nên làm gì cả rồi. Có lẽ cô không nên lo lắng quá. Tụi nó thông minh, lanh lẹ và giỏi vô cùng nên không cần phải quan tâm quá đến như thế. Tụi nó có lối sống riêng, có cuộc đời riêng cần phải bước tiếp, cũng như cô. Nhưng thứ cô sợ không phải những thứ đó, mà có lẽ là thứ gì đó sâu xa hơn. Để tụi nó dần thân vào thương trường quá sớm có phải là điều tốt? Để tuổi trẻ của tụi nó thấm dần cái sự khắc nghiệt của giới kinh doanh này liệu có phải hay không?

8. Chương 8: “david Monster”, Trời Không Sợ, Đất Không Sợ, Chỉ Sợ Duy Nhất Một Người...

11g, bar Vegas Nó bước vào quán bar cùng với ba người con gái là Vi, Thảo Anh và Trang. Cả bọn tìm một cái bàn tròn ngay góc khuất rồi ngồi xuống. “Alo...” – Nó gọi cho ai đó. “Em đây chị yêu!” – Cái giọng tí tưng của Zun vang lên. “Chị đang ở bar này, ra chơi.”

– Nó nói. “Thật á? Em ran gay.” – Thằng Zun vui vẻ gập máy. – Mà gọi ai thế? – Thảo Trang hỏi. – Zun... Giờ này thằng nhóc chắc chắn đang ở đây. – Nó mỉm cười trả lời. Sau 1 phút 30 giây, Zun có mặt tại bàn của nó. – Chị... em tới rồi nè! – Ừm... hello. – Cả bốn người vui vẻ.

– Có chị Trang cơ à? Chị về bao giờ thế? Sao em không biết? – Zun hồ hởi. – Mới đáp máy bay tối qua nhóc ạ. Lâu rồi không gặp. Nhìn nhóc trưởng thành nhiều rồi đó. – Trang dịu dàng. – Hi... chị quá khen. – Zun gãi đầu. – Hai có đây không? – Vi hỏi. – Anh Thiên với anh Minh ấy à? Hai anh ấy đang ở phòng Vip1 với anh Khánh, anh Đăng đó. – Zun trả lời.

– Lại hai tên xí xon như xêkô ấy nữa à? – Vi bĩu môi. – Thôi mà... tao thấy hai người đó cũng đâu làm gì quá đáng đâu. Tụi mày thành kiến quá rồi đó. – Thảo Anh can. – Mày bênh hai tên đó hả? An ơi... coi con Thảo Anh kia kìa, nó dám bỏ bạn bênh vực trai đó! – Vi đổi. – Gớm... xê ra xa khỏi người tao! – Nó xua tay. – Đây... Đăng và Khánh là ai thế? – Trang tò mò. – Bạn của anh hai.

Tại chị chưa đi học với tụi em nên không biết thôi. – Nó trả lời. – Vậy à? – Trang gật gù. – Thế chừng nào chị mới tính nhập học? – Vi hỏi. – Sau khi nhận chức tổng giám đốc của chi nhánh KWT, chị sẽ đi học chung với ba đứa. – Trang cười. – Thế thì hay quá. – Ừm... – Thôi... nhóc đi đâu thì đi đi. Khi nào cần chị gọi. – Nó xua tay bảo Zun đi.

– Chị kì cục nhể? Gọi người ta ra cho đã rồi đuổi là sao? – Cậu nhóc hậm hực. – Lèm bèm gì nữa à? – Nó nhướn cặp lông mày. – Không... có ạ! – Thằng nhóc nói rồi chạy biến nhưng trước khi đi cũng có nói một câu. – À... lúc này em thấy có năm sáu nhóc nào đó vào phòng Vip1 đó ạ! Sau khi nghe câu nói đó, Trang thì tỏ vẻ giận dữ, Thảo Anh thì cau mày khó chịu, chỉ duy có hai chị ác quỷ nhà ta là bình thường. Trang đứng dậy, tính tiến tới phòng Vip1 thì bị nó cản. – Khoan đã chị... Em có trò vui này nè. Đảm bảo ngay sau đó là anh Minh không dám lại gần tụi con gái ấy luôn! – Nó cười ranh ma.

– Cách nào thế? Nhìn nụ cười của em, chị thấy được số phận đáng thương của mấy người đó rồi đấy. – Trang nhếch môi. – Chị ngồi xuống đây. – Nó kéo Trang ngồi xuống rồi thì thầm to nhỏ với ba người. – Được nhá... – Trang gật đầu. – Kinh thật... vậy mà cũng nghĩ ra. – Thảo Anh tỏ vẻ khâm phục. – Làm sao thì làm, đừng làm anh tao rớt giá quá là được! – Vi phẩy tay, nói. – Vậy nhé. – Nó nói rồi móc cái iphone của mình ra, khởi động chiếc camera ẩn được gắn trong phòng Vip1. Hiện tại, cả bốn cái đầu cùng chụm vào cái iphone của nó để quan sát mọi thứ đang diễn ra bên trong căn phòng ấy. Hình ảnh bắt đầu được truyền tới máy nó. Anh hai nó

– Thiên, ngồi một mình nhâm nhi ly rượu trên tay một cách nhàn nhã, chẳng thèm bận tâm tới ba thằng bạn. Còn riêng ba người còn lại thì mỗi người hai em hai bên, nhìn vào vào người ta cảm thấy ngứa mắt vô cùng. Trang mắt long sòng sọc, điên tiết người. – Cái gì đây? Anh muốn chết à? – Stop... bình tĩnh, không khéo hỏng việc. Xem nhiều đó đủ rồi. Tới phiên chị làm việc đó! – Nó can. – Hừ... được! Lần này thì tôi sẽ cho anh biết tay. Anh đã vô tình đùng trách tôi vô tâm! – Lửa giận từ người Trang bốc lên ngàn ngút. Trang lôi cái điện thoại ra, thẳng tiến số phạm nhân mà gọi.

Hiện tại, trong phòng Vip1... “Riingg... riingg...” Chuông điện thoại Minh réo liên tục, dai dẳng không chịu ngưng.

Cậu chàng nhà ta khó chịu lấy ra cái điện thoại. Đập vào mắt anh chàng là 2 chữ: Bà xã to đùng. OMG!!! Anh chàng đã phạm vào nội quy cấm thứ 2: Không được để vợ chờ điện thoại quá lâu. Và hình phạt cho tội trạng này là... bị nhốt tự kỉ trong phòng tối 3 ngày không cho bước chân ra, không được ăn, chỉ được uống nước cầm hơi và để nhiệt độ trong phòng là từ 10 tới 130C. Còn khắc nghiệt hơn huấn luyện quân đội nữa. Minh hít sâu vào lấy can đảm, ngón tay run run nhấn nút nghe: “A... alo...” “Chồng ơiiiiiiiiiiiiiiiii...” – Trang kéo dài giọng. “Hử... hử... có chuyện... chi không vợ?” “Điều 2 trong bản nội quy là gì?” – Trang nhẹ nhàng. “Là... không... không được... để vợ chờ... điện thoại...” – Minh lắp bắp. “Tốt... thế tại sao lâu quá không bắt

máy?” – Trang vẫn tiếp tục nhẹ nhàng.“Ồ...tại...chồng...chồng bạn chút việc! Phải bạn...bạn tắm nên không nghe kíp!” – Minh viện cớ.“Hừ...Thật sao?” – Trang nhếch môi.“Thật chứ!”

“Thế thì thôi...mà chồng đang ở đâu vậy?” – Trang vẫn tiếp tục dụ dằng trong khi tay đang bóp tới mức chiếc điện thoại đã xuất hiện vết nứt.“Thì bảo tắm tức là ở nhà chứ đâu?” – Minh cần năn.“Thật vậy á?” – Trang nói, đồng thời ra hiệu cho tụi nó tiến về cửa phòng Vip1.“Thật chứ...chồng đâu dám nói dối vợ!” – Minh nuốt nước bọt cái “ực”.“Thế hả chồng?” – Giọng ngọt tới mức đầu dây bên này Minh rợn cả người. Lúc này, bốn đứa đã đứng trước cửa phòng Vip1.“Tôi cho anh ba giây ra mở cửa, không thì anh đừng trách tôi phá sập cái bar này! Một...” – Trang bắt đầu tiếng đếm với giọng lạnh tanh.“Ồ...ớ...vợ...”“Hai...”“Khoan...từ từ đã...”“Ba!” – Trang dứt tiếng đếm thì ngay lập tức một tiếng “RẦM” to phát ra.

Cánh cửa phòng Vip1 bị đá tung ra. Có thể nói là lực dùng để đập cái cửa này không hề nhỏ khi cánh cửa bị sập xuống luôn.Trang mặt hầm hầm bước vào làm Thiên suýt sặc rượu, Minh thì đơ người còn Đăng và Khánh vô cùng tức giận. Tụi nó thì lon ton chạy lại gần chỗ Thiên giúp anh thoát khỏi cơn ho vì sặc rượu của mình.Chuyện hay sắp bắt đầu!“Mấy cô biến hết khỏi đây cho tôi!” – Trang quát làm mấy con nhỏ chân dài kia cuống cuống chạy mất dép nếu không muốn đăng kí hộ khẩu ở âm phủ sớm.Khánh cau có mặt mày:- Cô là cái quái gì mà dám làm vậy?- Câm cái miệng vào đi! – Trang quay sang Khánh trừng trừng mắt.- Cô... - Khánh điên người, tính lao vào Trang nhưng bị giọng nói của Vi chen vô:- Anh làm ơn đứng im đi nếu không khi muốn chết sớm!- Thôi mà Trang...bình... - Minh tính dỗ ngọt Trang khi thấy tình hình quá căng thẳng nhưng cô lại nhìn anh như muốn giết chết, câu nói rít qua kẽ răng:- Anh ngồi im đó cho tôi!

Minh không ho he gì nữa, chỉ biết ngồi im chịu trận làm Khánh với Đăng giết mình. Cái tên chẳng bao giờ biết sợ cái gì mà lại rầm rập nghe theo lời một cô gái sao? Thật quả là điều chẳng tưởng. Cô gái này thật sự phải xếp vào hàng cao thủ của các cao thủ!- Thôi mà Trang...tha nó đi! – Thiên can nhưng nhanh chóng có kết quả không mấy khả quan hơn thằng bạn.- Anh cũng ngồi yên đó! Em chưa xử anh cái tội để chồng em đi chơi bởi với mấy cái đứa con gái hư hỏng đó là may rồi. Nhiều lời làm gì? – Trang gắt.- Chồng? – Đăng nhắc lại.- Tại tao có nghe nhầm không mày? – Khánh ngoáy lại cái lỗ tai.- Hai người không nghe nhầm. Minh không không phải là “chồng” chẳng nhẽ lại là “vợ” tôi? – Trang nói.- Ồ...cũng...cũng phải!

- Khánh gật đầu.- Chị ơi...lạc chủ đề! – Thảo Anh ở ngoài nhắc làm Minh thầm rửa trong lòng: “Ồi trời ơi...em không thương ông anh yêu quý này của em sao Thảo Anh?”- Tật nhiên là chị không quên...chỉ là phải trả lời một số câu hỏi thôi. Ra ngoài này đứng! – Trang mỉm cười với cô em rồi ra lệnh cho Minh. - Vâng. - Minh miễn cưỡng đứng dậy.

Sau khi yên vị một chỗ, Trang nhìn anh chàng phạm nhân điển trai của chúng ta một lúc rồi nói:- Em không thích nói nhiều...anh tự nói đi! – Trang nói một câu làm hai tên Khánh và Đăng không thể hiểu nổi.- Vâng...anh hứa không như thế nữa! Mãi mãi chỉ yêu vợ thôi! Tội của anh được ghép vào điều 1 và 2 khoản I. Mức hình phạt là: Bị nhốt tự kỉ trong phòng tối 18 ngày không cho bước chân ra, không được ăn, chỉ được uống nước cầm hơi và để nhiệt độ trong phòng là từ 5 tới 80C, tài khoản mỗi tháng sẽ bị trừ mất 2500\$ và chép 5000 lần câu “Anh không dám tái phạm lần nữa” trong 3 ngày. Minh vừa dứt lời là ngay lập tức Khánh với Đăng được một phen té ghế.Cái này phải nói là còn hơn cả kỉ luật thép nữa.

- Em sửa đổi một chút: Bị nhốt 25 ngày, tài khoản bị trừ 4000\$ mỗi tháng và chép phạt 7000 lần trong 3 ngày. – Trang nói.- Dạ...híc...vâng...thưa vợ! – Minh đau khổ.OMG??? Khánh và Đăng chết lâm sàng, hình phạt lúc đầu mà Minh liệt kê đã quá kinh khủng mà cô gái này còn sửa đổi cho nó ghê rợn hơn mà còn nói là chỉ “sửa đổi một chút” sao?- Thế nào hai ông bạn của tôi? Biết thế nào là kỉ luật thép chưa? – Thiên cười khi thấy bộ dạng của hai thằng kia.- Tao thề...tao sẽ ở giá! Không lấy vợ nữa! – Khánh bần thần.- Chưa lấy mà đã thế thì lấy rồi chắc còn mỗi cái xác ướp khô mất! – Đăng hoảng hốt.- Làm gì mà ghê thế? Thằng Minh bị vậy là tại nó lằng nhằng quá, bắt buộc Thảo Trang mới phải dùng kỉ luật thép đó chứ. Thật ra thì cũng tại nó mà ra, đâu trách ai được? – Thiên cười đều Minh.- Này thằng kia...mày xỏ xiên ai thế hả? – Minh gắt.- Nói nhỏ tiếng thôi!

- Trang buông một câu nói nhẹ như không nhưng có sức ảnh hưởng “khá lớn”.- ... - Minh im lặng, không dám nói tiếp.- Mà này...tôi nhìn cô hơi quen. Không biết đã gặp ở đâu rồi. – Khánh bắt chuyện.- Hi...xin tự giới thiệu. Tôi là Vương Thảo Trang, chị của Thảo Anh...mọi người cứ gọi tôi là Jersey.- Jersey? Cô... - Khánh nhìn Trang một hồi.- Hử?- Á...cô...cô là siêu người mẫu Jersey của Anh quốc phải không? Hèn gì tôi thấy cô quen quá! – Khánh vui vẻ.- Anh quá khen... - Trang cười.- Thật mà! Tôi thấy cô rất có tài năng.

- Khánh tiếp tục khen.- Tôi cảm ơn vì lời khen đó. - Trang lịch sự.- Không có gì mà! - Khánh gãi đầu.- Á...tôi có điện thoại, mọi người ngồi nói chuyện nhá, tôi ra ngoài một chút rồi vào ngay. - Trang thấy điện thoại rung thì rút ra xem rồi quay sang nói với mọi người.- Chỉ cứ đi nghe điện thoại.

- Thảo Anh nói sau khi nhìn vào sắc mặt ngạc nhiên tốt độ của chị mình lúc nhìn vào màn hình điện thoại.Trang lật đật chạy ra ngoài. Ngay lập tức, nó rút ra cái tai phone cắm vào tai để nghe cái gì đó.Ở chỗ Thảo Trang..."Alo...thầy ạ?" - Trang vội vã nghe máy."Phải...là ta!" - Giọng một người đàn ông lớn tuổi vang lên."Thầy có chuyện gì cần nói sao?" "Ta chỉ muốn nhắc mấy đứa là...thời hạn chỉ còn hai tháng nữa thôi. Nhanh chóng tìm ra hai người còn lại để đội hộ vệ Tứ Ma nữ có thể hoạt động. Thời gian không còn nhiều cũng như mối nguy hiểm rình rập ngày càng tăng." "Vâng...tụi con biết!" - Trang lễ phép."Tiện thể, ta cũng có việc phải nói với con." "Chuyện gì ạ?" - Trang nhíu mày."Trụ sở Tây bị đánh úp. Hãy mau giải quyết và làm cho gọn ghẽ vào." "Vâng...vậy tối nay con sẽ dọn dẹp lại chỗ ấy." - Trang nói.

"Ừ...thôi. Tạm biệt con, Jersey." - Ông nói rồi gác máy.Trang dứt điện thoại vào túi quần trở lại rồi tựa người vào bức tường phía sau. Nén lại tiếng thở dài, mọi chuyện phức tạp quá! Thời hạn chỉ còn vồn vồn hai tháng nữa thôi, làm sao có thể tìm ra hai người thay thế vị trí Bắc hộ vệ và Nam hộ vệ trong thời gian sớm nhất bây giờ?Trang cố rũ bỏ mọi suy nghĩ lúc này trong đầu đi. Hãy suy nghĩ mọi chuyện đơn giản một chút thôi. "Chiếc chìa khoá" đang ở một nơi rất an toàn nên mọi chuyện vẫn còn đang nằm trong tầm kiểm soát. Còn việc có người đánh úp vào trụ sở Tây thì không lẽ, có người nào đó đã đánh hơi ra được chuyện gì? Tối nay nhất định, chính bản thân cô phải đến xem xét tình hình ở khu trụ sở Tây. Trang lại trở vào căn phòng Vip1 và cô thoáng giật mình khi thấy thái độ của nó. Trầm ngâm, lạnh lùng đến ghê sợ nhưng nhanh chóng thay bằng bộ mặt bình thản như thường.

- Em vào rồi à? Ai gọi thế? - Minh hỏi.- À...không có gì đâu. Chút chuyện vặt thôi. - Trang giật mình.- Ừ...em uống gì không? - Minh tiếp tục.- Ừ...như thường lệ, một ly Brandy Collins anh nhé! - Trang cười.- Ừm! - Minh gật đầu.Trang chạy lại ngồi cạnh nó, bốn đứa thì thầm to nhỏ không cho ai nghe:- Em nghe hết rồi phải không An? Sao giờ? - Trang nhìn nó.- ... - Nó chỉ mỉm môi.- Chuyện gì vậy chị? - Thảo Anh nhìn Trang.- Thầy gọi. Thầy thúc chúng ta mau chóng tìm ra hai người để cử cho vị trí của Nam hộ vệ và Bắc hộ vệ. Hai vị trí đó trống chỗ lâu lắm rồi! - Trang nói.- Em quên bén mất! - Vi thốt lên.- Thời gian còn lại là bao lâu?

- Thảo Anh lo lắng.- Hai tháng, đó là thời hạn chót.- Giờ sao đây An? - Vi nhìn nó, lo lắng.- Bình tĩnh đi. Thời gian còn thì vẫn còn có cách. Cứ từ từ đi đã. - Nó trấn an.- Hai tháng! Đó là khoảng thời gian còn lại của chúng ta. Hai tháng cũng như cái chớp mắt thôi. Làm sao trong từng đó giờ thời gian, chúng ta có thể tìm được người thay thế hai vị trí đó ngay được? - Vi vo chặt hai bàn tay lại.- Tao lo được. Điều tao cần mày làm lúc này là bình tĩnh, thoái mái tinh thần đi. Lát tao có trò chơi cho tụi mày.

- Nó cười.- Gì vậy? - Thảo Anh tò mò.- Hừ... - Nó nhếch môi, ra hiệu cho Trang nói.- Thầy báo là trụ sở Tây bị đánh lén nên tối nay chúng ta sẽ đi dẹp loạn một phen.- Đánh lén? - Vi nhắc lại.- Chuyện gì vậy? Sao có thể bị đánh lén được? - Thảo Anh ngạc nhiên.- ... - Trang chỉ nhún vai.- Chưa biết kẻ đánh lén là ai nhưng qua chuyện này, có lẽ là đã có người đã đánh hơi ra chuyện gì đó rồi. - Nó chộp lấy ly rượu trên tay Thiên rồi uống ngon lành.- Đây...em có biết như thế là bất lịch sự không? - Thiên cau mày nhìn nó.- Hai keo kiệt quá. Uống chút thôi mà. - Nó nước mắt lưng tròng nhìn Thiên.- Một với em. - Thiên lắc đầu bó tay.Cả bọn chơi tới gần 1g đêm mới giải tán. Sau đó, tụi nó leo lên chiếc Audi màu đen bóng của nó phóng tới trụ sở Tây, nơi tụi nó cần phải giải quyết rắc rối đêm nay."Kẹt..."Chiếc xe thắng lại ngay cánh đồng bỏ hoang cách trụ sở 50m. Cả bốn người bước xuống xe cùng với một số món vũ khí đã được trang bị trên người.Nó - vẫn style ăn mặc bình thường, áo da bó sát vào cơ thể màu đen, cộc tay, quần dài bằng da màu đen cũng bó sát vào chân kết hợp với đôi boot đen cao gót cao tới đầu gối. Nó không trang bị bất cứ một thứ vũ khí nào ình, chỉ mang tay không cùng với gương mặt sát khí kinh khủng.

Bảo Vi với áo thun đỏ, kết hợp với áo gilê trắng cùng chiếc quần soóc jeans bụi bạc màu. Nhìn nhỏ ngây thơ đáng yêu nhưng chỉ cần tới gần, người ta có thể chết bởi mấy con dao găm mảnh dẻ, sắc nhọn được giắt xung quanh bụng Vi.Với áo sơ-mi trắng kẻ caro, quần jeans đen xẻ rách và đôi giày gót ột tấc làm cho Thảo Anh khác hẳn thường ngày. Cô nàng trang bị ình hai khẩu súng lục giắt hai bên. Dù là tay phải hay tay trái, Thảo Anh đều có thể nhắm bắn mục tiêu một cách chuẩn xác nhất. Tỷ lệ sai sót khi bắn súng của Thảo Anh chỉ ở dưới mức 1%.Thảo Trang, một con người của ngành showbiz Anh quốc lại là "Dark angle", quân sư giấu mặt của bang Killing. Trang chỉ đơn giản với áo phông quần jeans và một túi châm độc ngay

bên eo.

Châm của Trang được đặc chế đặc biệt, vừa nhỏ vừa sắc. Còn về phần độc thì Trang có hai loại: mê, độc và kịch độc. Châm mê chỉ dùng để đánh thuốc mê, khiến người bị dính phải ngất đi ít nhất là 2 ngày. Châm độc thì truyền ngay chất độc vào cơ thể nạn nhân nhưng không gây chết, chỉ gây nguy hiểm tạm thời rồi khỏi, tuy nhiên vẫn còn để lại một ít di chứng. Còn riêng về châm kịch độc, khi bị dính phải tuyệt đối chỉ có con đường chết....Nó hướng mắt nhìn về phía toà nhà 7 tầng xa xa, nằm cô độc một mình giữa khung cảnh vắng ngắt không một thứ gì tô điểm.- Vi...mày ở ngoài nhé! – Nó nói, giọng nhẹ nhàng.- Ok. – Vi gật đầu.- Chị có thông tin gì cho tụi em không? – Thảo Anh quay sang nhìn chị.

- Có. Việc trụ sở bị đánh lén giống như là đã nằm trong kế hoạch vậy. Bởi hiện tại trong lúc này, tất cả các sát thủ chính thức đều được cử đi làm nhiệm vụ. Ở lại trụ sở chỉ còn có sát thủ tập sự thôi nên mới bị thế này. Hiện tại bọn đánh lén vẫn còn trong đó.

Có lẽ bọn chúng vẫn chưa tìm ra được nơi cất “mảnh ghép đồng”. Người của ta bị bọn chúng nhốt hết dưới hầm. – Thật sự là không quá khi nói là không ai có thể thay thế chiếc ghế quân sư của Tứ ma nữ của Trang. Tất cả mọi thông tin đều nằm trong tay cô.- Chắc...bọn này có kế hoạch khá cụ thể đó. – Vi tặc lưỡi.- Chị nghĩ trong đó có khoảng bao nhiêu người? – Nó hỏi.- Tuy người của ta trong đó đều là dân tập sự nhưng cũng ngang tầm với các sát thủ giỏi ở ngoài nên việc đánh bại của người của ta đòi hỏi phải có trình độ và số lượng. Người của ta tầm gần 70 nên muốn đánh bại ngần ấy người cần phải có ít nhất 350 tên.

- Trang phân tích.- 350? Thế nào? Nổi đúng chứ? – Nó nhếch môi nhìn Trang và Thảo Anh.- Được! – Trang mỉm cười trả lời.- Không vấn đề! – Thảo Anh tinh nghịch giơ tay làm dấu ok.- Được. Vi...mày ở trong xe hack hết hệ thống camera và máy chủ của trụ sở đi. Theo dõi tất cả tình hình trong đó và thông báo qua bộ đàm cho tao. Tao cần biết rõ tình hình để hành động thật cẩn thận. – Nó nhìn Vi. - Được. Đi đi. – Vi nói rồi vào trở lại xe, đóng cửa rồi lôi laptop ra làm việc.

9. Chương 9: Tây Ma Nữ - Cánh Cửa Địa Ngục

“Bịch” Cả ba người tụi nó phóng qua hàng rào bên ngoài rồi đáp xuống nền cỏ ở phía sân sau trụ sở. Một màu tối đen như mực. Hôm nay, trời không có trăng lẫn một ngôi sao soi xuống khiến không gian càng thêm u uất.Nó đưa tay nhấn vào cái nút trên tai nghe để liên lạc với Vi:“Xong chưa?”“Rồi...đã hack được hệ thống máy chủ và camera.”

- Vi trả lời:“Tình hình thế nào?” – Nó hỏi:“Người của ta vẫn còn bị nhốt ở tầng hầm, có khoảng 20 tên đứng canh ở đó. Khu vực bên ngoài toà nhà có chừng 30 tên. Còn từ tầng một đến tầng sáu phân bố đều khoảng 50 tên. Riêng tầng bảy thì không biết vì camera ở đó đã bị vô hiệu hoá từ trước rồi.” – Vi thông báo:“Được...cứ tiếp tục theo dõi tất cả các camera. Nếu có gì bất thường thì cứ liên lạc.” – Nó nói rồi cùng Trang và Thảo Anh đi.Đúng như những gì mà Vi nói. Ở ngoài có tất cả 20 tên và tất cả đều bị Trang cho ngã lăn quay bởi châm mê.

Cứ tiếp tục như vậy, đến mọi tầng lầu, Nó và Thảo Anh khẳng cần động tay động chân mà chỉ cần Trang sử dụng châm mê khiến bọn chúng ngất ngay tại chỗ....Trong lúc đó, tại xe, Bảo Vi đang tìm cách kết nối lại với chiếc camera đã bị vô hiệu hoá từ trước ở tầng bảy. Nhỏ vò đầu bứt tai. Trên màn hình vi tính đang truyền về tất cả các tính hiệu của camera tầng bảy. Toàn là một màu đen. Nhưng ngay góc phải màn hình vẫn còn một chấm đỏ. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc camera không hề bị tắt đi mà chỉ là không thể truyền tín hiệu về. Nhưng lí do vì sao hình ảnh lại không thể truyền được thì Bảo Vi vẫn đang suy nghĩ.

- Camera vẫn mở nhưng không thể truyền tín hiệu về...tại sao lại như thế được? Trừ khi...Nhưng đâu thể? Nếu tháo rời các bộ phận của camera và ngắt đường dây truyền tín hiệu thì việc có thể lắp lại là bất khả thi. – Vi lẩm nhẩm.Nhỏ cau mày khó chịu. Bỏ qua phần hình ảnh, nhỏ bật chế độ cảm biến nhiệt ở camera lên để xác định số người ở tầng bảy. Cũng may là tên ngắt đường truyền tín hiệu cũng không cẩn thận lắm nên để quên dây cảm biến nhiệt.Hiện tại, trên màn hình hiện ra vô số những màu đỏ.

Vi giật mình. Bấy! Là cái bấy! Phải thông báo liền cho nó và hai người kia, nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. “Tao đây...” – Nó trả lời khi Vi liên lạc. “Hổng...hổng rồi! Tầng bảy là một cái bấy. Bọn đây đã phục kích sẵn trong đó rồi. Nếu cứ tiếp tục tiến vào trong đó thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu. Rút đi, mai hẵng kéo người tới, như vậy an toàn hơn!” – Vi giọng lo lắng. “Bọn chúng chơi thế à? Nhưng rốt cục thì trong đây có tổng cộng bao nhiêu tên?” – Nó nắm chặt nắm đấm tay lại. “Không rõ...đường truyền tín hiệu bị ngắt rồi. Chỉ còn sử dụng được cảm biến nhiệt. Nhưng theo tao, ít nhất trong đó vẫn còn chừng gần 300 tên!” – Vi nói. “Gay thật. Châm của chị Jersey chỉ còn đủ sử dụng cho 50 tên nữa là cùng. Vậy số còn lại đành phải tự thân vận động thôi.” – Nó nhếch mép. “Nhưng tao lo tụi nó sẽ chơi xấu

– Vi mím môi. “Không sao...bây giờ, tụi tao chuẩn bị tiến lên lầu bảy. Trong laptop, mày vào file của tao, trong đó tao có cài hai chiếc camera ẩn có thể quan sát tầng bảy được. Nhất định chúng chưa biết được đâu. Nếu mày thấy tụi tao cần trợ giúp thì hãy vào, còn không cứ ở yên trong xe.” – Nó nói rồi tắt luôn bộ đàm.... – Phù...nghe thấy hết rồi chứ? Lên đó nào! – Nó hít thở rồi nói. Trang và Thảo Anh bước theo sau nó. Liệu, chuyện gì sẽ xảy ra và có những gì chờ đợi cả ba sau cánh cửa bước vào tầng bảy? Liệu rằng cho dù đã biết trước đó là cái bấy những cả ba có thể an toàn? Và cuối cùng, mục đích thật sự và kẻ chủ mưu vụ tấn công này...là ai?

“Rầm” Nó đập phẳng cánh cửa để bước vào căn phòng duy nhất của tầng lầu này và cũng là nơi cấp cao nhất của toà nhà. Hiện ra trước mắt cả ba đứa là khoảng 300 tên như lời Vi báo trước. – Kẻ nào dám chiếm trụ sở của D.E.A.T.H? (tổ chức này về sau mình sẽ nói). – Nó hỏi. – Là ai điều đó không quan trọng. – Một tên to con bước lên nói. – Thế à? Vậy thì một câu hỏi khác nhé? Tụi bây muốn gì? – Trang hất mặt. – Thứ tụi tao muốn là thứ mà tụi mày đang giữ! – Tên đó trả lời. – Ý mày là “mảnh ghép đồng”? – Thảo Anh khinh khỉnh.

– Mày thông minh đó! Khôn hồn thì giao nó ra đây đi. Ở đây có tận 300 người thì cho dù tụi mày có là Tứ ma nữ cũng chẳng thể địch lại nổi. Chưa kể ở đây không có Nam ma nữ thì tụi mày thua chắc rồi. – Tên đó chỉ thẳng vào mặt nó. “Ya...” Trang hét lên rồi phóng nhanh về phía tên đó, cô dùng một chân hất cánh tay đang chỉ về phía nó ra rồi dùng chân còn lại phang thẳng vào đầu tên đó. Dù vậy, tên đó sau khi bị gạt tay xuống thì cũng ý thức được chuyện gì đang xảy ra nên ngã người ra sau để tránh. Trang sau khi tiếp đất an toàn thì thụp người xuống gạt chân tên này. Hắn ta ngay lập tức mất thăng bằng nhưng nhanh chóng lấy đà lộn ngược người ra sau rồi dùng chân tiếp đất. Sau đó, hắn ta dùng tay, vo lại thành nắm đấm, hướng thẳng mặt Trang rồi dùng hết sức tấn công. Trang ngã người ra sau, tiện thể cõ chân, giơ lên ngang tầm bụng hắn ta rồi duỗi thẳng.

Hắn ta vì quá bất ngờ, không kịp phản kháng nên lãnh trọn cú đá vào bụng với lực ngang ngửa một tên con trai từ Trang. Tên đó bật ngược ra sau, văng ra sau, ngóc đầu lên không nổi. – Chỉ như thế này thì không cản trở được chị mày đâu. Còn đứa nào là thằng cầm đầu? Ra đây cho tao! – Trang quát lớn. “Cộp...cộp...” Tiếng đầu nhọn của gót giày vang lên. Một đứa con gái mặc bộ đồ cơ động màu đen bó sát với gương mặt bị che lại bởi cái mặt nạ bước ra. – Cô...là người cầm đầu? – Trang hỏi. – Là tôi. – Nhỏ ta lạnh giọng.

– Thế thứ cô muốn là “mảnh ghép đồng”? – Trang phui phui tay. – Phải. Giao nó ra đây! – Nhỏ ta gất lên. – Thế thì tôi đành phải cáo lỗi với cô rồi! Thứ cô muốn tìm không có ở đây! Thật tiếc quá! – Trang giả vờ tiếc nuối. – Đùng có nói láo! Mau giao nó ra đây! – Á ta quát lớn. – Cô cứng đầu thật đó! Tôi đã bảo nó không có ở đây cơ mà? – Trang lắc đầu chán nản.

– Được! Nếu muốn đổi đầu thì được thôi! Tụi bây xông lên! – Á ta tức tối, ra lệnh cho bọn lâu nhâu phía sau mình. Ngay sau đó là hàng loạt tên xông lên, hướng thẳng về phía Trang mà tiến. Thảo Anh với ý định muốn giúp chị nên bước tới, nhưng ngay lập tức, bước đi phải khựng lại khi bị nó chặn. Thảo Anh nhìn nó van nài nhưng đáp lại chỉ là cái lắc đầu vô cảm của nó. Cô nàng đành phải lui về đứng cạnh Bảo An vì ở nơi đây, chốn này, quyết định của nó là mệnh lệnh, là bất khả kháng. Ai chống lại cũng có nghĩa là chính thức tuyên chiến đối đầu với nó và với D.E.A.T.H.

Tỉ lệ 1 chọi 300 quả là con số mà không ai có thể tưởng tượng. Việc đó cũng như là bắt con người ta sống tới tuổi thứ 300. Một việc như thế thì bất kì ai, kể cả đàn ông còn không thể nhưng ở đây, người chọi với 300 tên du côn bặm trợn lại là một cô gái với thân hình nhỏ nhắn, mảnh dẻ tới mức bất kì thằng con trai nào nhìn vào cũng đều muốn che chở cho cô. Từng đợt, từng đợt, mấy tên to con cứ lao đầu vào Trang mà đâm mà đánh không chịu ngừng.

Cô nàng sau khi sử dụng hết số châm độc còn còn lại thì cứ liên tục, liên tục ra những đòn chí mạng làm bọn đó cứ ngã ra là không thể đứng dậy. Sau hơn 45 phút, số lượng bọn đó cũng vơi đi quá nửa nhưng vẫn còn rất đông. Sức của Trang thì vẫn còn khá ổn định lúc này nhưng mà nếu nói tới việc còn đánh được lâu hay không thì không chắc. Dù nói lúc này, cô vẫn còn khá ổn nhưng Trang cũng đã thấm mệt, sức cũng bắt đầu yếu đi từ từ. Các đòn tấn công, những đường đánh hiểm hóc bây giờ đã đổi thành những đòn đánh thường. Nếu cứ tiếp tục sử dụng những chiêu thức khó thì e là Trang không đủ sức để duy trì tới cuối trận đấu. Thảo Anh ngồi ngoài nhìn chị mình với vẻ khá lo lắng, cô nàng không biết được chuyện chị mình có thể cầm cự được thêm bao lâu. Nó ngồi yên, chăm chú quan sát trận đấu một cách tỉ mỉ. Khuôn miệng khẽ mấp máy, nó nói:- Vào đi! Thảo Anh quay sang nhìn nó như không tin vào những gì mình vừa nghe. Cô nàng nhìn nó đầy nghi hoặc. Nó khẽ gật đầu như nói rằng: “Mày không nghe lầm đâu, vào đi!”

Thảo Anh vui vẻ, chạy ngay vào trận chiến và bắt đầu hạ từng tên một cách thích thú. Đôi tay cô nàng thoăn thoắt rút hai khẩu súng lục được giắt hai bên hông ra và bắn. Một phát một tên. Hàng loạt viên đạn được Thảo Anh nhắm rất chuẩn vào giữa tim hoặc trán làm con mồi của cô nàng chết ngay không kịp ngáp. “Pằng...pằng...pằng...pằng...”

Tiếng súng vang lên liên hồi như tiếng pháo nổ rất vui tai (vì đây là khu vực không có dân cư sinh sống xung quanh nên không cần dùng giảm thanh). Tất cả mọi thứ bây giờ đã vẽ nên một bức tranh chết chóc thê lương đến rợn người. Máu chảy lênh láng thành suối, ngập khắp phòng. Mùi của máu tanh nồng xộc thẳng vào mũi khiến nó khó chịu, còn riêng về phía Trang và Thảo Anh thì mùi máu này lại càng khiến cả hai chị em háng máu nhiều hơn nữa. Đột nhiên... “Cạch...cạch...” Súng Thảo Anh hết đạn!

Khi nghe âm thanh phát ra từ cây súng, đám còn lại mỉm cười hạnh phúc vì chúng tự tin rằng mình sẽ không cần phải bỏ mạng dưới nòng súng ấy. Nó khi thấy cảnh tượng ấy, một nụ cười khinh khỉnh nở trên môi nhưng chỉ là thoáng qua, không ai có thể thấy... Thảo Anh ngẩng mặt lên nhìn bọn còn lại, một nụ cười ỷ dè nở trên môi. “Bùm...”

”Một tiếng nổ phát ra, không lớn cũng không nhỏ, chỉ có điều là ngay sau tiếng nổ thì một làn khói trắng xuất hiện lên dày đặc, che phủ tầm nhìn của tất cả mọi người, kể cả nó. Tuy không thể nhìn thấy gì nhưng nó biết, Thảo Anh đang làm gì và có chuyện gì đang xảy ra! Áaaaaaaa...”

”Những tiếng thét cứ vang vang lên không ngừng. Cứ cách đều 5 giây là lại có một tiếng hét phát ra. Lớp khói dần tan đi, hiện ra là một viễn cảnh của địa ngục. Máu bắn tung toé khắp mọi nơi và bức tường trắng lại càng làm nổi bật lên màu đỏ sẫm của máu tươi. Hiện tại, tất cả mọi người đều đã bị hạ gục. Trên bãi chiến trường đầy máu chỉ còn lại mỗi Thảo Anh và Trang. Lớp khói vừa rồi đã làm cho bọn kia không thể hành động nhưng điều đó lại là ưu thế giúp hai chị em càng nhanh chóng kết thúc trận chiến này. Dựa vào lớp khói, Trang và Thảo Anh nhanh chóng rút một con dao găm từ trong người ra và lướt qua từng người rồi tặng họ một nhát dao chí tử.

Xong xuôi, cả hai chị em vớt con dao xuống nền đất đầm máu rồi bước về phía chỗ nó đang đứng. Nó cười hiên với hai người, nói:- Làm tốt lắm! Sau đó, nó liên lạc bộ đàm với Bảo Vi: “Cho người đến dọn dẹp nhanh đi.” “Ok! Tuân lệnh sếp!” – Bảo Vi đùa. Nó quay lại nhìn Trang và Thảo Anh, lo lắng hỏi:- Cả hai ổn hết chứ?- Ừm... ổn, chỉ xước xát ngoài da thôi, không đáng lo. – Thảo Anh trả lời rồi dùng tay, cô vuốt hết máu đang dính trên người mình vẩy xuống đất.- Chị cũng thế. Không sao.

– Trang mỉm cười với nó.- Vậy thì chúng ta về thôi. Cũng gần năm giờ sáng rồi. Giờ về chỉ cần tắm rửa rồi leo lên xe phóng tới trường đi học luôn.

– Nó nói.- Còn đi học nữa á? Nghỉ một ngày cũng được mà/ – Thảo Anh nhăn mặt.- Không được! Tụi mình đi mà giấu anh hai nên nếu không đi học, anh ấy sẽ nghi mất. Lúc đó, anh ấy mà hỏi thầy thì chắc chết cả bọn! – Nó trề môi.- Đành vậy... – Thảo Anh trả lời chán nản. Xong xuôi, tụi nó ra xe gặp Bảo Vi rồi trở về nhà chuẩn bị để đi học

10. Chương 10: Chuẩn Bị Cuộc Thi “the Queen Of Kingdom”

“Bộp...” Nó thẳng tay ném cái cặp vào chỗ ngồi của mình, thả người xuống rồi nằm gục luôn trên bàn mà ngủ. Thảo Anh và Bảo Vi bước vào sau nó nhưng cái hành động quăng cặp lên bàn rồi nằm dài ngủ thì chẳng khác là mấy.

Cả ba mệt đừ người đến mức không nói nổi. Thảo Anh sau trận chiến đêm qua thì để lại trên làn da trắng nõn như sữa của mình không ít các vết thương ngoài da. Hầu hết đều là những vết xước chỉ ứa chút máu do dao găm, dao, mã tấu của bọn đêm qua gây ra, không đáng lo nhưng cũng đủ khiến bất kì ai nhìn vào cũng xót xa cho cô công chúa bé nhỏ này. Bảo Vi thì do cả đêm qua không được ngủ, cộng thêm việc cứ phải dán mắt vào màn hình vi tính gần bốn tiếng đồng hồ liên tục trong cái hoàn cảnh không hề có điện đóm gì nên giờ hai mắt thâm quầng như gấu trúc và mũi vô cùng.

Chưa kể suốt cả đêm hôm qua, cô nàng còn phải phân tích hàng tá thứ thu được sau trận chiến để báo cáo về cho tổ chức. Nó thì phải nói là cũng khá thê thảm. Sau khi chở hai chị em kia về nhà thì nó phải ở lại băng bó cho cả hai. Vết thương khá nhiều nên nó hoạt động không ngừng nghỉ, một tay sát trùng, xức thuốc, tay còn lại thì cầm bông xoa đều, sau đó phải băng bó lại bằng gạc hoặc băng keo cá nhân làm nó mỏi nhừ hết cả tay. Bốn tên bọn hắc bước vào (tính luôn hai ông anh quý hoá của nó và Vi).

Anh hai nó nhanh chóng nhận ra sự khác thường ở ba đứa. Bình thường, vào tới lớp là nó gây chuyện, không thì ngồi đàm đúm làm bà tám, không khi nào mà nó ngồi yên. Thế mà hôm nay vào lớp lại thấy cái cảnh tượng “án binh bất động” của ba cô nàng nhà ta thì ai mà không lạ cho được? Thiên bước đến bàn nó, cố hết sức để gọi nó dậy nhưng vô ích. Cả đêm qua không ngủ, giờ thử hỏi nằm xuống là nó ngủ liền thì ai mà kêu dậy cho nổi? Minh cũng lặp lại hoàn cảnh tương tự giống Thiên khi kêu Vi. Bất đắc dĩ, cả hai ông anh đều bó tay. Hắc với Khánh thì cả hai tên đều chẳng màng đến hai đứa nó mà cứ một tên thì tía lia cái mồm, một tên thì dăm chiêu suy nghĩ. Tên cứ huyền thuyên mãi là Khánh. Tên này đang nói với hắc về một em cực sexy, nóng bỏng mà hắc vừa quen được trên đường từ bar về nhà hôm qua.

Còn tên dăm chiêu suy nghĩ tất nhiên là hắc. Còn về việc hắc suy nghĩ gì thì...không ai biết! Bốn chàng hoàng tử ai về chỗ nấy. Tuy nhiên, khi vừa đặt cái cặp xuống bàn thì Thiên bỗng dưng hét:- Thảo Anh??? Tiếng la bất thình lình của anh làm Thảo Anh bật người ngồi dậy ngơ ngác nhìn. Mãi lúc sau, cô nàng mới nói được vài từ:- À...anh mới tới à? - Anh tới lúc nào không quan trọng. Nhưng tại sao chân tay lại ra nông nổi này? Em bị gì thế? - Thiên lo lắng.- Không có gì đâu anh. Do...bất cẩn nên ngã chút thôi mà!

- Thảo Anh mặt mày trắng bệch, mồ hôi ứa ra. Rõ ràng là cô nàng đã dùng một lớp phấn mỏng phủ lên những vết thương nhỏ để tránh bị phát hiện, chỉ chừa lại những chỗ phải băng gạc và băng keo cá nhân thôi kia mà? Vậy mà sao anh vẫn thấy được những chỗ đã phủ phấn thế? - Ngã? Ngã ở đâu mà trầy xước da dữ vậy? - Thiên tiếp tục.- À...ở...ở...trước cổng nhà! - Cô nàng nói dối.- Thật không? - Thiên nhú mày.- Vâng! Thật! - Thảo Anh gật đầu lia lịa.- Tạm tin. Thôi cô giáo vào lớp rồi. - Thiên nhú mày một hồi rồi mới chịu nói tin làm Thảo Anh cứ tưởng rằng mình sắp chết đến nơi rồi chứ. ...

Giờ ra chơi Bốn chàng hoàng tử của trường Kingdom cùng ba cô công chúa xinh đẹp bước vào canteen trường để thực hiện cái nhiệm vụ cao cả và luôn được đặt lên hàng đầu. Đó chính là phục vụ cho cái bao tử rỗng tuếch của tụi nó! Trước đó, hai nó phải kì kèo mãi, tụi nó mới chịu dậy để đi ăn. Căn bản chỉ là tại Thiên với Minh sợ tụi nó đói, ảnh hưởng đến sức khỏe.

(Khoẻ như trâu mà...) Sau khi ăn tụi nó xuống ghế ngồi, Thiên và Minh chạy như bay đi lấy thức ăn mà không thèm hỏi thăm xem tụi nó muốn ăn gì mà chạy tuốt. Rõ là quýnh quá mà dằn lòng. Ba đứa tụi nó thì cứ phải nói là tròn mắt nhìn hai ông anh, trong đầu cả ba đều không biết có chuyện gì đang xảy ra. Chưa đầy 5 phút sau, hai khay thức ăn đầy nhóc được đặt xuống bàn. Nó trầm trồ với lượng thức ăn mà hai ông anh đem về đến mức đơ người. Thiên thấy bộ dạng của nó thì nói:- Tại lúc này đi quên hỏi mấy em ăn gì nên tới lúc đó sức nhớ ra là chưa hỏi. Không biết làm sao nên anh lấy đại hết. Ăn được gì thì ăn!

- Ó...không sao! - Nó trả lời rồi lao và đánh chén. Tốc độ và lượng thức ăn nó tiêu thụ khiến tất cả mọi người trong canteen cứ nhìn nó như người ngoài hành tinh. Riêng về phía hai ông anh và hai con bạn nó thì đã quá quen với chuyện này nên cũng chẳng làm ra vẻ ngạc nhiên đến thế (Thực chất thì cả hai con bạn nó cũng thế nên nếu nhìn nó với cái ánh mắt khác lạ thì chẳng khác nào là đang bán đứng bản thân cả! =.=). Sau một hồi tiêu diệt hết tất cả mọi thứ trên bàn, nó ngồi dựa lưng ra sau, tay xoa xoa cái bụng

căng tròn của mình, than:- Ôi trời ơi...no quá!- Cô ăn thế này...bộ tính lẩn à? – Hấn nhìn nó bằng ánh mắt không thể nào đáng ghét hơn được.- Kệ tui! Anh muốn chết à? – Nó đưa nắm đấm lên hăm dọa.

- Không...thách cô! – Hấn nghênh mặt.- Thôi! – Thiên can.- Hừ... - Cả hai quay mặt về 2 phía khác nhau. (Đúng là mới nói được có mấy câu đã cãi).- Một với cái tụi này! – Minh thở dài.- Mà nè...mấy đứa chuẩn bị cho cuộc thi chưa? – Thiên hỏi.- Thi? Thi gì vậy hai? – Mặt cả ba đứa bơ ra.- Trời ơi trời...đừng đùa chứ? – Khánh cười như mếu.- Thi gì mới được? – Vì khó chịu.- Thật sự là em không nhớ à? – Thiên hỏi lại.- Dạ... - Cả ba chán nản gật đầu.- Thì cuộc thi hotgirl của trường đó! – Minh chen vô.- A...nhớ rồi! – Vì reo lên.- Thế mấy đứa đã chuẩn bị gì chưa? Ba ngày nữa là cuộc thi bắt đầu rồi! – Minh hỏi.- À...chưa! Nhớ còn không nổi lấy gì chuẩn bị? – Nó tỉnh bơ.- Gì chứ? – Bốn tên hét lên.- Làm gì ghê vậy?

- Cả ba đứa nó đồng thanh.- Em có biết cuộc thi này thế nào không? Nó rất quy mô! Sẽ có người của đài truyền hình đến. Em nên biết là cả ba đứa là khuôn mặt đại diện cho lớp ta. Cũng như em là ai! Với em thì cuộc thi này không được sơ sót! – Thiên nói nguyên một tràng.- Vâng...vâng...em biết! – Nó nói.- Thế còn không mau chuẩn bị? – Hấn nói.- Không cần anh quan tâm. – Nó lè lưỡi trêu hấn làm hấn tức nổ đom đóm mắt.- Thế em định làm thế nào? – Minh hỏi.- Chờ em chút! – Nó làm ra vẻ bí mật rồi rút cái điện thoại ra gọi cho ai đó.“Tút...tút...” – Tiếng đện thoại kêu mà không có ai trả lời làm nó đợi dài cả cổ.“Alo...” – Sau một hồi thì có một giọng nữ dịu dàng phát lên.“A...sao chị lâu bắt máy thế?”

- Nó làm vẻ giận.“Xin lỗi em...chị bận chút việc với bên quản lí J&D. Mà em có chuyện gì mà gọi chị?” - Cô gái từ tốn trả lời.“Em muốn nhờ chị một chuyện.”“Chuyện gì?”“À...ba ngày nữa là trường em có tổ chức cuộc thi. Em cần gấp ba bộ đồ cho em, Ellie và Vanessa. Chị giúp được chứ Arlia?”“Chuyện nhỏ thôi nhưng thôi gian gấp quá. Chị sợ không chuyển kịp đồ.”“Không sao. Chị cứ gửi cho người bên J&D, đảm bảo chiều mai sẽ có mặt ở Việt Nam ngay.”“Ok...em cứ tin ở chị. Nhất định cả ba sẽ rất nổi bật à xem!”“Vậy em cảm ơn trước. Thôi nhá.”“Ừm...bye em!”

Cuộc điện thoại kết thúc. Nó quay lại cười tươi với mọi người:- Xong rồi. Chiều mai đồ sẽ tới. - Này...có chắc được không? Lỡ không đẹp thì sao? Còn về size nữa? Chắc gì vừa? – Hấn tỏ vẻ khó chịu.- Anh không cần lo. Đây là chuyện của tôi!

- Nó gằn từng chữ, mắt thì liếc xéo hấn.- Híc... - Hấn đưa tay lên trán cố gắng vuốt đi những giọt mồ hôi đang tuôn ra như suối của mình.- Thôi...lên lớp được rồi. – Khánh đứng dậy, kéo cả bọn lên trên lớp để tiếp tục tiết học sau....Chiều hôm sau, nhà nó Nó, Bảo Vi cùng Thảo Anh đang ngồi ngay ghé sofa xem TV mà cười ngặt nghẽo. Từ trên bàn đến trên ghế, xuống dưới đất toàn là vỏ bánh kẹo vứt vơ khắp nơi một cách bừa bộn.Thảo Trang thì đang loay hoay mãi dưới bếp để lục lọi thêm một ít đồ ăn cho cả đám nhưng hình như là đến một gói bánh cũng không còn.

Cô bực bội khi trong tủ chẳng còn thứ gì nữa (Ặc...má ăn từ sáng đến chiều mà không hết mới lạ!) nên đành phải lủi thủi đi lên trên phòng khách trở lại.- Hết đồ ăn rồi! – Trang chán nản nói.- Hết rồi à? Nhanh vậy? Em mới mua cả bọc chiều qua mà? – Vì nhần mặt.- Không biết. Lục hết dưới bếp rồi. Một món cũng chẳng còn. – Trang nhún vai.- Haizz...hết nhanh vậy? – Thảo Anh thở dài.- Ăn hoài thì phải hết thôi? Nói gì kì vậy? – Nó nói tỉnh bơ.“Kiing...coong...”Chuông cửa nhà nó reo lên từng hồi. Trang chạy ngay ra mở cửa nhưng tự nhiên, cô hét: - Arlia!?

Ngoài cửa là một cô gái trẻ ở chừng tuổi 23 với mái tóc màu nâu hạt dẻ đuôi thẳng để mái ngố. Cô gái mặc một chiếc quần jean bạc màu cùng với cái áo sơ-mi trắng, có khoác kèm một cái áo gi-lê màu đen ở bên ngoài. Nhìn cô gái có nét gì đó giản dị nhưng vẫn thu hút.

Đưa tay lên tháo cái kính đen to bản che nửa gương mặt mình xuống, cô gái mỉm cười dịu dàng với Trang.- Hello...long time no see! – Cô gái cười tươi.- Arlia? Why are you here? – Trang ngỡ ngàng.- Venus has phoned me yesterday. She wants me moved here for her 3 clothes. I gave everything to thepany and sign up for the earliest flight to visit you here. (Venus có gọi điện thoại cho chị hôm qua. Em ấy muốn chị chuyển tới đây cho em ấy 3 bộ quần áo. Chị đã đưa tất cả mọi thứ cho công ty và đăng ký chuyển bay sớm nhất để sang đây thăm các em.) – Arlia vui vẻ.- Oh...I miss you too much!

- Trang ôm cô gái.- Me too. - Come here! – Trang dẫn cô gái vào nhà.Ba cô nàng nhà ta đang ngồi coi TV say sưa nhưng sau khi thấy Arlia bước vào thì mọi hoạt động được tạm ngưng ngay lập tức. Vì là người phấn khích nhất. Nhỏ nhảy nhồm tới, miệng tút ta tút tit nhưng lại nói tiếng Việt mặc cho đối phương có

hiểu gì hay không:- Arlia! Em nhớ chị quá. Chị về mà sao không nói để em ra rước. Ôi...chúng ta chưa gặp nhau những hơn sáu tháng rồi đó. Em mong gặp chị lắm nhưng do bận bịu quá chưa có thời gian đi thăm chị. Hôm nay gặp chị ở đây, em mừng quá! – Vi hứng khởi.- Cô đấy nhá! Quên thì nói đại là quên đi chứ cô mà bận bịu công việc gì? Nghỉ việc ở J&D rồi thì cô nhàn quá chứ làm gì có việc để làm? – Arlia nói tiếng Việt thạo như tiếng Anh.- Chị này kì! Làm như em ăn không ngồi rồi vậy? – Vi bĩu môi.

- Chứ còn gì nữa? – Arlia tiếp lời.- Chị! – Vi hét, mặt đỏ lên.- Hahahaha... - Mọi người cùng cười....“Cạch”Trang nhẹ nhàng đặt tách trà nóng lên mặt bàn cho Arlia. Cô chỉ khẽ mỉm cười cảm ơn rồi cầm tách trà đưa lên miệng.Nó mở lời:- Công việc của chị thế nào? Em nghĩ rằng thời gian này là thời gian gấp rút cho show thời trang sắp tới của chị lắm chứ?- Phải...mọi thứ rất bận rộn nhưng tất cả vẫn ổn. Tất cả mọi thứ từ khâu chuẩn bị đến sắp xếp lịch cho show thời trang đều do J&D đảm nhiệm hết. – Arlia trả lời.

- Thế chị sang đây có việc gì? – Thảo Anh hỏi.- Chị sang đây sẵn tiện thăm mấy đứa với lại chị cần phải bàn lại về mấy mẫu thời trang mà mấy đứa sẽ trình diễn hôm đó. - Mấy mẫu thời trang của chị em thấy ổn cả. Nếu có thể, chị hãy xem lại mấy mẫu vậy. Tuy nhìn khá ổn nhưng em thấy nó vẫn còn rất đơn giản. – Vi góp ý.- Cảm ơn. – Arlia mỉm cười.- Mà chị ở đây đến bao giờ? – Trang nhẹ nhàng hỏi.- Chắc khoảng một tuần là chị về đó tiếp tục chuẩn bị cho show thời trang.- Hi...nếu chị đã sang đây thì trong thời gian ở lại đây, chị hãy đến ở đây cho tiện. Em với Venus sống một mình cũng buồn nên nếu có chị ở cùng thì chắc vui lắm!

- Vi nhanh nhẩu.- Em nói thật chứ? – Arlia nhìn Vi bằng ánh mắt nghi ngờ.- Tất nhiên là thật ạ! – Vi gật đầu lia lịa.- Nếu em đã có ý thì...chị đâu muốn từ chối! – Arlia nháy mắt.- Yeah... - Nhỏ nhảy cẫng lên.- Thế nhá chị. Mà mấy bộ đồ đâu rồi ạ? – Nó hỏi.- À...J&D báo là còn kẹt một số thủ tục ở sân bay nên chắc tối mới gửi tới đây được.- Ừm...cũng không sao. Mà chị tính cho tụi em mặc gì vậy? – Thảo Anh lên tiếng.- À...chị chỉ chuẩn bị mấy bộ đầm dạ hội thôi. Lúc Venus gọi thì chị chỉ có sẵn mấy mẫu vậy.

- Thế ạ? – Vi gật gù.- Nhưng xem ra có vẻ nó khá khó khăn đối với Venus thì phải? – Arlia neho mắt nhìn gương mặt đang méo xệch của nó.- Sao lại là đầm? – Nó mếu.- Chị xin lỗi...lúc đó em báo thời gian gấp quá nên chị không design kịp mẫu mới được, cho nên đành lấy tạm đồ có sẵn thôi. Với lại em cũng đừng lo lắng. Đồ em chị lựa màu đen rồi! – Arlia cười.- Thế cũng tạm được! – Nó nói với giọng ỉu xìu như cái bánh bao chiều.- Ừm...Thôi, chị mới bay sang nên mệt lắm. Tụi em có phòng nào cho chị ở đây? – Arlia nói giọng mệt mỏi.- À...Chị lên lầu 2 á. Phòng nào cũng được. – Vi nhanh nhẩu chỉ cho Arlia. - Ok! – Arlia gật đầu rồi xách vali linh kinh lên lầu....

Chiều hôm sau, nhà nóArlia đang ngồi ngay ghế sofa và xem chương trình thời trang. Bỗng chuông cửa kêu lên:“Kiing...coong...”

- Ra liền! – Arlia hét lên rồi chạy ngay ra mở cửa.“Cạch”Cánh cửa mở ra và đập vào mắt Arlia là hai chàng trai đẹp kinh khủng. Cô suýt giật mình vì sắc đẹp đó nhưng ngay sau đó lại trở lại bình thường. Bấy nhiêu năm quen biết với bốn cô gái nhà ta thì cái khả năng miễn nhiễm với trai đẹp của cô đã đạt được ở cái level đỉnh của đỉnh rồi. Và đương nhiên, hai chàng trai làm Arlia hoảng hồn một chút chính là Đăng và Khánh.- Hai em tìm ai? – Arlia mở lời.- À...có An với Vi ở nhà không chị? – Khánh hỏi.- Ừm...có! Tụi nó ở trên lầu đó. Hai em vào đi. – Arlia mở cửa cho hấn với Khánh bước vào.- Venus! Ellie! Có người tìm hai đứa này!

- Arlia hét lên. Vì thời gian mà Arlia làm việc cùng với tụi nó là ở Anh nên toàn gọi tên tiếng Anh. Thành ra bay giờ cô cũng quen luôn mấy cái tên gọi đó.- Venus? Ellie? – Hấn nhắc lại.- À...tại chị quen tụi nó ở Anh nên lúc đó toàn gọi bằng tên này. – Arlia vội giải thích.- Ra là vậy! – Khánh gật gù.- Ai tìm em vậy chị? – Nó bước xuống.

- À...có hai người này tìm em này Venus. – Arlia chỉ tay vào hấn và Khánh.- Mấy anh tới đây làm gì? – Nó hỏi.- Thì hồi thằng Thiên ấy! Nó sai tụi này đi đón mấy cô tới trường. – Khánh thở dài.- Thế anh hai đâu rồi?- Tên đó đi theo tiếng gọi của tình yêu rồi. Hấn tạt sang nhà Thảo Anh để đưa cô ấy tới trường luôn. – Hấn nói.- Thế còn anh Minh? – Nó hỏi tiếp.- Thằng Minh á? Nó đang ngoan ngoãn ở trong phòng chấp hành lệnh phạt của vợ yêu kia kia. Cũng được hai ngày rồi! – Khánh tiếp.- Ồ... - Nó gật gù.- Mà Vi đâu? – Khánh hỏi thăm.- Gì chứ? Vi đâu? Sao mà hỏi thăm dữ vậy? Có ý gì đây? – Nó neho mắt.- Thì tại...à...thằng Thiên giao nhiệm vụ cho tui là phải đưa cô ta tới trường nên tất nhiên là phải hỏi.

- Khánh giật mình.- Thế á? Nó trên lầu ấy. Lên đó mà kêu! - Nó lẽ lười.Khánh phóng ngay lên lầu để tránh ọi người nhìn thấy cái vẻ mặt đang khá ngượng của mình. Tuy nhiên, điều đó không qua khỏi mắt nó.“Cộc...cộc...”Khánh gõ cửa phòng Vi (Lạ? Không hiểu sao anh chàng này biết được phòng của chị ấy mà gõ nhỉ? Điều này t/g không biết!?).Khánh gõ hoài, gõ mãi mà không có ai trả lời. Thậm chí, anh chàng còn đập cửa, hét luôn mà vẫn im lặng như không. Đang tính phá cửa xông vào thì cửa phòng nhỏ mở ra. Vi xuất hiện trước mặt Khánh với bộ dạng...để làm đàn ông xị máu mũi. Thật ra là Vi đang tắm.

Nghe tiếng gõ cửa thì cũng lười trả lời và cũng lười ra mở. Tuy nhiên người ở ngoài cửa liên tục làm phiền nên nhỏ đành phải quần cái khăn tắm lên mình rồi bước ra mở.

Hiện tại, Vi chỉ có chiếc khăn tắm màu trắng quần trên mình. Chiếc khăn tắm khá ngắn, chỉ tới trên đùi Vi một xíu làm lộ ra cặp chân dài trắng nõn của nhỏ. Đôi vai nhỏ nhún với làn da trắng như sữa và mịn như da em bé cũng lộ ra làm Vi thêm đẹp. Mái tóc ngắn màu vàng bị ướt nên bám vào gương mặt tròn, đẹp một cách thanh tú của Vi làm nhỏ có một sức hút khó tả.Khánh sững người trước bộ dạng của Vi.

Mặt anh chàng đang chuyển dần sang màu đỏ và càng ngày càng đỏ hơn. Không những thế mà nhiệt độ trong cơ thể tên này cũng ngày một tăng nhanh mà không hiểu lí do.Vi nheo mắt nhìn Khánh. Có vẻ như nhỏ không cảm thấy xấu hổ là mấy vì trong quá trình làm việc với J&D, đa số các show thời trang mà nhỏ làm đều do các tập đoàn áo tắm mời. Cũng bởi lẽ do nhỏ nóng bỏng và body rất chuẩn nên lịch biểu diễn dày đặc. Những bộ đồ mà Vi thường mặc là bikini nên giờ, cho dù chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm nhưng nhỏ cũng cảm thấy chẳng sao.

- Này...anh sao vậy? Lên đây kêu tui làm gì? - Nhỏ lấy tay quơ quơ trước mặt Khánh.- À...ờ...tui...tui...lên kêu...cô nhanh đi! Tui...tui đưa cô tới...trường! - Khánh lấp bắp. Rõ là không bao giờ mà anh hùng có thể qua được ải mỹ nhân.- Thế hả? - Vi gật đầu.- ... - Khánh không trả lời, miệng cứ lẩm bẩm cái gì đó.- Hử? - Vi nheo mắt, chăm chú quan sát xem thứ anh chàng đang lẩm nhẩm mãi là gì.- Body chuẩn quá! - Khánh lẩm bầm.- Hơ... - Vi giật mình vì những gì mình vừa khám phá ra trong câu nói lẩm bầm của Khánh. Mặt nhỏ từ từ cũng trở nên đỏ vì ngượng.- Này...anh...xuống dưới đi. - Nhỏ đẩy Khánh một cái rồi đóng “sầm” cửa lại.- Hả? - Khánh bây giờ mới choàng tỉnh. Tên này ngu ngu ngơ ngơ một hồi rồi cũng lẩn thẩn bước xuống lầu.Lúc này, Vi vẫn còn đứng ngay cửa, mặt vẫn không có dấu hiệu cho thấy sự suy giảm của màu đỏ trên gương mặt. Nhỏ đặt tay lên tim, nó đập nhanh quá! Không hiểu sao biết bao nhiêu người con trai nói với nhỏ như thế nhưng đây lại là lần đầu tiên nhỏ cảm thấy ngượng.

Nhỏ thở dốc, miệng không hiểu sao lại hiện hữu một nụ cười hạnh phúc. Và hơn thế, không hiểu sao trong lòng lại có cái gì đó vui vui trước câu nói nhỏ xíu quá ư là “vô tư” của Khánh.Nhỏ lắc đầu không nghĩ nữa rồi bước vào lại trong nhà tắm. Tuy nói là đẹp chuyện đó sang một bên mà lòng vui tới nỗi vừa tắm vừa...hát vu vơ....Một lát sau (Ack...nói một lát mà qui ra là tới tận...1 tiếng 30 phút hơn!), Vi bước xuống nhà.

Mọi người nhìn Vi và ánh mắt nhỏ với Khánh chạm nhau. Một phút bối rối và ngượng nghịu. Vi lóng ngóng tới mức trượt té, còn Khánh thì phân tâm đến nỗi làm đổ tách trà đang cầm trên tay vào người.- Á! - Cả hai cùng hét lên một lúc.- Gì vậy trời? - Nó há hốc mồm. Cô nàng cái gì cũng cẩn thận như Vi mà tự nhiên hôm nay lại vấp té. Chuyện lạ.- Hai người làm gì mà lại gặp sự cố cùng lúc, lại còn la đồng thanh mới ghê chứ? - Hấn nheo mắt nhìn cả hai.- Trùng hợp thôi! - Đồng thanh. Ngay sau đó cả hai quay ra nhìn nhau nhưng rồi lại ngại ngùng vội nhìn chỗ khác.- Haha... - Nó cười.- Mà cười cái quái gì hả con kia?

- Vi lườm lườm nó.- Cái thể loại gì đây? Quay sang nhìn nhau rồi cả hai cùng đỏ mặt ngại ngùng quay sang chỗ khác? Có chuyện gì vậy? - Nó lém lỉnh.- Không có gì! - Vi nói.- Thật không? - Nó nheo mắt nghi ngờ.- Mà có muốn chuẩn bị quan tài trước không? Tao ày thời gian để đặt quan tài đó. Xong rồi thì báo để tao nhanh chóng tiến mây vào đó nằm cho sướng nhá! - Vi hăm he.- Thôi mà bạn hiền...làm gì dữ vậy? - Nó nịnh.- Hừ... - Nhỏ nhếch môi mà nó cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng.- Thôi...đùa nhiều đó thôi. Tới trường được rồi. 1 tiếng nữa là cuộc thi bắt đầu. Bộ mấy cô không tính tới đó thay đồ, chuẩn bị à?

- Hấn lên tiếng.- Tất nhiên là có. - Nó trả lời.- Vậy thì nhanh lên đi. Không là không kịp đó! - Hấn nói rồi bước ra cửa, nó lon ton chạy theo. (Sao hôm nay 2 anh chị này hiền kinh thế nhỉ?)Vi và Khánh không ai bảo ai cũng bước ra. Tới cổng thì mới phát hiện là hấn đã đưa nó đi trước mất tiêu rồi. Lúc này thì nhỏ cũng đành chịu cho Khánh chở vì xe trong nhà đem đi bảo trì hết rồi nên không có. Cuộc so tài giữa các cô gái chuẩn bị ấn nút START!

11. Chương 11: “the Queen Of Kingdom” – Đêm Olympia Và Ba Nữ Thần

Nó, Vi và Anh Anh đứng trong khán phòng nhìn xuống dãy ghế khách mời. Hấn, Thiên và Khánh thì đã ra ngoài trước và cũng chưa thể chiêm ngưỡng tụi nó trong bộ cánh do Arlia thiết kế. Hiện tại thì Anh Anh đang quỳnh quáng lên hết trơn.

Cô nàng đang khá lo lắng vì những gì mình vừa thấy:- Này...tự dưng không biết mời lũ phóng viên ấy tới làm gì? Tui chưa muốn lộ mặt đâu. Đang thời yên ổn, nếu mà để tụi phóng viên ấy thấy mặt là có chuyện đấy!- Thư giãn đi! Không sao đâu! – Nó thư thái.- Haizz... - Vi thở dài.- Nhưng mà sắp có scandal nữa rồi đó. Nếu mà lộ tuổi thật của tụi mình ra nữa thì tha hồ mà nổi tiếng tiếp. Trời ơi...ai bảo nổi tiếng là sướng chứ? Có đủ chuyện phải lo!

- Thảo Anh cứ tiếp tục than vãn.- Bình tĩnh nào. Đây là cơ hội tốt để ta tiếp tục bước vào giới showbiz ấy chứ? Đừng quên...mục tiêu tiếp theo loại trừ Ngô Ngọc để bảo vệ tập đoàn nhà chúng ta. Chuyện của Smart-world năm đó cũng có phần của tập đoàn Vương Gia (tập đoàn nhà Thảo Anh) nữa chứ không riêng gì KWT và Ngọc Bảo đâu. Tuy lão già kia chưa đá động gì tới Vương Gia nhưng điều đó cũng chẳng có nghĩa là nhất định hấn ta không làm gì. – Nó lạnh lùng nói.- Vậy mày định... - Thảo Anh rụt rè.- Phải! Đêm này cũng chính là...đêm Olympia thứ 2! – Nó nói.- Olympia? Vậy phần trình diễn tài năng... - Vi nheo mắt nhìn nó.- Ừ... - Nó gật đầu dứt khoát....Ngoài khán phòng, tất cả các đèn đều đã được tắt hết báo hiệu rằng, cuộc thi chuẩn bị bắt đầu. Người MC dẫn chương trình bước ra dưới các ánh đèn màu chiếu sáng một cách rực rỡ. Tất cả mọi ống kính máy quay của đài truyền hình đều chiếu thẳng lên sân khấu. Tên MC bắt đầu:- Xin cảm ơn quý vị đại biểu, các khách mời danh dự cùng toàn thể giáo viên, công nhân viên nhà trường đã có mặt ngày hôm nay.“Bốp...bốp...bốp...”

Tiếng vỗ tay của tất cả mọi người trong khán phòng như sóng dậy. Tên MC lại tiếp:- Hôm nay, nhà trường Kingdom tổ chức một cuộc thi mang tính cạnh tranh nhưng lành mạnh cho lứa tuổi học sinh. Đây có thể gọi là một sân chơi giúp rèn luyện cho lứa tuổi mới lớn một tinh thần chính trực, không gian lận trong quá trình thi cũng như để thử sức mình. Liệu rằng, trong đêm thi hôm nay, cô gái nào sẽ là người đạt được ngôi vị hotgirl số 1 của Kingdom và được phong danh hiệu “The queen of Kingdom – 2013”? Câu trả lời sẽ được giải đáp ở cuối cuộc thi. – Anh chàng MC nói một lượt và kèm theo sau đó lại là một tràng pháo tay.- Bây giờ, tôi xin giới thiệu sơ qua cuộc thi. Cuộc thi gồm các nữ sinh ở trường Kingdom tham dự. Mỗi lớp sẽ cử ra ba người để tranh giành giải thưởng. Mỗi lần dự thi là tất cả ba người đại diện ột lớp sẽ cùng bước ra trong bộ cánh mà mình cảm thấy có thể đạt điểm tốt nhất trong phần thi trang phục.

Ngay sau đó, ban giám khảo sẽ chấm cho các bạn phần thi đầu tiên. Sau khi biết được số điểm, các bạn sẽ tiếp tục thi tiếp phần thi năng khiếu và đương nhiên, các bạn có thể chọn: Thi chung hoặc từng người. Ban giám khảo sẽ tiếp tục chấm điểm và sau đó là đưa ra câu hỏi để cả ba cùng hội ý trả lời. Nếu câu trả lời đó làm ban giám khảo hài lòng thì các bạn có thể nhận được số điểm cao hoặc ngược lại. Sau khi có số điểm của cả ba phần thi, lớp đó sẽ trở vào khán phòng và tiếp tục lớp khác bước ra. Cuối cùng là sau khi tổng kết điểm, chúng ta sẽ có phần thưởng dành cho lớp có số điểm cao nhất. Tuy nhiên, đó vẫn chưa ảnh hưởng đến danh hiệu Hotgirl 1, 2 và 3.

Ba danh hiệu cuối cùng sẽ do số lượng phiếu bầu của các học sinh trong trường quyết định. Sau đây, tôi xin giới thiệu thành phần ban giám khảo của cuộc thi hôm nay: Chủ tịch HĐQT nhà trường (chú của Nguyệt Thy - người đã từng hạ nhục nó trong canteen nhưng lại thành ra là hạ nhục bản thân và hai con bạn hồ li của mình sau cái màn tát nước cam “hự”), Hiệu trưởng trường (chú của Vi), Hiệu phó trường (dì của Vi) và một nhân vật tên tuổi đã được mời đến hôm nay: Siêu người mẫu của màn bạc Anh quốc – Jersey Hilson. – Anh chàng MC nói không ngừng nghỉ rồi giới thiệu thành phần ban giám khảo.- Hura! Bis...bis...yeah! – Tiếng hò reo không ngớt của lũ học sinh sau khi nghe cái tên Jersey Hilson.- Bây giờ thì sẽ là phần trình diễn đầu tiên của lớp D40 xin được phép bắt đầu

Từng lớp từng lớp bắt đầu biểu diễn. Trong đó, lớp D39 thì ba người đại diện là: Nguyệt Thy, Thiên Kim cùng Bảo Ngần. Suốt 39 lớp biểu diễn, số điểm cao nhất đạt được là 93 và đó cũng là số điểm của lớp ba nhỏ này.

Chi tiết điểm như sau: Phần thi thời trang - 18đ; Phần thi tài năng - 28đ; Phần thi đối đáp - 47đ. Ba nhỏ này đang mừng hóm vì chắc chắn nắm chắc phần thắng trong tay và nhìn tụi nó bằng ánh mắt kiêu ngạo lẫn thách thức. Nó chẳng nói gì, chỉ khề nhếch môi. Đã gọi đêm nay là đêm Olympia thì tuyệt nhiên số điểm chỉ có thể là 100 tròn. Anh chàng MC đồng dạc:- Và lớp cuối cùng của ngày hôm nay, lớp A1!- Hura!!! - Lớp nó hò hét cổ vũ nhiệt tình. Cánh màn sân khấu hé mở và cả ba bước ra. Tất cả mọi người trong khán phòng đều trầm trồ nhìn tụi nó. Nó - về cá tính bụi bặm hằng ngày đã không còn nữa mà thay vào đó là một vẻ đẹp tinh túy.

Nó mặc trên mình một cái đầm đen cúp ngực làm bằng nhung dài chấm đất có gấu váy xoè ra. Chiếc đầm chẳng hề được tô điểm bởi một thứ gì, vô cùng đơn giản nhưng khi người mặc là nó thì cái đơn giản đó lại có sức hút lạ. Tóc nó hôm nay được bím gậy, vén qua một bên rồi buộc hờ bằng một sợi dây cùng màu và chất liệu với váy làm nhìn nó trông rất khác. Gương mặt được che hờ một nửa bởi chiếc mặt nạ đen đính đá kim sa nổi bật làm người ta càng cuốn hút.

Nó - đẹp một cách lạnh lùng nhưng quyến rũ hôm nay. Vi thì lại mặc màu áo ưa thích: màu đỏ. Nhỏ mặc chiếc váy có một bên vai, để hở lưng, chít eo và váy dài chấm đất, hơi xoè. Vén cổ áo được đính một dây mặt đá ruby trắng và phần lưng lộ ra có một hình xăm quen thuộc, hình hoa hồng màu đen cách điệu với những cái gai nhỏ màu đỏ. Đó là dấu hiệu của người dưới trướng... Hôm nay, nhỏ đội tóc giả. Tuy vẫn là màu vàng lấp lánh nhưng dài và uốn lộn nhìn rất bồng bênh. Và đương nhiên, gương mặt Vi cũng bị che bởi cái mặt nạ màu đỏ đính đá quý màu trắng đặc biệt, chỉ che phần mắt trái, để lộ gần $\frac{3}{4}$ gương mặt của mình. Vi - đẹp một cách nóng bỏng nhưng kiêu sa hôm nay. Thảo Anh thì lại mặc một cái đầm trắng dài chấm đất. Cái váy có vẻ rất bình thường với cổ hơi sâu, toàn bộ váy được xếp li nhỏ tạo vẻ cách điệu.

Eo cô nàng được buộc lại bởi một sợi dây ruy băng bản nhỏ màu kem. Đơn giản nhưng có gì đó rất cuốn hút tất cả mọi người. Cô nàng đeo thêm một cái mặt nạ màu trắng tinh khôi che mắt phải, chỉ chừa lại $\frac{3}{4}$ gương mặt như Vi có đính đá pha lê màu hồng phớt dịu dàng. Thảo Anh - đẹp một cách thuần khiết, trong sáng như giọt pha lê hôm nay. MC nhìn ba cô nàng ngây ngất một hồi mới có thể tiếp tục dẫn chương trình:- À...ba bạn có gì để nói với tất cả mọi người ở đây không? - ...

- Nó đứng giữa hai con bạn, chỉ khề lắc đầu.- À...vậy còn hai bạn đây? - Mc tiếp tục.- ... - Vi khề nhếch môi.- Không. - Thảo Anh nhỏ nhẹ trả lời.- À...vậy mời ban giám khảo chấm điểm phần trang phục của họ! - Anh Mc quay xuống bàn ban giám khảo.- Tôi chỉ có thể cho bọn họ 5đ mà thôi! - Chủ tịch HĐQT nhà trường nói (do trước đó con Nguyệt Thy có dặn là không được để tụi nó thắng. Rõ là cậy quyền lực! >.<)- ồ...=" -=" cả=" trường=" nhón=" nháo.-=" lý=" do?=" -=" nó=" cất=" chất=" giọng=" trong=" treo=" nhưng=" lạnh=" lẽo=" của=" mình.-=" vì=" thứ=" mà=" ba=" người=" đang=" mặc=" rõ=" là=" quê=" mùa.= " chúng=" quá=" đơn=" giản=" để=" làm=" người=" khác=" chú=" ý.= " đây=" là=" một=" cuộc=" thi=" mang=" tính=" quan=" trọng,=" là=" bộ=" mặt=" của=" trường=" ta=" mà=" ba=" cô=" lại=" mặc=" những=" thứ=" đồ=" rẻ=" tiền=" này=" đến.= " thật=" chẳng=" coi=" cái=" trường=" này=" ra=" gì!= " -=" ông=" ta=" thắng=" thùng=" chê.-=" haiz...=" -=" chú=" và=" dì=" nó=" ngồi=" kế=" bên=" nghe=" vậy=" thì=" thở=" dài.= " bộ=" mất=" ông=" ta=" mù=" à?=" cảm=" ơn=" vì=" những=" lời=" nhận=" xét=" thắng=" thấn=" đó...=" -=" vi=" nhếch=" môi=" trả=" lời.-=" >

- Ông ta cười khoái chí.- ...Nhưng ông có biết nhiều người muốn mặc những bộ đồ này mà không được không? - Thảo Anh tiếp tục câu nói của Vi.- Có cho cũng chẳng ai thèm lấy. Mơ hão! - Ông ta khinh khỉnh còn ba con ả khi ở trong khán đài thì khoái chí khi thấy tụi nó bị làm nhục.- Thế ông có biết giá của một bộ váy này? - Nó gương đôi mắt sắc như dao của mình lên nhìn ông ta.- Vài ba trăm ngàn chứ mấy! - Ông ta tiếp tục.- Ông đoán rất hay! - Vi cười.- Hừ... - Ông ta đắc ý.- Chính xác. Giá của nó là bốn trăm ngàn... - Nó nói tới đây thì dừng lại.- Dollar! - Thảo Anh thấy nó ngừng lại một lúc thì nói tiếp.- Hả??? - Cả khán phòng rộ lên vì bất ngờ. Không ai nghĩ một cái đầm đơn giản thế mà giá của nó lại là 400.000 dollar.- Láo! Mới tí tối đầu mà đã thế. Làm gì có chuyện cái váy ấy giá đó được. - Ông ta phản bác.- Hừ...Ông có biết ai thiết kế không? - Vi nghiêng đầu hỏi.- Ai?- Nhà thiết kế người Anh: Arlia Wenaston.

- Thảo Anh điềm nhiên.- Ồ... - Cả khán phòng lại rộ lên.- Không thể! - Ông ta dập tắt.- Nhưng đó lại là sự thật! - Trang nãy giờ im lặng, giờ mới lên tiếng hả.- Hả? - Điều đó là sự thật! - Trang nhắc lại.- Đùng đũa!

- Ông ta thấy tay.- Nếu ông không tin có thể kiểm chứng. Tôi có thể gọi cho nhà thiết kế Arlia để ông xác minh lại. - Trang điềm nhiên.- Hừ... - Ông ta mím môi.- Sao? Chịu thua rồi? Đừng cãi bướng với ba cô gái này. Không ông sống không yên ổn đâu! - Trang chột lại một câu làm tất cả mọi người đều khó hiểu.- Vậy cuối cùng thì...kết quả? - Mc rụt rè.- Hừ...muốn 20đ thì 20đ. - Ông ta cúi.

- Tôi chấm 20đ. - Hiệu trưởng.- 20đ - Hiệu phó.- 20đ. - Trang mỉm cười.- Vậy thì tổng điểm trang phục của lớp A1 là 20đ! - Anh MC chột lại trong khi ông chủ tịch HĐQT và ba ả kia tức tối. - Và thưa mọi người. Tiếp theo đây là phần biểu diễn tài năng của lớp A1.

“Bốp...bốp...bốp...”Sau khi tiếng anh MC kết thúc thì mọi người vỗ tay cổ vũ cho tụi nó. Cái rèm sân khấu từ từ được kéo ra và ở giữa là một dây đàn piano lớn màu đen có khắc hình một bông hồng một cách tinh xảo.Nó nhẹ nhàng bước đến bên cây đàn, vén váy rồi ngồi xuống. Vi và Thảo Anh cũng bước đến nhưng mỗi người lại cầm ình riêng một thứ được đặt sẵn trên cây đàn. Đó là một cây sáo mạ vàng, có đính ba viên ruby màu đỏ và khắc hình một bông hoa hồng có gai đỏ như hình xăm trên lưng Vi thật tinh xảo và đương nhiên là Vi cầm cây sáo này.

Tiếp đến là một cây violon bằng loại gỗ quý hiếm, được đính lên đó ba viên pha lê màu trắng trong suốt và cũng được khắc hình hoa hồng gai đỏ như của cây sáo một cách tinh xảo.Nó bắt đầu bản nhạc. Tiếng piano, tiếng sáo và tiếng violon hoà vào nhau tạo thành một bản nhạc du dương mang đậm các sắc thái biểu cảm: lúc vui buồn, lúc nóng giận, lúc tha thiết, lúc vui tươi... Tất cả tạo thành một bản nhạc không lời trầm bổng đến lạ kì. Tất cả mọi người như bị cuốn vào dòng nhạc ấy. Nó mang nỗi buồn man mác đến cho người nghe khiến ọi người cảm động nhưng không buồn đến nỗi rơi nước mắt.

Đơn thuần, nó chỉ là một bản nhạc dễ đi và lòng người mà thôi. Nhìn tổng thể, đây có thể gọi là một bức tranh đầy màu sắc lẫn âm thanh, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy cảm động. Một bức tranh vẽ ba người con gái xinh đẹp như ba nữ thần trong truyện cổ Hy Lạp đang chơi nhạc trên đỉnh Olympia tối cao - nơi thần Zeus luôn luôn ngự trị ở đó...Hắn đứng một mình ở một góc khán phòng, sau khi nghe bản nhạc cất lên thì chột giật mình. Sao mà...nó quen quá! Thân quen đến nỗi hắn cũng không nhớ rõ là đã nghe ở đâu, chỉ biết rằng từ sâu trong tiềm thức của hắn đã có bản nhạc này. Và cả nó cũng như thế.....

Bản nhạc kết thúc. Khắp khán phòng vẫn còn im lặng như luyến tiếc. Một lát sau, tất cả mọi người cùng đứng dậy vỗ tay. Thật sự hồ cảm thấy lớp A1 năm nay rất xứng đáng cho sự đăng quang chiến thắng.- Mọi người thấy thế nào ạ? - Vi hỏi to.- Rất tuyệt! - Mọi người đồng thanh.- Cảm ơn vì sự ủng hộ của mọi người. Đây là món quà dành cho đêm Olympia thứ hai, đánh dấu hoàn toàn cho sự quay trở lại của Evil! (EV là tên viết tắt của Ellie - Venus - Vanessa nhưng mọi người thường đọc là Evil. Còn đêm Olympia bắt nguồn từ câu chuyện sau: Cách đây hơn một năm, tại Anh quốc, cả ba đứa tụi nó quyết định thử sức bước vào giới showbiz qua một cuộc thi. Và cũng tại cuộc thi đó, tụi nó cũng dùng bản nhạc này và phong cách cũng tương tự khiến cho người ta tưởng tượng ra ba nữ thần ở trên đỉnh Olympia đang chơi nhạc: Aphroditer - Nữ thần sắc đẹp, Artemis - Nữ thần săn bắn và Athena - Nữ thần chiến tranh. Cả ba nữ thần đều mang vẻ đẹp không ai sánh bằng làm mọi người đều ghen tị. Tuy nhiên sau hơn nửa năm hoạt động, ba nữ thần của màn bạc Anh quốc bỗng dưng biến mất.) - Thảo Anh nói.- Evil? - Mọi người cùng đặt ra câu hỏi.- Xin lỗi vì đã để mọi người chờ đợi chúng tôi quá lâu! Bắt đầu từ hôm nay, Evil sẽ trở lại với thế giới showbiz của Anh quốc. Mong mọi người vẫn tiếp tục ủng hộ. - Thảo Anh lại nói và cũng lúc đó, cả ba tháo mặt nạ.- Ô...đúng...đúng là Evil! - Một tay nhà báo nói.- Không nhầm lẫn vào đâu được! - Một tay khác nói.- Tôi cứ tưởng họ không quay lại chứ? - Lại một tay khác.- Nói nhiều! Lo chụp lại hình đi, dịp may hiếm có đấy!

- Một tên khác thốt.Hàng tá máy ảnh, máy quay phim chiếu thẳng lên sân khấu.Vi và Thảo Anh cứ phải nói là cố nặn ra nụ cười tươi hết cỡ còn nó thì vẫn gương mặt lạnh lùng nhưng cuốn hút. Cho dù mặt nó có lạnh đến mức nào đi nữa thì người được hâm mộ nhiều nhất trong Evil vẫn là nó.Cứ liên tục bị ánh đèn flash chiếu thẳng vào mặt nên nó khó chịu. Đưa tay ra phía trước ra dấu ngừng, gương mặt nó vẫn lạnh tanh vô cảm. Ngay sau đó, cánh nhà báo tạm dừng tất cả mọi hoạt động. Đúng là lúc nào, nó cũng là người có uy quyền.- Hôm nay...không tiện...để tiếp cánh phóng viên. Hẹn dịp khác! - Giọng nó nhẹ tênh vang vang lên.- À...ờ...vậy chúng ta tiếp tục cuộc thi. - MC lắp bắp.- Và sau đây là...câu hỏi từ ban giám khảo!

- Anh MC tiếp tục, tuy nhiên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.- À...ừm...Tại sao em quyết định tham gia cuộc thi này? - Ông chủ tịch HĐQT hỏi trước. Đây là câu hỏi dễ mất điểm nên ông ta rất khôn ngoan khi chọn câu hỏi này dành cho tụi nó. Nếu chỉ đơn thuần là trả lời những lời lẽ bay bướm, làm êm tai giam khảo thì

không hẳn lúc nào, điểm tuyệt đối bạn cũng có thể đạt được. Tuy nhiên, đó luôn là phương án mà các thí sinh vẫn chọn. Còn với nó...

- Gia đình! – Nó trả lời.- Ý em là sao? – Ông ta cúi.- Tôi tham gia...đơn giản là vì gia đình mình. Chỉ thế thôi!- Em... - Ông ta tròng mắt. Nó đang trả lời cái quái quỷ gì thế này? Gia đình ư? Vì gia đình có nghĩa là sao?- Ok. 50đ! Đó là số điểm chị dành cho ba đứa phần thi đối đáp. Còn phần thi tài năng thì xin lỗi...mãi mãi và mãi mãi thứ chị có thể cảm nhận ở các em là con số tuyệt đối. Không ai có thể hơn được. 30đ tròn cho phần thi tài năng – Jersey nháy mắt với cả ba rồi nói.- Wow...Điểm tuyệt đối từ nữ minh tinh màn bạc Jersey! Quả là lớp A1 của trường có khác. Tiếp theo là số điểm của ba vị giám khảo còn lại. – Anh MC dẫn chương trình.- 30đ và 50đ!

- Chú nó nói qua micro.- Tôi cũng vậy. Điểm tuyệt đối! – Dì nó.- Tôi... - Ông chủ tịch HĐQT phân vân. Nếu giờ mà bênh vực cho tụi Nguyệt Thy thì kiểu gì ông cũng bị chỉ trích còn nếu mà chấm điểm tuyệt đối cho tụi nó thì ông không cam tâm. Phải thế nào đây?- Tôi...- Thế nào ạ? – Anh MC hỏi. Đây là số điểm quyết định người thắng cuộc hôm nay.- Ừm...tuyệt...đối! – Ông ta đã chọn danh dự thay vì gia đình.

- Vậy là chúng ta đã có người thắng cuộc đêm nay. Lớp A1! Xin ột tràng pháo tay. – Anh MC hô lớn.“BỐP...BỐP...BỐP...”Khắp trường vỗ tay (trừ lũ con gái ghen ghét với tụi nó). Lũ con trai thì hò hét ủng hộ, tụi con gái thì lăm bằm chữ rửa. Tuy nhiên, điều đó không là gì đối với cả ba đứa tụi nó....Bây giờ là thời giắc mà ai cũng mong đợi: Công bố số phiếu bầu và người đạt danh hiệu 3 hotgirls của Kingdom. Nhạc bắt đầu nổi lên giúp ọi người càng thêm hồi hộp mong đợi kết quả.Anh MC đứng trên sân khấu, từ từ mở chiếc phong bì chứa kết quả trên tay của mình ra làm mọi người cùng nhau đứng tim.

Anh MC nhẹ nhàng nói:- Bây giờ...sẽ là lúc...công bố kết quả... - Anh MC dừng lại một chút rồi tiếp:- Người đạt giải Hotgirl 3 chính là...Vương Thảo Anh với số phiếu bầu chiếm 23.5%! Một tràng pháo tay thừa các bạn! - Hura... - Nhiều người phấn khích, riêng Bảo Ngân đang tức ói máu vì bị hụt mất ngôi vị.- Và tiếp theo, người ở vị trí Hotgirl 2.....Không để mọi người chờ lâu nữa. Đó chính là...Trương Ngọc Bảo Vi với số phiếu bầu chiếm 28.7%. – Anh MC hô to làm nhiều người trong khán phòng phấn khích. Riêng nhỏ Thiên Kim thì tức nổ đom đóm mắt rồi ngúng nguẩy bỏ về trước cùng Bảo Ngân, để Nguyệt Thy ở lại nghe kết quả chung cuộc một mình.

- Cuối cùng, người chiếm tỉ lệ phần trăm số phiếu bầu cao nhất ngưỡng đó chính là...Kiwamoto Bảo An với 47.8% số lượng phiếu và là người đạt giải hotgirl 1 của trường Kingdom. Xin ột tràng pháo tay! – Anh MC công bố. Nguyệt Thy mím chặt môi, hai tay tức giận vo thành nắm đấm, mắt ả long sòng sọc lên thể hiện sự tức giận tột độ lên tới đỉnh điểm. Cái quái gì đang diễn ra vậy? Làm thế nào mà con nhỏ không đội trời chung với ả lại có thể trở thành hotgirl số một của trường Kingdom danh tiếng này được? Chuyện ấy là hoàn toàn không thể! Người duy nhất xứng đáng để đứng trên kia và tận hưởng vinh quang của sự chiến thắng chỉ có thể và duy chỉ mình Nguyệt Thy này mà thôi. Cuối cùng thì chuyện gì đang xảy ra?

Nguyệt Thy tức giận lao lên sân khấu, giật ngay cái micro trên tay anh MC, nói to vào đó:- Điều này là không thể! Nhất định là không! Rõ ràng có chuyện gì đó ở đây! Tuyệt đối họ không thể đoạt được giải thưởng! Người xứng đáng nhất là tôi. Là tôi! Không thể nào là cô ta được. – Nguyệt Thy tức giận chỉ vào mặt nó.

- Bỏ cái bàn tay bẩn thỉu ấy xuống đi. Cô không có tư cách để chỉ vào mặt người khác đâu. Cô đang phá hoại danh tiếng của trường và chính bản thân mình đấy. – Vi khinh khỉnh.- Mày... - Ả ta tức giận.- Ấy khoan đã. Đây là chốn đông người, đừng nói ra những thứ không có văn hoá. Tôi nghĩ là cô hiểu mà. – Thảo Anh nhếch môi, cô gái hiền lành, biểu tượng của Kingdom giờ đã trở thành ác quỷ thật sự.- Cô...cô dám... - Thôi cái kiểu lấp bắp ấy đi. Tôi nghĩ cô lớn rồi chứ đâu còn ở cái tuổi bập bẹ tập nói nữa. Kết quả chung cuộc hôm nay, đó là do cô còn quá yếu. Cô còn non lắm khi đấu với tụi tôi. Đừng nghĩ là mình giỏi. Đối với tụi này, cô chẳng là gì cả!

- Nó lạnh nhạt đáp.- Mày dám hả? – Nguyệt Thy tức tối, giáng thẳng một cú tát vào mặt nó. Nhưng kết quả...“Chát”Tiếng bàn tay ả chạm vào da vang truyền vào cái micro trên tay ả, vang vọng khắp khán phòng. Mọi người ngược nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình. Cái tát không hề nhẹ. Bằng chứng là nơi vùng da ấy đã sưng tấy và hiện rõ dấu năm ngón tay thon dài, hơn nữa, ngay khoe miệng còn có máu rỉ ra một chút.Nguyệt Thy trợn tròn mắt. Người lãnh cái tát đó của ả không phải nó, mà là...Bảo Vi! Trước cái tát của ả chuẩn bị chạm vào da thịt nó, Bảo Vi đã thế mình vào và lãnh trọn cái tát ấy.

Nó trăn trăn nhìn Vi. Sao nhỏ lại làm vậy? Lẽ ra người phải lãnh cái tát đó chính là nó chứ không phải nhỏ. Riêng về Vi thì sau một hồi định thần lại thì môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng đầy tức giận. Nhỏ đưa tay lên quệt chỗ máu ở khoé miệng rồi đưa lên miệng liếm! Giọng nhỏ pha chút bông đùa lẫn sự phẫn nộ: - Cũng được phết? Trong tay nhỏ là cái micro cầm từ đầu chương trình tới giờ. Nhỏ đưa lên trước mặt Nguyệt Thy. Tay nhỏ nắm chặt vào cái micro: “Cộp...cộp...” Những mảnh vụn rơi xuống đất. Trên tay của Vi chẳng còn gì. Nhỏ chỉ cần dùng một chút sức thôi, cái micro đã nứt rồi vỡ ra làm nhiều mảnh, rơi xuống đất. Trước con mắt kinh ngạc của mọi người, Thảo Anh chỉ tỏ ra một chút lo lắng rồi thôi. Nó thì không nói bất cứ thứ gì, gương mặt cũng chẳng biểu lộ cảm xúc.

Còn Nguyệt Thy thì tái mặt. Từ trong khán đài, Thiên, Khánh và hấn chạy ra. Theo sau còn có cả...Minh. Ngay lập tức có tận hai người nhảy vào chỗ nhỏ hỏi thăm, quan tâm lo lắng. Là Minh và Khánh! Chẳng hiểu vì sao lúc Vi lãnh trọn cái tát đó, Khánh thấy có cái gì nhói ở tim. Đau lắm. Buốt nữa. Lại còn có chút gì đó rất tức giận! Không những thế mà còn tìm đủ mọi cách để chạy lên sân khấu một cách nhanh nhất. Thật khó hiểu....Sau một hồi hai người kiểm tra nhỏ, Minh tức giận quay sang nhìn trừng trừng ả ta. Anh vốn dĩ là một người rất xốc nổi, khá nóng nảy, và hơn hết là tình thương của anh chỉ dồn vào hai người con gái quan trọng của cuộc đời mình: Thảo Trang và Bảo Vi. Từ nhỏ, anh không để ai động vào cô em gái bé bỏng này bởi vốn dĩ, Bảo Vi rất dễ tổn thương. Cũng chính vì cái tát vừa rồi, đầu óc anh bây giờ chỉ có thể nghĩ đến cách đánh chết Nguyệt Thy.

Biết điều gì sắp xảy ra, tuy hơi ngạc nhiên với sự xuất hiện của Minh ở đây ngày hôm nay và khá là tức giận nhưng Jersey vẫn phải gạt chuyện riêng sang một bên mà giải quyết những chuyện trước mắt. Cô nói vọng vào micro:- Dừng lại!- Mặc kệ đi! - Minh quát lớn. Bây giờ đối với anh, không có gì quan trọng hơn cô em gái.- Minh! - Jersey lại gắt lên.- Đã bảo là mặc kệ đi! - Minh lại quát lớn hơn.

- Về ngay lập tức! - Jersey giận run người dù biết là hiện tại Minh đang rất lo lắng cho cô em gái nhưng điều này là không chấp nhận được! Đã trái lời cô, trốn phất tới đây mà còn dám lớn tiếng à? Anh lo cho Vi, không lẽ cô không lo? Vi cũng là người em gái mà bản thân cô coi như ruột thịt kia mà?- Không! - Minh tức tối.- Anh về nhà ngay cho em. Minh! - Bây giờ tới phiên Jersey nổi điên.

- Câm hết đi! - Minh giận quá mất khôn.- Anh...! Trương Khánh Minh! Về nhà liền. Ngay bây giờ. Dừng có ở đó mà làm lớn chuyện. Anh mà không về thì cho dù anh có là ai em cũng không màng tới nữa đâu! - Jersey bậm môi, cô tức giận nên leo lên sân khấu, đứng trước mặt Minh mà nói.- Anh không quan tâm! - Minh trừng trừng nhìn Trang.

- Anh dám? - Trang nuốt cục tức vào cổ họng.- Anh không thể về! Em không thấy gì à? Em gái anh vừa bị đánh giữa đám đông, giữa giới truyền thông và những tay nhà báo. Em không lo thì thôi, cũng phải để anh lo chứ? - Ai nói anh là em không lo. Vi cũng là em gái em. Em không lẽ không lo cho nó? Nhưng điều anh cần biết là đừng làm loạn ở đây. Trước mặt báo chí mà anh làm thế thì trách sao không tới được tai pama? Em cho dù có được pama thương tới mức nào cũng chẳng can được cho anh đâu!

Anh hiểu pa là người thế nào mà? Những điều anh làm chỉ là công cốc thôi Minh. Anh mà còn trái lời em thì đừng trách là em và anh chấm dứt ở đây! - Trang kiên quyết nhìn thẳng Minh mà nói.- HẢ? - Khắp khán phòng nháo nhào cả lên. Cái gì vậy? Những gì Jersey vừa nói nghĩa là sao? Chấm dứt? Là chấm dứt chuyện gì?- Em... - Minh cứng họng.- Về ngay cho em. Không thì ngày mai anh không còn nhìn thấy em đâu! - Jersey thở hắt ra.- Nhưng mà anh không thể về khi mà Vi thế này! - Minh hình như đã có vẻ dịu dịu xuống.- Em đã nói rồi. Mọi việc em lo. Anh không cần phải động tay vào. Về nhà trước đi. Em nhất định sẽ bắt con nhỏ ấy về để anh xử lý riêng, thế nên anh hãy ngoan ngoãn trở về nhà đi nhé, chồng yêu! - Jersey nói nhỏ vào tai của Minh câu cuối cùng.- Thật chứ? - Mắt Minh sáng rõ.

- Thật mà. Về đi! - Jersey gạt đầu dịu dàng.- Ok. Vậy về trước nhá. Nhớ lời nói đó đấy. Thất hứa là coi chừng! Bye vợ yêu. Chồng về trước, xong rồi thì về ngay nhé! - Minh vui vẻ trở lại, nói oang oang làm tất cả mọi người đều nghe thấy mà chính anh cũng chẳng thấy điều gì bất thường trong câu nói vừa rồi của mình. - Ừm... - Jersey miễn cưỡng gạt đầu và tiếp61 theo là một nụ hôn lên trán chào tạm biệt của Minh. Xong, anh chẳng dứt hai tay vào túi quần rồi thông dong đi về..

Trang đi về phía tụi nó đứng. Cô nhẹ nhàng nói: - Chấm dứt ở đây được chứ? Kết quả thì cũng đã có cho nên dù cô có muốn làm gì thì cũng không được nữa. Tốt nhất là nên ngoan ngoãn chấp nhận nó đi. Cô mà

còn động cho dù chỉ là một sợi tóc của em gái tôi thì hãy ở đó mà chuẩn bị tinh thần. Cái giá phải trả nó không hề nhẹ đâu.

Tôi, Minh và anh Thiên sẽ làm cô sống không bằng chết, dù cô có muốn sống cũng không được, chết cũng chẳng xong. Cho nên đừng dại dột. Tôi chưa bao giờ biết đùa cợt là gì cho nên hãy suy nghĩ kĩ về những lời tôi nói. Đừng nghĩ rằng tôi đang dọa cô, mà là tôi đang cảnh cáo cô! – Trang nói nhẹ vào tai Nguyệt Thy rồi ra hiệu cho cả lũ cùng bước về. Và ngày hôm ấy, kết thúc tại đó...

12. Chương 12: Hiện Tại Và Tương Lai – Em Sẽ Chọn Từ Bỏ Quá Khứ Và Năm Bất Lầy Hiện Tại

Giờ ra chơi ngày hôm sau, trường Kingdom- Á...đói quá! Xuống canteen thôi! – Nó reo lên khi tiếng chuông ra chơi vang lên. Từ sáng đến giờ ngột ngạt quá. Mới bước vào trường, cả ba đứa nó đã nhận được kha khá những ánh nhìn soi mói chiếu thẳng vào mình.

Cả ba đứa khó chịu lắm chứ nhưng vẫn phải tự nhủ rằng ém xuống, ém xuống không thôi hỏng chuyện đại sự. Từ ngày hôm qua đến bây giờ, sau sự kiện Nguyệt Thy tát trúng Bảo Vi, tuyệt nhiên chưa ai thấy lấp ló gương mặt cô ta ở trong trường. Nhiều người thắc mắc là đã có chuyện gì xảy ra, Bảo Vi đã làm gì và Minh đã xử lí cô ta ra sao. Vẫn chưa ai biết! Riêng về phía Bảo Vi thì từ lúc đó tới giờ, chưa ai thấy được nụ cười tươi tắn hàng ngày trên môi nhỏ. Gương mặt cứ lầm lầm lì lì, lạnh đến run cả người, đôi mắt nhìn u uất đến thảm thương. Nó và Thảo Anh nhìn nhỏ với ánh mắt có chút cảm thông.

Bây giờ thì, cả hai chỉ có thể làm thế, hoàn toàn không thể làm gì hơn. Điều nhỏ cần nhất bây giờ là...Hắn với Thiên thì cũng bất lực nhìn ba cô gái. Cả ba đều phờ phạc mà nguyên do gốc cũng là Vi. Khánh thì suốt hai tiết học vừa qua, ánh mắt không thể nào không nhìn về cái dáng người nhỏ bé, yếu ớt đó. Có cái gì đó...phức tạp lắm trong lòng tên này (Cat không nhắc đến anh Minh là tại vì sau sự kiện anh ấy trái lời chị Trang thì chị ấy đã bắt nhốt anh Minh trong nhà luôn ừ!). Sau câu nói của nó, Vi bất lực đứng dậy rồi dựa lưng vào tường chờ ọi người đi thì mình mới đi theo. Tuy nhiên, có một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Lúc Khánh đi ngang, anh chàng vươn chân vào cái...chân bàn và loạng chà loạng choạng một cách ngoạn mục đến mức, không hiểu sao mà có thể té nhào lại chỗ Vi. Nhỏ ngớ người không kịp phản ứng, Khánh thì kịp nhận thức mọi chuyện nên cố giữ thăng bằng bằng mọi cách. Kết quả là Khánh dùng hai tay chống vào tường để cân bằng lại trạng thái ban đầu của mình mà không để ý ở giữa hai cánh tay rắn chắc của tên này là...Vi. Nhỏ ngớ ngác, mắt mở to hết cỡ nhìn Khánh. Tên này thì sau khi đã bình tĩnh thì mới nhận ra Vi ngay trước mặt mình. Hai ánh nhìn chạm nhau, hai gương mặt chỉ cách nhau có vón vón 5cm

Hơi thở nóng nóng ầm phà vào mặt khiến Vi ngượng chín, gương mặt dần chuyển sang màu đỏ và có vẻ như đối tượng của nhỏ cũng không khá hơn. Có cái cảm giác gì đó mới lạ dâng lên trong lòng Khánh. Nó khác xa với cái cảm giác khi tên này ở với mấy đứa con gái khác. Thứ cảm giác này gọi là gì đây? Riêng về phía Vi thì đang cố gạt bỏ những cảm xúc đang dâng lên trong lòng mình. Một lần nữa, cái cảm giác mà nhỏ dường như đã quên đã quay trở lại. Và còn hơn cả như thế...cái cảm giác này...mạnh liệt hơn, xúc động hơn cả trước đây.

Nhưng cuối cùng thì, đây là điều mà nhỏ chẳng bao giờ muốn. Một lần là quá đủ cho cả cuộc đời. Cả hai cứ đứng hình một hồi lâu thì bị nó cắt ngang:- Rồi nhá! Phim tình cảm thì làm ơn tìm chỗ nào kín đáo hơn một chút ấy. Đừng có làm những chuyện này trước mặt người “trong sáng” như tao. – Nó nhếch môi cười đều.- Ồ... - Khánh vội vã buông tay.- Mà... - Vi ngập ngừng nhìn nó với ánh mắt có pha chút đau khổ.- Haiz...thôi, xuống canteen đi. Tao đói!

– Nó lảng sang chuyện khác.- Ừm... - Hắn gật đầu.- Mà này...anh Minh còn bị cấm ở nhà à? – Thảo Anh lên tiếng.- Ừ...tại hôm qua nó trốn đi tới cuộc thi mà. Hình như qua việc này thì Trang giận lắm á. Anh thấy

cô ấy cứ hậm hực suốt cả buổi tối qua. Cô ấy hành hạ, đầy đoạ, xử lí thằng Minh tới gần ba giờ sáng cơ mà. – Thiên ngán ngẫm.- Chậc...khổ thân hai! – Vi tặc lưỡi. ...

Canteen trườngCả đám bước vào canteen trong ánh nhìn của mọi người. Thảo Anh chẳng mấy may để ý vì còn đang rất vui vẻ nói chuyện với Thiên trong khi Vi và Khánh thì chìm trong hai suy nghĩ riêng, mãi không dứt ra được. Còn mỗi nó và hần là hai người rảnh rang để ý chuyện thiên hạ nhất. Cùng chung một cảm giác, cùng chung một suy nghĩ và cùng chung một thời điểm, cả hai cùng quát:- Nhìn gì mà nhìn? Có tin chộc cho đui mắt luôn không?Cả hai quay sang nhìn nhau và dành cho nhau mấy cái tia lửa điện. Sau đó, nó thở hắt ra rồi ngồi đợi xuống một bàn.

Cả đám cũng từ từ tiến tới rồi ngồi xuống cùng nó.Thiên sau khi cố gắng ghi nhớ hết cái mớ thức ăn mà nó gọi thì cũng “lực bất tòng tâm”, lết cái thân đi mua về cho nó. Trong lúc đó thì tại bàn:- Hey...hey... - Nó hươ hươ bàn tay trước mặt Vi.- Mày thôi ngay đi. – Vi cau có.- Sao vậy tình yêu? – Thảo Anh quàng tay qua vai Vi.- Chẳng có gì! – Vi khó chịu trả lời.

- Hay là sau thức phim tình cảm vừa rồi, ai kia đã phát hiện ra tình cảm mình dành cho đối phương nên mới thế? – Thảo Anh trêu nhưng không may, câu nói đó lại khiến nhỏ tức giận.- Đừng có nói nữa! – Vi quát.- Ô... - Thảo Anh ngờ ngàng.- Ừm...tao...xin lỗi. Tao không có ý gì đâu! – Nhỏ hồi lỗi.- Không...không sao. Tại tao thôi. Mà có gì à? – Thảo Anh hỏi thăm.

- Không gì đâu. Thôi, tao không ăn đâu. Tụi mày ăn đi! – Nhỏ nói rồi đẩy ghế đứng lên, đi vội ra khỏi canteen.“Cô ấy...ghét mình lắm ư?” Đó là câu hỏi tự hiện ra trong đầu Khánh lúc này. Có cái gì đó khó chịu xen lẫn trong lòng tên này khi nghĩ rằng Vi ghét mình. Nhưng tại sao lại thế thì anh chàng mãi vẫn chưa tìm ra câu trả lời....Sân sau trườngTrên cái cây to xum xuê cành lá, uy nghi phía sau trường, có dáng một cô gái mảnh mai đang ngồi trên cành cây to, đầu tựa vào thân cây, hai chân đung đưa một cách tự do.

Một tay cô gái đặt lên tim, một tay vò chặt vạt áo. Cô gái đó là Vi.Gương mặt nhỏ man mác buồn, đôi mắt trong veo, dễ thương hằng ngày giờ đã thay bằng một đôi mắt đỏ hoe, ngấn nước. Từ khoé mắt, một giọt nước mắt trong veo rơi xuống. Nhỏ không thích khóc nhưng những cảm xúc trong tim cứ cố gắng ép cho dòng nước mắt nóng hổi chảy ra không ngừng.Nhỏ dùng tay để cố gắng quệt hết hai hàng nước mắt nhưng càng làm thì nước lại càng chảy ra nhiều hơn.- Em không muốn...không muốn...một lần là quá đủ rồi! Một người...đã bỏ em...đi. Em không muốn sẽ...lại có người...thứ hai. Anh ơi...em...nhớ anh nhiều...nhiều lắm! Em phải làm sao?

Em...em muốn mang...anh về đây. Anh ơi...làm ơn đấy! Hãy về đi mà! Sao anh...cứ thích ở cái nơi...xa xăm...lạnh lẽo ấy như thế? Anh không còn yêu em...thương em nữa hả anh? Anh ơi...Em ghét khóc...vì anh bảo anh...ghét em khóc! Nhưng hôm nay...em lại khóc nữa...anh ơi. Tại...em nhớ anh quá! Anh trả lời em đi! Em muốn được...gặp anh...một lần thôi cũng được.

Em muốn được nghe anh hỏi...thăm em. Em muốn được thấy anh...la mắng, rồi lại...dỗ dành em. Em nhớ tất cả. Anh về đây đi mà! Hoàng Kỳ... - Nhỏ vừa khóc vừa nói.... Đáng một người con trai đứng đó không xa. Người con trai đó đã nghe hết tất cả mọi thứ. Một cảm giác đau đớn cắt ngang con tim, một sự tiếc nuối dâng lên trong lòng, một sự thất vọng đột ngột hiện ra...Cuối cùng thì...người con trai tên Hoàng Kỳ, là ai?

Quệt ngang giọt nước mắt cuối cùng, mặt Vi nhìn lạnh băng vô hồn. Mím nhẹ môi trước khi nước mắt kịp bật ra lần nữa. Nhỏ nhảy xuống và tiếp đất một cách ngoạn mục dưới gốc cây. Đặt nhẹ bàn tay lên thân cây, Vi nói nhỏ:- Xin lỗi nhé...mặc dù, người chỉ là cái cây vô tri vô giác, nhưng từ cái ngày hôm đó, ta đã tự nói rằng: Bất cứ ai hay bất cứ thứ gì nhìn thấy giọt nước mắt của ta đều phải đặt dấu chấm hết ngay sau đó. Vậy nên đừng trách ta. Ta xin lỗi. Phải ác độc và nhẫn tâm như thế mới có thể là...

Nam ma nữ của Tứ ma nữ D.E.A.T.H được!Câu nói nhỏ lắm, giống như chỉ là thì thầm để nhỏ với cái cây có thể nghe được. Chàng trai đứng ở xa tuy tò mò nhưng cũng chẳng nghe được bất cứ thứ gì.Vi rút từ trong áo ra một con dao găm. Phần cán dao được khắc biểu tượng hoa hồng có gai đỏ - biểu tượng của người dưới trướng – và phần chuôi của con dao có nạm một viên ngọc trai đen với kích cỡ to. Nhỏ dùng sức cắm con dao vào thân cây rồi bước ngược ra xa chừng 10m thì dừng lại nhìn.

Cái cây đã có chuyển biến. Từ phần rễ bên dưới bắt đầu già nua, phần đất mà rễ cây cắm xuống cũng bắt đầu khô cằn. Rễ bắt đầu tróc ra. Cái cây bắt đầu khô héo từ dưới gốc đi lên từ từ. Đến phần cành lá, những

chiếc lá xanh mướt trên những cành cây cao chót vót bắt đầu chuyển màu vàng rồi trở thành lá khô. Sau đó, những chiếc lá bắt đầu rụng khỏi cành, rơi lả tả xuống đất như một cơn mưa. Mọi thứ diễn ra quá nhanh. Cái cây sau khi tróc hết rễ ra thì ngã sang bên phải, va chạm vào đất tạo ra một tiếng động rất lớn, chấn động toàn trường. “Ừnnnnnn...” Trời đất như rung lên.

Nhỏ chỉ điem đăm đứng đó quan sát. Thậm chí, trên mặt cũng chẳng có một tí cảm xúc nào. Dứt khoát. Không tha cho bất kì một ai, bất kể cái gì là điều tối quan trọng của một người thuộc Tứ ma nữ. Những gì cả bốn người được học là phải tàn độc. Dấn thân vào đây rồi thì phải biết chấp nhận. Nhường nhịn là chết. Nhỏ bước từng bước nhẹ nhàng đến bên cái cây, rút con dao ra rồi cắt vào trở lại. Xong xuôi thì quay lưng bước đi, không một chút luyến tiếc để nhìn lại.

“Ừnnnnnn...” Nó và Thảo Anh ngồi ở canteen nghe thấy âm thanh vang dội đó. Tất cả mọi người đều giật mình chạy đi xem có chuyện gì, duy chỉ có hai cô nàng là chỉ tạm dừng việc ăn uống mà thôi. Bởi chính nó và Thảo Anh biết rõ, chuyện gì đã xảy ra! Cả hai trong lòng đang rất lo cho cô bạn thân nhưng hiện tại thì chẳng thể làm gì hơn.

Chuyện của Hoàng Kỳ đã qua rồi, sao Vi vẫn chưa quên? Khánh thì sau khi thấy Vi bước đi thì cũng chạy đi đâu mất. Bây giờ, hẳn đang giục cả bọn đi xem mọi việc. Nó chỉ điem đăm trả lời:- Khoan hãy đi! Ít nhất thì cũng phải chờ thêm một tiếng đồng hồ nữa cơ. Thảo Anh, gọi lên phòng hiệu trưởng dặn đi, không thì nguy. Bảo hôm nay cho học sinh và các giáo viên về sớm. Đừng cho biết lí do. Chỉ cần nói rằng: Hôm nay, Vi khóc, thế thôi! – Nó nói một tràng và ngay sau đó là công việc của Thảo Anh.- Sao lại phải thế? Có gì à? – Hẳn thắc mắc.- Đừng hỏi nhiều. Chúng ta đi về. – Nó lạnh giọng trả lời.- Nhưng còn tiết học...- Hôm nay nghỉ. – Nó cắt ngang hẳn.- Ừm...An à... - Thiên gọi nó.- ... - Nó không trả lời, chỉ khẽ nhướn cặp lông mày thanh thoát lên như muốn hỏi có việc gì.- Ồ...thôi. Không có gì.

– Thiên định bụng nói gì đó rồi lại xua tay không nói. Nó gật đầu rồi cùng Thảo Anh đi ra bãi xe trước. Hẳn và Thiên sau một hồi đứng yên tại chỗ cũng lật đật chạy theo. ...Nhà nóKhông khí căng thẳng đang bao phủ lên ngôi nhà vốn rất nhiều tiếng cười này. Nó đang ngồi ở cái ghế sofa màu café sữa được đặt ở giữa phòng khách. Thảo Anh ngồi gần đó thì không nén nổi tiếng thở dài. Mặt nó nhìn rất nghiêm nghị lúc này. Cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy. Chốc sau, Vi về tới. Đẩy cánh cổng sắt ra, Vi bước vào nhà. Nhỏ mặt mày đi lướt qua trước mặt nó mà không thèm nói đến một lời. Nó tuy nhìn như đang đắm chiêu suy nghĩ nhưng vẫn để ý đến mọi thứ xung quanh. Nó cất lên chất giọng lạnh thấu xương của mình:- Ngồi xuống! – Tuy giọng nói rất nhỏ nhẹ nhưng bên trong đó lại là thép.- Tao đang mệt. Tao muốn nghỉ!

– Vi uể oải trả lời.- Tao bảo ngồi! – Nó đánh giọng hơn.- ... - Vi quay lưng lại nhìn thẳng vào nó, tuy không muốn nhưng nhỏ vẫn phải miễn cưỡng ngồi xuống đối diện.- Rồi...có chuyện gì? Nói nhanh đi? – Vi vào thẳng vấn đề.- Mà đã chấm dứt sự sống của cái cây phía sân sau trường? – Nó hỏi.- Phải. – Vi nhả nhỏ trả lời.- Mà dùng XX16? (Loại độc được trên con dao mà nhỏ găm vào thân cây, khiến cái cây phải chết. Đó là loại độc mới nhất của Trang chế tạo để sử dụng cho châm của mình. Có hiệu quả trên cả con người, động – thực vật và cả đồ vật) – Nó lại hỏi tiếp. - Phải? – Vi nhếch môi.

- Mà có biết là XX16 vẫn còn đang trong giai đoạn thử nghiệm? – Nó bắt đầu nổi trận lôi đình.- Tao biết. Mà thế thì đã sao? Cứ coi như là tao đã thí nghiệm giúp cho chị Trang đi. Mà cũng phải công nhận, sức công phá của nó lớn thật. Trong vòng chưa tới 3 phút đã làm cái cây đó chết rồi tróc gốc ngã xuống. – Vi bình thản.- Mà nên biết suy nghĩ chút đi Vi. Tao biết là bất cứ thứ gì nhìn thấy mà khóc cũng phải chết nhưng mà cũng nên nhớ rằng: Tứ ma nữ vẫn còn có một luật lệ khác là không làm ảnh hưởng đến những người vô tội. Mà có biết là XX16 sẽ để lại phần chất độc còn dư trong không khí không? Mà thử nghĩ xem nếu cả cái thành phố này đều bị nhiễm chất độc ấy rồi sao? Mọi chuyện sẽ thành ra thế nào? Mà có lường trước được hết không?

– Nó hét vào mặt Vi.- ... - Nhỏ chỉ im lặng.- Im lặng? Mà im lặng là có ý gì? Mà im lặng thì có thể giải quyết mọi chuyện à? Mà nên nhớ: Tứ ma nữ luôn sẵn sàng chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm. Nhưng đó là bằng hành động chứ không phải là sự im lặng. Mà hiểu chứ? – Nó tiếp tục.- Tao biết! Tao nhớ! Nhưng mà làm ơn mặc kệ tao lúc này đi. Lúc này tao không cần quan tâm đến ai cả. Tao muốn được một mình! – Vi bịt tai hét lên.- ... - Nó không nói gì, chỉ nhìn Vi.- Thôi...hai người dừng lại ở đây được rồi. Chuyện này chúng ta sẽ nói chuyện sau. Cả hai người lúc này đều đã mất bình tĩnh. Nói chuyện tiếp chỉ sợ là chỉ xảy ra xô xát thôi. – Thảo Anh can.- Hừm...được. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

- Nó thở hắt ra rồi lên phòng.- ... - Vì không nói nữa. Nhỏ ngồi một hồi thì cũng bỏ lên phòng, để lại Thảo Anh ngồi ở phòng khách mà thở dài thườn thượt. Hai tiếng sau. Bây giờ đã khoảng 3 giờ chiều. Nó từ trên cầu thang bước xuống với một bộ cánh hoàn toàn khác. Nó mặc một cái váy kín cổ, ống tay lửng, dài tới qua đùi một xíu và bó lấy cơ thể. Trước ngực áo được tô điểm bởi một viên pha lê trắng hình tròn. Chân nó mang đôi giày cao gót màu đen bóng ột tấc, hai tay có mang găng cũng là màu đen. Mái tóc dài màu hung đỏ của nó được vấn cao lên nhìn rất gọn gang cùng với chiếc mắt kính to bản đeo trên mặt nhìn nó rất quyến rũ. Nó không trang điểm, chỉ đơn giản là tô một ít son đỏ mà thôi. Thảo Anh nhìn nó ngơ ngác như gặp mảc “con khờ” vậy. Nó cất tiếng:- Vì đâu?- À...ơ...ờ...này nó bảo tới bar. - Thảo Anh giật mình.- Ừm... - Nó nói rồi bước thẳng ra cửa.- An...đi đâu đó? - Thảo Anh hỏi vọng ra.

- Thăm Hoàng Kỳ và Minh Quang! - Nó nói.- Ồ...ừm... - Thảo Anh đơ người một hồi rồi cũng ậm ừ. Nó xuống gara của căn biệt thự, leo lên chiếc xe mui trần bóng loáng màu đen mới toanh rồi khởi động máy, chạy thẳng ra khỏi cổng và mất hút trên con đường....

Bar VegasTiếng nhạc trong cái quán bar cứ liên tục xập xình. Những giai điệu sôi động lúc này là liều thuốc giúp cho Vi quên đi tất cả mọi thứ. Cố gắng rũ bỏ cái quá khứ mà sao khó quá? Cái cảm giác tội lỗi vẫn cứ đè nặng lên vai nhỏ. Mặc dù nó, Thảo Anh và chị Trang đã giải thích rất nhiều nhưng nhỏ vẫn không thôi ám ảnh về cái ngày hôm ấy...Vi ngồi ngay góc tối nhất của quán bar. Trên bàn nhỏ là một cái ly và một chai rượu whisky đang uống dở.

Nhỏ cứ uống rồi rót, rót rồi uống liên tục mãi như thế. Bây giờ, nhỏ uống cũng được gần hết một chai rồi. Gương mặt trắng xinh đẹp bây giờ đã bắt đầu ửng hồng, dấu hiệu của việc khi rượu đã vào cơ thể. Nhỏ vẫn tiếp tục uống và dường như không có ý định dừng lại. Cứ chốc chốc, nhỏ lại tự cười tự nói như bị tự kỉ. Nhỏ muốn quên đi mọi thứ. Nhỏ không còn thiết tha bất cứ thứ gì lúc này. Đầu nhỏ bây giờ trống rỗng, hoặchẳng chỉ còn duy chỉ mỗi một cái tên: Hoàng Kỳ mà thôi!...Tại phòng VIP2 của quán bar, một tên con trai với gương mặt rất đẹp, đẹp tựa như một bức tranh đang ngồi uống rượu một cách trầm ngâm. Bên cạnh tên con trai đó là hai cô gái ăn mặc sexy, một cô tóc vàng dài để xoăn như mì tôm, một cô tóc xanh cắt tóc tầng. Cả hai ăn mặc theo kiểu chỉ xúu nửa thôi là lộ hết cả hàng ra rồi. Con nhỏ tóc vàng ồng ẹo:- Ừ...ghét quá đi à! Đạo này anh quên em rồi nhá!- Ghét anh ghê! Mấy hôm nay không thấy anh tới tìm bọn em. Tụi em hóng anh dài cả cổ. - Con nhỏ tóc xanh đưa tay lên mân mê vòm ngực tên này.- Phải đấy. Giận anh ghê vậy đó!

- Con nhỏ tóc vàng tiếp tục.- Anh! - Con nhỏ tóc xanh hét lên khi thấy tên này không thèm chú ý đến mình. - Hả? - Tên này giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.- Anh sao vậy? - Con nhỏ tóc vàng không nhẽo.- Không chịu để ý đến tụi em. - Con nhỏ tóc xanh nhìn tên này vẻ giận dữ.- Thôi mà hai người đẹp. - Tên này cố gắng gạt phăng đi tất cả mọi suy nghĩ trong đầu và cố nặn ra nụ cười thật đẹp và giọng nói ngọt như mía lùi.- Ừ chịu đâu...anh phải đền cho tụi em. - Con nhỏ còn lại ồng ẹo.- Thế hai người đẹp muốn gì? - Hẳn ta nựng ngay cầm con nhỏ tóc vàng.- Tối nay đi chơi với tụi em nha anh! - Chiều ý hai người đẹp vậy.- Hihi.....Lúc này, Vi đã bắt đầu say. Nhỏ gạt phăng hết những thứ trên bàn xuống đất làm chúng phát ra những tiếng kêu “loảng...xoảng...”.

Những mảnh thủy tinh văng tung toé cùng thứ chất lỏng màu vàng trong đang lênh lảng dưới sàn khiến mọi người quay lại nhìn. Ai ai cũng hướng ánh mắt khó hiểu về phía nhỏ nhưng nhỏ chẳng hề bận tâm lấy một chút. Lấy hai tay chống lên bàn làm điểm tựa để nhắc người lên, Vi loạng chà loạng choạng đi về phía sàn disco sôi động với những ánh đèn màu nhấp nhòe, chớp nhoáng. Hoà mình vào những nhịp điệu, cơ thể nhỏ bắt đầu di chuyển. Từ từ nhẹ nhàng rồi bắt đầu nhanh dần. Những ngôn ngữ cơ thể được nhỏ thể hiện trên sàn nhảy khiến bọn sói già bên dưới chết mê chết mệt mà nhò dãi thềm thuồng. Vi hôm nay mới thực sự theo lối phong cách cũ

- phong cách của siêu mẫu Ellie. Nhỏ mặc một cái áo ống lửng bằng thun màu đỏ, để lộ ra vòng eo thon gọn cùng làn da trắng nõn như sữa. Khoát bên ngoài Vi là một cái áo da đen cộc tay làm điểm nhấn cho tổng thể bộ đồ và cái váy da bó màu đen dài tới ngang đùi. Nhỏ đi đôi giày cao gót cũng màu đen cao tới một tấc hai. Một vẻ đẹp gợi cảm, quyến rũ toát lên từ Vi. Bọn dẽ già vẫn cứ ở bên dưới thềm thuồng ngó lên. Bỗng dưng, một thằng con trai gan dạ dám bước lên sàn đứng cạnh nhỏ mà nhảy.

Nhỏ quay sang, chỉ dùng hai tay để cố đẩy thằng đấy ra rồi lại tiếp tục điệu nhảy của mình. Bị người đẹp xô ra chỗ khác một cách phũ phàng, thằng đó vẫn lì lợm tiến lại lần nữa và bắt chọt ôm eo nhỏ. Nhỏ cố gắng

dùng sức để đẩy hẳn tar a nhưng do có rượu trong người nên sức nhỏ hoàn toàn không thể. Đúng lúc này, cái tên trong phòng VIP2 bước ra, hai tay ôm eo hai con nhỏ tóc vàng, tóc xanh mà đi. Mọi cảnh tượng đập vào mắt hắn. Tên này chợt khựng người lại rồi cố gắng nhìn cho rõ mặt người con gái đang đứng trên sàn disco. Tên này bật lên một cái tên: - Vi? - Anh Khánh, anh sao vậy? - Con nhỏ tóc vàng hỏi. Vâng, tên này không ai khác chính là Khánh. - Anh yêu, có chuyện gì à? - Con nhỏ tóc xanh tiếp. - ...

- Tên này không trả lời. Chỉ thấy có chút gì đó khó chịu trong lòng. Nói một chút cũng không đúng, phải nói là rất nhiều. Hắn không rõ vì sao mình lại tức giận một cách vô cớ, cũng chẳng giải thích nổi những cảm xúc của mình trong thời gian gần đây. Tên này chỉ biết rằng...không biết biết từ bao giờ, trong lòng hắn, Vi đã có một vị trí quan trọng rồi. Hắn bắt chặp mọi thứ, đẩy hai con nhỏ hai bên ra mặc cho hai con nhỏ ấy không hiểu mô tê gì, cứ gọi tên hắn mãi. Tên này bước tới sàn disco, quát lớn: - Dừng lại ngay! Mọi thứ đều như rơi vào trạng thái im lặng, kể cả tiếng nhạc xập xình ban nãy cũng tắt nốt. Thằng con trai đang ôm eo Vi hung hổ bước lại: - Mày là thằng nào?

- Cầm miệng mày lại và cút ra khỏi đây trước khi tao ày vào quan tài sớm! - Khánh gằn từng tiếng. - Ngon nhỉ? Mày là ai? Có quyền gì mà đuổi tao? - Thằng này hất mặt. - Đây là quyền của tao! - Khánh trả lời sau khi cho hắn một cú đấm vào mặt. Thằng đó xây xẩm mặt mày, té nhào xuống đất. Một lát sau, hắn mới có thể tự lồm cồm ngồi bò dậy. Thằng ấy điên tiết quát lớn: - Mày được lắm. Tụi bây lên cho nó một trận đi. Dám đụng đến tao thì đừng có mơ mà ăn ngon ngủ yên.

- Thằng đó vẫn tiếp tục hằm hổ. Im re...Không có bất kì động tĩnh gì, không thấy bất kì một thằng đàn em của thằng đó đâu. Khánh thấy thế thì nhếch mép cười khinh bỉ: - Hình như tao thấy là không có ai hết nhỉ? - Mày...tụi bây đâu hết rồi? - Thằng đó hét lớn. - Tao e là tụi nó không dám ra đâu. Hết chỉ cho tốn công? - Khánh cười đắc thắng. - Mày mơ à? Tụi bây sao không lên? Muốn tao đánh chết hết à? - Thằng đó trừng trừng mắt với Khánh rồi quay lại quát vào đám đông. - Anh...ơi... - Một thằng khệch khệch trả lời. - Tụi mày sao vậy? Muốn làm tao mất mặt à? - Nhưng mà...anh... - Tao nói tụi mày không nghe hả? Lên nhanh!

- Thằng đó hùng hổ. - Anh ơi...đó...đó là...Dark Kun... - Thằng đàn em rụt rè nói. - Mày bảo sao? - Thằng đó hỏi lại, mặt cũng dần tái nhợt đi. - Đó là...Dar... - Thằng đàn em đang nói thì Khánh cắt ngang: - Tại mày nghe không rõ à? Vậy để tao nói lại à nghe: Nó bảo tao là Dark Kun. Nghe rõ chưa? - Khánh hất mặt. - Dark...Ku...Kun? - Phải? - Em...xin lỗi anh! Làm...ơn...tha cho...cho em! - Thằng đó lắp bắp. - Được thôi...chuyện mày lớn tiếng với tao, tao sẽ bỏ qua... - Khánh mỉm cười gật đầu. - Cảm ơn anh! Cảm ơn anh!

- Thằng đó mừng rỡ. - Nhưng còn chuyện mày động vào người yêu tao thì đừng mơ tao tha ày! Mày dám chạm vào cô ấy, mặc cho cô ấy không muốn mà mày vẫn cố. Chuyện đó mãi mãi tao không thể tha được! - Khánh tức giận quát lớn.

Tất cả mọi con mắt đổ dồn vào người Khánh, kể cả nhỏ. Nhỏ đứng hình, miệng không thể mở ra để phản kháng bất cứ thứ gì. Vì bất ngờ trước lời nói và hành động của hắn. Tuy biết rằng cụm từ “người yêu” đối với Khánh rất xa vời nhưng không hiểu sao, lòng nhỏ cũng chen chút vui vui. Từ lúc nghe câu nói đó của tên này thì có vẻ nhỏ tỉnh rượu ra luôn. Khánh thì khác, nói ra cái cụm từ đó không hề biết ngượng miệng. Bản thân tên này cũng chẳng hiểu tại sao lúc đó mình lại nói vậy, chỉ hiểu rằng dù chỉ là trong lời nói, một khoảnh khắc dù nhỏ thôi nhưng Khánh vẫn muốn nhỏ là của riêng mình. Tất cả mọi người xung quanh đều đẩy lên nhiều suy nghĩ khác nhau trong đầu.

Không ai nghĩ rằng Dark Kun một thời lại có thể có người yêu được. Cũng phải thôi. Những đứa con gái trước đây chỉ lấy danh nghĩ là bồ tên này thôi mà. Với cả cũng đã có nhiều trường hợp như thế này xảy ra nhưng Khánh chẳng thèm mấy may quan tâm đến mà mặc kệ. Thế thì chẳng phải chuyện này là chuyện lạ sao? Tất cả mọi người trong quán bar này chưa ai từng nghĩ đến chuyện: giữa Dark Kun và Monster và Ellie angle của Killing lại có một mối quan hệ như thế....Tiếng nói lạnh lẽo của Khánh vang lên tiếp: - Đem nó về xử lí cho tao! Làm cho nó sống không bằng chết ấy! - Ánh nhìn lạnh lẽo của Khánh khiến ai cũng phải rợn người. Vì thấy thế thì không ổn. Chuyện cũng chẳng có gì lớn lao mà phải như thế thì không hay (Ack...không lớn lao. Ngày xưa thằng nào dám động vào chị ấy thì chỉ có con đường là cầm passport đi du lịch một chuyến ở địa phủ không cần quay về mà hôm nay lại thế này đây!)

Có thể nói đối với chị ấy thì sức ảnh hưởng của “một cụm từ” cũng không nhỏ nhỉ??? (=.=). Nhỏ đang suy nghĩ cách để can Khánh. Khánh đã lỡ nói thế rồi thì cũng đành phải theo lao vậy. Phản kháng thì có nước cả hai cùng nhục mặt chết à? Vì bước lại ôm cánh tay Khánh, nói giọng ngọt như mía lùi: - Anh

yêu...(oẹ...oẹ...)tha cho hấn ta đi. Đánh loại đó làm gì cho bấn tay. - ... - Khánh đơ trước hành động của nhỏ.- Mặc hấn ta đi. Anh không cần phải phiền phức với hấn ta làm gì. Không sớm thì muộn, Killing cũng sẽ tìm tới hấn thôi. - Vì nói oang oang, câu nói đầu thì bình thường, câu sau thì toả ra sát khí kinh khủng.(Hoá ra là can để gọi người bắt tên này về để chị ấy tự hành hạ chơi. Cat báỉ phục!!!)- À...ờ... - Khánh lấp bắp trả lời.

- Về thôi anh yêu. - Nhỏ cười nói rồi kéo tên này ra khỏi quán bar ngay lập tức....Lúc này bên ngoài, Khánh vẫn còn đang ngu ngu ngơ ngơ trước sự diễn biến nhanh chóng của mọi việc. Khó chịu, nhỏ lên tiếng:- Anh bị sao thế? Không tính về à? - Vì xay thái độ 3600.- Ờ... - Khánh tròn mắt.- Ừ...ớ gì. Cái tên đầu đất này. Anh không về thì cứ ở đó, tôi không làm phiền. - Vì nói rồi xoay lưng đi.- Ờ...khoan đã...

- Khánh níu tay nhỏ.- Chuyện gì? - Nhỏ quay đầu lại hỏi.- Ừm...chuyện lúc nãy trong bar...- Đừng lo...tôi biết là anh không nói thật. - Nhỏ nói, dù thấy lòng buồn buồn nhưng không hiểu lý do.- Không phải đâu! Những câu nói đó...là thật lòng đấy! - Khánh nói rồi cúi đầu xuống.- Hả? - Nhỏ trợn ngược mắt.- Thật sự...tôi...yêu em... - Khánh lấy hết dũng khí, ngược mặt lên rồi nói.- ... - Nhỏ ngây đơ.- Tôi thật sự yêu em! - Khánh nhắc lại lần nữa.- Hừ...không đâu. - Nhỏ lắc đầu.- Hả? - Anh không yêu tôi.

Cảm giác của anh đối với tôi cũng giống như những đứa con gái trong kia thôi. Có thể, thứ tình cảm đó sẽ lấp đầy trong tim anh nhưng chỉ đủ để qua một đêm rồi mất. Nó không thể trụ lại. Một tay chơi như anh, một playboy như anh chưa đủ để hiểu thế nào gọi là tình yêu. - Vì mím môi nói mặc dù từ sâu trong tim nhỏ, rất đau.Khánh không trả lời. Nhỏ thấy thế nên vội quay lưng bước đi để che đi kịp hàng nước mắt lại sắp rơi lần nữa. Tuy nhiên, khi vừa bước đi vài bước, câu nói của tên này đã làm nhỏ khựng lại.- Vậy em hiểu? Em hiểu tình yêu là gì sao?- ...- Nếu em nói tôi không hiểu vậy thì em có dám chắc rằng em hiểu không?

- Khánh lại tiếp.- Tôi hiểu. - Nhỏ trả lời trong nước mắt.- Em nói tôi là một tay chơi, là một playboy nên không thể hiểu được ý nghĩa của tình yêu nhưng em đã quên mất một điều. Em cũng đâu phải một cô gái bình thường. Em là một playgirl thật sự! Em là một trong ba thủ lĩnh của Killing! Vậy thì lấy tư cách gì nói tôi không hiểu? - Khánh hét.- Anh biết tôi là một trong ba thủ lĩnh của Killing? - Nhỏ hỏi.- Phải.

- Tôi chưa từng nói, vậy sao anh biết? - Nhỏ lại tiếp tục.- Bởi vì...anh là Dark Kun. - Khánh trả lời.- Phải...tôi là một trong ba thủ lĩnh của Killing. Là một playgirl... - Nhỏ nói tới đây thì im bặt.- Vậy thì em không đủ tư cách để nói tôi không hiểu gì về tình yêu.- Vậy thì anh nói đi. Anh hiểu tình yêu là thế nào? - Nhỏ cứng rắn.- Tình yêu...không thể diễn tả bằng lời nói. Nó là một chuỗi của những cảm xúc vui, buồn, đau khổ, hạnh phúc...

Thứ có thể mang lại cho người ta nhiều cảm xúc nhất chính là tình yêu. Tôi cũng thế. Từ khi gặp em...những cảm xúc đó cứ luân phiên trong tôi. Lúc trước, tôi không hiểu tình yêu là gì, không biết cảm giác khi yêu ra sao nhưng bây giờ, em là người đã dạy cho tôi biết điều đó. Tôi không thể nói hết cho em nghe tất cả mọi thứ trong lòng tôi. Tôi chỉ có thể nói với em rằng: Tôi...yêu...em... - Khánh nói hết mọi suy nghĩ.- ... - Nhỏ bật khóc.- Em... - Tại sao? - Nhỏ hét.- Hả? - Khánh khựng người lại.- Tại sao lại yêu tôi? Tôi có gì đáng để yêu? Ai cũng bảo là yêu thương tôi nhưng cuối cùng thì những người đó cũng rời bỏ tôi mà đi.

Tất cả mọi người...chỉ toàn là giả dối! Tất cả mọi người, ai cũng thế. Từ lúc biết được con người thật, biết được thân phận của tôi thì ai cũng tránh xa. Kể cả người mà tôi yêu thương nhất cũng đã rời bỏ tôi mà đi. Hức...hức... - Nhỏ bịt tai, khóc thét lên.- Nhưng...tôi lại không.... - Khánh tiến sát lại nhỏ.- Tránh ra! - Nhỏ xua tay.- Tôi không muốn bỏ rơi em...Bởi vì...tôi yêu em. - Khánh xoa xoa bờ vai đang run lên vì khóc của nhỏ.- Hức... - Nhỏ khóc nức lên ngày càng to. Bất chợt, cơn mưa ào tới mỗi lúc một nặng hạt hơn. Tất cả mọi thứ như chìm xuống, nhường chỗ cho nước mắt hoà quyện vào cùng cơn mưa. Khánh và Vi, hai con người vẫn ở đó. Một người vẫn khóc và một người vẫn vuốt ve, dỗ dành...

300km về phía Đông thành phốTrên chiếc xe Audi mui trần màu đen bóng loáng có dáng của một người con gái. Cô gái mặt mũi lạnh tanh không một chút biểu cảm. Bên ghế bên cạnh cô gái có đặt hai bó hoa. Một một bó cúc trắng và một bó cẩm chướng đỏ tươi như màu máu.Sau gần 3 tiếng đồng hồ ngồi trên xe, cô gái ấy cũng đến nơi mình cần tới. Đỗ xe cái "kẹt" trước một khu nghĩa trang rộng lớn, xung quanh là hàng rào gỗ sơn màu trắng, cô gái bước xuống. Ngay cổng ra vào có treo một tấm bảng to: "D.E.A.T.H". Cô gái với người cầm hai bó hoa rồi bước vào. Khu nghĩa trang có trên dưới cả trăm ngôi mộ và được chia ra làm hai bên để lối đi ở giữa. Cô gái men theo lối đi đó, đi thẳng một hồi rồi dừng lại trước một nơi được xây dựng

giống như đèn thờ kiểu thần thoại Hy Lạp. Bước lên bậc thềm và đi thẳng vào trong, đập vào mắt cô gái là hai ngôi mộ trắng được lát đá hoa cương nhìn rất đẹp.

Ở đó được lồng vào hai bức ảnh của hai người con trai. Một người mang nét đẹp hơi hướng của phương Tây với làn da trắng, mắt xanh, mũi cao, môi mỏng rất đẹp cùng với mái tóc màu vàng kim. Người còn lại mang đậm chất người châu Á với mái tóc màu nâu hạt dẻ, làn da hơi ngăm, mắt sáng, mũi cao và nhiều đường nét sắc xảo trên gương mặt. Bước đến gần, cô gái cầm hai bó hoa vào hai cái lọ được đặt trên hai ngôi mộ. Tiếp đó, cô gái cẩn thận cắm hai nén nhang rồi lùi lại, nhìn vào hai ngôi mộ nói:- Anh...em là An nè...

- Phải, cô gái đó là nó. - Anh em mình cũng gần một năm rồi chưa gặp nhau hai anh nhỉ? Tụi em nhớ hai người lắm. Hai người bây giờ thế nào? Sống có tốt không? Cuộc sống của tụi em vẫn vậy, không thay đổi nhiều. Có điều...vắng hai anh...tụi em thấy trống trải lắm. Không còn ai quan tâm, hỏi han tụi em thường xuyên như ngày xưa nữa. Hai người có biết không...Minh Quang...Hoàng Kỳ? - Nó nói đến đây thì im lặng.

Nỗi đau xót dâng lên tràn ngập trong lòng của nó nhưng không hiểu sao, mãi mãi vẫn không thể khiến nó khóc thương được. Có cái gì đó đã ngăn chặn được dòng nước mắt nó tuôn ra. Đã hơn ba năm rồi, nó chưa nhỏ một giọt nước mắt nào kể từ khi nó biết mình sẽ sống mà không có kí ức. Mím chặt môi, nó nói tiếp:- Em, Thảo Anh và chị Trang vẫn ổn, vẫn có thể như ngày xưa.

Duy chỉ có mỗi mình Bảo Vi là không còn được như thế. Hai người có hiểu lí do không? Vì kể từ sau ngày hôm ấy, anh đã mang trái tim nó chết đi cùng anh rồi Hoàng Kỳ ơi. Em thấy nó cười nhiều hơn, nói chuyện nhiều hơn nhưng em hiểu, đó chỉ là cái vỏ giúp nó che đi nước mắt bởi vì ngày xưa...nó là “nàng công chúa không biết cười” của D.E.A.T.H mà. Đến một cái nhếch môi nó còn không biết mà bây giờ nó đã thay đổi đến chóng mặt. Đã biết cười ra sao dù đó chỉ là giả tạo. Ngày xưa, nó còn lạnh hơn em cơ mà sao bây giờ lại trở thành còn người thế này? - Vo tròn hai bàn tay thành nắm đấm như đang cố kìm nén.

- Minh Quang...Hoàng Kỳ...hai người ác độc lắm. Dám bỏ tụi em đi trước. Hai người tại sao lại làm vậy? Em xem hai người như người thân trong nhà mà sao nở lòng nào hai người lại bỏ đi sớm thế? Đã vậy anh còn biến Bảo Vi thành còn người khác nữa, Hoàng Kỳ. Hai người muốn em bây giờ phải làm sao để ọi chuyện trở về như xưa? - Nó nói tiếp. Ngừng một hồi, nó cất tiếng:- Em...Ai?

- Nó hét lên rồi quay người lại, từ tay nó phóng ra cái gì đó sáng loáng, nhìn không rõ. Tốc độ kinh người của nó khiến không ai có thể phản ứng kịp. Máu bắt đầu tràn lênh lảng dưới mặt sàn. Xác một thằng to con nằm sõng soài trên nền gạch lạnh lẽo. Trước khi chết, hai con mắt tên ấy còn mở to ra như muốn lòi cả ra ngoài. Hắn ta chết mà còn chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra. Lúc cảm thấy có ai đó đang theo dõi mình, nó quay lại và nhanh chóng rút từ trong áo ra ba con dao găm có tấm chất kịch độc và phóng. Ba con dao cứ thẳng tiến đến mục tiêu mà găm vào. Một con ngay giữa trán, một con giữa ngực và một con nằm giữa bụng.

Điều đặc biệt là cả ba con dao đều nằm thẳng một hàng. Quả không hổ danh là người đứng đầu của Tứ ma nữ. Nó đang tính quay lưng bước đi nhưng chợt nhận ra có thứ gì đó rất lạ. Lại gần cái xác chết, nó phát hiện ra một hình xăm rất lạ trên cổ tay thẳng ấy. Đó là hình một vòng tròn, bên trong là ngôi sao mười cánh. Nó thấy có cái gì đó rất quen thuộc với hình xăm này. Đường như trước đó, nó đã từng thấy rồi thì phải? Vấn đề là nó không biết đã từng nhìn thấy ở đâu. Nó lấy điện thoại ra.

Chụp lại hình vết xăm đó rồi đút trở lại vào trong túi quần, nó vẫn không thôi thắc mắc về cái hình xăm. Tuy nhiên, được một lúc thì nó lại gạt bỏ tất cả mọi suy nghĩ. Lạnh lẽo xoay người đi. Nó không thêm bận tâm đến cái xác nằm bơ vơ dưới sàn đầm máu. Vô tình như thế, mới là phong cách của người đứng đầu...Trước khi rời khỏi đó, nó xoay đầu nhìn về phía hai ngôi mộ. Miệng khẽ nhếch lên, nó nói:- Em sẽ quay lại...không lâu đâu. Nhưng chắc chắn với hai người rằng lúc đó, tụi em không còn là Tứ ma nữ phải đấu tranh sinh tồn như lúc này...mà là những con người của hạnh phúc...

- Đáy mắt nó ánh lên chút gì đó khó tả. Nó rồi nó quay lưng lẳng lặng bước đi không quay lại nhìn lấy một lần. Leo lên chiếc xe để ngoài cổng, nó phóng đi trên con đường dài tấp tắp. Mọi thứ...sắp bắt đầu...

13. Chương 13: Câu Trả Lời Lúc Nửa Đêm

“Thế nào rồi?” – Giọng Trang vang lên đều đều. “Thưa...mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi ạ. Chỉ còn chờ xem bên họ có dám lên tiếng phản đối hay không.” – Tiếng một người đàn ông trung niên cung kính đáp lại. “Tốt...có vẻ như phần thắng đang nghiêng về phía ta thì phải?” – Trang nhếch môi. “Vâng ạ...tôi nghĩ rằng họ sẽ không dám từ chối đâu vì chúng ta đang nắm trong tay con át chủ bài. Tôi nghĩ với cái đà này thì mọi việc sẽ nhanh chóng kết thúc.” “Được...vậy thì hãy sắp xếp cho ta một cuộc hẹn với họ. Ta sẽ đích thân tới đó và giải quyết tất cả mọi chuyện.” – Trang nói rồi cúp máy cái “rụp”. Trang thả người xuống cái ghế sofa ở phòng khách.

Cô đang ở nhà nó. Vội vào tới nhà, Trang chỉ thấy mỗi cô em gái còn hai đứa kia thì đi mất tắm. Hối tối, Thảo Anh chỉ diễm nhiên trả lời rằng Vi đi bar còn An đi viếng mộ Minh Quang, Hoàng Kỳ. Nghe tới đây, cô lặng lẽ thở dài. Đã hơn một năm trời rồi, cô chưa được nghe lại hai cái tên thân thuộc này. Nhìn lại, sao thấy suốt một năm qua, cả bốn người đã trải qua nhiều chuyện quá. Minh Quang

– Hoàng Kỳ là hai người anh, hai người cấp dưới đáng tin cậy của của bốn đứa. Ngày tụi nó chính thức trở thành Tứ ma nữ, đội hộ vệ Tứ ma nữ cũng được thành lập. Đó là bốn người sẽ cùng kề vai sát cánh với Tứ ma nữ, sẵn sàng hy sinh để bảo vệ họ, yểm trợ nhau trong mọi nhiệm vụ...Đội hộ vệ Tứ ma nữ gồm: Bắc hộ vệ

- Minh Quang, Nam hộ vệ - Hoàng Kỳ, Đông hộ vệ - Bảo Thiên, Tây hộ vệ - Khánh Minh. Mọi chuyện vẫn diễn ra êm đẹp, cho tới một ngày mà Bảo Vi chính thức nói với mọi người rằng: nhỏ đang quen với Hoàng Kỳ. Lúc đó, ai cũng đồng ý và chúc mừng, riêng mỗi nó là lặng lặng.

Không tán thành cũng không phải đối, chỉ đơn giản là không quan tâm. Lúc đó, trong lòng nó có linh cảm không lành. Tình cảm của Bảo Vi và Hoàng Kỳ bắt đầu...cũng là lúc tất cả sắp đối diện với cái chết...Nhớ đến đây, Trang bắt giác khẽ lắc đầu nguây nguẩy không muốn nhớ đến nữa. Mọi chuyện đã qua thì hãy cho nó ngủ yên, Trang không muốn khơi dậy nó....- Haizz... - Trang thở dài.- Ai vừa gọi vậy chị? – Thảo An ung dung vừa xem TV. Vừa ăn bắp rang hời.

- À...bác Jim. Bác ấy bảo bên phía công ti An Nam đã có chuyển biến. Nay mai họ sẽ phải kí vào bản hợp đồng với chúng ta. Dù không muốn nhưng đang trên bờ vực phá sản, họ đành phải đồng ý hợp tác làm ăn. (Trang đã bắt tay vào giải quyết những công việc ở công ti con nhưng vẫn chưa chính thức ra mặt với chức vụ tân tổng giám đốc, mọi việc hiện tại thì Trang nhờ Minh đến công ti làm giúp mình, tuy nhiên, mọi quyết định đều vẫn phải thông qua cô. Chuyện này, cô đã xin phép pama nó và đã được hai người đồng ý. Cô muốn giải quyết cho xong show thời trang với Arlia mới chính thức công bố mình là tân tổng giám đốc)

- Hừ...bên An Nam họ cũng lạ. Được công ti con của KWT mời hợp tác làm ăn mà lại không muốn. – Thảo Anh bĩu môi. - Không phải đâu. Tại vì cách đây 5 tháng, cổ phiếu của KWT rớt giá liên tục, với lại họ cũng biết rằng bên ta tháng nào cũng bị ăn xén bớt một khoảng tiền lớn nên họ cảm thấy không an tâm. Tâm trạng chung là vậy nên cũng không thể trách họ được. – Trang lí lẽ.- Rồi...rồi...em không nói nữa. – Anh Anh giơ tay ra vẻ đầu hàng.- Thật bó tay em. – Trang lắc đầu.- Hi...á...An về kìa!

– Thảo Anh cười rồi vui vẻ khi thấy bóng dáng nó ở cửa. Nó lặng lẽ bước ngang qua phòng khách rồi lên thẳng trên phòng, mặc cho Thảo Anh cứ í ới kêu khản cả cổ. Khi bóng nó đã khuất trên cầu thang, cả hai chị em quay sang nhìn nhau rồi cùng nhún vai khó hiểu. Lát sau, nó đã thay đồ rồi bước xuống nhà. Lúc này, Thảo Anh đang xem TV và Trang thì xem tạp chí. Nhẹ nhàng lấy remote tắt TV và giật lấy tờ tạp chí trên tay Trang vất sang một bên, nó ngồi xuống ghế sofa.

Thảo Anh đang coi thì đột nhiên bị tắt TV thì nổi cáu, quay sang nhìn nó:- Này...mày làm gì vậy?- Dẹp chuyện vớ vẩn ấy sang một bên đi. – Nó lạnh lùng.- Chuyện gì nữa vậy? – Trang hỏi.- Thấy quen không? – Nó thấy ra cái điện thoại đang hiện tên tấm hình chụp cái hình xăm.- Cái này... - Trang thốt lên.- Chị biết à?- Em nhớ chứ? Cái tụi đánh lén trụ sở Tây hôm ấy đấy. Trên cổ tay tụi nó cũng có hình xăm y hệt như thế. – Trang nói.- Vậy à? – Nó hỏi lại.- Ừ...nhưng chị lại có cảm giác hình như là trước đó đã từng thấy hình xăm này rồi chứ đó cũng chẳng phải lần đầu nhìn thấy.

– Trang tiếp.- Em cũng thế. Nhìn nó rất quen. Hình như em cũng đã từng thấy ai đó có hình xăm này nhưng hình như không phải trên cổ tay. – Thảo Anh cũng nói.- Mà em sao lại hỏi về hình xăm này? – Trang quay

đầu nhìn nó.- Ổ nghĩa trang của D.E.A.T.H, có người theo dõi. Trên tay hắn ta có hình xăm này. Em thấy quen nên về mới hỏi. – Nó trả lời.- Vậy là cả ba chúng ta đều cảm thấy nó quen.

– Thảo Anh chột lại.- Điều đó cũng có nghĩa là cả ba chúng ta đều đã từng gặp chung một người... - Thảo Trang nói tới đây thì dừng lại.- Hoặc là gặp nhiều người với cùng một hình xăm! – Nó tiếp.- Thú vị rồi đây.
– Thảo Anh nhếch môi, nở nụ cười ác quỷ.

Thảo Anh vốn là con người với vẻ bề ngoài rất trong sáng. Tuy nhiên, mỗi khi mà nụ cười ác quỷ trên môi cô xuất hiện, mọi thứ rồi sẽ thay đổi. Sẽ có sự chết choc xuất hiện. Và đó là điều mà tất cả mọi người của D.E.A.T.H đều biết. ...

Vi mệt mỏi đẩy cánh cổng sắt bước vào nhà. “Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Anh ta...tổ tình mình? Mình đang mơ sao?” Nhỏ lẩn thẩn đi như người mất hồn. Khắp người ướt từ trên xuống dưới do trận mưa ban nãy. Cố dùng chút sức lực còn lại, Vi gắng lết lên phòng.

Lúc đi ngang phòng khách, nhỏ không hề nhìn mặt nó đến một lần vì chuyện nhỏ dám sử dụng loại độc XX16 mà chưa được sự cho phép của nó chưa được giải quyết. Cả hai không nói với nhau câu nào. Tuy nhiên lúc vừa bước lên cầu thang, nó nói với Vi một từ bằng chất giọng không chút cảm xúc:

- Tập trung!

Nhỏ khẽ nhíu cặp chân mày lại. Nó vừa ra lệnh “tập trung”. Rốt cuộc trong lúc nhỏ rời khỏi nhà, chuyện gì đã xảy ra? Và đương nhiên, bản thân nhỏ hiểu rằng, dù là chuyện gì thì nó cũng có liên quan tới D.E.A.T.H, mà liên quan tới D.E.A.T.H cũng có nghĩa là liên quan đến một quá khứ mà nhỏ muốn quên...

...

Lát sau, phòng khách

Vi tắm rửa, thay bộ đồ rồi từng bước bước xuống nhà theo lệnh “tập trung” của nó. Hiện tại, tất cả mọi người đã yên vị ngay ghế sofa và chờ nhỏ.

Khi thấy bóng nhỏ trên cầu thang, nó đứng dậy bước xuống bếp. Thảo Anh, Trang và Vi cũng bước theo. Bước trên trước một cái tủ kính để rượu với nhiều loại khác nhau, nó nhẹ nhàng nhất một chai rượu vodka năm 1978 rất hiếm đặt gần mép tủ lên. Bỗng dưng, cái tủ từ từ di chuyển sang bên phải, để lộ một lối đi vào sâu bên trong.

Nó đặt chai rượu trở về vị trí cũ rồi bước vào bên trong. Cả ba đứa còn lại cũng theo chân nó mà đi vào. Khi cả đám bước vào, cái tủ lại di chuyển về vị trí cũ, che đi lối đi bí mật này. Tất cả các đèn đều được tự động bật sáng trưng nhờ hệ thống cảm biến, giúp soi rõ mọi góc ngách trong căn phòng bí mật này.

Đây là một căn phòng vô cùng hiện đại với đầy đủ các thiết bị tối tân nhất, thậm chí nhiều loại còn không có trên thị trường.

Nó bước lại phía cái bàn đặt giữa phòng, ngồi xuống cái ghế đặt ở đầu bàn rồi giương đôi mắt uy quyền nhìn ba đứa còn lại. Cả ba hiểu, tự kéo ghế ngồi xuống.

Khi cả bốn người cùng ngồi, trước mặt mỗi người hiện ra màn hình máy tính 3D. Quả không hổ danh là người đứng đầu, tất cả mọi trang thiết bị đều không hề tầm thường. Nó dùng tay, chạm nhẹ lên một file mang tên “secret” trên màn hình. Ngay lập tức, tất cả mọi dữ liệu trong file đó đều hiện ra. Nó lướt tay trên màn hình. Có rất nhiều thư mục trong đó. Flie “secret” là thư mục lưu trữ thông tin của những đối tượng mà Tứ ma nữ cần phải giải quyết. Hầu hết đều là những người đối đầu với D.E.A.T.H. Đến gần cuối, nó nhấn vào một thư mục khác tên “Lãnh Cao Trình”.

Cả bốn cái màn hình đều hiện ra tất cả mọi thứ trong thư mục nó mới nhấp vào. Trang buột miệng:

- Lãnh Cao Trình?

- Phải? – Nó đáp.

- Đây chẳng phải là tân chủ tịch của tập đoàn DF sao? Có vấn đề gì liên quan đến họ à? – Trang lại hỏi.

- Lãnh Cao Trình vừa nhận chức vụ tân chủ tịch cách đây 2 tháng. Từ lúc đó, hắn ta hống hách, không coi ai ra gì. Trong một lần gặp gỡ với báo chí cách đây 3 tuần, ông ta đã đùng chạm đến D.E.A.T.H. – Nói tới đây, nó mở ra một bài báo được chụp lại cho ba người còn lại cùng xem.

Cái tit của tờ báo là “Chủ tịch Lãnh Cao Trình và lời thách thức vô độ với D.E.A.T.H”. Nội dung bài báo viết rằng trong suốt quá trình phỏng vấn, Lãnh Cao Trình cứ luôn miệt thị, chê bai thậm chí còn khinh thường D.E.A.T.H. Đỉnh điểm nhất là câu nói cuối cùng của ông ta: “D.E.A.T.H chẳng là gì cả, nổi lên chỉ nhờ thời cuộc mà thôi chứ thực chất chẳng có một chút năng lực nào cả. Chỉ đáng bỏ đi!”

- Ông ta lần này chết chắc rồi! – Thảo Anh lên tiếng.

- Vậy yêu cầu lần này của thầy là gì? – Vi lạnh tanh.

- Bắt cóc tổng tiền? Hù dọa? Làm DF phả sản? Hay...giết chết? – Trang nở nụ cười bợt cợt nhìn nó, chống cằm hỏi.

- Giết! – Nó thốt ra một chữ với nét mặt vô cùng bình thản.

- Ok. Đã có kế hoạch rồi chứ? Bao giờ hành động? – Vi hỏi.

- Tối ngày mai sẽ hành động. Đây là sơ đồ biệt thự ông ta. – Nó nói rồi phóng to bức ảnh chụp toàn bộ góc ngách của căn nhà

- Căn biệt thự này gồm tổng cộng 26 phòng lớn nhỏ, diện tích là 12ha, xây theo kiểu phương Tây và có tất cả 37 camera chống trộm. – Nó tiếp.

- Giàu vậy? – Thảo Anh buột miệng.

- ... - Nó lườm cô vì dám cắt ngang.

- ... - Thảo Anh thấy ánh mắt đó, chỉ biết lè lưỡi gãi đầu.

- Hừm...Xung quanh nhà có hàng rào điện 1300V, cao khoảng 2 mét. Luôn luôn có bảo vệ túc trực ngay cổng chính và cửa vào các phòng khác. Một ngày sẽ có thay ca hai lần. Thời gian thay mỗi ca khoảng 3 phút 16 giây (Ack...chị ấy tính cả từng giây kìa...?). Ca đầu thay lúc 14g và ca sau thay lúc 21g. Vì vậy nên chúng ta sẽ hành động vào tối hôm sau.

Chúng ta sẽ lợi dụng thời gian sơ hở thay ca trực thứ hai mà lẻn vào phòng của Lãnh Cao Trình và giải quyết. Còn việc đột nhập vào, ngày mai, chị Trang sẽ ở lại đây, hack máy chúng và tạm ngưng hoạt động lưới điện ở hàng rào. Trong lúc đó, chúng ta sẽ đột nhập vào đây. Còn tất cả mọi việc vẫn vậy, tùy cơ ứng biến. Tuyệt đối không được để phát hiện. Lần này nhanh gọn vào, chúng ta không có thời gian để chơi đùa đâu. – Nó nghiêm giọng.

- Vậy quyết định thế đi. – Trang nói.

- Có cần báo anh Tiên với anh Minh không? – Thảo Anh ngập ngừng hỏi.

- Không...tao đã nói, đội hộ vệ không đủ bốn người thì tuyệt nhiên sẽ vẫn không hoạt động. Chúng ta cứ im lặng thôi. Sau chuyện này, dù hai người đó có biết cũng không cần phải quan tâm. Giải tán. – Nó lạnh lùng.

Vi nghe đến đây thì đứng dậy bỏ đi. Tuy nhiên nó đi theo sau và thì thầm vào tai nhỏ:

- Tao không trách mày vụ XX16, chỉ là nếu Tứ ma nữ mà có người suy nghĩ không thông suốt thì sẽ nguy hiểm thôi. Chuyện ấy, coi như rút kinh nghiệm, tao đã nhờ chị Trang giải quyết hậu quả rồi. Còn chuyện câu trả lời đối với Khánh, mày hãy suy nghĩ kĩ đi. Hoàng Kỳ đã là quá khứ thì tội gì mày cứ phải níu kéo. Quá khứ và hiện tại khác nhau nhiều lắm. Tao không biết tình cảm ngày xưa của mày dành cho anh ấy lớn bao nhiêu nhưng bây giờ tao đủ hiểu rằng, vị trí ngày ấy của Hoàng Kỳ trong tim mày đang dần thay đổi. Thế thì tại sao không thay đổi luôn mà cứ đắm mình sống trong quá khứ. Nó không tốt đâu. Hãy nghĩ kĩ lại đi. Người mày yêu thật sự bây giờ không phải là Hoàng Kỳ nữa mà là Anh Khánh. Hãy biết giữa lấy trước khi nó vụt mất.

- Sao...mày biết chuyện ở quán bar? – Vi nhìn nó.

- Là Zum. Nó ở bar và đã kể lại cho tao mọi chuyện. – Nó nói.

- Vậy à? – Nó cười nhạt.

- Mày nên quên Hoàng Kỳ đi. Tình cảm của mày dành cho Hoàng Kỳ bây giờ chỉ đơn giản là sự xót thương mà thôi. Đối diện thật với chính mình đi. – Nó lấy hai tay nhấn hai bờ vai của nhỏ.

- Tao...không biết nữa... - Nhỏ nhìn nó trân trân rồi gạt tay nó ra, bước lên phòng.

Nó nhìn về phía Vi đi mà không biết phải làm sao. Nhỏ quá cố chấp. Quá khứ và hiện tại, hai cái đó khác xa nhau. Vậy mà sao nhỏ cứ phải níu kéo những hình ảnh trong quá khứ mà không thể nắm bắt lấy hiện tại? Thật lòng nhỏ còn yêu Hoàng Kỳ hay bởi vì vốn dĩ trước giờ nhỏ chưa từng nghĩ sẽ yêu một ai khác nên mới cho là như vậy? Điều này, chỉ nhỏ mới có thể hiểu được...

“Cạch”

Nhỏ bước vào phòng, đóng cửa lại. Dựa lưng vào cánh cửa, nhỏ từ từ trượt người xuống ngồi hằn dưới đất. Đôi mắt nhỏ mông lung nhìn về phía cửa sổ hướng đối diện. Trong lòng nhỏ bây giờ loạn hết cả lên. Hoàng Kỳ và Anh Khánh, hai con người này, nhỏ chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ phải chọn một trong hai. Một là chọn quá khứ là Hoàng Kỳ và gạt bỏ tương lai là Khánh. Hai là chọn tương lai là Khánh và lãng quên quá khứ là Hoàng Kỳ. Nhỏ bây giờ không biết phải làm sao.

Nếu chọn Hoàng Kỳ thì sẽ phải bỏ đi Khánh. Nhưng lòng nhỏ lại không muốn như vậy, bởi không biết từ lúc nào, trong lòng nhỏ đã có một vị trí quan trọng dành cho tên này. Còn nếu chọn Khánh và quên đi Hoàng Kỳ, nhỏ không nỡ. Dù sao thì mối tình đầu của Vi cũng là Hoàng Kỳ, những kỉ niệm đẹp khi ấy nhỏ muốn lưu giữ lại chứ không phải là cố xóa nó đi. Rắc rối.

Nhỏ mím môi. Bây giờ phải làm sao? Nhỏ không biết nữa. Hai con người đó, ai đối nhỏ cũng quan trọng.

Bỗng dưng, điện thoại nhỏ đổ chuông tin nhắn. Là từ nó. Nhỏ khẽ chau mày lại rồi nhấn vào đó, đọc.

“Hoàng Kỳ là một người đẹp.”

Có lẽ chính điều này khiến mày không muốn quên nhưng mày phải hiểu rằng: qua khu da qua roi và thu mày con lại là hiện tại với tương lai. Tao không bắt mày phải quên đi quá khứ, thu mày vào hiện tại là mày quyết định cho đúng thời gian trong tương lai mày sẽ cảm thấy hạnh phúc. Có thể có rất nhiều người yêu thương thật lòng nhưng bây giờ, tao chỉ có thể hiểu rằng KHANH YÊU MÀY và MÀY CUNG TÔI!” – Nội dung tin nhắn nó gửi cho Vi.

Nhỏ đọc xong, trong lòng chìm vào một suy nghĩ. Có thật là nhỏ đã yêu Khánh như lời nó nói? Và có thật là Khánh yêu nhỏ thật lòng như những gì tên này đã bảo?

Không phải nhỏ không muốn tin Khánh nhưng đối với một người lăng nhăng như tên này thì khi nói yêu một người thật lòng thì khó có thể tin được. Vả lại, người con trai đã từng yêu thương nhỏ rất nhiều đã bỏ đi...mãi mãi không quay trở lại. Nhỏ sợ tổn thương. Có lẽ vì vậy mà nhỏ tự chối bỏ tình cảm mà nhỏ dành cho Khánh, cũng như tự lừa gạt trái tim đã dần được thay thế bởi một hình bóng khác.

“Coong...”

Kim đồng hồ chỉ. Đã 12g đêm.

Một ngày lại trôi qua, một ngày nặng nề và khó khăn đối với nhiều người, đặc biệt là Vi. Rồi điện thoại nhỏ lại đổ chuông, có người đang gọi đến. Trên màn hình nhấp nháy tên người gọi: Ten am binh Is Calling. “Tên âm binh” là cái tên mà nhỏ đặt làm tên của Khánh trong điện thoại của nhỏ.

Nửa đêm rồi, sao hán còn gọi? Nhỏ thức giấc nhưng tay vẫn bấm nghe:

“Alo...” – Giọng nhỏ mệt mỏi.

“Sao vậy? Tôi gọi không đúng lúc à? Đang ngủ sao?” – Khánh quan tâm hỏi.

“Không có. Gọi có việc gì?” – Nhỏ uể oải.

“Việc ban chiều...là thật...tôi yêu em...” – Khánh nói một cách chậm rãi như sợ nhỏ không nghe kịp vậy.

“Yêu? Anh sẽ yêu tôi được bao lâu? Một ngày? Một tuần? Hay nửa tháng? Anh nói thử xem” – Nhỏ nói, giọng khinh bỉ.

“Tôi không dám nói rằng...mình sẽ yêu em mãi mãi...hay là tôi sẽ mang đến cho em hạnh phúc suốt cuộc đời này. Điều tôi có thể làm lúc này...đơn giản là yêu em bằng cả trái tim. Yêu em một cách chân thành nhất. Ngay lúc này. Tôi không thể hứa vì tương lai còn nhiều thứ. Tôi không thể hứa vì nếu như vậy, những lời nói đó chỉ khiến em hi vọng và rồi...sẽ lại tổn thương.

Em đã mang quá nhiều thương tổn trong lòng. Tôi không muốn nó lại nhiều thêm. Tôi ghét phải thấy em khóc.” – Giọng Khánh dịu dàng vang lên.

“Biết thế sao lại còn yêu?” – Vi giọng nhàn nhạt hỏi. Nước mắt nhỏ bắt đầu lăn xuống.

“Chỉ đơn giản vì...trái tim muốn thế!” – Khanh im lặng một hồi rồi trả lời.

“...” – Nhỏ không thể trả lời, đơn giản vì cổ họng bây giờ đã nghẹn cứng cả rồi.

“Đồng ý...làm bạn gái tôi chứ?” – Khánh lấy hết can đảm. Đây là lần đầu tiên tên này đi tỏ tình nên rất run.

“...” – Nhỏ vẫn cứ im lặng. Bây giờ nhỏ phải làm thế nào.

“Tôi đang chờ câu trả lời của em đấy.” – Khánh nhắc.

“Tôi...” – Nhỏ loạn. Hay là nghe lời nó? Hay là giữ mãi một quá khứ? Hay là thử một lần cho phép bản thân mình bước tiếp đến tương lai?

“...” – Khánh tay run run cầm điện thoại chờ đợi câu trả lời.

“Tôi...”

“Thế nào?” – Khánh hỏi.

“Ukm...” – Nhỏ ậm ừ trong họng. Quyết định này liệu có đúng không?

“Hả??? Yeahhhhh....Em nói thật chứ?” – Khánh mừng rỡ, reo lên phấn khích.

“Ukm...thật...” – Nhỏ trả lời.

“Thế nhá...Thôi khuya rồi...không làm phiền em nữa. Ngủ ngon nhá!” – Khánh nói rồi nhanh nhẹn cúp máy. Tên này hí ha hí hửng leo lên giường nằm lăn qua lăn lại mãi mà không thể ngủ được vì phấn khích.

Riêng về phần Vi thì sau cuộc nói chuyện, nhỏ mệt mỏi thả người lên giường ngủ. Vừa nằm xuống nhỏ đã thiếp đi ngay. Quả là một ngày mệt mỏi và nặng nề đối với nhỏ. Nhưng có vẻ lại là một ngày quan trọng nhất cuộc đời của ai đó...

14. Chương 14: Anh Là Người Yêu Chứ Không Phải Mẹ Tôi!

Sáng hôm sau, từng tia nắng lấp lánh chiếu qua khung cửa sổ, rọi thẳng vào gương mặt đẹp tựa thiên thần với làn da trắng muốt, sống mũi cao và đôi môi đỏ mọng không cần dùng son. Ánh nắng chiếu thẳng vào mặt cô gái đang nằm say giấc nồng mà cô gái chẳng hề có dấu hiệu nào cho thấy là khó chịu và sẽ tỉnh giấc.

Bỗng dưng, cái điện thoại trên đầu giường cô gái reo lên từng hồi chuông vội vã. Bị phá tan giấc ngủ bởi những tiếng ồn, cặp lông mày thanh tú khẽ chau lại, chẳng buồn mở mắt, nhỏ với tay chụp lấy cái điện thoại, nhấn nút nghe.

“Alo...” – Giọng ngái ngủ của nhỏ vang lên một cách khó chịu.

“Em chưa dậy à?” – Giọng một tên con trai.

“Ừ...thằng nào vậy?” – Nhỏ cáu.

“Anh...người yêu em đây nè!” – Là Khánh. Tên này giở chất giọng cực trẻ con của mình ra.

“Người yêu gì? Thằng nào điên vậy? Mới sáng sớm không để cho tao ngủ hả?” – Nhỏ cau có.

“Gi vậy? Đừng nói là em nuốt lời nhá. Tối qua em vừa đồng ý làm bạn gái anh mà?” – Khánh mè nheo.

“Cái tên điên này? Mà là thằng nào? – Nhỏ bực bội quát, người bật dậy luôn.

“Anh...Khánh nè...”

“Khánh? Thằng nào nhỉ?” – Nhỏ hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Hả?” – Tên này đần mặt.

“Ừm...à...nhớ rồi...” – Nhỏ suy tư một hồi thì cũng chịu nhớ ra.

“Bây giờ nhớ rồi à? Em nhầm anh với thằng nào?” – Khánh giọng hằm hè, rõ là đang ghen.

“Điên vừa thôi cái tên kia. Nhầm nhọt gì? Chẳng qua là không nhớ. Mà anh đổi cái cách xưng hô làm tôi thấy rợn hết cả người rồi này. Mới sáng sớm, gọi làm gì?” – Vi bực bội.

“Thôi mà...anh không biết em còn đang ngủ. Chỉ là tại anh muốn rủ em đi shopping thôi. Mai là lớp đi Nha trang rồi (phần thưởng chiến thắng của ba đứa nó trong cuộc thi THE QUEEN OF KINGDOM).”

“Đẹp cái kiểu anh anh em em đi! Ngứa cả tai.” – Nhỏ bực dọc.

“Nhưng chúng ta đang yêu nhau. Không lẽ cứ suốt ngày xưng anh với tôi, cô với tôi à?” – Khánh đôi co.

“Quen rồi.” – Nhỏ lạnh nhạt.

“Nhưng anh không muốn...em không chịu thì...thì...thì anh khóc nhá! Huhuhu...” – Khánh giả nai.

“Rồi...ngậm cái mồm anh vào đi. Muốn xưng sao cũng được. Điếc tai quá!” – Nhỏ khó chịu.

“Hứa nhé. Em cũng phải thế đấy.” – Khánh mừng rơn.

“Ừ...”

“Đi shopping nhá!” – Khánh hí hửng.

“Tại sao tôi phải...á nhầm em phải đi?”

“Vì là người yêu!” – Khánh trả lời một lí do không thể nào cùn hơn được nữa.

“Hừ...rồi. Phiên phức. Diamond Plaza. 30p nữa đón tôi ở nhà.” – Vi nói xong dập máy luôn.

Đứng trước gương ngắm soi lại bản thân, Vi cũng gật đầu đồng ý. Mái tóc cắt kiểu Vic thông thường của nhỏ bây giờ được nhuộm thêm một vài sợi màu tím xen lẫn vào. Mắt đeo len màu xanh dương, đánh khối màu đen, môi tô thêm chút son hồng. Nhỏ mặc cái váy màu đỏ bằng da, bó sát vào người làm tôn lên nét đẹp ba vòng cực chuẩn của mình. Cái váy cúp ngực, ngắn chỉ gần tới ngang đùi làm nhỏ trở nên vô cùng sexy. Cái váy chỉ đơn giản, không hoạ tiết nhưng lại có thêm điểm nhấn là cái áo khoát da màu đen lửng ở ngoài. Trong nhỏ cực ngầu nhưng theo kiểu quyền rũ. Chân mang đôi giày cao 1 tấc màu đen. Nhỏ bây giờ, đồ tên nào lại không đồ ngay từ lần đầu gặp mặt.

...

Bước xuống nhà trong ánh nhìn của nó và Thảo Anh (tối qua Thảo Anh không về nhà, chỉ có chị Trang phải về vì còn phải lo một số chuyện của công ti), nhỏ chẳng nói gì mà xách chiếc túi xách hiệu Hermes ra thẳng cổng.

Nó cười thầm với điệu bộ này của nhỏ. Nhìn sơ qua, nó đã biết, quyết định tối qua của nhỏ là gì rồi và trong lòng nó bây giờ là một câu chúc mừng cho cuộc tình mới này...

...

Đẩy cánh cổng sắt ra, đập vào mắt nhỏ là chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ - màu nhỏ cực thích. Và đương nhiên, chủ nhân của chiếc xe đó đang đứng tựa lưng vào chiếc xe của mình, Khánh. Tên này với nhỏ đường

như hện mặc đồ cặp hay sao ấy. Khánh mặc một cái áo thun đỏ trơn, khoát ngoài là áo da đen ngẫu, mặc quần jeans đen có mài rách nhìn rất bụi cùng với mấy sợi vòng treo lủng lẳng và cuối cùng là đi đôi giày converse màu đen. Tóc tên này hôm nay cũng đổi kiểu, được cắt lại mới và nhuộm màu vàng ánh kim (cho trùng với chị í đó mà!).

Lúc Vi bước ra, Khánh thoáng sững sờ với cô gái nhìn quyền rũ nhưng lại cá tính trước mặt mình. Và đương nhiên cũng vì cái cách ăn mặc khá giống nhau của cả hai. Đục mắt một hồi, Khánh bị Vi kéo ra khỏi dòng hồi tưởng:

- Anh sao vậy? – Nhỏ nheo mày.

- À...không có gì... - Khánh giật mình.

- Vậy thì đi. – Nhỏ nói rồi mở cửa xe bước vào cứ y như xe mình vậy.

Khánh ngu ngu ngơ ngơ một lúc thì cũng ngồi vào xe, thắt dây an toàn rồi khởi động cho xe chạy đi trên con đường vắng, hướng trên trung tâm thương mại Diamond Plaza.

Trung tâm thương mại Diamond Plaza

Khánh dừng xe trước cổng, mở cửa cho Vi xuống trước và bảo nhỏ chờ mình đi cất xe. Nhỏ ngoan ngoãn nghe theo. Nhỏ đứng mà khiến biết bao nhiêu ánh nhìn cứ chiếu tới. Con trai ai cứ đi ngang là ngoái lại nhìn nhỏ, nhiều tên chảy cả máu mũi, có tên lại còn do mải mê nhìn mà tông thẳng vào cột điện. Gái đẹp có sức hút như vậy đó.

Nhỏ thấy cảnh tượng này, bất giác nhướn miệng tạo thành một nụ cười nhạt. Tuy nụ cười đó nhạt lắm nhưng cũng làm chết hết bọn con trai ở đây. Lúc này từ xa có bọn con trai nhìn khá là du côn đi tới. Dẫn đầu là một tên đầu đinh với cách ăn mặc giống dân chơi vô cùng. Lúc đi gần đến, bọn đấy để ý tới nhỏ. Ngay lập tức, tên đầu đinh sấn sấn lại gần, tán nhỏ:

- Ô...cô em xinh đẹp sao lại đứng đây một mình thế nhỉ? – Giọng tên này bợt cợt.

- Hừ... - Nhỏ nhếch môi cười đều.

- Cô...Cô em cũng được lắm đấy! – Hắn đơ trước nụ cười của nhỏ.

- ... - Nhỏ không trả lời. Nụ cười ấy mà đã thế thì nụ cười đều của nó còn có mức sát thương đến cỡ nào? Nhỏ chiếu ánh nhìn như muốn hỏi: “Giờ muốn gì đây?” vào tụi đó.

- Đi chơi với tụi anh chứ? – Một tên khác chen lên hỏi, mắt thì cứ chăm chăm nhìn vào vòng 1 của nhỏ.

- Chơi...? – Nhỏ nhắc lại, giọng nói trong trẻo làm tụi đó đứng hình.

- Ph...Phải... - Tên đầu đinh khó khăn lắm mới nói được.

- Hạng người như tụi mày? Cút! – Nhỏ khinh khỉnh rồi gằng giọng.

- Cô em dám đuổi tụi anh? – Tên đầu đinh nhăn mặt tỏ ý không hài lòng.

- Còn gì chưa rõ ràng sao? – Nhỏ nghiêng đầu hỏi.

- Cô em ngon lắm nhưng tụi anh không thích thì sao? – Tên đầu đinh cười một cách kinh tởm rồi đưa tay lên định chạm vào gương mặt nhỏ nhưng...

- Áaaaaa..... - Tên đó hét lên làm tất cả mọi người đi đường đều quay lại nhìn.

Hiện tại thì tên đó đang nằm quàng quại trên đường và ôm lấy cánh tay vừa định chạm vào nhỏ. Nhỏ cười khinh bỉ, nhìn tên đang nằm dưới đất mà thích thú nói:

- Biết thế nào là cái giá phải trả cho việc động vào tôi chưa? – Nhỏ hất mặt. Khi vừa tính chạm vào nhỏ, thằng ấy đã bị Vi chụp lấy cánh tay, bẻ ngược lại và sau đó là tiếng “rắc...rắc...” cho thấy xương tay hắn đã vỡ vụn.

- Mày...tụi bây...bắt nó lại cho tao!! – Thằng đó quát.

Cả đám đang chuẩn bị lao vào nhổ thì có tiếng bước chân lạnh lùng, khô khốc đang từ từ tiến lại. Nhổ liếc nhìn người đang bước tới, sau đó thì khẽ chau mày tỏ vẻ khá khó chịu.

- Anh ngủ quên ở đâu mà giờ này mới tới? – Nhổ bực tức.

- Tại đông quá nên anh hơi lâu. Mà có vẻ như em đang có khách nhỉ? – Khánh bước tới rồi nhìn bọn đây một cách khó chịu.

- Khách khứa gì? Thích thì em tiếp một thằng rồi đó. – Vi hất mặt về phía tên nằm ôm cánh tay đau đớn.

- Chậc...nhẹ tay thế? – Đám kia sững người trước câu nói của Khánh.

- Mày... - Tên kia dù đau nhưng vẫn còn sức để trừng mắt với Khánh.

- Hừ...mày biết mày vừa động vào ai không? – Khánh lấy chân giẫm lên người tên đầu đinh.

- Bỏ cái chân *** của mày ra! – Thằng đầu đinh quát.

- Câm mồm! – Khánh trừng mắt rồi rút từ trong túi ra một cái thẻ đen, ném sượt qua mặt tên đầu đinh làm mặt hắn chảy máu. Chiếc thẻ cắm thẳng xuống đất. Bọn kia nhìn một hồi thì run.

- Anh...

- Tao cho bọn này 3s để biến. Một...Hai... - Khánh bắt đầu đếm nhưng vừa tới tiếng thứ hai là biến hết rồi. Kể cả tên đầu đinh cũng cố gượng dậy mà chạy.

Khánh cúi người xuống nhặt cái thẻ lên cất trở lại vào túi rồi quay sang hỏi nhỏ:

- Em có sao không?

- Không sao. – Nhổ trả lời.

- Thẻ em đâu? Sao không lấy ra mà phải đụng tay đụng chân vào cái bọn *** đấy? – Khánh hỏi.

- Để nhà. Không thích mang. Khi nào đi bar mới cầm thôi. – Nhổ trả lời trống không.

- Ừm...vậy vào thôi. – Khánh nắm tay nhỏ kéo vào.

Một dòng điện truyền từ bàn tay lên tới tận tim nhỏ. Cảm giác này, lần đầu tiên nhỏ cảm nhận thấy. Rất lạ. Tê tê nhưng rất thích.

Thế rồi Khánh dắt nhỏ lên lầu 3, nơi rất nhiều cửa hàng quần áo. Tới đây, Khánh đẩy nhỏ vào một shop thời trang với thương hiệu khá nổi tiếng: Style (Tên tập đoàn thời trang nhà nhỏ, mấy bạn đừng thắc mắc tại sao lúc đầu Cat nói là tập đoàn nhà Vi làm tài chính nhá. Tập đoàn tài chính Bảo Ngọc là do papa nhỏ quản lý còn tập đoàn thời trang Style của cửa mama nhỏ điều hành).

Nhỏ nhìn lên tên thương hiệu, lúc đầu không có ý định vào vì không thích bị các nhân viên đối xử như cô chủ nhưng vì Khánh cứ nằng nặc đòi nên Vi cũng hơi xiêu.

Bước vào cửa hàng, các nhân viên kính cẩn chào:

- Chào thiếu gia, chào tiểu thư.

Khánh phẩy tay như bảo “Được rồi”. Sau đó quay qua nhỏ:

- Em thích gì lấy đi. – Khánh hào hứng.

- Nhưng không có màu đỏ. – Nhổ trả lời. Bởi vì hầu hết các kiểu dáng ở đây đều do nhỏ thiết kế cả mà những mẫu ấy, nhỏ lại không sử dụng màu đỏ thì lấy đâu ra. Trong khi đó thì váy của nhỏ thì chỉ toàn đỏ với đỏ.

- Gì cơ? Ở đây không có cái váy nào màu đỏ à? – Khánh quay sang hỏi tên quản lý.

- Dạ...đúng vậy... - Tên đó khép nép.

- Sao kì vậy? Tại sao lại không có màu đỏ? Như thế thì nếu khách hàng yêu cầu thì sao? Chẳng phải là ế luôn à? – Khánh cau gắt còn mặt nhỏ thì tối dần, mắt không ngừng lườm nguyệt tên này.

- Hở...á...sao em nhìn anh ghê vậy? – Khánh giật mình nhìn nhỏ rồi nhảy ra xa.
- Anh vừa chê bai cái gì vậy? – Nhỏ rùng mắt.
- Ô...anh... - Khánh bất ngờ.
- Anh biết anh vừa đụng vào ai không? – Nhỏ tiến sát lại Khánh làm tên này phải thực lùi lại.
- Anh...đâu...đâu có...làm gì em đâu?
- Anh chê bai tôi cho đã rồi bảo không có à? – Nhỏ hét.
- Hở...anh...chê em hồi nào? – Khánh đàn mặt.
- Anh bảo là mấy mẫu này ế. Thế thì chẳng phải là anh bảo đồ tôi thiết kế không ai ưa à? – Nhỏ hét tiếp.
- Á...là em?
- Phải...đây là cửa hàng nhà tôi! Mẫu mã đều là do tôi thiết kế! Anh là cái đồ không có mắt thẩm mỹ mà dám phán xét thế này thế nọ à? – Nhỏ hậm hực.
- Anh...không biết. – Khánh cúi gầm mặt.
- Hừ...đi. – Nhỏ nói rồi bước ra khỏi cửa hàng trong sự ngỡ ngàng của tất cả đám nhân viên.

Đám nhân viên ấy có ai còn lạ mặt Khánh nữa? Tên này hay đưa mấy con bồ của mình vào đây mua đồ lắm nên hoài rồi quen mặt. Chưa ai thấy có người dám lên mặt với Khánh như thế, cũng như làm Khánh không dám cãi. Tất cả mọi người đều thầm khâm phục cô chủ mình vì đã trị được một người như vậy.

...

Sau câu chuyện ở cửa hàng nhà Vi, cả hai đi mà không nói với nhau tiếng nào. Nhỏ đi hoài mà thấy Khánh không nói gì thì bắt đầu cảm thấy lo. Hay là nhỏ hơi quá nhỉ? Nhưng ai bảo Khánh chê bai nhỏ trước mặt đám nhân viên ấy làm gì?

Nhưng mà Khánh làm gì biết đó là cửa hàng nhà nhỏ? Mà không biết thì đâu có tội? Bây giờ trong lòng nhỏ chia ra làm hai phe: Một phe đổ tội cho Khánh và một bên bào chữa.

Cầm lòng không được, nhỏ len lén liếc nhìn tên này. Bây giờ, Khánh chẳng còn tâm trạng gì cả. Tính buổi “hẹn hò” đầu tiên giữa hai người sẽ vui lắm nhưng kết quả lại thế này làm cu cậu hơi thất vọng. Khánh muốn làm nhỏ vui nhưng cuối cùng, nhỏ lại tức giận.

Nhìn gương mặt buồn hơn con chuồn chuồn của tên này, nhỏ lại thấy tội. Cũng phải. Có lẽ nhỏ hơi quá đáng khi làm vậy. Tại tên này muốn làm nhỏ vui mà? Nghĩ vậy nhưng nhỏ chẳng biết làm thế nào, nhỏ bắt đầu bước chậm dần, đi ngang ngang với Khánh. Từ từ, tay nhỏ khẽ đưa lên, chạm nhẹ vào tay tên này nhưng có vẻ hần không để ý, vẻ mặt vẫn còn buồn.

Nhỏ thấy vậy thì tức mình, đưa tay lên nắm chặt lấy tay Khánh luôn. Một luồng điện truyền vào người cả hai làm tên này thoáng giật mình nhìn vào tay mình, sau đó lại nhìn nhỏ. Bất giác, Khánh cười. Không biết lúc này, nỗi buồn của tên này bay đâu hết mà thay vào đó là sự hạnh phúc đan xen với ngọt ngào lẫn lộn cả.

Ngay lập tức, Khánh kéo nhỏ tới một quầy thời trang khác. Nhưng khi vừa chuẩn bị vào, Khánh bị Vi giật ngược lại. Cu cậu nhăn mặt, hỏi:

- Em sao vậy? Vào Thôi.
- Khoan... - Nhỏ nói.
- Sao vậy? Em mệt à? Hay tụi mình về? – Khánh sốt sắn.
- Không phải... - Vi lắc đầu nguây nguậy trông rất dễ thương.
- Chứ em làm sao?
- Đói...sáng giờ chưa được ăn! – Vi nói rồi xoa xoa cái bụng mình.

- Ô...quên...anh xin lỗi. Đi sớm mà quên mất em chưa ăn. Hay giờ chúng ta đi nhé. Em muốn ăn gì? – Khánh ân cần.

- Ủm...hamburger nha? – Vi nói rồi cười tươi.

- Được thôi. – Khánh gật đầu.

- Yeahhh...được ăn rồi! – Nhỏ nhảy lên vui mừng rồi nhanh tay kéo Khánh đi.

- Trẻ con thật! – Khánh khẽ lắc đầu.

Nhỏ thay đổi thái độ nhanh thật, mới đây còn làm mặt lạnh mà nghe tới được đi ăn là y như con nít.

Cả hai kéo tay nhau vào cửa hàng Loteria ở tầng 5. Khi vừa bước vào, tất cả mọi ánh mắt đều hướng vào cả hai, mà nếu nói đúng hơn là Khánh nhà ta bởi vì từ khách cho đến nhân viên phục vụ hầu hết đều là con gái.

Có một sự khó chịu dâng lên từ từ trong lòng, nhẹ lắm nhưng nó đủ khiến cho Vi cảm thấy bức bối. Ngồi xuống một bàn gần bên cửa sổ, mặt nhỏ khó chịu thấy rõ. Khánh cũng bắt đầu ngồi xuống, nhìn nhỏ mà tên này thấy lạ, hỏi thăm:

- Em sao nữa vậy?

- Không sao! – Nhỏ làm như vẻ giận.

- ... - Khánh nhún vai, khó hiểu với thái độ của nhỏ.

Từ trong quây, một cô gái theo nhỏ nhận xét là nhìn được nhất trong dàn nhân viên ở đây, tuy nhiên vẫn còn thua nhỏ xa bước tới bàn của cả hai. Cô nàng này có mái tóc uốn xoăn lộn tới ngang lưng nhuộm highlight màu vàng. Gương mặt tròn, khá dễ thương, ưa nhìn, môi tô son màu cam và đánh một lớp phấn khá dày trên gương mặt. Chiếc áo sơ-mi trắng đồng phục được nhỏ ta mở hai cúc đầu tiên, cái váy màu đỏ mà nhỏ ta đang mang cũng bị lộn vào để cho cái váy ngắn hơn. Tự tin với bản thân, ả ta cầm tờ menu đi về phía bàn của Vi và Khánh.

Nở một nụ cười mà “một số” thằng con trai có thể đổ, nhỏ ta dịu dàng nói với Khánh:

- Anh dùng gì ạ?

- À...cho an... - Khánh đang tính nói thì Vi chen ngang:

- Một scrim hamburger, một soy chicken set, một pepsi, một chicken shake... - Và vô số những thứ khác đều được Vi gọi.

- À...ờ...vậy còn anh dùng gì ạ? - ả ta đánh ánh nhìn không mấy thiện cảm về phía Vi nhưng vẫn phải dịu giọng lại.

- Ờ...tôi... - Khánh đang tính trả lời nhưng ngay lập tức bị Vi chặn ngang họng:

- Không cần. Tôi gọi rồi. – Vi lạnh lùng.

- Hừ... - ả ta hậm hực quay đi, bỏ lại một dấu chấm hỏi to đùng của Khánh với thái độ của hai cô gái.

- Em...hơi lạ đó! – Khánh nhìn Vi.

- Lạ? Chỗ nào? – Vi lờ mờ.

- Thì cứ chặn họng anh hoài! Với lại anh thấy hình như em với cô phục vụ kia có ác cảm với nhau thì phải? – Khánh nói.

- Hừ...chứ không lẽ để anh trả lời cái con ầy? Nó đang cố tía anh đấy ngốc ạ! Nhìn cái cách ăn mặc là đủ hiểu rồi! – Vi cáu.

- A...em ghen à? – Khánh reo lên.

- Ghen...gì? Vớ vẩn! – Vi cố xua ý nghĩ đó ra khỏi đầu Khánh.

- Thế sao mặt em đỏ? – Khánh nhếch mép.

- Anh... - Vi trừng trừng mắt lên nhìn Khánh.

- Haha...anh đùa mà! – Khánh bật cười.

- ... - Vi tức lắm nhưng nhỏ vẫn phải nuốt khan cục tức vào trong cổ họng.

Ả phục vụ ban này bước ra với cái khay thức ăn trên tay. Hậm hực nhìn Vi một cái, nhỏ ta quay sang Khánh nói giọng ngọt ngào:

- Anh dùng ngon miệng ạ! – Không quên nháy mắt một cái.

Khánh thấy thế cũng cười đáp trả nhưng chẳng may, cái hành động của hai người này đã lọt vào mắt Vi. Nhỏ mím môi, dùng chân đá Khánh một phát làm anh chàng đau thấy rõ.

Khánh xoa xoa chân, la oai oái mà Vi thì bắt đầu ngồi ăn một cách thản nhiên xem như không có gì. Nhỏ đã mang giày gót nhọn rồi mà đá một phát như thế thì đến thánh cũng chẳng đỡ nổi chứ đừng nói tới anh Khánh người trần mắt thịt.

Thấy nh3 chẳng phản ứng gì, tên này cũng thôi la, ngồi chống cằm nhìn Vi ăn uống rồi tự cười một mình. Bỗng dưng, Vi quay sang nhìn Khánh, mặt nghiêm lên thấy rõ:

- Làm thế nào mà anh biết em là một trong ba người đứng đầu Killing?

- Hử? – Khánh nhướn mày.

- ... - Vi nhún vai như kiêu: “Anh đã nghe câu hỏi rồi đấy!”

- À...vì anh là Dark Kun! – Giọng Khánh như đang đùa.

- Em không đùa! – Vi nghiêm giọng.

- Ồ...thật ra thì...lúc ở trường đua Tử Thần, em đã để ọi người biết, mình là Ellie angle. Bắt đầu từ đó, anh đã cho người điều tra về ba thủ lĩnh của Killing. Việc điều tra về ba người hơi vất vả cho người của bọn anh.

May mắn là cuối cùng cũng phát hiện được trong một cảnh quay ở ngay góc quán bar, hình ảnh của ba thủ lĩnh đã được ghi vào, hơn thế nữa, lúc đó cả ba đều không mang mặt nạ. (Ba đứa nó khi dưới thân phận là thủ lĩnh của Killing phải đeo mặt nạ để tránh rắc rối ở ngoài đời) Chính lúc đó, anh mới biết, Ellie angle chính là một trong ba thủ lĩnh của Killing. – Khánh kể.

- Không ngờ...có lúc tụi em lại sơ sót thế...cứ ngỡ là không bao giờ lộ chứ? Nhanh thật. – Vi nhếch môi nhàn nhạt.

- Thôi. Đừng nhắc chuyện đó nữa. Em ăn nhanh đi rồi chúng ta đi mua đồ. Anh muốn chọn một bộ thật đẹp cho em! – Khánh vui vẻ nói. Câu nói đó khiến tim Vi chột thất lại.

Câu nói ấy quen quá! Hình như đã có ai đó từng nói với nhỏ câu nói ấy. Một người mà nhỏ đang cố gắng quên đi. Cố gắng không nhớ tới. Ánh mắt nhỏ bất chợt chùng xuống làm Khánh lo lắng:

- Em sao vậy? Không khoẻ hay anh nói gì sai? – Khánh rối rít. Có lẽ vì đây là lần đầu biết thế nào là yêu một người nên tên này khá vụng về.

Nhìn Khánh lo lắng ình, Vi lại cảm thấy lo lắng. Khác với cảm giác ban này, bây giờ tim nhỏ lại sợ cái gì đó. Nó giống như là nhỏ đang sợ mất đi một cái gì đó quan trọng lắm đối với bản thân vậy. Sự quan tâm, ân cần đối với nhỏ lúc này, Khánh sẽ giữ được đến bao lâu? Xung quanh tên này biết bao nhiêu cô gái với mọi lứa tuổi. Chỉ cần một câu nói, bất cứ cô gái nào cũng có thể làm tắt cả mọi chuyện vì hắn.

Nhỏ sợ sẽ có một ngày, người con trai trước mặt mình sẽ lại bước tiếp, để mặt nhỏ cứ đứng tại chỗ tên con đường mà ngày xưa đã từng có một người làm vậy. Nhỏ thật sự sợ!

- Không có gì... - Nhỏ gạt đi nỗi lo lắng của Khánh. Nhỏ không thích Khánh quan tâm nhiều đến mình như vậy vì nếu cứ như thế, nhỏ sợ sẽ bị tổn thương. Mà nhỏ thì lại rất sợ bị như thế...

- Ồ...không thì thôi!

Ở nhà nó

Trong lúc này, nó đang ở trên phòng. Lấy chiếc điện thoại đặt trên bàn, nó rút vào túi rồi bước xuống nhà dưới. Nó mặc cái quần soccer da màu đen làm nổi bật lên nước da trắng của mình cùng với một cái áo cũng bằng da màu đen, cộc tay có khoá kéo dọc trước ngực.

Chân mang đôi giày gót ột tấc màu đen, nó đeo thêm hai ba cái vòng bản to có gắn đinh tán, trước cổ nó là sợi dây chuyền hình hoa hồng làm bằng bạc nguyên chất và một tên tai nó có đeo chiếc hoa tai hình đầu lâu. Mái tóc dài màu đỏ được nó búi gọn lên, để mái ngổ và gương mặt bị che đi bởi một cặp mắt kính màu đen.

Đứng dựa người vào chiếc xe mui trần màu đen bóng, nó chờ Thảo Anh và Trang tới.

“Kìt...”

Tiếng phanh gấp xe trên mặt đường vang lên rợn tóc gáy. Trước mặt nó là hai cô gái. Một người trên con xe moto màu bạc kim và một người trên chiếc Audi màu trắng.

Cô gái trên chiếc xe moto chính là Thảo Anh. Hôm nay, cô nàng mặc chiếc quần jeans bạc màu xẻ rách từ nửa đùi đến gần mắt cá chân cùng với cái áo da màu đen lửng bó sát làm lộ ra nước da trắng tại vùng eo và cái dáng chuẩn của mình. Chân Anh Anh mang đôi giày cao gót màu trắng đến tận một tấc cùng với một số phụ kiện khác. Mái tóc màu đen óng mượt được cô nàng buột cao lên trông rất gọn. Nhìn Thảo Anh vô cùng quyến rũ.

Thảo Trang ngồi trong chiếc xe màu trắng với dáng vẻ rất dịu dàng. Cô chỉ mặc đơn giản một cái đầm màu trắng không hoạ tiết, chỉ có điểm nhấn duy nhất là chiếc thắt lưng bằng to màu vàng ở eo mà thôi. Cô đi đôi giày búp bê màu trắng và mái tóc dài màu nâu hạt dẻ được uốn lọn và thả nhẹ nhàng. Nhìn Trang rất đẹp theo dáng vẻ của một thiên thần thật sự.

- Chúng ta đi chứ? – Nó hỏi.

- Tất nhiên. Chắc sẽ có người bắt ngờ lắm đây! – Thảo Anh cười tươi.

- Vậy thì còn chần chờ gì? Chúng ta đi thôi. – Trang chốt lại rồi cả ba cùng phóng đi trên con đường dài.

Hiện tại, Vi đang rất miễn cưỡng với những bộ váy trên tay. Sau khi ăn xong cả hai cùng nhau ghé vào một phop quần áo. Khánh hằng hái chọn đồ cho Vi rồi đẩy nhỏ vào phòng thử đồ. Thấy dáng vẻ hào hứng đó của tên này, nhỏ không nỡ từ chối. Thế mà nãy giờ, nhỏ đã phải thử tổng cộng 22 cái mà không có cái nào làm Khánh thật sự vừa ý. Thế là Khánh vẫn tiếp tục chọn, chọn, chọn và chọn còn Vi thì cứ vẫn phải miễn cưỡng thử, thử, thử và thử. Tới cái thứ 31, Vi mặt méo xẹo nhìn Khánh:

- Có thật sự là cần phải thử không?

- Tất nhiên không thử thì làm sao biết có hợp hay không? – Khánh hồn nhiên trả lời.

- Nhưng nãy giờ em thử 30 cái rồi đấy! – Nhỏ nói, giọng như sắp khóc.

- Có sao. Vào nhanh đi. – Khánh xua tay rồi tiếp tục đẩy nhỏ vào phòng thử.

- Yashaaa... - Nhỏ bực tức giật bộ đồ trong tay Khánh rồi bước vào phòng thử.

Khi Vi nhỏ nhẹ thì không chịu mà cứ thích phải làm nhỏ điên lên thế nhỉ? Đây là lần đầu tiên nhỏ cảm thấy mua sắm là một cực hình. Đương nhiên là chỉ khi đi cùng Khánh.

“Rầm”

Nhỏ đá tung cái cửa phòng thử rồi bước ra trong mọi ánh nhìn từ nhân viên cho đến người mua hàng và đương nhiên là cả Khánh.

- Em làm gì vậy? Mọi người nhìn kìa! – Khánh chạy lại nói nhỏ với Vi.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Có tin tôi móc hết mất không? – Nhỏ quát làm tất cả mọi người giật mình rồi lật đật tiếp tục công việc.

- Em bị gì vậy? – Khánh cau mày.

- Còn anh nữa? Anh chỉ là người yêu chứ không phải mẹ tôi đâu! Xong cái này đừng hòng tôi thử thêm cái nào nữa! Hứ... - Nhỏ quát Khánh rồi bước vào phòng thay bộ đồ ra.

Bỏ ra khỏi cửa tiệm quần áo. Vì không thèm ngoái lại nhìn Khánh lấy một lần mà cứ đi thẳng. Chỉ tội là tên này phải đuổi theo mệt bỏ hơi tai.

- Đây...chờ anh với! – Khánh nói.

- ... - Nhỏ không trả lời, chỉ rút điện thoại ra. Một tin nhắn!

“Tui tao đen cho do. Nếu được thì ghé sang do luôn đi!” Là từ số điện thoại của nó. Vì nhìn trên màn hình điện thoại. Cũng đã 12g30. Có lẽ bây giờ mà nhỏ bắt đầu đến “chỗ đó” thì vẫn còn kịp.

Nhỏ dừng lại đột ngột làm Khánh đang đuổi theo phía sau phải phanh gấp suýt chút là té ụp mặt xuống đất.

- Em về trước. – Nhỏ nói.

- Sao vậy? Anh làm em giận à? Hay em không được khỏe? Hay em bận việc gì? Có không khỏe ở đâu không... - Khánh dồn dập.

- Không sao hết! Chỉ là chút việc với tụi Bảo An thôi. – Nhỏ trả lời.

- Ừm...làm anh lo. – Khánh thở phào.

- Vậy thôi. Bye. Em đi. Anh không cần đưa đâu. – Nhỏ nói rồi đi luôn, bỏ lại mình Khánh nhìn theo mà cảm thấy lòng buồn buồn.

...

“Vù...vù...”

Tiếng gió bạt vào mặt Vì nghe thấy rõ. Sau khi tạm biệt Khánh, nhỏ xuống gara và lấy chiếc moto màu đen mà mình gửi từ lâu ra phóng đi như bay. Nhỏ đang phóng với vận tốc 150km/h ở trong thành phố nhiều xe cộ này. Điểm đến của nhỏ hiện tại chính là toà nhà chính 48 tầng tại trung tâm thành phố thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Vương Hải.

“Kẹt...”

Nhỏ phanh xe gấp làm mặt đường toé cả lửa. Bỏ mũ bảo hiểm xuống, nhỏ nhìn ba người còn gái đang đứng chờ mình mà nhướn miệng cười.

- Nhanh đấy! – Là giọng nó.

- Cũng gần mà. – Nhỏ trả lời.

- Sao đây hai cô? Vào hay đứng đây tán gẫu? – Trang chau mày.

- Thì vào nào? – Nhỏ nói rồi xuống xe cùng với nó, Thảo Anh và Trang bước vào toà nhà.

Tụi nó bước vào trước ánh nhìn của tất cả mọi người và đương nhiên, người dẫn đầu chính là nó. Nó bước chân đến quầy tiếp tân, nói:

- Phiên giúp tôi báo cho tổng giám đốc là có người muốn gặp.

- Cô có hẹn trước? – Ả nhân viên khó chịu.

- Không. – Nó trả lời.

- Vậy thì xin lỗi, tổng giám đốc không thể gặp cô! - Ả nhân viên khinh khỉnh rồi quay vào tiếp tục cuộc nói chuyện với mấy người nhân viên khác.

- Giờ sao? – Nó nhìn ba người còn lại, nó không thể trách ả nhân viên ấy được vì theo lẽ phải có hẹn trước mới được gặp. Ả ta chỉ làm đúng luật thôi.

- Không biết? – Trang nhún vai.

Bỗng nhiên có tiếng nói vọng từ bên trong quầy tiếp tân:

- Ăn mặc như mấy con ** vậy. Bọn chúng nghĩ sao mà có thể gặp tổng giám đốc cơ chứ. Cái hạng như bọn nó chỉ đáng đứng ở mấy quán bar mà thôi!! Hahaha... - Ắ nhân viên vừa rồi nói, cười khanh khách.

“Rầm”

Một thanh phát ra không nhỏ, bằng chứng là tất cả mọi người đều phải giật mình. Ắ nhân viên vừa nãy còn cười thích thú bây giờ mặt đã tái mét nhìn vào cái mặt bàn lát đá hoa cương đã bị nứt ra, chuẩn bị vỡ tan nếu chỉ đụng nhẹ vào.

- Cô nói gì? - Vi trừng mắt.

Vi lúc nãy sau khi nghe tất cả những câu nói của ắ nhân viên đã không kìm chế được mà đập mạnh tay xuống bàn. Không chỉ Vi lúc này đang rất tức giận mà Trang, Thảo Anh và nó cũng đang rất mất bình tĩnh.

Thấy ắ nhân viên không trả lời, Vi lại đập mạnh một cái xuống bàn làm lớp đá hoa cương lát mặt bàn vỡ tan, một số rơi xuống đất. Nhỏ lại nghiêng rằng:

- Cô nhắc lại tôi nghe xem...cô vừa mới nói cái gì?

- Tôi...t.... - Ắ ta ấp úng.

- Tôi không nghĩ tập đoàn như Vương Hải mà lại có loại nhân viên như cô. Tôi nhớ là nội quy không cấm những người như thế vào đây cơ mà? Cho dù khách hàng là loại người thế nào thì cũng đâu đã đến lượt cô phán xét? Chỉ cần họ là khách hàng thì cô phải tôn trọng họ chứ? - Vi quát.

- Tôi...ơ...tôi...không có... - Ắ lắp bắp.

- Không nói nhiều. Cô chuẩn bị cuốn gói ra khỏi đây là vừa rồi đấy! - Vi nói rồi quay lưng đi.

- Quá đáng! - Thảo Anh hất mặt.

- Đừng nghĩ những lời cô ấy nói không có giá trị gì! - Trang nhìn chăm chăm ắ nhân viên.

- Chỉ cần một câu nói của cô ấy, tôi dám cá không có một công ti nào trên thế giới dám cho cô làm đầu chứ đừng nói là ở đây! - Nó lạnh lùng hăm dọa.

Xong, cả ba bước đi theo sau lưng Vi đến một cái thang máy mà không ai dùng vì phải có mã. Vi lướt tay trên bảng mã và cánh cửa thang máy mở ra, cả bốn bước vào.

Chính lúc này, ắ tiếp tân kia mới hoảng hồn vì biết mình đã động vào ai. Cả cái toà nhà này ai mà không biết cái thang máy vừa rồi chỉ có một người biết mã và người đó chính là chủ tịch của Vương Hải...

“Ting...”

Tụi nó lên thẳng tầng 46. Cửa thang máy vừa mở, Vi đã hăm hăm bước ra với gương mặt muốn giết người.

“Rầm...”

Đập thẳng vào cửa phòng tổng giám đốc, Vi đi thẳng đến cái bàn làm việc của một người con trai và đập cái “rầm”, khiến tất cả mọi thứ trên bàn đều rơi khỏi vị trí ban đầu của nó.

Người con trai ngược mặt lên nhìn Vi, cau mày.

- Sa thải ắ ở quầy tiếp tân! - Vi hất mặt nói.

- Chuyện gì vậy? - Chàng trai căng thẳng nhìn nhỏ.

- Sa thải ắ ở quầy tiếp tân! Ngay lập tức cùng với ai ở phòng nhân sự đã tuyển ắ ta vào đây! - Vi nhắc lại.

- ...? - Chàng trai ngó ra sau lưng Vi, nhìn tụi nó như muốn tìm một lời giải thích.

- Ắ ta bảo tụi nào là **. - Nó điềm nhiên trả lời.

- À... - Chàng trai gật gù rồi nhắc điện thoại để trên bàn lên gọi ai đó.

- Hừ... - Vi thở hắt ra.

- Sao nào? Bình tĩnh đi. Sao lại đến đây? – Chàng trai hỏi.

- Tối nay có nhiệm vụ. Tụi này cần lấy vài món... - Trang trả lời.

- Ừm... - Chàng trai gạt đầu rồi bấm một nút trên bàn phím máy tính. Ngay lập tức, một cánh cửa mở ra ở ngay trên tường.

- Vào thôi. – Trang cười rồi đi trước.

Cả đám đi theo sau và Vi đi sau cuối. Khi sắp bước vào căn phòng mật, nhỏ quay lại nhìn chàng trai hỏi:

- Anna đâu?

- Cô ta xin nghỉ phép một tuần. – Chàng trai điềm đạm trả lời.

Vi gạt đầu nhẹ rồi bước vào trong cùng ba người kia. Bên trong căn phòng đó là một kho vũ khí tối tân hiện đại bậc nhất với những sản phẩm mang tính sát thương khủng khiếp và thậm chí là chưa có mặt ở bất kì đâu trên thế giới.

Khi bước vào, trước mặt tụi nó có bốn cánh cửa với bốn từ Đông – Tây – Nam – Bắc. Mỗi người một hướng đi riêng, cả bốn bước vào bốn cánh cửa khác nhau.

Căn phòng Đông

Căn phòng sáng đèn với bốn vách tường cao kín mít không một khe hở cho đến một con muỗi bay vào cũng không được. Đặc biệt hơn nữa, bốn bức tường này là những cái kệ đặt súng. Có thể nói tất cả mọi loại súng đều có mặt ở đây, cho đến những khẩu có trị giá lên đến cả tỉ đô.

Thảo Anh bước từng bước chân nhẹ nhàng đến cái kệ đối diện và lấy hai khẩu súng lục, miệng cười nhạt thếch:

- Chó săn thì không cần phải dùng đồ tốt!

Xong, cô quay sang lấy thêm đạn và bước ra khỏi đó.

...

Căn phòng Tây

Mùi hoá chất xộc thẳng vào mũi Trang khi cô nàng chỉ vừa mới khép cánh cửa lại. Không khác với cách bố trí ở căn phòng Đông là mấy, chỉ có điều những cái kệ ở đây không dùng để đặt súng mà thôi. Ở đây gồm hai dãy kệ đặt độc dược, một dãy kệ đặt dược liệu và một dãy kệ đặt châm với đủ kích thước.

Ở giữa căn phòng là một cái laptop được mở sẵn dùng để điều khiển máy móc ở đây lấy những lọ thuốc trên kệ. Trang ung dung bước lại gần và chọn lựa những độc dược cần thiết trên máy rồi nhấp chuột vào hai loại thuốc: di-wafarin và Kali-xyanua.

- Thế này là đủ. Không sống được cho đến lúc đến bệnh viện đâu. – Trang cười thích thú rồi ra khỏi phòng.

Căn phòng Nam

Vi vừa bước vào căn phòng, đèn bỗng dưng được bật sáng lên, chiếu rõ hết thấy những con dao đầy nguy hiểm đã tước đi mạng sống của không ít người – những con dao như tượng trưng của lưỡi hái của tử thần.

Thoạt nhìn, những con dao này cái nào cũng giống nhau nhưng đối với Vi, nếu cái nào cũng giống nhau thì nhỏ đâu cần tốn công mua nhiều đến vậy. Đối với nhỏ, mỗi cái mỗi khác. Có thể, mọi người chỉ nghĩ rằng nếu khác thì chỉ có khác ở kích thước của từng loại mà thôi. Tuy nhiên, mỗi con dao đều có đặt trưng riêng của nó. Có loại sắc đến mức khi ném vào người khác có thể phóng xuyên qua cả người, có loại giấu độc nhưng không hề để ắt người bình thường thấy được độc tố đang ở trên nó, có loại tuy không bén nhưng khi vừa găm vào người đã làm người ta quần quai...

Nhỏ khi một vòng căn phòng xem xét và lựa chọn món đồ cần thiết. Thứ nhỏ chọn chính là món đồ chơi yêu thích của mình – năm con dao sắc đến mức cũng có thể chém rách cả một tờ giấy đang bay giữa không trung. Con dao đặc biệt ấy được khắc hình hoa hồng trên lưỡi dao và chuôi dao được mạ bạch kim.

Vì lấy xong những thứ cần thiết, kiệm lời khôn nói một câu rồi bước ra khỏi phòng.

Căn phòng Bắc

Một căn phòng trống không với nền đen chủ đạo và độc một cái máy laptop ở giữa căn phòng. Nó chỉ lại gần cái máy tính và lướt ngón tay thon dài trên màn hình. Xong xuôi lại bước ra khỏi đó mà thôi.

Đừng tự hỏi tại sao trong căn phòng này lại chẳng có gì. Đơn giản vì một Venus của Tứ ma nữ chỉ cần dùng trí thông minh trời ban và một chút bạo lực thì chẳng còn ai có thể sống sót. Và hơn hết, nó không quen dùng dụng cụ!

...

Cả bốn đứa từ từ bước ra khỏi căn phòng bí mật, trở lại với căn phòng Tổng giám đốc ban đầu. Chàng trai ban nãy nhìn thấy tụi nó thì hỏi:

- Xong rồi à?

- Ủ...Bây giờ tụi tôi đi. Anh ở lại đây cẩn thận nhé Kiệt! – Vì vẫy tay rồi bước ra cửa, không để ý đến ánh nhìn của anh chàng dán chặt vào Thảo Anh cũng sợ né tránh của cô đối với Kiệt. (Nhân vật này Cat sẽ giới thiệu sau. Nói trước mất vui).

Bước xuống tới đại sảnh, tất cả mọi người đều ngoái lại nhìn tụi nó. Không những vì tụi nó quá đẹp mà một phần là vì những chuyện đã xảy ra ở đây.

Bước đến giữa đại sảnh, một chuyện không ngờ tới đã xảy ra. Cánh cửa toà nhà mở ra và ba chàng trai bước vào thu hút ánh nhìn của không ít các cô gái. Là tụi hấn.

Nó khê chau mày, lại mệt rồi!

- Ủa? Mấy đứa? – Thiên thốt lên.

- Vâng... - Nó gật nhẹ đầu.

- Sao lại ở đây? – Tới lượt Minh.

- Có chút chuyện thôi ấy mà... - Trang nhún vai.

- Cần lấy gì à? – Minh lại chau mày hỏi.

- Anh không cần biết... - Vì trả lời, miệng hơi nhếch lên.

- Em...có chuyện gì xảy ra rồi? – Minh nhìn chăm chăm tụi nó.

- Chẳng có gì quan trọng đâu. – Nó nói.

- Ủ... - Thiên gật đầu.

- Sao chỉ thấy mấy cô? Thảo Anh đâu? – Hấn lúc này mới lên tiếng.

- Tôi đây... - Anh Anh từ sau tụi nó tiến lên.

Sự xuất hiện lúc này của Thảo Anh làm bọn hấn sững sờ. Cách ăn mặc và nói chuyện này, dường như không phải là cô nàng Thảo Anh ngây thơ với vẻ đẹp trong sáng mà bọn hấn từng biết. Trước mặt cả ba là một cô nàng với vẻ đẹp quyến rũ, sắc sảo và lạnh nhạt. Cách ăn mặc tôn lên đường cong chuẩn không cần chỉnh và vòng eo thon gọn được khoe ra khiến cả ba không dám tin vào mắt mình.

Thiên lấp bắp:

- Anh không...không nghĩ...em lại dám ăn mặc...thế này!

- Tại sao lại không? – Cô nhếch môi.

- Em sao vậy? Không lẽ...chuyện đó... - Thiên nhìn Thảo Anh bằng ánh mắt khá phức tạp.

- Dừng...tôi không biết chuyện gì hết. Cũng như chuyện đó tôi cho qua lâu rồi. Tôi không muốn nhớ. – Thảo Anh quay mặt đi chỗ khác.

- Nhưng anh không quen em thế này! – Thiên bậm môi.

- Nếu vậy thì nên tập làm quen đi, tôi không phải lúc nào cũng như anh nghĩ. Tôi không hề ngây thơ, cũng không hề trong sáng bởi tay tôi đã nhuộm máu khi còn quá sớm. Bởi vậy, đừng cho rằng, tôi vẫn còn là cô bé của ngày xưa nữa. Đó đã là quá khứ rồi.

- Thảo Anh nói với Thiên rồi đi thẳng một mạch ra ngoài.

Nó bật cười với những chuyện đang xảy ra ở đây. Có vẻ như ông anh nó vẫn chưa hiểu rõ về con người của cô bạn này thì phải. Vậy thì quãng đường để Thảo Anh trở thành chị dâu nó có vẻ vẫn còn dài lắm đây!

Bả đưa tụi nó cười nhẹ, tỏ vẻ chào rồi chạy theo Thảo Anh ra ngoài. Mọi chuyện sắp diễn ra!

15. Chương 15: Đêm Kinh Hoàng

“Kìt...”

Tiếng phanh của chiếc xe hơi màu đen trên nền đường vang lên. Xung quanh đây vắng vẻ đến kì lạ. Thậm chí cũng ít có căn nhà nào ở khu này. Ở nơi đây giống như bị cô lập vậy.

Cánh cửa xe bật mở, ba người con gái bước xuống xe. Cả ba hôm nay có cùng một cách ăn mặc: áo da đen cộc tay cùng với chiếc quần da bó cũng màu đen, chân đi đôi boots da đen. Mái tóc dài của nó và Thảo Anh được buộc lên gọn gàng, tạo sự thuận tiện nhất khi hành động. Vì đeo cái cặp đựng năm con dao ngay hai bên eo còn Thảo Anh thì giắt hai cây súng lục.

“Ngắt điện hàng rào đi!” – Nó nói vào cái bộ đàm liên lạc với Trang.

“Xong rồi...nhanh lên đi.” – Giọng Trang vang lên qua cái bộ đàm nhét tai của nó.

Ngước lên nhìn cái hàng rào cao hơn hai mét, cả ba bắt đầu lùi ra xa, lấy đà bật người nhảy qua hàng rào.

“Bịch...”

Cả ba đáp người gọn nhẹ xuống nền cỏ được chăm sóc kĩ lưỡng. Bỗng nhiên tiếng bước chân chạy dồn dập càng ngày càng gần tụi nó hơn.

- Tìm xem có ai đột nhập không? Ta vừa nghe thấy tiếng động ở đây! – Một người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ chỉ chỉ chỗ chỗ ấy tên mặc áo vest đen có vẻ là vệ sĩ.

Sau một hồi lùng sục, một tên vệ sĩ bảo:

- Không có ai hết.

- Kì lạ...rõ ràng có tiếng động mà! – Ông bảo vệ chau mày.

- Nhưng rõ ràng là không tìm thấy ai. – Tên vệ sĩ bảo.

- Vậy thôi. Đi. – Ông bảo vệ gạt đầu rồi ngoắt cả đám vệ sĩ đi mất.

“Hự...”

Ba thân ảnh từ tên ngọn cây to ở đó đáp xuống.

- Phù...suýt bị phát hiện! – Thảo Anh lấy tay quạt mồ hôi.

- Thôi. Nhanh đi trước khi tụi đấy quay lại. Mười lăm phút nữa là 9g rồi. Sắp tới giờ thay ca trực. – Nó nói rồi lấy sợi dây có cái móc sắt ở phần đầu ra, dùng lực ném lên ban công tầng hai của toà biệt thự.

Xong, nó kéo dây. Cái móc sắt mắc vào cái lan can của ban công. Nó lại giật giật sợi dây thêm vài lần nữa để đảm bảo chắc chắn. Sau đó nó bám vào sợi dây, leo lên. Thảo Anh và Vi cũng lần lượt leo lên.

“Cộp...”

Tiếng gót giày của nó chạm vào nền gạch lát đá hoa cương ở ban công vang lên khô khốc. Tiếp theo đó là Vi và sau cùng Là Thảo Anh.

Trước mặt tụi nó bây giờ là một cánh cửa kính to, bên trong là sảnh lớn với ánh đèn lung linh. Tuy nhiên, tụi nó không hề thấy bất cứ tên vệ sĩ nào canh gác làm tụi nó thấy lạ.

Vi quỳ xuống, rút ra con dao, khoanh một vòng tròn trên tấm kính rồi nhẹ nhàng tháo tấm kính tròn đó ra. Tụi nó lần lượt chui vào bên trong.

Men theo các lối đi hành lang, tụi nó tìm phòng của Lãnh Cao Trình. Đang đi, trước mặt tụi nó là bức tường với ngã rẽ hai bên. Thảo Anh hồn nhiên đi. Khi chuẩn bị rẽ sang bên trái, cô đột nhiên bị nó kéo lại bịt miệng. Thảo Anh hoảng hốt không biết chuyện gì đang xảy ra thì nghe tiếng nói ở hướng cô tính quẹo.

- Đi thôi. Tối giờ thay ca trực rồi. – Một tên nói.

- Ủ. – Tên còn lại trả lời.

Hoá ra phòng Lãnh Cao Trình nằm ở đây! Nó khề nhếch môi lên. Cũng may là lúc này nó kịp kéo Thảo Anh lại chứ nếu không thì đã bị phát hiện từ lâu rồi.

Đợi hai tên gác đi, cả ba tiến tới trước cửa phòng Lãnh Cao Trình.

“Cạch cạch...”

- Khoá rồi! – Vi điềm nhiên trả lời sau khi xoay thử nắm đấm cửa vào lần.

- Để tao. – Thảo Anh ngồi xuống, rút cái kẹp tóc trên tóc ra, cố gắng phá khoá.

- Nhanh đi. Tụi mày cố gắng nhanh nhanh rồi vào xử lí, tao đi đây chút. – Nó nói rồi đi mất, không để Thảo Anh và Vi kịp trở tay.

“Cạch”

Cánh cửa được mở, cả hai đẩy cửa bước vào. Bên trong là một không gian tối om không một ánh sáng.

“Phụt...”

Bỗngưng đèn mở sáng toang và trước mặt cả hai là...một hàng rào vệ sĩ dày đặc.

- Hahaha...Khá khen cho các người đã đột nhập vào được tới tận đây! – Một người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc ghế xoay nhàn nhã cười, nói.

- Ông... - Vi trừng mắt.

- Các người đừng nghĩ ta không biết gì! Đồ con nít ranh. Vết mũi chưa sạch mà đã đòi ám sát ta sao? Các người còn non lắm. – Ông ta giễu.

- ... - Vi phồng mang trợn má.

- Vậy thì xin thứ lỗi. Thế ông nghĩ có thể ngăn được bọn tôi sao? Lãnh Cao Trình? – Thảo Anh cười nhạt hỏi.

- Tất nhiên! – Lãnh Cao Trình tự đắc.

- Hahaha...Nếu đánh bại hết được đám này thì ông tính sao? Đến lúc đó chắc không phải ông định quỳ xuống van xin đấy chứ? – Thảo Anh cười khảnh khách.

- Trong từ điển của ta không hề có chữ van xin lạy lục người khác... - Lãnh Cao Trình hất mặt.

- Vậy thì thử xem nhé! – Đến lúc này, Vi mới nhếch môi trả lời.

“Xoẹt”

Ngay lúc đó, Vi rút một dao ra và hành động. Con dao như xé toạt tất cả mọi thứ chắn ngang đường nó. Không ai có thể tưởng tượng sự sắc bén của nó đến khi được chứng kiến tận mắt. Khi vừa chạm vào người đầu tiên, nó đã xuyên qua cơ thể tên ấy và tiếp tục phóng đi với vận tốc kinh khủng. Con dao ấy liên tục xé tan cơ thể của mấy tên đứng sau cho đến khi cắm phập vào bức tường.

Tất cả mọi người quay lại nhìn cái thảm cảnh đó...

Máu tràn ra ướt đầm sàn nhà lát gạch trắng...

Hơn chục thân ảnh nặng nề ngã xuống mà còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra...

Lãnh Cao Trình kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt mình...

Bất giác, ông ta nhìn thấy nụ cười sung sướng trên mặt hai cô gái mặt non choẹt...

Một nụ cười tàn nhẫn!

- Thế nào? Ông không còn khinh thường bọn tôi chứ? – Vi hất mặt nhìn Lãnh Cao Trình.

- Tụi...tụi mày...còn đứng đó làm gì? Lao...lao vào giết chết nó...cho tao! Ngay...ngay lập...lập tức! – Ông ta hét hoảng hét lên với bọn vệ sĩ.

Cả đám vệ sĩ lao vào hai cô gái một cách ngu xuẩn. Đến lúc này, trận chiến mới thực sự bắt đầu. Vi và Thảo Anh không dùng dụng cụ mà đánh tay không. Trận đấu có vẻ không cân bằng vì 2 chọi gần 300 nhưng bất ngờ rằng phần thắng dường như nghiêng về phía hai cô gái.

Lãnh Cao Trình vẫn lo lắng. Ông quản gia đứng cạnh ông ta lên tiếng:

- Ngài có muốn uống chút trà nóng để ổn định lại tinh thần? Nếu cứ lo lắng e là sẽ không có cách giải quyết sáng suốt.

- Ủ...có lẽ người đứng. Mang cho ta ít trà. – Lãnh Cao Trình gật đầu.

...

Lát sau, có một cô gái tóc búi cao, mặc đồng phục người giúp việc đẩy chiếc xe vào. Trên chiếc xe đẩy là bộ ấm trà vừa pha con hơi nóng bốc lên.

- Trà đây ạ! – Cô gái nhanh nhẹn rót cốc trà đưa tận tay Lãnh Cao Trình.

- Ủ!

Ông ta cẩn thận đón lấy, đưa lên miệng nhấp từng ngụm một mà không hay biết gì.

Một nụ cười đắc ý xuất hiện rồi nhanh chóng vụt tắt...

Cô gái đứng nép người sau chiếc ghế xoay của Lãnh Cao Trình quan sát mọi việc. Có vẻ cô gái đang chờ đợi cái gì đó...

- Hự...Phụt... - Lãnh Cao Trình đang uống trà một cách bình thường bỗng dừng lại khụy người, ngã ra khỏi ghế, không những thế tay còn ôm chặt cổ.

Cơ thể ông ta co giật ngày càng mạnh, miệng sùi bọt mép màu trắng có pha lẫn chút máu đỏ tươi. Nhìn ông ta quăng quai dưới nền đất, trên môi cô gái thoáng nụ cười.

- Xong nhiệm vụ! Về thôi! – Cô gái hét lên làm Vi và Thảo Anh phải chú ý đến.

Cảnh tượng đập vào mắt hai cô nàng là Lãnh Cao Trình nằm quăng quai dưới đất và cô nàng giúp việc xé toạt bộ đồ ra. Ẩn hiện bên trong bộ váy áo giúp việc chính là bộ đồ da bó màu đen...là nó!

Đến lúc này, hai cô nàng mới hiểu là nó đã đi đâu. Gật đầu, cả hai né tránh những tên vệ sĩ còn lại và chạy ra cửa. Nó thì bật người lên, đập lên vai và đầu mấy tên vệ sĩ để chạy về phía cửa.

Nhanh nhẹn đáp người xuống đất, nó chạy theo hai cô bạn. Bọn nó đi theo lối cũ để thoát ra ngoài.

Lúc trước từ sợi dây cuống dưới vườn, nó gọi bộ đàm cho Trang:

“Ngắt điện hàng rào!”

“Xong...nhanh lên!” – Trang giọng hối thúc vang lên qua bộ đàm.

Nó hất mặt ra hiệu cho hai cô nàng kia phóng qua hàng rào. Lúc này, bọn vệ sĩ còn lại dồn dập chạy đến. Cả ba vội vã bật người nhảy qua hàng rào rồi chạy ngay đến bên chiếc xe hơi màu đen, leo lên rồi nổ máy phóng đi!

16. Chương 16: Phần Thưởng Của Người Thắng Cuộc

Vác cái mặt bơ phờ và đôi mắt thâm quầng như giấu truc tới trường, cả bốn đứa nhìn cứ như bốn cái thầy ma. Hôm nay lớp nó được đi Nha Trang chơi vì đây là phần thưởng của tụi nó khi giành được ba vị trí hotgirl.

- Áaaaa...mấy người là ai? – Hấn hét rồi bật người về sau khi vừa thấy tụi nó.
- Tụi tôi đây chứ ai mà hét! Khùng à? – Nó quát. Đang buồn ngủ mà hấn cứ hét oang oang làm nó bực bội.
- Cô...cô... - Hấn giật mình.
- Đêm qua cả bốn đứa làm gì mà thâm quầng cả hai mắt thế? – Thiên hỏi.
- Không liên quan đến anh. – Thảo Anh cắt lời rồi bước lên xe trước.
- Thảo Anh sao vậy? – Vi chau mày.
- Không có gì đâu. – Thiên thở dài.
- Ủa...mà sao Trang lại ở đây? – Khánh hỏi.
- Hihi...đi chung cho vui. Với lại hiệu trưởng đồng ý rồi. – Trang cười tươi.

Hiện tại tất cả mọi người đang đổ dồn mắt vào tụi nó. Và đương nhiên, một phần lí do là vì cô diễn viên người Anh quốc Jersey đang có mặt một cách bất ngờ đây.

Nó hôm nay mặc một cái quần sọc bạc màu xẻ rách kèm với cái áo phông đen in hình một đôi cánh ác quỷ và từ Devil màu đen. Chân mang đôi giày converse màu đen, hai tay mang vòng đinh tán, trước ngực là sợi dây chuyền chữ thập và tai mang hoa tai hình đầu lâu. Nó đội thêm cái nón màu đen gắn đinh tán và mái tóc hung đỏ được thả tự nhiên. Nhìn nó rất “bụi”.

Vi thì vẫn một màu đỏ nhưng cô nàng lại chỉ là một cái váy trơn đơn giản có đuôi váy hơi xoè. Chân mang đôi giày ột tắc màu đen, nhỏ nhìn vẫn giống mọi ngày.

Trang thì dịu dàng nhưng trẻ trung trong chiếc áo sơ-mi carô đen trắng cùng với cái váy đen ngang đùi và đôi giày búp bê màu trắng, tóc được uốn xoắn lộn nhẹ nhàng. Nhìn cô thế này hỏi sao Minh lại không say đến mức chết lên chết xuống cơ chứ?

Cuối cùng, con người khác lạ nhất chính là cô hotgirl ngây thơ, trong sáng trong lòng mọi người – Vương Thảo Anh. Cô nàng mặc chiếc quần da bó ngắn màu đen, áo cúp ngực sọc đen trắng, khoát ngoài áo ao đen cộc tay lửng. Nhìn khó mà nhận ra đây là Thảo Anh. Mái tóc đen dài được cô nàng uốn lộn rồi cột gọn lên, để mái xéo. Tất cả mọi người trong trường đều sững sờ khi nhìn thấy phong cách này của cô nàng Thảo Anh.

...

Từ xa, dáng ba cô bái xách vali, túi lớn túi nhỏ chạy đến. Không ai khác chính là ba “cựu hotgirl” nhà ta – Nguyệt Thy, Bảo Ngân, Thiên Kim.

- Anh! – Thiên Kim chạy tới ôm chầm lấy cánh tay Thiên nũng nịu.

Ngay lập tức, Bảo Ngân bám lấy Minh và Nguyệt Thy bám lấy hân. Riêng Khánh thì không bị ai bám cả vì Vi đang đứng cạnh Khánh với ánh mắt hình viên đạn.

Một nụ cười chua chát thoáng qua môi Thảo Anh khi cô nàng nhìn thấy cảnh giữa Thiên và Thiên Kim. Có cái cảm giác quặng thắt lại trong lòng, rồi khó chịu, rồi chướng mắt, rồi nhói lên...

- Có cần phải xát muối vào tim em vậy không? – Thảo Anh nói băng quơ rồi nhắm mắt lại để hàng nước mắt không kịp ứa ra, tay cầm tai phone vào tai nghe nhạc.

...

- E hèm... - Trang khẽ dề dang hắng giọng để gây sự chú ý với Ngân.

- A...chị là Jersey phải không? Ôi...em hâm mộ chị lắm đấy! – Ngân giờ mới để ý và thốt lên.

- Hi...cảm ơn cô. Nhưng trước hết, cảm phiền cô tránh xa người này được không? – Trang cười hiền trả lời mặc dù trong lòng đang lồng lộn lên.

- Ô...sao ạ? – Ngân ngây thơ.

- Làm ơn tránh xa Minh ra. – Trang nhắc lại.

- Nhưng...tại sao ạ? – Ngân nhìn Trang.

- Bởi anh ta là chồng tôi! – Trang thẳng thắn nhìn vào mắt Ngân. Nói là chồng cũng không quá vì chuyện hai đứa, hai nhà đều biết và cũng làm lễ đính hôn rồi.

- Dạ? – Ngân nhú mày.

- Cô không nghe nhầm đâu. Chính vì thế cảm phiền cô trả Minh lại đây. – Trang nói khiến cả trường kinh ngạc.

- Ô...em...dạ. – Ngân luống cuống và đỏ mặt, sau cùng cũng đành phải ngậm ngùi.

- Cảm ơn! – Trang cười với Ngân rồi nhanh tay kéo Minh lên xe.

Chính lúc này, Ngân mới thấy ả ta quê vô cùng. Bây giờ, ả ta chẳng khác nào làm trò cười ọi người.

Bên phía hân và Thiên thì hơi mệt. Cả hai nói rất cả cổ mà Nguyệt Thy lẫn Thiên Kim đều không chịu buông. Cái cảnh này làm nó chướng mắt lắm. Không hiểu lí do nhưng chắc là ông anh mình bị bám như vậy khiến nó cảm thấy khó chịu.

- Ba người ở đây làm gì? – Nó cất tiếng hỏi.

- Liên quan đến cô à? – Thiên Kim chanh chua.

- Ô...tất nhiên là không những tôi mà còn liên quan đến cả cái tập thể lớp A1 này. Tôi nhớ cô đâu phải thành viên của A1 mà túi lớn túi nhỏ đến đây tham gia chuyến đi? – Nó liếc nhìn mấy cái vali lỉnh kỉnh của mấy nhỏ.

- Vậy à? Xin lỗi nhưng chúng tôi được phép tham gia chuyến đi này. Chính Chủ tịch HĐQT nhà trường cho phép đấy. Nếu không tin, cô có thể đi xác nhận lại. Còn bây giờ thì tránh ra chỗ khác! – Nguyệt Thy hất mặt. (Rõ cậy quyền lực gia đình)

- Tùy ba người thôi nhưng tôi nói trước: bọn tôi không chào đón ba người đâu nên đừng có cố tình gây chiến. Tôi cảnh cáo đấy! Đến lúc đó thì đừng hối hận. Tụi này không biết mình sẽ làm gì đâu. – Nó nói rồi quay ngoắt bỏ lên xe.

Tuy nhiên, khi bước mới tới cửa, điện thoại nó đột nhiên rung lên. Nó rút điện thoại từ trong túi quần ra nhìn tên người gọi, sau đó, đi ra vườn sau trường mới nghe điện thoại. Có một người thấy nó như thế cũng lên bước theo...

“Alo...Thầy ạ?” – Nó cất tiếng.

“Ừ...ta đây!” – Giọng một người đàn ông lớn tuổi vang lên.

“Thầy gọi có việc gì không ạ?” – Nó lễ phép.

“Có. Ta có việc cần nhờ các con đây.” – Người đàn ông đôn hậu nói.

“Việc gì vậy thầy?”

“Có bốn lô hàng cần đưa về kho hôm nay.” – Giọng người đàn ông lúc này trở nên vô cùng nghiêm trọng.

“Hàng? Tận bốn lô? Nhưng mà lần này chúng ta nhập hàng gì vậy?” – Nó chau mày.

“Vũ khí...” – Thầy nó chậm rãi đáp.

“Nhưng...sao phải nhập nhiều vậy ạ? Bốn lô thì số lượng vũ khí rất lớn đấy ạ?”

“Ta biết chứ. Nhưng chúng ta cần phải tân trang lại mọi thứ ở tổ chức. Gần đây có rất nhiều tập đoàn có ý định mưu sát những nhân tố quan trọng của D.E.A.T.H!” – Thầy nó giọng lo lắng.

“Sao con không nghe Linda báo cáo về việc mưu sát? Kể cả Anna, Sara hay Risa cũng chẳng báo cho tụi con! (Bốn nhân vật này sẽ giới thiệu sau)” – Nó khó hiểu.

“Ta không biết. Việc này con hãy về làm việc lại với họ còn vấn đề bây giờ là ta cần mấy đứa có mặt tại cảng ở Nha Trang vào lúc 10g tối nay. Lúc đó, tàu sẽ cập bến. Nhiệm vụ của mấy đứa là bảo vệ bốn lô hàng ấy thật cẩn thận và mang về cái kho cách đó không xa. Ta sẽ gửi địa chỉ kho sau.”

“Vâng...con biết rồi ạ.” – Nó đáp nhẹ nhàng.

“Ừ...nhớ phải cẩn thận, ta nghi rằng bọn cớm đã đánh hơi ra vụ vận chuyển hàng này rồi đó.” – Thầy nó cẩn thận dặn dò.

“Dạ.”

“À...mà còn ba tuần nữa là hết thời hạn rồi đấy. Hai vị trí còn thiếu sẽ được bổ sung vào ba tuần tới. Nhanh nhé.” – Thầy nó nhắc nhở.

“Dạ...Vâng thôi, chào thầy.” – Nó nói.

“Ừm...chào con.”

...

Đút điện thoại trở lại vào túi, nó khẽ cau mày rồi lại mau chóng trở về bình thường. Gần đó, có một người đi theo và nghe hết cuộc điện thoại này.

- Ra đi! – Nó lãnh đạm.

- ... - Không có tiếng trả lời, tuy nhiên gần đấy có một người khẽ giật mình.

- Ra đi. Em không thích anh cứ thậm thụt như thế đâu Thiên. – Nó lại nói.

Lúc này, tại góc khuất gần đó, Thiên mới chịu bước ra. Cái dáng vẻ bình thản, hiền hoà nhưng có chút hơi lạnh lẽo của anh đã khiến không biết bao nhiêu con tim rung rẩy và nguyện chết.

Dừng lại trước mặt nó một khoảng cách vừa đủ, Thiên cất giọng nói dịu dàng đầy quan tâm nhưng trong đó cũng có vẻ như đang tức giận:

- D.E.A.T.H nhập 4 lô vũ khí và bắt em bảo vệ chúng à?

- Vâng. – Nó trả lời không chút do dự.

- Bây giờ?

- 10g.

- Lúc nào?

- Tối nay.

- Ở đâu?

- Cảng Nha Trang.
- Địa điểm để hàng?
- Nhà kho cách đó không xa, sẽ có địa chỉ sau.
- Anh và Minh sẽ đi cùng mấy đứa tối nay! – Giọng Thiên đầy vẻ chắc chắn.
- Không được! – Nó đánh giọng lại.
- Lý do? – Thiên nhìn xoáy sâu vào đôi mắt màu tím đẹp hoàn mỹ của nó.
- Vị trí Bắc và Nam hộ vệ vẫn trống...
- Và cứ như thế là em bắt anh đứng ngoài nhìn em và ba đứa kia bước vào nguy hiểm sao? Lý do em đưa ra có chính đáng không? Ừ thì hai vị trí ấy còn trống nhưng điều đó không có nghĩa anh nhìn em gái mình lao vào nguy hiểm kiểu một mất một còn ấy. Anh phải công nhận là có thể em còn đẩy nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không mất. Ai có thể đảm bảo em sẽ vẫn an toàn? Anh không muốn đánh cược với số phận kiểu đó khi phần thắng và kết cuộc lại là em! – Thiên cúi gắt.
- Đủ chưa? – Nó nghiêng đầu nhìn anh.
- Hả? – Anh cau mày.
- Nếu đủ rồi thì đừng nói nữa. Đó là quyết định của em. Em không quan tâm anh nghĩ gì. Chỉ có điều bây giờ, khi nói chuyện về D.E.A.T.H thì em là cấp trên và anh là cấp dưới nên mọi thứ em nói lúc này đều là mệnh lệnh bất khả kháng. Em là con người làm việc công tư phân minh nên đối với em lúc này thì khi làm việc, giữa chúng ta không hề có tính cảm anh em mà là sự ràng buộc giữa công việc với nhau. Chính vì thế anh đừng ní gì nữa. Mệnh lệnh vẫn là mệnh lệnh. Anh và Minh đừng đi theo bọn em!! – Nó nhấn mạnh câu cuối.

Nói xong nói quay người đi thẳng ra xe không thèm ngoái lại nhìn. Đối với nó, công việc là công việc. Giữa công việc thì không nên chen thêm bất cứ thứ tình cảm nào vào đó vì như thế sẽ dẫn đến thất bại. Chưa kể là vì công việc của nó bắt buộc như thế bởi nếu khi đang làm nhiệm vụ, chỉ cần một chút yếu lòng là sẽ chết!

Thiên nhìn theo dáng vẻ cô độc nhưng từ đó toát lên sự tan tóe trong dáng đi của nó mà không khỏi đau lòng. Nó nói đúng. Lời nó là mệnh lệnh. Là bất khả kháng bởi trở trêu khi nó lại là cấp trên của anh. Đã có hơn mấy ngàn con người chết dưới tay nó và nó chưa bao giờ thất bại. Nguyên nhân cũng chính vì nó chẳng bao giờ xen cảm xúc vào khi làm việc.

Thiên đau lòng. Đến bao giờ cô em gái của anh mới tìm được một chỗ dựa vững chắc đây? Nó bây giờ không biết yêu vì chỉ biết có công việc. Không phải...không phải là không biết yêu mà là đã từng yêu nhưng những kỉ niệm, khoảnh khắc ngọt ngào ấy nó không thể nhớ vì...bây giờ, nó là một cô gái không có quá khứ. Mất trí nhớ!

Sau khi nó và Thiên trở về xe, chuyển đi bắt đầu khởi hành. Hiện tại thì Nó ngồi trước hần và cả hai ngồi một mình hai băng ghế, Thiên và Thảo Anh cũng ngồi như vậy nhưng có điều rằng hai băng ghế chỉ cách nhau mỗi lối đi ở giữa. Chính vì thế mà chỉ cần quay sang là chạm mặt đối phương. Vi và Khánh ngồi cùng nhau phía sau lưng Thảo Anh, Minh và Trang ngồi sau lưng Thiên. Tất nhiên, mấy dây ghế của tụi nó là ở phía cuối xe.

Đột nhiên, một luồng khí lạnh phát ra làm quay qua quay lại tìm nơi phát ra luồng khí ấy. Và cuối cùng tụi nó cũng đã tìm thấy thủ phạm. Là Vi, và người tội đồ kế bên đang năn nỉ ỉ ôi.

Nguyên nhân:

Ban đầu, cả hai ngồi chơi vui vẻ, lát sau, Khánh đeo tai phone nghe nhạc và lim dim chuẩn bị ngủ. Bên cạnh thì Vi đang ngồi nghịch cái điện thoại của Khánh mà ban nãy nhỏ giật được từ tay Khánh. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến tên này khó chịu và đi ngủ. Khánh không nghĩ nhỏ lại khoẻ vậy, để một đứa con gái thắng mình thì còn gì nhục nhã hơn? T-T

Còn về phía Vi thì nhỏ sau khi chơi game chán chường thì lại quyết định chụp hình. Sau khi tạo dáng và chụp một pô thì Vi vào xem lại nhưng bất chợt, nhỏ phát hiện ra một thứ khá là “thú vị”. Ảnh. Phải, rất nhiều ảnh. Và đặc biệt hơn nữa lại toàn những em mặc áo khá mát mẻ. Nói trắng ra là bikini. Nhỏ nhìn chăm chăm vào từng bức ảnh và bắt đầu suy nghĩ: “Có cái gì hay đâu mà anh coi mấy cái thứ này? Có đẹp để gì đâu cơ chứ? Toàn mấy con phẫu thuật thẩm mỹ thôi mà. Nhìn cái là biết toàn là hàng đã qua dao kéo và đã được lưu thông sử dụng. Bộ hay lắm sao? Coi con này này, da đen hơn cả mình. Hừ...còn con này nữa, eo nó có đẹp bằng mình đâu? Cả con này với con này nữa, ba vòng chưa bằng cả mình nữa là...Tức!!!” (Giống như chị ấy đang tự sướng vậy! Pó tay =.=)”

Khánh lúc này cảm thấy hình như nhiệt độ vừa giảm xuống bất chợt nên quay đầu sang nhìn Vi. Cu cậu giật mình khi thấy ngón tay Vi đang lướt qua từng bức ảnh trên điện thoại. Nguy hiểm hơn là gương mặt tối om chứa vô vàn sự đáng sợ.

Không biết, Vi biết tên này thức từ lúc nào mà lại lên tiếng hỏi:

- Thế này là sao?

- O...em...để anh giải thích... - Khánh giật mình.

- Thì tôi đang chờ anh nói đây! – Vi không bộc lộ một chút cảm xúc nào qua câu nói của mình. Nó lạnh đến mức có thể khiến mọi thứ đông thành băng và đó cũng chính là tình trạng Khánh lúc này.

- O...anh...anh... - Khánh lắp bắp.

- Sao? – Vi nhướn cặp lông mày thanh tú lên.

- Anh xin lỗi... - Khánh cúi đầu.

- Xin lỗi là thế nào? Tôi đang chờ nghe giải thích hay chờ nghe câu xin lỗi mà anh lại nói thế? – Vi nhếch môi.

- Anh...thực ra là mấy tấm đó là từ trước khi chúng ta...quen nhau. Anh quên chưa kịp xóa...Anh xin lỗi em mà. Anh thề là từ lúc quen em anh không còn động vào mấy tấm hình đó nữa. Tin anh đi mà...Em... - Khánh lay lay cánh tay Vi.

- Hừ... - Vi liếc xéo Khánh một cái toé lửa, hất tay tên này ra, nhỏ thấy cái điện thoại về cho chủ nhân của nó rồi đeo tai phone vào nhắm mắt lại không thèm để ý nữa.

...

Cả đám nhìn chỉ biết cảm thông cho tên này một chút chứ không biết làm sao để giúp. Ai bảo Khánh lại để mấy tấm hình đó ở nơi dễ thấy như thế chứ? Nếu hẳn ta biết khôn một chút thì tìm chỗ nào kín kín mà giấu chứ để đây thì một sớm một chiều cũng bị phát hiện ra thôi.

Ở ngay vị trí ba ghế đầu của chuyến xe có ba ánh mắt đầy phẫn nộ, ghen tức, khó chịu đang chiếu về hướng tụi nó. Đầu đó trong ba ánh nhìn ấy có pha lẫn vài tia khinh bỉ và một chút mưu mô đang ánh lên...

Khi sắp tới nơi, nó vẫn đang kẹp tai phone vào nhắm hờ đôi mắt lại. Hẳn thì bên dưới ngồi chơi game. Đột nhiên, Thiên cầm cái điện thoại của mình xem cái gì đó xong lại hết hoảng:

- Đăng, Minh, Khánh...tụi mày xem này! – Anh chồm người lên, tay chìa cái điện thoại ra. Ba người kia tuy lười nhác nhưng cũng tò mò rướn cổ lên xem.

Đó là một mẫu tin tức với tiêu đề: “Chủ tịch Lãnh Cao Trình bị ám sát một cách bí ẩn”. Kèm theo đó là tấm hình ông ta nằm dưới đất chết.

- Cái gì? – Khánh và Minh giật mình.

- Ông ta vừa bị giết tối hôm qua. – Thiên nói.

- Sao lại thế được? Ông ta nổi tiếng là có rất nhiều vệ sĩ và canh phòng rất nghiêm mà? – Khánh nhăn mặt.

- Nhưng vẫn có sơ hở. Điều đáng nói ở đây là tên ám sát không những tìm ra được sơ hở để đột nhập mà còn không để lại bất cứ một dấu vết nào. Bên cạnh sát chỉ tìm thấy một lượng nhỏ Kali-Xyanua trong bình trà mà thôi. – Thiên nói.

- Kali-Xyanua sao? – Hấn nhắc lại.

- Ừm...nhưng thành phần nó khá khác so với bình thường. Chỉ có 85% là giống, 15% còn lại là những phụ được cho thêm vào nhưng chính 15% phụ được này làm tăng khả năng độc di chuyển trong máu khiến thời gian tử vong tăng nhanh đáng kể. – Thiên phân tích.

- Bên dưới có bảng phân tích liều lượng kia. – Minh chỉ.

- Wow...chính xác thật! Không chênh lệch một chút nào cả? Liều lượng điều chế ra quá chuẩn! – Khánh thốt lên.

- Số liệu này... - Minh cau mày rồi quay sang nhìn Trang đang ngắm khung cảnh qua ô cửa xe.

- Mày...không lẽ... - Thiên nhìn Minh rồi như đoán ra điều gì đó, quay sang nhìn đứa em gái vào Thảo Anh.

- Mày nghĩa sao? Thế giới này quả là có tới hàng tỉ con người thật đấy nhưng để làm ra số liệu chính xác như thế này thì... - Minh nói tới đây lại im lặng.

- Ừm...tao hiểu rồi! – Thiên nói rồi ngồi lại xuống ghế, không nói gì nữa.

Khánh và hấn nhìn nhau chẳng hiểu cái mô tê gì nhưng cũng chỉ biết ngồi xuống chứ không hỏi thêm bất cứ thứ gì.

Lát sau, tụi nó cũng tới nơi. Xe của đoàn đi thẳng vào khuôn viên của khu resort chúng nó sẽ ở - Resort Minh Vi.

Khi vừa bước xuống xe, Thiên đã kéo tay nó đi tới một chỗ khuất người mà không để nó kịp ứ ớ gì.

- Bỏ tay em ra coi nào! Chuyện gì vậy anh hai? – Nó nhăn mặt.

- Nói! – Anh nó gắt.

- Nói? Chuyện gì? – Nó chau mày.

- Chuyện chủ tịch Lãnh Cao Trình. – Anh nó nhìn thẳng vào mắt nó nói.

- Thế anh muốn em nói gì? – Nó thản nhiên.

- Em là người đã ra tay?

- Nếu anh biết thì đừng hỏi em! – Nó mỉm cười bình thản.

- Vậy là đúng rồi chứ gì? – Anh nói hỏi.

- Vâng. Là em. Chính em làm chuyện đó. – Nó gật đầu.

- Lệnh của D.E.A.T.H? – Anh nó hỏi.

- Vâng.

- Hừ...vậy thôi. – Anh nói rồi quay lưng đi.

Đã là lệnh của D.E.A.T.H thì anh cũng chẳng thể làm gì. Cho dù anh giỏi thật nhưng D.E.A.T.H quá mạnh. Anh muốn chống đối lại để mang cô em gái bé bỏng của mình ra khỏi cái chốn đó nhưng anh hoàn toàn bất lực. Không thể!

Cả hai quay trở lại chỗ mọi người đang đứng. Lúc này Trang, Vi và Thảo Anh đang “đấu võ mắt” với ba cô nàng kia.

Những tia điện chiếu từ hai bên chạm vào nhau khiến mọi người nghe cả tiếng “lẹt...xẹt...”

- Chuyện gì vậy? – Nó cất tiếng.

- Mày về rồi đó hả? – Vi quay sang nhìn nó.

- Phải? Chuyện gì vậy? – Nó hỏi.
- Có người gây chuyện thôi. – Trang nhìn nó cười hiền.
- Vậy sao? – Nó nở một nụ cười nhẹ. Chợt, nụ cười đó đập vào mắt một người, cảm giác thân thuộc bỗng tràn về, ở ngay tim nhói lên một nhịp...
- Không liên quan đến cô. Cút chỗ khác! – Nguyệt Thy trừng mắt.
- Ồ...hừ... - Nó giả bộ ngạc nhiên một chút rồi trở lại dáng vẻ lạnh lùng. Một cái nhếch môi xuất hiện.
- Cô cười gì? – Nhỏ Ngân lên tiếng.
- Chả phải tôi đã nói rồi sao? Không lẽ cô không xem lời tôi nói ra gì à? – Nó cười nhẹ nhàng.
- Cô là cái thá gì chứ? Venus của EV (Ở chap 11 mình có nhắc rồi đấy. Là nhóm của tụi nó khi trong ngành showbiz) thì cũng chẳng là gì.
- Ồ...phải. Tôi chẳng là gì. Trong tay tôi cũng chỉ là những thứ nhỏ bé đáng vứt vào một xó thôi nhỉ. Phải! Tôi thấy 3 cái mạng của ba người bạn quá, chẳng đáng để nắm đầu. Vậy thì phải xoá nhanh nhanh chứ nhỉ? – Nó nói rồi cười khoái chí.
- Sao cơ? – Ba nhỏ đó nhăn mặt.
- Vẫn không hiểu à? – Thảo Anh cười kinh bỉ.
- ... - Ba nhỏ đó không trả lời, chỉ nhìn tụi nó bằng ánh mắt dò xét.
- Là thế này... - Nó nói rồi búng tay cái “tách”.

Sau cái búng tay của nó, ngay lập tức, một làn gió lạnh thổi qua rợn tóc gáy tất cả mọi người. Toàn thể học viên lớp A1 túm tụm vào xem rồi mặt mũi biến sắc. Không thể tin là tụi nó dám làm vậy.

Ngân, Thy và Kim chẳng dám nhúc nhích hay ngộ ngộ gì cả vì chỉ cần một hành động nhỏ thôi, đầu dao nhọn hoặc sẽ cắm thẳng vào cổ tụi ả liền. Ba con dao sáng loáng chìa thẳng vào cuống họng sợ hãi muốn cất lên tiếng rên rỉ nhưng chẳng thể làm gì. Vô vọng.

- Hừ...vui không? – Nó hỏi.
- Mày... - Thy tức giận trừng trừng mắt.
- Sao nào? Cảm giác có dễ chịu không? Đó là tụi cô chuốc lấy. Đừng trách tôi. Chả phải tôi đã cảnh cáo cô rồi sao? Xem thường giá trị lời nói của tôi thì cô nên biết rằng mình sẽ có kết cuộc này! – Nó nói rồi phất tay cho ba đứa kia thả ba ả xuống.
- Sau khi được thả, cả ba ngồi bệt xuống đất ôm lấy cuống họng thở dồn dập. Có vẻ như ba ả đã được tặng một phen ứ tim rồi thì phải?
- Hừ...tôi tha lần này...không có nghĩa...lần sau ba cô còn cái may mắn ấy đâu! Nên mà biết giữ cái mạng của mình đi!! – Nó nói rồi đi thẳng, Thảo Anh, Vi, Trang, Thiên, Minh, Khánh và hân cũng bước theo.
- Cả đám tụi nó đến quầy tiếp tân để lấy chìa khoá phóng. Khi thấy tụi nó, cô nhân viên kính cẩn:
- Cô chủ!
- Ừm...đưa ta chìa khoá phòng đi. Bốn phòng luôn nhé! – Vi nói.
- Vâng...đây ạ. – Cô nhân viên đưa bốn cái chìa khoá tận tay Vi.
- Rồi. Chúng ta về phòng thôi... - Nhỏ quay sang nói với cả đám rồi đi trước dẫn đường.

Resort Minh Vi là khu resort cao cấp với giá cả trên trời cũng như phong cách làm việc chuyên nghiệp. Tất cả các nhân viên ở đây đều được tuyển chọn kỹ lưỡng và có trình độ từ bằng thạc sĩ trở lên. Khu resort này là do tập đoàn nhà Vi xây dựng và pama nhỏ đã đặt tên cho khu resort bằng tên của hai đứa con yêu. Chính vì thế, Vi và Minh là cô chủ cũng như cậu chủ của cái khuôn viên rộng lớn này.

Đi một hồi, cả đám dừng lại trước khu vip. Hầu như các thành viên của lớp A1 chỉ ở đây thường kể cả ba nhỏ hồng hách kia. Nhưng tụi nó thì khác, được đặt cách cho ở khu vip của resort và đương nhiên là phục vụ cũng hơn hẳn.

Phòng vip gồm từng “nhà” riêng biệt. Nói là nhà cũng không quá vì mỗi phòng có 1 phòng ngủ có ban công, 1 phòng khách, 1 nhà vệ sinh và 1 nhà bếp. Đúng theo tiêu chuẩn cần có của một ngôi nhà.

Vấn đề nan giải của tụi nó bây giờ là chia phòng. Chỉ có duy nhất 4 căn nhà và mỗi nhà chỉ có 1 phòng ngủ. Sau một hồi loay hoay chia thì tụi nó cũng tán thành quyết định sau cùng:

1. Vi – Khánh.
2. Trang – Minh.
3. Nó – Thảo Anh.
4. Hấn – Thiên.

Lúc đầu mọi người ép Thảo Anh chung phòng với Thiên nhưng cô nhất định không chịu. Giằng co mãi tới lúc Thảo Anh dọa là đi về thì tụi nó mới chiều theo ý cô nàng.

- Ok...thế là xong nhé! Ai về phóng nấy đi. – Nó nói rồi kéo vali vào thẳng phòng số 3.

Chẳng lằng nhằng thêm gì nhiều, Thảo Anh cũng kéo vali theo sau nó và những người còn lại thì cũng về phòng.

...

Vừa vào đến nơi, nó ngồi xuống cái ghế sofa đặt ở phòng khách rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút. Chừng năm phút sau thì lại bật dậy đi lấy cái laptop trong vali ra làm việc. Nó cần phải lên kế hoạch thật thận trọng cho tối nay.

- Mà làm gì vậy? – Thảo Anh nhìn nó hỏi sau khi vừa trong phòng tắm bước ra với cái khăn trắng quấn quanh người.

- Làm việc! – Nó trả lời một câu ngắn gọn nhưng súc tích.

- ... - Thảo Anh không nói gì nữa, chỉ nhún vai một cái rồi bước vào phòng thay đồ.

Xong, cô nàng trở lại phòng khách và ngồi xuống cạnh nó. Đưa một tay vòng qua eo An, Thảo Anh ti cầm lên vai nó rồi nói:

- Thơm quá! Nước hoa gì vậy?

- Mùi mới đấy. Chưa đưa vào sản xuất đâu! – Nó cười nhẹ nhàng.

- Ừm... - Thảo Anh khẽ gật đầu.

- Mà mà bỏ tay ra đi. Thiên sẽ ghen đó. – Nó cười xoà với cô bạn.

- ... - Thảo Anh lặng thinh không nói gì. Chỉ có thể nhìn thấy rằng khi vừa mới nhắc đến cái tên Thiên thì từ sâu trong đáy mắt cô nàng có một sự dao động nhẹ. Phải. Chỉ nhẹ thôi nhưng trong tim thì đã sắp thành bão rồi.

- Mà...với Thiên có chuyện gì à? – Nó hỏi giọng nhẹ nhàng nhất có thể.

- ... - Thảo Anh vẫn không trả lời. Không phải vì không muốn mà là cho dù có mở miệng đi chẳng nữa thì cô biết phải nói cái gì đây?

- Mà không muốn nói à? – Nó lại lên tiếng.

- ... - Thảo Anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng bật lên tiếng khóc trong trẻo của mình.

Nhìn Thảo Anh bây giờ yếu đuối và mỏng manh đúng như cái tên của mình. Thảo Anh nắm chặt vào bờ vai nó, gục đầu vào ngực nó vào khóc mãi. Có lẽ giữa cả hai đang xảy ra chuyện gì chẳng?

- Tại...tại tao hết! Tại tao cả mà...Chỉ là...chỉ là tao...tự làm khổ...bản thân mà thôi. Đáng lẽ...tao phải hiểu rằng...tình cảm anh ấy dành cho tao...chẳng có gì hết...chỉ...chỉ là...chỉ là...chỉ là... - Thảo Anh nói trong nước mắt một lúc thì đột nhiên dừng lại, không nói nữa, từ từ ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên nhìn nó.

- ...? - Nó nhìn cô bạn như muốn nghe cho hết câu nói của cô nàng.

- Tình...anh em... - Thảo Anh cuối mặt, nói nhỏ.

Xong, Thảo Anh ngửa mặt lên cười khan. Một nụ cười chua xót, đau đớn hoà cùng những giọt nước mắt lăn chã rơi trong nỗi buồn bất tận của bản thân. Cô nàng tự hỏi, cái thứ tình cảm chết tiệt mà bản thân đã mang hơn mười hai năm qua sẽ khiến mình đau khổ đến mức nào và đến bao giờ?

Thảo Anh đột nhiên ngưng cười, cúi xuống nhí thẳng vào mắt nó:

- Tao hỏi mày một câu được chứ?

- Ừ. - Nó gật đầu.

- Yêu là đau, vậy làm sao để tao ngừng yêu đây? Làm sao để ngừng cái cảm giác này lại đây? Làm sao để vứt bỏ cái hình ảnh khôn kiếp ấy ra khỏi đầu tao đây? Làm sao để mỗi tôi không nhớ đến anh ta? Làm sao để tao không nằm mơ thấy anh ấy nữa? Làm sao? - Cô nàng gào lên.

Nó chưa trả lời vội, chỉ gạt tay nhỏ rồi bước đến kề bên cái cửa sổ, nhìn ra bãi biển xanh ngắt, nắng vàng và bãi cát mịn. Thảo Anh vẫn giương mắt nhìn theo nó như chờ câu trả lời. Mãi một lúc sau nó mới lên tiếng:

- Nếu có cách...mày có chắc là làm được không?

- Hả? - Thảo Anh trăn trăn nhìn nó không hiểu.

- Nếu muốn ngừng yêu, chỉ có cách là sống thật tốt và cố quên đi. Nhưng mày có chắc là làm được không? Bản thân mày không hề sống cơ mà? Mày chẳng hề muốn sống! Vì vậy thứ duy nhất níu mày lại với cuộc đời là Thiên. Mày hận mẹ mày vì bà ta bỏ bỏ con mày đi. Chính lúc đó mày đã muốn chết. Chính tao còn can không được mà? Thế mà mày vẫn sống đấy thôi. Đơn giản là vì mày không bỏ Thiên được. Vậy nếu bây giờ rời khỏi anh ấy thì mày sẽ ra sao? Thế thì chết đi. Chấm hết mọi chuyện! - Nó cười ranh mãnh nhìn Thảo Anh.

- ... - Cô nàng không trả lời.

- Thế nào? - Nó nhếch môi cười nhìn Thảo Anh.

- Tao... - Thảo Anh ậm ừ.

- Thôi...đừng nói nữa! Nếu mày cảm thấy không thể sống thế này nữa thì hãy từ bỏ đi. Mày hiểu mà. Nếu tiếp tục thì người đau khổ là... - Nó nói tới đây thì ngừng, nhìn Thảo Anh nhoen miệng cười một cái rồi bước vào phòng tắm.

Thảo Anh nhìn theo dáng nó. Cuối cùng thì giữa Thảo Anh và Thiên đã có chuyện gì xảy ra?

Phòng số 1 - phòng của Vi và Khánh

“Bịch”

Sau khi chắc hai cái vali nặng trĩu của cả hai vào góc phòng, Vi ngồi phịch xuống chiếc giường, mồ hôi túa ra đầy trán.

Khánh thì ung dung ngồi sofa ở phòng khách xem TV một cách nhàn hạ. Đáng lẽ ra mấy chuyện khuôn vác này phải để con trai như Khánh làm nhưng cặp đôi này thích chơi trò công bằng nên cả hai quyết định chơi một trò chơi quyết định người xê mang hai cái vali. Bao búa kéo! Kết quả là vừa chơi hai bàn đầu Khánh đã thắng nên Vi mới cần rằng kiêng hai cái vali như búa tạ đó. Khổ thân nhỏ!?

Lê cái thân ra phòng khách, Vi nhìn Khánh bằng ánh mắt căm thù. Nhỏ tự hỏi hôm nay tên này ăn cái gì mà hên thế?

- Mệt không em yêu? - Khánh nháy mắt.

- Yêu iếc gì. Kinh quá! Tránh xa tôi ra. Tôi chưa giết anh vì mấy tấm hình đấy! Đừng có mà đụng vào tôi.
- Nhỏ xù long nhím.

- Thôi mà em... - Khánh nhìn nhỏ bằng ánh mắt cún con.

- Nhìn gì? - Nhỏ trợn ngược mắt lại nhìn tên này. Xem ra kế hoạch dụ dỗ nhỏ của Khánh phá sản rồi.

- Anh xin lỗi rồi mà... em muốn cái gì nữa? - Khánh chán nản nhìn nhỏ.

- Hừm...làm lỗi thì phải đền bù chứ nhỉ? - Vi làm mặt đắc thắng bước đến trước mặt Khánh.

Hiện tại thì Khánh đang ngồi ở sofa còn nhỏ thì đứng đối diện, một khoảng cách khá gần.

- Thế em muốn đền bù gì đây? - Khánh nhìn nhỏ cười gian.

- Đền gì à? Để em nghĩ xem. Em chưa nghĩ đến việc này. Hừm... - Nhỏ vất óc suy nghĩ mà không biết tên đối diện đang có một âm mưu khá “đen tối”.

Đột nhiên, Khánh cảm tay Vi kéo xuống làm nhỏ mất đà cúi người người hẳn. Mắt Vi căng tròn ra, chân tay cứng đờ...cái...cái gì thế này? Hẳn ta...hẳn ta dám...cường hôn nhỏ?

Vi không biết cơ thể lúc này bị gì, chỉ đơn giản là dờ ra, cứng ngắc và não bộ của nhỏ dừng như cũng tạm ngưng hoạt động. Khánh thấy Vi như thế thì cũng lấn tới. Tên này xoay người nhỏ đè xuống ghế sofa làm mắt Vi đã căng nạy còn căng hơn, mặt thì đỏ dần.

Gần cả phút sau, khi Vi sắp chết vì nghẹt thở thì Khánh mới chịu buông nhỏ ra. Ngồi thẳng lại, Khánh quay sang nhìn Vi, nhỏ mới từ từ ngồi dậy, mặt vẫn ngu ngu trông đáng yêu vô cùng.

- Sao vậy? Muốn nữa hả? - Khánh nhìn Vi cười ranh mãnh.

- ... - Vi không nói gì, mặt chỉ đỏ lên, mắt liếc xéo Khánh một cái, môi bất giác nở ra một nụ cười ác quỷ.

- Em sao vậy? Nụ cười đó là thế... - Khánh chưa kịp nói hết câu thì Vi đã chồm người lên đặt môi mình lên môi Khánh.

Lúc này thì tới lượt Khánh dờ người. Một hồi sau, nhỏ buông Khánh ra, đứng dậy bước vào phòng ngủ. Trước khi đi còn không quên quay lại nói với Khánh một câu:

- Anh hôn em một cái, em hôn anh một cái. Vậy là huê nhé! - Xong nhỏ còn nháy mắt.

- ... - Khánh nhìn nhỏ trân trân. Vi là một con người sòng phẳng đến thế sao?

...

Mọi chuyện nhanh chóng trôi qua. Đến khoảng 2g30 chiều, cả lớp tụi nó và ba nhỏ kia đều tụ tập lại ở sảnh lớn của resort.

- Bây giờ là thời gian vui chơi tự do của chúng ta. Các em có thể tham gia những hoạt động của resort. Ở đây có một khu trung tâm thương mại, ba sân tennis, 1 sân bóng, 1 khu suối nước nóng và các món ăn ở nhà hàng. Các em có thể tùy ý tham gia. Tuy nhiên, nhớ là chỉ trong khuôn viên resort thôi nhé! Bây giờ thì các em đi chơi đi! - Giáo viên phụ trách nói với cả lớp.

Nhiều tiếng xôn xao bắt đầu lan ra. Quả là khu resort của nhà Vi có khác. Đến một khu thương mại cũng nằm trong khuôn viên này. Thế mới biết nhà nhỏ giàu đến mức nào!!!

- Đi đâu đây? - Nó lên tiếng hỏi cả đám.

- Chúng ta đi mua sắm đi anh! - Cái giọng ngọt như mía lùi của Thiên Kim vang lên, kèm theo đó là hành động nũng nịu với Thiên.

- Chúng tôi không hỏi cô? Ở đây cô không có quyền lên tiếng. - Nó cất giọng, nhìn liếc Thiên Kim.

- Mà... - À ta tròng mắt nhìn nó nhưng chợt nhớ lại những chuyện đã xảy ra ban sáng thì cứ y như là con rùa rục cổ vậy. Nhìn rất đáng thương.

- Hừ...cô tính nói gì? - Vi sẵn tới.

- ... - Ắ ta cố gắng nhẫn nhịn.
- Thế nào? Sao không nói đi? Bình thường cô hung hăng lắm mà? – Nhỏ tiếp tục.
- ... - Thiên Kim vẫn mím môi cắn răng nhịn kẻo không bay mất cái mạng.
- Trông cô thật đáng thương! – Vi lắc đầu, tỏ vẻ thương hại.
- .. – Thiên Kim vẫn im lặng, hai bàn tay ả nắm chặt lại như đang cố kìm nén sự tức giận của mình.
- Vi...đi thôi đừng nói nữa! – Nó lên tiếng.
- Sao vậy? Đang vui mà? – Nhỏ nhìn nó bằng ánh mắt buồn bực.
- Thôi... - Nó nói.
- Ủm...đi thôi em. Tới trung tâm thương mại nhé! Đi mua ít đồ. – Trang nhỏ nhẹ.
- Dạ... - Vi nhăn mặt.

Cả đám bước đi, Vi kéo Khánh và Trang kéo Minh theo, bỏ lại hấn và Thiên cùng ba ả kia. Lúc đi ngang Thiên Kim, Thảo Anh liếc ả một cái rồi ngừng chân một chút, nói khẽ vào tai:

- Có vẻ mấy người đã học được một bài học rồi đấy nhỉ? Sức chịu đựng tốt đấy, nhưng tôi thì không nhịn được như vậy đâu. Cô đang khiến tôi ngứa mắt đó. Những chuyện cô làm thật sự rất chướng mắt, vì thế đừng làm mấy cái trò mèo với Thiên trước mặt tôi. Bằng không...cô sẽ chết trước khi con An nó ra tay. Chính tôi sẽ giết chết cô! – Thảo Anh nói bằng giọng giận dữ, pha lẫn đe dọa.

Cô nàng nói rồi bước đi thẳng chằng thềm ngoài lại. Mặc dù bản thân rất muốn nhìn gương mặt ả Thiên Kim xem biểu hiện của cô ta thế nào nhưng Thảo Anh lại không thể nhìn lại. Đơn giản vì nếu cô nàng quay đầu, bản thân cô sẽ không kiềm chế nổi nữa. Thiên đứng đó. Và chính Thiên là nguyên nhân khiến sự che giấu cảm xúc của Thảo Anh bị phá vỡ.

Trung tâm thương mại

Trung tâm thương mại nằm trong khu resort thuộc cỡ lớn với kiến trúc xây dựng theo kiểu phương Tây cổ kính. Khu thương mại này dành cho khách du lịch tại resort cũng như người dân ở đây đều có thể vào. Tụ nó từng bước đặt chân vào bên trong và chuẩn bị cho cuộc “tàn sát” quy mô lớn của mình.

Địa điểm đầu tiên tụ nó ghé qua là cửa hàng thời trang mang nhãn hiệu mà Thảo Anh từng làm khi đi du học. Tụ nó quét con mắt qua một lượt rồi đi xung quanh các giá treo đồ và chọn lựa.

- Thế nào? – Vi reo lên rồi cầm một cái đầm màu đỏ khá là quyến rũ ướm lên người.
- Vào thử đi. Tao thấy hợp với mày đấy! – Nó trả lời.
- Ủm...em mặc nó đẹp đấy! – Khánh gật đầu.
- Ủ! – Vi vui vẻ nói rồi tung tăng tung tấy bước vào phòng thay đồ.
- Chị Trang, Thảo Anh, hai người thế nào rồi? – Nó quay sang hỏi.
- Ủm...cái này thì sao? - Trang nhìn nó hỏi rồi đưa cái váy màu xanh ngọc lên cho nó xem.
- Vào thử mới biết. Nhìn thì thế chứ mặc lên thì mới thấy khác. – Nó nở một nụ cười tươi.
- OK. Chị vào thử đây! – Trang nói rồi nháy mắt với nó.

Hiện tại chỉ còn nó với Thảo Anh là chưa có cái nào thực sự vừa ý. Đối với nó, cái đồng váy đầm vướng va vướng vúi này chẳng có hứng thú chút nào. Thậm chí còn ghét cay ghét đắng cơ! Những loại trang phục này làm những hoạt động của nó dường như bị hạn chế bớt và như thế thì chẳng thoải mái gì. Bởi nó là một người ưa hoạt động kia mà?

Riêng với Thảo Anh, có vẻ những thứ như thế này thì lại hợp với cô nàng. Tuy nhiên hiện tại Thảo Anh chẳng thể quyết định chuyện gì. Trong đầu cô dường như chỉ còn ngừng đọng mỗi chữ “Thiên”. Tâm trạng

không tốt thì những thứ trước mắt Anh Anh hiện tại, dù có đẹp lộng lẫy, xa hoa hay cầu kì cô cũng chẳng thấy đẹp nổi.

- Tâm trạng mày cứ thế này thì không được rồi! – Nó lắc đầu ngao ngán nói với Thảo Anh.

- Tao còn thấy chán hướng hồ chi mày. – Cô nàng bậm môi.

- Đẹp những chuyện dư thừa ấy sang một bên đi. Tối nay có việc đấy. Không đơn giản đâu. Nếu mày cứ để tình cảm chỉ phôi như hiện tại thì tao e tối nay mày phải ở lại đây thôi. Lần này nhận 4 lô hàng nên nguy cơ bọn cớm đánh hơi được là rất cao. Tao chắc chắn rằng bọn chó săn ấy sẽ rất đông đấy. Như vậy mà mày cứ ngu ngu ngơ ngơ thì biết làm sao? – Nó nghiêm mặt lại, nói nhỏ với Thảo Anh để Khánh và Minh không nghe thấy.

- Tao biết rồi. Có địa chỉ nhà kho chứa hàng rồi chứ? – Thảo Anh gật đầu rồi hỏi tiếp.

- Rồi. Quận 4, đường XZ, số xxx. Cách cảng Nha Trang gần 80km. – Nó nói.

- Vậy à? Cũng không gần nhỉ? – Thảo Anh mặt lạnh tanh.

- Ừ. Vì vậy chuẩn bị tinh thần ổn định vào. Nếu không, tối nay tao buộc mày phải ở lại thôi. – Nó nói rồi bước về phía phòng thử đồ mà Vi vừa bước ra.

Thảo Anh nhìn theo nó, cố gắng che dấu cái thở dài nặng nề và đôi mắt đượm nỗi buồn của mình. Cô nàng sau khi hít sâu một cái cũng bước theo sau nó.

Hiện tại, Vi đang thử một cái đầm màu đỏ, cổ tay, cổ rộng, đuôi váy hơi xoè, dài quá gối một tí có vài bông hoa trắng li ti điểm phía đuôi váy. Trông rất dịu dàng. Phần eo làm bằng vài thun, bó sát làm tôn lên vòng hai nhỏ xinh của Vi. Nhìn đơn giản nhưng khi nó ở trên người Vi thì lại trở thành một kiệt tác khiến mọi người ngược nhìn, đặc biệt là Khánh.

- Thế nào? – Nhỏ nhìn nó hứng khởi nói.

- Đẹp đấy. Đứng đấy đi, tao chụp hình cho. – Nó nói rồi lôi điện thoại ra chụp cho Vi một pô ảnh.

Dù Vi cũng không hiểu nó chụp làm gì nhưng cũng làm dáng, phồng má ra nhìn rất dễ thương. Xong, nhỏ hỏi nó:

- Đây...chụp làm gì vậy?

- À...post facebook câu like. Hihi...– Nó nói, mặt tỉnh bơ.

- Mày... - Mặt Vi đỏ lên vì tức. Nhỏ tức vì mình lại là phương tiện câu like của nó! Bạn bè thế đấy. Thử hỏi tức không cơ chứ? *-*

- Hehe...hạ hoá đi... - Nó vuốt ngực giúp Vi nuốt cục tức vào trong.

- Hừ...tao xử mày sau...! – Nhỏ liếc nó.

- ... - Nó chẳng thể nói gì, chỉ ngậm ngùi nuốt nước bọt trong sự ớn lạnh mà thôi.

Đúng lúc đó, Trang bước ra khỏi phòng thử đồ với bộ váy áo màu xanh ngọc rất trẻ trung. Chiếc váy cúp ngực, có điểm giống bộ váy của Vi là những bông hoa trắng li ti nhưng lại điểm ở trước ngực, được chít eo và xoè ra, phía đuôi váy có viền ren trắng rất nữ tính.

- Đẹp đấy...khá giống cái của Vi... - Nó tấm tắc.

- Tất nhiên rồi. Milana là nhãn hàng với các hoạ tiết đơn giản mà. Tuy đơn giản nhưng nó lại làm tôn lên nét đẹp giản dị và trong sáng. Hoạ tiết này là đặc trưng đấy! – Thảo Anh lên tiếng.

- Đúng là cựu nhân viên có khác nhỉ? – Minh nói.

- Quá khen... - Thảo Anh nhìn Minh cười mỉm một cái.

- Ok...vậy lấy hai bộ này đi rồi chúng ta đi tiếp! – Nó nói.

- Ừ... - Mọi người đồng thanh.

7g tối

Hiện tại, đã tới giờ ăn tối và tất cả mọi người đang vui vẻ đi đến nhà hàng của khu resort để thưởng thức một bữa tiệc buffet thượng hạng. Tuy nhiên, trong lúc đó, có bốn con người lại không thể đi ăn, không ai khác chính là tụi nó!

Phòng của Vi - Khánh

- Chúng ta đi ăn tối thôi! – Khánh ngồi dậy khỏi ghế sofa.
- Thôi...anh đi đi. Em bận chút chuyện với tụi con An, không đi ăn được đâu! – Nhỏ lắc đầu nguầy nguậy.
- Chuyện gì thế? – Khánh tò mò tiến sát lại gần nhỏ hỏi.
- Hi...chút chuyện riêng ấy mà. Anh không cần quan tâm thế đâu. – Nhỏ cười nhẹ rồi nắm tay kéo Khánh sát lại gần.
- Nếu em không muốn nói thì thôi vậy mà tư thế này là thế nào đây? – Khánh nhìn Vi nói, mặt hiện rõ một chữ ĐẾU.

Tuy nhiên, Khánh hỏi vậy cũng không có gì là sai bởi tư thế cả hai lúc này rất chi là mờ ám. Vi thì ngồi trên thềm cửa sổ phòng, hai tay vòng qua cổ Khánh còn tên này thì đứng sát với nhỏ. Thiếu 1cm nữa là người cả hai chạm nhau luôn rồi.

- Thế anh muốn sao? – Nhỏ nhếch mép cười.
- Thế này này! – Khánh nói rồi đẩy thẳng nhỏ vào cửa sổ, cúi mặt xuống và...kiss.
- ... - Nhỏ không kháng cự hay mất thao láo mở nữa mà nhắm mắt đáp trả.

Gần 2 phút sau, hai con người mới chịu thả nhau ra khi chuẩn bị chết vì đứt hơi. Sau một hồi hít lấy hít để mở không khí, Vi nhìn Khánh, bảo;

- Thôi...anh đi ăn đi. Trễ là hết thức ăn đấy!
- Ừm...vậy thôi. Bye em yêu... - Khánh nói rồi đặt nhẹ lên má nhỏ một nụ hôn và bước ra ngoài.

Nhỏ mỉm cười nhìn theo Khánh nhưng khi cánh cửa vừa đóng lại thì nụ cười ấy tắt ngấm. Đôi mắt tràn ngập niềm hạnh phúc ban nãy thay bằng ánh mắt đượm buồn và lo âu.

Bây giờ thì hạnh phúc thế đấy...nhưng sau này thì sao? Khi Khánh biết sự thật về con người nhỏ, về con quỷ khát máu giết người chẳng biết gớm tay thì sẽ thế nào? Nhỏ đã bước chân vào con đường của một sát thủ chuyên nghiệp cho D.E.A.T.H đồng nghĩa với việc muốn dứt ra rất khó và nguy hiểm là luôn luôn có. Nhỏ không muốn liên lụy tới Khánh đâu.

Nhỏ sợ rằng một ngày Khánh biết, đến lúc đó, hẳn ta sẽ kinh tởm nhỏ, ghê sợ nhỏ, nhìn nhỏ bằng ánh mắt khinh bỉ bởi nhỏ giết người. Không phải một mà rất nhiều!

...

Bên phòng Minh và Trang cũng vậy, sau khi đuổi khéo Minh ra, Trang tới phòng nó.

Đến trước cửa, Trang gặp Vi cũng vừa tới và cả hai cùng bước vào. Bên trong, nó và Thảo Anh đã ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, chuẩn bị cho buổi họp lên kế hoạch thật kĩ lưỡng việc vận chuyển 4 lô hàng về kho an toàn. (Còn tụi nó nói cái chi thì Cat pó tay nhák! Tụi nó đá bay Cat rùi...)

Riêng về phía hấn thì sau khi gấp đầy một đĩa thức ăn thì cả bốn ngồi xuống một cái bàn trống. Thiên lên tiếng trước:

- Tối nay...tao e là phải phiên tụi mày một chuyện! – Giọng anh nặng nề.
- Chuyện gì? Bọn bè với nhau cả, làm gì mà nặng nề thế? – Khánh vỗ vai Thiên.
- Vì chuyện này khá nguy hiểm nên... - Thiên đang nói thì hấn cắt ngang.
- Chuyện gì?

- Tối nay...có 4 lô vũ khí cập cảng Nha Trang... - Thiên nói.
- Thì sao? - Minh cau mày.
- Phải bảo vệ 4 lô hàng ấy bằng mọi giá và đưa về kho an toàn trước khi bị bọn cớm tóm hết. - Mặt Thiên căng thẳng.
- Hả? Lậu à? - Khánh giật mình.
- Tương đối là vậy. - Thiên không biết giải thích vì sao. Lậu thì cũng không hẳn vì đây là hàng D.E.A.T.H tuy nhiên nếu đường đường chính chính mang vào vì ai chẳng nghi ngờ cơ chứ? 4 lô vũ khí là số lượng không ít!
- Sao mày lại làm chuyện này? - Hấn lên tiếng hỏi.
- Không...người nhận hàng không phải tao. Người chịu trách nhiệm lô hàng ấy là...là... - Thiên ấp úng.
- Là ai? - Khánh lo lắng.
- Là...tụi nó! - Minh nói tiếp. Nghe bao nhiêu anh cũng hiểu đây là lô hàng của D.E.A.T.H.
- Tụi...An, Vi, Thảo Anh và Trang ấy hả? - Hấn cau mày.
- Ủm...và người chỉ huy là An! - Thiên miễn cưỡng gật đầu.
- Gì cơ? - Hấn và Khánh cùng hét.
- Suyt...im lặng cái coi! - Thiên và Minh giật nảy mình bịt miệng hai thằng bạn. Lớn tiếng lộ chuyện này ra ngoài có mà nguy to à?
- Sao...sao lại thế được? - Khánh lắp bắp như thể không tin.
- Sự thật là tụi nó, hai đứa bây không hiểu hết được đâu. Kể cả những việc tụi nó đã, đang và sẽ làm... - Thiên mệt mỏi.
- Không lẽ họ không sợ sao? - Hấn lên tiếng.
- Sợ không có trong từ điển của tụi nó đâu!Vả lại sợ thì được gì? Đây là công việc và con đường tụi nó quyết định bước cơ mà? - Thiên rầu rĩ trả lời.
- Thế nào? Giúp chứ? - Minh lên tiếng.
- Ủm...nhưng mấy giờ? - Khánh sốt sắn hỏi.
- 10g là lô hàng cập cảng thế nên ít nhất 9g30 là tụi nó phải có mặt rồi. Khi tụi nó khởi hành, chúng ta sẽ theo đuôi.
- Nhưng mày biết địa chỉ chứ? - Hấn hỏi.
- Biết, tao đã lén cái con chip và máy An nên mọi dữ liệu có trong điện thoại nó tao đều biết. Kể cả địa chỉ kho để lô hàng mà người đó nhấn cho nó. - Thiên chặm rãi.
- Người đó? Người đó là ai? - Khánh và hấn cùng thắc mắc.
- Một người tai to mắt lớn, rất có quyền uy mà tốt nhất là đừng bao giờ động vào... - Minh nói tới đây, cuộc đối thoại của cả bốn đều kết thúc. Mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của bản thân, tuy nhiên, lại có một điểm tương đồng là đều nghĩ về người con gái của cuộc đời mình.

17. Chương 17: Phải! Anh Sợ! Nhưng Điều Khiến Anh Sợ Chính Là

9g tối

Đây chính là thời điểm mọi chuyện sắp sửa bắt đầu. Vi và Thảo Trang viện cớ sang phóng nó và Anh Anh chơi tới sáng để ra khỏi phòng mà Khánh và Minh không nghi ngờ. Cả hai đều nghĩ mình đã thành công nhưng nào biết rằng trong lòng hai người con trai đó đang những lửa đốt vì những chuyện hai cô nàng vướn vào...

“Cạch”

Khép cửa phòng nó lại cẩn thận, Trang và Vi nhận bộ đồ trong tay nó rồi thay ra.

Nó mặc một cái quần jean đen bó dài, cộm theo chiếc áo ba lỗ đen và giày cao gót. Dưới cái cổ thanh tú trắng ngần của cô chính là dấu hiệu của người đứng đầu của nhóm sát thủ nổi tiếng bậc nhất – Venus – chính là hình xăm một bông hoa hồng đen với đầy gai nhọn. Không một ai biết Tứ ma nữ làm việc dưới tay ai và ai là sẽ tầm ngắm của họ.

Anh Anh thì mặc cái quần jean trắng dài, áo thun màu hồng nhạt và áo khoát da đen, chân đi đôi boots àu đen làm cô nàng trở nên khác lạ so với thường ngày. Mu bàn tay trái của cô nàng có hình xăm một bông hoa hồng đen có gai màu đỏ - là biểu tượng của Đông ma nữ và là người dưới quyền của nó.

Đợi một hồi, Vi và Trang cũng bước ra. Vi mặc quần jean đen và áo thun đỏ, có khoát cái áo jean lửng màu đen đen ngoài, chân mang giày cao gót đen. Giống với Thảo Anh, mu bàn tay cô nàng cũng có hình xăm y hệt nhưng lại nằm ở mu bàn tay phải – biểu tượng đặc trưng của Nam ma nữ.

Một chiếc quần jean bó bạc màu, áo ba lỗ màu xám cổ rộng, giày cao gót màu đen là những gì Trang mặc trên mình. Tất nhiên là trên người cô cũng có một hình xăm tượng trưng của Tây ma nữ, nhưng nó không nằm ở tay, ở chân...mà là ở trước ngực. Đây cũng chính là lý do cô mặc áo cổ rộng.

- Sẵn sàng rồi chứ? – Nó lên tiếng hỏi, giọng lạnh như Nam Cực cùng gương mặt không một sắc thái.

- Rồi! – Câu trả lời đồng thanh đầy cương quyết của ba cô gái nhỏ còn lại.

- Lên đường. – Nó nói một câu ngắn gọn nhưng đầy sức tích rồi bước ra ngoài.

Trang, Thảo Anh và Vi thấy vậy thì đi theo nó. Ở một nơi không xa, có bốn con người nhìn thấy và cũng lẳng lặng đi theo.

...

“Kẹt”

Tiếng phanh xe của hai chiếc moto đen và một chiếc xe hơi chống đạn cực tốt vang lên lên bên cạnh Nha Trang yên ắng trong màn đêm.

Cả bốn nhanh chóng bước xuống xe và tụ lại.

- Xung quanh đây bị bao vây rồi! – Nó nói một câu khi nhìn vào một cái máy với đầy kẹt những chấm đỏ hiện trên màn hình.

- Cóm à? – Vi nhàn nhạt hỏi.

- Chắc vậy! – Nó gật đầu.

- Giờ là 9g35, 25 phút nữa tàu cập bến, trong lúc đó cho người dọn bớt bọn cớm đi. Làm gọn gàng vào một chút và đừng để bọn còn lại phát hiện. Chúng mà gọi cứu viện thì khó cho ta đấy! Ra lệnh là giết chứ không phải đánh ngất! Giết được thằng nào thì dùng thuốc làm phân huỷ xác, chỉ cần chờ khi chuyển hàng này hoàn thành trước sáng mai thì những cái xác đó đã không thể nhận dạng nữa rồi. Chúng ta không đeo mặt nạ nên nguy cơ bị phát hiện là rất cao. Tên nào để sống mất một thằng thì không về được tổ chức đâu! – Nó lạnh lùng ra lệnh.

- Ừm... - Trang gật đầu rồi đi dọi điện thoại cho ai đó.

“Tôi...Tây ma nữ.”

“...”

“Giết bọn cớm xung quanh đây đi. Làm cho gọn vào, dùng thuốc phân huỷ xác.”

“ ... ”

“Được...làm tốt vào. Để sống một thằng thì về mà chịu tội.”

“ ... ”

“Tôi biết rồi. Làm việc đi.”

Trang cúp máy và quay lại chỗ nó đang đứng.

- Chị cho người xử lí rồi. – Trang nói với tụi nó.

- Ừm...Ellie, tao mượn con dao. – Nó gật nhẹ đầu, quay sang nói với Vi. (Những lúc tụi nó đang làm nhiệm vụ hoặc đi đến bar, Cat sẽ gọi bằng tên khác vì tụi nó không thể để lộ tên thật).

- Đây...mày tính làm gì vậy? – Ellie đưa nó con dao găm mà chuôi dao được mạ vàng và chạm trổ hình bông hoa hồng có gai.

- ... - Nó không trả lời, chỉ cầm con dao và dồn lực vào tay, nó ném.

Trong bụi cây gần đó, có bốn con người đang lén lút thậm thụt. Bỗng dưng, cả bốn giật mình đứng hình khi một con dao cắm “phập” vào gốc cây ngay sát sau lưng cả bọn. Nguy hiểm hơn là...xích xuống xịu nữa là ngay đầu một tên!

- Muốn theo dõi à? – Nó cất chất giọng lạnh lẽo của mình lên.

- ... - Cả bốn vẫn im lặng, mong lá nó thấy thế thì sẽ nghĩ mình lầm.

- Đừng cố qua mặt tôi. Ra đây hoặc một con dao khác sẽ cắm trúng ngay đầu cậu luôn chứ không phải là ở phía trên nữa đâu Khánh à! – Nó tiếp tục.

Đến lúc này cả bốn tên trong lùm cây mới bắt ngờ? Sao nó biết là tụi hần? Và sao nó biết rằng người suýt chết vì con dao lại là Khánh? Hơn hết, sao nó biết con dao ấy nằm trên đầu tên ấy?

Riêng về phần tụi nó, Ellie thì giật thót người khi nghe đến cái tên Khánh còn Vanessa thì thoáng chút dao động trong đôi mắt, tuy nhiên, ngay sau đó, về lạnh lùng lại quay về trên gương mặt cô nàng. Thậm chí nó còn lạnh hơn trước nữa kia.

Bốn chàng trai nhà ta, từ từ đứng dậy sau lùm cây và bước từng bước lại.

- Đên đây làm gì? – Nó đứng quay lưng lại với bốn tên tụi hần, hỏi.

- Anh...lo...cho em! – Thiên chần chừ nói.

- Tôi cần sao? – Nó lại hỏi.

- Em... - Thiên nhún người nhìn nó, cả ba tên còn lại cũng vậy.

“Click”

Nó lên nòng súng quay người lại chìa vào đầu Thiên. Khoảng cách từ cây súng ngắn có gắn giảm thanh trên tay nó đến cái đầu của Thiên chỉ vón vện chưa tới 1m. Một cự li khá gần.

Ellie, Vanessa và Jersey cũng nhìn nó, muốn tiến lên cản nhưng chần chừ không dám bước lên. Cả ba biết nó sẽ không làm điều gì dại dột đâu, nhất là giết chết người anh hai yêu quý của mình. Thế là cả ba chỉ lạnh lùng đứng phía sau nó nhìn.

- Em...em làm cái gì vậy? Bỏ cây...cây súng đó xuống đi! – Minh hoảng.

- Đứng im! – Jersey cất tiếng. Cái giọng dịu dàng thường ngày bây giờ lạnh toát khiến Minh đơ người không dám làm gì nữa.

- Sao thế? Lên cản nó đi chứ? Không lẽ để nó giết Thiên sao? – Đến lượt Khánh.

- Anh không có quyền lên tiếng. – Đến lượt Ellie, nhỏ cũng khiến Khánh gặp tình trạng y như Minh.

- Em à... - Thiên nói.

- Im. Không xem tôi ra gì sao? Không xem luật của tôi ra gì à? – Nó giương cặp mắt sắc lạnh nhìn Thiên.
 - ... - Thiên không trả lời.
 - Anh biết hậu quả của việc làm này chứ? – Nó nhếch môi cười nhạt.
 - Chết! – Thiên buông ra đúng một chữ.
 - Phải? – Nó gạt đầu, hài lòng với câu trả lời, mặc cho hấn và Khánh giật mình nhìn nó.
 - ... - Thiên không nói nữa.
 - Vậy sao còn làm trái lệnh tôi? – Nó tiếp tục.
 - ... - Anh không nói gì bởi vì biết rằng dù có nói gì cũng chẳng được.
 - Có vẻ anh biết mà vẫn muốn thử làm trái lệnh nhỉ? – Nó siết chặt tay cầm cây súng.
 - Nhưng... - Đến lúc này, hấn lên tiếng nhưng câu nói của hấn bị chặn lại bởi một âm thanh khô khốc...
- “Đoàngggg...”

Mọi thứ nhưng dừng sờ trước âm thanh ấy. Không gian như chìm xuống, tất cả mọi người đều mở to con mắt nhìn. Nó...nó đã...nổ súng? Phải! Nó đã bóp cò. Một viên đạn từ nòng súng vọt ra, thẳng tiến mục tiêu mà phóng tới. Và viên đạn ấy xé toạt thời gian và không gian, cắm vào ngay giữa vầng trán. Máu...từng giọt máu chảy xuống...một thân ảnh ngã vật ra sau...

Ba cô gái tròn tròn con mắt, hết nhìn khẩu súng đến nhìn nó. Sau cùng cũng lạnh lùng quay đi không quan tâm bởi...kẻ lãnh trọn viên đạn đó, không phải Thiên...mà là một thằng cớm núp phía sau bụi cây sau lưng Thiên!

- Em... - Thiên một lúc sau hoàn hồn thì mới lên tiếng.
- Đây là lần đầu tiên, duy nhất và cũng là lần cuối cùng. Sẽ không có lần nào nữa đâu. Lần sau viên đạn ấy sẽ cắm vào đầu anh đấy Thiên, chứ không phải vào đầu thằng cớm xấu số ấy! – Nó nói rồi hạ súng xuống.
- Anh biết rồi. – Thiên giật nhẹ đầu.
- Còn đây nữa... - Nó nói rồi ném một cái gì đó khá nhỏ xuống đất. Là một con chip.
- Đây... - Thiên giật mình, đây chẳng phải con chip anh gắn vào điện thoại nó sao?
- Sao anh lại chơi cái trò trẻ con này? Anh thấy cách này hiệu quả à? – Nó hỏi.
- Chỉ là anh không muốn em giấu những chuyện này nên mới làm thế.
- Đừng có chọc cười tôi! Cách này vô ích thôi. Đừng tưởng tôi không biết gì.
- Xin lỗi. – Thiên cúi mặt.
- Jersey, đứng đó làm gì...giải quyết tên cớm vừa rồi đi. Nhanh lên. Làm cho hấn ta không còn nhận dạng được ấy. – Nó nói.
- Ủ... - Jersey gạt đầu rồi bước nhanh đi.
- Còn Ellie, Vanessa. Đi mở đường. – Nó quay sang nói.
- Rồi... - Ellie gạt đầu rồi đi với Vanessa.
- Bốn người cũng đi với hai đứa nó đi. – Nó nói với tụi hấn.
- Vậy còn em? – Minh cất tiếng.
- Tôi ở lại với Jersey lấy hàng.
- Anh sẽ ở lại cùng em. Em ở lại một mình nguy hiểm lắm! – Thiên đề nghị.
- Không! Đây là lệnh! – Nó gắt giọng.

- ...Ừ...được. Tôi biết rồi...thưa Venus! – Thiên im lặng một hồi rồi lạnh mặt rồi quay lưng đi.

Hắn và Khánh ngạc nhiên. Venus? Đây chẳng phải là cái tên của Bắc ma nữ - tên sát thủ số 1 sao? Vậy, Venus là nó à? Thế Vi, Trang, Thảo Anh là ba người còn lại của Tứ ma nữ sao? Mọi chuyện sao mà khó hiểu vậy?

“Kìt...”

Hai chiếc xe moto đen bóng của Ellie và Vanessa thẳng gấp lại. Theo sau là hai chiếc oto đen cũng phanh xe theo.

Hai đứa nó bỏ mũ bảo hiểm xuống rồi bước từ từ lại. Nơi đây là khu đất trống, là nơi thông từ cảng Nha Trang đến con đường chạy thẳng tới nhà kho nhanh nhất. Nhiệm vụ của hai cô gái nhà ta là dọn hết những kẻ ngăn cản ở đây để chốc nữa, xe chở hàng có thể dễ dàng đi qua mà không có cản trở.

Bốn chàng trai đi theo sau, vẫn không cất lên bất cứ một tiếng nói nào.

- Ra đây hết đi. Tôi không muốn đi đánh lén từng người đâu! – Ellie nhỏ nhẹ cất lên tiếng nói lãnh khốc của mình.

Vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Mọi thứ như vẫn chìm vào im lặng...

Lát sau, mấy thằng to con từ từ bước ra đứng muốn chặn kín cả khu đất rộng lớn. Bọn chúng có tên bước từ trong bụi cây ra, có tên từ trên cành cây phóng xuống, lại có lên từ góc khuất gần đấy bước tới...nói chung là núp ở rất nhiều chỗ.

- Không phải cóm à? – Vanessa thắc mắc.

- Hahaha...bọn mày nhầm rồi. Ở đây chỉ có bọn tao – bang Đại Bàng mà thôi. Cóm lo bao vây cảng Nha Trang hết rồi! Hahaha... - Một thằng mặt sẹo, bụng phệ bước ra cười to tiếng.

- Bang Đại Bàng? – Minh nhú mày.

- Phải? Bọn mày sợ rồi chứ gì? – Tên đó tiếp tục.

- Mày đến đây làm gì? Ở đây không có việc cho bọn chúng mày. – Thiên gắt.

- Oho...đừng mạnh mẽ thế chứ? Theo bọn tao biết, hôm nay Tứ ma nữ lừng danh sẽ có một chuyến hàng khổng lồ. Chính vì thế nên bọn tao quyết định tới đây và kết liễu bốn con ma nữ ấy. Sau đó thì bang bọn ta sẽ nổi như cồn, còn trên cả thế giới ấy chứ? Hahaha... - Hắn ta cười nhưng giọng cười đó nhanh chóng bị cắt ngang bởi hai từ của Ellie.

- Nhảm nhí!

Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn vào nhỏ, trừ Vanessa và bọn hắn. Tên cầm đầu bụng phệ kia thì tức không chịu nổi. Hắn ta quát:

- Láo! Mày là con nào? – Hắn ta trừng trừng mắt.

- Là kẻ đã từng tha mạng ày! Là Ellie Trương! Là nữ minh tinh màn bạc nổi tiếng của nước Anh. Là tiểu thư độc nhất của tập đoàn tài chính Ngọc Bảo lừng lẫy. Là chị ba của bang Killing và được mệnh danh là “Ellie angel”. Hơn hết...hừ... và là Nam ma nữ lừng danh mà mày đang nhắc đến! – Ellie nhếch môi khinh khỉnh.

- Mày...mày...mày là...là... - Hắn ta ấp úng.

Lúc này hắn ta đang rất lo sợ. Phải rất sợ! Làm sao hắn ta quên được cái ngày mà mình khiêu chiến với bang Killing cơ chứ? Đó là cái ngày thảm nhất cuộc đời hắn. Hôm đó, hắn đã phải trả cái giá quá đắt vì dám động đến Killing. Năm nhát dao vào bụng có phải là quá nhiều? Đối với hắn, năm vết sẹo trên bụng do năm nhát dao ấy để lại là vô cùng nhục nhã. Ai đời con trai lại bị như thế dưới tay một đứa con gái cơ chứ? Và người đã liên tục đâm hắn chính là Ellie Angel!

Lúc ấy hẳn ta không hề biết mặt Ellie vì những người đứng đầu Killing đều mang mặt nạ. Đến bây giờ hẳn mới biết mình đã động vào cái ổ kiến lửa “không nên đụng và nên tránh xa”! Tuy nhiên, tất cả mọi thứ bây giờ đều đã quá muộn.

- Sao nào? – Ellie nhếch môi.

- Mày...mày muốn gì? – Hẳn ta nhìn nhỏ, đề phòng hỏi.

- Như cách đây 1 năm! Nhưng có vẻ lần này tao phải chiêu đãi mày tận tình hơn ...trước nhỉ?

Tên ấy hẳn hùng nhìn Ellie, trong lòng tự nhủ phải bình tĩnh lại...

Trong khi ấy, ở phía sau, Vanessa đang liên lạc với nó qua cái bộ đàm nhỏ gắn ở tai:

“Ở đây không có cớm.” – Vanessa nhàn nhạt nói.

“VẬY Ạ?”

“Ừ...ở đây gồm khoảng 300 tên bang Đại Bàng. Bọn nó bảo cớm đã siết chặt vòng vây ở cảng hết rồi.”

“Được...lo sạch sẽ chỗ ấy đi. 15p!” – Nó nói nhẹ nhàng nhưng mang tính mệnh lệnh khá cao.

“Ok! Nhưng nếu thế thì làm sao đưa xe hàng đi qua được?” – Vanessa gạt đầu chắc nịch nhưng nhanh chóng thắc mắc.

“Đừng lo, chúng ta sẽ đi đường khác.” – Nó trả lời.

“Ừ...biết rồi!”

“Sau khi xong, liên lạc và tao sẽ đưa tiếp lệnh.”

“Được.”

“Nhớ...Giết và Đốt!” – Nó nói xong câu cuối thì ngắt liên lạc...

Sau khi hoàn thành cuộc đối thoại với nó, Vanessa hướng đôi mắt của mình tới Thiên như ngằm ra hiệu gì đó mặc dù bản thân chẳng hề muốn nhìn mặt Thiên. Anh thấy đôi mắt ấy thì nhẹ gạt đầu, kéo bọn hắn bước xa ra một tí.

Vanessa thấy vậy thì gạt đầu tỏ vẻ hài lòng rồi cũng bước tới bên Ellie, nói:

- Lệnh từ Venus: Giết sạch!

Sau khi câu nói ấy vừa được buông ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn, 300 tên đứng kia sững hết cả người. Tên cầm đầu mãi một lúc sau mới hoàn hồn mà nói lớn, mặc dù giọng vẫn còn khá run:

- Mày...đừng có...mơ! Tụi tao hơn...hơn...300 thằng thì làm sao mà hai đứa...đứa con gái như tụi mày đánh nổi?

- Thử không? – Vanessa nhếch môi rồi chuyển động nhanh nhẹn.

“Đoàng”

Tiếng súng vang lên và ngay lập tức, tên cầm đầu ngã xuống với một cái lỗ xoáy sâu vào ngay giữa trán.

Tất cả mọi người đứng yên, sững sờ nhìn Vanessa và khẩu súng còn đang vương khói trên tay cô nàng. Sao một đứa con gái lại có thể gan đến mức ấy?

Lúc này, hẳn và Khánh còn khá là bất ngờ trước những chuyện mà cô bạn mình làm. Khánh nói lắp:

- Cô...cô ấy...vừa giết người...

- Ừm... - Thiên gạt đầu.

- Nhưng sao mày bình thản vậy? Giết người là có tội đấy! Mày không lo cô ấy bị bọn cớm bắt à? – Khánh quay sang nhìn Thiên.

- Nếu cô ấy có thể bị bắt thì bây giờ cô ấy đã không đứng đây rồi. Tên đó đâu phải người đầu tiên mà Thảo Anh ra tay? –... Thiên nhân nhật trả lời.

- Không lẽ...họ thật sự là... - Hấn lạnh nhặt hỏi.

- Ủ...là MA NỮ! – Minh nhếch môi.

- Không...thể... - Khánh bặm môi.

- Đừng tỏ ra bất ngờ vậy. Số người bị giết dưới tay Trang và Thảo Anh có thể lên đến con số hàng trăm nhưng Vi và An thì là ở con số hàng ngàn đó! Vi ra tay còn tàn nhẫn hơn nhiều! – Minh vỗ vai thằng bạn nói.

Câu nói vừa kết thúc, Khánh ngay lập tức hướng ánh nhìn của mình về phía Ellie. Cô gái hấn yêu thật sự không phải là một thiên thần như bao người vẫn nghĩ?

...

Mấy thằng to con thấy thằng cầm đầu chết không kịp ngáp thì đặng đo không biết có nên nhào tới không. Sau một lúc chần chừ thì có một tên gần đấy nhào vào tụi nó trước.

Hấn ta tung một cú đấm nhằm thẳng vào mặt Ellie! Một cái liếc mắt, nhỏ đưa một cánh tay thanh mảnh của mình lên đỡ cú đấm uy lực ấy. Nhanh chóng khoá tay tên đó ra sau lưng, nhỏ đẩy mạnh hấn té nhào xuống đất đập đầu. Máu tuôn ra từ vị trí va chạm, hấn loạng choạng đứng dậy rồi lại tiếp tục xông vào.

Ellie xoay người, tặng cho hấn một cú đá ngay đầu khiến hấn tiếp tục ngã xuống đất. Vanessa lên tiếng:

- Không có thời gian chơi trò mèo vờn chuột đâu! Venus chỉ cho 15p xử lí!

- Ủ! – Ellie cười rồi gạt đầu nhưng ngay sau đó, nụ cười biến mất.

Nhỏ từ từ tiến lại gần tên xấu số, lôi con dao găm ra và đâm thẳng một nhát vào tim rồi rạch một chữ “R” to tướng ngay bụng hấn. “R” mang nghĩa là “Rose”, biểu tượng của Tứ ma nữ.

Cầm con dao nhỏ còn đang nhỏ từng giọt máu tươi xuống đất đứng dậy, Ellie đưa con dao lên miệng, liếm những giọt máu còn sót lại trên con dao. Hành động này khiến tất cả cảm thấy rùng rợn. Dù biết trước là nhỏ sẽ làm vậy nhưng Vanessa lẫn Thiên và Minh vẫn đều phải rùng mình một cái. Ellie giống một con vampire vậy!

Khánh thì ngạc nhiên tột độ, cứ luôn tròn xoe con mắt chứng kiến cảnh tượng này.

- Cô ấy...cô ấy đang... - Khánh lắp bắp.

- Đừng ngạc nhiên thế.Vi là một con quỷ. Chính xác hơn là một ma nữ đúng như tên gọi của mình. Bình thường, Vi rất đáng yêu nên những người tiếp xúc với nó đều nghĩ nó là thiên thần. Nhưng sự thật, số phận đã biến nó thành con quỷ với hai bàn tay nhuộm đầy máu tươi. Tuy nhiên, để cái ranh giới giữa một thiên thần và một ác quỷ trong người nó bị phá vỡ cần có một chất xúc tác. Nếu không có cái chất này, nó sẽ không thể tiếp tục tàn nhẫn ra tay... - Minh nói, giọng chậm rãi khá buồn.

- Là máu sao? – Khánh như vỡ lẽ.

- Phải. Mùi vị của máu khiến cho cái ranh giới kia bị phá vỡ và dòng máu ác quỷ trong nó sẽ lại trở dậy. Chính điều đó đã làm nên một Nam ma nữ đầy ắp sự tàn nhẫn. – Minh giọng có chút đó rất suy tư và mệt mỏi.

- Bảo Vi... - Khánh hướng đôi mắt của ình về hướng của cô gái với thân hình mảnh dẻ - người đã khiến trái tim hấn biết thế nào là rung động. Tại sao em lại ra nông nổi này?

Sau khi ra tay với tên xấu số ấy, không đợi bọn bên kia, Vanessa và Ellie đều lao vào giải quyết nhanh gọn.

Trong lúc ấy, nó và Jersey đang ở bến cảng và đợi chuyển hàng.

- Gửi toạ độ về trụ sở. Yêu cầu họ thông báo chính xác có bao nhiêu tên cớm đang ở xung quanh đây. Đường máu hướng Đông – Bắc không thể di chuyển được nữa, tìm đường khác đi! – Nó lạnh giọng ra lệnh.

- Được. – Jersey gật đầu và thực hiện những chỉ thị của nó.

Nó thì chăm chú nhìn thẳng ra cảng biển, tay thì vẫn lướt nhẹ trên... chiếc điện thoại. Khẽ cau mày, nó cúi xuống nhìn và ấn gọi cho ai đó.

“Alo...” – Giọng một tên con trai.

“Anh nhớ vụ 4 lô hàng rồi chứ?” – Nó nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

“Ừ”

“Bắt đầu ra lệnh theo kế hoạch đã bàn trước đó đi Kiệt (Nhân vật đã từng xuất hiện ở chap 14, là tổng giám đốc tập đoàn Vương Hải, nơi mà tụi nó từng ghé lấy vũ khí ấy!)” – Nó nói.

“Được” – Kiệt trả lời rồi dập máy.

Lưu Hải Kiệt (23t): Là tổng giám đốc tập đoàn Vương Hải có máu mặt trong khu vực Đông Nam Á, là con người đẹp trai, tốt bụng nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn. Cũng là một sát thủ giỏi của D.E.A.T.H , biệt danh Kei và là con trai út của người đứng đầu D.E.A.T.H – thầy bọn nó.

Gác máy, nó khẽ cong môi lên thành một nụ cười đắc thắng. Jersey tiến về phía nó, nhẹ nhàng nói:

- Bên ta đang xử lý dần những tên còn lại. Tuy nhiên, hiện tại vẫn còn hơn 150 tên nữa quanh đây.

- Em biết rồi! Ra lệnh tăng gấp 3 lần số người đi xử lý. Chắc khoảng 10p nữa tàu hàng sẽ về tới. Đến lúc đó giảm được số lượng cớm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Không nên làm liều khi để bọn chúng còn quá đông. Quan trọng là giữ tính mạng cho toàn thể mọi người. – Nó nói.

- Ủ... - Jersey gật nhẹ đầu rồi ra lệnh thông qua một cái bộ đàm, xong, cô quay sang nó:

- Không đủ người. Chúng ta chỉ đủ tăng gấp đôi thôi!

- Cũng được...có bao nhiêu người thì dùng bấy nhiêu. Tìm được con đường nào khác tới kho chưa? – Nó lãnh đạm hỏi.

- Cách tốt nhất vẫn là đi vòng qua khu đất trống ấy. – Jersey chậm rãi trả lời.

- Được. Chị cũng đi dẹp bọn cớm luôn đi. Ở đây em lo được. – Nó nói.

- Ok. Có gì liên lạc với chị qua bộ đàm. – Jersey nói với nó rồi nhảy tọt lên ngọn cây, mất hút

“Bịch”

Thân ảnh cuối cùng ngã xuống giữa bãi đất trống được tắm bằng máu của gần 200 con người. Tuy nhiên, ở đó vẫn còn hình ảnh hai cô gái còn trụ vững và bốn chàng trai đứng xa quan sát.

Sau khi cuộc tàn sát kết thúc, hai cô nàng ma nữ đứng đó và nhìn lại xung quanh, từ cả hai toát lên một vẻ cô độc đến kì lạ.

Trên người nhuộm đầy máu khiến Ellie và Vanessa khó chịu. Cả hai thót cái á...o khoát đã dính máu và rách bươm bên ngoài ra, vắt xuống đất.

- Ra xe lấy đi! – Ellie nhăn mặt khó chịu nói.

Vanessa chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng ra xe và xách vào một can...xăng! Rưới đều khắp khu đất trống, hai đứa nó bắt đầu loay hoay tìm...bật lửa. Chợt nhớ ra điều gì đó, Ellie chạy về phía Khánh:

- Có bật lửa không? Mượn! – Ellie lạnh lùng, câu đầu tiên hỏi, câu sau dường như khẳng định điều mình vừa hỏi là chắc chắn mặc dù chưa được nghe trả lời.

- Đây... - Khánh vội vã rút từ trong áo ra một cái bật lửa zippo. Đúng là nhà giàu...

- Lần sau tôi đền lại cho anh! – Nhỏ nói rồi rồi quay lưng đi vội mặc cho Khánh vẫn đứng nhìn mình chăm chăm.

Ellie vừa đi tới, Vanessa cũng bước ra xa. Bật lửa lên, nhỏ ném thẳng vào đồng hồ bật đèn đầy mùi máu tanh pha lẫn với mùi xăng nồng nặc.

“Phùng...phùng...”

Xăng khi vừa vừa gặp lửa đã nhanh chóng tạo thành một ngọn lửa to thiêu rụi tất cả. Ngọn lửa lan nhanh hơn cả những gì mọi người tưởng tượng. Chỉ vùn vùn vài phút nhỏ nhoi, ngọn lửa đã thiêu cháy toàn bộ, xóa sạch những thứ được gọi là dấu vết và bằng chứng. Nơi đây chỉ còn là một đồng hoang tàn đầy áp tro và xác người chết cháy mà thôi.

- Xong rồi. Liên lạc cho Venus đi! – Ellie giọng nhàn nhạt bảo.

- ... - Vanessa khẽ gật đầu rồi thông báo với nó qua cái bộ đàm.

“Đã xong.” – Vanessa nói.

“Ừm...nhiệm vụ tiếp theo: Đến bờ phía Đông của cảng Nha Trang, tàu hàng sẽ cập bến trong 8 phút nữa. Nhưng trước đó, ghé hẻm số 89 trên đường ZY, tại đó sẽ có một chiếc xe benz màu đen không biển số và hai bộ đồ mới trên xe. Thay nhanh và lái chiếc xe đến tới bờ Đông cảng nhận hàng. Tiếp đó là chờ đến đường YY và đỗ một nửa số hàng sang một chiếc xe container nhỏ biển số 2158. Hai người cố gắng qua mặt bọn cớm chạy đến nhà kho nhanh nhất có thể. Nếu bị phát hiện thì cố gắng sử dụng IQ của mình triệt để, còn nếu tình hình không cho phép thì cứ bỏ lại hàng. Tôi không muốn có bất kì ai mất mạng đâu. Rõ chưa?” – Nó đánh giọng.

“Được. Hiểu rồi...” – Vanessa trả lời rồi vội vã ngắt liên lạc.

Bước lại chỗ Ellie, Vanessa trình bày ngắn gọn những điều nó bảo và cả hai cùng leo lên con moto, khởi động.

- Này...hai đứa tính đi đâu vậy? – Thiên gấp rút hỏi.

- Lấy hàng! – Vanessa buông đúng hai từ rồi chạy trước.

- Laptop trong phòng Venus, anh về đi! – Ellie cũng nói một câu khó hiểu rồi chạy đi.

- O...khoan...đã...

Sau khi chấm dứt cuộc nói chuyện với Vanessa, nó khẽ bặm môi. Mong là mọi thứ đều ổn và theo đúng như tính toán của nó. Mặc dù khả năng của Vanessa và Ellie là hoàn toàn xuất sắc nhưng nó vẫn cảm thấy hơi lo. Dù có giỏi nhưng bọn cảnh sát cơ động ấy cũng chẳng phải vừa. Nó biết lô hàng là vô cùng quan trọng và giá trị của nó là mấy trăm ngàn USD nhưng...nếu lấy lô hàng đó mà đổi lấy một ...tính mạng của một trong bất kì ai tham gia thì, nó thà để lô hàng bị mất trắng còn hơn!

“Jersey...chị quay về cảng đi!” – Nó nói nhẹ.

“Sao vậy? Có chuyện gì rồi à?” – Jersey lo lắng hỏi.

“Không...chưa thấy bọn cớm ra mặt nhưng chị quay về đây ngay đi.”

“Ừ...chị về liền.” – Jersey nói rồi ngắt liên lạc ngay với nó.

Khoảng 2 phút sau, Jersey đã nhanh chóng có mặt cạnh nó sau khi mới từ cành cây cao chót vót nhảy xuống.

Nó khi thấy cô trở lại thì cũng chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng bước tới xe và ngồi vào trong.

- Em tính làm gì vậy Venus? – Jersey nhíu mày nhìn nó.

- Về thôi! – Nó trả lời.

- Sao...sao lại về? Còn lô hàng? Lô hàng em tính sao? – Jersey ngạc nhiên.

- Chị đừng lo. Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Chỉ có điều, vai diễn của chúng ta đêm không phải là chính thôi! – Nó nói rồi khởi động cho xe nổ máy.

Jersey mặc dù vẫn chưa hiểu lắm nhưng cô vẫn leo lên xe. Cô nghĩ chắc nó đã có sẵn kế hoạch gì trong đầu rồi vì Venus mà cô quen biết vốn dĩ chỉ làm những điều có xác suất thành công ặc dù đa số vẫn là...liều!

Về đến resort, bốn chàng trai nhanh chóng phi đến phía phòng của nó và Anh Anh.

“Cạch”

Tiếng ổ khoá vừa mở là Thiên xô cánh cửa vào ngay. Đập vào mắt của bốn người là chiếc laptop Vaio màu đen tiên tiến chưa thấy xuất hiện trên thị trường của nó nằm chễm chệ trên cái bàn kính dùng để tiếp khách đặt giữa phòng.

Thiên bước từng sải chân dài đến chỗ chiếc laptop và mở nắp nó lên. Chưa tấ...t máy? Màn hình vội bật sáng khi Thiên vừa mở nắp. Có 3 khu cửa sổ được thu nhỏ trong máy tính, một cái là đang chạy phần mềm phân tích khu vực và các đường đi tại khu tụi nó đang hành động, một cái là bao gồm tất cả những camera của bọn cớm cài đặt bị nó hack được (bọn đấy không ngờ mình cài để theo dõi người khác nhưng lại bị tụi nó hack và phục vụ cho lợi ích riêng) và khung cửa sổ cuối cùng: một màn hình tối om với những con số màu vàng chạy liên tục trên màn hình.

- Đóng cửa lại, kể cả cửa sổ, kéo rèm lại luôn. – Thiên ra lệnh và ngay lập tức, Khánh thực hiện.

- Minh, tìm công tắc khởi động lưới điện, lưới cảm ứng và bộ nhiễu sóng đi. Nằm đâu đó gần cửa thôi! – Thiên tiếp tục và Minh ngay lập tức làm theo.

Còn lại hần là chưa có việc làm nên bước tới gần Thiên. Hai tay hần vẫn thong dong rút túi quần, mặt mũi vẫn lạnh cảm như tiền và điều ấy khiến tất cả mọi người đều không thể biết hần đang suy nghĩ gì.

- Cô ta đang tính hack một cái máy chủ nào à? – Hần hỏi.

- Không biết. Trông có vẻ vậy. – Thiên nhún vai, khề cau mày.

- Rõ rồi. Tuy nhiên, hình như đối tượng của cô ta không phải vừa nhĩ? Cài bảo mật một cách cẩn thận và không thiếu khó khăn như thế này thì mục tiêu của cô ấy cũng rất thông minh. – Hần nhận xét.

- Ủ! Nhưng có vẻ con bé vẫn đang bỏ dở vì phải đi lấy chuyển hàng. – Thiên nói.

- Có một điều tao thắc mắc. Cô ta thật sự là Venus? – Hần hỏi.

- ... - Thiên im bặt.

- Không muốn nói cũng được. Tránh sang một bên đi, để tao làm cho! – Hần tranh.

- Nhưng mà mày biết phải làm gì không? – Thiên bất ngờ quay sang hỏi hần.

- Hỗ trợ việc vận chuyển chuyển hàng qua bản đồ và camera, đồng thời mã hoá dãy số kia? – Hần nói.

- Ủ...vậy mày làm được chứ? - Thiên hỏi.

- Được. – Hần gật đầu.

- Ok...mày với Khánh ở lại. Tao và Minh sẽ đến nhà kho nơi cất 4 lô hàng trước. – Thiên chỉ định.

- Vậy đi thôi! – Minh gật nhẹ đầu.

Thiên đứng dậy và lại gần cái tủ đồ bằng gỗ cạnh cửa sổ. Mở cánh cửa tủ ra, không có bất cứ thứ gì bên trong nhưng khi Thiên vừa chạm vào bên trong tủ, một bảng mã hiện ra để nhập mật khẩu. Điều này khiến hần và Khánh không khỏi bất ngờ.

- Chậc...công nghệ tối tân quá! Lần đầu tiên tao thấy đấy! – Khánh tặc lưỡi nói.

Sau khi nhấn nhanh một dãy mã số, tấm gỗ ở phần lưng tủ dần dần hạ xuống để lộ màu bạc sáng loáng của cái kết sắt. Dùng mã vân tay và hệ thống nhận dạng bằng giọng nói, Thiên đã làm cho cái kết sắt mở khoá và bên trong là...những vũ khí chuyên dụng của tụi nó.

Bên trong cái két gồm: 3 khẩu súng lục 9 li được đặc chế sao cho lực bắn tăng gấp 6 lần bình thường dành cho Thảo Anh; một bọc ki...m châm 300 cái và 2 lọ Kali Xyanua cùng 1 lọ kịch độc XX16 đang trong giai đoạn thử nghiệm của Trang; một bộ dao găm nhỏ có chuôi dao mạ bạc, khắc hình hoa hồng đầy gai được mài sắc đến mức có thể chém đứt một tờ giấy đang bay tự do gồm 10 cái thuộc quyền sở hữu của Vi.

Khánh tò mò bước lại gần và cầm lấy lọ Kali Xyanua đặt trong góc ra ngắm nghía.

- Đây...đây chẳng phải...là thứ đã kết liễu chủ tịch Lãn Cao Trình sao? – Khánh giật mình nói.

- Ủ...là nó đấy! Đừng tự ý động vào. Chỉ cần dính vào da thôi cũng có thể gây tử vong rồi mặc dù thời gian kéo dài hơn so với uống. Khoảng 2, 3 phút gì đấy! – Minh trả lời.

- Nói vậy...người giết Lãn Cao Trình...là... – Hãn ngược mặt lên nhìn hai thằng bạn thân, chậm rãi hỏi.

- Ủm...là nó đấy! – Thiên xác nhận.

Hãn và Khánh lúc này trầm ngâm không nói gì. Một người vì chẳng có gì để nói và cũng chẳng cần thiết phải xen vào quá sâu vấn đề ấy nên không mở miệng. Một kẻ thì lại chẳng thể nói bất cứ thứ gì vì mọi chuyện quả thật là quá sức tưởng tượng.

Lấy một khẩu súng ném cho Minh và một khẩu để trang bị cho bản thân, Thiên và Minh lập tức bước ra khỏi cửa, nhanh chóng đến nhà kho trước để chờ Vanessa và Ellie.

Sau khi rời khỏi bến cảng, nó cùng Jersey chơi một trò chơi khá thú vị: Đuổi bắt!

Khi chiếc xe của nó vừa lăn bánh, ngay lập tức có 4 chiếc xe khác theo đuôi. Nó và Jersey thì vẫn cứ nhàn hạ cho xe chạy với vận tốc bình thường, cốt để nhử bớt người ra khỏi bến cảng.

- Trò chơi này cần chút kịch tính đấy! Rãnh rồi thế này buồn chán thật. Tăng tốc đi. – Jersey vừa nhìn ra cửa sổ vừa nói....

- Ok...nhưng cứ từ từ đi. Trò vui sẽ có cho những ai biết chờ đợi! – Nó nói rồi vẽ nên một nụ cười thoải mái.

Jersey nhìn nó chẳng nói gì, chỉ khẽ nhún vai và miệng cũng vẽ nên một cái nhếch môi đắc thắng.

Nó bắt đầu nhấn mạnh ga, xe từ từ tăng tốc. Chỉ từ từ thôi và bọn cớm ngốc nghếch đuổi theo hai cô nàng lại chẳng mấy may phát hiện có sự bất ổn gì. Và rồi nó đã khéo léo dẫn dắt 4 chiếc xe vào trò chơi đuổi bắt không cân sức này.

Bờ cảng phía Đông

Một chiếc xe benz màu đen đỗ lại tại bến cảng. Khi hai cô gái nhà ta vừa đặt chân xuống cũng là lúc chiếc tàu chở 4 lô hàng cập cảng biển. Nhanh nhẹn điều động người khuôn hàng đặt lên chiếc container cỡ lớn mà một tên đàn em vừa mang tới, đích thân Vanessa cầm lái chiếc container.

Chiếc xe benz cùng chiếc container vừa ra khỏi cảng tới đường quốc lộ thì đường dây bộ ...đàm của Ellie và Vanessa có tín hiệu. Ellie ra hiệu, Vanessa bật bộ đàm:

“Sao?”

“Rẽ ngay vào con đường tối kế tiếp đi. Cách xe hai người về phía sau có 3 chiếc xe của bọn cớm còn phía trước là trạm kiểm soát. Bọn chúng tăng cường lực lượng ở trạm rồi nên khó thoát lẩn.” – Giọng hãn vang lên trong bộ đàm.

“Sao anh lại làm việc này?” – Vanessa thắc mắc hỏi.

“Minh và Thiên đến nhà kho rồi. Họ đang chờ hai người ở đấy!” – Hãn trả lời.

“Vậy còn Venus?” Cô lại hỏi.

“Đang chơi trò mèo vờn chuột với bọn cớm.”

“Ủ...tiếp tục theo dõi màn hình đi. Hướng dẫn bọn tôi đường tới đường YY nhanh nhất.” – Vanessa gật đầu, nói rồi ngắt liên lạc.

Cô và Ellie cùng nhau rẽ vào con đường hãn bảo và cứ tiếp tục đi thẳng.

“Tôi ngã tứ kế tiếp rẽ trái đi khoảng 400m thì rẽ phải rồi đi thẳng.” – Hấn lại tiếp tục hướng dẫn trong bộ đàm.

“Ok” – Vanessa cùng Ellie đồng thanh trả lời.

Khi theo các hướng dẫn của hấn, cuối cùng thì hai chiếc xe đã tới đường YY nhanh chóng.

YY là con đường vắng, ít dân và có khá nhiều đèn đường bị hỏng. Chật vật một hồi, tụi nó cũng tìm ra được chiếc container cỡ nhỏ mang biển số 2158 mà nó nói.

Cả hai cố gắng dỡ 2 lô hàng sang chiếc xe container ấy rồi nhanh chóng rời đi kéo bọn cớm kịp đánh hơi. Trước khi đi, Ellie rướn xăng lên chiếc xe benz mà nhỏ lái đến đây rồi dùng chiếc bật lửa lấy trong chiếc container để thiêu rụi.

Cả hai lạnh lùng quay lưng đi để cợn lửa bùng cháy dữ dội phía sau lưng

“Giờ thế nào? Hướng dẫn tụi này tới nhà kho đi.” – Ellie nói với hấn qua bộ đàm.

“Ừ. Cứ tiếp tục chạy thẳng đi.”

Hai chiếc xe đang chạy và chuẩn bị ra khỏi con đường YY tối tăm thì bị một tiếng hét của hấn chặn lại:

“Dừng lại!”

Hai chiếc xe phanh gấp làm mặt đường muốn toé cả lửa và suýt làm hàng rơi hết xuống đất.

“Gì vậy?” – Ellie nhăn mặt hỏi.

“Cớm.” – Hấn buông đúng một từ ngắn gọn....

Đúng lúc đó, tiếng còi xe cảnh sát vang lên liên hồi làm nhức đầu tụi nó. Ngoài đường lớn mà tụi nó chuẩn bị ra đang có rất nhiều xe cảnh sát chạy ngang. Ít nhất cũng phải đến hơn cả chục chiếc!

“Thế nào rồi? Còn cớm không?” – Vanessa hỏi.

“Ừm...Ổn rồi, bọn đấy đi xa rồi.” – Hấn trả lời.

Thế là cả hai tiếp tục đi, cố gắng tránh mặt cảnh sát ở tất cả mọi nơi.

Về phía nó và Jersey, cuộc chơi mèo vờn chuột đường như đã trở thành một cuộc đua xe đường phố thực thụ khi tốc độ của nó đã đạt ngưỡng 220 km/h.

Lúc đầu đuổi theo nó có 4 chiếc xe, nhờ tăng tốc, những khúc cua khó khăn và trình độ lái xe đỉnh cao của Jersey, cả hai đã bỏ xa 3 chiếc. Hiện tại, chỉ còn lại một chiếc xe cảnh sát là đang rú còi ầm ĩ, hạ quyết tâm đuổi theo bọn nó đến cùng...

- Tên này dai thật đấy! Cắt đuôi nhanh đi. Em đang lo không biết chỗ của Ellie và Vanessa như thế nào rồi? Không biết hai đứa nó có gặp trục trặc gì không nữa? – Nó nói.

- Chắc không sao đâu. Đừng lo quá! – Jersey an ủi nó.

- Ừ. Chơi trò mèo vờn chuột thế là đủ rồi. Chiếc xe cảnh sát ấy chướng mắt em quá. Giải quyết nó nhanh đi chị.

- Ok. – Jersey gạt nhẹ đầu rồi nhấn ga cho vận tốc tiếp tục tăng lên 250 km/h.

Từ từ bỏ xa chiếc xe cảnh sát kia nhưng hình như tên cớm đó vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Bằng chứng là khi phát hiện đối tượng bắt đầu nhấn ga bỏ lại xa xe của mình, tên cảnh sát ấy cũng tăng tốc đuổi theo. Đúng là đùa với ai không đùa, lại đi đùa với thần chết cơ đấy!

Xe của nó nhanh chóng bẻ quẹo vào một con đường rồi lại rẽ vào một con hẻm nhỏ. Khi vừa vào con hẻm, Jersey nhanh chóng tắt động cơ máy, trả lại sự tĩnh lặng lúc đầu của nơi đây.

Chiếc xe cảnh sát khi thấy xe bọn nó quẹo vào con đường thì cũng vào theo nhưng không may lại mất dấu vì tụi nó đã nhanh chóng rẽ vào con hẻm vắng. Chiếc xe cứ thế chạy và đi ngang con hẻm mà không biết rằng mình đã bị lừa.

Im lặng được một lúc, chuông điện thoại nó reo. Nó nghe máy:

“Alo...”

“Chị...em đây!” – Giọng một tên con trai vang lên.

“Zun?” – Nó khẽ cau mày.

“Dạ...là em.” – Tên nhóc trả lời.

“Gọi chị lúc này có chuyện gì không? Nói lẹ đi, chị đang bận.” – Nó hỏi.

“Vâng...Thật ra chuyện này...chị phải thật bình tĩnh để nghe nhé!” – Zun lo ngại. Thật sự cậu nhóc đang rất hoang mang, cậu sợ khi nhắc đến cái tên đó, nó sẽ bị kích động. Đơn giản vì đây là con người vô cùng quan trọng với nó.

“Có chuyện gì sao?” – Nó nghi ngờ.

“Thật...thật ra...” – Cậu nhóc cứ ấp úng.

“Gi? Nói lẹ đi. Chị đang bận đấy!” – Nó gắt.

“Ồ...thật...ra là...chị biết đấy...người đó quay...về rồi!” – Zun khó khăn để nói hết câu.

“Ai?” – Nó nhú mày nghi ngại, trong đầu nó đã hình thành một cái tên.

“Bướm Đêm” – Zun nói.

“Cộp”

Nó đánh rơi luôn chiếc điện thoại xuống dưới sàn xe. Nó có nghe nhầm không? Bướm Đêm? Thật sự người ấy đã quay về rồi sao? Người mà nó mang ơn rất lớn, cũng là người nó xem như còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình? Người ấy đã quay về, đã quay về!

Jersey thấy biểu hiện lạ thường của nó nên cảm thấy lo lắng.

- Có chuyện gì rồi sao Venus?

- ... - Nó vẫn không trả lời.

- Em sao vậy? Có chuyện gì rồi sao? – Nhìn thấy nó im lặng, ruột gan cô bỗng sôi lên, cô gắt.

- Về rồi...về rồi chị ơi... - Nó nói.

- Về? Ai về? Về đâu? – Jersey nhăn mặt.

- Người đó...người đó về đây thật rồi! – Nó hét lên.

- Người đó...không...lẽ là... - Jersey nghếch mặt rồi lấp bắp.

- Phải? Bướm Đêm! – Nó gật đầu chắc nịch.

Jersey nhìn nó, như không nghe rõ được những gì tiếp theo nữa. Cả hai cứ ngồi đó mà im lặng, theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Cuối cùng, thì người đó – Bướm Đêm – là ai?

Một cuộc rượt đuổi đang diễn ra trên đường khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ. Đối tượng là một chiếc container cỡ nhỏ và phía sau là hàng chục chiếc xe cảnh sát réo còi âm ỉ bám riết. Và đương nhiên, con người đang cầm lái chiếc container ấy không ai khác chính là Ellie!

Khi vừa ra khỏi con đường YY, Vanessa và nhỏ đã chia nhau hai hướng để di chuyển. Thứ nhất là làm như vậy sẽ giả...m bớt được sự nghi ngờ của bọn cấm đang mai phục sẵn mọi nơi trong thành phố Nha Trang này. Thứ hai là như vậy sẽ có lợi hơn cho cả hai. Nếu bị phát hiện, thì một chiếc với 2 lô hàng bên trong bị là đủ. Không nên để chiếc còn lại với số hàng còn lại cũng bị phát hiện theo vì như vậy thì nguy cơ cả 2 xe bị tóm gọn cùng lúc là rất cao. Thà có một nửa số hàng còn hơn là mất trắng.

Ellie đang bình tĩnh lái chiếc container thì không hiểu sao, một loạt xe cảnh sát bắt đầu hú còi bám riết theo. Nhỏ bắt đầu nghi ngờ chuyện bọn cớm đã phát hiện trên xe có hàng cấm.

Tăng tốc vọt lên, Ellie cố gắng bỏ xa mấy chiếc xe cơ động phiên toái kia. Trò chơi đuổi bắt này đã kéo dài hơn 30 phút và hiện tại, đồng hồ trên tay nhỏ đã chỉ điểm 11g.

Sau một thời gian khá dài, cuộc đua này gần như đã tới điểm dừng khi trước mặt nhỏ là một trạm kiểm soát! Bọn cảnh sát cơ động đuổi theo sau thấy vậy thì mừng rỡ ra mặt. Cứ ngỡ rằng cuộc đua tới đây thì kết thúc bởi khi chạm mặt trạm kiểm soát, có khác gì chiếc container chứa hàng lậu kia đã chạy vào ngõ cụt?

Cố gắng hết sức để vận dụng chất xám, Ellie cố tìm cách để đưa hàng trót lọt qua cửa kiểm soát mà không bị bắt. Trong đầu hiện lên ý nghĩ: “Hay là vòng lại?” Không thể! Bởi bọn cảnh sát phía sau đã dàn hàng ngang chắn hết cả bề rộng của con đường. Thậm chí hai bên đều san sát toàn nhà dân thì làm sao có thể đâm ngang qua được chứ? Tình hình bây giờ là tiến thoái lưỡng nan thì tứ phía đều không có đường chạy. Thậm chí là rút lui.

Bỏ lại hàng để thoát thân sao? Thứ nhất, là 2 lô hàng trị giá vài trăm ngàn USD, một con số không nhỏ. Bỏ tiền của tập đoàn Ngọc Bảo ra để bồi thường thì cũng được nhưng nhỏ không cam tâm. Thứ hai, với hàng ngàn con người đang cầm súng chĩa vào thế kia thì khó có thể thoát được. Cho dù nhỏ có là Nam ma nữ lừng lẫy đi chăng nữa thì thử hỏi trước mấy trăm cai nòng súng thì xác suất thoát được cũng chưa đến 0.01%. Thử hỏi bây giờ nhỏ phải làm gì đây?

Đúng lúc mọi thứ dường như đã đi vào đường cùng thì bộ đàm của nhỏ có tính hiệu từ máy tính chủ. Tức là từ laptop của nó!

“Ellie” – Giọng nó vang lên. Thì ra nó và Jersey đã quay về resort an toàn.

“Venus? Làm sao đây? Tao hết đường rút rồi!” – Ellie lo lắng.

“Đừng lo, cứ qua trạm kiểm soát đi.” – Giọng nó cứ vang lên đều đều.

“Mày khùng à? Như thế có khác gì tự nộp mình?” – Ellie gắt lên. Nhỏ quên mất một điều rằng mình đang nói chuyện với “cấp trên”.

“Bình tĩnh đi. Trạm đấy D.E.A.T.H đã lo lót kĩ càng rồi. Họ sẽ cho xe chúng ta qua thôi”

“Vậy còn những chiếc xe bám đuôi?”

“Trạm sẽ chặn lại. Thầy đã cử người giao dịch với bộ trưởng an ninh khu vực Nha Trang rồi.”

“Ok”. – Ellie gật đầu.

Hiện tại, nỗi lo trong lòng đã vơi đi bớt phần nào. Trở về với khuôn mặt cao ngạo khi làm nhiệm vụ, Ellie nhấn ga vọt lên phía trước. Những chiếc xe cảnh sát phía sau không hiểu ý định của nhỏ. Có phải là đến đường cùng rồi nên nhỏ nghĩ quẩn, đâm thẳng xe vào trạm để toàn bộ số hàng hư hỏng và mình thì hi sinh? Cái suy nghĩ đó thật sự quá ngu xuẩn.

Tại sao Ellie lại dám hi sinh bản thân mình cơ chứ? Thà bỏ lại số hàng, còn hơn là bỏ mạng. Bên cạnh nhỏ còn rất nhiều người thân yêu, nhỏ không muốn nhìn họ khóc thương ỉn. Số hàng đó thì sao chứ? Nếu lọt vào tay cảnh sát, D.E.A.T.H chỉ để mất vài trăm ngàn USD mà thôi. Nhưng Ellie mà không còn thì con số mấy trăm ngàn USD đó chẳng còn giá trị nữa bởi nhỏ mà chết thì D.E.A.T.H thiệt hại nặng nề. Bỏ vài trăm ngàn USD để nhỏ được sống và cống hiến cho tổ chức, có khi món tiền lại còn hơn gấp mấy trăm lần ấy chứ? Và hơn hết, nhỏ đã từng hứa với một người đã trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay nhỏ - Hoàng Kỳ - rằng sẽ sống thật tốt, sống thay cả phần của người con trai xấu số ấy. Chính vì vậy, Ellie không bao giờ chết!

Quả thật, chiếc xe container chạy qua trót lọt còn những chiếc xe cảnh sát rú còi phía sau thì bị thanh chắn hạ xuống kịp thời ngăn lại. Thở phào nhẹ nhõm, Ellie nhanh chóng lái xe về phía kho.

Nhà kho

Vanessa đã đưa 2 lô hàng về đích một cách an toàn và nhanh chóng trong khi Ellie đang chật vật khó khăn với lũ cảnh sát cơ động bám theo.

Cô nàng đã về đến kho cũng được hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mà chưa thấy Ellie đến thì bắt đầu lo lắng, bụng dạ bồn chồn hẳn lên. Đứng ngồi không yên!

- Em phải đi xem Ellie ra sao rồi! – Ngồi không chịu không nổi, cô nàng bật dậy khỏi ghế và ...tiến lại chiếc xe Letux màu đen của Thiên.

- Khoan đã! Cứ chờ thêm một lúc nữa. – Thiên nắm cánh tay nhỏ nhắn của Vanessa níu lại.

- Không được! Hơn nửa tiếng rồi nó chưa về. – Vanessa bực bội lên tiếng.

Đúng lúc đó, chiếc container cỡ nhỏ tiến vào nhà kho mang theo 2 lô hàng và Ellie trên đó. Vanessa mừng rỡ chạy đến ngay để xem xét cô bạn có gặp vấn đề gì không. Kết quả sau một lúc quay Ellie vòng vòng, cô nàng đã yên tâm phần nào vì nhỏ trở về nguyên vẹn, không sức mẻ.

- Mà làm gì lâu vậy? Sao giờ này mới về tới đây? Có biết là tao lo đến mức nào không? – Vanessa muốn bật khóc.

- Thôi đi. Có chút xiu mà khóc lóc cái gì? Có phải chuyện gì nguy hiểm lắm đâu? Mà nghĩ tao là ai cơ chứ? – Ellie tự tin.

- Rồi...tao biết rồi! Mà sao giờ này mới về tới? – Vanessa gạt nước mắt rồi hỏi.

- Bọn chó săn đuổi! – Ellie nhún vai nói.

- Chó săn? Sao bọn chúng biết? – Vanessa ngạc nhiên.

- Tao cũng chẳng biết nữa. Tự dưng đuổi. Thế tao chạy. – Ellie trả lời.

- Cũng may là mày không sao? Tao cứ lo... – Vanessa nói đến đây thì mắt lại tiếp tục ngấn nước.

- Rồi...biết tiểu thư lo cho tôi. Giờ thì về được chưa? – Ellie nhẹ cốc đầu cô nàng, vui vẻ cười nói.

Xong màn “tình cảm” ấy, hai chị nhà ta dắt nhau lên chiếc Letux của Thiên ngồi, bỏ mặc hai anh chàng sang một bên không thèm ngó ngang gì tới. Chấn nản, hai chàng cũng bỏ lên xe, chở hai nhỏ về.

Resort – phòng nó

“Cốp”

Tiếng một vật gì đó va chạm mạnh vào bức tường. Một vật gì đó, màu đen và cứng. Một chiếc máy ghi âm!

- Mày đã thấy sự việc nguy hiểm thế nào chưa? – Nó hét lớn, lúc này, bốn chàng trai đã về phòng.

- ... - Thảo Anh ngồi đối diện chẳng nói bất cứ thứ gì, chỉ đang ngồi yên và lắng nghe. Vi và Trang ngồi hai bên nhìn thương cho Thảo Anh nhưng lại không dám lên tiếng... bởi vì...nó trách Thảo Anh là đúng!

- Mày biết, trong Tứ ma nữ, nhiệm vụ của mình là gì không? – Nó hít sâu, lấy lại bình tĩnh.

- Là người điều khiển mọi hoạt động về mạng lưới an ninh, bảo đảm sự an toàn cho “ba mảnh ghép đồng – bạc – vàng” và “chiếc chìa khoá”. Đồng thời là hacker của nhóm, chịu trách nhiệm bảo vệ thông tư mật, đường truyền liên lạc khỏi kẻ thù! – Thảo Anh mím môi trả lời.

- Vậy giải thích đi! Chuyện này là thế nào? – Nó chất vấn.

- ... - Cô nàng không lên tiếng.

- Mày có nhận định được mức độ nguy hiểm của sự việc chưa? Mày là người chịu trách nhiệm bảo mật đường truyền liên lạc mà để cuộc đối thoại qua bộ đàm bị lộ ra ngoài là sao? Chính vì bị lộ nên bọn cớm mới biết đường vây bắt Vi đó! Cũng may là thầy đã lo lót êm xui chứ nếu không bây giờ, không biết Vi còn về đây bình an thế này không? – Nó tức giận. Thì ra là do đường truyền bị rò rỉ nên khi ra lệnh qua bộ đàm, bọn cớm đã nắm được biển số chiếc xe container nhỏ. Đó cũng là lý do bọn chúng biết và đuổi theo xe Vi.

- Tao xin lỗi! Là tao sơ suất. – Thảo Anh cúi đầu.
- Nếu mày cứ thế này, tao sẽ buộc mày phải ra khỏi D.E.A.T.H. – Nó liếc nhìn cô nàng.
- Nhưng...
- Biện hộ gì? Mày có thấy chính vì một chút sơ sót nhỏ của mày đã khiến cho người khác suýt mất mạng chưa? Làm việc tại D.E.A.T.H thì không được sơ sót. Một chút cũng đủ chết người rồi, thậm chí còn liên lụy đến người khác nữa. Tao biết, mày đang khốn đốn, quy lụy vì tình nhưng điều đó cũng không cho phép mày hành động bất cẩn gây nguy hiểm cho người khác như thế. – Nó gất lên rồi từ từ dịu giọng lại.
- ... - Thảo Anh ngồi im lắng nghe. Cô nàng hiểu chứ, chỉ là hôm nay, tâm trạng có chút không ổn định.
- Hừ...lần này là rút kinh nghiệm. Tao không muốn có trường hợp tương tự thứ hai xảy ra? Không chỉ riêng với Thảo Anh, những người còn lại cũng vậy! Rõ chưa? – Nó thở dài.
- Rõ! – Cả ba khẽ đáp.
- Tốt. Tối nay, tao sẽ lái xe về thành phố! – Nó nói rồi thả người xuống ghế sofa.
- Sao? Sao lại về? – Vi bất ngờ.
- Tao muốn về gặp người đó ngay lập tức! Tao không chờ nổi. – Nó nói, giọng pha chút mệt mỏi nhưng hạnh phúc.
- Người đó... - Vi nhắc lại cụm từ.
- Không lẽ... - Thảo Anh nghi hoặc.
- Phải! Về rồi... - Nó nói.
- Bướm Đêm...về thật rồi sao? – Vi không tin vào tai mình.
- Phải... - Nó gật đầu.

Một khoảng lặng diễn ra, không ai nói câu nào. Một lúc sau, tất cả về phòng. Khi không còn một ai, nó nhẹ nhàng đẩy màn hình laptop lên, bảng mã hoá lúc này đã hoàn thành và người thực hiện không phải nó. Công việc hack máy tính chủ đó vô cùng khó khăn nhưng có người đã làm được...là hắn. Nó âm thầm suy nghĩ về một điều gì đó, rất khó đoán!

Trước cửa phòng Vi

Nhỏ cứ đưa tay lên rồi rút về, không dám xoay nắm đấm cửa. Khi bước vào, nhỏ sẽ chạm mặt Khánh. Vi biết tên này chưa ngủ, bằng chứng là đèn phòng khách vẫn còn sáng. Nhỏ sợ lắm. Lỡ Khánh nhìn nhỏ rơi ánh mắt ghê sợ thì sao? Sợ hắn ta sẽ khinh sợ bởi con người bị ác quỷ ăn mòn tâm hồn như nhỏ? Nếu như mọi chuyện như vậy thì sao? Lỡ nhỏ sẽ đánh mất cái tình yêu mơ hồ m...à Khánh đang dành cho nhỏ lúc này thì chắc nhỏ chết mất.

Nhỏ không muốn người mình yêu rời bỏ mình mà đi. Một Hoàng Kỳ rời khỏi Vi trong chính vòng tay của nhỏ là đã đủ lắm rồi. Trái tim nhỏ sẽ không chịu nổi mất nếu Khánh lại là một Hoàng Kỳ thứ hai!

Ngay từ khi bắt đầu, nhỏ đã chuẩn bị tinh thần rất vững nếu một ngày, Khánh biết mọi chuyện. Chỉ có điều nhỏ không nghĩ lại nhanh đến vậy mà thôi. Dù chuẩn bị tâm lý sẵn nhưng nhỏ vẫn không đủ can đảm bước vào.

Hít một hơi thật sâu, đẩy cửa vào. Thôi thì thay vì đứng đây lo sợ thì hãy đối mặt và để mọi chuyện ra sao thì ra!

- Về rồi à? – Khánh cất tiếng. Hắn ta đang ngồi trên ghế sofa và đợi nhỏ về.
- O...à...ừm... - Vi giật mình.
- Không có gì để nói sao? – Khánh đưa khuôn mặt lạnh lùng lên nhìn nhỏ. Ánh nhìn như đang xoáy sâu vào tâm can Vi.

Bảo Vi không dám nhìn vào ánh mắt đó, nhỏ sẽ hoảng sợ mất dù trong lòng bây giờ đã rất hoảng rồi. Biết nói gì đây? Biết giải thích thế nào đây? Mọi thứ cứ y như một mớ bòng bong khó gỡ.

- Giải thích đi chứ? – Khánh lại tiếp tục, như muốn dồn nhỏ vào chân tường.

- Thật ra...em không cố ý...giấu anh chuyện này... - Vi đáp ứng nói.

- Không cố ý? Vậy chẳng lẽ là vô tình? – Khánh nhếch môi.

- ... - Vi im bặt. Nhỏ đang cố gắng kìm lại dòng nước mắt chực trào.

- Tại sao lại không nói tôi biết? Hay em không tin tôi? Em sợ tôi nói ọi người biết em là NAM MA NỮ sao?

- Khánh nói, cố tình nhấn mạnh cụm từ “nam ma nữ”.

- Em...xin lỗi... - Vi mim chặt môi muốn bặt cả máu.

- Xin lỗi? Em không đặt lòng tin ở tôi trong khi tôi rất yêu em, rồi thì nói chỉ có mỗi tiếng xin lỗi là xong sao? Em xem tình cảm của tôi là gì? – Khánh hét.

- Anh im đi! – Vi hét, hai tay bịt chặt tai.

- Em... - Khánh ngờ ngàng.

- Anh thích trách cứ tôi chứ gì? Vậy thì trách đi! Cứ tiếp tục việc anh muốn đi! Anh nghĩ anh là ai? Là cái thá gì? Từ khi được sinh ra, tôi ghét việc hạ mình xin lỗi ai, nhất là người khác giới. Kể cả anh tôi, papa tôi còn chưa bao giờ nói hai từ xin lỗi! Vậy mà anh là ai chứ, ngay lần đầu gặp mặt, tôi đã hạ mình xin lỗi anh. Như vậy anh còn muốn gì nữa? Anh nghĩ tôi muốn vậy sao? Hức...anh ác lắm! Anh có hiểu tại sao tôi làm vậy không? Tôi sợ! Phải! Tôi rất sợ...sợ rằng anh sẽ khinh bỉ con người thật của tôi. Sợ anh sẽ quay lưng với con quỷ trong tôi. Tôi...sợ anh sẽ bỏ lại tôi...giống như người đó...đã từng làm... - Vi nói đến đây thì khuyu người xuống, hai hàng nước mắt lăn dài.

Khánh, bước từng bước chân nặng nề đến bên Vi, nhẹ nhàng khum người xuống ôm trọn bờ vai gầy đang run lên từng hồi vì khóc. Nhìn vào mắt hấn ta lúc này, khó có ai có thể đoán được con người này đang nghĩ gì.

- Nín đi! – Khánh vỗ về Vi.

- Huhu...hức... - Vi vẫn khóc, thỉnh thoảng vẫn nấc lên nghẹn ngào.

- Anh xin lỗi vì đã trách em quá đáng. – Khánh dịu dàng nói.

- Hức...hức...

- Thật sự...lúc đó quả thật...anh rất sợ! – Khánh nhẹ nhàng nói.

- ... - Vi im lặng khóc. Vậy là những gì nhỏ nghĩ là đúng rồi. Nhỏ đã làm cho chính người yêu của mình khinh sợ mình. Nhỏ không trách. Đó vốn dĩ là tại nhỏ thì lấy đâu quyền trách Khánh chứ? Có trách, thì phải trách nhỏ đã chọn con đường này mà thôi.

- Em có biết vì sao anh sợ không? – Khánh tiếp tục.

- Hức... - Nhỏ im lặng.

- Anh sợ...mất em! Anh sợ những cuộc đấu ấy sẽ cướp em đi, mang đến Tử thần. Anh sợ lắm! – Khánh nói rồi siết chặt vòng tay hơn.

Đến lúc này, Vi mới vỡ oà không trong vòng tay của Khánh. Hoá ra mọi chuyện không như nhỏ nghĩ. Tất cả chỉ là nhỏ suy diễn mà thôi. Có lẽ, nhỏ chưa thật sự tin vào tình cảm Khánh dành cho nhỏ có thể vượt qua mọi thứ nên mới như vậy.

Tuy nhiên, có thể qua lần này, nhỏ đã học được cách tin tưởng vào tình cảm của người khác dành ình và người đã dạy bài học ấy cho nhỏ, không ai khác ngoài Khánh!

18. Chương 18: Bướm Đêm

Sau một hồi nhìn vào những thông tin trên màn hình laptop, thật sự lúc này nó chẳng thể làm việc nổi. Những dòng chữ, con số, dữ liệu như chỉ lướt ngang qua đầu mà chẳng hề lưu lại khiến An bức dọc. Cú điện thoại thông báo của Zun khiến nó phân tâm. Những suy nghĩ về Bướm Đêm làm nó chẳng thể nào tập trung nổi.

Nó biết ơn Bướm Đêm vì nếu không có người đó, nó có thể đã chết. Một ...câu chuyện cách đây 3 năm:

Bệnh viện KWT tại Anh

Nó nằm trong phòng cấp cứu đã được hơn 4 tiếng đồng hồ với tình trạng hôn mê sâu. Chiều hôm qua nó bị tai nạn vì có một chiếc xe đâm phải lúc lao ra đường. Ngay lập tức, nó được pama, Thiên đưa vào bệnh viện nhưng chỉ mới có thể cầm máu, còn tình trạng thì ngày một xấu đi và tất cả các bác sĩ trực thuộc lúc đó cũng chỉ đành lắc đầu bó tay.

Không chịu thua, pama nó cùng Thiên quyết định dùng chuyên cơ của gia đình mang nó sang Anh tìm cách cứu chữa và hiện tại, nó vẫn còn nằm trong ấy.

Cùng lúc đó, có một cô gái với mái tóc màu đen dài suôn mượt, mặc đồ công sở màu đen hối hả chạy tới.

- Pama... - Cô gái lên tiếng.

- Ropez...Tiểu An...nó vẫn còn trong đó! – Mama nó khóc.

Hoàng Ngọc Hạ Nhi (23t): Là con nuôi của pama nó. Gia thế... Còn được gọi là Ropez. Sống định cư tại Anh lúc 19t. Là một nữ ca sĩ rất nổi tiếng vì tính cách hoà đồng, dễ chịu, khuôn mặt trái xoan với hai lúm đồng tiền và chiếc răng khểnh. Nước da trắng hồng, mịn màng cùng chiều cao lí tưởng: 1m72. IQ: 290/300. Vừa là ca sĩ, vừa là tổng giám đốc của một chi nhánh lớn tập đoàn Hoàng Gia nhà hân.

- Pama đừng lo quá. Con nghĩ nó phúc lớn mạng lớn, chắc không sao đâu. Chúng ta nên bình tĩnh và chờ đợi thì hơn! – Ropez an ủi.

- Nhưng nó đã ở trong đó hơn 4g rồi. Mama lo quá! – Mama nó mặt mũi tái mét nói.

- Mama...bình tĩnh... - Ropez vuốt lưng ama nó.

“Ting...”

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Vị bác sĩ già trong trang phục blouse trắng chậm rãi từng bước chân tiến ra ngoài.

- Ai là người nhà bệnh nhân Kiwasato Bảo An? – Vị bác sĩ cất tiếng hỏi.

- Là tôi! – Mama nó vội chạy lại trả lời.

- Con tôi hiện giờ sao rồi bác sĩ? Nó có sao không? – Papa nó lo lắng.

- Tôi e rằng gia đình phải chuẩn bị tinh thần trước. Cô bé hiện tại đang trong tình trạng hôn mê rất sâu, có thể sẽ không tỉnh. Vả lại, vụ tai nạn vừa rồi đã khiến một phần não bộ bị chấn động mạnh nên nếu có tỉnh, cô bé cũng sẽ bị tình trạng mất trí nhớ. Nhưng cơ hội đó chỉ nằm trong 5% mà thôi. 95% còn lại là cô bé sẽ tử vong. Chúng tôi thật sự rất tiếc! – Vị bác sĩ trình bày xong rồi đi thẳng.

- Ôi...con tôi... - Mama nó chỉ kịp thốt lên bấy nhiêu rồi ngất đi. Cũng may, papa nó đỡ kịp.

- Mình...mình à... - Papa nó gọi.

- ... - Ropez lặng im không nói, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Thiên lúc đó đau lòng, dùng nắm đấm nện thẳng vào bức tường. Một lúc sau, Ropez mới lên tiếng đầu tiên:

- Con có cách giúp Tiểu An! – Giọng chắc nịch.

- Cái gì? Con có thể? – Papa nó ngạc nhiên. Một tia hy vọng le lói vào bên trong tâm hồn mỗi người.

- Dạ!

- Làm thế nào? – Thiên gấp gấp hỏi.

- Em có người quen. Chắc chắn người ấy có thể giúp. – Ropez nói.

- Như vậy thì tốt quá rồi! – Papa nó mừng rỡ.

- Dạ!

Chính nhờ vụ tai nạn đó, nó đã đến với D.E.A.T.H. Người mà Ropez nhắc đến chính là thầy bọn nó hiện tại, cũng chính là người cha nuôi của mình.

May mắn, một tháng sau, nó đã tỉnh lại. Tuy nhiên, tất cả mọi chuyện, nó đều nhớ. Tất cả mọi người, mọi kỉ niệm, mọi buồn vui, nó đều không quên. Nhưng cậu bé ngày xưa ấy, chẳng hề tồn tại trong trí nhớ nó nữa. Phần kí ức đẹp nhất của tuổi thơ đã bị nó lãng quên do vụ tai nạn cho đến tận bây giờ.

...

Lắc nhẹ đầu, nó quay lại với hiện tại. Sau khi không thể nào tập trung vào công việc, nó quyết định lái xe về thành phố. Qua một đêm không ngủ thì hiện tại nó đã đứng trước bar Vegas.

Xô nhẹ cánh cửa, nó bước vào, to tiếng hỏi:

- Thăng Zun đâu?

- Cô em là ai mà ngon quá? Gọi cả quản lí bằng cái giọng đó cơ à? Anh sẽ gọi quản lí ra giúp em nếu em chịu đi với anh! – Có một thằng giọng bốn cột nói, nhẹ nhàng tay qua eo nó.

Nó trừng mắt lên, hai tay linh hoạt khoá tay tên xấu số ấy rồi dúi thẳng về phía trước. Hắn ta mất đà nên té nhào xuống đất, mặt chà sát xuống nền gạch nên nổi chảy cả máu mũi.

Hắn ta loạng choạng đứng dậy rồi tiếp tục nhào vô nhưng không may lại bị ăn thêm một cú đấm của nó, một cú đá xoay người cực đẹp mắt và một đòn lên gối siêu đỉnh khiến hắn ta bất tỉnh.

- Còn thằng nào muốn bị như thế thì cứ nhào vô! – Nó quát.

Nguyên cả bar im phăng phắc không tiếng động. Nhiều tiếng xì xầm ban đầu cũng im bật. Trong đầu họ đều dấy lên một câu hỏi: “Cô ta là ai?”

- Tao bảo gọi thằng Zun ra đây! – Nó nhắc lại vấn đề.

- Nhưng...quản lí không muốn gặp ai... - Một tên mạnh bạo trả lời.

- Cứ vào mà gọi! Bảo chị nó muốn gặp! – Nó gắt.

Tên đó nghe xong thì cụp đuôi chạy như ma đuổi vào trong. Đứng đó mà cãi nó thì hậu quả chắc...cũng không hơn gì tên đang nằm sấp lai dưới đất kia đâu!?!

Chốc sau...

Zun cùng tên vừa rồi hốt hải chạy ra. Cậu nhóc thấy mặt nó hằm hằm thì khẽ nuốt nước bọt. Cái lỗ tai lại sắp khở rồi đây!

- Nhanh nhĩ? – Nó khẽ cười, một nụ cười khiến người đối diện lạnh sống lưng.

- Ô...dạ... - Cậu nhóc gãi đầu.

- Người đó về rồi? Chắc chứ? – Nó hỏi.

- Vâng...chắc ạ! Người ấy đã ghé đây chiều hôm qua. – Zun thành thật trả lời.

- Vậy hiện tại đang ở đâu? – Nó lại hỏi.

- Khách sạn Sheraton. – Cậu đáp.

- Ủ... - Nó gật đầu rồi nhanh chóng quay lưng ra cửa nhưng hình như nó chợt nhớ điều gì đó nên dừng lại, nói, mặc dù không thèm ngoảnh mặt:

- À...mà khoang đã! Đem thang đang nằm kia xuống hầm cho chị! Chặt hai cánh tay của nó rồi may cái miêng *** ấy lại đi!! Mai chị sẽ ghé kiểm tra.

- Dạ! – Zun ngoan ngoan.

- Tốt! – Nó gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi bước ra cửa.

Hắn lúc này cũng đã lái xe về trong đêm. Hiện tại đang ở nhà. Hắn bực bội thật. Chỉ tại một cú điện thoại mà hắn lại phải lội ngược về thành phố sớm như thế trong khi bản thân lại thích được vui chơi.

Tối hôm qua:

Vừa về tới phòng, điện thoại hắn rung liên tục mặc dù chủ nhân nó đã khá uể oải.

“Alo...” – Hắn khó chịu.

“Sao thế? Mệt hả cưng?” – Giọng một cô gái vang lên trong điện thoại.

“...Ai vậy?” – Hắn cau mày.

“Đoán xem!” – Cô gái nói với giọng thách thức.

“Chị hai?” – Hắn thốt lên.

“Em thông minh nhỉ? Phải, là chị đây!” – Chị hắn cười qua điện thoại.

“Chị gọi cho em làm gì?” – Hắn hỏi.

“Nhớ nhóc thôi...cũng 4 năm rồi không gặp mặt cơ mà.”

“Nhớ nhưng gì? Bà chị mới trong trại ra à?” – Hắn xóc xĩa.

“Cái thang quỷ này? Chọc tức chị à?” – Chị hắn tức tối.

“Hừ...làm như em không biết! Chị chỉ biết có mỗi quần áo với giày dép. Có còn thời gian để ý cái gì đâu? Đúng là bọn con gái.” – Hắn nói mà không biết rằng, đầu dây bên kia có một cái nhếch môi rất kì lạ.

“Thì sao nhóc? Mà con gái thì sao chứ? Có ai dạy cho em biết rằng đừng bao giờ xem thường phái nữ chưa? Em mà cứ thế thì sẽ có ngày chết dưới tay con gái đó!” – Chị hắn trề môi.

“Có gái chết với em thì có. Ở đó mà mơ đi.”

“Hừ...nội chuyện mất cả hứng.”

“Thế thì ai bảo gọi. Mà gọi có chuyện gì?” – Hắn càu nhàu.

“Chị chỉ muốn nhóc ghé thăm chị thôi!”- Chị hắn nói, giọng phụng phịu.

“Thăm gì? Chị đang ở Anh kia mà...ơ khoan...không lẽ...chị về nước rồi à?” – Hắn giật mình.

“Làm gì hốt hoảng ghê thế? Chị mày về được một buổi rồi.”

“Thế về làm gì vậy? Sao không ở Anh luôn?”

“Đuổi chị à? Chị về đây vì có chút chuyện thôi. Đừng có mơ chị vì nhớ cưng mà bay về nước nhá!”- Chị hắn nói giọng tự hào.

“Tôi không cần cái sự nhớ nhung ấy đâu. Kinh chết!” – Hắn lè lưỡi.

“Em...” – Chị cứng họng.

“Thôi...nói nhiều. Em đang ở Nha Trang, chưa về đâu. Khỏi chờ!”

“Tối nay về đây gấp cho chị!” – Chị hắn nghiêm giọng.

“Không rãnh!” – Hắn nhăn nhó trả lời.

“Được...nếu em không muốn biết về chuyện của cô bé ngày xưa đó...” – Chị hần nói với giọng gian gian.

“Cô bé ngày xưa?” – Hần nhắc lại cụm từ.

“Phải...Tiểu An! Ngày mai, khách sạn Sheraton!” – Chị hần nói xong thì dập máy luôn.

Nhờ cú điện thoại ấy, bây giờ hần đã có mặt trong thành phố nhưng hần không dự định sẽ đến khách sạn Sheraton ngay mà phải về nhà trước.

Trong khi đó, nó đang đứng trước cổng khách sạn Sheraton. Bước xuống xe, nó thấy chìa khoá cho tên bảo vệ đem xe đi cất, còn mình thì bước vào khách sạn. Nó nhanh chóng tiến đến quầy tiếp tân.

- Người tên Hoàng Ngọc Hạ Nhi ở phòng mấy? – Nó cất tiếng ...hỏi.

- Xin quý khách chờ chút! – Cô nhân viên quầy tiếp tân nhìn nó mỉm cười, nói rồi nhanh tay kiểm tra sổ sách. Xong, cô ngước lên nhìn nó trả lời:

- Vâng! Cô ấy ở phòng 3014. Quý khách có thể dùng thang máy để lên lầu số 3 ạ! – Cô nhân viên tận tình chỉ dẫn.

- Cảm ơn! – Nó buông đúng hai tiếng rồi bước nhanh đi.

...

“Ting...”

Thang máy mở ra và nó lia mắt hết bảng số từng phòng mà nó đi ngang. Cuối cùng thì nó cũng tìm thấy phòng mang bảng số 3014!

Tay nó run run gõ cửa. Cái cảm giác sắp được gặp người mình yêu thương thật khó diễn tả. Nó thật sự rất phức tạp!

“Cốc...cốc...”

Nó đứng im chờ cánh cửa mở ra. Lát sau, từ bên trong là một cô gái xinh đẹp mở cửa. Đó không ai khác chính là Hạ Nhi, là Ropez và cũng chính là Bướm Đêm!

- Chị! – Nó chồm tới, ôm chặt cứng Ropez khiến chị muốn ngạt thở.

- Tiểu An...Tiểu...An...thả chị ra...ngạt thở... - Ropez khó khăn nói.

- A...vâng! Em xin lỗi! – Nó nhận ra động quá khích của mình, vội vã buông tay, giọng lí nhí.

- Hi...không sao! Mới 4 năm không gặp mà Tiểu An của chị lớn thế này rồi sao? Xinh đẹp hẳn ra ấy nhỉ? Chắc có nhiều người trồng cây si lắm rồi đây. Mấy năm nữa thôi là lấy chồng rồi. – Chị dịu dàng vuốt tóc nó nói.

- Chị... - Nó nũng nịu.

- Ủ...vào đây! – Chị kéo tay nó vào rồi ấn nó ngồi xuống chiếc ghế mây.

- Chị về bao giờ vậy? – Nó hỏi.

- Mới chiều hôm qua thôi cưng. – Ropez mỉm cười trả lời nó. Tay nhanh chóng đẩy chiếc tách café đến trước mặt nó.

- Em cảm ơn!

- Không cần khách sáo thế đâu. Chúng ta là chị em trong nhà rồi kia mà? Em như thế làm chị không vui đấy! – Chị khẽ cau mày tỏ vẻ không vừa ý.

- Dạ...hi... - Nó cười, tay gãi đầu.

- Đạo này có vấn đề gì không? Chị nghe cha nuôi bảo mấy đứa vừa mới có nhiệm vụ mới tối qua. Nhiệm vụ gì thế? – Ropez hỏi thăm.

- Vâng...D.E.A.T.H nhập 4 lô hàng vũ khí mới. Phương thức giao hàng qua đường thủy tại cảng Nha Trang tối qua lúc 10g. Cũng không có vấn đề trục trặc gì đâu. Chỉ có điều dạo này Thiên và Thảo Anh xảy ra chút chuyện thôi. – Nó thành thật.
- Chuyện gì?
- Em không rõ. Vì là chuyện tư của hai người họ nên em muốn để cả hai tự giải quyết, không can thiệp sâu. Nhưng có vẻ mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát rồi thì phải? Thảo Anh bắt đầu lơ là công việc, do việc bảo mật đường truyền qua bộ đàm bị rò rỉ nên bên cấm nắm được không ít thông tin khi chúng ta hành động. Dẫn đến việc Vi bị bao vây, suýt mất mạng. – Nó trình bày.
- Đến thế cơ à? Vậy thì điều tra xem đã xảy ra chuyện gì đi. – Ropez nói.
- Vâng. Mà lần này chị về làm gì? – Nó nhấp nhấp tách café.
- Nhớ em nên về! – Chị cười.
- Chị này...đừng có chọc em! – Nó chu môi.
- Hi...biết rồi. Thật ra lần này chị về là vì có nhiệm vụ. – Khuôn mặt Ropez từ dịu dàng nhanh chóng trở nên nghiêm túc.
- Nhiệm vụ? – Nó nhú mày.
- Phải. Chủ trì trận đấu tranh giành “Chiếc ghế vàng”!
- “Chiếc ghế vàng”? Là gì ạ? – Nó không hiểu.
- “Chiếc ghế vàng” là phần thưởng dành cho người thắng cuộc. Đây là cuộc so tài giữa các bang phái với nhau. Ai thắng sẽ trở thành người đứng đầu và có quyền trên hết. – Ropez trình bày.
- Nhưng lý do là gì? Tại sao tổ chức lại muốn chị chủ trì cuộc đấu ấy và mục đích khi tổ chức trận chiến này là gì? – Nó chất vấn.
- Từ nào em gái! Gần đây, có khá nhiều tập đoàn cạnh tranh đánh hơi ra được mặt trái của một tập đoàn D.E.A.T.H hùng mạnh chính là một tổ chức đào tạo sát thủ. Vì thế, cha nuôi lo họ sẽ mượn tay những bang phái trong thế giới đêm để lật đổ D.E.A.T.H. Chính vì thế, ông muốn phải có người đứng đầu, điều khiển để họ không bao giờ trở thành mối nguy hại của tổ chức! – Ropez nhếch môi.
- Vậy là thầy nhờ chị chuyển lệnh cho em rằng: Phải thắng bằng bất cứ thủ đoạn nào sao? – Nó nghiêng đầu hỏi.
- Nói là thủ đoạn thì hơi quá nhỉ? Chị tin em thừa sức thắng. – Chị mỉm cười nhẹ.
- Có thể...hừ...em sẽ thắng! Nhưng đó chỉ là vì em nể chị và em nợ thầy một mạng mà thôi. Em không muốn xen vào mấy chuyện này. Không hứng thú! – Nó thay đổi thái độ hẳn, lạnh nhạt. Có vẻ nó khá khó chịu việc này bởi vì...nó biết bọn hắc thuộc Monster. Và đương nhiên giữa Killing và Monster lúc đó sẽ phải tranh giành nhau “chiếc ghế vàng” ấy. Thật sự nó không muốn để Vi, Thảo Anh hay Trang ph...ải khó xử.
- Chị biết em đang nghĩ gì? Sợ ba đưa nó khó xử sao? – Ropez nghiêng đầu nhìn nó.
- ... - Nó không trả lời, chỉ khẽ gật nhẹ đầu. Từ nhỏ đến giờ, nó chỉ có Vi, Anh Anh và Trang là những người bạn thật sự mà thôi.
- Em có biết khi trở thành Tứ ma nữ, các em phải cứng rắn, dứt khoát và không được mềm lòng? Em không nghĩ đây là cơ hội tốt để thể hiện điều đó sao? Nếu có thể thắng tay giết người mình yêu thương thì...người đó hoàn toàn xứng đáng là người của D.E.A.T.H và Tứ ma nữ. Ngược lại thì không đủ tư cách! – Ropez nhàn nhạt nói.
- Nhưng không lẽ, em phải nhìn họ đánh nhau sao? Nhìn anh hai mình đánh Thảo Anh, nhìn anh Minh đánh chị Trang, nhìn Anh Khánh đánh Bảo Vi? Ý chị là thế à? Xin lỗi nhưng chị thừa biết em không thể!
- Nó hét.

- Em nên biết, muốn có 1 thứ thì phải đổi một thứ, muốn giữ 1 thứ thì phải mất một thứ, đó là quy luật không thể tránh khỏi! Tất cả đều tùy thuộc vào những gì em quyết định. Hãy cân nhắc xem bản thân cần cái nào và trân trọng cái nào hơn, Tiểu An à! – Chị dịu dàng nói.

- Em...thật sự nếu chỉ có hai sự lựa chọn, em sẽ chọn lựa chọn thứ 3: Mất hết hoặc không mất gì cả. Giữa một người anh có chung huyết thống và những người bạn gắn bó với mình từ khi lọt lòng, em không đành lòng để mất ai. Nếu có mất, em sẽ tự nguyện là người phải chết chứ không phải bất kì ai. – Nó cứng rắn.

- Em có chắc rằng mình làm được? – Chị nhíu mày nghi ngại.

- Bắc ma nữ chưa bao giờ nói mà không làm được. Cũng như một Kiwasato Venus chưa từng thất bại. Em sẽ chứng minh cho chị thấy, trong cuộc đấu tranh giành “chiếc ghế vàng”, em sẽ không để mất bất cứ ai! – Nó nói rồi cười đắc thắng.

- Ok...chị sẽ chờ. Tiện thể, cha nuôi nhờ chị nhắn em đến em: thời hạn tìm Nam và Bắc hộ vệ chỉ còn 3 tuần nữa thôi. Nhanh chóng trước khi mọi thứ vượt quá tầm kiểm soát. – Ropez nói.

- Vâng...em biết rồi! Thôi...em về nhà. Em mệt rồi, lái xe thâu đêm về đây gặp chị nên giờ mắt mở không lên. Oáp... - Nó đưa tay lên che miệng, nói.

- Ủ. Về cẩn thận. – Chị gật nhẹ đầu.

- Ngày mai mọi người từ Nha Trang về hết rồi. Tối mai họp tại Vegas chị nhà. Bye bye! – Nó nói rồi bước thẳng ra cửa, ngay lập tức, Ropez gọi lại.

- O...khoan...hay em lên giường chị ngủ đỡ đi. Tỉnh rồi hẳn về. Buồn ngủ mà lái xe thì nguy hiểm lắm, sẽ gặp tai nạn mất! – Ropez lo lắng.

- Thế cũng được. Chiều có gì chị gọi em dậy rồi hai chị em mình cùng đi ăn tối nhé! – Nó nói rồi chiu tọt thẳng vào chăn, đắp ngang đầu, ngủ ngay.

Ropez khẽ gật đầu rồi cười nhìn cô em gái. Sao nó lại khiến người khác không thể nào dứt tình yêu thương ra khỏi nó được thế này? Ropez luôn muốn bảo vệ nó bằng mọi giá. Không muốn bất cứ thứ gì làm nó tổn thương nữa. Vậy thì, chị sẽ khiến nó không thể nào nhớ lại phần kí ức đã mất cách đây 3 năm, dù biết là bảo vệ nó nhưng nó cũng khiến chị phải đánh đổi. Ropez quyết định rồi, dứt tình chị em ruột thịt để nó khỏi đau mặc cho cậu em trai sẽ khổ sở. Nhưng mà thôi, mặc kệ vậy. Chị chỉ có thể chọn một trong hai, chị không có đủ bản lĩnh và khả năng níu cả hai thứ như nó. Nhưng...đó là do cậu em chị đã đánh mất nó, đã khiến nó buồn, nó khóc, đã khiến nó bị tai nạn!

Hắn đỗ xe lại trước cửa khách sạn Sheraton. Hắn thật sự không hiểu. Chị hẳn bảo...sẽ nói về một người mà trong quá khứ của hắn đã tồn tại – Tiểu An! Nhưng sự thật thì chẳng phải Thiên đã từng khẳng định rằng Tiểu An đã mất sau vụ tai nạn ấy rồi mà? Thậm chí cách đây hơn một tháng khi thấy nó xuất hiện, hắn đã gặng hỏi lại Thiên và câu trả lời vẫn không thay đổi. Thiên nói nó là con nuôi củ...a pama vì pama thấy nó giống Tiểu An. Hắn nghe vậy thì cũng tạm tin vì trên thế giới này, chuyện người giống người là bình thường. Vậy thì còn chuyện gì về Tiểu An mà hắn cần phải biết nữa đây?

Bước vào cổng khách sạn, hắn tiến về phía quầy tiếp tân.

- Hoàng Ngọc Hạ Nhi phòng mấy? – Hắn lạnh lùng hỏi. (Vây là biết Nhi là ai và gia thế như thế nào rồi nhé!)

- Dạ... - Cô tiếp tân ngẩng đơ trước mặt hắn. Thật sự một cô gái bình thường đứng trước trai đẹp đều như thế cả!

- Tôi không muốn nhắc lại câu hỏi! – Hắn gằn giọng.

- A...ơ...vâng...phòng...phòng 3014 ạ! – Cô tiếp tân lắp bắp.

- ... - Hắn gật đầu rồi đi thẳng, không thềm cảm ơn lấy một tiếng.

...

“Cộc...cộc...” – Hắn gõ cửa. Không có động tĩnh gì.

“Cộc...cộc...” – Hấn lại gõ và kết quả cũng như thế.

Hấn chán nản đẩy cửa vào luôn, chẳng màn đến phép lịch sự tối thiểu là gì cả bởi dù sao cũng là chị em ruột cả mà. Hấn lướt nhìn qua căn phòng và dừng lại trên giường.

Có ai đó đang nằm trên đó, hấn nghĩ là Ropez. Nhẹ nhàng bước đến bên giường, hấn kéo nhẹ cái chăn đắp ngang khuôn mặt đang ngủ vùi kia xuống. Hiện ra trước mắt hấn là nó với khuôn mặt hiền dịu, trong sáng không vướn chút muộn phiền suy tư như những khi nó tỉnh táo. Nó lúc này hệt như một nữ thần đang say giấc.

Hấn khá bất ngờ. Sao nó lại ở đây? Chẳng phải nó đang ở Nha Trang sao? (Hấn không biết nó về) Mà tại sao nó lại ngủ ở đây? Sao không về nhà?...

Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu hấn. Bàn tay không biết do vô tình hay cố ý mà đưa lên, chạm nhẹ vào khuôn mặt thanh tú của nó. Một cảm giác rất khó tả diễn ra. Hấn cảm thấy có cái gì đó rất đối thân quen như không thể biết được, chỉ cảm thấy lòng bình yên lạ!

- Bỏ tay em ra! – Ropez từ phòng tắm bước ra thấy hành động của hấn thì gắt lên.

- Chị hai? – Hấn nhú mày, rút tay lại.

- Em đừng chạm vào nó! – Ropez lạnh lùng đáp.

- Chị quen Bảo An? – Hấn nhú mày, trong lòng có linh cảm gì đó.

- Hừ... - Ropez không trả lời, chỉ khẽ nhếch môi.

- Sao chị không trả lời? Rốt cuộc thì chuyện về Tiểu An mà chị muốn nói là gì? – Hấn cau có.

- Chị...chỉ muốn nói với em rằng...TRÁNH XA BẢO AN RA! – Ropez từ tốn nói, những chữ cuối thì nhấn mạnh.

- Tại sao?

- Một lần là quá đủ! Chị không muốn em làm tổn thương con bé lần nữa. Em cho dù là em ruột chị nhưng xin lỗi, chị đành để em đau khổ một lần vậy. Đến lúc đó em mới hiểu được những gì em gây ra cho con bé. – Ropez vào thẳng vấn đề.

- Ý chị là sao? Chẳng phải Tiểu An đã mất cách đây 3 năm rồi sao? – Hấn thật sự không hiểu nổi cô chị gái đang nói điều gì.

- Hừ...em chưa nhận ra à? Bảo An là Tiểu An! Tiểu An thật sự chưa chết, chẳng qua là mất trí nhớ mà thôi. Chị thấy như vậy thì càng tốt, nó không nhớ đến em là hạnh phúc của nó. Tốt nhất em nên tránh xa Tiểu An ra! – Ropez đe dọa.

- Tiểu An...còn sống? Tiểu An là...là...Bảo An? – Hấn giật mình.

- Phải! Lẽ ra chuyện này chị không nên nói nhưng nếu cứ mãi im lặng, chị sợ trái tim con bé lại như ngày xưa, nếu thế thì mất trí nhớ để làm gì? Chính vì ngày xưa, trái tim của nó đã từng hướng về em nên cái kết con bé phải chịu là đau đớn. Chị không muốn quá khứ lặp lại!

- Chị! Ngày ấy chỉ là hiểu lầm! – Hấn đau khổ nói.

- Biết rồi à? Biết rồi nhưng mọi thứ quá muộn rồi Đăng! Lúc ấy, ...em nói với con bé những gì, em còn nhớ? Chị là người ngoài cuộc mà còn thấy nhói thì thử hỏi Tiểu An nó thế nào? Đừng bao giờ trách chị. Có trách thì trách em đã lỡ tay đánh mất Tiểu An ấy! Có trách thì trách em đã làm nó phải cắn răng chịu đựng ấy! Có trách thì phải trách em đã khiến con bé đã phải hy sinh cho em một lần mặc dù bị em hiểu lầm, em day nghiến nhưng con bé vẫn bảo vệ em đến cùng! Tất cả là do em! – Ropez tuôn một hơi.

- ... - Hấn im lặng không nói. Thật sự thì chị nói đúng. Suy cho cùng vẫn là do hấn! Là tại hấn!

- Ô...ừm...có chuyện gì ồn ào thế chị? Ừm... - Nó ngái ngủ hỏi, mặt dù mắt vẫn còn nhắm.

- Thôi...không có gì đâu! Em cứ ngủ tiếp đi. Lát hai chị em ta đi ăn. – Ropez nói nhẹ nhàng.

- Vâng... - Nó ngoan ngoãn như con mèo con, tiếp tục vùi mặt vào chăn ngủ.

Một lát sau, khi nó lại chìm sâu vào giấc ngủ, Ropez mới cất tiếng:

- Thôi...em về đi Đăng. Nhớ những gì chị nói, tránh xa Tiểu An ra. Chị không muốn một lần nữa, em lại làm con bé phải khổ. Nó chịu quá đủ rồi.

- Em sẽ về, nhưng...chuyện Tiểu An, em không chắc. Nếu số phận quyết định em và Tiểu An bên nhau thì chị có cố làm gì cũng chẳng được đâu! Em sẽ giành lại Tiểu An và phần kí ức đã mất đó! – Hấn khẳng định rồi ra khỏi căn phòng 3014 ấy.

Ropez quay lại, nhìn về phía cửa, lẩm bẩm:

- Em vẫn kiên quyết như thế sao? Em không biết là em với con bé không thể à? Em quá kiêu ngạo, quá nóng nảy, quá hấp tấp. Em lúc nào cũng cho rằng những gì mình thấy là sự thật mà không chịu hiểu rằng cái sự thật mà em vẫn tưởng ấy chỉ là một vở kịch mà thiên hạ dựng nên mà thôi. Em còn quá trẻ, em không thể hiểu được hết đâu! Cái tôi của em quá lớn, không bao giờ chịu hạ mình trước ai. Nếu em có thể hạ cái tôi ấy xuống trước Tiểu An thì có lẽ, mọi chuyện sẽ thay đổi, còn không...kết cuộc vẫn sẽ là chia xa!

Bước ra khỏi khách sạn Sheraton, hấn vẫn không thể nào bình tĩnh được. Hoá ra từ trước đến giờ mọi người đều giấu hấn. Hoá ra từ trước đến giờ hấn luôn bên cạnh Tiểu An mà không hay. Hoá ra hấn là một con rối quá dễ để điều khiển.

Hấn tự cười nhạo bản thân. Cái gì chứ? Đường đường là một dân đàn anh đàn chị nức tiếng, thế mà hấn lại có thể để cho những người gần gũi với mình qua mặt, l...ừa dối như vậy. Hỏi xem có điên không? Hấn không ngờ...đến Thiên – một thằng bạn chí cốt từ lúc lọt lòng đến giờ và Hạ Nhi - bà chị hai mà hấn luôn kính trọng, yêu quý cũng giấu hấn. Còn pama nó, pama hấn cơ chứ! Sao ai cũng giấu hấn chuyện này?

Không lẽ...họ thật sự nghĩ nếu nó lại yêu hấn...nó sẽ khổ?

Không lẽ...trước giờ...những điều hấn mang lại cho nó chỉ có thể?

Và không lẽ...nó chưa từng nghĩ rằng...hấn cũng có cảm tình với nó?

Nha Trang

Trong lúc đó, Vi, Thảo Anh, Trang cùng Khánh, Thiên và Minh đang vui vẻ đi dạo dọc theo bờ biển mặc dù giữa Anh Anh và Thiên vẫn “chiến tranh lạnh”. Bỗng dưng, điện thoại Vi đổ chuông, nhỏ vội vàng nghe máy:

“Alo...mama có chuyện gì ạ?” – Là mẹ nhỏ gọi.

“Con gái dạo này khoẻ không?”

“Vâng, khoẻ lắm ạ!”

“Ừ...khoảng bao lâu nữa con sang Anh?” – Mama nói dịu dàng hỏi.

“Ừm...hai hôm nữa... mama ạ. Mà sao mama biết con sẽ sang đó?”

“Báo chí ở đây đang đầy này. Chưa gì mà J&D đã tung ra cho giới truyền thông biết trong show thời trang của Arlia sắp tới sẽ có bộ ba Evil tham gia cùng với nữ minh tinh Jersey Hilson. Thông tin kín hết khắp các mặt báo.”

“À...ra thế. Mà pama đang ở Anh ạ?” – Nhó khẽ cau mày hỏi.

“Ừ...có việc. Tập đoàn ta sắp liên kết với tập đoàn Triệu Vương đứng thứ 9 thế giới.” – Mama nó từ tốn bảo.

“Vâng...thế thì tốt quá rồi ạ!” – Vi vẫn hồn nhiên nói, dù không biết rằng, món hàng trao đổi lại chính là nhỏ!

“Nhưng...đó là khi...con và Triệu Vương Hoàng – thiếu gia tập đoàn Triệu Vương đính hôn!” – Mama nó hít sâu rồi từ từ nói, bà biết, với tính cách bốc đồng của con mình, nhỏ sẽ khó lòng chấp nhận.

“Sao cơ?” – Nhó hét.

“Con và Vương Hoàng sẽ phải làm lễ đính hôn vào 6 ngày nữa, ngay sau khi con hoàn thành show diễn thời trang.”

“Con không chấp nhận chuyện đó! Đừng ép con như vậy!” – Nhỏ khẽ mím chặt môi, mặt mũi tái méc.

“Thật sự thì ta cũng không muốn...nhưng liên kết với Triệu Vương sẽ khiến cho Ngọc Bảo vững mạnh hơn. Con hiểu mà?” – Bà cố thuyết phục.

“Không là không! Triệu Vương chẳng là cái thá gì? Liên kết với Triệu Vương thì Ngọc Bảo sẽ vững mạnh hơn ư? Mama chắc chứ? Nếu thế thì Ngọc Bảo sẽ được gì sau cái quyết định ấy? Bao nhiêu phần trăm cổ phần? 20% sao?” – Nhỏ mắt bình tĩnh.

“Bình tĩnh nào con gái...Thật ra, Triệu Vương hứa sẽ chia cho ta 35% cổ phần của họ. Mà con biết đấy, 1% cổ phần của họ tương đương với 60 ngàn USD. Điều đó sẽ giúp cho Bảo Ngọc bù lại những gì đã mất trong năm qua. Những lỗ hổng do một số công ti con ăn xén bớt sẽ được phủ lấp.” – Mama nó từ từ giải thích.

“Con sẽ lấy lại được những gì đã mất, mama yên tâm. Nhưng tuyệt đối, con không làm theo lời pama đâu!” – Nhỏ nói rồi cúp luôn máy.

Thấy những biểu hiện lạ trên gương mặt Vi, Khánh nhẹ bước lại, vòng tay ôm lấy nhỏ từ phía sau, thì thầm lên vai Vi khiến nhỏ giật mình rồi dịu dàng hỏi:

- Em sao vậy?

- Anh làm em giật mình đó! – Nhỏ mắng yêu Khánh.

- Xin lỗi...mà ai gọi em vậy?

- Mẹ em! – Nhỏ cắn nhẹ môi rồi trả lời.

- Mẹ gọi sao? – Thiên, Minh, Trang và Thảo Anh đồng thanh. (Thiên, Trang, Thảo Anh là con nuôi pama Vi).

...- Mẹ em gọi có chuyện gì? Sao anh thấy em có chút khó chịu? – Khánh vẫn dịu dàng hỏi.

- Hai ngày nữa em phải bay sang Anh để tham gia show thời trang của nhà thiết kế Arlia... - Nhỏ bắt đầu nói.

- Anh biết. Báo chí đang rất rầm rộ việc ấy. Rồi sao nữa?

- Sau khi buổi diễn kết thúc...em phải cùng mẹ đến một nơi...

- Đi đâu? – Khánh tò mò.

- Lễ...đính hôn! – Khó khăn lắm, Vi mới nói được điều đó với Khánh.

- Lễ đính hôn? Của ai? – Khánh bất ngờ, có chút hoang mang.

- Của em...và Triệu Vương Hoàng – thiếu gia tập đoàn Vương Triệu!

- Sao? – Cả đám hét.

- Em nói gì cơ? Mẹ nói thế thật à? – Minh chụp lấy tay nhỏ hỏi dữ dội.

- Phải...mẹ muốn hai nhà liên kết với nhau. Em biết pama đang cần nguồn trợ giúp để chống lại tập đoàn Ngô Ngọc nhưng em không nghĩ rằng pama lại làm thế! – Vi cắn răng.

- Chống lại Ngô Ngọc? Em biết chuyện giữa nhà ta với họ sao? – Minh ngạc nhiên.

- Biết! Biết hết! Biết toàn bộ! Biết ngay từ đầu! – Nhỏ gắt.

- Sao lại thế? Anh và pama giấu mà?

- Thế anh nghĩ Bảo An nó là con rồi à? Nó sẽ chịu ngồi yên để người khác qua mặt? Cho dù mọi người có cố gắng im lặng thế nào thì cũng chẳng qua được mắt của Bảo An đâu. Mọi thứ diễn ra trong tập đoàn, nó rõ như lòng bàn tay vậy. Nếu có thể, anh cứ hỏi nó xem.

- ... - Minh yên lặng.

- Sao con bé có thể? – Thiên lên tiếng.

- Anh quá xem thường Bảo An rồi! Anh biết những gì về Bảo An? Ngoài việc nó là Bắc ma nữ, là Venus của Evil, là Kiwasato Venus của Killing và là em gái anh, anh còn biết gì nữa? – Vi chất vấn Thiên, thật sự, ẩn trong con người nó là một cái gì đó tiềm tàng khó đoán.

- Anh không... - Thiên đang nói thì Vi tiếp tục ngắt lời.

- Nó là hacker Queen – hacker từng xâm nhập vào hệ thống an ninh bậc nhất của Hoa Kỳ. Nó là Lâm Tiểu An, người được cho là kế vị bang mafia của Lâm Nhất Thông (Lâm Tiểu An là tên giả. Nó là con nuôi của Lâm Nhất Thông – ông trùm mafia khét tiếng với vàng hào quang nhuộm đầy máu). Nó là Trần An Nhiên – cô chủ tịch trẻ tuổi nhất của tập đoàn chứng khoán KK... Nhiều lắm. Nó có nhiều thân phận lắm. Thế anh nghĩ mình biết hết về nó chưa? Đừng nghĩ rằng những điều mọi người làm nó không biết. Chỉ là nó không muốn tìm hiểu hoặc lơ đi mà thôi! – Vi quát thẳng vào mặt Thiên.

- ... - Thiên sững sờ. Không lẽ những điều anh biết về ôc em gái là quá ít? Thậm chí những điều ấy, pama anh còn không hay. Khánh và Minh cũng bất ngờ không kém. Thảo Anh thấy Thiên như thế cũng đau lòng nhưng không thể hiện ra mặt. Cô nàng biết hết những việc này, biết hết những việc nó làm nhưng vẫn giấu. Đơn giản vì Thảo Anh đã nguyện hết lòng đi theo nó, làm theo những lời nó nói và vì, cô nàng đã hứa!

- Nói chuyện như vậy đủ rồi...em muốn về khách sạn trước! – Vi hít mạnh vào lấy lại bình tĩnh, kéo nhẹ tay áo Khánh, nhỏ nói. Ai bảo đang lúc bức bối, hai ông anh lại còn chọc thêm vô làm nhỏ nói hết ra mọi thứ.

- Ừm...để anh đưa em về! – Khánh nói rồi lật đật “hộ tống” Vi.

Khi cặp này vừa đi khỏi, không khí nơi đây bỗng dưng chùng xuống hẳn. Từ phía xa xa, dáng ba cô nàng đồng đánh kia đan...g bước lại gần. Thảo Anh thấy, sau đó liếc nhìn sang Thiên, khẽ cắn nhẹ môi. Có cái gì đó vừa thoáng qua gương mặt cô nàng. Có thể là một chút gì đó khó chịu? Có thể là một chút gì đó ghen tị? Có thể là một chút gì đó không cam lòng? Nhưng trên hết vẫn là vết thương đang âm ỉ nhói lên từng đợt. Rất khó chịu!

Trang thấy hết những biểu hiện trên gương mặt em mình. Có thể Thiên không để ý thấy nhưng ở cương vị là một người chị, Trang biết em mình rất rõ. Cô hiểu Thảo Anh đang cảm thấy ra sao, đau như thế nào và...yêu sâu đậm tới đâu! Thiên chưa bao giờ hiểu được hết được tình cảm Thảo Anh dành cho anh. Trang biết Thiên cũng rất có cảm tình với em mình, nó hơn mức tình bạn, hơn mức một người em gái. Có thể là thích nhưng không biết có yêu hay không. Từng ấy năm, Thảo Anh luôn hướng theo Thiên, mọi lúc, mọi nơi mặc cho có bao nhiêu người quỳ rạp dưới chân nguyện yêu cô nàng. Thậm chí, Thảo Anh từng từ chối người đó – một người rất nguy hiểm, rất thương yêu, nâng niu và chiều chuộng cô tất cả.

Quay sang Minh, Trang nói:

- Anh muốn đi đâu thì cứ đi đi. Em đưa Thảo Anh về trước. Nó mệt rồi!

- Ừm...Để anh đưa hai chị em về. Anh cũng chẳng tính đi đâu cả. – Minh trả lời.

- Cảm ơn anh! – Trang nhẹ mỉm cười.

Cả ba cũng bước đi, còn mỗi Thiên còn đứng đó. Nhỏ Thiên Kim nhanh chóng chạy lại khi thấy anh. Ầ ồ tay lấy tay vòng sang tay anh ôm nhẹ. Thiên chẳng phản kháng gì, đơn giản vì còn thất thần về những câu nói của Vi ban nãy.

Không may, hình ảnh ấy đập vào mắt Thảo Anh. Cảm giác như có ai đó bóp nghẹn vậy. Khó thở quá! Hơn mười năm qua, một tình cảm không hề thay đổi, một trái tim luôn mang một hình bóng, một nụ cười chỉ dành ột người, một cái bóng luôn lặng lẽ dõi theo, một nỗi đau chỉ do một người gây ra! Cho dù đi làm biết bao nhiệm vụ, bị thương nặng biết bao nhiêu lần, thậm chí phải đi cấp cứu nhưng sao Thảo Anh thấy nó đau không bằng.

Lặng lẽ ngoảnh mặt đi. Trong phút chốc, Thảo Anh cảm thấy một sự thất vọng, một sự cô đơn và một chút lẻ loi. Có lẽ, từ trước đến giờ, những tượng tượng của cô nàng về một tương lai không xa với Thiên chỉ là ảo tưởng. Một viễn cảnh màu hồng của hai người chỉ là do Thảo Anh vẽ ra mà thôi, chưa bao giờ anh nói

yêu cô cơ mà sao cô nàng vẫn cứ ngóng chờ. Mỗi tối trước khi ngủ, Thảo Anh đều nhủ với bản thân rằng có thể ngày mai Thiên sẽ nói yêu mình. Cô nàng vẫn ngốc vậy đó, vẫn mong vẫn ngóng.

Gia đình đổ vỡ, Thảo Anh chỉ còn Thiên làm niềm cảm hứng sống. Nhờ anh, cô nàng mới cô gắng vực dậy từ cái màu đen u uất đó. Giờ nghĩ lại, cô nàng thấy hình như từ trước đến giờ bản thân sống phụ thuộc vào Thiên quá nhiều thì phải?

Quay đầu nhìn anh mỉm cười lần cuối, một giọt nước mắt tràn mi. Xin lỗi anh, Thiên! Có lẽ trước giờ là do Thảo Anh quá ngộ nhận, kết quả chính là như thế này đây. Mọi thứ...xa tầm với quá! Thảo Anh trước giờ muốn gì đều có được, chỉ riêng mỗi anh là cô nàng chỉ có thể lẳng lặng ngắm nhìn từ xa. Tại sao thế? Biết bao nhiêu con người sẵn sàng chết vì cô nhưng anh thì luôn khiến cô sẵn sàng hi sinh để bảo vệ. Thảo Anh thật sự yêu Thiên nhiều lắm, hơn cả bản thân.

Hít nhẹ vào, cố kiềm lại dòng cảm xúc, Thảo Anh kéo Trang và Minh đi thật nhanh ra khỏi đó. Nếu ở lại chắc cô nàng không chịu nổi mất. Một giọt nước mắt là quá đủ, quá nhiều rồi!

Trang nhìn cô em gái, lặng lẽ buông tiếng thở dài...

19. Chương 19: Lễ Đính Hôn

Bar Vegas – tối hôm sau

Sáng sớm, bọn Trang, Anh Anh và Vi cùng lớp về thành phố. Chuyến đi mệt là thế mà tối vẫn bị nó lôi đầu tới bar gặp Ropez. Cả ba đứa đều chán nản mà đi. Nó không mệt thì người khác mệt chứ? Ngày mai tụi nó phải sang Anh rồi mà hôm nay nó cứ phải vắt kiệt hết sức của cả đám mới chịu hay sao?

Ngay góc tối của quán bar có một cô gái mặc chiếc đầm màu tím b...ó sát có một bên vai, vai còn lại là vai trần với làn da trắng nõn. Mái tóc dài ngang lưng uốn lọn xoắn nhẹ nhàng được cô gái thả ra. Ở cô, tất cả mọi thằng con trai nhìn vào đều thèm muốn bởi một sức hút kì lạ. Cô rất đẹp! Và vẻ đẹp đó lại càng huyền ảo hơn khi cô nàng chiếc mặt nạ hình bướm màu tím đen mê hoặc.

Cô gái ngồi đó, từ từ nhâm nhi li cocktail Brooklyn ưa thích của mình, đôi mắt cứ nhìn ra cửa như đang ngóng chờ ai đó!

...

“Kìt...”

Hai chiếc xe motor và một chiếc BMW màu đen trắng gấp trước cửa quán bar. Nó gỡ mũ bảo hiểm xuống, lắc nhẹ đầu mái tóc dài xoắn lộn màu hung đỏ trở vào nếp rồi leo xuống xe. Với chiếc quần jeans đen được mài rách, áo ba lỗ đen rộng thùng thình có in hình một cái đầu lâu trắng và đôi giày cao gót cũng màu đen kín tới mắt cá chân, nhìn nó như một cây đen toàn tập.

Bên cạnh nó là Thảo Anh đã leo xuống chiếc moto từ lúc nào. Cô nàng mặc một cái quần short trắng, áo sơ-mi trắng, giày converse trắng. Hoàn toàn trái ngược với nó. Tuy nhiên, điều đặc biệt là đôi mắt trong veo thường ngày đã không còn mà thay vào đó là một đôi mắt đượm buồn đầy vẻ xa xăm. Cả ngày hôm nay, Thảo Anh chưa từng mở miệng nở một nụ cười.

Ngay sau đó, Vi mở cửa chiếc BMW rồi leo xuống cùng Trang. Vi hôm nay mặc một cái váy màu đỏ kín cổ rất thanh thoát. Đuôi váy hơi xoè và có in hình một vài bông hoa nhỏ làm điểm nhấn cùng với chiếc thắt lưng trắng ngay eo. Nhỏ đi đôi giày cao gót một tác màu trắng, đeo thêm một cái túi xách nhỏ. Nhìn Vi hôm nay rất dịu dàng và dễ gần.

Trang đứng cạnh Vi thì khác. Hôm nay, cô diện một cái áo ba lỗ màu xám, bên ngoài là áo khoát làm tôn thêm nét năng động kèm theo cái quần short jeans mài rách, chân đi đôi bốt đế cao 7 phân màu nâu. Nhìn Trang rất khác so với thường ngày vì vẻ năng động của mình.

Nó đi trước, đẩy cửa bước vào quán bar. Ngay lập tức, cô gái mặc đồ màu tím ở góc quán của quán vẫy tay với nó. Nó nhanh chóng kéo cả đám lại đó gặp cô gái.

Ôm chầm lấy cô nàng ấy, nó cười:

- Chị Ropez...em đưa mọi người tới rồi nè!
- Thấy rồi...giờ thì bỏ chị ra được chưa? Ngạt thở quá! – Ropez gượng cười rồi đẩy nhẹ nó ra.
- Ừ...không chịu đâu! – Nó xụ mặt xuống nhìn đáng yêu vô cùng, điều đó khiến mọi người bật cười, thậm chí, Thảo Anh suốt cả ngày nay chưa chịu hé môi cũng phải mỉm cười một cái.
- Đừng có trẻ con thế chứ. Tiểu An mà làm mặt xấu là chị không yêu đâu đấy! – Ropez chọc nó.
- Thôi thôi...ai bảo em xụ mặt? Em đang rất tươi tỉnh đây. Chị Ropez từng có ghét Tiểu An nhá! – Nó thay đổi gương mặt 3600, quay sang làm nũng Ropez.
- Hahaha... - Mọi người cùng cười.
- Mọi người... - Nó nhìn mọi người, gương mặt như sắp khóc.
- Thôi...Mọi người đùa ấy mà! Em đừng có khóc! – Ropez nhìn nó lo lắng.
- Hix...Ai bảo em khóc? Em đang tính vặn cổ con Vi, đập đổ chị Trang và căng da mặt Thảo Anh cho nó hết cái mặt đưa đám đó mà! – Nó chớp chớp mắt trả lời.
- Hi...em chị cứ thế này mãi, sao chị nỡ lòng gả đi đây? – Ropez nhìn nó cười hiền, xoa xoa đầu, trong lòng có chút buồn. Cho dù muốn nó và hân thành một cặp để sau này trở thành người một nhà thật sự nhưng chị không nỡ. Chị không muốn nó vì cậu em trai không chín chắn của mình mà hi sinh một lần nữa!
- Thì sau này em lấy em trai chị về ở chung một nhà là được! – Nó buột miệng nói. Sau đó, chính nó cũng bất ngờ vì câu nói ấy. Nó không biết mình vừa nói gì và vì sao lại nói vậy. Nó không hề biết chị có em trai và cũng không hề có ý định đó. Chỉ là sâu trong tiềm thức hình như có cái gì buột nó nói vậy. Một cái gì đó rất quen, dường như nó đã từng nói như thế...
- Em...nói gì vậy? – Ropez sững sờ, cả Trang và con bạn nó cũng thế.
- Em...em không...biết! Chỉ là có cái gì đó khiến em nói vậy. Em thấy nó rất quen. Giống như em đã từng nói thế vậy... - Nó giải thích.
- À...thế à? – Ropez gật đầu. Hoá ra là nó chưa nhớ ra chuyện gì. Chị cứ tưởng nó đã hồi phục trí nhớ nên mới nói thế. Nếu nó nói là không biết thì yên tâm rồi. Chị sợ nó nhớ ra mọi chuyện rồi l...ạ tiếp tục yêu em chị - hân!
- Mà có sao không ạ? Em thấy mọi người hình như có gì đó không ổn? Có chuyện gì giấu em sao? – Nó nhìn về ngấn ngực của mọi người, nghi ngờ.
- Không...! Có gì đâu? – Trang giật mình lên tiếng phản bác ngay đầu tiên.
- Sao... - Nó bất ngờ trước phản ứng của Trang. Bình thường, cô điềm tĩnh lắm cơ mà sao hôm nay lại thế?
- Thôi...chẳng có gì đâu. Em muốn dùng gì, chị gọi. Tối nay chị khao nhé! – Ropez vội vàng lãng sang chuyện khác.
- Dạ...em với Vi uống Chivas. – Nó trả lời.
- Em thì như thường lệ, Brandy Collins nha chị! – Trang trả lời rồi cười nhẹ.
- Ừm...thế còn Thảo Anh? Em muốn dùng gì? – Ropez dịu dàng.
- X.O! – Thảo Anh nói, giọng nhẹ nhàng nhưng mức sát thương cho người nghe không hề nhỏ.
- Sao? X.O? – Trang nhắc lại.
- Không đùa chứ? – Vi nhăn mặt.
- Mà có chắc là mày vừa nói gì không? – Nó lo lắng.

- Em không nên đầu Thảo Anh! – Ropez khuyên.

- Hi...được! Mọi người đừng lo. – Thảo Anh cười trừ. Một nụ cười gượng gạo.

Số là Thảo Anh uống rượu ít khi nào say. Tửu lượng của cô nàng không phải khá mà là rất tốt! Uống cả 2 chai whisky mà vẫn còn giữ được tỉnh táo, chỉ hơi ngà ngà say. Thậm chí, các thứ rượu nặng có mùi đậm như brandy, vodka...Thảo Anh cũng chưa từng phải gục. Tuy nhiên, X.O thì khác. Chỉ cần uống nửa chai, Thảo Anh đã say đến mức không còn biết bất cứ thứ gì, nói năng lung tung và cũng không còn làm chủ được hành động của mình. Điều này khiến cả bọn cảm thấy khó hiểu.

Có lần, cô nàng uống được 6 ly X.O thì đã bắt đầu mất tự chủ. Đúng lúc đó, một tên không chịu an phận đến chọc ghẹo cô nàng. Thảo Anh lúc đó không còn kiểm soát nổi mình nên đã đánh tên ấy tẹt cổ, gãy một tay, trật khớp chân, gãy 4 cái răng... Quang trọng hơn là...cô khiến hắn ta bị tuyệt đường sinh sản! Vung thẳng chân vào chỗ ấy không một chút kiên dè, hắn ta từ từ ngã xuống, hai tay vẫn... ôm khư khư “của quý” của mình. Đã vậy, hôm đó Thảo Anh lại còn mang giày gót nhọn.

Sau đó, khi tỉnh lại, cô nàng thấy mình đang ở nhà và được mọi người kể lại. Cô xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất nhưng mà, ông trời có đào lỗ cho Thảo Anh chui xuống đâu? Lúc này đang ở đỉnh cao của vinh quang, là Vanessa Hilson của nước Anh nên nếu mọi chuyện lộ ra, cô sẽ gặp một scandal không hề đơn giản. Ngậm ngùi mất 8000 bảng Anh để bịt miệng tên ấy, cô tự hứa sẽ không bao giờ uống X.O nữa nhưng...

- Lỡ em say thì biết tính sao? – Trang lo lắng.

- Hi...chẳng việc gì phải lo đâu chị. Em cũng đang muốn say đây! Say để không còn phải lo nghĩ nhiều, say để có thể vứt bỏ mọi thứ ra sau lưng một cách phũ phàng nhất, say để không phải buồn phiền về bất cứ điều gì nữa... - Thảo Anh chậm rãi nói. Cái giọng nói trong vắt tựa sương sớm ấy hôm nay có pha thêm chút gì đó chua chát, nghèn nghẹn.

- Lỡ mày làm việc gì điên rồ khi say thì sao? – Nó không chịu.

- Tao biết...sẽ có mày và mọi người ngăn tao lại mà. Vì vậy, cho tao uống đi. Hôm nay thôi, tao muốn mọi việc xảy ra như một giấc mơ... - Thảo Anh nhìn nó, ánh mắt thành khẩn.

- Tao...tuỳ mày vậy! Lớn rồi nên mày muốn thế nào cũng được. Mày có quyền được làm những gì bản thân muốn. – Nó cuối cùng cũng chịu thua, đồng ý cho Thảo Anh.

- Cảm ơn. – Cô nàng khẽ mỉm cười.

- Vậy để chị gọi. Phục vụ! – Ropez quay đi gọi tên phục vụ để tránh Thảo Anh thấy cái nhìn lo ngại trong đôi mắt chị.

- Vâng, quý khách dùng gì ạ? – Anh chàng phục vụ nhanh nhẹn chạy lại hỏi.

- Một chai whisky, một chai X.O và một ly Brandy Collins. Đem 3 cái ly tới nhé! – Ropez nhẹ nhàng nói, khuyến mãi thêm nụ cười khiến anh phục vụ đơ.

- À...vâng...mọi...mọi người chờ một lát! – Nói rồi anh ta chạy biến.

Nó nhìn mọi chuyện diễn ra, khẽ lắc đầu. Vì thì được thể chọc ghẹo:

- Khổ gớm chưa? Đẹp cũng là một thành phần khiến cho người khác phải bỏ nghề đấy bà chị yêu quý ạ!

- Hi...khách sáo quá rồi đấy em gái. Chị vẫn còn phải học ở em nhiều! – Ropez không vừa, đáp lại.

- Em không dám! – Vì cười rõ tươi.

Thế là tối hôm đó cả đám chơi đùa vui vẻ. Thảo Anh sau khi uống hai ly X.O đã bắt đầu say và quậy phá tưng bừng, cũng may là có cả bọn cản lại mấy cái trò nghịch dại của cô nàng.

Cuộc sống, dù bọn bẽ bối hã đến mức nào, thì cũng sẽ có những giây phút tuyệt vời như thế này. Nó vui, nó thích và nó hạnh phúc khi có bạn bè, người thân bên cạnh mình. Chỉ có lúc đó, nó mới thật sự là nó, mới thật sự và một cô bé hồn nhiên ở tuổi 16 đích thực. Không còn mưu toan, tính toán và tàn độc nữa.

Tuy nhiên, liệu cuộc sống nó sẽ tiếp tục như những chuỗi ngày vừa qua hay sẽ đổi khác? Sẽ tiếp tục yên lặng như thế hay sóng gió sẽ nổi lên? Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa, thì nó vẫn biết rằng: Sau cơn goings trời lại sáng!

Sân bay quốc tế tại Anh

Tụi nó ung dung kéo vali ra khỏi sân bay, lẻo đẻo theo phía sau là tụi hần. Buổi lễ đính hôn lần này của Vi và cái tên Triệu Vương Hoàng kia được tổ chức khá quy mô và mời rất nhiều doanh nhân nổi tiếng, những tập đoàn lừng lẫy. Tất nhiên là pama tụi hần cũng đã nhận được thiệp mời. Đó cũng chính là lý do mà hần phải đi theo (Thiên và Minh là bắt buộc phải đi ùi,... Khánh thì nhất quyết đòi theo còn hần thì khá...miễn cưỡng).

Vi tỏ vẻ khó chịu ra mặt. Nhỏ không hề muốn Khánh đi cùng chuyến đi này. Vi sợ cậu chàng buồn! Còn về phần Khánh thì Vi có nói cớ nào cũng không chịu ở lại, một mực đòi đi cùng để “giữ vợ”.

Lết cái thân về tới nhà (Vì lúc trước tụi nó có hơn nửa năm làm việc tại Anh nên mới sắm một căn biệt thự để ở), cả đám mệt lả người nên không đi đâu chơi hết, quyết định sáng hôm sau mới tẹt ga một ngày. Tuy nhiên, anh chị Vi – Khánh thì vẫn còn sung sức lắm nên dắt tay nhau ra ngoài đường phố London đi dạo.

Làm những điều mà mọi cặp tình nhân thường làm khi ở với nhau, thật sự bây giờ cả hai mới biết rằng, trái tim đang đập từng nhịp kia đã có nửa còn lại thích hợp.

Đi lòng vòng mãi tới 8g tối, cả hai mới bắt đầu cảm thấy đói.

- Em muốn ăn gì? – Khánh dịu dàng hỏi.

- Ủm...cũng lâu rồi em chưa ăn pizza! Hay là tụi mình ăn pizza nhá! – Vi tỏ vẻ suy tư một hồi rồi reo lên.

- Hi...được thôi. Để anh tìm xem có tiệm pizza nào gần đây không.

- Khỏi. Ngay trước mắt anh kia – Nhỏ chỉ thẳng tay đến cửa tiệm trước mặt.

Đúng vậy! Quả thật trước mắt cả hai là một tiệm bánh pizza khá đông khách. Khánh lè lưỡi rồi nắm tay dắt Vi vào bên trong.

Không gian nơi đây khá thoáng đạt, trang trí rất nhiều chậu cây xanh khiến không khí trở nên rất dễ chịu. Đèn trong quán không dùng đèn trắng mà dùng đèn vàng, làm mọi thứ như trở nên mờ ảo nhưng lãng mạn.

Lên tầng 2 của quán, cả hai chọn một bàn nằm sát lan can. Ngồi ở đây có thể hứng gió, ngắm cảnh đêm London. Thật tuyệt vời!

Một anh phục vụ nhìn khá thư sinh cầm menu lại đặt lên bàn:

- What would you like to eat? (Hai người muốn dùng gì?) – Ánh mắt màu xanh biển đẹp nhìn cả hai, hỏi.

- Well...Let me see...please, one sea pizza! And one coffee. (Được...để tôi xem...làm ơn cho tôi một cái pizza hải sản. Và một café) – Vi lật lật vài tờ menu rồi quay sang anh phục vụ nói.

- Ok. And you? (Được...vậy còn anh?)

- One chee...se pizza and one coke! (Một pizza phô mai và một nước ngọt) – Khánh trả lời.

- Thanks. Please, wait for a minute. (Cảm ơn. Xin chờ một chút) – Anh chàng phục vụ gật đầu rồi bước đi.

Đưa mắt ra ngoài nhìn cảnh đêm, Vi khẽ nở một nụ cười. Lâu rồi, không có cảm giác yên bình thế này. Nhỏ và Khánh bây giờ, giống như lúc trước nhỏ đã từng với Hoàng Kỳ. Hồi đó, hai đứa hay đi dạo ban đêm, đi uống café và rồi cũng lại ăn pizza.

Nghĩ lại những gì đã qua, nhỏ mới phát hiện, từ khi Khánh thật sự chính thức bước vào cuộc đời mình, những giấc mơ chập chờn với cái quá khứ đau buồn kia đã không còn. Thay vào đó là những giấc ngủ rất bình yên, rất ngon. Nhỏ cũng đã thôi không còn day dứt về cái chết của Hoàng Kỳ. Tâm trạng bình yên đến khó tả.

- Đêm đẹp nhỉ? – Khánh phá tan cái không khí im lặng bằng một câu nói.

- O...à...vâng! – Nhỏ giật mình.

- Em đang nghĩ gì thế?

- Một chút...về những gì đã qua, những gì sắp tới và những thứ ở hiện tại. Một chuỗi thời gian quá dài!

- Ừm...

- Tại sao anh lại theo em đến Anh? – Nhỏ bắt giác hỏi.

- ...

- Anh không cảm thấy buồn sao?

- ...

- Không lẽ...anh muốn nhìn thấy cảnh em sân khấu, chính thức trở thành vị hôn thê của cái tên họ Triệu kia?

- Đó chính là lí do anh đến đây. Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra. Bằng bất cứ giá nào! – Khánh khẳng định.

- Vậy không lẽ anh tính lên sân khấu kéo em ra khỏi đó sao? – Vi đùa.

- Nếu nó ngăn được buổi lễ đính hôn ấy, anh sẽ làm. – Khánh nhìn thẳng vào mắt Vi như muốn để nhỏ nhìn thấu được trái tim đang run rẩy kia.

Khẽ chồm người lên, Vi đặt lên môi Khánh một nụ hôn nhẹ, mang trong đó là bao nhiêu cảm xúc hỗn độn trong nhỏ lúc này. Cảm ơn!

- Em cảm ơn anh...vì mọi thứ! Vì đã không bỏ mặt em và vì không ghê sợ em. Anh hứa đi. Hứa với em là dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, bàn tay ấy cũng phải nắm chặt lấy bàn tay em, không được buông dù chỉ một giây! Anh hứa nhé! – Vi nhìn Khánh bằng ánh mắt đầy vẻ hi vọng và chờ đợi.

- Được...anh hứa mà! – Khánh cười hiền, nắm lấy bàn tay nhỏ.

- Cảm ơn. – Vi mấp máy môi.

Kéo đầu nhỏ lại gần mình, Khánh nhắm mắt lại và thực hiện một cái kiss thật lãng mạn. Nhỏ hơi bất ngờ vì hành động của Khánh nhưng cũng từ từ hoà nhập.

“Tách”

Có tiếng gì đó phát ra rất nhỏ nhưng lại khiến Vi choàng tỉnh khỏi sự ngọt ngào. Nó khiến Vi cảm thấy “sợ” và “giật mình”, “hốt hoảng” thêm chút “hoang mang”. Hình như là tiếng máy ảnh!

Đẩy Khánh ra, Vi nhìn xung quanh và dừng mắt tại một cái bàn có hai người đàn ông có dáng vẻ như đang vụng trộm.

- Ai? Ai vừa chụp hình?

Không có tiếng trả lời. Vi tức lắm nhưng cũng phải nín nhịn. Bây giờ ở Anh, nhỏ không còn là Trương Ngọc Bảo Vi nữa mà là Ellie Trương! Mọi hành động của nhỏ đều ảnh hưởng tới Evil và J&D. Không thể hành động như du côn giống mọi khi được.

Bực bội kéo t...ay Khánh ra khỏi quán. Vừa đến chỗ cửa ra vào thì một đám paparazzi ừ đâu kéo tới muốn chết ngộp. Máu nóng trong người Vi bốc lên ngàn ngút nhưng cũng chẳng thèm chửi mắng gì. Cố gắng lách người qua cái đám đó rồi kéo theo Khánh chạy thục mạng như vừa bị ma đuổi tới nhà luôn!

- Hơ...hơ...mệt quá! – Vi khó khăn nói.

- Đám đó là...ai vậy? – Khánh cũng không khác gì mấy.

- Phóng viên. Vào...vào nhà... thôi! Em cần phải nghỉ ngơi!

Nói xong cái là Vi phóng ngay lên phòng, tắm rửa rồi ngủ luôn.

Sáng hôm sau

- Áaaaaaaaaaaaa..... - Một tiếng hét thất thanh vang lên làm mọi thứ rung chuyển.

Trên căn phòng vươn vãi đầy quần áo dưới nền nhà, có một người nằm trên giường góc đầu dãy:

- Cái chuyện quỷ gì thế? Mấy con này không tính để người khác ngủ à? – Vi càu nhàu.

- Kệ đi em. Quan tâm chi? – Khánh nhăn mặt nói, tay kéo người Vi lại, dụi dụi mặt vào người nhỏ rồi ngủ tiếp.

- Ừm...thô...i. Bỏ em ra. Em đi thay đồ cái đã. – Vi đẩy Khánh ra rồi bước vào phòng tắm.

Anh chàng nằm ở bên ngoài, vắt tay lên trán làm như đang suy nghĩ một chuyện gì đó. Tối hôm qua, cũng may là Vi kịp thời dừng lại nếu không, có thể cả hai đã vượt qua quá cái phạm vi cho phép. Thật sự là ở cảnh nhỏ, Khánh cảm thấy khó mà kiềm lòng được.

Vi cùng Khánh bước xuống nhà dưới thì thấy cả đám đang cắm đầu vào cái laptop trên bàn, riêng Trang thì đang nói chuyện điện thoại một cách rối rít, giống như đang xin lỗi một ai đó.

Thấy “tội nhân” vừa đặt chân xuống tới dưới, nó đã luôn miệng mắng:

- Hai cái đứa kia! Tối qua tụi bây xách nhau đi chơi ở đâu mà bây giờ hình tụi mày đầy trên các trang mạng xã hội là thế nào? Mày thấy chứ...a đủ scandal nên tính tạo thêm à? Tao không hiểu mày đang nghĩ cái gì trong đầu nữa? Sắp tới buổi công diễn của Arlia rồi, ngồi yên giùm tao một cái. Cái bọn nhiều chuyện ngoài kia bảo là mày cố ý tạo thêm tai tiếng để gây sự chú ý của mọi người đấy! Tao không muốn quản mày nhưng làm ơn, mày là người của công chúng, muốn làm gì ngoài đường phải suy nghĩ trước cái đã chứ, còn về nhà hai đứa bây muốn làm gì tao cũng không cần. Trời ơi là trời!

- Cái gì thế? – Vi nhìn chăm chăm nó, nhăn mặt.

- Xem đi. – Thảo Anh xoay màn hình laptop cho Vi xem.

“Siêu mẫu Ellie công khai chuyện tình cảm với một chàng trai ngoài đường”, “Chàng trai thứ 56 lọt vào mắt siêu mẫu Ellie”, “Ấn số về người tình của siêu mẫu Ellie”... Hàng chục cái tit nóng hổi trên các trang mạng. Hầu hết toàn đưa hình ảnh tối qua của Vi và Khánh ngoài đường, cộng thêm là những lời bàn tán, thêm vào rút bớt của những phóng viên lá cải. Thật không hiểu nổi. Không lẽ đàm tiếu về sự riêng tư của người khác là sở thích của lũ phóng viên? Vậy mà cũng chẳng cần xem xem có đúng là sự thật không, nhiều người cũng tham gia bàn tán.

Vi như nổi điên lên. Hình như mang chuyện riêng tư của nhỏ ra để nói là một việc làm gây sự thích thú ọi người hay sao ấy? Biết bao nhiêu lần, biết bao nhiêu scandal tình ái mà nhỏ bị lũ phóng viên gán ghép đều không có thật. Ấy vậy mà bọn họ cũng liên tục săn tin tức của nhỏ để đăng lên. Thật không chịu nổi!

- Khốn nạn thật! Cái lũ thừa hơi! – Vi bực dọc.

- Chứ vậy rồi cuộc là sao? Hai đứa bây làm gì để bọn đó chụp được hình thế này? – Thảo Anh ngồi vắt chân qua đùi, khoanh tay hỏi.

- Thì đi dạo bình thường. Đúng là cái lũ nhiều chuyện thích chết mà?

- Thôi đi! Sao lúc nào mày cũng bị tụi phóng viên phát hiện là sao? Đi đứng cái kiểu gì ấy! – Nó tức giận.

- Mày tưởng tao muốn à? – Vi gắt lại.

- Mày... - Nó trừng trừng mắt.

- Thôi...bình tĩnh... - Hấn vuốt lưng giúp nó hạ hỏa, còn Khánh thì nắm Vi kéo lại, kéo không hai đứa mà điên lên lao vào choảng nhau thật thì chết!?!

- Haizz...J&D than phiền đấy. Họ bảo là họ sẽ giải quyết nhưng không chắc là sẽ triệt để được. Tin lần này lan nhanh quá. Tại tắm hình hai đứa kiss nhau đấy. Tắm đó hiện giờ đang đang gây sốt trên mạng. – Trang kết thúc cuộc điện thoại, quay sang nói với cả đám.

- ... - Nó không nói gì, chỉ liếc Vi một cái rất sắc rồi đứng dậy bỏ lên phòng, mặc kệ hần đang hốt hải chạy rượt theo.

Cả đám nhìn nhau một lúc rồi ai việc nấy, không bàn về vấn đề này nữa. Kể cả Vi, nhỏ cũng không định nhúng tay vào dính chính lại tin tức hay làm những việc “rút dây động rừng” tương tự. Scandal tới như thế nào thì nó cũng sẽ rời đi một cách tương tự. Không đụng chạm tới nó thì nó sẽ qua nhanh còn càng nói, càng dính chính nhiều thì chỉ làm sự việc trở nên nghiêm trọng hơn mà thôi. Đó là một bài học mà bất cứ ai muốn dấn thân vào ngành showbiz rắc rối đều cần phải biết.

Mọi thứ diễn ra thật êm đẹp những ngày sau đó. Scandal của Vi cũng bị nhấn xuống từ từ. Buổi biểu diễn thời trang của Arlia thành công rực rỡ với sự góp mặt của nhóm Evil cùng nữ minh tinh màn bạc Jersey Hilson. Mọi sự đều theo như mong muốn của tất cả nhưng...

Cả đám đang tất bật chuẩn bị tham dự buổi lễ đính hôn của Vi cùng tên thiếu gia họ Triệu – Triệu Vương Hoàng tại khách sạn lớn nh...ất London. Vi đã được xe riêng của pama rượt đi cách đây 4 tiếng đồng hồ để sửa soạn mặc dù trước khi đi còn quyến luyến Khánh lắm. Thật tội nghiệp cho cặp đôi này, hết chuyện này lại tới chuyện khác xảy ra!

Nó mặc chiếc đầm đen cúp ngực, bó sát lấy cơ thể dài ngang đùi, giúp tôn lên nét đẹp ba vòng chuẩn không cần chỉnh của nó. Khoát thêm bên ngoài là cái áo da đen lửng, cộc tay khiến nó trở nên bụi hơn và trầm tính hơn cùng đôi giày cao gót 1 tấc. Mái tóc dài màu hung đỏ được nó uốn lộn, xoa bông bênh hai bên vai làm nó dịu dàng hơn hẳn. Gương mặt được đánh một lớp phấn hồng hai bên má, mắt chải mascara rồi đánh khói là xong. Nhìn mình trước gương, nó cảm thấy hài lòng về bản thân.

Thảo Anh diện một cái đầm trắng dài ngang gối hơi xoè, ngay eo có sợi dây nịt bằng to màu đen. Mái tóc dài óng mượt được cô nàng thả tự nhiên, có thêm cái bờm cũng màu trắng, chân đi giày búp bê trông rất đáng yêu. Gì thì gì chứ khi mà đặt chân tới Anh, dù không muốn hay bị ảnh hưởng từ chuyện của Thiên đi chăng nữa thì Thảo Anh vẫn luôn phải giữ cái hình tượng vốn có của mình. Anh quốc là nơi khởi nghiệp ngành sân khấu của cô nàng nên tất cả mọi thứ, Thảo Anh đều bị soi mói rất kĩ. Hơi phiền phức nhưng lúc nào Thảo Anh cũng phải “giơ cao đánh khẽ” thôi.

Trang sánh bước cùng Minh trong bộ đầm dạ hội dài chấm đất màu vàng. Cái đầm có cái cổ sâu và hở nguyên khoảng lưng trắng ngần làm Trang trở nên vô cùng gợi cảm. Mái tóc dài màu nâu hạt dẻ được vắn lên gọn gàng, làm lộ ra cái cổ trắng thanh mảnh nhưng đầy kiêu ngạo. Thật sự, nhìn Trang hôm nay rất khác.

Bốn tên con trai tụi hần đều mặc vest chỉnh tề. Hần chọn ình một bộ vest đen cùng áo sơ-mi đen, mở bung hai cúc áo và không thắt cravat. Thiên rất điển trai trong bộ vest đen cùng áo sơ-mi trắng. Minh thì áo sơ-mi sọc xanh cùng quần âu đen. Còn lại tên cuối cùng là Khánh thì vest màu xám cùng áo sơ-mi đen. Tên này cứ hễ 5 phút là thở dài một lần khiến nó muốn điên lên, xem nữa là lao vào chửi: “Cái thằng kia! Bộ bị điên à mà thở dài hoài? Con Vi nó còn sống nhăn răng chứ có chết đâu mà thở dài thở ngắn miết thế?” Nhưng cũng may, có hần và Thiên kéo ra. Thật bó tay. =.=

Trang đi cùng với Minh trên con mui trần mới toanh màu trắng. Thiên với Thảo Anh thì dù không muốn cũng bị nó đùn đẩy đi chung một xe. Nó muốn hàn gắn mối quan hệ của cặp đôi này mà! Chính vì thế nên khi yên vị trên xe hần, nó không ngừng hối hận vì bản thân ngu ngốc. Thân mình không chịu lo, cứ đi mà cho người khác. Haizz...

Sảnh nơi diễn ra buổi lễ đính hôn được trang hoàng lộng lẫy với đầy hoa và bong bóng. Khách mời tham dự toàn những người có tên tên tuổi, có máu mặt.

Hơn một tiếng đồng hồ nữa mới bắt đầu mà mọi người đều đã tới rất đông. Nó nhìn một lượt và cảm thấy khó chịu trước cái hành động của hai con người trước mặt. Một người là ông anh trai yêu quý của nó và một người là con bạn thân từ thuở ...lọt lòng đến nay.

Không thể chịu đựng nổi nữa, nó kéo tay Thiên tới một góc khuất, quyết định làm cho ra lẽ mọi chuyện:

- Anh với Thảo Anh gần đây làm sao thế?

- Sao là sao? Vẫn bình thường mà. – Anh nó lấp liếm, nét bối rối thoáng qua đôi mắt màu café.

- Đừng có chối với em. Làm như em không thấy được vậy. Không chỉ em mà tất cả mọi người đều nhìn thấy được sự gượng gạo của anh và nỗi buồn trong mắt Thảo Anh! – Nó bậm môi.
- Thật...thật sự là không có gì mà...
- Anh đừng có chối!
- Không có!
- Có!
- Không mà!
- Có. Rất rõ ràng!
- Em đừng có nói nữa được không? Anh mệt với Thảo Anh lắm rồi! – Thiên gắt.
- Thảo Anh làm cái gì nên tội mà anh đối xử với nó như thế? – Nó trừng mắt lại với anh mình.
- Tại cô ấy không chịu hiểu cho anh thôi. Cô ấy không chịu nghe anh giải thích và không nghĩ rằng đó chỉ là hiểu lầm! – Thiên rầu rĩ.
- Rốt cuộc là có chuyện gì đây?
- Thảo Anh hiểu lầm, nghĩ rằng anh đi chơi với Thiên Kim. – Thiên nhăn nhó, ôm đầu.
- Sao lại thế? – Nó nhú mày.
- Tuần trước, Thảo Anh gọi điện thoại rủ anh đi chơi nhưng anh còn phải giải quyết một chút chuyện ở công ty nên không đi cùng cô ấy được. Đúng lúc đó thì chuông cửa reo, anh cầm theo điện thoại nói chuyện với cô ấy nên không tắt máy. Lúc vừa mở cửa thì Thiên Kim chạy ào vào rồi bảo anh đi chơi cùng. Không may là Thảo Anh nghe được nên hiểu lầm, nghĩ là anh đi với Thiên Kim, bỏ mặc cô ấy. Thế là giận anh luôn. Haizz... - Thiên kể rồi thở dài.
- Vậy sao không giải thích? – Nó lườm ông anh.
- Thảo Anh không chịu nghe. – Thiên lại thở dài.
- Một tên gái theo đây như anh mà cũng không biết cách làm hoà với Thảo Anh sao?
- Thật sự là không.
- Ừm...anh thích Thảo Anh chứ? – Nó hỏi một câu khiến Thiên giật mình.
- Sao? – Anh nheo mắt.
- Em hỏi: Anh thích Thảo Anh không? Hay anh yêu nó?
- Sao em hỏi vậy? – Thiên ngượng, mặt bắt đầu đỏ lên.
- Anh không cần biết. Trả lời đi. – Nó bắt đầu cáu.
- Ờ...thì...
- Thì sao?
- Thì...thì... - Thiên lắp bắp.
- Thì sao? Nói lẹ đi! – Nó hời.
- Thì...thì là...là...
- Mệt quá! Là tới sáng mai à? Là gì mà lằng lằng thế? Nói nhanh giùm em một cái coi. Mệt anh lắm rồi đó! – Nó cáu tiết.
- Ừm...thì đúng là vậy... - Thiên cúi mặt.
- Anh yêu nó thật sao? – Nó nheo mắt đầy nghi ngại mặt dù trong lòng thì vui sướng tới phát hết.

- Ừm...

- Vậy thì được rồi. Đi nói cho nó biết đi. – Nó nhẹ lòng.

- Nói? Nói cái gì? – Thiên mặt ngu ngơ.

- Thì nói ba tiếng: Anh yêu em. Có đơn giản vậy thôi mà anh không biết à? Nó chờ anh nói với nó hơn mười năm rồi đấy! Nói xong đảm bảo nó hết giận.

- Mười năm? – Thiên tròn mắt.

- Ừ...bộ anh không biết hả? – Nó nghiêng đầu nhìn Thiên.

- Anh có biết đâu? Anh cứ nghĩ cô ấy không thích anh...

- Sao anh lại nghĩ vậy?

- Thảo Anh nói chuyện với tên nào cũng ngọt ngào hết...

- Ngốc xít! Đó là bản tính của nó rồi. Ai nó cũng thế thôi. Từ nhỏ sinh ra nó đã vậy thì anh trách nó làm sao được? Vả lại cho dù nó có dịu dàng với bất cứ thằng nào đi chăng nữa thì đối với anh, nó luôn luôn quan tâm và hướng mắt về phía anh. Anh hay lo thừa nhĩ? – Nó khoanh tay nhìn ông anh trai.

- Anh...không biết!

- Một anh quá! Con Thảo Anh nó mất ngủ gần nửa tháng nay vì anh rồi đấy, liệu mà làm. Nó mà bệnh là em tổng anh vào nhà xác ngay và luôn. Mau đi xin lỗi rồi nói cho nó biết nhanh. – Nó hối thúc.

- Nhưng mà... - Thiên đang nói thì nó chặn ngang họng anh:

- Nhưng nhị cái đầu cha à? Có đi nhanh lên không thì bảo? – Nó hăm he.

- Haizz...anh chịu em. Rồi, anh đi! – Thiên thở dài.

- Tốt. Nhớ mà tranh thủ thời cơ, càng nhanh càng tốt đi. Anh Kiệt để ý nó lâu lắm rồi đấy. Anh mà chậm tay thì em không chắc là sẽ có chuyện gì xảy ra đâu. Nói cho anh biết, em chỉ chịu mỗi Thảo Anh làm chị dâu em thôi đấy. – Nó cười gian, lém lỉnh.

- Biết rồi. – Thiên trưng cái bộ mặt khổ sở ra nhìn nó.

- Ừm... em đi trước. Tối nay, làm ơn giúp Thảo Anh, em sợ...nó sẽ rất sock...khi thấy bác ấy ở đây. – Nó nói nhỏ vào tai Thiên rồi bỏ đi, không thèm quay lại xem phản ứng trên gương mặt anh trai như thế nào.

Thảo Anh đứng một mình khoanh tay nhìn ra khung cửa sổ. Bầu trời đang từ từ chuyển thành một màu đen u uất mang theo những điều bí ẩn nhất. Cẩn nhẹ môi, bàn tay Thảo Anh siết chặt lại, để móng tay đâm vào da thịt đau buốt. Cái dáng vẻ cô đơn, lạnh nhạt như đang cố chịu đựng nỗi một buồn không thể gọi tên nào đó, hoặc là một nỗi buồn mang tên người con trai cô yêu.

Yêu anh mười năm, chỉ... có thể là hơn chứ không kém. Mỗi ngày thức dậy, hình ảnh Thiên là những điều Thảo Anh nhớ tới đầu tiên. Mỗi lúc tuyệt vọng, cô đơn, anh cũng là người đầu tiên cô nàng nghĩ tới. Kể cả trước khi đi ngủ, cô cũng nhớ tới anh.

Nhiều lúc, đi dạo phố một mình, thấy mấy cặp tình nhân nắm tay nhau đi trong hạnh phúc, Thảo Anh bắt giác cảm thấy lạc lõng, rồi dừng chân, rồi đưa bàn tay của mình lên ngắm nhìn, tự hỏi: “Không biết đến bao giờ, anh mới cầm tay em để cùng bước đi?” Nhưng ngay sau đó lại gạt cái ý nghĩ cô cho là ngu xuẩn ấy đi, tự cười nhạo bản thân: “Mày mơ mộng và tự đưa mình lên cao quá rồi đấy Thảo Anh, chuyện đó...là không thể!”

Nhiều lúc, đi chọn một món quà cho bạn, thấy một người con trai đang loay hoay giữa đồng hoa và quà cho bạn gái, Thảo Anh cảm thấy lòng xót xa đến tê dại. Những lúc như thế chỉ còn biết quay mặt bước đi, mặc cho trong lòng có chút ghen tị và cứ liên tục nhói lên. Không hiểu sao...nước mắt lại tự nhiên trào ra?

Bên trong một cái lớp vỏ bọc dễ thương, trong sáng, hồn nhiên; bên trong một lớp vỏ bọc tàn nhẫn, máu lạnh, độc ác. Đó là Thảo Anh với con người thật của mình, mềm yếu, dễ vỡ và một kí ức chẳng mấy vui vẻ.

- Em đang nhìn gì thế? – Thiên bước tới, phá vỡ bầu không khí yên lặng của Thảo Anh.
 - ... - Thảo Anh giật mình, quay lại nhìn nhưng ngay sau đó lại quay đi, không muốn trả lời.
 - Chúng ta...nói chuyện chút được chứ?
 - Anh muốn nói gì? – Thảo Anh cất tiếng. Giọng nói không hề lạnh lùng nhưng lại khiến người nghe cảm nhận được nỗi buồn của chủ nhân nó.
 - Chúng ta cần nói chuyện, anh muốn giải thích. – Thiên vào thẳng vấn đề.
 - Giải thích chuyện gì?
 - Chuyện Thiên Kim, thật ra... - Thiên đang cố giải thích nhưng Thảo Anh lại cắt ngang.
 - Anh không cần thiết đâu. Em không để bụng, cũng chẳng quan tâm nên anh không cần phải như thế. Em quên hết rồi... - Thảo Anh nói.
- Thật sự, cô đã thông suốt hết rồi. Căn bản là cô yêu anh nhưng anh thì không. Anh không yêu cô, anh có quyền yêu người khác, đi với một người con gái khác, tâm sự với một người con gái khác, nói chuyện thân thiết với một người con gái khác...không phải Thảo Anh! Vậy thì lấy đâu ra tư cách để buồn, để giận anh vô cớ như vậy chứ. Cô điên thật!
- Sao em tránh mặt anh? - Thiên hỏi. Đến lúc này, Thảo Anh mới phát hiện ra là đã hơn một tuần lễ, Thảo Anh không dám nói chuyện với Thiên. Là cô không dám, cô sợ hay cô nghĩ mình không nên và không đủ tư cách?
 - Em...không có...
 - Vậy sao không chịu nghe anh giải thích? – Thiên cau mày.
 - ... - Thảo Anh không trả lời. Bản thân cô, cô biết đó là hiểu lầm, biết là anh bận ông việc thật nhưng cũng vẫn tránh mặt anh. Vì sao ư? Vì cô hiểu, mình chẳng là gì của Thiên cả. Có thể, Thiên là cả một cuộc sống với Thảo Anh nhưng còn Thảo Anh thì chẳng là gì trong cuộc đời của Thiên. Vậy thì sao cứ phải dây dưa để làm khổ nhau? Kết thúc càng nhanh, cả hai sẽ càng mau được giải thoát khỏi câu chuyện tình yêu vớ vẩn đầy nước mắt này.
 - Thật sự hôm đó anh bận còn Thiên Kim... - Lại một lần nữa, Thảo Anh cắt ngang:
 - Em biết, hiểu lầm. Em biết là anh bận giải quyết vụ cổ phiếu của KWT lại trượt dốc. Em cũng biết là khi Thiên Kim tới anh đã đuổi cô ta đi ngay nên anh cũng không cần phải giải thích gì cả.
 - Vậy sao...em không chịu nói chuyện với anh? – Thiên bắt lực nhìn cô gái trước mặt.
 - Em không biết. – Thảo Anh ngoảnh mặt đi.
 - Sao lại không biết?
 - Vì em biết...em không xứng...không phải người con gái anh yêu...cũng chẳng phải là ai trong cuộc đời anh...chỉ đơn giản là...một cô em gái...là bạn của em gái anh thôi... - Thảo Anh lẩm bẩm rồi tự cười, cố dần lòng để không hét to lên.
 - Anh yêu em. – Thiên bước đến. Ôm lấy Thảo Anh từ phía sau, thì thầm bên tai cô nàng. (Xem ra, đối vs anh Thiên thì 3 từ này cũng không phải là khó nói nhỉ?)
 - ... - Thảo Anh mở tròn mắt. Cái gì đây?
 - Anh thích em lâu rồi. Từ bao giờ nhỉ? Ừm...chắc là có ấn tượng từ lần đầu tiên gặp em. Lúc ấy, anh chỉ thấy em là một đứa trẻ rất thánh thiện, rất hồn nhiên, ngây thơ nhưng không hiểu sao, em lại có thể trở thành bạn của Tiểu An nhà anh – một đứa trẻ nghịch ngợm nhưng cũng rất tàn nhẫn. Do đó, anh cảm thấy hiếu kỳ về em. Trái với Bảo Vi, Vi nó hoàn toàn giống với Tiểu An, còn em thì hoàn toàn trái ngược vì em như là một thiên thần, còn 2 đứa kia là ác quỷ. Tiếp xúc lâu ngày, anh mới hiểu vì sao. Em hoàn toàn không phải thiên thần như những gì người khác nói. Ấn trong đôi cánh màu trắng của một thiên thần là màu đen của bóng tối và màu đỏ của máu – biểu tượng của ác quỷ. Đó là em. Anh thích em từ cái cách

em trân trọng tình bạn giữa cả ba cho đến cái cách em tàn nhẫn với những kẻ đụng vào Tiểu An. Nó cho anh thấy được một tình bạn đẹp giữa những con quỷ, thậm chí còn đẹp hơn tình bạn của thiên thần. Anh thích em vì em là em, vì em là người đã ở bên cạnh anh suốt 10 năm qua. Làm bạn gái anh nhé! – Thiên nói bên tai Thảo Anh, vòng tay ngày càng siết chặt.

- Em... - Thảo Anh mím môi.

- Sao? Em không muốn? – Thiên giọng buồn buồn.

- Thật chứ? Anh nói thật hay chỉ là...con An bảo anh nói thế để em vui? – Thảo Anh ngược mặt lên nhìn Thiên.

- Là thật. Em đừng nghĩ Tiểu An nó như thế. Nếu có thể, nó sẽ cố mang cho em hạnh phúc cả đời chứ không phải là một câu nói mang hạnh phúc thoáng qua. – Thiên cười nhẹ, đặt một nụ hôn lên trán Thảo Anh.

- Em... - Thảo Anh ngập ngừng.

- Thế nào? Em đồng ý chứ? Làm bạn gái anh? – Thiên kiên nhẫn chờ câu trả lời.

- Dạ. Em vui lắm! Em đã chờ và mong câu nói ấy rất lâu. Rất lâu rồi đấy Thiên. Cảm ơn anh vì đã biến giấc mơ của em thành sự thật. – Cô nàng gật đầu lia lịa, xoay người nhảy lên ôm cổ Thiên. Giọt nước mắt bỗng chảy dài, giống như giọt nước làm tràn li, làm vỡ oà tất cả những nỗi niềm, những cảm xúc chôn giấu từ tận sâu trong đáy lòng người con gái mỏng manh này.

- Anh cũng cảm ơn em... - Thiên thì thầm bên tai Thảo Anh, thật nhỏ, thật nhỏ thôi.

Nó sau khi nói chuyện xong với Thiên thì cũng rời khỏi sảnh lớn, nơi chuẩn bị diễn ra buổi lễ đính hôn. Dù gì thì vẫn còn rất lâu nữa mới bắt đầu, tội gì đứng chen chúc với nhau ệt. Nó len người ra cái ban công lớn, có thể thu toàn bộ London vào trong tầm mắt. Đặt hai bàn tay lên lan can, nó nhắm mắt và hít thở không khí trong lành, gương mặt thánh thiện, yên bình như một thiên sứ... thật sự.

- Cô đang làm gì ngoài này thế? – Một giọng nói vang lên làm cắt đứt dòng cảm xúc đang dâng trào của nó. Nó rửa thầm: “Cái tên chết tiệt! Chết bầm! Dám cắt ngang dòng cảm xúc đang dạt dào của bà.”

- Thế anh ra đây làm gì? – Nó cau có.

- Thấy cô ngoài này thì ra hỏi thăm thôi. – Hấn nhún vai, khẽ cười.

- Cần sao? Đi mà đem cái diêm phúc ấy cho người khác đi. – Nó nhếch môi, khinh khỉnh.

- Tất nhiên, vì tôi không định sẽ đem nó cho cô. – Hấn đáp.

- ... - Nó cau mày, không nói gì nữa. Trong lòng thầm nhủ cứ xem hấn ta như không khí. (Chắc không!?)

Cả hai cứ như thế, mỗi người một suy nghĩ, một tâm trạng khác nhau nhưng đều nhìn xuống những ánh đèn nhập nhòa của cái thành phố London tấp nập, nhộn nhịp này.

- Ba năm qua cô sống thế nào? – Hấn lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng lúc này, không hiểu tại sao bản thân lại hỏi vậy.

- Sao anh lại hỏi thế? – Nó khó hiểu.

- Chỉ là...muốn biết cuộc sống mới của cô thế nào thôi. – Hấn chậm rãi trả lời.

- Cũng tốt...nhưng vẫn cảm thấy rất thiếu. Cái cảm giác như mình đã bỏ quên rất nhiều thứ quan trọng của bản thân. – Nó cũng trả lời.

- Thứ cô cảm thấy thiếu là kí ức trong 13 năm trước đó? – Hấn lại hỏi.

- Anh biết tôi bị mất trí nhớ? – Nó quay sang nhìn hấn.

- Tôi chơi với Thiên và Minh từ lúc mới tập đi tập nói cơ. – Hấn ung dung.

- Ra vậy. Không...kí ức trong 13 năm trước đó, tôi không hề luyện tiếc. Nếu ông trời không muốn tôi nhớ, tức là những chuyện đó là những chuyện không vui hoặc chẳng có gì đặc biệt để cần phải nhớ cả. Thứ tôi

cần phải quan tâm là hiện tại và tương lai. Quá khứ như thế nào, tôi có nhớ lại cũng chẳng thể thay đổi hay làm khác được. Vậy thì tôi cũng chẳng muốn cố nhớ làm gì. Chỉ có điều...thứ tôi cảm thấy mình đã mất là một cái gì đó rất đặc biệt. Đường như là một cảm xúc mà tôi đã mang trong mình rất lâu. – Nó tâm sự.

- Vậy sao?

- Ừ...Thứ tôi luyện tiếc chính là thứ tôi cảm thấy thiếu đó.

- ... - Hấn không trả lời. Mọi thứ lại chìm vào im lặng.

Hấn thấy mình có lỗi với nó. Không phải ít mà là nhiều. Hấn nợ nó một lời xin lỗi, nợ nó những gì nó đã làm cho hấn trong suốt 13 năm đó, nợ nó những lời nói quan tâm, nợ nó những cử chỉ ân cần...nhiều lắm nhưng trên hết vẫn là nợ nó một...tình yêu.

Trong lúc hấn đang trầm mặc, suy nghĩ thì nó cất tiếng:

- Tôi hỏi anh một câu được chứ?

- Hả? – Hấn giật mình, cau mày nhìn nó.

- Trong 13 năm đó, anh đã từng xuất hiện? Tôi cảm thấy anh rất quen nhưng mỗi khi muốn nhớ lại thì lại rất đau đầu.

- Cô nghĩ như thế à?

- Phải. Và hình như cái cảm giác thiếu thiếu của tôi hình như cũng liên quan tới anh. – Nó chống cằm, nhìn ra xa rồi khẽ th...ở dài.

- Sao cô lại cho rằng điều mình nghĩ là đúng. – Hấn nhìn nó.

- Ừm...cách đây 2 tháng, lúc còn ở Nhật, một lần tình cờ lục lại vài thứ trong phòng, tôi thấy có 1 cái thùng giấy rất to nên mới mở ra xem. Trong đó có rất nhiều cuốn album nhưng hầu hết đều chứa hình của một cậu bé cùng với vài thứ khác. Chính lúc đó, tôi đã thấy cái tên của anh. – Nó đảo mắt một vòng, suy tư một lúc rồi nói.

- Vậy là cô cho rằng tôi có liên quan đến quá khứ của cô? – Hấn cười buồn.

- Có lẽ... - Nó nhún vai.

- Tùy cô nghĩ. – Hấn quay người, tính bước lại vào trong nhưng ngay lập tức nó lại nói:

- Tôi có thể đề nghị anh một việc được chứ? – Nó nghiêng đầu hỏi.

- Lại có chuyện gì nữa sao? – Hấn nhìn nó, có hơi bực dọc.

- Ừm...làm người yêu tôi được không? – Nó yêu cầu.

- Sao? – Hấn giật mình.

- Anh đồng ý chứ?

- Hả? – Hấn đần mặt.

- Anh bị điếc không nghe à? – Nó cáu.

- Cô vừa nói cái quỷ gì thế? Cô nói thật? – Hấn nhìn nó như nhìn thấy sinh vật lạ.

- Ừ, thật. Đồng ý nhé! – Nó gật đầu.

Hấn im lặng nhìn nó. Sao đột nhiên nó lại yêu cầu một việc như thế? Hấn thật sự không hiểu nổi nó đang suy nghĩ cái gì trong đầu. Bấy lâu nay nó có bao giờ để tâm tới sự có mặt của hấn đâu, tự dưng hôm nay lại đột ngột đòi làm người yêu của nhau. Có chút gì đó rất kì quặc.

- Sao cô muốn thế? – Hấn nhìn nó như soi mói.

- Anh không cần biết mà cũng chẳng có gì để biết. Tôi thích. – Nó nhún vai như một điều hiển nhiên.

Hắn rồi, thật sự không biết phải làm sao. Hay là đồng ý nhỉ? Nhưng những lời của Ropez lại hiện lên làm hắn phải suy nghĩ lại. Đến với nó, lẽ như hắn lại làm cho nó đau khổ như trong quá khứ thì sao? Hắn đã gây ra vết thương lòng đầu tiên ột cô bé 13 tuổi là nó, vết thương đó có thể vẫn chưa sao nhưng nếu hắn lại làm tổn thương nó một lần nữa, chắc chắn vết thương sau sẽ khó mà lành được. Thậm chí là không thể! Bởi tuổi 16 sâu sắc và dễ quy ngã hơn là 13. Lúc 13, bản thân vẫn còn mơ mộng và ngây thơ lắm còn 16 thì đã dần trưởng thành và có lối suy nghĩ riêng. Do đó cái gì cũng sẽ dễ vượt hơn 13. Không những thế, nó là một cô bé khác với những cô bạn cùng trang lứa khác. Nó dấn thân vào đời sớm, nó tham gia thương trường sớm và tay thám đậm mùi máu tanh sớm nên sẽ còn dễ bị tổn thương hơn.

Hắn không biết phải quyết định thế nào. Có hoặc không? Nhưng hắn còn nợ nó, một tình cảm trên mức tình bạn, trên mức anh em suốt 13 năm. Hắn không thể rũ bỏ nhanh vậy được. Chưa kể trong khoảng thời gian đó hắn cũng đã từng rung động trước nó.

- Tùy cô. – Hắn nói. Coi như cứ trả một món nợ cho nó trước rồi tính tiếp.

- Tốt. Chuyện này chỉ có tôi và anh biết, tuyệt đối không nói cho người khác nghe. – Nó gật đầu hài lòng.

- Tại sao?

- Tôi không thích.

- ... - Hắn không nói gì nữa, quay lưng bước vào sảnh, nơi tổ chức buổi lễ.

Nó nhìn theo dáng hắn đi. Có chút gì đó cô độc, ngông cuồng và ngang tàn của tuổi trẻ. Đến lúc này, nó phải công nhận hắn đẹp thật, từ dáng đi đến khuôn mặt. Thảo nào gái nó theo nhiều thế.

“Yêu anh, Hoàng Trí Đăng” Dòng chữ đó lại thoáng qua đầu nó. Nó nhìn thấy dòng chữ này phía sau một tấm hình chụp của hắn đặt trong cái thùng giấy. Chính vì thế nó mới đề nghị hắn làm người yêu. Có thể trong quá khứ, nó đã từng thích hắn và cái cảm giác quan trọng nó đánh mất chính là tình yêu đối với con người này. Nó muốn tìm lại cảm giác đó, tìm lại để bản thân không còn cảm thấy thiếu bất cứ điều gì.

Nhưng mà...

Trang, Minh... - Giọng một người phụ nữ trung niên lên tiếng. Giọng nói có phần uy quyền nhưng lại rất dịu dàng và chan chứa rất nhiều tình cảm.

Ồ...pama? – Minh quay đầu lại nhìn, bất chợt reo lên.

Hai đứa đang tính đi đâu đấy? – Papa Minh lên tiếng.

Dạ...chỉ là đi dạo, chào hỏi một vào người quen thôi ạ. – Trang mỉm cười, lễ phép đáp.

Con dâu ta đây sao? Hôm nay con đẹp thật đấy! – Pap...a anh khen nức nở.

Hì...con không dám đâu. Nếu như pa nói, con thấy mama mới thật sự là đẹp, gần bốn mươi rồi mà gương mặt vẫn còn rất trẻ, không có lấy một nếp nhăn, tóc vẫn còn rất đen. – Trang khiêm tốn.

Tại con nhìn nhầm thôi đó chứ...mụ chần lữa ấy mà đẹp gì? Ta đang hối hận không hiểu tại sao ngày xưa lại dấn thân vào yêu rồi cưới bà ấy đây này? Đã thế hồi ấy còn sống chết, liệu mình bảo vệ mama con khỏi bọn xã hội đen. Haizz... - Papa Minh thì thầm.

Hì... - Trang cười gượng, papa Minh mà còn dám nói vợ mình như thế thì chắc số phận cô hai mươi năm sau cũng chẳng hơn gì đâu nhỉ?

Này ông già kia? Ông nói cái gì thế? – Mama Minh trợn mắt nhìn ông chồng.

Ồ...chẳng có gì... - Papa Minh giật thót.

Ông bảo ngày xưa ông dám liều mình sống chết bảo vệ tôi khỏi lũ xã hội đen? Bây giờ ông còn trách tôi? Chứ không phải hồi ấy ông thừa hơi làm việc ruồi muỗi ấy sao? Ông tưởng tôi không làm gì được bọn đấy chắc? Dù sao tôi cũng là mẹ con Vi, ông xem thường tôi thì bây giờ con Vi nó không giỏi được đến thế đâu. – Trương phu nhân cau tiết.

Tôi xin lỗi mà...vợ... - Papa Minh lay lay tay bà xã.

Buông. – Một từ rất ngắn nhưng cũng rất lạnh vừa thoát ra khỏi khuôn miệng xinh xắn thì ngay lập tức, cánh tay ông Trương vội vã bỏ xuống.

Thôi mà pama. Lớn rồi chứ có còn là trẻ con đâu? – Minh thở dài.

Nói cái gì đấy thằng kia? Mẹ mày còn chưa bốn mươi đâu để mà gọi là già nhé! – Bà Trương lườm con trai.

Hix... - Minh chạy tốt ra sau lưng Trang.

Thôi mẹ...tha pa con anh ấy đi! – Trang gỡ rối.

Đúng là bọn đàn ông suốt ngày léo nhéo mà chẳng làm được tích sự gì. – Bà Trương giọng bức tức.

Nhưng... - Ông Trương đang tính phản bác, muốn nói “Dù sao tôi cũng tạo ra được một thằng con trai nối dõi và một đứa con gái xinh đẹp đấy thôi. Sao lại bảo tôi vô tích sự?” thì ngay lập tức nhận được cái ánh mắt muốn thiêu sống của vợ nên im bặt.

Mẹ... - Trang gọi, dùng ánh mắt thành khẩn nhìn bà.

Hừ...nể lời con, ta không nói hai cha con ông ấy nữa. – Bà Trương nhìn cô con dâu, giọng bắt đầu dịu lại.

Vâng.

À...mà con với thằng Minh tính chừng nào đám cưới? Ta mong có cháu bé lắm rồi đấy. – Bà Trương bắt đầu hồ hởi.

Phải phải. Ta gần đất xa trời rồi, ta cũng muốn có cháu lắm. – Ông Trương hòa theo.

Pa có cần làm quá như thế không? Chưa bốn mươi mà gần đất xa trời cái nỗi gì? – Minh trề môi.

Cái thằng ranh này? – Ông Trương trừng mắt nhìn thằng con trai.

Hì...chuyện đó con chưa tính. Chắc cũng chờ khi nào Vi trở về với đúng bản đồ thật sự của nó thì tụi con mới tính đến chuyện kết hôn. – Trang nhỏ nhẹ đáp.

Thì con Vi đã có bản đồ rồi đấy thôi?

Không đâu. Con tin người mà Vi chọn không phải Triệu Vương Hoàng. Căn bản Vi không có một chút tình cảm nào với anh ta, cũng chưa từng một lần gặp mặt.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Một thời gian thì hai đứa nó cũng sẽ có tình cảm với nhau thôi. – Bà Trương xua tay.

Không đâu ạ. Nếu như tên kia vẫn còn sống trên đời, con chắc chắn hẳn ta không để Vi cưới Vương Hoàng đâu. – Trang cười đầy ẩn ý.

Ý con là sao? Tên kia? Là ai? – Ông Trương cau mày.

Người yêu của Vi ạ. – Minh nhanh mồm chen vào.

Vi có người yêu rồi sao? – Cặp vợ chồng già cùng nhau đồng thanh.

Vâng.

Nhưng...vậy chẳng khác nào là...ta đang ép hôn nó? – Bà Trương ngần ngừ.

Không tới mức nghiêm trọng thế đâu ạ. Vi nó có cách làm riêng của mình. Với tính cách của nó, nó sẽ không làm những gì mình không thích. Kể cả trong tình yêu, nếu không phải là người nó dành tình cảm, tuyệt đối Vi sẽ không kết hôn với người đó. Bằng mọi cách. – Trang nghiêng đầu.

Vậy cuối cùng, người yêu con Vi là ai? – Bà Trương nhìn con trai và con dâu.

Cậu ta cũng có mặt ở đây hôm nay với tư cách là khách mời. Chỉ đơn giản là pama không thấy cậu ta thôi. – Minh cười nhạt.

Con quen cậu ta? Vậy mau mau dẫn cậu ta tới đây, nếu được, ta sẽ huỷ buổi lễ đính hôn này. Dù sao, ta cũng mong muốn con bé được hạnh phúc. – Ông Trương hồi thúc.

Đến lúc, con bé sẽ tự dẫn hần ta về ra mắt pama thôi, cũng sắp tới lúc rồi. Vả lại bây giờ con cũng chẳng biết phải tìm tên đó ở đâu. Chắc lại chui vào cái xó xỉnh nào để buồn khổ một mình rồi. – Minh lắc đầu.

Nếu con bé chịu nói từ đầu, có lẽ ta đã không làm vậy. – Bà Trương thở dài.

Đừng buồn mà mẹ. Vi đủ lớn để tự tạo ra chính hạnh phúc cho nó. Nó biết cái gì là tốt cho bản thân mà. – Minh an ủi.

Ừ

À...pama...con có chuyện muốn hỏi. – Trang lên tiếng, hơi e dè.

Sao? Con hỏi đi. – Ông Trương gật đầu.

Ừm...pama...mời mẹ con...dự buổi tiệc này đúng không? – Trang cắn chặt môi.

Con thấy bà ấy rồi? – Bà Trương không tỏ vẻ gì là quá ngạc nhiên.

Vâng. Lúc này có thấy nhưng con không dám gọi. Con thấy bà ấy dẫn theo một cô bé. Chắc là con gái thứ ba. Không lẽ, mẹ con tái hôn? – Trang nhìn pama chòng.

À...chắc là con bé Thảo My ấy mà. Ừ...nó là đứa con gái thứ ba của bà ấy, là em con với Thảo Anh. – Ông Trương chau mày một hồi, nói.

Thảo My? Mẹ con tái hôn thật sao? –... Trang giật mình.

Không hề, lúc bỏ nhà đi, bà ấy đã mang thai được hai tháng, đứa bé đó là My. Ba con không hề biết đến sự tồn tại của đứa bé đó.

Thảo...My...

Ta nghĩ con đã lớn nên cũng hiểu được phần nào lý do ngày xưa bà ấy bỏ nhà ra đi. Thật sự là không phải vì bà ấy thay lòng đổi dạ, không thương cha con cái con nữa mà...thật sự chính vì thương yêu hai đứa, bà ấy mới quyết định đi. – Bà Trương dịu giọng, bà mong cô con dâu bà không mang sự hận thù đối với mẹ ruột của nó.

Con hiểu chứ mẹ. Hiểu rất rõ. – Trang cười. Cô biết chứ. Biết lý do tại sao mẹ bỏ nhà ra đi. Pa cô là một người đàn ông rất yêu gia đình, không bao giờ trăng hoa, chỉ có điều vì muốn vợ con sung sướng nên suốt ngày cắm đầu vào công việc. Trang thì dù sao cũng được pa thương yêu chăm sóc một năm đầu đời, còn Thảo Anh thì từ khi sinh ra, cô nàng chỉ được ông bế vài lần mà thôi. Thậm chí lên đến năm 6 tuổi, số lần Thảo Anh gặp mặt ba mình cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bởi xung quanh ông luôn chỉ có công việc.

Mẹ Trang nhìn hai đứa con nhỏ mà tội nghiệp, không biết đến bao giờ mới có thể sum họp vui vẻ. Suốt ngày, xung quanh Trang với Thảo Anh chỉ có mẹ, anh em nhà nó với anh em nhà Vi cùng hần để bầu bạn. Cái tình thân vốn dĩ bị thiếu thốn, chưa bao giờ quen hơi ba. Vì muốn ông quan tâm hơn tới gia đình, bà bỏ nhà ra đi, mong ông hiểu và gác bớt công việc về với gia đình, để cho hai đứa con gái biết và thương yêu ba nó nhiều hơn. Nhưng ai ngờ...điều đó chỉ giúp hai chị em Trang lấp được tình thương của ba nhưng lại bắt đầu khuyết tình yêu thương của mẹ...

Ta nghĩ đã đến lúc gia đình con nên sum họp. Dù gì cũng đã mười năm trôi qua. Ba con cũng đã hối hận lắm rồi... - Bà Trương lặng lẽ thở dài.

Nhưng liệu mẹ con có đồng ý không?

Bà ấy...nhất định sẽ về. Ta tin chắc bà ấy không muốn để lỡ mất ngày vui của con gái đâu. – Ông Trương nói đùa.

Ba... - Trang chun mũi, mặt đỏ lên.

Haha... - Cặp vợ chồng già cười khoái chí.

Vi đứng sâu bên trong một dãy hành lang dẫn lối ra thẳng hướng lên sân khấu, gương mặt lạnh nhạt không muốn chút sức sống.

Dù sớm hay muộn...em cũng sẽ về với anh. – Một câu nói nhẹ như gió thoảng.

...

“Phụt”

Những ánh đèn sáng choang của đại sảnh đều được tắt hết, thay vào đó là một ánh đèn trắng rọi thẳng về phía sân khấu, nơi một anh MC khá điển trai đang đứng cầm chiếc micro trên tay:

...Kính thưa các vị quan khách, chắc có lẽ mọi người đều biết lí do chúng ta có mặt tại đây hôm nay. Hôm nay, là ngày tổ chức lễ đính ước giữa thiên kim tiểu thư nhà họ Trương và đại thiếu gia nhà họ Triệu – Trương Ngọc Bảo Vi và Triệu Vương Hoàng. Xin ột tràng pháo tay ạ. – Anh MC nhẹ nhàng công bố và ngay sau đó là một tràng tiếng vỗ tay.

Vâng, tôi xin phép được mời người đại diện của hai bên lên để nói vài điều với các vị khách ở đây.

Ông bà Trương bước lên sân khấu cùng vị “thông gia” của gia của mình, theo sau là một chàng trai có tên Triệu Vương Hoàng. Gương mặt của chàng trai ấy, dường như Vi và Khánh đã từng gặp. Ông Trương đón lấy micro trong tay anh MC rồi đưa lên miệng, nói:

Cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian để đến đây hôm nay. Xin cảm ơn.

“Bốp...bốp...” Tiếng vỗ tay.

Thật sự...hôm nay là một ngày rất trọng đại của những người đã lớn tuổi như chúng tôi, cũng như là ngày vui của lớp trẻ. Tôi cảm thấy rất hài lòng khi cho con gái mình tác hợp với thiếu gia nhà họ Triệu và tôi tin chắc rằng hai đứa sẽ hạnh phúc. Đây cũng được xem như là một mối quan hệ mới giữa tập đoàn Ngọc Bảo và tập đoàn Triệu Vương, một mối quan hệ mới tốt đẹp. – Ông Trương điềm đạm nói.

Vâng...xin cảm ơn. – Anh MC lấy lại cái micro, nói tiếp:

Và bây giờ là tiểu thư Bảo Vi của tập đoàn Ngọc Bảo. Mời cô bước lên sân khấu.

Mọi người bắt đầu im lặng và ngó dáo dác xung quanh. Tiểu thư nhà họ Trương chưa bao giờ xuất hiện trước báo giới thì ai mà không tò mò kia chứ? Nhưng mà...

Tiếng xì xầm bắt đầu phát ra. Tất cả mọi người đều thắc mắc sao mãi chưa thấy nhỏ xuất hiện. Một dự đoán mà ai cũng đều đã nghĩ đến. Có khi nào xảy ra? Gần 2 phút trôi qua mà chưa thấy bóng dáng của cô gái nào bước lên sân khấu làm mọi người nghi ngờ, không lẽ...

Từng bước chân đang bước lên từng bậc thang dẫn lên sân khấu, là một cô gái với nhan sắc thuộc hàng đại mỹ nhân. Mái tóc ngắn cắt kiểu vic màu vàng được highlight vài sợi màu đỏ rực. Chiếc đầm dài màu đỏ không dây có phần đuôi kéo lê trên mặt đất và phần váy bên trái được xẻ từ đùi xuống làm lộ ra được sự quyến rũ chết người từ cô gái ấy. Đôi lông mày lá liễu thanh mảnh, mắt to với hân...g mi dài, sống mũi cao và đôi môi đỏ mọng nước, làn da trắng mịn không tì vết... Tất cả làm nên một tuyệt kiều như trong tranh vẽ khiến bất cứ thằng đàn ông nào cũng si mê.

Tất cả lại chìm vào im lặng, dõi theo từng bước của cô gái mang cái tên Trương Ngọc Bảo Vi.

- Đó...hình như... - Người đầu tiên bịt miệng, thì thầm.

- Chẳng phải cô gái đó là chủ tịch của tập đoàn Vương Hải à? – Người khác thất thán.

- Lại còn là minh tinh của nước anh nữa. Nghe nói cô ấy là một siêu mẫu rất sáng giá. Tiền thù lao không nhỏ đâu. Mỗi một show thời trang là giá cả triệu bảng anh đấy. – Một người nữa kinh ngạc.

- Không ngờ ông bà Trương coi thế mà sinh được cô con gái tuyệt đến vậy, tài giỏi, thông minh lại còn rất xinh đẹp. – Có người trầm trồ khen ngợi.

...

Rất nhiều lời bàn tán xôn xao nhưng lại im lặng ngay tức khắc khi thấy cái cau mày khó chịu của ông Trương. Khi mọi thứ lại chìm vào im lặng, ông Trương mới vui vẻ nói tiếp:

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là con gái tôi, là tiểu thư độc nhất của tập đoàn Ngọc Bảo, cũng là nhân vật chính trong buổi tối hôm nay.

Vi chẳng thèm bận tâm đến những lời pa mình nói, thứ nhỏ chú ý nhất bây giờ là người con trai trước mặt. Đây...chẳng phải...là anh chàng phục vụ trong tiệm pizza tối hôm nổ ra scandal giữa Vi với Khánh sao? Không lẽ...anh ta là Triệu Vương Hoàng? Không phải chứ? Đây là sự trùng hợp hay là có duyên mệnh gì đây?

Mặc dù khá thắc mắc nhưng nhỏ cũng chẳng hỏi gì nhiều bởi những thứ ấy lúc này có còn quan trọng gì đâu? Trong đầu nhỏ bây giờ chỉ còn lại toàn là hình ảnh của Khánh mà thôi.

Nhắc mới nhớ, hình như nhỏ chưa bao giờ nói câu yêu anh với Khánh nhỉ? Mà nếu bây giờ chưa kịp nói thì tới bao giờ mới có thể nói đây? Lỡ như nhỏ không kịp nói câu nói ấy thì sao? Nhỏ tự dưng cảm thấy sợ, sợ không kịp nói với Khánh câu nói ấy bởi vì, cũng sắp rồi. Sắp tới rồi, sắp tới cái ngày định mệnh của những con người được mệnh danh là ma nữ ấy. Ngày Tái Giá – ngày mà ai muốn lên nắm chức Tứ ma nữ đều được, chỉ cần ai có thể hạ gục bộ tứ ấy thì sẽ có thể đứng lên nắm quyền, ngược lại, nếu muốn giữ lại cương vị của mình, Tứ ma nữ phải hạ gục toàn bộ người của D.E.A.T.H. Không hẳn là giết mà chỉ là một cuộc đấu tay đôi để đối phương không thể gượng dậy được mà thôi. Nhưng dù có như thế thì nó vẫn rất khốc liệt.

Cẩn nhẹ môi, lòng Vi chợt thất lại khi trước mắt mình là cái nhẫn đính ước đang nằm trên tay Triệu Vương Hoàng. Chần chừ, nhỏ không biết có nên nhận lấy...hay là không. Mặc dù hai tay nhỏ vẫn buông thõng, không có dấu hiệu của sự phân vân nhưng trong đôi mắt thì hiện rõ điều ấy. Một sự sợ sệt lẫn không muốn cầm chiếc nhẫn đó.

Hít vào một hơi thật sâu, nhỏ từ từ đưa tay lên, nhận lấy chiếc nhẫn. Ai nhìn vào cũng thấy nhỏ có vẻ bình thường nhưng chỉ có những ai là người của Tứ ma nữ mới có thể hiểu, nhỏ đang run hơn bất cứ khi nào bởi, những lúc làm việc nhỏ còn dứt khoát hơn thế. Nếu nhỏ mà đã dứt khoát đến vậy thì bây giờ, chiếc nhẫn đã nằm yên vị trên tay nhỏ chứ không phải là vẫn còn trên tay Triệu Vương Hoàng.

Nhỏ trên sân khấu là thế nhưng cũng đâu biết rằng bên dưới có một tên đang muốn thiêu sống tất cả. Khánh siết chặt nắm đấm tay, cố gắng kiềm chế cơn giận đang bốc lên nghi ngút. Thử hỏi người con gái mình yêu đứng trước mặt mình mà đi nhận nhẫn đính ước từ một người khác thì có ai mà bình tĩnh cho được?

Khi bàn tay của Vương Hoàng vừa nâng bàn tay Vi lên, Khánh đã tức giận và không thể chịu đựng tiếp được nữa, quyết định bước lên sân khấu.

Nhưng... có một lực kéo anh chàng lại, không quá mạnh nhưng cũng khó để Khánh vùng ra được. Là nó.

- Anh đang tính làm gì vậy? – Nó kéo Khánh lại một góc sảnh.

- Thế cô muốn tôi làm gì? Đứng yên và nhìn Vi sắp phải là con dâu nhà họ Triệu sao? – Khánh gắt lên.

- Thế anh nghĩ nếu mình xông lên thì sẽ làm được gì? – Nó lại hỏi.

- ... - Khánh không trả lời, chỉ hậm hực quay mặt đi.

- Sẽ thay ...đổi được mọi thứ sao? Anh chắc chứ? Hay là tự đánh đổi thanh danh của bản thân, làm mất mặt Hoàng Anh và làm mất mặt của Ngọc Bảo? Hừ...Anh không sợ người khác sẽ nói Vi là kẻ hai lòng? Đã có người yêu mà vẫn vác mặt tới đây để làm dâu họ Triệu? Anh có nghĩ đến những điều đó hay không? Vi đã đủ tai tiếng và đã đủ mệt mỏi. Đừng bắt nó phải chịu thêm thiệt thòi nữa. – Nó cười nhạt.

- Thế tôi phải làm gì đây? Cô bảo tôi phải làm sao? – Khánh quay lại quát.

- Ra xe ngồi yên đi. Đừng làm loạn ở đây nữa. Con Vi sẽ còn rất khó xử nếu thấy anh đang nhìn.

- Cái gì chứ?

- Ra xe đi. – Nó nhắc lại.

- Không thể được. – Khánh tức tối.

- Thế giờ anh muốn thế nào? – Nó cau mày.

- ... - Khánh không trả lời.

- Ra xe đi, đừng để tôi nhắc lại. Còn chuyện con Vi cứ để nó tự tính. Nó không yêu Triệu Vương Hoàng thì tuyệt đối sẽ không về làm dâu nhà họ Triệu. Nó đã nói rồi, dù sớm hay muộn, bằng bất cứ giá nào thì nó cũng chỉ yêu anh thôi. Anh nên học cách tin tưởng người khác. – Nó nói, giọng có phần hơi gắt gỏng rồi cũng quay lưng đi.

Nếu Khánh lao lên đó và phá hỏng buổi lễ, như thế chẳng khác nào bôi tro trét trấu vào tộc họ Nguyễn? Chưa kể điều đó cũng sẽ làm ảnh hưởng đến tập đoàn Triệu Vương lẫn Ngọc Bảo. Làm kinh tế, cho dù là tập đoàn lớn mạnh nhất, thâm tóm toàn bộ nền kinh tế của thế giới thì tuyệt nhiên vẫn phải kiên nhẫn hai tập đoàn ấy. Bởi nếu không có các mối làm ăn với họ, những thứ thu được cũng chỉ bằng con số 0. Huống hồ chỉ tập đoàn nhà Khánh chỉ mới đứng thứ ba?

Tức giận đâm một cái thật mạnh vào tường. Cũng may do tiếng nhạc khá to nên không ai nghe thấy âm thanh gì, chỉ duy nhất có một người trên sân khấu đã thấy và hướng ánh nhìn lo lắng lẫn đau xót của mình xuống. Có gì đó nghẹn lại ở cổ, không cho âm thanh phát ra được và tiếng gọi như bị nuốt lại vào trong. Một giọt nước mắt lăn xuống nhưng không ai, không một ai có thể nhìn thấy giọt nước mắt trong như pha lê của ác quỷ. Giọt nước mắt mà một con ác quỷ khóc cho người mình yêu.

“Sầm”

Khánh bực tức đóng cánh cửa xe lại. Dựa hẳn người vào ghế lái, anh chàng dường như không còn một chút sức sống nào nữa. Chợt thấy một gói thuốc lá được đặt ngay ngắn trong hộc xe, Khánh lấy ra. Chưa bao giờ anh chàng thử qua thứ này và cũng chẳng hứng thú. Tuy nhiên hôm nay tâm trạng không được tốt nên cũng muốn thử xem, nghe nói là thứ này có thể giúp xoa dịu nỗi buồn giống như ...rượu vậy.

Châm lửa rồi đưa lên miệng hút, một luồng khí cay nồng xộc vào cổ họng rồi xộc thẳng lên mũi khiến Khánh ho sặc sụa. Ai cũng như ai, mới thử lần đầu tiên đều như thế. Đến khi gần bình thường trở lại, Khánh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà hình như, cơ thể đã bắt đầu cảm thấy lâng lâng và dễ chịu hơn hẳn.

Quyết định đưa điếu thuốc lên miệng và rít thêm một hơi nữa, lần này Khánh vẫn ho nhưng không nhiều bằng lần trước, có lẽ là đã quen dần. Cứ thế, Khánh hết điếu này rồi điếu khác. Chưa bao giờ Khánh thử thứ ấy và cảm thấy kinh tởm nó nhưng bây giờ, chỉ vì một người con gái mà Khánh lại tìm đến thứ này để thay rượu với nỗi buồn. Thật sự quá ngu ngốc.

...

Ngay khi vừa bật sáng lại ánh đèn, Vi đã ngay lập tức chạy ra khỏi sảnh đi tìm Khánh làm mọi người giật mình. Nhưng ngay sau đó, ai lại vào việc này vì dù sao, mọi chuyện cũng đã xong xuôi, có chạy thì làm được gì?

- Khánh! Khánh! - Vi chạy ra ngoài bãi đỗ xe, gọi to, ráo rác tìm hình bóng anh chàng.

Quả thật, tìm xe ai chứ tìm xe Khánh thì thật là muốn thách đố người khác. Khánh không đi một chiếc cổ định, thương xuyên thay nhiều loại kiểu dáng thì biết đường nào mà Vi lần được đây? Đang chán nản thì cái mùi thuốc lá bay đến mũi Vi. Quay đầu lại. Là Khánh đang ngồi dật dựa ở ghế lái trong con mui trần màu xanh dương, tay cầm điếu thuốc còn đang hút dở. Dưới nền đất ngoài cửa xe là tàn thuốc, mẩu thuốc lá và hai bao thuốc lá trống rỗng.

Vi hốt hoảng chạy lại, không để ý rằng mình đang mặc đầm mà nhảy thẳng vào con xe mui trần, không thèm mở cửa.

- Khánh...anh đang làm cái quái gì vậy? Anh làm gì biết hút thuốc mà hút? Anh muốn chết sao? – Vi lo lắng, lay người anh chàng.

- Hử...em đó hả? Ra đây làm gì? Vào trong đi. – Khánh mơ màng ngược lên nhìn Vi, hất tay nhỏ ra.

- Anh bị sao thế? Sao lại ra nông nổi này? Sao lại hút thuốc cơ chứ? Anh làm gì biết hút nó? – Vi nhăn mặt, cố giật điếu thuốc từ trong tay Khánh ra.

- Bỏ tay em ra đi. Anh muốn hút, mặc xác anh! Vào trong với cái thành Triệu gì đó đi. – Khánh gắt.

- Anh! – Vi trợn mắt. Hoá ra là đang ghen sao?

- Anh gì nữa. Vào đó đi. – Khánh xua tay, đưa điếu thuốc lên tiếp tục hút.
 - Không! Anh không được hút thứ đó. Đưa nó ngay cho em. – Vi chồm người lên, cố giật điếu thuốc trên tay Khánh.
 - Không, để anh hút. Bỏ tay em ra. – Khánh không chịu thua.
- Hai người giằng co qua lại. Vi thì cố với lấy điếu thuốc mà Khánh giơ lên cao. Khánh thì cố gắng đẩy nhỏ ra, không cho nhỏ lấy điếu thuốc. Cuối cùng thì, đầu điếu thuốc chạm vào bàn tay Vi, để lại một vết bỏng không hề nhẹ.
- Áaa! – Nhỏ kêu lên một tiếng rồi rút tay về.
 - Em...em sao thế? – Khánh giật mình.
- Trên mu bàn tay trắng nõn có một chấm tròn đang đỏ tấy, sưng dần lên. Vi lấy ngón tay chạm nhẹ vào, cảm giác đau rất đến tận tim. Khánh thấy vậy thì hoảng hồn, lên tục hỏi:
- Em có sao không? Có đau lắm không?
 - ... - Vi không trả lời.
 - Em sao thế, đừng làm anh lo. – Khánh sợ.
 - Anh thích hút thuốc đến vậy sao? – Vi không trả lời câu hỏi của Khánh mà hỏi một câu khác.
 - Hả? – Khánh nhú mày.
 - Nếu anh thích hút vậy thì được thôi. Em sẽ hút chung với anh. – Vi cười lạnh rồi lấy một điếu thuốc khác, châm lửa rồi đưa lên miệng rít một hơi dài.
 - Phù... - Nhẹ nhàng nhả ra một làn khói thuốc mờ ảo, nhỏ cảm nhận được mùi thuốc lá rất rõ ràng. Lâu rồi, nhỏ chưa đụng tới điếu thuốc.
 - Em...em hút thuốc? Em biết hút? – Khánh ngỡ ngàng, giật mình.
 - Em không hoàn toàn như những gì anh nghĩ đâu. Biết bao nhiệm vụ của Tứ ma nữ phải tiếp cận với những tên trùm ma túy, heroin. Điếu thuốc này chẳng là gì cả. Tội em phải biết hút để phục vụ cho những lần gặp gỡ đó. – Vi nhàn nhạt nói, tay đưa điếu thuốc lên miệng, rít hơi thứ hai, điệu bộ rất giống của một người sành hút thuốc.
 - Em dừng lại đi. – Khánh giật điếu thuốc của Vi, ném thẳng xuống đất.
 - Sao vậy? Em tưởng anh muốn hút? Nếu anh muốn hút thì em cũng muốn hút cùng anh! – Vi nói giọng gần như bằng hét.
 - Em... - Khánh nhìn nhỏ.
 - Em thế nào? – Nhỏ cười lạnh.
 - Hừ...nhận nhần thẳng đó rồi thì ở đó với nó luôn đi. Còn ra đây làm gì?
 - Anh ghen sao? – Vi nghiêng đầu hỏi.
 - ... - Khánh không trả lời, chỉ quay mặt ra ngoài.
 - Thôi mà...có gì mà phải dối chứ? Em có yêu thằng đó đâu? – Vi xuống nước năn nỉ.
 - Thế sao còn nhận nhần? – Khánh có vẻ rất tức giận.
 - Chứ chẳng lẽ lại không? Làm như thế thì mặt mũi Ngọc Bảo để đâu nữa? Em không còn lựa chọn. – Nhỏ ngó cái “phịch” xuống cái ghế cạnh Khánh.
 - Em không còn lựa chọn? Vậy là em quyết định về làm vợ thằng đó thật sao? – Khánh điên.
 - Em không có nói vậy. Em sẽ tự tìm cách để buộc pama hủy hôn. – Nhỏ khoanh tay nói.
 - Đính hôn xong rồi lại hủy hôn. Em giống như trêu đùa người khác đấy. – Khánh nhếch môi.

- Thế thì em về làm vợ hần nhé?
- Đùa sao? – Khánh lườm nhỏ.
- Cũng chẳng biết nữa. – Vi nhún vai.
- Vào đó đi. Mọi người chắc đang tìm em đấy. – Khánh không đùa nữa, giọng buồn buồn.
- Không có đâu. Mà em có cảm giác như là anh thích đuổi em vào đấy với cái tên đó nhỉ? – Vi cau mày.
- ...
- Em đã nói rồi. Em không yêu hần và nhất định không cưới hần ta. Anh đừng có như thế nữa được không? Em yêu anh! – Nhỏ tức giận, hét.
- Nhưng... - Khánh quay sang định nói thì đã bị chặn lại bởi...một nụ hôn.

Vi chủ động, chồm qua ngồi hần lên người Khánh, hai tay vòng qua cổ anh chàng. Khánh ngỡ ngàng, có phần hơi bất ngờ nhưng cũng không đẩy ra, từ từ hoà chung nhịp điệu hơi thở của Vi.

Một nụ hôn ngọt ngào kéo dài như câu trả lời cho tất cả. Như lời khẳng định của Vi nói với Khánh rằng dù mọi thứ có ra sao thì tình yêu cả hai vẫn vậy. Đối với Vi và Khánh, có lẽ như thế này là quá tuyệt vời rồi.

Nó tắt điện thoại. Màn hình đang sáng loáng bỗng dưng tối đen. Xem thế đủ rồi, nên để cả hai có chút riêng tư. Nó khẽ cười, con bạn nó đã về đúng bến đỗ rồi, mừng cho Vi.

Nó đang đứng khoanh tay dựa vào tường, ngắm nhìn mọi người xung quanh. Hần từ từ bước tới gần, chưa kịp cất tiếng thì nó đã nói trước:

- Về nhé? Em mệt rồi. – Giọng nó mệt mỏi.
- Em không tính gặp pama em sao? Họ đan...g tìm em đấy. – Hần ngạc nhiên về cách xưng hô đột ngột thay đổi của nó.
- Không cần đâu. Nếu có việc quan trọng, tự khắc họ sẽ đến tìm em. Còn bây giờ em mệt rồi, muốn về. Buồn ngủ. – Nó xua tay, bước đi ra khỏi nơi đó và hần theo sau.

...

Chiếc xe chạy bon bon trên con đường thẳng trải dài. Nó ngồi ghế cạnh hần, tai đeo phone nghe nhạc, mắt nhắm nghiền dường như đã ngủ quên.

“Kìt”

Hần cố gắng thẳng xe nhẹ nhàng để tránh làm nó tỉnh giấc. Quay sang tính gọi nó dậy nhưng hần chợt khựng lại. Cũng giống như lần ở phòng khách sạn của Ropez, có cái gì đó rất lạ xen vào tim hần. Thế là hần lại im lặng, không gọi nó dậy nữa.

Hần nhớ cách đây ba năm, nó vẫn còn là con bé rất ngây thơ với những trò nghịch ngợm như quỷ sứ của mình, suốt ngày cứ bám theo hần rồi luôn miệng nói: “Anh Đăng...Yui thích anh.” (Yui là tên tiếng Nhật của nó). Vậy mà bây giờ khi gặp lại, nó đã trở thành một cô gái rất xinh đẹp, quyến rũ bất cứ thằng đàn ông nào và cũng thật tàn nhẫn, máu lạnh.

Hần cười như chế giễu bản thân. Là tại hần mà nó mới thành ra như thế, giờ thì còn nói gì nữa? Vén mái tóc mai loà xoà trước mặt nó ra, hần chợt thấy một vết sẹo nhỏ trên trán. Vết sẹo đó...

Ngày xưa lúc còn học cấp một, mấy thằng trong trường ghét hần lắm vì hần có rất lắm fan nữ. Thậm chí đến cô bé xinh nhất trường là nó suốt ngày cũng đeo đeo theo hần làm bọn con trai càng ghét hơn. Một lần, có một tên bực tức quá nên nhặt cục đá, ném hần. Nó đi phía sau, thấy nên chạy ra phía trước che.

Hần giật mình vì hành động đó của nó. Lực ném viên đá đó không hề nhẹ và viên đá trúng vào trán nó, chảy máu rất nhiều. Lúc đó hần đã rất sợ và bế nó chạy thẳng về nhà. Lúc lãnh cho hần cục đá xong, nó lăn ra đất ngất xỉu. Sau vụ đó, nó phải may 6 mũi ở trên trán và để lại sẹo tới giờ, nhưng cũng may là nó chỉ mờ và nhỏ thôi. Nghĩ lại mà hần thấy thương nó thật.

Đặt nhẹ một nụ hôn lên trán, chỗ vết sẹo ấy, hần mở cửa bước ra khỏi xe rồi đi vòng sang cửa kia, mở cửa bế nó xuống. Lúc hần vừa mới bế nó lên, nó khẽ cựa người rồi ngay sau đó lại dụi dụi mặt vào người hần, ngủ tiếp.

Hần đứng lại, nhìn nó trên tay mình một lúc rồi đi tiếp lên lầu. Mở cửa phòng nó, hần đặt nó xuống giường một cách nhẹ nhàng nhất. Vuốt lại những lọn tóc của nó, hần cười nhẹ, trong lòng thấy có chút gì đó rất lạ, rất bình yên như những ngày xưa.

- Không ngờ lại có ngày được gặp lại em đây...Yui! Ba năm không gặp, anh nhớ em nhiều lắm. Em bây giờ khác xưa nhiều quá, thay đổi quá nhiều đến mức, anh không còn nhận ra. Chắc có lẽ vì thế mà anh không bao giờ có thể thấy được em trong thế giới này. Hoặc là em quá đặc biệt để anh có thể nhận ra. Anh xin lỗi em nhiều lắm...về tất cả mọi thứ. Tha thứ cho anh nhé, Yui. Chúc em ngủ ngon. – Hần cười rồi đứng dậy, đôi bàn tay vẫn còn luyến tiếc làn da trắng mịn ấy. Mất một lúc sau, hần mới dứt ra được và bước ra khỏi căn phòng đó.

Một phút sau...

- Áaaa... - Nó úp mặt vào gối, hét to.

Nãy giờ nó chưa ngủ, chưa bao giờ ngủ từ đầu tới cuối. Nó chỉ nhắm mắt và xem xem hần muốn làm gì mà thôi nhưng không ngủ. Sao nhịp tim nó đập loạn thế này? Mặt mày đỏ ửng lẫn nóng bừng bừng. Rốt cuộc là sao? Có cái gì rất ấm áp, rất thân quen, hạnh phúc và ngọt ngào, bình yên đến lạ thường vây quanh trái tim nó. Ôi...cảm giác ấy là sao???

Trong lúc có hai kẻ tự động “lui quân” về sớm thì những người khác vẫn còn ở lại. Tuy nhiên, có lẽ...đêm nay sẽ là một đêm không yên giấc của cả Thảo Anh lẫn Thảo Trang...

Trang khoát tay Minh, đứng nói chuyện vui vẻ với cô em gái và Thiên. Thảo Anh nói cười rất vui vẻ, lòng dường như đã thanh thản hơn phần nào. Những muộn phiền bao nhiêu ngày qua đã được Thảo Anh thả trôi theo gió, biến y...êu thương của hiện tại mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Chốc chốc, Thảo Anh đưa ly cocktail Calvados lên miệng nhấp một ngụm. Nếu Trang có Brandy Collins là loại cocktail ưa thích thì sở trường và thói quen của Thảo Anh lại là loại cocktail Calvados.

“Choang...”

Ly cocktail trên tay Thảo Anh rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh vụn. Đôi mắt cô nàng mở to, hàng nước mắt trào ra vô tận, miệng mấp máy từng tiếng:

- M...mẹ...mẹ...mẹ? Mẹ!

Thảo Anh ngay lập tức vùng chạy theo hình dáng người phụ nữ thân thuộc nhưng cũng rất xa lạ ấy. Làm sao cô nàng không không nhận ra được cơ chứ? Trong tiềm thức Thảo Anh luôn luôn lưu giữ hình ảnh của người phụ nữ đó kia mà?

Chạy theo người phụ nữ ra khỏi sảnh, Thảo Anh và phải không ít người bởi vì mắt cô nàng đã nhoè đi vì nước mắt, làm sao còn có thể nhìn rõ được nữa? Mỗi lần như thế, Thảo Anh chỉ vội vã xin lỗi rồi lại tiếp tục đuổi theo.

Dừng lại sau khi chạy ra khỏi sảnh, cô nàng đứng trân trân nhìn vào người phụ nữ đang khoan thai đi phía trước, trên người mặc một bộ đầm đắt tiền.

- M...MẸ! – Thảo Anh hét to, giọng đau thương, chua xót.

Người phụ nữ đi phía trước khựng người lại, cái ví cầm trên tay bỗng rơi xuống, cơ thể run lên từng chút. Giọng nói này quen quá! Cách đây 10 năm, lúc bà rời bỏ gia đình, cô con gái út của bà lúc bấy giờ cũng kêu lên nghẹn ngào trong nước mắt như thế. Không biết, hai đứa con bà bây giờ trông như thế nào nữa? Có được pa nó thương yêu không?

Từ từ xoay người trong hàng nước nước mắt đã chảy dài, tay bà che ngang miệng để tránh bật ra những tiếng khóc thành tiếng.

Trước mặt bà là một cô gái rất trẻ, rất đẹp. Đặc biệt là mái tóc! Mái tóc dài đen nhánh giống hệt bà lúc còn trẻ. Và theo như cái trí nhớ tồi tệ lúc này của bà thì...cô con gái út của bà cũng có mái tóc đẹp như vậy!

- Mẹ...mẹ...co...con đây mà mẹ! Thảo Anh nè...mẹ...mẹ...oi...! – Thảo Anh vừa nói vừa lay lay tay người phụ nữ, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

- Thảo...Anh? – Người phụ nữ dờ dẩn nhắc lại.

- Dạ...mẹ...mẹ không nhớ...con? Mẹ quên con...thật rồi? – Thảo Anh ngược nhìn bà bằng đôi mắt đẫm nước.

- Thảo...Thảo Anh? Vương Thảo Anh? Con là... - Người phụ nữ giật mình, bất ngờ, tay đưa lên chạm mặt cô nàng.

- Mẹ! – Thảo Anh ôm chầm lấy bà.

- Con...con ta... - Người phụ nữ ngồi sụp xuống, tay vòng sang ôm lấy Thảo Anh.

Trang kéo theo Thiên lẫn Minh chạy ra. Chỉ mới kịp thốt lên:

- Thảo Anh...em...em...Mẹ? – Trang bất giác kêu lên khi thấy người phụ nữ, bàn tay đang nắm lấy tay Minh bỗng nắm chặt hơn, cả người dường như không còn chút sức chống đỡ, ngồi khụy người xuống, nước mắt trào ra!

- Con...là...là...con...Trang? Là Thảo Trang đúng không? – Người phụ nữ bỏ Thảo Anh ra nhìn Trang.

- Mẹ? Là mẹ! – Trang khóc, chạy đến ngay chỗ bà, khóc to hơn.

- Mẹ...mẹ ơi! – Thảo Anh cũng khóc.

- Hai...hai đứa...là hai con thật sao?

- Là con với chị hai đây nè...mẹ... - Thảo Anh nức lên từng tiếng.

- Anh Anh! Trang! – Bà ôm hai cô con gái vào lòng. Chắc cũng hơn mười năm rồi, bà không được gặp cả hai và cũng đã hơn mười năm rồi, cả hai không được hưởng trọn hơi ấm của mẹ như lúc này. Khoảnh khắc ấy...thiên liêng hơn bất cứ lúc nào.

Thiên với Minh đứng ngoài nhìn, quyết định tốt nhất là không nên lên tiếng. Bao nhiêu năm xa cách, bao nhiêu năm không gặp mặt, bao nhiêu uất ức, tủi hờn cứ để ba người họ trút ra qua những giọt nước mắt và hạnh phúc lúc nhìn thấy nhau như vậy thì có lẽ, sẽ tốt hơn.

Mặc dù bà bỏ hai chị em đi lúc họ còn quá nhỏ nhưng hai người biết, sâu bên trong hai cô gái ấy có lẽ, tình thương còn lớn hơn những uất hận, giày vò.

Từ bên trong, một cô bé tầm 12, 13 chạy lại chỗ họ, lay lay bà, nói, giọng ngô nghê:

- Mẹ...Tiểu My ra rồi. Chúng ta về thôi. Hai chị này là ai thế ạ?

Người phụ nữ ngược gương mặt đẫm nước lên nhìn cô con gái bé nhỏ, giọng nghèn nghẹn:

- Thảo My...họ là...chị con!

- Chị con? – Cô bé hỏi lại.

- Mẹ...đây là sao? Sao nó lại là em con? Không...không lẽ...mẹ...mẹ... - Thảo Anh tròn mắt nhìn mẹ. Hình ảnh mẹ hạnh phúc trong một gia đình mới hiện ra trước mắt cô nàng.

- Không...Thảo My là em ruột tụi mình...là con của ba...mẹ mang thai Tiểu My được hai tháng rồi mới bỏ nhà đi! – Trang vội giải thích.

- Thật...hả mẹ? – Thảo Anh chớp chớp mắt.

- Phải. – Bà nhẹ nhàng gật đầu. Bà không nghĩ lại gặp hai đứa con xa cách lâu ngày trong hoàn cảnh như thế này.

- A...hoá ra hai chị là chị hai và chị ba của Tiểu My! Hai chị đẹp lắm! Tiểu My thích hai chị! – Cô bé reo lên vui sướng, dường như đã từng biết đến sự hiện diện của hai người chị này.

- Em...biết chị? – Trang nhìn trân trân Thảo My.

- Vâng...tối nào mẹ cũng kể cho em nghe về hai chị. Mẹ bảo hai chị rất dễ thương, lại rất ngoan và giỏi nữa. Mẹ còn nói là miệng Tiểu My giống chị hai, còn tóc và mắt thì giống chị ba! – Cô bé hớn hở khoe.

Cả hai nhìn lại, chăm chăm nhìn vào gương mặt Tiểu My. Quả thật, gương mặt cô bé có rất nhiều điểm giống hai người chị của mình.

Mọi thứ như dừng lại lúc đó. Sau bao nhiêu năm, gia đình Thảo Anh đã gặp lại nhau và có thêm một thành viên mới. Nhưng có điều...họ có được sum họp và pama của cả ba chị em có đồng ý quay về với nhau?

20. Chương 20: Thụy Dương

Sáng hôm sau, tại nhà họ Trương – Anh quốc

Không khí căng thẳng bao trùm lên căn phòng khách sang trọng, lộng lẫy đầy xa hoa. Ngồi đối diện ông bà Trương cùng Bảo Vi là ông bà Triệu cùng cậu con trai quý tử - Triệu Vương Hoàng. Về chừng chạc và điểm đậm khiến cậu vượt xa những tưởng tượng ban đầu của Vi một cậu công tử chỉ biết vung tiền và ăn chơi. Khác xa với cái độ tuổi 20 của mình.

Khẽ cười khẩy, Vi dựa người ra sau ghế sofa để thoải mái hơn một chút. Cho dù Hoàng có khác xa với trí tưởng tượng của Vi đi thế nào chăng nữa thì mọi chuyện vẫn sẽ thế. Đúng như Khánh đã từng nói với Vi: “Chỉ có playboy mới hợp với playgirl mà thôi. Chỉ có họ mới thấu hiểu hết được nhau.”

- Hôm nay có mặt hai đứa ở đây, ta cũng muốn nói một chuyện. – Ông Triệu lên tiếng.

- Vâng...bác cứ nói. – Vi trả lời rất lễ phép, mặc dù gương mặt không lấy một nét biểu cảm. Lạnh tanh.

- Con không cần khách sáo thế. Có thể gọi ta là pa được rồi. – Ông Triệu cười.

- Cháu không dám, cũng không quen miệng. Vả lại nếu chưa chính thức trở thành người nhà của nhau, cháu không muốn gọi bừa. – Vi chiếu ánh mắt kiên định của mình tới người đối diện.

- Khẩu khí rất đúng của một người làm kinh doanh. Rất kiên quyết. – Bà Triệu gật nhẹ đầu.

- Cháu có thể xem đây là lời khen? – Vi khẽ nhếch môi.

- Có thể. – Bà Triệu cười.

- Con gái...đừng như vậy nữa. Ta gọi mọi người tới đây để nói rằng con và Hoàng sẽ sống chung trong một căn nhà tại Việt Nam. Ta biết con còn nhiều việc ở đó. – Ông Trương nhíu mày nhìn con gái.

- Sống chung? Không tiện. – Nhỏ trả lời thẳng thừng.

- Sao lại không? Trước không tiện thì sau cũng phải quen thôi. Sớm hay muộn vẫn phải tập làm quen với sự có mặt của đối phương. – Bà Trương không đồng tình với ý kiến con gái.

- Pama có cách gì bắt ép được con sao? – Vi khoanh tay, tỏ ý không lo sợ.

- Ta sẽ cho vệ sĩ canh gác ngôi nhà đó cẩn thận. Con không thoát được đâu. Kèm theo là mạng lưới an ninh không một kẻ hở. – Ông Trương nhấp một ngụm trà, nhàn nhả nói.

- Pa! Pa dám bắt nhốt con à? – Nhỏ quay sang nhìn ông.

- Ta chỉ muốn tốt cho con. – Ông Trương nhìn con gái.

- Phải, pa muốn tốt cho con nhưng con biết cái gì tốt ỉnh. – Vi gằn giọng.

- Con gái...đừng bướng nữa. – Mẹ nhỏ cố gắng khuyên can.

- Xin lỗi...con không thể! Vệ sĩ sao? Con biết pama không dám làm liều với nhiều mạng người như thế. Bao nhiêu để có thể cản trở con? Con số 200 vẫn còn là ít. Mạng lưới an ninh không một kẻ hở? Một mối quan hệ tốt với hacker Queen (nó) và hacker East (Thảo Anh, tại cô nàng đảm bảo an toàn đường truyền thông tin của Tứ ma nữ cơ mà) thì việc thoát ra khỏi đó...QUÁ DỄ DÀNG! – Nhỏ nhàn nhạt nói, nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

- Con! – Ông Trương bất bình tĩnh trước lời nói của Vi.

- Mình... - Bà Trương nắm tay chồng.

- Con nói thẳng, con không yêu Triệu Vương Hoàng thì tuyệt đối sẽ không cưới, đừng nói tới việc sống chung. – Nhỏ gằn từng tiếng.

- Vậy sao cháu còn đến lễ đính hôn làm gì? – Ông Triệu cau mày lên tiếng.

- Đó không phải lỗi ở cháu. Là mọi người tự sắp xếp và quyết định mà không thêm biết cháu thế nào. Cháu có thể bỏ lễ đính hôn đó được sao? Không phải cháu không biết gì. Thiếu mặt cháu trong buổi lễ ấy, chẳng khác nào là đang tạo điều kiện để những tập đoàn khác lợi dụng trèo cao sao? Xin lỗi bác...tuy cháu là con gái nhưng cháu không hề thiếu năng. – Vi thẳng thắn.

- Cháu/Con... - Ông Triệu lẫn ông Trương nhìn chằm chằm nhỏ.

- Cháu xin phép đi trước. – Vi đứng dậy, cúi đầu chào rồi bước ra cửa.

- Con dám? Gọi vệ sĩ chặn con bé lại! – Ông Trương đứng bật dậy, quát lớn.

Ngay lập tức, một hàng rào vệ sĩ chặt kín được tạo ra ở ngay cửa ra vào. Mặt ai cũng đều lạnh tanh không chút biểu cảm.

- Tránh ra! – Vi gắt.

- Xin lỗi tiểu thư, lệnh ông chủ. – Một tên cúi đầu kính cẩn.

- Mọi người vẫn thích đối đầu với tôi nhỉ? Không sợ à? – Vi nhếch môi.

- Xin tiểu thư quay vào trong. Ông chủ muốn thế.

- Hừ...pa xem con gái pa ra cái gì thế? Gọi cả vệ sĩ ra chặn con sao? – Vi quay người, nhìn thẳng và pa mình.

Truyện được chia sẻ tại [. - Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ! Hãy truy cập san truyện. để đọc chương mới nhất

- Bảo Vi! Con đừng có quá quắt! – Ông Trương tức điên.

- Con xin lỗi. Không yêu thì không cưới, đó là điều tất nhiên. Sao mọi người cứ thích ép buộc con? – Vi mím môi.

- Con hiểu mà Vi. Cuộc hôn nhân này là cần thiết... - Bà Trương đang nói thì nhỏ cắt ngang:

- Cho Ngọc Bảo? Xin lỗi nhưng pama nhầm rồi. Muốn đấu với họ thì phải dùng cái đầu. Một chút cổ phần chẳng giúp ích gì đâu.

- Nhưng ta đã lớn tuổi, không thể đấu lại lão già chết tiệt ấy.

- Thì con và anh hai sẽ bảo vệ Ngọc Bảo bằng mọi giá. Pama nghĩ một mình con không thể sao? Một tay con gây dựng Vương Hải không cần một đồng vốn, một tay con lo cho tập đoàn D.E.A.T.H với quyền hành chỉ sau Chủ tịch, một mình con tự có thể tham gia vào ngành giải trí mà không cần ai lăng-xê hay quảng cáo. Như thế chưa đủ để con khẳng định mình là ai sao? – Vi lớn tiếng.

- Con à... - Bà Trương khản khản.

- Con không cần biết lý do gì nữa. Con nhất quyết không cưới. Có cản cũng vậy thôi. Còn mấy người, tránh ra! – Nhỏ kiên định.

- Chặn nó lại! – Ông Trương gắt.

- Được. Tùy ý pa thôi, xem họ làm gì được con. – Vi ngoan cố.

Nhỏ quay lưng tiến ra cửa, nơi có hàng rào vệ sĩ dày đặc. Một cú đâm đầy uy lực vào một người, một cú đá với lực không nhẹ vào ngực một người khác, một cú lên gối quá xuất sắc vào một người khác nữa. Bảo Vi không khinh nể bất cứ một ai, ra tay thẳng thừng.

Vệ sĩ cấp cao sao? Nực cười thật. Nếu như họ có thể cản được Vi thì nhỏ đã không còn là Nam ma nữ rồi. Không vượt qua được một hàng rào vệ sĩ trên 200 người thì làm sao có thể thực hiện một phi vụ ám sát thành công? Nhiều đây thật chẳng bỏ.

- Trương Ngọc Bảo Vi...đủ rồi. Dừng tay đừng chân nhiều quá đấy. – Giọng nói lạnh nhạt đầy uy quyền phát ra từ bên ngoài làm nhỏ phải dừng tay.

Từ bên ngoài, nó tiến thẳng vào rất nhẹ nhàng. Tất cả vệ sĩ trong nhà đều kính cẩn dạt sang hai bên cúi chào. Vào tới bên trong, nó lễ phép cúi chào người lớn. Bà Trương gật đầu nhìn nó, ánh mắt đầy lo lắng hướng về phía con gái.

- Ở đây làm gì? – Vi liếc nó.

- Để cản mày trước khi mày giết người. Vận động thể là đủ, dừng tay lại được rồi. – Nó cười.

- ... - Vi không nói, chỉ nhìn đi hướng khác. Nhỏ biết chứ, đang tức giận mà đánh nhau thì nhỏ đánh càng ngày càng mạnh tay. Thậm chí còn có thể giết người bằng tay không.

- Pama...đừng bắt ép Vi nữa. Tính nó, pama cũng hiểu. Nói là làm, tuyệt đối không làm khác. Cứ tiếp tục như vậy chỉ làm cho gia đình có mâu thuẫn mà thôi. – Nó lễ phép nói.

- Không. Ta sẽ bắt nó kết hôn bằng được. Trừ khi nó có thể dẫn người yêu nó về đây ngay lúc này. – Ông Trương quả quyết. Câu nói ấy khiến Vi chột giật mình, quay người là nhìn pa mình.

- À...ra thế. – Nó cười cười. Hoá ra chỉ là một màn kịch đóng quá đạt. Muốn Vi dắt người yêu về ra mắt sao không nói sớm? Cứ phải làm thế này sao?

- Nếu nó không có người yêu dắt về thì đừng hòng ta huỷ hôn.

- Con... - Vi đang tính lên tiếng thì nó lại nói:

- Pama không cần chờ đâu ạ! Cậu ấy sắp tới rồi. – Nó cười.

- Sao? – Vi tròn mắt nhìn nó.

- Làm sao con biết? – Bà Trương nhìn nó hỏi.

- Con tin...cậu ta không thể nào để Vi kết hôn được. – Nó nhếch môi. Ngay sau đó là một tiếng gọi từ ngoại vọng vào:

- Bảo Vi!

Từ bên ngoài, một tên con trai mặc áo sơ-mi trắng, quần jeans bạc màu hấp tấp chạy vào, gương mặt nhễ nhại mồ hôi. Là Khánh.

Khánh chạy ào tới, ôm lấy Vi mà không cần để ý đến những ai có mặt ở đây.

- May quá! Tìm thấy em rồi. – Khánh thở hổn hển, gương mặt vơi đi phần nào lo lắng.

- Khánh...anh...sao anh ở đây? – Vi đẩy Khánh ra, giọng run run.

- Anh sợ em phải kết hôn. – Khánh cười dịu dàng.

- Ngốc! – Vi nói, mắt đỏ hoe, ngăn nước, tay ân cần quạt đi từng giọt mồ hôi trên trán Khánh. Cái nét lạnh lùng, ương bướng, ngang ngạnh lúc này không còn mà thay vào đó là cái gì đó rất mềm yếu, dịu dàng chứa đầy quan tâm.

- Không sao, đừng lo. – Khánh cười trấn an, sau đó lùi nhỏ ra sau mình như kiêu che chở, lấy hết dũng khí tiến tới trước mặt pama Vi.

Dừng chân ở một khoảng cách vừa phải, Khánh lễ phép:

- Chào hai bác.

- Chào cậu. Cậu là... - Bà Trương nhìn Khánh bằng ánh mắt dò xét.

- Là bạn trai của Vi ạ. - Khánh thẳng thắn nói mà không biết rằng, câu nói ấy khiến một người đứng đằng sau tấm lưng vững chãi ấy phải rút nước mắt vì cảm động.

- Cậu tên gì? - Ông Trương nhìn người con trai trước mặt, thầm đánh giá.

- Dạ...cháu tên Nguyễn Hoàng Anh Khánh.

- Khánh? - Bà Trương khẽ cau mày. Không phải chứ?

- Vâng. - Khánh gật đầu.

- Cậu thật sự là bạn trai con Bảo Vi? Cậu có biết là cuộc hôn nhân này rất quan trọng không? Khoảng tiền mà tập đoàn Ngọc Bảo có thể nhận nếu đồng ý tác hợp cho con bé và Vương Hoàng là rất lớn. Cậu nghĩ mình đền bù nổi? - Bà Trương lén lút.

- Vậy từng ấy tiền để đổi lấy hạnh phúc của Vi, bác thấy có đáng không? - Khánh nói, giọng như cười.

- Cậu...

- Hạnh phúc của Vi đáng giá hơn đồng tiền nhiều. Cháu nghĩ lẽ ra điều này hai bác phải hiểu chứ?

- ... - Ông bà Trương nhìn nhau, không trả lời.

- Nếu bác muốn tiền thì được thôi. Cháu cũng có thể cho bác. 10% cổ phần của Hoàng Anh đã đủ? Cháu nghĩ là nó đã hơn 35% cổ phần của Triệu Vương rồi đấy ạ. - Khánh cứng rắn nói. Thật sự nếu đem tiền nhà Khánh so với tiền nhà Vương Hoàng thì chẳng khác nào so voi với kiến cả. Giá trị cổ phần của Hoàng Anh gấp 8 lần Triệu Vương!

- 10%? Cậu lấy đâu ra số tiền ấy? Sao cậu lại có cổ phần của Hoàng Anh? Cuối cùng thì cậu là ai? - Bà Trương giật mình, ngồi "phịch" xuống ghế.

- Nếu bác xem Triệu Vương Hoàng là công tử tập đoàn đoàn Triệu Vương, thì bác cũng có thể xem cháu cậu chủ của tập đoàn Hoàng Anh. Cháu nói thế, chắc bác hiểu? Vì vậy, đừng đem Vi ra làm món hàng cho Ngọc Bảo nữa. Dù hai bác làm thế nào, cháu cũng không để yên đâu! - Khánh gằn giọng. Cuộc nói như kiểm nén sự tức giận của mình.

- Anh... - Vi kéo tay áo Khánh.

- Đi! - Khánh không trả lời nhỏ, chỉ quay lưng rồi kéo Vi theo.

Toán vệ sĩ to con bỗng dừng dạt sang hai bên, nhường đường cho cả hai đi thẳng ra khỏi cổng. Nó đứng trong nhà, nhìn thẳng ra ngoài, môi không khỏi nhếch lên đầy thích thú. Không ngờ Khánh đến bước đường cùng chỉ còn cách lấy Hoàng Anh ra đe Ngọc Bảo? Xem ra anh chàng này cũng chẳng nhiều mưu lắm kể nhỉ?

- Pama...con về nhé! - Nó quay lại cười với ông bà Trương.

- Con lường trước mọi chuyện sẽ thế này? - Bà Trương lờm nó.

- Hi...cũng không hẳn ạ. Con không nghĩ cậu ta lại dùng Hoàng Anh uy hiếp Ngọc Bảo. Xem ra IQ cao của cậu ta chỉ để chững chứ không thể dùng để suy nghĩ. - Nó lắc nhẹ đầu.

- Con đấy nhá, Tiểu An. - Ông Trương thở hắt ra.

- Thôi mà papa. Con biết ý định của mọi người mà. Như vậy chẳng phải là đã mãn nguyện, đúng dụng ý của cả hai rồi sao? Đừng làm khó họ nữa. - Nó cười.

- Việc đó để sau hẵng nó tiếp. Ta mệt rồi. Con về đi. - Ông Trương nhún nhó.

- Vâng, thưa pama, hai bác cháu về. - Nó cúi đầu chào mọi người.

- Ủ... - Ông bà Triệu gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Nó quay người, bước đi với một dáng vẻ rất thoải mái. Khi đi đến cổng, nó ngoảnh đầu, nói to để những người trong nhà nghe thấy:

- Pama nhớ đấy! Tha cho họ đi! Để cho Bảo Vi có những giây phút hạnh phúc mà nó mong muốn trước khi mọi chuyện đến! – Nó hét xong thì ung dung bước ra ngoài, lên lên xe, phóng thẳng về biệt thự.

Khánh mở cửa xe, đẩy Vi ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn cẩn thận rồi mới vòng sang bên kia để bước vào xe. Khởi động máy, Khánh cho xe đi với vận tốc choáng ngợp. Cũ ngỡ rằng ai kia ngồi kế anh chàng sẽ bắt Khánh chạy chậm lại nhưng không. Nhỏ vẫn cứ ung dung ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Điều này khiến lửa giận trong Khánh lại bùng ngút.

“Kíttt...”

Tiếng thắng xe gấp làm ặt đường t...oé cả lửa. Vi mất đà xô người ra phía trước. Cũng may, nhờ phản xạ nhanh nên nhỏ đưa hai tay lên trước chống lại, không kéo là đi tong gương mặt đẹp tuyệt vời rồi. Đây có thể nói là sau vài lần ngồi xe với nó cũng có kinh nghiệm.

- Anh làm gì vậy? – Vi cau có quay sang nhìn Khánh.

- Anh chạy vượt tốc độ như thế, em không sợ?

- Anh nghĩ sao? – Vi nhếch môi.

- Những cô gái khác thì đã sợ đến hét lên, nhào vào ôm chặt cứng anh. – Khánh hậm hực.

- Xin lỗi nhé! Em không phải cái lũ tầm thường ấy. Càng không phải là một cô gái bình thường. Em là Ellie Angel! Đưa xe em còn dám thì một chút tốc độ mà đã sợ sao? – Vi cười khẩy.

- Em...

- Sao nào? Có gì với em à? – Vi nghiêng đầu hỏi.

- Em còn hỏi? – Khánh cắn mạnh môi.

- Em làm gì để anh giận tới mức đó à? – Vi nói, cười như không cười.

- Em...em dám nói không? Tại sao lại tự ý trốn khỏi biệt thự để đến đó?

- Pama gọi. – Vi trả lời cộc lốc.

- Thế pama gọi là em nhất quyết phải tới à? – Khánh cãi lại.

- Chứ chẳng lẽ không?

- Em...thật hết chịu nổi mà! – Khánh vò đầu.

- Kệ anh. – Vi khoanh tay, dỗi.

- Đây...giận à? – Khánh sấn lại gần, hỏi.

- Thèm à? – Vi lườm.

- Thôi mà...tại lúc đó anh hơi mất bình tĩnh một chút. Đừng có giận nhé! – Khánh mè nheo.

- Đã bảo là không rồi mà! – Vi gắt.

- Vậy thái độ em thế này là sao? – Khánh cau mày, hai tay túm chặt tay nhỏ, dồn nhỏ vào cửa xe khi hai gương mặt chỉ cách nhau một khoảng nhỏ.

- Anh...làm...làm gì đấy? Bỏ ra! – Vi ngưng chín mặt, giọng nói lắp bắp, hơi thở có chút không đều.

- Biểu cảm của em thế này là sao đây? Tính khiêu khích anh à? Nói cho em biết, khả năng kiềm chế của anh thấp lắm đấy. – Khánh cười đều.

- Anh! – Vi trừng mắt, gương mặt vẫn còn ửng hồng rất đẹp, hơi thở ngày càng loạn. Tay nhỏ cố vùng ra nhưng không được vì lực của Khánh quá mạnh, hai chân thì bị Khánh ngồi lên đến mức tê muốn không còn cảm giác.

- Yên nào! – Khánh kiểm tay chân Vi lại, tay còn lại miết nhẹ lên môi nhỏ.

- A...anh... - Vi thở càng lúc càng khó. Phần vì bị tên này ép quá mức, phần vì trong người bắt đầu nóng lên.

Đặt môi mình lên môi nhỏ, Khánh nhắm mắt lại và bắt đầu tận hưởng mặc cho ai kia vùng vẫy không chịu hợp tác. Hàm răng Vi cắn chặt, cố không để Khánh đạt được những gì Khánh muốn nhưng...đường như mọi thứ không dễ dàng như những gì lý trí muốn nhỏ làm.

Bàn tay ấm áp đang đặt trên gương mặt nhỏ bỗng từ từ lướt qua vành tai, rồi xuống cổ, men theo cánh tay đi xuống chiếc eo thon. Có cái thì... đó thật khác lạ! Người Vi khẽ run lên vì không quen với cảm giác này nhưng hình như, đó lại là cơ hội cho cái tên lợi dụng kia. Trong một giây mất cảnh giác, Vi đã để Khánh làm những gì hắn ta muốn: dùng lưỡi tách hàm răng nhỏ ra rồi tiến vào trong.

- Ừm... - Vi thở mạnh ra. Hơi thở ngày càng loạn, không thể kiểm soát. Có vẻ như con tim đang cháy kia thắng lý trí rồi thì phải? Những hình thức phản kháng, chống cự dường như không còn mà thay vào đó là sự xuôi theo dần dần của nhỏ.

Tay Khánh buông tay nhỏ ra, đưa lên mân mê cái ót cao với vùng da trắng mịn màng. Hai tay nhỏ cũng vòng sang cổ hắn ta mà đáp trả. Hơi thở cả hai ngày càng gấp! Hô hấp dường như quá khó khăn.

Môi Khánh từ từ lần xuống cái cổ trắng, Vi thở một cách khó khăn, ánh mắt có chút gì đó hơi mơ màng. Một chiếc khuy áo sơ-mi của Vi bị tháo ra, tiếp theo là cái thứ hai. Đến khi cái khuy thứ ba vừa bung ra, để lộ rõ từng đường cong trên người nhỏ cùng bộ đồ nội y màu đen thì, dường như lý trí quay trở lại với Vi. Nhỏ dùng hai tay đẩy Khánh ra, gương mặt vẫn còn ửng hồng và nhịp thở có chút gấp gáp.

- Dừng...dừng lại... - Vi vừa thở, vừa nói.

- ... - Khánh cũng đang cố điều chỉnh lại nhịp thở, có điều, mắt không thể rời khỏi người nhỏ. (Tên này biến thái!)

- Anh nhìn cái gì thế? Đồ biến thái, lợi dụng! – Vi cắn răng, mắng.

- Anh...xin lỗi... - Khánh ngay lập tức quay mặt sang chỗ khác.

- Lần sau đừng có hồng mà chạm vào người em nữa. Lần này may mà em dừng kịp chứ không... - Vi lườm nguýt.

- Thì có sao đâu nào? Có gì chịu hậu quả cho em thôi. – Khánh nhún vai.

- Anh điên à? Anh mới 18, còn em thì vẫn còn là trẻ dưới vị thành niên đấy nhé! Đừng có ăn nói bậy bạ. – Vi trừng mắt.

- Thì sao nào? Ai dám nói em? Bây giờ cho dù anh với em chưa đủ tuổi nhưng chỉ cần một lời nói của người lớn thì ai dám cãi? Thế lực của Ngọc Bảo và Hoàng Anh lớn đến mức nào em còn không rõ à?

- Nhưng bây giờ vẫn chưa được. Ít nhất đến năm 18 tuổi thì chúng ta không thể làm thế.

- Tại sao?

- Thứ nhất, em vẫn chưa hạ được Ngô Ngọc. Thứ hai, em vẫn còn trên cương vị là Nam ma nữ. Mặc dù bây giờ chưa bị lộ thân phận nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không có. Em không muốn liên lụy nhiều tới anh. Vả lại nếu lỡ như...em có thai thì sẽ rất phiền phức. Em không muốn sẽ đem lại nguy hiểm cho nó.

- Vi cố gắng giải thích.

- ...Được...tuỳ vào em cả thôi. – Khánh cười hiền, xoa đầu nhỏ.

- Ừm...trước mắt cứ như thế. Ít nhất sẽ mất hai năm, hoặc có lẽ còn hơn thế nữa.

- Anh chờ được...yên tâm đi em.

- Vâng.
- Vậy giờ chúng ta đi đâu? – Khánh hỏi.
- Về nhà đi anh. Em có hơi mệt. – Vi cười, tay khuy lại ba cái nút áo sơ-mi của mình.
- Được thôi! Chiều ý em. – Khánh nháy mắt, nhấn ga để chiếc xe phóng đi.

11g đêm, bar Rock

Một cô gái gồi ngay quầy bar, cứ liên tục tu ừng ực chai whisky một cách vô tội vạ. Dường như có một nỗi buồn nào đó mà cô gái muốn nhờ rượu gột rửa bớt đi.

Một tên con trai nhẹ nhàng bước tới khêu vai cô gái. Cô gái đó vung tay làm chai rượu đặt trên bàn rơi xuống đất, vỡ tan. Chất lỏng màu vàng sẫm cứ từ từ lan rộng ra, nhem nhuốc hết cả sàn gạch lạnh ngắt.

- Hức...gọi... tao...làm gì...hức... - Cô gái say khướt, vừa nói vừa nấc lên vì say, mắt mơ màng.
- Anh chàng ngồi đằng kia nhờ tôi gọi cô. – Tên con trai trả lời ta chỉ về phía bàn vip ở góc bar. Ở đó có một chàng trai đang ngồi nhâm rượu.
- À...cảm ơn...hức...anh cũng đẹp trai đấy...tôi nay...đi với em đi... hức... - Cô gái kéo áo tên đó lại gần, hai gương mặt áp sát vào nhau.
- Xin lỗi...tôi...tôi không thể... - Anh chàng liên tục từ chối.
- Sao lại...hức...không? Đi với em đi...hức...mà...nha! – Cô gái vẫn tiếp tục, kéo hẳn lại, đặt lên môi một nụ hôn.
- Ừm... - Chàng trai cố gắng đẩy cô gái ra, kiên quyết không chịu hợp tác.

Đến lúc này, cô gái mới tức điên lên. Cô xô thẳng tên đó ra khỏi người, mắt trừng trừng nhìn cậu đầy tức giận. Đôi môi cắn chặt muốn bật cả máu. Cô gái rít lên từng tiếng:

- Không được thì rút! Đừng tưởng tao muốn thế! Nhặt nhèo. Chẳng có tí vị nào cả. Biến khuất mắt tao. Ngay! – Cô gái tức giận, ngay sau đó là chàng trai co giò chẳng thẳng không dám ngoảnh đầu lại.

Tụt xuống khỏi chiếc ghế cao, cô gái đá một phát khiến cái ghế ngã chổng gọng. Lửa bốc lên ngùn ngụt trên đầu rồi đây này. Không có chỗ trú nên chỉ biết ra tay với cái ghế thôi chứ sao? Thậm chí bây giờ có tên nào có nhã hứng đi gặp Diêm Vương sớm, cô cũng vui lòng cấp passport cho trên đó đi dài hạn. Uống trà đàm đạo với Diêm Vương là một thú vui của những tên ngu ngốc cơ mà? Cô cũng chẳng đành lòng để bọn chúng không tội nghiệp.

Sống ở cái xã hội ngoài vòng pháp luật này, muốn sống là phải tàn nhẫn, mà tàn nhẫn là phải thẳng tay dù có phải giết người. Kẻ đó không chết thì sớm muộn cũng tới phiên bản thân mà thôi, ra tay trước vẫn hơn. Vì vậy, nơi đây không tồn tại cái thứ gọi là pháp luật. Mà không tồn tại cái thứ ấy thì đương nhiên là sẽ phải có chết chóc. Không những thế mà còn rất thường xuyên.

Bước đi từng bước xiêu vẹo tới chỗ tên con trai ngồi ở bàn vip, cô gái cười khẩy, giọng mỉa mai:

- Không biết...Triệu thiếu gia có nhã hứng gì mà lại gọi tôi tới đây? Tôi nhớ là ngài đã có vợ chưa cưới rồi kia mà? Bảo Vi mà thấy ngài tới đây đây đưa với tôi thì không hay đâu.
- Hôn tên đó thích chứ? – Hoàng hỏi một câu hỏi hoàn toàn không liên quan đến chủ đề làm cô gái ngớ người.
- Hả?

...- Chẳng phải em cưỡng hôn tên đó sao?

- Anh có cần quan tâm không? Dù sao thì anh bây giờ cũng đã có vợ chưa cưới rồi. Lại là tiểu thư tập đoàn Ngọc Bảo thì chuyện chúng ta nên chấm dứt đi là vừa. Tôi không muốn dây dưa để làm khổ cả hai. – Cô gái ngoảnh mặt đi.
- Thụy Dương... - Hoàng kéo tay cô gái vào lòng.

- Gì nữa? Buông tôi ra! – Thụy Dương giăng tay Hoàng.
- Im...nghe anh giải thích một chút không được sao? – Hoàng gắt.
- Còn gì để nói? Sao trước đó anh không nói với em chuyện anh đính hôn? Anh để em cứ y như là con rối vậy mà coi được à? Cuối cùng thì anh nói đi. Anh xem em là cái gì? Có phải bạn gái anh không mà sao chuyện gì anh cũng không nói cho em biết? – Dương hét, khóc.
- Anh không muốn em lo...
- Anh điên à? Anh không muốn em lo mà chỉ muốn em tức chết như thế này thôi chứ gì? Nếu thế thì vừa lòng anh chưa?
- Dương...ý anh không phải thế. Chỉ là nếu nói thì làm được gì chứ? Anh cũng chẳng thể đưa em về ra mắt pama anh được. – Hoàng cố gắng giải thích.
- Tại sao lại không thể? Anh chưa thử thì làm sao biết là không thể? – Thụy Dương cắn răng.
- Anh biết. Tính pama anh quá rõ. Họ chỉ tuyệt đối đồng ý nếu như gia đình em và anh môn đăng hộ đối mà thôi. Đăng này...nếu họ biết em làm việc tại bar thì...anh tin chắc dù thế nào họ cũng ngăn cản tới cùng. Có khi còn làm khó em.
- Ha...hoá ra chỉ là do cái mác em là gái PR chứ gì? Xin lỗi anh nhé. PR thì nó cũng có cái giá của nó. Không phải PR cũng như ai nghĩ. Ai cũng cho rằng đó là những kẻ đáng khinh, thuộc tầng lớp tận cùng nơi đáy của xã hội mà có ai chịu hiểu, họ có muốn vậy? Anh thật sự nghĩ em là PR? Em làm việc trong bar...không có nghĩ em là PR! Đừng có đánh giá em qua việc nơi em làm việc. – Thụy Dương cười khan, nén nước mắt qua từng lời giận dữ.
- Anh không...
- Thôi đủ rồi! Em không ngờ pama anh lại thế. Trọng tiền bạc hơn hạnh phúc con trai mình thì không còn gì để nói nữa. Sao cái xã hội này, ai ai cũng thích chạy theo những thứ phù du không vĩnh viễn mà lại để lạc mất những gì là mãi mãi ở cạnh bên mình nhỉ?
- Thụy Dương à...đừng như thế. Rồi sẽ có cách. Anh sẽ cố thuyết phục pama từ từ. Nếu không được thì anh sẽ bỏ trốn cùng em. Anh nhất quyết không kết hôn nếu vợ anh không phải là Trương Ngọc Thụy Dương.
- Anh có phải trẻ con không? Anh chắc anh bỏ trốn được chứ? Anh nghĩ pama anh là ai mà không có khả năng lần ra được nơi anh đang sống, nơi anh làm việc và người đang ở cùng anh?
- Em... - Hoàng cứng họng. Quả thật, những điều đó đối với pama anh thì quá dễ.

Thụy Dương cũng chẳng nói gì nữa, chỉ ngã người ra sau ghế rồi nhắm mắt lại. Thở dài...

Phòng Vip1

Bốn cô gái đang ngồi đùa giỡn, nhâm nhi rượu trong căn phòng sáng ánh đèn vàng. Sau khi gặp lại mẹ, Trang và Thảo Anh dọn sang nhà bà ở vài hôm để tâm tình. Cũng lâu lắm rồi không được gặp nhau nên ba mẹ con họ có quá nhiều chuyện để tâm sự. Đáng nói nhất là cô em Thảo My rất thích hai chị. Cũng như là hai người chị cũng rất thương cô em gái của mình. Lúc trốn tới bar để gặp nó và Vi, cả hai đã tính dắt Tiểu My theo nhưng lại sợ nhớ là cô bé chỉ mới 12 tuổi thôi. Thế là đành ngậm ngùi mà chia tay nhau tại nhà.

- Đây...ra ngoài đi. Tao muốn vận động chút. Lâu rồi không lên sàn. – Vi cười lém lỉnh.
- Thôi đi chị...tính đốt con mắt người nhìn à? Ăn mặc đã mát thì thôi chứ. Còn đứng cạnh cái cột thì thẳng cha sói già nào chịu nổi? – Nó cười khẩy.
- Hơ...thì thích thế. Lâu ngày mới thoát khỏi tầm ngắm của lão Khánh, phải phóng cho đã chứ. Hắn ta đi theo, tao có cho tiền cũng chẳng dám. Lão ta không chỉ cấm không cho tao đi chơi mà có khi còn giết hết cái lũ hám gái ấy đấy chứ. – Vi trề môi.
- Ai bảo ăn chơi cho lắm vào. – Thảo Anh hất mặt.

- O...cái con này? – Vi tròn mắt nhìn con bạn.

- Thôi nào...chị thấy thế cũng hay. Nhảy cũng là một phương pháp xả stress tốt đấy. Thế đi, chúng ta ra ngoài, lên sàn khởi động một chút cho ấm người chứ ngồi đây uống rượu hoài cũng không tốt. – Trang lên tiếng.

- Tại chị tao nói thế nên tao mới đồng ý nhá. – Thảo Anh lườm Vi.

- Tao rủ mày à? Không cần miễn cưỡng thế đâu. Haha... - Vi cười khoái chí.

- Mày...

- Thôi. Ra không thì bảo một tiếng? Chạnh chọe nhau suốt không chán à? – Nó thở dài.

Thảo Anh và Vi đứng dậy đi ra ngoài theo Trang và nó. Tuy nhiên, vừa đi, hai cô gái vẫn cứ tiếp tục vô mồm luân phiên làm nó ong cả đầu. Thật là mệt óc!

Tiếng nhạc xập xình sôi động làm “máu nghệ sĩ” của cả bốn nổi lên. Những điệu nhảy uyển chuyển làm không biết bao nhiêu tên thèm thuồng chảy nhỏ dãi. Đặc biệt là Vi. Với thân hình chuẩn, gương mặt xinh đẹp chết người, bộ quần áo bó sát đã giúp Vi đốt cháy rất nhiều tên đại giá. Thêm vào đó, những điệu múa của nhỏ đều dán chặt với cái cột bên cạnh. Đảm bảo không ít tên sói già đều có một... ước muốn: mình là cái cột. (Một lũ biến thái toàn tập =.)

Nó cảm điện thoại, đứng sang một bên mà không tham gia nhảy nhót, gọi điện cho ai đó:

“Alo...” – Người ở đầu dây bên kia cau có.

“Chỉ ở đâu thế Thụy Dương? Em tới bar mà không thấy chị.” – Nó hỏi.

“Đang ngồi uống rượu. Tìm có việc gì không? Chị đang mệt.” – Thụy Dương khó chịu.

“Thôi nhá...em làm như không biết chị bức bối chuyện gì sao? Đừng tưởng em ngốc. Chị qua mặt tất cả nhưng còn em thì hơi khó đấy.” – Nó cười cười.

“Hừ...thì sao? Đừng nhắc nữa.”

“Có cần cau có thế không? Bức bối đến thế cơ à?”

“Thì ai bảo anh ta không thèm nói với chị câu nào. Nếu anh ta chịu nói trước thì mọi chuyện có thành ra thế này không? Nếu anh ta chịu nói thì người ở buổi lễ hôm đó đã không phải Vi mà là chị rồi.” – Thụy Dương gắt qua điện thoại.

“Em không phải nơi để chị trút giận đâu nhé. Cũng đâu trách anh ta được? Nếu ngay từ đầu chị nói chị là ai thì anh ta đâu phải sợ pama phản đối đến thế? Suy cho cùng vẫn chỉ là lo sợ pama làm khó chị thôi.” – Nó thở dài.

“Vậy em nghĩ xem nếu chị đứng trên cương vị là một tiểu thư nhà giàu nứt đổ đổ vách thì anh ta liệu sẽ đến với chị thật lòng sao? Chỉ là chị muốn anh ta yêu con người chị chứ không phải vì bản thân chị là ai.”

“Em hiểu...vậy sao khi xác nhận được tình cảm của anh ta, chị lại không nói thật? Em tin với người như chị thì chỉ cần một thời gian ngắn thôi cũng đủ hiểu tình cảm ấy là như thế nào rồi kia mà?”

“Tại...chị sợ...anh ấy sẽ cho rằng chị lừa dối anh ấy.” – Thụy Dương cắn môi.

“Tuỳ chị...nhanh nói với anh ấy hoặc Bảo Vi sẽ phải lên xe hoa về làm vợ anh ta. Mà em nói trước là Bảo Vi không hề muốn như thế, kể cả người yêu của nó. Một mình Bảo Vi phía sau lưng đầy quyền lực mà cộng thêm một tên thiếu gia của Hoàng Anh thì chị nghĩ thử xem, việc phá hoại Triệu Vương là quá dễ. Em tin chị không muốn đâu nhỉ?” – Nó nhếch môi.

“Người yêu Bảo Vi là thiếu gia tập đoàn Hoàng Anh?” – Thụy Dương hét.

“Vâng...hai đứa nó quấn lấy nhau lắm đấy. Vậy nhé...năm phút nữa em sang chỗ chị. Trốn chỗ nào thì trốn chứ ngồi một góc ở bar uống rượu thế là không hay đâu. Vả lại nên đem theo tên Hoàng ấy trốn đi.” – Nó cười to rồi cúp máy. Quái thật, dạo này nó cười nhiều thế nhỉ?

Trương Ngọc Thụy Dương (20t): Là chị họ của Bảo Vi, đồng thời là cũng là chị họ của Minh. Là cô tiểu thư nông cuồng thứ hai của gia tộc Trương đầy quyền lực trên thế giới. Là một cô nàng khá bướng bỉnh, cao ngạo và có tính tự lập cao. 17 tuổi đã sống cách ly với gia đình và hoàn toàn không nhận bất kì trợ cấp nào. Tiền mà cô nhóc này sử dụng hoàn toàn là từ việc làm quản lí cho bar Rock trực thuộc bang Killing và chức phó chủ tịch hội đồng quản trị KK. Có ngoại hình ổn (Vi thế nào thì hiểu nhan sắc chị ấy nhé! Dù gì cũng có chung huyết thống mà lại), IQ: 290/300, chiều cao: 1m70. Tuy nhiên, có một vấn đề là Vi và Thụy Dương không hợp nhau cho lắm vì cứ hễ thấy mặt là chảnh chọe nhau dù không có ý gì xấu.

Vẫy tay gọi ba đứa kia rời sàn, nó đưa tay lên miệng che cái ngáp dài. Đạo này nó khá là thiếu ngủ. Cả tuần nay phải thức đêm để hoàn thành một số dự án cho tập đoàn chứng khoán KK (tập đoàn mà nó làm chủ tịch – cũng là trụ sở Bắc). Hôm qua vừa hoàn thành là tưởng có thể đi ngủ. Ai dè tên chết tiệt đó làm nó thức trắng cả đêm vì hành động của hắn ta. Bực thật!

- Sang chỗ Thụy Dương đi.... – Nó đề nghị.

- Làm chi? Tao không muốn gặp mặt bà già đó. – Vi nhăn nhó, mặt méo xệch.

- Lầm chuyện cái con này? Chị mày mà suốt ngày không thèm nhìn mặt, thế là thế nào? – Thảo Anh nhăn nhó tỏ vẻ không vừa ý.

- Nhưng tao không thích bà ta.

- Không thích hay tại hai người khoái choảng nhau suốt? Nói cho đúng vào nhé. Không phải không thích mà là tính cách không hợp thôi. – Nó chep miệng.

- Một cái lũ này, sao chả được? Nói chung là tao không-muốn-nhìn-thấy-mặt-bà-ta! – Vi nhăn mặt từng chữ.

- Giờ sao? Muốn tự đi hay là tao khinh mày tới đó? Nên nhớ là nếu mày để tao khinh thì tao dám chắc là mày không yên đâu. – Nó đe dọa.

- Thôi thôi...tao có chân tao tự đi được. Để mày khinh tao mắc công dập cái mặt xinh đẹp hái ra tiền này của tao thì chết. – Vi xua tay, mồ hôi túa ra như suối.

- Tốt. Biết điều đấy! Vả lại tao tới đó cũng cũng muốn giúp mày thoát ra khỏi cái tên Vương Hoàng gì đó.

- Mày có cách? – Thảo Anh nghiêng đầu nhìn nó.

- Nếu có cách sao không nói ngay từ đâu? Để bây giờ mọi chuyện trở nên rắc rối thế này? – Trang thở dài.

- Chậc...thì thế mới vui. Em muốn xem quyết định của Vi và hành động của Khánh trong buổi lễ.

- Mày hay nhỉ? – Vi liếc xéo.

- Thế đấy...giờ có đi không nào? Để khách quý chờ lâu thì không hay đâu.

- Khách quý? Ai? – Thảo Anh ngu ngơ.

- Triệu Vương Hoàng. – Nó nhếch môi, bước đi trước.

- ... - Vi giật thót mình, chớp chớp mắt nhìn nó.

Nó không nói gì, cũng chẳng giải thích mà chỉ cười cười cho qua. Xong thì xoay người về phía góc mà Thụy Dương đang ngồi cùng Vương Hoàng.

Cô nhóc đang ngồi, tay cầm chai rượu tu ừng ực vào miệng như đang uống nước. Chai này đã là chai thứ ba từ chiều đến giờ rồi. Nó nhìn thấy thì lăm bằm chữ rửa. Không lẽ Dương tính tự sát bằng cái cách ngộ độc rượu này sao? Quá nhảm...

Đi tới trước mặt Dương, cô nhóc nhìn liếc qua nó, khẽ cười rồi uống tiếp. Nó khẽ cau mày. Lơ nó à? Dễ vậy sao? Ngay lập tức, nó chẳng nói chẳng rằng, thần...g tay cướp lấy chai rượu uống rất tự nhiên. Thụy Dương trừng mắt nhìn nó, rít lên:

- Làm cái gì đấy?
- Cảm ơn vì đã mời rượu. Có điều đừng uống vô tội vạ như thế, muốn tự sát thì cũng nên chọn cái cách nào thú vị hơn là chết vì rượu. – Nó nhếch mép, đặt chai rượu xuống lại bàn.
- Không cần dạy đời thế đâu! – Thụy Dương hậm hực.
- Cái bà này? Ăn nói thế đấy à? – Vi cau có.
- Thế giờ muốn gì nào? Đánh tay đôi? – Thụy Dương cũng sừng sỏ lại.
- Ngon thì nhào vô! – Vi hất mặt.
- Đừng tưởng chị mày không dám! – Thụy Dương xắn tay áo, toan lao vào thật.
- Thôi thôi...Dương, bình tĩnh nào em. Còn cô, Bảo Vi, cô đến đây làm gì? – Hoàng can.
- Anh đến được còn tôi thì không à? Tôi đi đâu có cần anh quản? – Vi liếc.
- Ý tôi không phải thế. Nhưng tại sao lại đến chỗ tôi ngồi. Tìm tôi à? – Hoàng lắc đầu.
- Hừ...đến đây thì tôi mới thấy anh cũng thích vào bar ngồi uống rượu. Bên cạnh còn có một cô nàng xinh đẹp chứ? Anh nên nhớ anh đã có vợ chưa cưới. – Vi cười lạnh.
- Nhưng chẳng phải cô đã nói là sẽ không kết hôn? Thế thì tôi đi với ai, yêu ai đâu cần cô quan tâm?
- Tôi mà quan tâm á? Anh ảo tưởng à? Cho dù tôi có nói thế thì đấy vẫn mới chỉ là ý kiến của riêng tôi thôi. Pama chưa có quyết định gì mà? Vả lại anh với tôi mới đính hôn hôm qua, hôm nay lỡ có người thấy anh đi với một cô gái lạ thì chẳng phải đi tong thanh danh của tôi à?
- Vậy thì cô yên tâm. Tôi không để liên lụy tới cô đâu. – Hoàng phẩy tay.
- Ok. Cảm ơn vì anh đã nói thế. Mà cho tôi hỏi, anh và bà ta có quan hệ gì vậy? – Vi gật đầu hài lòng.
- Bà ta? Có ấy à? Là người yêu của tôi. – Hoàng nhún mày.
- À...người yêu. Người yêu? Bà già này là người yêu anh thật sao? – Vi gật gù nhưng ngay sau đó thì sock nặng.
- Bà già gì cái con này? Chênh nhau chỉ 4 tuổi thì chưa thể gọi là bà già đâu. Đừng có chọc điên người khác!
- Thụy Dương nghiêng răng.
- Thích nói đấy. Làm gì được nào? – Vi khích tướng.
- Thôi! – Thảo Anh chạy ra can.
- Hai người cứ thích chành chọe nhau nhỉ? – Trang lắc đầu.
- Tôi không nghĩ anh lại đến đây gặp bà già này đấy? Cô ta có gì hay mà anh quán lấy nhỉ? Suốt ngày chỉ ở bar đập phá thôi. – Vi nhếch môi.
- Cô hơi quá đáng rồi đấy. Đừng tưởng mình giàu mà khinh người khác. Tuy cô ấy không được như mấy người nhưng người ta vẫn còn rất trong sáng. – Hoàng giận dữ bênh.
- Ý anh nhà nhà bà già này nghèo sao?
- Cô thôi ngay cái kiểu quá đáng ấy đi! – Hoàng gắt.
- Anh...
- Đủ chưa vậy? – Nó liếc nhìn hai người.
- Mày thấy anh ta quát tao không? – Vi nổi điên.
- Nhưng ai bảo cô ta khinh thường Thụy Dương. – Hoàng cũng biện hộ.
- Thụy Dương à...thấy người khác cãi nhau vì mình vui chứ? – Nó nhìn bà chị họ của Vi, lắc đầu.
- Vậy này giờ em đứng có xem con nhỏ đấy chỉ trích chị vui không? – Dương lườm.

- Một chút... - Nó nhếch môi.

- Vậy thì đừng hỏi chị vui không. – Dương phẩy tay.

- Này...mọi người quen nhau à? – Hoàng tò mò.

- Phải...tụi này biết Thụy Dương trước cả anh. Đặc biệt là Bảo Vi với Thụy Dương có một mối quan hệ rất đặc biệt. – Trang gật đầu.

- Hai người... - Hoàng nhìn hai cô gái trước mặt.

- Đừng nhìn tôi. – Vi nhăn mặt.

- Em không có gì để nói đâu. – Dương nhún vai.

- Vậy đi...giờ về nhà Thụy Dương chơi nhé. Chắc anh chưa ghé qua bao giờ nhỉ? – Thảo Anh cười.

- Phải, cô ấy không cho tôi ghé qua.

- Ừm...vậy mọi người đi thôi. Chắc anh sẽ bất ngờ vì căn nhà của “cô gái nhà nghèo” của anh lắm đấy! – Vi cười khẩy.

- Im miệng đi. – Thụy Dương lườm.

- Hừ... - Vi hậm hực quay người ra bãi đỗ xe trước. Cả bọn đứng đó nhìn chỉ biết lắc đầu chịu thua chị em nhà này. Khắc tinh với nhau đến thế là cùng.

Ra đến bãi đỗ xe, bốn đứa tụi nó đi đến bên chiếc Lexus màu đen do Trang cầm lái. Hoàng nói với Dương:

- Em lên anh chở.

- Thôi khỏi. Em có xe mà. –Thụy Dương cười nhẹ. Trước giờ Hoàng cứ nghĩ là Thụy Dương không có xe nên đi đâu anh chàng cũng chở. Giờ cô nhóc nói là mình có xe khiến Hoàng cũng hơi bất ngờ.

Dương đi tới kế chiếc BMW màu đen đời mới, mở cửa. Điều này càng khiến Hoàng b...ất ngờ hơn. Không ngờ cô nhóc lại có khả năng tậu chiếc xe “khủng” thế này. Nó thấy thế thì ngạc nhiên hỏi:

- Xe cũ của chị đâu mà thay xe mới rồi?

- Con Audi màu trắng ấy à? Cho vào viện rồi. Ba hôm trước đưa xe, hỏng nặng quá. – Thụy Dương Nhún vai.

- Chắc...mới dùng 2 tháng... - Nó tặc lưỡi đẩy vế tiếc rẻ.

- Nếu em thích thì cứ dùng, chị đưa chìa khoá cho. Cũng chẳng hỏng hóc gì nặng. Chỉ bị bể hết đầu xe thôi.

- Chị chạy cái kiểu gì mà xe bể hết thế? – Thảo Anh nhìn Thụy Dương, không tin nổi.

- Uống rượu rồi đưa xe. Tông thẳng vào cột điện. May mà chẳng sao...

- Cột điện? – Năm người còn lại cũng hét.

- Ừ...cũng chẳng có gì to tát.

- Ừ...cũng phải... - Vi chẹp miệng đẩy vế mỉa mai.

- Ý gì thế con kia? – Thụy Dương lại sùng cộ.

- Stop here! Rồi nhỉ? Chạm mặt là chửi lộn, không chán à? – Nó càu nhàu.

- Hừ... - Vi hậm hực.

- Thôi, sang xe chị đi luôn cho tiện. Đi nhiều xe quá nhà chị không có chỗ chứa hết. – Thụy Dương rủ.

- Nhà chị mà không đủ chỗ để có mỗi ba chiếc xe sao? – Nó nhếch môi.

- Hết chỗ rồi. Gara nhà tôi mấy chị chứa đầy xe rồi, còn chỗ đâu mà chứa? Có cần tôi liệt kê ra không? Con An kia là 2 chiếc Audi 1 chiếc moto, con Vi 1 con mui trần 1 con Lexus thêm 1 con moto, Thảo Anh 1

chiếc BMW, Trang 1 chiếc Camry, 1 chiếc mui trần, 1 con moto. Đếm xem bao nhiêu rồi? 7 con oto thêm 3 con moto rồi đây. Phải chứa chỗ để chị mày để xe nữa chứ? – Dương thở hắt ra, bực bội.

- Nhiều...nhiều vậy? – Hoàng hốt hoảng. Nhà Thụy Dương to đến mức chứa hết từng đó ư? Thật ra gia thế Thụy Dương là thế nào. Nghe kể đến đây là biết không tầm thường rồi.

- Ừ...tới nhà bà già ấy anh còn giật mình hơn nhiều. – Vi phẩy tay, leo xuống khỏi xe rồi mở cửa xe Dương leo lên như chết chủ.

- Thế nào? Đi được rồi chứ? – Trang hỏi.

- Xuất phát thôi. – Dương búng tay, khởi động xe.

Hoàng đảo mắt lại một lần nữa toàn bộ căn nhà hỏi:

Đây thật sự là nhà em?

Nếu anh không nghĩ thế thì cũng chẳng sao... - Thụy Dương vẫn nhắm mắt trả lời.

Cuối cùng thì em là ai. Chỉ làm như hiện tại thì không thể nào có đủ tiền để ở một nơi thế này. – Hoàng như vẫn chưa tin.

Hừ... - Dương khẽ cười nhưng cũng chẳng buồn mở mắt hay giải thích. Mệt mỏi quá đôi!

Đúng là dần dần. Nếu ai mà cũng... yêu đến mức IQ giảm sút như anh thì chắc tiêu cái thế giới này quá. – Nó lắc đầu đầy cảm thán.

Khen hay chê tôi đây?

Đến thẳng ngu còn biết là tôi đang chê anh. Đúng thật là... - Nó thở dài.

Này...cô...

Con An nó nói đúng quá còn gì? Anh không nhận thấy cái gì à? – Thảo Anh chống cằm nhìn tên con trai trước mặt.

Cái gì là cái gì? – Hoàng thộn mặt.

Ôi trời ơi? Anh có biết tên họ của bà già đấy không? – Vi tức lồng lộn lên, tay chỉ vào mặt Thụy Dương.

Này con bé xác xược kia! Không có phép tắc à? Ai cho chỉ vào mặt người khác như thế? – Thụy Dương gắt lên.

Tôi thích thế. Chị làm gì được tôi nào bà già? – Vi hất mặt lên cái.

Nữa rồi đấy...! – Nó kéo dài giọng.

Hừ...

Tên họ thì liên quan gì tới ở đây? – Hoàng vẫn ngẩn tò te.

Trời ơi là trời...Ngu có chừng mực thôi chứ? Tôi không nghĩ là anh ngu đến mức này! Đọc thử xem tên bà già ấy là gì? – Vi tức nổ đom đóm.

Trương Ngọc Thụy Dương. Rồi sao?

Giờ thì đọc đến tên tôi xem.

Trương Ngọc Bảo Vi. – Hoàng vẫn đáp mà gương mặt vẫn tỏ vẻ không hiểu.

Không thấy giống gì à? – Trang đưa lên miệng nhấp một ngụm trà nóng mà cô giúp việc vừa bưng tới rồi hỏi, miệng khẽ cười.

Không! – Hoàng đáp ngon ơ, tỉnh lị làm cả đám muốn sùi bọt mép.

Ôi trời ơi...ông sinh ra ai mà ngu thế này hử trời? – Thảo Anh hết cách, úp mặt vào hai lòng bàn tay.

Sợ thật... - Nó lắc đầu.

Không lẽ anh không thấy có cái gì giống nhau sao? – Vi bắt lực nhìn Hoàng.

Giống cái gì? – Hoàng nghếch mặt.

Anh...! – Vi hết nói nổi.

Giống nhau cái họ Trương Ngọc. Anh làm em xấu hổ chết mất. Hoàng ơi là Hoàng... - Thụy Dương vò vò mái tóc, chán nản nói.

Ồ...thế thì sao? – Hoàng lại tiếp tục nói một câu làm cả đám suýt té ghế.

Anh có ngu thì cũng có chừng mực một chút đi nhé. Tôi điên lên với anh rồi đấy! – Vi bực tức ném luôn ly nước cam trên bàn xuống đất làm phát ra một tiếng kêu đinh tai. Và đương nhiên là chỗ nước ấy chầm chệ trên tấm thảm của nhà Thụy Dương rồi.

Cái con điên này? Làm cái gì thế? Đổ hết nước cam lên thảm rồi kia! Ôi trời ơi là trời...tấm thảm da báo mới mua của con... - Thụy Dương tiếc rẻ, gắt.

Chị có cần làm ghê thế không? Thì mua tấm khác! – Vi cũng bực tức không kém, gắt lại.

Điên à? Tao mới mua cách đây 2 hôm. Với lại loại này đặc biệt, tao đã phải đặt trước cả năm mới có hàng đấy con quỷ ạ! Giờ thì mày khiến tao phải thay tấm mới rồi. Đúng là xui xẻo. – Thụy Dương rít lên từng tiếng, gườm gườm nhìn Vi.

Thì tôi điên. Chị có cần làm quá thế không bà già? – Vi bặm môi.

Con kia! Nói ài là bà già thế hả? – Thụy Dương đứng phắt dậy.

Thì chị chứ ai? Thích hỏi thừa nhỉ? – Vi cũng không kém cạnh.

Thôi...dừng lại... - Thảo Anh đứng lên can, ấn hai người ngồi trở lại xuống ghế.

Nói vậy là hai người có quan hệ gì với nhau à? – Hoàng lúc này mới chợt tỉnh ra.

Cuối cùng cũng khôn ra rồi đấy nhỉ? Vâng...là chị em họ! – Nó nói mỉa, cười khẩy.

Nói cách khác, Thụy Dương là con cháu nhà họ Trương, là đại tiểu thư của gia tộc họ Trương còn Bảo Vi là Nhị tiểu thư. – Trang đặt tách trà nóng xuống, từ tốn nói.

Em... - Hoàng quay ngoắt qua nhìn Dương, mắt mở to.

Đừng nhìn em như thế. Anh chưa hiểu gì về em đâu. Kể cả việc em làm ở bar là gì. – Dương thở dài.

Vậy cuối cùng em làm gì?

Không phải PR mà là quản lý của Rock. – Dương chẹp miệng.

... - Hoàng không trả lời.

Cái cơ ngơi này là một tháng tiền lương phó chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn KK của Thụy Dương đó. – Nó lại tiếp, miệng nhếch lên.

Em...em làm phó chủ tịch hội đồng quản trị KK? – Hoàng trợn ngược mắt.

... - Thụy Dương không trả lời, thay vào đó là một cái nhún vai như kiểu: “Như những gì anh vừa nghe!” của cô nhóc.

Em...quá nhiều bí mật... - Hoàng nhìn Dương bằng một ánh mắt pha lẫn nhiều suy nghĩ.

Còn nhiều lắm! Đó mới chỉ là một ít những thứ bé nhỏ thôi. – Thụy Dương chẹp miệng.

Bé nhỏ? – Hoàng nhìn cô bạn gái cứ như thể sinh vật lạ. Từng ấy thứ mà còn kêu là nhỏ?

Tụi này còn nhiều thứ mà kể cả gia đình còn không biết chứ đừng nói chi tới anh việc anh hiểu hết được Thụy Dương. – Thảo Anh vừa nói vừa ngáp dài.

Phía sau Thụy Dương còn nhiều thứ kinh khủng hơn nhiều. Mới có nhiều đó mà đã bất ngờ đến vậy thì tốt nhất anh đừng biết thêm bất cứ thứ gì, kéo lên tầng song thì tụi này chẳng đèn nổi đâu.

... - Hoàng nhú mày. Còn chuyện gì nữa sao?

Chuông điện thoại Trang đổ liên tục, cô xin phép rồi ngay lập tức chạy ra ngoài nghe. Nó nhìn theo, có chuyện gì gấp vậy sao? Đến mức khi vừa nhìn vào màn hình đã vội vã chạy đi ngay?

...

“Alo...cháu nghe!” – Trang cắn nhẹ môi.

“Cô chủ...có chuyện rồi...” – Một người đàn ông giọng vội vã.

“Bình tĩnh bác Jim (Quản gia nhà nó, được pa nó cử sang để giúp Trang điều hành chi nhánh của KWT ở Việt Nam). Có chuyện gì thế ạ?” – Trang trấn an bác quản gia.

“Tháng vừa rồi tại chi nhánh vẫn tiếp tục bị hụt tiền. Lần này vẫn bị ăn xén mất một khoảng chứng tỏ người gian lận trong công ty ...không phải vị tổng giám đốc trước đây. Bây giờ phải làm sao đây tiểu thư?” – Giọng bác Jim gấp rút.

“Nội trong đêm nay, bác phải cho người lắp đặt một hệ thống camera không sót một kẽ hở nào trong công ty cho cháu. Nhất định là chỉ giao việc cho những người đáng tin tưởng mà thôi. Những camera đó lắp ẩn để không ai phát hiện, tiện cho việc theo dõi hành tung từng người. Bây giờ chúng ta ẩn chưa có thể xác định được ai là nghi can trong vụ này nên không chừa một ai hết!”

“Vâng...cô chủ...”

“À...mà số tiền bị ăn xén bớt là bao nhiêu? Vẫn mấy trăm triệu?”

“Không...lần này bị xén tới 300 tỉ. Món tiền khổng lồ như thế nên tôi mới phải gọi báo ngay cho tiểu thư đây ạ!” – Jim sần sảo.

“Bác nói...300 tỉ? Lão già Ngô Thái Minh dám cho thuộc hạ ăn tới 300 tỉ của công ty ta? Đây chẳng phải là lời thách thức sao?” – Trang tức giận.

“Có lẽ...lão ta muốn nói rằng KWT chẳng là gì so với lão cả.”

“Ông già đó giỡn mặt với chúng ta sao? Ông ta nghĩ mình là ai cơ chứ?” – Trang rít lên từng tiếng.

“Thưa tiểu thư, ngài chủ tịch đã biết việc này và hiện tại đang rất rối trí để tìm hướng giải quyết. Cô chủ có cách gì không?” – Jim hỏi.

“Trước mắt cứ thế cho cháu. Nhờ bác cho người đặt 8 vé máy bay về nước ngay đêm nay, chuyến 1g sáng. Ngày mai triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị, cháu sẽ chính thức ra mắt với chức vụ tân tổng giám đốc. Phiên bác sắp xếp lúc 2g chiều. Cháu đã tính không lộ mặt nhưng bây giờ, lão già đó đó muốn thách thức thì cháu sẽ đấu với ông ta, xem ai thắng ai mà đặc ý đến thế.” – Trang nói với giọng kiên quyết đầy phần nộ.

“Vâng...tôi biết rồi.”

“Thế nhé bác. Hẹn ngày mai gặp, cháu cúp đây.” – Trang nói rồi cúp máy ngay không nghe nữa.

Kẻ thù đã hành động thì không dại gì mà phe ta ngồi yên chịu thiệt thòi. Muốn đấu tay đôi sao? Chấp. Muốn so về thủ đoạn sao? Chấp. Muốn xem ai thông minh hơn à? Để rồi xem!

...

Trang cầm điện thoại bước vào sảnh, nơi cả bọn đang ngồi. Bây giờ đã là 12g hơn rồi. 1g là cả bọn phải lên máy bay để kịp về nước trước khi cuộc họp hội đồng quản trị bắt đầu. Chắc có lẽ là từ đây phải đi thẳng ra sân bay mà không cần thể về biệt thự thu xếp đồ đạc quá.

Ai thế chị? – Thảo Anh ngược lên nhìn.

Bác Jim. Trong nước xảy ra việc rồi. Chúng ta phải về ngay. – Trang không nói ...nhiều.

Việc gì? – Nó nhìn Trang.

Công ty gặp trục trặc. Lần này chị phải đích thân ra mặt ở chi nhánh KWT để giải quyết. Máy đưa nhanh lên, 1g là máy bay cất cánh rồi. Chúng ta sẽ đi thẳng ra đó, không có thời gian về nhà lấy đồ đâu.

Vậy còn bốn người kia? – Vi thắc mắc.

Em gọi về nhà thông báo cho họ ra sân bay ngay lập tức cho chị. Bảo họ không cần xách theo cái gì hết. Chờ họ xếp xong hành lí chắc máy bay bay về tới nơi rồi. Nhanh! Thụy Dương, đưa em chìa khoá xe.

Chiếc nào? – Thụy Dương đứng dậy.

BMW của Thảo Anh. –Trang trả lời.

Đây...đi cẩn thận. Về đến nơi gọi cho chị hay một tiếng. Vài tháng nữa chị cũng về nước. – Thụy Dương thấy chùn chìa khoá cho Trang.

Cảm ơn. Bye chị, giữ gìn sức khoẻ nhé. Gặp sau. – Trang chụp lấy chùn chìa khoá, đi vội ra ngoài.

Bye chị! – Thảo Anh hôn nhẹ lên má Thụy Dương rồi cũng chạy ra ngoài.

Hẹn gặp lại. – Nó ôm Thụy Dương một cái.

Ừ...tạm biệt mấy đứa. – Thụy Dương gật đầu.

Cả đám nhanh chóng lấy xe rồi đi ngay. Lúc đi ngang Thụy Dương, Bảo Vi và cô nhóc liếc nhau muốn cháy cả nhà. Chị em nhà này là vậy, thật hết biết!

21. Chương 21: Công Việc Mới

9g sáng, biệt thự nhà nó – Việt Nam

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ phòng nó, thẳng tới giường, rọi thẳng vào mặt. Nó khẽ cựa người mở mắt. Nắng chói quá làm nó không tài nào ngủ tiếp được nữa. Ngồi dậy vươn vai một cái nó mới để ý tới căn phòng. Là phòng nó? Nó về Việt Nam rồi sao? Nó nhớ là lúc lên máy bay thì nó ngủ luôn tới giờ, dậy là đã thấy mình ở nhà rồi. Ai đưa nó v...ề?

Quay người sang, nó giật mình vội lùi người lại phía sau mà không để ý rằng...mép giường đang ở cạnh bên!

“Bịch”

Áaaaa... - Nó kêu lên.

Ưm...sao thế? – Con người đang nằm trên giường nó ngóc đầu dậy, nhìn quanh.

A...Anh...anh... sao lại...lại...nằm ở...đó? – Nó chỉ vào mặt hắn, mắt trừng trừng.

Hơ...thì ngủ. – Hắn ngồi dậy, đưa tay lên che miệng ngáp dài.

Nhưng sao lại ở phòng này?

Lúc bé em vào đây, em nắm áo anh chặt quá. Không gỡ tay em ra được nên anh mới nằm luôn ở đó đấy chứ. – Hắn chep miệng.

Ý anh là tại em? – Nó chỉ vào mình, gương mặt khó coi thấy rõ.

Chắc thế? – Hắn nhún vai, mặt rõ gian.

Anh...anh là đồ biến thái! Anh cút ra khỏi đây! Ra khỏi phòng em nhanh! – Nó hét toáng lên, tay túm áo hắn lôi xềnh xệch ra khỏi phòng.

“Sầm”

Nó đóng cánh cửa một cách phũ phàng nhất có thể. Cũng may là lúc xây căn nhà, Vi hiểu tính nó nên cho làm cánh cửa này rất chắc chắn và rất bền, khó gãy, chứ nếu không là cánh cửa hi sinh từ thuở nào mất?

Nó ngược nhìn lên đồng hồ. Đang là 11g. Ba tiếng nữa tại chi nhánh KWT sẽ bắt đầu cuộc họp hội đồng quản trị. Hôm nay nó cũng sẽ tới đó để chính thức nhận vai trò trưởng phòng kế toán của công ty. Công việc sắp tới vừa đi làm, vừa đi học, vừa phải giúp Thuỵ Dương công việc ở KK vì gần đây nhiều hợp đồng được kí kết quá, cô nhóc làm không xuể. Không những thế mà còn vài show diễn cho J&D vì tụi nó đã chính thức quay trở lại giới showbiz. Quan trọng hơn hết là những nhiệm vụ của D.E.A.T.H trong thời kì hỗn loạn này, mọi thứ ở đó đang tất bật chuẩn bị cho công cuộc lật đổ Tứ ma nữ, leo lên chức vụ ấy vào “Ngày tái giá”. Công nhận nó quá giỏi khi có thể đảm nhận nhiều việc đến thế. Cũng may, chuyện ở bang Killing nó cũng như những người khác không cần lo quá nhiều vì Zun đã lo hết. Haizz

Hắn đang ngồi ở phòng khách xem TV thì thấy nó bước xuống. Nó mặc áo sơ-mi trắng cộc tay cùng với chiếc váy màu đen lưng cao bó sát dài ngang đùi. Mái tóc dài màu hung đỏ uốn xoăn lộn thả tự nhiên tạo vẻ đẹp dịu dàng nhưng nguy hiểm, chân đi giày gót nhọn 1 tấc màu đen. Gương mặt có chút gì đó lạnh lùng.

Vi đâu? – Nó hỏi.

Sáng sớm cô ta với tên Khánh chết bầm ấy dắt tay nhau đi đâu rồi.... – Hắn chống cằm nhìn nó trả lời.

Có gì đáng nhìn sao? Hay là không đẹp? – Nó khẽ cau mày.

Không phải! Em thì lúc nào chẳng đẹp. Chỉ là anh đang suy nghĩ là tại sao em lại ăn mặc đẹp thế. Lỡ may ra đường bọn khác nhìn thì sao?

Anh thích lo thừa sao? Dù em mặc thế nào, trong bất cứ hoàn cảnh nào thì bọn con trai ửng nhìn. Lúc nào cũng thế. Từ lâu rồi... - Nó thở dài, tay tháo đôi giày cao gót ra.

Nhưng anh không thích. – Hắn nhăn mặt.

Không thích mặc anh. Ăn sáng chưa? – Nó cau có.

Chưa. Mới dậy cùng em mà?

Vậy ngồi đó đi. Em làm à ăn. – Nó nói rồi quay người đi vào bếp.

Em biết nấu? – Hắn hơi ngạc nhiên. Nó rõ ràng là một tiểu thư, đâu có cần động tay động chân đâu mà biết?

Khinh người quá đáng! – Nó dậm mạnh chân xuống đất, ngúng nguẩy bỏ đi vào trong.

...

Tiếng xoong, nồi, chảo vang lên liên tục Tuy nhiên, đó không phải là những tiếng động mạnh giống như làm rơi rớt hay gì cả. Nó giống như tiếng trong một căn bếp thực thụ của những bà nội trợ thì đúng hơn.

Ngồi một lúc, mùi thơm của thức ăn bốc lên nghi ngút, bay thẳng ra ngoài phòng khách chỗ hắn khiến cái bụng chưa có gì ngoài đó sôi lên cồn cào. Một mùi thức ăn thơm lừng thu hút những kẻ háu ăn. Một mùi thơm rất dịu dàng, đầm ấm.

Hắn vội tắt TV rồi chạy vào trong xem nó đang làm gì. Trước mặt hắn là cảnh tượng nó đang ngồi ăn rất ngon lành với một bàn đầy sơn hào hải vị. Nào là sushi, sườn xào chua ngọt, salad trộn, đậu hủ Tứ Xuyên và một đĩa cari ngon tuyệt. Hắn nhìn những thứ đó mà không chịu nổi nên ngồi luôn vào bàn cầm chén lên.

Nhưng có vẻ nó không vừa ý vì điều đó nên giật cái chén từ tay hắn lại. Hắn nhìn nó, mặt mày đau khổ:

Sao không cho anh ăn?

Hừ...đừng mơ! Ngồi đó mà nhìn đi! – Nó trừng mắt.

Nhưng tại sao? – Hắn không chịu.

Ai bảo khinh người ta. Khinh thì đừng hòng mà ăn! Anh nghĩ em không làm được những thứ này à? – Nó giận dữ.

Thôi mà...là anh không biết. Em làm ơn rộng lượng bỏ qua đi. Anh đói sắp chết rồi đây! – Hấn năn nỉ.

Còn khuya! – Nó gần mạnh từng chữ.

Em ơi...

Ngồi đó nhìn đi. Đã bảo không cho rồi mà! – Nó cộc.

Nhưng mà em ơi... - Hấn đang định nói thì nó gắt lên:

Anh mà còn mở miệng thì đừng trách em đá anh ra đường ngồi chơi với khỉ đấy!

Anh...

Anh còn nói nữa không? – Nó đặt mạnh đôi đũa xuống bàn.

... - Hấn không nói nữa, tủi thân lắc đầu buồn bã.

Thế là nó cứ ung dung ngồi thưởng thức một cách ngon lành trong khi hấn phải ngồi nhìn bằng một ánh mắt thèm thuồng. Thật sự hấn đang rất đói, đói mà bụng đánh trống này giờ. Thế mà nó lại chẳng thèm để tâm đến, còn nhẩn tâm ăn rất chi là từ tốn trước mặt hấn, như kiểu muốn trêu tức.

Nó chén sạch thức ăn trong đĩa, tô, chén chẳng còn một chút gì làm hấn thờ dài. Vậy là nó quyết định cho... hấn nhịn đói thật rồi! Rõ là cái miệng hại cái thân mà. Hấn quyết định từ nay sẽ không buột miệng nói mấy câu vớ vẩn kiểu như khinh thường nó như thế nữa, kéo lại rước hoạ vào thân.

Nó đặt chén đũa xuống bàn rồi bước ra khỏi phòng bếp, ra thẳng phòng khách rồi cầm đôi giày cao gót mang ra cửa, mang vào chân chuẩn bị đi. Nó quay lại nhìn hấn đang lủi thủi theo sau, mặt mày buồn rười rượi:

Đói không? – Nó nhếch mép.

Hừ... - Hấn thở hắt ra. Rõ ràng là nó biết, sao còn cố tình hỏi xoáy hấn như thế nữa? Hấn biết lỗi rồi...

Cho chừa cái tội ăn nói vô duyên. Bạ đâu nói đó... - Nó liếc.

Anh xin lỗi. – Hấn nói rồi thở dài.

Lần này cho anh chừa!

... - Hấn ngậm ngùi quay vào trong.

Này...đi đâu đấy? – Nó gọi, hỏi.

Không có gì!- Cái mặt buồn thiu buồn thiu.

Haizz...chán anh thật! Đói thì xuống bếp lấy thức ăn mà ăn. CƠM còn trong nồi ấy, sushi thì trong đĩa đặt trong tủ, sườn xào thì vẫn còn một phần trong chảo. Cả cari và đậu hũ Tứ Xuyên vẫn còn phần trong nồi. Anh tưởng em ác đến mức để anh nhịn đói sao? – Nó lắc đầu chán nản.

Em... - Hấn nhìn nó, mắt mở to.

Lần này cho anh bỏ cái tật. Ăn xong nhớ rửa chén luôn hộ em. Hôm nay đi làm về em không rảnh để rửa đâu. Anh mà không rửa cho đằng hoàng sạch sẽ thì đừng có mơ lần sau được ăn cơm. – Nó đe dọa.

Anh biết em thương anh mà! – Hấn cười tươi rói, nhào tới hôn cái “chụt” vào môi nó.

Anh...! – Nó trợn mắt nhìn cái tên mặt phớn trước mặt.

Hi...em đi vui vẻ! Anh vào ăn sáng đây! – Hấn ba chân bốn cẳng vọt vào nhà. Ở lại không khéo ăn giày của nó thì khổ thân.

Nó không nói gì nữa mà cầm chìa khoá con mui trần màu trắng đi thẳng ra ngoài cửa, miệng hơi cười. Bắt đầu một công việc mới nào!

Chạy xe xuống hầm, nó đã tới được nói cần đến – toà nhà chi nhánh KWT ở Việt Nam. Đây là một toà nhà 20 tầng được xây ở trung tâm thành phố hoa lệ này để tiện cho công việc ở đây.

Nó lấy điện thoại ra gọi cho Trang nhưng không có tín hiệu nghe máy. ọi đi gọi lại ba, bốn cuộc mà vẫn chẳng có ai trả lời nên nó gọi cho Thảo Anh.

“Tút...tút...”

“Alo...” – Cô nàng nghe máy.

“Sao tao gọi chị Trang... không được?” – Nó hỏi.

“Chị ấy đang ở trong phòng họp hội đồng quản trị rồi nên chắc không nghe máy được. Hẹn 2g mà bây giờ là 2g30 rồi đấy con quý! Chậm chạp.” – Thảo Anh nhả mặt.

“Tao biết rồi. Còn con Vi?”

“Đi nhận chức trưởng phòng kế hoạch cách đây cả tiếng rồi chị hai. Còn mỗi chị lẻ mề giờ mới đến”

“Thì muộn có 30phút, mà làm gì ghê thế?”

“Chán mà!” – Thảo Anh bóp trán.

“Có nhanh xuống rước tao lên phòng không?” – Nó khoanh tay.

“Đây không rảnh nhá! Tự lên lầu 12. Bác Jim đang chờ mày ở đó đấy. Bác ấy sẽ giới thiệu mày với mọi người. Bye, tao còn làm việc.” – Thảo Anh nói một mạch rồi gác máy luôn chẳng để nó kịp ừ ớ.

Cái con này? – Nó trừng mắt nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt mà muốn đập ột phát. Giờ mặt nó sao?

Nó hậm hực bước về phía thang máy dành cho nhân viên. Đúng lúc đó thì thang máy đang từ từ đóng lại. Nó hốt hoảng chạy lại, vừa chạy vừa kêu:

Chờ tôi với!

Người trong thang máy tốt bụng nhấn nút chờ nó. Nó vắt giò lên cổ chạy thục mạng vào trong thang máy may mà kịp. Cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nó quay sang người “tốt bụng” đã giúp đỡ nó ban nãy, cười:

Cảm ơn anh. Không có anh chắc tôi... phải chờ chuyển sau mất!

Ồ...Không...không có gì. – Tên con trai trước mặt nhìn nó ngây đơ, khó khăn đáp.

Anh chàng nhìn nó từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu không bỏ sót một kẽ hở. Bởi thế mới bảo là con trai thời nay chỉ biết nhìn mà thôi và ánh nhìn đó khiến nó không thoải mái cho lắm.

E hèm... - Nó hắng giọng.

Anh chàng bưng tỉnh và dường như đã nhận thấy được cái hành động không được nhã nhặn của mình.

Xin lỗi. – Anh chàng cúi đầu.

Không có gì. Chào anh, tôi đi trước. – Nó lắc đầu rồi vẫy tay chào khi thang máy dừng ở tầng 12.

À...ờ...tạm biệt. – Anh chàng vụng về vẫy tay nhưng nó đã đi mất dạng.

Khi cửa thang máy vừa đóng lại, tên con trai đó mới bình tĩnh lại được. Một nụ cười đắc thắng nở trên môi:

Tầng 12 sao? Phòng kế toán à? Em nhất định sẽ đổ trước tôi.

...

Nó chạy lại chỗ một người đàn ông trung niên mặc vest bạc nửa mái đầu:

Bác Jim...xin lỗi. Cháu tới hơi muộn. – Nó rối rít.

Đại tiểu thư tới rồi ạ? Tôi chờ chút không sao đâu.

Bác Jim...sao lại gọi cháu là Đại tiểu thư? Bác muốn mọi chuyện lộ tẩy hết sao? Đừng gọi cháu thế nữa, cháu không quen. – Nó khó chịu.

À...à...vâng... - Ông Jim cúi đầu.

Bây giờ bác đưa cháu đến nơi làm việc đi. Chắc mọi người ở đó cũng đang rất thắc mắc vì sao lại đổi trưởng phòng nhỉ?

Vâng. Mọi người ở đó đang rất bất bình vì việc này. Họ cho rằng cô không xứng đáng để dẫn dắt phòng kế toán. Dựa vào một tin đồn nào đó, họ cho rằng cô đã lớn tuổi nên rất khó tính. Chắc họ sợ bị phàn nàn nhiều nên có lẽ không được thoải mái khi nghe tin này. – Ông Jim giải thích rõ.

Trời...lớn tuổi sao? Ai đồn thông tin này vậy? Cháu con phơi phới chưa đủ 18 mà lại nói cháu già rồi sao? Mặc dù cháu chưa già nhưng cháu còn khó tính hơn cả những người ấy. Tiêu chuẩn làm việc của cháu rất cao nên chỉ những ai có tác phong chuyên nghiệp mới có thể làm việc cùng được. Không biết rồi mọi chuyện sẽ như thế nào đây? – Nó bật cười.

Vâng...cô đi theo tôi. – Bác Jim gật đầu công nhận. Quả thật để làm nên một công trình vừa ý của vị tiểu thư nhà này thì hơi khó. Tiêu chuẩn về mọi mặt rất cao. Không bao giờ ngại về mặt đầu tư nhưng lại rất chú trọng vào khoảng thu lợi nhuận cũng như xác suất thành công của một dự án chính là nó.

Bác Jim dẫn nó đến phòng kế toán rồi nói nó đứng ở ngoài, khi nào gọi hãy vào. Nó gật đầu đồng ý.

Jim bước vào phòng kế toán nơi mọi người đang tùm năm tùm bảy bàn tán. Có lẽ vẫn là chủ đề sôi nổi gần đây: người thay chiếc ghế trưởng phòng.

Khi thấy ông bước vào, tất cả mọi hoạt động đều dừng lại và chú tâm vào Jim. Đường như là đang chờ đợi câu giải thích. Ai mà không biết cơ chứ, Jim ...là cánh tay đắc lực của chủ tịch tập đoàn KWT.

Jim cất tiếng:

Chắc mọi người cũng đang rất muốn biết người nào sẽ đến thay hôm nay.

Hừ...chắc là đúng theo như lời đồn. Đó là một người lớn tuổi sao? – Một người phụ nữ lên tiến. Nó bên ngoài nghe mà bùm miệng cười.

Các vị lấy được nhiều thông tin nhỉ? Đây là một người có 2 bằng tiến sĩ của Mỹ và Úc về chuyên môn này nên mong mọi người sẽ giúp đỡ cô ấy.

Lấy được tới tận 2 bằng tiến sĩ thì chắc là lớn tuổi thật rồi. – Một cô gái kêu ca.

Có vẻ mọi người thành kiến với tôi quá nhỉ? – Nó chẳng chờ Jim gọi mà bước thẳng vào.

Cô là ai? – Một người đàn ông hỏi.

Xin tự giới thiệu. Tôi là Lâm Phương Nghi, người sẽ thay chức vụ trưởng phòng kế toán. – Nó nở một nụ cười thân thiện.

Thật là cô gái này? Các người nghĩ chúng tôi là ai mà lại để một con bé vắt mũi chưa sạch thế này hướng dẫn hả? – Một người đàn bà khó tính.

Phải đấy! Vậy chẳng phải là quá xem thường chúng tôi sao? – Một người đàn ông chen vào.

Nếu các người cứ tiếp tục như thế thì đừng trách chúng tôi đình công. – Một người khác lại quả quyết.

Phải đó. – Nhiều người tán đồng.

Đình công? Một ý nghĩ không tồi. Vậy thì mọi người hãy lập tức thực hiện điều đó đi. Hi...mọi người nghĩ...công ty cần mọi người sao? – Nó nói, giọng có chút mỉa mai.

Cô...!

Đừng nói nhiều. Nếu mọi người muốn nghỉ thì cứ việc. Tôi không quan tâm. Việc mọi người tự do nghỉ thế nào thì tùy mọi người, chỉ có điều là tôi thành thật nhắc nhở rằng: Biết bao nhiêu con người tài năng đang chờ chờ có thể nhảy vào vị trí của mọi người. Đừng tưởng mình là giỏi, KWT không bao giờ thiếu nguồn nhân lực. Người nào bỏ thì sẽ có người khác nhảy vào. Đó là luật lệ từ trước đến giờ rồi. – Nó hơi cười.

Cô đừng lên mặt dạy đời bọn này. Cô đi làm được bao nhiêu năm, có bao nhiêu kinh nghiệm mà bày đặt nói này nọ? – Một cô gái cau kính.

Thế cô đi làm được bao lâu? – Nó hỏi ngược.

5 năm. – Cô gái thẳng thắn trả lời.

Vậy à? Thế cô có kinh nghiệm gì rồi? – Nó lại tiếp tục.

Ít nhất tôi cũng làm việc ở đây lâu hơn cô.

Chắc...kinh nghiệm tôi cũng chẳng nhiều. Chỉ từng giúp cho chủ tịch Vương Hải một thời gian, giúp D.E.A.T.H vài tháng, đang làm cho KK và cũng đang giúp cho chủ tịch KWT. Thế nào? – Nó tự tin nhìn.

Cô...nói thật? Cô bao nhiêu tuổi rồi? – Người đàn ông nhìn nó, hỏi.

Mọi người không cần biết đâu và tốt nhất là cũng đừng nên biết. Tôi chỉ có thể nói rằng: Tôi đang ở tuổi vị thành niên. – Nó nhếch môi.

Làm sao được? Dưới 18 tuổi thì làm sao được vào công ty làm cơ chứ? Vả lại mới từng ấy thì làm sao có được 2 bằng tiến sĩ? – Người phụ nữ tỏ vẻ không tin.

Tùy mọi người thôi. Tôi đã bảo là không nên biết mà. Thế nhé! Chúng ta đã tốn quá nhiều thời gian rồi. Bây giờ thì quay trở lại làm việc nào. Ai đó vui lòng đem toàn bộ sổ sách 6 tháng đầu năm vừa qua vào phòng hộ tôi. – Nó mỉm cười rồi bước vào phòng làm việc riêng của mình.

Mọi người nhìn nó bằng một ánh mắt chán ghét. Một con ranh vặt mũi chưa sạch mà cứ thích lên giọng dạy đời người khác. Để xem, nó làm việc như thế nào mà được tiến cử vào thay thế vị trưởng phòng kế toán trước đây. Không phải là đi vòng cửa sau đấy chứ? (Chị ấy mà biết mấy bác nói thế thì chuẩn bị quan tài đi!)

“Cộc...cộc...”

Mời vào! – Nó lên tiếng, mắt vẫn cứ đăm đăm nhìn vào màn hình laptop trước mặt. Những con số và những đường kẻ xanh đỏ không theo một hình dạng nào dày đặc màn hình. Nó đang theo dõi giá cổ phiếu của KK hôm nay. Vì vụ làm ăn vừa qua của KK khiến nó mất ăn mất ngủ đã thành công nên giá cổ phiếu đang tăng đáng kể.

Cô gái vừa cãi nhau với nó ban nãy ôm một chồng hồ sơ dày cộm để...n đặt lên trên bàn nó, có vẻ là rất nặng.

Nó gấp laptop lại, đẩy qua một bên, mỉm cười nhìn cô gái:

Cảm ơn. Chị tên gì?

Hử? Thoại Hy. – Cô khẽ cau mày rồi cũng trả lời.

Tên đẹp đấy. Cảm ơn vì đã đem vào giúp tôi.

Không có gì. Cũng bình thường thôi. – Hy nhún vai.

À...mà tháng vừa rồi công ty bị hụt tụt 300 tỷ. Lý do là gì? – Nó để hai tay lên bàn.

Tôi không biết. Khoản thu chi đều được ghi rất chi tiết trong đây. Nhưng không hiểu sao đến cuối tháng khi kiểm kê lại thì phát hiện điều đó. – Thoại Hy lắc đầu.

Chi tiết? Những bản báo cáo thu chi thế này mà được gọi là chi tiết sao? Những con số này chỉ là dự trù chứ không hoàn toàn đúng. Vẫn ghi dư dả để tránh tình trạng thiếu dần trở nên một khoản tiền lớn đấy. – Nó liếc sơ tập hồ sơ đầu tiên rồi tức giận dần mạnh xuống bàn.

Nhưng nếu ghi sát giá quá thì nếu xảy ra sự cố gì cũng rất khó để sửa chữa. Thêm vào đó nếu thiếu bên này thì làm sao có thể lấy cái khác bù vào? Chính vì thế ghi dư một chút vẫn sẽ dễ hơn. – Thoại Hy trình bày.

Nếu đó là cách làm việc của những người không chuyên nghiệp thì tôi cũng có thể bỏ qua. Nhưng một khi đã làm ở KWT thì phải thật xứng đáng. Sửa chữa lại báo cáo khó sao? Không phải là khó mà là lười không chịu làm mới đúng. Nếu chịu bỏ chút ít thời gian ra thì mọi chuyện nhanh chóng thôi. Còn thiếu à? Tôi có bảo phải lấy cái dư bù cái thiếu sao? Thiếu thì cứ trích thêm một khoản bù vào, có gì không được? Là tại mấy người không làm mà thôi. Đừng có đổ thừa tại khó khăn hay không thể gì cả. Lúc trước, các người làm

việc thế nào tôi chẳng cần biết. Tôi chỉ biết rằng bây giờ tôi là trưởng phòng, mong mọi người tôn trọng cách làm việc mới này. Chi tiết nhất có thể! Đừng bao giờ để tôi thấy một bản báo cáo dư dả như vậy nữa, sát giá vào! – Nó giận dữ.

Cô có cần phải yêu cầu một bản báo cáo như thế không? Thật sự rất khó để chi vừa đủ tiền ột dự án. – Thoại Hy nhìn nó.

Cần chứ. Tiêu chuẩn làm việc của tôi rất cao, những báo cáo phải gần như hoàn hảo và chính xác. Nếu cô và mọi người cảm thấy làm được thì ở lại, còn không thì tự động nộp đơn xin thôi việc đi! – Nó nói thẳng như tạt gáo nước lạnh vào mặt Thoại Hy.

...Vâng, tôi biết rồi. – Thoại Hy nhìn nó, im lặng hồi lâu rồi trả lời.

Tốt! – Nó gạt đầu hài lòng.

Vậy tôi xin phép ra trước.

Khoan đã! – Nó xem tiếp vài tập hồ sơ nữa.

Còn gì ạ? – Thoại Hy nhăn mặt có vẻ khó chịu.

Cho tôi hỏi được chứ? – Nó ngược mặt lên.

... - Hy khẽ gạt đầu.

Cô nghĩ sao về những người làm nội gián?Bán thông tin của công ty chúng ta cho những công ty khác? – Nó hỏi.

Dạ? – Thoại Hy khá bất ngờ trước câu hỏi.

Tôi nghĩ là mình không cần nhắc lại câu hỏi. – Nó nhếch môi.

Úm...tôi không ưa những người như thế. Đó là những con người không có lòng tự trọng của bản thân. Sao lại phải làm nội gián để moi móc thông tin kia chứ? Nếu có đủ bản lĩnh và tài năng thì hãy tự mình đi theo những dự án quan trọng, như thế chẳng phải vừa khẳng định được tên tuổi của công ty, vừa hạ bệ được đối thủ sao? Sử dụng thủ đoạn không những hạ thấp nhân phẩm của bản thân, vừa muốn ọi người biết rằng tôi không có tài nên mới phải dùng thủ đoạn. – Thoại Hy chớp chớp mắt nói.

Tư tưởng của cô cao nhỉ? – Nó khẽ cười.

Không phải tư tưởng à là đạo đức tốt. – Thoại Hy mỉm cười đáp lại.

Chắc vậy. Nếu thế thì được rồi, tôi nhờ cô giúp một chuyện được chứ? – Nó hài lòng nhìn Thoại Hy đầy vẻ chờ mong.

... - Thoại Hy nhìn nó khó hiểu. Bản thân là một trưởng phòng kế toán có mức lương cao cùng với học thức thuộc loại giỏi, nó cần một nhân viên quen như Thoại Hy giúp điều gì kia chứ?

Nó ngồi yên một chỗ nghiên cứu rất kĩ từng tập hồ sơ báo cáo trong sáu tháng đầu năm vừa qua. Từng con số liệu cứ nhảy múa liên tục và khắc sâu vào trong bộ não nó. Nó cần phải tìm ra được kẻ đứng sau những rắc rối của KWT những ngày tháng vừa qua!

“Brừm...brừm...”

Điện thoại nó đặt trên bàn rung lên từng hồi, tạo ra một âm thánh khó chịu. Lướt tay trên màn hình, nó nghe máy luôn mà không c...ần biết ai ở đầu dây:

“Alo...Bảo An nghe!”

“Mày à? Làm việc xong chưa?” – Giọng Vi vang lên.

“À...Vi hả? Mà mấy giờ rồi nhỉ?” – Nó lúc này mới chịu ngược đầu lên khỏi đồng tài liệu.

“Dạ thưa...hơn sáu giờ rồi! Tan ca cả tiếng rồi đó chị!” – Vi bắt lức với con bạn ham công tiếc việc.

“Oh...vậy hả? Tao không biết. Tại bạn xem mấy cái báo cáo vài tháng trước, có quá nhiều điểm lạ. Tao đang suy nghĩ.” – Nó bóp trán.

“Chỗ tao cũng thế. Có vài bộ hồ sơ không bình thường chút nào nên tao tính gọi mày ra café để nói chuyện.”

“Vậy sao? Cũng được, mang mấy bộ hồ sơ ấy ra tiệm đi, tao tới đó ngay. Địa điểm?” – Nó nhanh chóng đứng dậy thu dọn bàn làm việc.

“Cuối đường, gần công ty, biết chứ?” – Vi trả lời.

“Rồi...ok! 20 phút nữa tao tới đó.” – Nó nói nhanh rồi cúp máy.

Cất điện thoại vào túi, nó sắp xếp lại mấy tập hồ sơ trên bàn rồi cho luôn vào túi xách, kiểm tra mọi thứ trên bàn cẩn thận một lần nữa rồi bước ra khỏi phòng làm việc.

Chào em!

Á...anh làm cái gì vậy? – Nó vừa bước ra đã bị tiếng nói của một chàng trai làm giật cả mình. Là anh chàng ban sáng đã giữ thang máy giúp nó.

Xin lỗi...tôi không nghĩ lại làm em giật mình đến vậy. – Anh chàng tỏ vẻ hối hận.

Thôi, tôi không sao! Chào anh, tôi đi trước. – Nó xua tay, lắc đầu tính bỏ đi.

Khoan đã nào. Em muốn đi đâu? Tôi chở em đi. – Anh chàng vội đuổi theo nó.

Không cần đâu. Tôi có xe rồi. – Nó cườ nhẹ, bước vào thang máy.

Vậy tôi có thể biết tên em được chứ? – Anh chàng theo nó vào luôn thang máy.

Vâng...tôi là Lâm Phương Nghi. Trưởng phòng kế toán mới, còn anh? – Nó vui vẻ chìa tay ra.

À...tôi là Thái Quốc Lâm, phó tổng. – Anh chàng cũng nhanh chóng bắt tay nó.

Phó tổng? Là anh sao? Tôi có vinh dự nhỉ? – Nó cười. Một nụ cười mà khó có ai nhìn thấy được sự mỉa mai trong đó.

Không đúng, phải nói là tôi có vinh dự để nói chuyện với người đẹp mới phải. – Bản chất thật sự đã bộc lộ.

Anh cứ nói quá! – Nó giả lả ra khỏi thang máy, bước tới bên con mui trần màu trắng của mình.

Oh...xe mui trần đời mới cơ đấy? Nhà em có vẻ giàu nhỉ? – Lâm tròn xoe mắt nhìn xe nó.

Không hẳn. Thôi, tôi có việc phải đi trước. Chào anh! – Nó nhanh chóng lên xe rồi chạy thẳng đi, không thèm chờ lại lời chào của Lâm. Thật sự là, nó đang rất gấp, không thừa hơi nói chuyện với mấy tên thấy gái là mắt sáng như đèn pha ô tô!

Phanh xe trước quán café, nó vội vã tìm chỗ đỗ rồi xách túi xách bước vào quán. Đẩy cánh cửa kính, nó ngó dáo dác xung quanh tìm chỗ Bảo Vi đang ngồi thì bất gặp hình ảnh nhỏ đang vậy tay gọi nó.

Gật đầu, nó nhanh chóng rảo bước đi tới:

Mới trong công ty ra luôn à? – Vi hỏi.

Ừ...lo xem báo cáo nhiều quá, mày không gọi chắc tao cũng chẳng biết là tan ca lâu rồi. – Nó cười trừ.

Chắc...tham cô...ng tiếc việc như mày thì còn thời giờ đâu mà lo nghĩ đến những việc khác chứ? – Vi tắc lưỡi.

Hừ...đầu óc tao bây giờ chỉ lo cho KWT thôi chứ không phải như mày. Một Khánh, hai Khánh, ba cũng Khánh, bốn cũng Khánh nốt! Trong đầu chỉ có mỗi chữ Khánh thôi chứ tao đồ mày nhét được chữ khác vào! – Nó cười khẩy.

Mày cứ nói quá. – Vi trề môi.

Tuy mày, sao cũng được! – Nó xua tay. Cãi lộn với con này cũng mệt hơi chứ cũng chẳng ích lợi gì.

Từ xa, một anh chàng phục vụ cầm cuốn menu bước tới đặt lên bàn cho nó và nhỏ, từ tốn hỏi:

Xin hỏi hai người dùng gì?

À...cho tôi một cappuccino! – Vi cười đáp trả anh phục vụ.

Ồ...vâng...vâng! – Anh phục vụ gật đầu trước nhỏ.

Một latte. – Nó gấp cuốn menu lại đặt về vị trí cũ trên bàn.

Xin hai người chờ một lát. – Anh chàng phục vụ hấp tấp bước nhanh đi, mặt nóng bừng bừng.

Khi anh chàng phục vụ bước đi khỏi, Vi quay sang thì thấy ánh nhìn bất thường của nó. Trong đầu nhỏ lại có linh tính chẳng lành. Cuối cùng thì trong đầu con này nghĩ cái quái quỷ gì mà cười phát sợ vậy?

Mày cười gì thế? – Vi dè chừng.

Không có gì. Chỉ là tao không hiểu tại sao mà mày có tên Khánh ấy kè kè suốt ngày rồi mà với tên con trai nào mày cũng cười được như thế?

Chắc...mày cũng hiểu mà. Đó là là quy luật sinh tồn. Con gái đẹp sinh ra chẳng phải để bọn thú tính như đàn ông ngấm thì để làm gì chứ? Đáng nói hơn là khi tao muốn tiếp tục đứng vững trong giới showbiz thì càng phải có nhiều fans. Gặp ai cũng phải cười, cần răng chịu đựng những lời lăng mạ, tao cũng quen với lối sống đó rồi. Suy cho cùng, tao đã thích nghi với việc con trai xếp hàng dài chờ phía sau. – Vi nhếch môi, khó chịu khi có nhiều người theo đuổi nhưng không thể sống thiếu những cây si trồng trước cửa nhà cũng là tại thói quen ăn sâu vào máu. Nó đã trở thành một điều hiển nhiên nên khi không có thì trở thành mất mát.

... - Nó im lặng nhìn Vi sau những câu nói của nhỏ.

Mày sao thế? Sao không nói gì? – Vi nhíu mày nhìn.

Không. Chỉ là tao đang suy nghĩ thôi. Không biết đến bao giờ, tao với mày mới có thể thoát ra khỏi những thứ được gọi là tình và tiền, là máu và nước mắt. Tao thấy mệt mỏi quá và muốn sống thật với tuổi 16 của bản thân. Ai bảo sinh ra trong một gia đình giàu có, trí thông minh tuyệt vời, sắc đẹp thiên phú là hạnh phúc chứ? Bình thường ...thì sẽ có một cuộc sống bình thường, không phải đối chất nhiều thứ, như vậy tốt hơn. – Nó khuấy khuấy ly café anh phục vụ vừa mang đến, nói.

Đừng lo...ngày ấy sắp tới rồi! Cố chịu đi An, chúng ta đã trải qua được 3 năm thì bốn năm nữa cũng sẽ mau thôi. Năm 20 tuổi, chúng ta hoàn toàn có thể để lại Tứ ma nữ sau lưng rồi sống một cuộc sống bình thường nhất có thể. – Vi an ủi nó.

Có thật là sẽ được như thế không? – Nó cúi mặt xuống, cười mỉa một cái.

Hả? – Vi nghiêng mặt.

Mày thật sự nghĩ như vậy? – Nó ngược mắt lên nhìn con bạn.

... - Vi mím môi không trả lời nữa. Nhỏ hiểu ý nó.

Quá khứ của chúng ta đã để lại một vết nhơ thì có cố gắng mấy cũng chẳng thể làm sạch được. Nếu có thể quay đầu thì ngay từ đầu chúng ta hãy làm thế...còn nếu đến tận bây giờ mà muốn làm lại thì hoàn toàn bất lực mà thôi. Bàn tay đã nhuộm máu, đã mang mùi vị hôi tanh của máu thì mãi mãi chẳng thể được như lúc đầu. Dù có bỏ lại Tứ ma nữ, cũng muộn rồi...để làm lại tất cả! – Nó cắn răng.

Đẹp đi! Có thể nào đi nữa tao cũng chẳng quan tâm. Chỉ cần là từ bỏ và có thể không tiếp tục cũng được rồi. Tao không mong muốn gì hơn thế nữa. – Vi lắc đầu, đối với nhỏ thì nhỏ chỉ cần thế, không hơn.

Ừ. – Nó gật đầu.

Chuyện hồ sơ thế nào? Có gì lạ? – Vi quay lại chủ đề cần bàn tới.

À...đây này. Xem đi rồi nói cho tao biết mày thấy gì? – Nó nhanh tay rút vài tập hồ sơ từ trong túi xách ra.

Vi đón lấy từ trên tay nó, đặt xuống bàn rồi gỡ từng trang ra xem. Mỗi trang báo cáo, nhỏ chỉ liếc mắt qua từng con chữ vài giây rồi lại lật sang trang khác, không xem lâu. Chỉ có điều là càng xem, Vi càng nhăn mặt, đôi lông mày thanh tú từ từ dán chặt vào nhau.

Nó thấy biểu hiện trên gương mặt Vi cũng đoán ra là nhỏ đã thấy những điều bất thường nằm trong từng con số. Nó nhấp môi tách café, hỏi:

Thấy sao?

Có gì đó không ổn với những số liệu trong này. Nó...không chính xác! Chênh lệch giá thu chi thật sự rất lớn! Không thể nào xảy ra sự sai số quá mức đến vậy, trừ...trừ khi... - Nhỏ ngược mặt lên nhìn nó, có vẻ điều hiện lên trong đầu nhỏ hoàn toàn trùng khớp với suy đoán của nó.

Mày hiểu ý tao đây. Những bản báo cáo sai số chỉ toàn do một người làm mà thôi. Một người đàn ông trung niên tên Đức Toàn, Khải Đức Toàn! - Nó nhấn mạnh.

Vậy là được rồi! Thu hẹp được phạm vi tìm kiếm và chắc chỉ có hai khả năng có thể xảy ra mà thôi. - Vi gấp lại quyển hồ sơ cuối cùng.

Một là do ông ta chính là nội gián! - Nó nói.

Hai là ông ta bị lợi dụng. - Vi tiếp lời.

Nếu như ông ta bị lợi dụng có thể là do có kẻ đứng sau giật dây, ép buộc ông ta phải làm thế. Hoặc là ông ta bất đắc dĩ trở thành một con rối mà không biết. Kẻ đứng sau hoàn toàn có khả năng đột nhập vào dữ liệu máy tính của người này và sửa lại báo cáo lúc ông ta chuẩn bị nộp. - Nó phân tích.

Hoàn toàn có khả năng. Mọi chuyện bước đầu suôn sẻ hơn tao nghĩ. Tao chỉ sợ đợt này bỗng dưng thay đổi quá nhiều nhân sự đã đá động đến tên nội gián, khiến hắn ta nghi ngờ và báo về cho bên Ngô Ngọc. Nếu thế thì đây hoàn toàn có thể là bẫy! - Vi thở dài thườn thượt.

Haizz...suy nghĩ nhiều quá cũng chẳng tốt lành gì. Trước mắt cứ tính cách buộc tên nội gián phải ra mặt, sau đó thì tính kế hạ Ngô Ngọc sau. - Nó ngả lưng ra sau.

Ừ...cứ vậy đi. Thôi tao về trước, có hẹn với Khánh rồi! - Vi nói, uống vội tách café.

Ừ...suốt ngày cứ dán với nhau như thế đấy. Có thèm nhớ đến ai nữa đâu? - Nó lắc đầu chán nản.

Kệ xác tao. Thôi tao đi nhá! - Vi đứng dậy.

Ừ...bữa nay tao trả cho, đi trước đi. Nhớ mở điện thoại 24/24 đấy. Có gì cần tao sẽ liên lạc. - Nó dặn dò.

Biết rồi mà. Cảm ơn. Bye! - Vi gật đầu rồi nhanh chóng chạy đi.

Nó nhìn theo bóng con bạn hấp tấp chạy ra cửa mà buồn cười. Lần đầu tiên nó thấy nhỏ quan tâm đến một cuộc hẹn với một đứa con trai như thế đấy. Trước giờ Vi có thèm nhớ xem đã hẹn ai đi đâu bao giờ đâu? Đến cả anh trai nhỏ cũng đã bị nhỏ cho leo cây mấy lần vì cái tội nhỏ không nhớ cơ thì thiếu gì người bị nhỏ bỏ quên? Thật sự, nó phải khâm phục Khánh. Trối chân được một ma nữ máu lạnh như Vi thì quả thật quá giỏi. (Thế anh Đăng thì sao nhỉ?)

Nó rút trong bóp ra một tờ 500.000 mới tinh phẳng phiu đặt bên dưới ly café còn uống dở của nó rồi đứng lên ra về.

“Cạch”

Nó mở cửa bước vào nhà một cách đầy mệt mỏi. Đôi mắt chợt dừng ngay phía tủ để giày một hồi mới chịu tiếp tục bước lên phòng mình.

Đẩy cửa bước vào, nó thấy túi xách sang một bên và đi từ từ lại giường:

Anh đừng có chơi trò hù em! - Nó nói một câu rồi thả người rơi tự do xuống cái giường yêu dấu.

Sao em biết? - Hắn đứng sau cửa bất ngờ trước câu nói của nó.

Dưới tủ để giày còn có...ó giàu anh, với lại... - Nó đang nằm nhắm mắt thì ngồi bật dậy nhìn hắn.

Vả lại gì? - Hắn tò mò.

... - Nó không nói, tay chỉ chỉ về chiếc camera nhỏ ở góc phòng như thể đó là câu trả lời.

À! – Hấn nhìn theo hướng tay nó chỉ thì vỡ lẽ.

Sao anh chưa về? Còn ở đây làm gì? – Nó lại nằm ngả ra giường.

Chờ em về. – Hấn bước tới gần nó.

Chờ em về để làm gì chứ? – Nó nhăn mặt.

Chỉ là muốn chờ thôi. – Hấn leo tọt lên giường nằm ôm nó.

Bỏ ra đi. Em không có dễ dãi đến mức vừa quen anh hai ba hôm là đã có thể cho anh ôm dễ dàng như vậy được. Tên biến thái! Tránh xa em ra! – Nó cố gắng đạp hấn đi.

Thôi mà...cho anh ôm chút đi! Ba năm không gặp em, anh nhớ lắm! – Hấn vùi đầu vào tóc nó, thì thầm.

Hừ...vậy em hỏi anh một câu nhé! – Nó không vùng vẫy nữa.

Ừ!

Quan hệ của me và anh lúc trước là gì? Có tốt không? – Nó hỏi.

... - Người hấn đột nhiên cứng đờ, im lặng.

Anh sao thế? Trả lời đi! – Nó thấy hấn không nói thì quay đầu hỏi.

À...tốt! Tốt lắm chứ! – Hấn gượng cười.

Vậy sao? Vậy mối quan hệ giữa em và anh ngày đó là gì? – Nó khá nghi ngờ về thái độ của hấn. Nó thấy rõ được sự gượng gạo mà hấn đang gặp.

Thật sự thì đối với, việc điều tra về quá khứ không hề có, chỉ cần qua một cú điện thoại thì đã biết được mọi chuyện. Chỉ là mẹ nó đã cho người nguy trang, giấu nhem tất cả mọi thứ về những chuyện đã xảy ra. Mà thế thì đã sao? Đối với nó, một người được mệnh danh là Bắc ma nữ - sát thủ bậc nhất thế giới – thì việc vén tấm màn che sự thật kia quá dễ dàng. Nhưng mà...nếu mẹ nó đã cố công che giấu thì tội gì nó phải vén lên? Mẹ nó muốn tránh việc nó điều tra ra mọi thứ thì cũng được thôi. Bản thân nó sẽ tự có cách để giúp hấn làm nó nhớ lại mọi chuyện. Như vậy tốt hơn nhiều so với việc chỉ nhìn qua đồng giấy tờ thu thập được về quá khứ của bản thân.

Hấn đang không biết trả lời nó thế nào thì điện thoại nó đổ chuông, cứu hấn một bàn thua trông thấy. Nó ngồi bật dậy, với tay lấy túi xách rồi móc ra điện thoại, nhấn nút trả lời:

“Alo...em nghe nè chị!” – Nó vui vẻ trả lời.

“Em đang ở đâu vậy?” – Giọng Ropez khó chịu vang lên.

“Dạ? Em đang ở nhà, có gì không chị?” – Nó nhún mày.

“Cái con bé này? Chị nhớ đã nói với em nguyên nhân chị về ...đây rồi kia mà? Em không nhớ gì sao?” – Ropez trợn ngược mắt.

“Dạ nhớ chứ. Chị thay mặt D.E.A.T.H đến để chủ trì cuộc đấu tranh giành “Chiếc ghế vàng” (Chap 18) trong giới xã hội đen. Mà có việc gì không ạ?” – Nó vẫn ngây ngốc.

“Trời ơi! Em gái ơi là em gái! Làm ơn có mặt tại Vegas ngay cho chị! Tối nay sẽ chính thức là ngày đấu đầu tiên của “Chiếc ghế vàng”. Em đã bỏ lễ khai mạc lễ thì chị không trách, nhưng đừng có mong mà bỏ thi đấu! Ngay lập tức đi!” – Ropez quát qua điện thoại rồi cúp ngay máy. Chị nói chuyện với nó một hồi nữa có nước tức ọc máu đến chết mất. Thật không chịu nổi!

Sau hi Ropez cắt đứt liên lạc, nó vẫn chớp chớp mắt một hồi, sau đó thì ngược mặt lên nhìn cái đồng hồ treo tường. Là 8g rồi. Giờ mà thay đồ phóng như bay tới Vegas cũng phải đến gần 9g.

Đến lúc này nó mới tá hỏa chạy tới ngay bên tủ đồ lục lọi. Hấn nhìn nó, mặt ngu ngơ hỏi:

Em chuẩn bị đi đâu à?

Tới bar Vegas! – Nó không trả lời mà không thèm nhìn hấn lấy một cái.

Chi vậy? Cả ngày làm việc chưa mệt sao? – Hấn ngồi trên giường chống cằm nhìn nó.

Điên à? Mệt là người đây này mà vẫn phải lết xác tới đó nếu không muốn bị Ropez phanh thây ra. Rõ chán! – Nó cúi.

Ropez? Em sợ chị hai anh đến vậy à? – Hấn chớp chớp mắt nhìn nó ngây thơ, trong khi nó như vừa mới bị cục đá rớt vào đầu.

Chị hai? Ropez là chị hai anh? Anh là em trai chị ấy? – Nó hét bay nóc nhà.

Ừm... - Hấn bịt tai, nhắm mắt.

Không phải chứ? – Nó ngẩn mặt.

Hoàng Trí Đăng với Hoàng Ngọc Hạ Nhi. Cùng họ đấy thôi? Vả lại mắt anh với mắt chị ta cũng giống nhau mà? – Hấn nghiêng đầu nhìn nó.

Nó không trả lời mà chỉ chăm chú nhìn mặt mặt hấn. Nó khẽ nhú mày. Quả thật là mắt hấn rất giống mắt của Ropez. Cả hai đều có đôi mắt màu café tuyệt đẹp ẩn sau hàng lông mi dài rất hút hồn người đối diện. Bây giờ nó mới chợt nhận ra, mắt hấn cũng đẹp thật đấy chứ nhỉ?

Mất hết 5 phút ngắm hấn, nó mới chợt nhớ đến lời hăm he của Ropez, liền lại vội vàng chuẩn bị đồ. Hấn thấy vẻ hấp tấp của nó cũng lấy làm lạ. Có chuyện gì mà chị hấn lại gọi nó gấp thế nhỉ?

Chị ấy gọi em tới bar giờ này có việc gì gấp lắm sao?

Phải. Sắp diễn ra trận đấu giành “Chiếc ghế vàng” giữa các bang phái xã hội đen với nhau. Anh đừng nói với em là anh không biết đấy nhé! Bang an...h cũng tham gia đấy. – Nó trợn mắt nhìn hấn.

À há! Anh cũng quên mất. – Hấn thật thà thừa nhận.

Trời đất ơi! Một người quên đã đành thì thôi. Đàng này lại khiến cả một lũ quên sạch là sao? – Nó vò đầu.

Chắc...làm sao giờ? Nếu về nhà thay đồ thì e là không kịp mất! – Hấn rối theo nó.

Nè! – Nó vớ đại trong tủ ra một cái quần jeans đen và một cái áo sơ-mi đen của con trai, thấy vào mặt hấn.

Ui...em không biết thương hoa tiếc ngọc gì à? – Hấn chu môi hờn dỗi, tay xoa xoa cái mặt vừa bị nó thẳng tay ném đồ vào.

Hoa với chả ngọc gì giờ này? Anh không phải hoa cũng chẳng phải ngọc để em thương tiếc cái gì hết. Bớt có biến thái giùm em! – Nó gắt rồi cầm bộ đồ bước vào phòng tắm.

Nó thích màu đen vào tối nay. Như vậy sẽ giúp nó thêm lạnh lùng khi ra tay. Nó mặc một cái áo thun đen dài tay cổ rộng không có họa tiết, kèm theo đó là một chiếc quần jeans đen bó sát, chân đi đôi giày cao gót màu đen. Ai nói là mang giày cao gót khó chạy nhảy và hoạt động kia chứ? Có thể đối người khác là vậy nhưng đối với Tứ ma nữ, mang giày cao gót đi làm nhiệm vụ là điều-đương-nhiên...ên! Bởi khi đánh nhau, gót nhọn của giày giúp tụi nó khá nhiều trong việc dả thương đối thủ. Nó buột tốc gọn gàng lên, đánh nhau mà lù xù làm nó khó chịu.

Bước chân ra khỏi phòng tắm, nó nhìn thấy cái-cảnh-không-nên-thấy! Hấn vừa mặc xong cái quần, còn chưa mặc áo, body chuẩn với những đường cong săn chắc làm nó đỏ rần mặt.

Áaaaaaaa! – Nó hét lên một cái rồi quay mặt sang chỗ khác.

Em... - Hấn giật mình vì tiếng la của nó, vội vàng lật đật mặc nhanh cái áo sơ-mi vào người.

Sau khi đã hoàn thành xong việc mặc áo, hấn mới từ từ tiến lại chỗ nó, nhẹ nhàng xoay người nó lại:

Anh xong rồi. Tại em ra đột ngột quá nên... - Hấn gãi đầu chữa ngượng.

Đột ngột cái gì? Em thay đồ lâu thế rồi mà ra anh vẫn chưa thay đồ xong nữa là sau? Em không ngờ anh còn chậm chạp hơn cả con gái nữa cơ đấy. – Nó nhăn mặt.

Thì...tại... - Hấn ấp a ấp úng. Cũng chả là vì sau khi nó bước vào phòng tắm, hấn còn mãi lăm bầm than trách việc nó không chịu “thương hoa tiếc ngọc” hấn nên mới thành ra như vậy.

Thôi! Thì với chả tại đến sáng mai à? Đến Vegas thôi. – Nó thở dài rồi quay lưng ra cửa.

Hắn nghe thế thì cũng chẳng thêm giải thích tiếp, bước theo sau nó. Có điều tự dưng đang đi thì nó đứng khựng lại ngay, dường như là mới nghĩ ra việc gì đó nên hắn đi theo sau suýt thì tông vào người nó.

Em sao lại đứng lại? – Hắn nhìn nó than oán.

Này...hỏi anh một câu nhé! – Nó quay người lại nhìn hắn.

...??? – Hắn thắc mắc nhìn nó.

Anh có muốn...trở thành Bắc hộ vệ không? – Nó thẳng thắn, ánh mắt kiên định nhìn vào hắn như chờ câu trả lời.

Hắn mở to con mắt ra nhìn nó. Nó vừa đề nghị hắn làm gì cơ chứ? Bắc hộ vệ - người luôn sát cánh với Bắc ma nữ? Hắn có nghe nhầm không?

22. Chương 22: Bước Qua Thù Hận

Đẩy cửa bước vào bar, nó và hắn tách nhau ra để đi về phía bang của mình. Khi bước đến, nó đã thấy ba cô nàng kia có mặt đầy đủ và đang cùng Zun đứng nói chuyện rôm rả.

Đặt tay lên vai Vi, nó làm nhỏ giật nẩy người:

-Oái...mày...mày tính dọa chết tao à? – Vi trừng trừng mắt nhìn nó.

-Làm gì nghiêm trọng thế? – Nó trề môi.

-Ở đây mà không nghiêm trọng. – Vi hăm he liếc nó.

-Haizz...tao mệt sắp đứt hơi đây. Vậy mà vẫn bị mày lôi tới đây, nếu không vì trách nhiệm, tao đã nằm nhà ngủ cho sướng. – Thảo Anh thở dài.

-Mày tưởng tao muốn à? Đang nằm nghỉ thì Ropez gọi điện tới, hồi tới bar ngay, giọng vô cùng kinh khủng. Tao sợ tội mình mà không tới chắc có thể chị ấy sẽ xách dao đi chém cổ từng đứa đấy. – Nó tặc lưỡi.

-Chị nhúc đầu. làm việc cả ngày nay rồi, tối lại còn phải bị vất kiệt sức lao động ở đây nữa chứ. – Trang chán nản, ngồi “phịch” xuống ghế uống một hơi hết ly cocktail.

-Ờ... - Nó cũng chẳng biết nói gì thêm.

Bar hôm nay chật ních người của nhiều bang phái khác nhau. Điều đó cũng phải thôi, “Chiếc ghế vàng” là thứ mà bất cứ tên đại ca nào cũng đều muốn ngồi lên cả. Người nào ngồi ở vị trí đó đều có quyền ban cho người khác sự sống nếu vừa ý hoặc cái chết nếu không hài lòng. Quyền lực, tiền tài và hàng trăm con người dưới chân phục vụ ỉn, ai mà không tham?

Ropez mặc một cái áo crop top cùng với quần đùi đen giày cao gót một cách đầy quyến rũ, gương mặt mang chiếc mặt nạ hình bướm màu tím đen, bước tới gần nó:

-Giờ mới tới à? Chị mà không gọi chắc bốn đứa bây giờ đang ngon lành ngủ trong chăn rồi nhỉ?

-Em cũng đang mong được như thế đây. Đi làm sáng giờ rồi mà chị vẫn không tha. – Vi lắc đầu bất lực.

-Đừng trách chị. Các em nên biết, chiến thắng cuộc đấu này cũng chính là nhiệm vụ mà D.E.A.T.H giao phó cho Tứ ma nữ đêm nay. – Ropez bắt giác nhí nhảnh, nói nhỏ chỉ vừa đủ năm người nghe.

-Ờ... - Nó thở hắt ra.

-Thả lỏng chút đi. Cũng không khó để hoàn thành lắm đâu, chỉ là hơi tốn sức so với những nhiệm vụ khác. – Ropez cười.

-Tại sao? – Thảo Anh khẽ nhướn mày.

-Lát rồi sẽ biết. – Ropez bí mật.

-Vây thôi. – Thảo Anh cũng không tò mò thêm.

-Ừm...mà này. Thầy nhờ chị chuyển lời tới mấy đứa đây. – Ropez gật đầu.

-Gì nữa? – Trang nghiêng đầu.

-Thầy bảo hình như dạo này mấy đứa thương người quá rồi đấy. Những vụ việc gần đây của Tứ ma nữ chẳng còn gây chấn động như trước vì mấy em cho đối tượng ra đi quá dễ dàng. Thứ thầy cần là sự máu lạnh của tụi em. Càng nhẫn tâm thì Tứ ma nữ càng khiến người khác run sợ. – Ropez vào thẳng vấn đề, cũng may là do tiếng nhạc quá to, át đi gần hết giọng nói của chị nên Ropez không hề vòng vo.

-Giết người đã là tội, hà cớ gì cứ phải khiến người khác quần quai rồi chết dần chết mòn kia chứ? – Nó cười khẩy.

-Luật sinh tồn. Phải tàn nhẫn và máu lạnh thì mới có thể thành công. Thương người và yếu đuối chỉ khiến chúng ta thất bại mà thôi...bởi chính lòng thương người và sự yếu đuối ấy là bàn đạp cho những tên vô cảm giẫm lên rồi bước đi. Những kẻ thông minh ấy không cần quan tâm xem cảm giác của người bị lợi dụng như thế nào, tuyệt vọng, khổ đau ra sao. Thứ họ quan tâm đến chỉ là mục đích có đạt được hay không mà thôi. Để có thể nhẫn tâm như vậy, có lẽ...thứ đau đớn họ từng trải qua còn gấp trăm lần cảm giác của những kẻ ngu ngốc để bị lợi dụng kia. – Ropez cười mỉa. Quả thật, để trở thành một sát thủ với cái tên Bướm Đêm như hiện tại, chị đã chấp nhận đánh đổi quá nhiều. Im lặng và chấp nhận. Cấn răng chịu đựng mà chẳng thể cãi lời để rồi...hôm nay, chị mới có thể xứng đáng để gọi người thầy của mình bằng một tiếng : CHA NUÔI.

-Chị chưa từng thấy hối hận khi đã kết thúc mạng sống của nhiều người? – Vi nghiêng đầu nhìn Ropez.

-Hối hận à? Có thì sao mà không có thì sao? Sớm hay muộn kết quả đều như thế. Chị không ra tay thì người khác cũng ra tay. Chị không giết họ thì chẳng lẽ đợi tới một ngày họ tìm tới giết chị ư? – Ropez hỏi ngược lại.

-Cũng phải nhỉ? – Nó gật đầu.

-Hối hận thì cũng muộn rồi. Mấy đứa cũng hiểu mà? – Ropez cười một cái thật nhẹ...nhưng cũng thật buồn.

-Dạ. – Thảo Anh tỏ ý hiểu.

-Ok. Tụi em hiểu rồi. Vậy thì chừng nào cuộc đấu bắt đầu? – Trang nhâm nhi ly rượu.

-Chờ đi. Chị lên công bố thể lệ ngay đây. – Ropez nháy mắt rồi đi thẳng.

Chị bước từng bước thật đều tới sàn disco đầy ánh sáng màu. Mỗi bước đi của chị đều có biết bao nhiêu ánh nhìn dõi theo. Tất cả đều biết nhan sắc chị thuộc hàng mỹ nhân cho dù chưa từng thấy gương mặt của Bướm Đêm bao giờ. Cũng đúng thôi, lúc nào tới những nơi thế này, chị luôn mang mặt nạ và chính chiếc mặt nạ ấy lại khiến vẻ đẹp của chị càng thêm cuốn hút. Một sự bí ẩn mà phụ nữ càng bí ẩn thì càng quyến rũ.

Tay DJ đứng gần đó nhanh chóng kết thúc tiếng nhạc xập xình đầy chói tai, sau đó là chạy lại đưa tận tay Ropez một cái micro. Nhìn cái micro trên tay, chị khẽ cười đầy khinh bỉ nhưng ngay sau đó là chất giọng ngọt ngào vang lên:

-Có thể mọi người đều biết tôi là ai và tại sao lại xuất hiện tới hôm nay. Chính xác! Người chủ trì cuộc đấu tranh giành “Chiếc ghế vàng” tới nay là tôi – Bướm Đêm! Ngoài ra, có một người nữa cũng được đặc cách làm trọng tài cùng với tôi, Killer – Kiwasato Killer. – Ropez nói rồi cười nhẹ.

Nó bên dưới chau mày lại, bộ óc bắt đầu hoạt động hết công suất vốn có. A...ra là vậy? Hoá ra là thế. Nó ngay từ đầu vốn đã quên mất một điều, Thiên chẳng hề tham gia bất cứ một bảng nhóm nào cả nên hoàn toàn không can dự cũng như những tay vào cuộc đấu này. Điều duy nhất khiến Thiên có mặt ở đây chỉ là để giúp Ropez xem chừng trận đấu, cũng như là để chắc chắn rằng sau tối đêm này Thảo Anh không hề bị thương.

Vậy là bớt một mối lo. Nó chẳng cần bận tâm tới việc phải như thế nào để Thảo Anh và Thiên không phải đối mặt với nhau.

-“Chiếc ghế vàng” là một cuộc đấu tàn khốc. Tất nhiên...bất kì ai cũng đều muốn leo lên ngồi chiếc ghế đó nhưng...đủ bản lĩnh và khả năng hay không thì hãy để kết quả tối nay chứng minh điều đó. – Thiên đứng bên cạnh Ropez từ lúc nào, nói vào chiếc micro trên tay chị.

-Phải. Sau đây, tôi sẽ nói luật chơi tối nay. Địa điểm so tài là ở bãi đất trống, địa chỉ là đường zy. Cuộc đấu chính thức bắt đầu lúc 12g đêm nay khi tất cả mọi người đã có mặt đông đủ. Đối tượng tham gia là thống lĩnh của những bang phái, không phân biệt nhỏ hay lớn, chỉ cần ai là người đứng đầu dù là bang chủ hay bang phó đều được tham gia, ngoài ra, những kẻ dưới trướng đều không được nhúng tay vào. Nên nhớ, đây chỉ là cuộc đấu chứ không phải vụ tàn sát lẫn nhau nên chỉ được quyền gây thương tích, nặng nhẹ không quan trọng, quan trọng là không giết người. Cuộc đấu sẽ kết thúc khi chỉ còn người của một bang phái duy nhất còn trụ vững. Tất nhiên, người còn trụ vững ấy sẽ ngồi lên phần thưởng “Chiếc ghế vàng”. Sau khi đã phân định thắng thua, nếu bất kì ai cảm thấy không phục hoàn toàn có khả năng thách đấu với người thắng cuộc. Thắng thì được phần thưởng, thua thì giao phó tính mạng mình vào tay người khác không bàn cãi. Tôi nói vậy, chắc mọi người hiểu? – Ropez giải thích rõ ràng quy luật cuộc đấu.

-... - Không gian im lặng không một tiếng phản đối làm Ropez cảm thấy khá hài lòng.

-Bây giờ là 9 giờ 30 phút. Hai tiếng 30 phút nữa hẹn gặp mọi người tại địa điểm đó. Tạm biệt. – Ropez vẫy tay rồi đi cùng Thiên ra khỏi quán bar trong tiếng xì xầm của mọi người. Chủ đề vẫn là về cuộc đấu tối nay.

Nó ngồi “phịch” xuống chiếc ghế dài bọc da màu đỏ, tay xoay xoay cái ly có vodka bên trong, gương mặt dường như có chút suy nghĩ. Vì không khỏi thắc mắc, bực dọc tu liền một hơi hết ly rượu:

-Thế là thế nào? Ropez bảo đây là nhiệm vụ của D.E.A.T.H cơ mà? Sao lại chỉ gây thương tích mà không thắng tay? Trước giờ người của D.E.A.T.H chỉ có một luật là thắng tay với kẻ thù, không cho họ có con đường thoát. Sao giờ lại thế này? Tính phá luật à? – Vi đập vỡ cái ly sau khi vừa uống xong.

-Bình tĩnh. – Trang liếc nhìn Vi một cái.

-Vậy ai nói gì đi chứ? – Vi nhăn nhó.

-Mày điên à? Có thể nào thông minh hơn một chút không? Khi mày thắng cuộc và lên nắm quyền thì ai đâu để mày sai bảo nếu mày giết hết rồi chứ hả? Đừng có rống lên như thế nữa, tao đang đau đầu lắm rồi đây. Tuần sau là phải trình lên thầy hồ sơ của Bắc hộ vệ và Nam hộ vệ rồi này. – Nó gất gổng.

-Tuần sau? Tối thời hạn rồi à? – Thảo Anh nhìn nó.

-Ừ...nhanh thật. – Nó thở dài.

-Vậy tính sao?

-Cho Khánh với Đăng vào. – Nó ngã người ra sau ghế.

-Cái gì cơ? – Vi giật mình nhìn nó.

-Tao nghĩ là mày nghe rõ và tao cũng chẳng cần nhắc lại. – Nó day day hai huyệt thái dương.

-Mày điên à? Đừng lôi họ vào việc này. Đặc biệt là Khánh! – Vi giận dữ gằn từng tiếng.

-Tại sao? Là vì mày nghĩ Khánh không đủ khả năng? Hay là vì mày sợ Khánh sẽ trở thành một Hoàng Kì thứ hai? Mày quá... - Nó cười khinh khỉnh.

-Mày im đi! – Vi trừng mắt đầy tức giận.

-Vậy thì xem như tao đoán trúng. – Nó nhếch môi, quay mặt đi.

-Mày... - Vi nổi điên, đứng bật dậy định tát nó một cái nhưng khi cánh tay vừa đưa lên thì lại không thể hạ xuống. Bàn tay Vi không thể chạm vào da mặt nó, không phải vì nhỏ không làm mà vì nhỏ không thể! Nó nói quá đúng. Khả năng của Khánh hoàn toàn có thể trở thành một hộ vệ nhưng mà...nhỏ không muốn Khánh sẽ như Hoàng Kì. Hoàng Kì vì yêu nhỏ nên hi sinh, Vi không muốn Khánh cũng sẽ như thế.

-Sao thế? Đánh đi? – Nó cười khẩy. Nó thừa biết nhỏ không thể làm thế mà. Từ nhỏ đã xem nhau như chị em ruột thịt, sớm tối cùng nhau, sẻ chia mọi thứ. Nó tin Vi không chỉ vì một tên con trai mà nỡ ra tay đánh nó. Mười sáu năm có mặt trên cõi đời này, những người nó quen chưa từng làm nó đau, trừ một người...

-Mày nghĩ tao có thể? – Vi nhú mày.

-Tao biết là không. – Nó cười.

-Vậy thì đừng làm thế. Mày biết là mày đang làm tao khó xử đấy. – Vi lạnh nhạt.

-Chuyện hộ vệ, tao quyết định rồi. Đó là lựa chọn tốt nhất bây giờ. – Nó kiên quyết không thay đổi quyết định.

-Mày nghĩ sao vậy? Mày có biết việc này nguy hiểm thế nào không? Tao hoàn toàn không muốn Khánh dính dáng tới D.E.A.T.H hay một tổ chức phi chính phủ nào hết. – Vi đập bàn.

-Từ từ đi Vi. Em muốn làm tâm điểm của sự chú ý à? – Trang chau nhìn nhìn nhỏ đầy khó chịu.

-Phải đấy. Cứ bình tĩnh nghe con An nói. – Thảo Anh gật đầu.

-Hừ...vậy cuối cùng là sao? Sao tự dừng lại quyết định như thế? – Vi thở hắt ra.

-Đơn giản, có 2 lí do. Thứ nhất, Khánh đã biết thân phận, cũng như biết mày làm gì rồi nên tất nhiên sẽ không không tránh khỏi những phiền phức liên quan đến tổ chức. Thứ hai, hiện tại bây giờ tình hình rất phức tạp. Mày nhớ cách đây gần hai tháng, trụ sở Tây từng bị đánh lên chứ? Bây giờ tao mới hiểu, thì ra có người tạo phản chúng ta ở tổ chức.

-Tạo phản? Ý mày là sao? – Vi ngồi bật hẳn dậy.

-Mày nhớ mục đích của chúng khi tới đó là gì không?

-Ừm...bọn chúng...hình như muốn lấy “mảnh ghép đồng”. – Thảo Anh ngồi bên cạnh trả lời thay.

-Phải. – Nó gật đầu.

-Ra là thế! Việc “ba mảnh ghép” và “chiếc chìa khoá” tồn tại chỉ có Tứ ma nữ, Tứ hộ vệ cùng thầy biết thôi. Ngoài ra cũng chỉ có Tứ quản lí. Hoàn toàn không có một người nào khác biết nữa cả. – Trang gật gù.

-Vậy là... - Vi như đã hiểu.

-Ừ...kể cầm đầu cuộc tấn công đợt đó là nữ nên không còn gì chính xác hơn được đâu. Dù cho chưa có chứng cứ xác thực nhưng mọi chuyện rõ gần như ban ngày rồi. – Nó gật đầu.

-Quản lí! – Thảo Anh tức giận. Uống công tất cả tin tưởng bao lâu này, vậy mà...

-Vậy thì sao? Liên quan gì tới chuyện hộ vệ? – Vi vẫn thắc mắc.

-Chính vì tình trạng rối rắm này nên Khánh càng bị nguy hiểm. Tao nghĩ mục đích của họ cũng chẳng tốt lành gì. Chắc cũng lại là “Ngày Tái Giá”, lật đổ Tứ ma nữ và tìm những báu vật quý giá ấy thôi. Mày cũng biết, những thứ ấy quan trọng thế nào mà? Rơi vào tay bọn đó thì hoạ sao? Chính vì thế, những người xung quanh mày lúc này sẽ là điểm yếu. Trương gia với một hàng rào bảo vệ dày đặc cùng với hệ thống an ninh do tao quản lí thì không cần lo, bọn tao cùng với Minh thì chẳng đáng ngại. Còn lại mỗi mình Khánh thôi. Mặc dù hẳn giỏi thật đấy nhưng chắc gì hơn được Anna? Mày biết Anna cũng là một sát thủ thuộc hàng chuyên nghiệp chứ chẳng chơi đâu. Khoá huấn luyện sẽ giúp Khánh bảo vệ bản thân mình tốt hơn. – Nó thuyết phục Vi.

-Nhưng tao không muốn sẽ có người lại vì tao mà hi sinh. – Vi mím môi.

-Hi sinh là một cách để người ta chứng tỏ tình yêu của mình như thế nào. Người ta đã muốn chứng tỏ thì mày đâu có quyền gì ngăn lại. Mày nên nhớ, tính mạng này của mày là do Hoàng Kỳ giữ lấy nên phải hết sức bảo vệ nó, trân trọng nó vì bây giờ nó không còn là của mày nữa. Mày phải sống cả cho Hoàng Kỳ lẫn Minh Quang. Đừng suy nghĩ nhiều quá. Tao nghĩ, nếu có lần sau, chắc không phải là Khánh cứu mày đâu mà là mày sẽ bất chấp để bảo vệ tên đó. Đối với mày, tên đó là tất cả còn gì? – Nó nhỏ nhẹ.

-Nhưng tao vẫn sợ... - Nhỏ gục đầu vào vai nó.

-... - Nó không trả lời. Vẫn cứ im lặng bởi...biết nói thế nào đây? Dấn thân vào con đường này tất nhiên, tất cả đều biết sẽ có ngày hôm nay nhưng hình như...nó khó chấp nhận hơn như trong suy nghĩ thì phải!?

Linda: là North của D.E.A.T.H (tức là quản lí của Bắc ma nữ). Người chuyên phụ trách sắp xếp công việc cho nó. Tất cả mọi việc của D.E.A.T.H đều được North thông báo tới Bắc ma nữ, cũng như tất cả các nhiệm vụ, thầy nó chỉ nói với North và nhiệm vụ của cô là tìm thông tin lưu vào tập hồ sơ dữ liệu cho nó hành động. Linda là cô gái có vẻ bề ngoài ưa nhìn và tính tình khá cởi mở, một người được nó lôi ra từ những cơn nghiện không có lối thoát.

Anna: Là South của D.E.A.T.H, cũng như Linda, Anna là quản lí của Vi. Tất cả công việc Anna cần làm cũng chỉ là thay mặt Vi ở D.E.A.T.H, đồng thời, cô gái này còn là phó tổng của tập đoàn Vương Hải – Trụ sở Nam. Gương mặt bầu bĩnh đáng yêu nhưng bên trong con người thì khó ai mà đoán được chính xác cô ta nghĩ gì? (Tất nhiên là nó có thể!)

Sarah: Là East – quản lí của Thảo Anh. Công việc thì cũng tương tự, chẳng khác là bao. Là một cô gái ít nói, gương mặt trái xoan. Chủ yếu là quản lí công việc ở trụ sở Đông – tập đoàn Deawan.

Risa: Là West – quản lí của Trang. Là con người khá im lặng và hầu như không tham gia bất cứ tiếng nói nào, rất khó hiểu. Có vẻ bề ngoài chính chắn, trưởng thành và không bao giờ nói lần thứ 2.

Tập đoàn D.E.A.T.H: Là tập đoàn đứng thứ 6 thế giới về giao thông vận tải, cũng như một số chuyên ngành khác. D.E.A.T.H nổi tiếng vì bất kì hợp đồng nào vào tay tập đoàn này đều có giá trị rất lớn và tất cả các dự án đều sinh ra một món lợi nhuận khổng lồ (Tất nhiên! Có cái đầu của cả bốn đứa thì còn khuya mấy tập đoàn khác mới nhảy lên được =D). Ngoài ra, người ta biết đến mặt phải của D.E.A.T.H hơn là mặt trái của nó – một tổ chức đào tạo sát thủ tầm cỡ rất có quy mô. Những sát thủ được đào tạo từ đây ra đều nằm trong hàng chuyên nghiệp và đỉnh cao trong công cuộc huấn luyện ấy là Tứ ma nữ. Những sát thủ ấy được sử dụng để D.E.A.T.H trừ khử những mối hiểm họa và những kẻ đối đầu với tập đoàn.

Nó đứng dậy bước ra ngoài, nó nói thế chắc Vi cũng đủ hiểu rồi. Nó biết nhỏ sẽ đưa ra quyết định thế nào nên bây giờ ngồi ở đây tốn thời gian cũng không phải là cách hay. Trước giờ, hễ là quyết định của nó thì cho dù miệng cứ ương ương cãi lại nhưng lúc nào Vi cũng làm theo, nó còn lạ gì?

Trang với Thảo Anh ngay sau đó cũng bước theo nó, duy chỉ có Vi là vẫn còn ngồi. Nhỏ bắt lực với hiện tại, dù biết là lời của nó một khi đã nói ra thì mãi mãi nhỏ không thể thay đổi. Thế nhưng đầu đó trong lòng, Vi vẫn mong nó thu lại câu nói nói ấy. Nói không sợ là sai nhưng Vi biết làm gì bây giờ đây? Hoàng Kỳ đã đi, đi mãi thì tất nhiên, hạnh phúc hiện tại trong tầm tay nhỏ, nhỏ chẳng muốn nó vội bay. Kí ức với Hoàng Kỳ như một thước phim đẹp, một giấc mơ đầy ngọt ngào thì đối với Khánh, Vi muốn nó là thực tại chứ không phải mơ, là vĩnh cửu chứ không là khoảnh khắc!

...

Ra tới bên ngoài, nó mới đứng lại và chợt nhớ ra: Mình không đi xe! Lúc tới đây là do hấn chở nó tới còn bây giờ thì làm sao mà nó có thể kêu hấn chở nó đi được. Đường đường là chủ bang Killing, nếu nó cứ thoải mái mà đi với người đứng đầu bang Monster thì sớm muộn cũng xảy ra chuyện!

Đột nhiên, một luồng hơi nhẹ phả vào tai khiến nó giật mình, trợn mắt quay người lại nhìn cái tên trơ tráo mặt đều đang nhả răng đứng cười kia. Hấn nhìn nó, tự tin làm những hành động gần gũi như vậy trước mặt nhiều người ở đây. Nó đảo mắt, cũng không dưới ba chục tên đang tỏ vẻ tò mò nhìn. Ngay sau đó, tất cả nhanh chóng tăng lời đi sau cái lừ mắt đầy cảnh cáo, kiểu: “Ai nhìn thì chuẩn bị chết đi!” từ nó.

Hấn kéo tay nó đi vòng ra sau bar – một con hẻm khá vắng vẻ nếu không muốn nói là không có ai đi ngang.

Ép nó đứng dựa người vào tường, hiện tại, hấn với nó đang đứng trong một tư thế hết sức thân mật: Nó nằm gọn trong hai cánh tay rắn chắc của hấn mặc dù gương mặt vẫn không tỏ vẻ gì là ngại ngùng.

-Anh vừa gây sự chú ý đấy. – Nó khề nhếch mép.

-Em nghĩ anh quan tâm sao? – Hấn không vừa, đáp lại nó.

-Chắc không. – Nhìn hấn vẫn dám nắm tay nó dặt đi là đủ hiểu có quan tâm hay không rồi.

-Anh nhớ hình như em không có xe, hay để anh đưa em tới đó?

-Không cần, em đi với Vi được. – Nó từ chối.

-Không muốn đi chung xe với anh? – Hấn nhìn nó đầy chất vấn.

-Mọi người sẽ nghi ngờ. – Nó nhẹ giọng trả lời.

-Kệ họ, chẳng lẽ chúng ta chỉ quen nhau trong âm thầm? Anh không chịu nổi điều đó.

-Việc của anh. Không chịu nổi thì đường ai nấy đi. Bây giờ nói chia tay vẫn còn kịp đấy. – Nó không sợ hãi, vẫn cứng rắn nói tiếp, miệng hơi cong lên.

-Em... - Hấn trừng mắt với nó.

-Sao?

-Em xem anh như trò đùa à? – Hấn có vẻ khá giận dữ.

-Không hề. Em chẳng xem đây là trò chơi bởi tình cảm không thể đem ra để đùa cợt được. Thế anh đã đùa giỡn tình cảm của bao nhiêu cô gái mà có thể mở miệng nói với em câu ấy?

-Anh...

-Đừng nghĩ em sẽ ghen vì điều đó. Những đứa con gái dễ dãi như thế không xứng đáng để em phải bận tâm. Anh muốn làm gì và đã từng làm gì không nằm trong quyền kiểm soát của em. – Nó nói với gương mặt bất cần.

-Anh không có ý đó.

-Vậy thì tốt. – Nó gật đầu.

-Em thay đổi nhiều quá! – Hấn lắc đầu cười khổ.

-Thay đổi? Thay đổi những gì? – Có vẻ đề tài này gây hứng thú cho nó.

-Lúc trước chỉ cần là một đứa con gái liếc nhìn anh, em cũng sẽ tra hỏi cho cặn kẽ. Mặc dù không tới mức là đi đâu em cũng chất vấn nhưng hầu như anh làm gì, đi cùng ai, nghĩ gì em đều có thể biết mà không cần anh nói. Em như đi guốc trong bụng anh vậy. – Hấn từ từ nói.

-Vậy à?

-Phải. Còn bây giờ em lại nói là em không thèm kiểm soát anh nữa, cảm giác rất khó chịu. Ngày trước dù có bị em quấy nhiễu như thế nào nhưng thực tâm anh cảm thấy nó còn dễ chịu hơn vì anh luôn cảm thấy được ánh mắt em dõi theo anh.

-Hừ...anh và em...cả hai ta đều biết em mất trí nhớ. Những chuyện đó cũng đều là “đã từng”. Chính vì thế em mới không như ngày xưa. Quen anh để làm gì chứ? Để anh giúp em tìm lại những cảm giác và ký ức mà bản thân em đã để lạc mất. Nếu em không thay đổi thì thứ gì thay đổi đây? – Nó nhìn sâu vào mắt hấn.

-Có lẽ em đúng. Vậy thì hành trình đi tới trái tim em hiện tại còn dài lắm đây. Haizz... - Hấn im lặng hồi lâu thì mở miệng.

-Biết thế là tốt. – Nó gật đầu.

-Vậy để anh giúp em tìm lại chút cảm giác nhé! – Hấn cười ranh mãnh, hai gương mặt càng ngày càng tiến lại gần nhau hơn.

Khi hai đôi môi chạm vào nhau, cảm giác ấm áp lẫn rung rinh khiến nó mở to mắt. Hấn dám làm thật? Lúc đầu chỉ là cái lưỡi hấn tham lam vị ngọt trên bờ môi nó, sau đó là từ từ tiến vào trong, rồi lại tách hai hàm răng của nó ra. Rất có trình tự! Đây là bốn từ vang vọng trong đầu nó lúc này. Nó không hưởng ứng, cũng chẳng phản kháng. Căn bản là càng động chạm thì càng là hấn thêm phần kích thích mà thôi nên đứng im sẽ là tối thượng sách. Không phải là nó không có cảm giác gì với hành động này mà là...thật sự là không biết đón nhận ra sao!

Thấy nó không có chút phản ứng nào làm hắn cũng có chút bực tức mà dừng lại, gương mặt cau có thấy rõ. Khi hắn vừa rời môi nó, ngay lập tức nó đẩy nhẹ người hắn ra xa. Có người đi ngang thì chết chắc hai đứa!

-Anh hay nhỉ? – Nó lườm hắn.

-Sao em không có chút thành ý gì nhỉ? – Hắn vò đầu.

-Thế anh nghĩ em nên làm thế nào? – Nó nghiêng đầu.

-Phối hợp. – Hắn nhún vai.

-Em không nghĩ mình có thể làm được. – Nó tỏ vẻ không quan tâm.

-Không sao. Rồi từ từ anh sẽ khiến em làm được.

-Ok...em sẽ chờ. Mà bây giờ đi rồi, hẹn gặp anh ở đó và...đừng làm em thất vọng! – Nó vẫy tay, hôn nhẹ vào má hắn rồi ngoảnh mặt bước đi.

Hắn nhìn theo dáng nó, có chút sững sờ với nụ hôn nhưng rồi cũng mỉm cười nhìn theo. Hắn tin, dù có thay đổi về bề ngoài, tính cách và thái độ đi chăng nữa thì sâu trong trái tim nhỏ bé ấy vẫn còn có một chỗ đứng cho hắn, cũng như tính cách thật sự của những năm về trước chỉ là đang ngủ quên mà thôi.

Bước ra trước cửa bar, nó đã thấy Vi đứng dựa người vào chiếc moto màu bạc của mình, ánh mắt như đang có tâm sự.

Nó bước tới gần, lấy cái mũ bảo hiểm treo trên xe đội vào một cách tự nhiên mà không cần hỏi ý kiến của chủ nhân nó.

-Sao mày biết tao không có xe mà chờ? – Nó khoanh tay nhìn Vi.

-Mày xem thường tao đấy. – Vi chẳng trả lời thêm, miệng hơi cười, leo lên xe.

-Mày đứng đó bao lâu rồi? – Nó ngồi ngay ngắn ở sau yên rồi cất tiếng hỏi.

-Đứng đâu? – Vi cố tình giả vờ như không biết, rờ ga cho xe vọt đi bằng một vận tốc rất nhanh.

-Tao nghĩ mày hiểu ý tao đang nói gì. Mày đứng nhìn tao bao lâu rồi? – Nó nhắc lại.

-Mày thấy tao sao? – Vi tỏ vẻ không sợ hãi khi bị phát hiện mà trái lại, còn rất bình thản.

-Mày ở bất kì đâu tao cũng có thể biết, vấn đề là tao có muốn lôi mày ra hay chưa mà thôi. Mày hay bắt cứ ai. – Nó nói, môi hơi nhếch lên. Đây không thể nào gọi là nó quá tự tin về bản thân mà là nó nói quá đúng về chính mình.

-Cũng phải...chỉ đủ chứng kiến những điều cần thấy thôi. – Vi gật gù.

-Nếu thế thì đừng nói với ai, kể cả Khánh. Tao không muốn có thêm người biết việc này. Đặc biệt là Thiên và Ropez! – Nó đổi giọng nhanh chóng. Cái lạnh như tràn về bao quanh người Vi.

“Kéttt...”

Vi phanh gấp trên con đường vắng. Ma sát lớn giữa bánh xe và mặt đường đã tạo ra những vệt lửa nhỏ. Vi quay đầu nhìn nó, giọng như thều thào như nói không nổi:

-Tại sao?

-Tao biết anh hai muốn tốt cho tao, kể cả Ropez cũng không muốn tao đau khổ thêm bất cứ lần nào. Hai người đó xem tao hơn cả bản thân cũng như mày hay Thảo Anh hay chị Trang đều mong tao có một cuộc sống tốt nhất. Nhưng...mày nên hiểu rằng...càng yêu thì càng hận. Yêu nhiều bao nhiêu thì hận thù càng sâu sắc bấy nhiêu. Không phá được thù hắn ấy, mãi mãi tao chẳng có cách nào quên đi và hạnh phúc được. – Nó nói chậm rãi.

-Vậy mày tính làm gì? Trả thù? Mày muốn trả thù Đăng thật sao? Mày có thể thẳng tay làm điều đó à? – Vi cười khố.

-Tao cũng chẳng biết lúc đó sẽ đối diện với hấn ta thế nào. Chỉ biết bây giờ trong lòng yêu thì vẫn còn, nhưng điều đó chẳng thể nào giúp tao gạt được thù hận sang một bên.

-Bảo An...làm ơn đi. Cho qua hết đi. Tha thứ và từ bỏ hết đi. Kéo dài thì mày với Đăng cũng chẳng ai hạnh phúc. – Vì nhìn nó bằng đôi mắt van nài.

-Nếu có thể thì tao đã làm từ lâu rồi! Hạnh phúc? Cái định nghĩa ấy của tao đã bị anh ta giết chết từ cái ngày cách đây ba năm rồi! – Nó gắt.

-Nhưng...càng tiếp tục chỉ càng khiến mày mệt mỏi thôi.

-Kệ tao! Tao làm gì không cần mày quan tâm. Anh ta dám đánh tao! Mày hiểu cảm giác lúc đó của tao không? Một đứa trong suốt 13 năm được anh ta nuông chiều và nâng niu như tao thì cái đánh đó đã khiến tao thức tỉnh. Đến lúc đó tao mới thực sự hiểu, sự gắn bó suốt 13 năm ấy trong phút chốc cũng có thể tan nhanh còn hơn cả bọt biển. Từ đầu tới cuối...vì ai chứ? Vì anh ta và con Nguyệt Thy ấy! Anh ấy không nhận ra tao ngay từ đầu, Nguyệt Thy cũng không nhận ra, đây chẳng phải là cơ hội tốt cho tốt cho tao à? Tao không từ bỏ đâu. – Nó bức xúc.

-An An! Đừng như thế nữa. Quên hết những thứ không vui ấy đi!

-Mày không hiểu...thật sự không hiểu? Cô ta phản bội lại tình thương của tao. Bày mọi thứ ra như kiểu chính tao là kẻ đã gọi bọn du côn ấy đánh cô ta, khiến cô ta nằm trên vũng máu bê bết ấy một cách đáng thương. Kỹ thuật diễn xuất cũng tốt đấy nhưng muộn rồi. Có tha thì đó là chuyện sau này, trước mắt, ít nhất tao cũng phải làm cô ta phải hối hận khi đụng vào tao. Cả anh ta nữa. Anh ta nên biết, người khiến tao ra nông nổi này là hấn! – Nó nghiêng răng.

-Làm ơn đi An...coi như tao xin mày! Đừng như thế nữa...cố gắng bước qua thù hận để làm lại từ đầu. Tha cho anh ta, tha cho Nguyệt Thy đi. Đăng giờ cũng hối hận lắm rồi. Khoảng thời gian 3 năm đó chưa đủ để mày dẫn vệt anh ta sao? – Vì quỳ hấn xuống dưới đất.

-Mày đứng dậy đi! – Nó hét, nước mắt lại trào.

-Tao không đứng! Thù hận để làm gì chứ? Để rồi khi đạt được những điều mày muốn, mày có thật sự cảm thấy hạnh phúc hay là sẽ đau khổ, hối hận? Tao biết mày đủ thông minh để quyết định những việc mày làm nhưng lần này mày sai rồi, sai rất lớn! Dẫn vệt anh ta tiếp tục chỉ khiến mày và hấn kéo dài thêm đau khổ chứ có lợi ích gì? Tao không muốn mày sau khi kết thúc sẽ phải hối hận vì mình đã bỏ quá nhiều thời gian và nước mắt cho câu chuyện không đáng có này. – Vì hất tay nó ra.

Vi, Thảo Anh và Trang đều hiểu rất rõ con người nó, duy chỉ có suy nghĩ là chẳng thể nào nắm bắt được mà thôi. Hai tuần lễ sau khi tỉnh lại, trí nhớ nó đã hoàn toàn khôi phục. Câu chuyện này ngoài nó và ba thành viên còn lại của Tứ ma nữ thì chẳng ai biết nữa. Suốt ba năm trời nó diễn cái vở kịch của một đứa con gái không có quá khứ, mặc dù không hiểu tại sao nó làm vậy nhưng Vi, Thảo Anh và Trang cũng đều giúp cho vở kịch ấy thêm phần hoàn hảo.

Bây giờ thì nhỏ đã rõ rồi. Mục đích của vở kịch đó chính là nó đã chờ đến ngày hôm nay, gặp lại Đăng và Nguyệt Thy và bắt họ phải nếm trải nỗi đau của nó suốt ba năm qua. Nó không thể nào chịu nổi cú sốc đó. Từ lúc biết hấn cho đến ngày hôm đó, hấn cũng giống như Thiên và Ropez, xem nó như báu vật cần phải nâng niu, bảo vệ, thế nhưng chỉ cần một vở kịch nhỏ của Nguyệt Thy, hấn đã không tin tưởng mà còn cho nó cái tát. Cái tát đó, thực là đối với nó chẳng có chút cảm giác nhưng...có cái gì đó len lỏi vào nơi sâu thẳm nhất của trái tim, nhói, đau tưởng chừng như sắp chết.

Thế mà ngay sau đó, nó vẫn còn có đủ tình yêu để bảo vệ hấn khỏi chiếc xe đang lao tới. Nghĩ lại nó thật sự không hiểu sao mình lại yêu nhiều thế. Vẫn biết mình là người tổn thương, nó vẫn không ngần ngại làm điều đó. Nhưng...liệu nếu thời gian quay lại, nó vẫn có thể làm như thế hay không? Hay quyết định sẽ thay đổi?

Nó cắn chặt môi để không phải bật ra tiếng khóc. Mang lòng thù hận đó, nó cũng mệt lắm chứ? Chỉ là nó không có cách nào buông xuôi và ối hận ấy vào quá khứ. Nỗi đau nó cảm nhận là quá lớn. Tình yêu nó dành cho hấn hơn 10 năm trời không bằng một vở kịch chỉ vốn vẹn mấy phút! Nó tự hỏi không lẽ hấn biết

nó lâu vậy còn không biết bản tính nó như thế nào sao? Nếu nó thực sự đánh Nguyệt Thy thì tuyệt đối nó sẽ không thuê bọn du côn mà là sẽ tự tay kết liễu mạng sống nhỏ nhoi ấy.

Là nó ngay từ đầu đã sai hay là vì hắn không dành chút tình yêu hay lòng tin nào ở nó? Là nó ngu ngốc đến nỗi mù quáng hay là hắn là kẻ quá thực tế, sẵn sàng tin những gì mà mắt mình nhìn thấy? Người ta nói đúng, yêu càng nhiều thì hận cũng càng sâu. Dù còn yêu nhưng mỗi hận chưa rửa trôi được thì tuyệt đối sẽ không thể nào tiếp tục yêu. Ranh giới giữa yêu và hận mong manh như đường chỉ, và nó đã lỡ bước qua đường chỉ ấy. Là hắn đẩy nó đi, bắt nó phải thay đổi bản thân một cách tàn nhẫn đến thế này. Là tại hắn!

Nhưng mà...nó không biết mình có thực sự trả thù được không? Dù biết là kẻ đứng trước mặt đã từng làm bản thân tổn thương rất nhiều nhưng nó vẫn không thể nào không thừa nhận rằng, nó vẫn còn yêu hắn, nhiều lắm, đến nỗi không có cách nào buông tay nên mới bị tổn thương. Hắn mang lại cho nó nhiều cảm xúc. Chua xót, đau đớn, cay đắng nhiều hơn là ngọt ngào và hạnh phúc. Nhưng nó vẫn chấp nhận yêu, chấp nhận hận thù...để đổi lại điều gì?

Khuyu người xuống mặt đường, mọi thứ quá sức chịu đựng thật rồi. Nếu Vi không nói ra thì có lẽ, nó vẫn còn có đủ can đảm để thực hiện những kế hoạch trả thù nhưng cái mệnh mẽ trong nó đã bị phá vỡ hoàn toàn. Không phải những điều Vi nói, nó không biết. Rất hiểu nhưng vì thù hận quá nhiều nên nó cứ biện hộ cho bản thân, cố gắng gạt những đó sang một bên, để bây giờ Vi nói và bắt nó phải đối diện với thực tại. Nó biết tiếp tục chỉ càng thêm mệt mỏi nhưng sao không cam tâm để mỗi bản phải chịu đau khổ trong khi hai con người đó vẫn có thể cười.

Mỗi tối đi ngủ, không khi nào là nó không khóc vì điều đó. Nó không muốn nhưng chẳng thể nào dứt được tình yêu. Chính vì tình yêu đó quá lớn và quá nhiều, nó mới phải hận nhiều đến vậy. Nó cứ không biết rằng hắn thật sự có cảm nhận được tình cảm nó dành cho hắn lớn đến mức nào hay không? Hay là nếu hắn đến trước mặt nó và xin lỗi, mong có được sự tha thứ thì nó sẽ phải làm sao? Sẽ bỏ qua hay vẫn sẽ tiếp tục thù hận?

Nó bật lên tiếng khóc trong nỗi đau của bản thân. Gục đầu vào người Vi, nó nói từng tiếng đứt quãng:

-Tao...biết! Tao biết rất rõ...chứ! Nhưng không thể nào làm được...tao không có đủ lòng...vì tha để...tha thứ cho tất cả...những điều...hắn đã bắt tao chịu. Tao đau...đau lắm...hắn ta đâu có biết...đâu chịu hiểu rằng...tao yêu hắn tới mức sẵn...sẵn sàng từ bỏ cuộc sống...hiện tại...để lao đầu vào chỗ...chết? Hắn ta mãi mãi...không hiểu thế nào là yêu...yêu để rồi hận! Tao cũng mệt mỏi lắm chứ? Nhưng...tao không tìm...ra cách để từ bỏ...Mày nói thử xem...làm sao để tao bước qua được thù hận đây? – Nó khóc to trong lòng Vi.

-An...tao biết mày như thế nào. Làm bạn mày hơn 16 năm của cuộc đời, tao với mày còn hơn cả chị em ruột. Chẳng lẽ tao lại không hiểu cảm nhận của mày ra sao? Mày đau...tao cũng đau lắm chứ! Nghe lời tao, một lần này thôi. Quên đi...cứ xem như hắn ta chưa từng tồn tại, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tha thứ để lòng thanh thản hơn. Nếu cảm thấy không chịu được thì tao với mày sẽ về Nhật, không thì lại sang Anh, không gặp mặt hắn thì sớm muộn cũng có thể tha thứ được thôi. – Vi an ủi nó, vuốt từng lọn tóc của nó.

-Nếu có thể thì ba năm qua tao đã làm được chứ không chờ tới tận bây giờ!

-Thôi An...

-Tao mệt mỏi quá. – Nó lắc đầu.

-Vậy tao đưa mày về nghỉ. Mày không tiếp tục được nữa đâu. – Vi đứng dậy rồi kéo nó đứng lên.

-Còn “Chiếc ghế vàng” thì sao? Tao phải thắng!

-Kệ đi...tao sẽ thắng thay mày. Mày cần nghỉ ngơi.

-Không được! Tao vẫn phải tới đó. – Nó hất tay Vi ra khỏi người mình.

-An...mày đừng có bướng nữa được không? – Vi nhìn nó đầy thông cảm và bất lực.

-Tao phải đến! Nếu mày muốn tao gạt bỏ thù hận thì làm ơn...hãy cho tao đấu xong trận đấu này, xem như tao trút hết những gì không đáng có trong lòng ra, được chứ? Cứ chịu đựng mãi...tao sẽ chết mất!

-Mày...tao không muốn mày đem bọn đấy ra làm bao cát trút giận. Mày sẽ giết người đấy! Tốt nhất là nên về đi. – Vi nhìn nó bằng ánh mắt lo ngại.

-Tao biết kiểm soát chính mình. Không chết người đâu. – Nó vẫn cứng đầu.

-Có thật là không sao?

-Phải. – Nó gật đầu.

-Thế thì lau hết nước mắt đi. Tèm lem cả ra kia. – Vi thấy nó chiếc khăn tay đỏ.

-Cảm ơn. – Nó nhận lấy.

-Vẫn còn gần hai tiếng nữa mới bắt đầu. Đứng đây và nghỉ ngơi chút đi. Tâm trạng mày đang không tốt, im lặng và vắng vẻ thế này sẽ giúp tâm trạng khá hơn.

-Cũng được...tao muốn từ bỏ nó quá! – Nó cắn răng, vươn người hít thở sâu bầu không khí.

-Bỏ? Điều gì? – Vi tỏ ra không hiểu với lời nói không rõ ràng của nó.

-Máu... - Nó khề khàng đáp một tiếng.

-Vậy thì đừng trả thù nữa. Nó sẽ giúp mày bớt được chút máu phải đổ đấy. Tao không muốn nhìn mày đau khổ...

-Trả thù? Hai kẻ đó...dù tao có bỏ qua cũng chỉ có thể tha thứ ột người thôi...kẻ còn lại phải chịu chết! Có thể tao sẽ tha thứ cho Đăng vì chắc tao không có đủ dũng cảm để ra tay nhưng...đối với Nguyệt Thy thì khác. Cô ta sẽ phải trả giá cho những gì mình làm. Khiến tao tổn thương tao chưa tính, có thể tao sẽ cho qua được nhưng tát mày hai bạt tay tao sẽ xử. Trước giờ tao im lặng sau hai vụ đó chỉ là để tìm cơ hội xử lí luôn thể, kéo dài...rắc rối. Đánh bạn tao thì chết...vẫn còn quá nhẹ! – Nó nghiêng răng.

-Ok! Mày chịu tha thứ như thế là đã ổn lắm rồi, còn con Nguyệt Thy ấy...muốn làm gì thì làm. Tao không ngăn cũng không cản. Con nhỏ đó đáng bị như thế. – Vi nhún vai.

-Ừ... - Nó gật đầu, môi hơi nhếch lên.

Nó với Vi, cả hai cứ đứng im lặng không nói gì nữa mà ngược nhìn trời đêm. Quả thật, không có ánh đèn xoa hoa, kiêu diễm thì nhìn bầu trời mới có thể thấy được sự rực rỡ của những ngôi sao. Bình yên quá!

Nhưng có bình yên thế nào thì...máu cũng sắp phải đổ!

11g30, nó đã được Vi đưa đến nơi cần đến – địa điểm tổ chức tranh tài “Chiếc ghế vàng”. Nó bước xuống xe tháo mũ bảo hiểm ra, đã vậy còn hất tóc một chút để tóc vào nếp lại như cũ khiến mấy tên suýt xịt cả máu mũi, và đương nhiên, đối với hắn, cảnh tượng này là vô cùng chướng mắt!

-Sao bây giờ em mới đến? – Hắn kéo tay nó lại hỏi.

-Đi hóng gió với Vi chút thôi...đừng lo! – Nó lạnh nhạt. Nói cách khác là vẫn chưa thể nào tìm ra cách để đối diện với hắn. Nói là tha thứ, chẳng lẽ lại dễ dàng như vậy? Muốn tha thứ, nó cần phải có thêm thời gian chứ không phải một mối hận mà chỉ cần vài câu nói, vào phút ngắn ngủi, vài giọt nước mắt là có thể rửa trôi được.

-Em sao thế? Thái độ của em khác hoàn toàn lúc này! – Hắn chau mày nhìn nó.

-Anh không cần quan tâm đâu. Ở đó mà lo cho tốt phần đầu của mình đi. Tôi nói trước...cho dù anh có hạ hết được bọn ngoài kia và đối mặt với Venus thì khả năng thắng của anh vẫn nằm dưới 20%. – Vi từ sau bước tới, kéo tay nó ra khỏi tay hắn rồi nhìn bằng ánh mắt tức giận.

-... - Hắn ngây ngô nhìn hai cô gái trước mặt. Thật sự là hắn không hiểu rằng mình đã làm gì khiến Vi phải nhìn mình bằng ánh mắt giết người như thế. Phải...nếu ánh mắt mà có thể giết người thì hắn đã chết dưới tay Vi từ lâu rồi. Nhỏ không hề hận, cũng không hề oán trách Đăng. Chỉ đơn giản là nhỏ biết cách chấp nhận rằng tình yêu của nó là dành cho hắn. Có điều, ánh mắt đó như lời cảnh cáo hắn đối với những gì hắn đã làm nó phải tổn thương. Bản thân Vi đã từng thể rằng, chỉ cần hắn khiến nó phải rơi một giọt nước mắt nữa thôi, nhỏ sẽ sẵn sàng cầm dao đi đâm chết hắn dù có phải đối mặt với cả Khánh.

Vi không nói gì nữa, quay ngoắc đầu rồi kéo thẳng nó về phía bang mình đang đứng đông nghẹt kia. Nhỏ đang kìm nén cơn tức giận của mình và cơn tức giận ấy sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào nếu có người chạm ngòi. Nguyên do cũng chỉ vì cái con người không đáng để nó phải tôn trọng ấy – Hoàng Trí Đăng.

-Đi đâu mà lâu vậy? – Trang khoát vai hai cô em gái.

-Hehe...tại ngọt ngào quá nên con Vi dẫn em đi hóng gió xúu đó mà. Phải để tinh thần thoải mái thì mới không ra tay “hạ sát” người ta chứ. Em mà nóng thì chẳng khác nào để Diêm Vương làm việc mệt nghỉ à? – Nó cười lém lỉnh.

-Tôi biết chị lăm mà...cẩn thận kẻo không quá tay giết chết người ta đấy nhóc con! – Trang dí mạnh tay vào trán nó.

-A...đau em! – Nó nhăn mặt, chun mũi nhìn cực đáng yêu.

-Thảo Anh đâu? – Vi nhòm ngó xung quanh.

-À...nó đang đứng bàn một số chuyện với Zun đấy. Nói chung lại là đang cố nắm bắt tình hình bang gần đây. – Trang chỉ về hướng có một cô gái và một chàng trai đang đứng nói chuyện.

-Oh...nhắc cũng phải. Gần 2 tháng nay chúng ta bỏ bang cho thằng Zun nhiều quá! Cũng tại nhiều việc nên quên hẳn đi, cứ chủ quan là có thằng nhóc lo rồi. – Vi gật gù.

-Haizz...riết rồi tao thấy thằng nhóc giống bang chủ hơn cả tao. Có trách nhiệm với mọi người hơn tao nhiều. – Nó lắc đầu chán nản.

-Vậy thì tranh thủ thường xuyên ghé bar hơn đi. Dù sao thì khi ngồi lên “Chiếc ghế vàng” mày cũng phải ghé thường xuyên để bảo đảm tình hình đang diễn ra giữa các bang phái chứ? – Vi cười.

-Chắc phải thế quá! Kẻo không sau này họ lại chẳng nhận ra tao là chị hai bọn nó mất. – Nó thở dài.

-Chính xác! – Vi giơ ngón cái ra trước mặt nó.

-Mà đợi dài cả cổ vẫn chưa bắt đầu nữa là sao? Em đang rất cần được nghỉ ngơi, thế mà lại vất kiệt sức lao động của người ta vào những chuyện không đâu ở đây. – Vi cau có.

-Sắp rồi đấy. Ropez với Thiên đang chuẩn bị đi tới giữa kìa. – Trang hất mặt về phía Thiên và Ropez.

Theo hướng tay Trang, quả thật là hai người đó đang chuẩn bị công bố cho cuộc chiến mở màn. Ropez mang gương mặt tảng băng của mình, bước từng bước chậm rãi trên nền đất ẩm ướt. Nơi đây rất thích hợp để máu rửa trôi hết những bụi bẩn.

-Mọi người sẵn sàng hết chưa? Tôi không muốn khi cuộc đấu bắt đầu mà vẫn còn người chưa sẵn sàng. – Ropez nhí nhảnh môi.

-... - Tiếng im lặng như trả lời thay cho tất cả.

-OK...xem như mọi người đều đã sẵn sàng. Vậy thì mọi bang chủ các bang ra đây đứng. Những kẻ không phận sự thì tránh-sang-một-bên! – Ropez vừa nói giọng uy quyền, đôi mắt quét qua từng người khiến họ ớn lạnh.

Tất cả những người tham dự cuộc đấu đứng đó đối diện với nhau, mặt ai cũng lạnh tanh hoặc cứng nhả, xem thường đối thủ. Trên tay bọn họ cầm vũ khí không chút e sợ, cứ như là cầm đồ chơi thường ngày vậy, bá khí thật khiến cho những con người tầm thường khác không khỏi xách dép mà chạy.

Nó cũng thế. Dù chuộng đánh tay không nhưng với những kẻ thích xưng bá giang hồ cầm đầy rẫy vũ khí thể khi thì tay không chắc chết. Nó cho dù giỏi thế nào cũng không phải là thánh để có thể đỡ được mà không có phụ kiện kèm theo.

Trang vẫn dùng châm như mọi khi. Chỉ có điều những kẻ ngu dân ngoài đó nhìn vào cứ tưởng cô chấp tay không nên khoái chí vì sẽ loại được một người đầu tiên. Thảo anh thì hai tay hai khẩu súng ngắn được đặc chế riêng biệt dành ỳnh. Viên đạn của nó có thể xuyên qua cả năm người và trên viên đạn có tẩm thuốc tê. Chỉ cần viên đạn xoẹt qua thì đảm bảo, thuốc tê sẽ theo miệng vết thương ngấm vào cơ thể khiến tên đó không của động được và tự động thua cuộc.

Vi thì hôm nay đổi chút sở thích. Nhỏ hai tay cầm hai thanh kiếm Nhật dài nhọn sắc bén, tay cầm của thanh kiếm được mạ vàng và chạm trổ tinh xảo, được đính trên đó là ba viên ruby màu đỏ tươi như máu. Đây là món quà sinh nhật năm 14 tuổi mà papa nó đã tặng cho nhỏ. Nó cũng thế, gốc Nhật nên hôm nay cũng thử xài kiếm Nhật. Dù có học qua nhưng nó cũng chưa từng thử áp dụng việc cầm kiếm Nhật giết người bao giờ cả.

Ropez nhìn mọi người bằng con mắt hài lòng, cất tiếng:

-Vậy là xong...cuộc đấu chính thức được nhấn nút...START!

Những tên ham hố cứ nhắm mắt nhắm mũi lao lên như những con thiêu thân. Đối với họ, chỉ cần giết được một kẻ trước mặt thì coi như càng gần với chiến thắng, nhưng đối với những kẻ thông minh, lánh mặt để những thằng ngu dần chém giết lẫn nhau rồi sau cùng lại bước ra nhận giải vì vẫn còn đứng vững. Những kẻ như thế mới mong có chút cơ hội để ngồi lên “Chiếc ghế vàng”.

Một tên cầm thanh ...mã tấu dài và to lao đến trước mặt Vi vô cùng hùng hổ. Hắn ta cứ ngỡ một đứa con gái thì chẳng biết làm gì ngoài giặt giũ, nấu cơm (Nhằm to! Kêu chị ấy đánh nhau còn được, kêu chị ấy nấu ăn giặt đồ thì chẳng khác gì đại họa! >.<) nên=” một=” phát=” là=” xong.=” ai=” ngờ=” khi=” giờ=” thanh=” mã=” tấu=” lên=” và=” chuẩn=” bị=” giáng=” xuống=” người=” nhỏ=” thì=” bị=” chặn=” lại.=” vi=” một=” tay=” cầm=” kiếm=” chống=” xuống=” đất,=” tay=” còn=” lại=” cầm=” một=” thanh=” kiếm=” khác=” đưa=” lên=” đầu=” đỡ=” đòn.=” lực=” cả=” hai=” tay=” của=” hắn=” ta=” chỉ=” cần=” một=” cánh=” tay,=” nhỏ=” đã=” chặn=” được=” chẳng=” một=” chút=” khó=”>

- Phải cố gắng nhiều đấy! – Nhỏ cười mỉa, từ tốn nói.

Ngay sau đó, Vi hất tay tên đó ra và...

“Xoẹt”

Lưỡi kiếm của Vi đã đi ngang đôi chân tên ngu ngốc ấy một cách ngọt xót không chút khó khăn. Tên đó ôm chân nằm lăn ra đất, máu bắt đầu chảy, chảy như sông dưới chân nhỏ và lưỡi kiếm máu vẫn chưa khô. Xoay người, lại thêm một tên khác được nhỏ ột đường sâu ngay chân và ngã xuống rên la đau đớn.

Dường như, trong đôi mắt ấy không hề ánh lên chút sợ hãi nào, cũng chẳng nhìn ra được nỗi đau đớn của những con người trước mặt, cũng không còn long lanh như sự vốn có của nó. Trong đôi mắt ấy, chỉ còn lại mùi vị của máu, sự lạnh lùng đến ghê rợn và tàn nhẫn đến khó tin. Dù biết như thế là có tội nhưng...mãi mãi chẳng thể làm khác!

Trang đứng nhìn những kẻ đang bao vây xung quanh mình bằng ánh mắt không thể nào bình thản hơn được nữa. Chỉ cần một cái vung tay nhẹ nhàng, những tên ngu dốt ấy lập tức ngã xuống mà chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

- Một liều thuốc mê thôi mà? Sao yếu thế? – Trang nhăn mặt. Đối với cô, liều lượng này còn là quá nhẹ. Suốt ngày ở trong một căn phòng chứa đầy hoá chất, Trang đã nhanh chóng bị miễn nhiễm với những thứ vô dụng này. Có thể nói, muốn đánh thuốc mê thì đánh chứ đừng bao giờ dùng thứ ấy với cô vì Trang chưa kịp ngủ thì kẻ đánh thuốc mê ấy đã bất tỉnh nhân sự từ lâu.

Thảo Anh giương khẩu súng ngắn lên mà nhắm. Một phát súng vang lên là có cả chục người ngã xuống mà chẳng thể động đậy. Khá hài lòng trước những gì trước mặt, quả là không uống công Thảo Anh ngồi hai ngày liền trong phòng để thiết kế khẩu súng ấy, kèm theo đó là loại đạn được tẩm thuốc tê JZ-094 mới nhất của Trang. Có thể nói, thứ vũ khí này ngoài cô nàng ra thì không còn ai khác sở hữu

“Pằng”

Một viên đạn phát ra từ sau lưng khiến Thảo Anh hơi hoảng hồn nên phản ứng hơi chậm. Nghiêng người nhưng không kịp, viên đạn ấy xé toạt không khí găm vào cánh tay phải của Thảo Anh.

- Ư... - Thảo Anh hơi nhăn mặt, tay còn lại bịt miệng vết thương, ánh mắt lạnh tanh như muốn giết chết kẻ đã làm việc này.

- Áaaa... - Tên cầm súng đứng sau lưng Thảo Anh ngã xuống cùng lúc với mùi máu t...anh đang bốc lên. Sau lưng hắn là mảng áo ướt đẫm máu tươi đỏ thẫm.

- Ổn không? - Nó cầm thanh kiếm nhuộm đầy máu nhìn vết thương của Thảo Anh mà hỏi.

- Được. Đạn trúng tay phải...một lũ ngu ngốc! - Thảo Anh cười, vẻ mặt như chẳng có chút đau đớn nào cả.

- Chảy máu...nhiều quá! Cần thận đừng để mất máu. - Nó nhú mày nhìn vết thương.

- Không sao. Chỉ là một phát đạn, cũng chẳng chết được. Chỉ có điều, chỉ còn lại tay trái cũng tốt hơn. - Thảo Anh cười rồi đẩy nó ra, ý bảo nó cứ đi làm việc của mình, cô nàng dư sức tiếp tục cuộc chơi tối nay.

Nó nhìn Thảo Anh chăm chú một lúc nữa thì mới chịu chú ý đến những thứ xung quanh khi có tên định đánh lên mình. Một cú đá xoáy cực đẹp mắt được nó thực hiện ngoạn mục cùng với một nhát chém không thương tiết vào chân hắn ta. Đánh lên sao? Chọn nhầm đối tượng rồi!

Thảo Anh vẫn sung sức, dù bị đạn bắn vào tay phải nhưng chỉ với một mình tay trái, cô nàng vẫn có thể hạ gục từng tên ngu ngốc. Cũng phải thôi, cái danh Đông ma nữ đâu chỉ để chưng tử kính? Một phát đạn đã là gì chứ? Có thể đối thủ không ai biết nhưng một khi đã là người của tổ chức sát thủ D.E.A.T.H, không ai là không biết đến tài thiện xạ của Vanessa - Đông ma nữ, chỉ cần cầm súng một tay cũng có thể bách phát bách trúng. Chưa kể đến việc cô nàng cầm súng bằng tay trái bắn còn chuẩn xác và nguy hiểm hơn tay phải rất nhiều lần. Không phải do thuận tay trái mà là do tập luyện với tay trái từ lâu.

Gần đó, có một ánh mắt đầy lo lắng lẫn yêu thương cứ liên tục dõi theo cô nàng. Thiên đứng ngoài vòng của cuộc chiến nhưng không ngừng dõi theo hai hình bóng nhỏ nhắn - người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời anh và báu vật của cả dòng họ Kiwasato. Lúc Thảo Anh vừa bị bắn, trong mắt anh mọi thứ như chết lặng đi. Anh cố gắng để có thể chạy tới bên cô nàng ngay lập tức nhưng Ropez đã ngăn lại. Lúc đó, Thiên đã tính gạt luôn cả bàn tay của chị để có thể chạy tới nhưng mà...ánh mắt ấy khiến anh phải ngừng lại.

Ánh mắt giận dữ lẫn kiên quyết của Ropez khiến anh không thể làm khác. Đây là nhiệm vụ của D.E.A.T.H, anh biết chứ. Mà hễ là nhiệm vụ của D.E.A.T.H thì trong bất cứ hoàn cảnh nào, mệnh lệnh là không thể cãi. Ở cái tổ chức ấy, anh mãi mãi không thể nào đôi co với thầy, với Tứ ma nữ và người cuối cùng là Bướm Đêm!

Trước giờ, Thiên là người không biết đến thất bại và số người đánh thắng được anh chỉ nằm trên đầu ngón tay: thầy, Tứ ma nữ và cuối cùng là Ropez. Có thể nói, danh phận và khả năng, trí thông minh cùng sắc đẹp của Ropez chỉ xếp sau Tứ ma nữ nhưng lại hơn hàng vạn con người.

Lúc đó, Thiên biết, ánh mắt ấy chính là thay lời ra lệnh cho anh đứng im. Nhiệm vụ lúc này của Tứ ma nữ, anh không được quyền xen vào bởi...Bác ma nữ đã ra lệnh cách đây một năm rằng: “Chưa tìm người thay thế hai hậu vệ còn lại, Tứ hộ vệ không bao giờ được hành động”.

Căn rằng, anh chỉ còn cách làm theo hoặc Thảo Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh làm trái lời Bác ma nữ. Bất kì ai không tuân theo nó, chưa cần để nó ra tay, ba người còn lại đã khiến kẻ đó không còn một cơ hội để thay đổi những gì mình đã làm. Nó - trong lòng những người còn lại chiếm giữ một vị trí quan trọng hơn tất cả. Kể cả nếu nó có phản đối việc của Thảo Anh và Thiên thì tất nhiên, cho đến suốt cuộc đời dù yêu đến thế nào, Thảo Anh cũng không dám tiến tới. Nó đối với Thảo Anh nhiều lúc còn quan trọng hơn cả Thiên.

Nó thắng tay chém từng tên không biết lượng sức mình, cứ thích lao vào một cách ngu ngốc. Tâm trạng nó trước đó quả thật là đang rất nặng nề. Đúng như những gì Vi đã nói, nó càng đánh càng mạnh tay, con quỷ thật sự trong nó đang trỗi dậy một cách mạnh mẽ. Không biết vì sao nhưng máu khiến nó cảm thấy như bớt phần nào đó. Như kiểu máu sẽ gột rửa hết những điều gì sạch sẽ nhất vướn lại t...rên đôi cánh đen huyền của ác quỷ, sẽ khiến những thứ đẹp đẽ đó không còn chạm được tới ác quỷ.

Mặc dù đã rất kiềm chế nhưng nó vẫn không thể nào khống chế nổi cơn khát máu của bản thân. Những uất hận đối với hắn mà nó phải kiềm nén, hiện tại đang được nó lôi ra để hành hình những tên xấu số phải đối mặt với nó. Những đường kiếm sắc bén không theo bất cứ quy luật nào làm đối phương không biết đường tránh. Nó bây giờ cứ như một con thú hoang không ai có thể ngăn cản.

Trang nhìn thấy nó trong tình trạng này thì bắt đầu cảm thấy lo lắng. Ánh mắt đang ngày càng tối dần của nó cho thấy sự kiềm nén sắp đi quá giới hạn cho phép của bản thân. Chính lúc chạm tới giới hạn, tất cả những gì bị kiềm hãm sẽ bùng ra. Đến lúc đó thì không ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo!

- Vanessa, Ellie! Con Venus! – Trang gọi to. (Vì tụi nó không gọi tên kia được, sợ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường nên bây giờ, tạm thời Cat sẽ gọi bằng tên tiếng Anh! *-*)

- Hở? – Vanessa giật mình quay sang nhìn nó. Cảnh tượng nó chém mất đôi chân của tên đang nằm dưới đất đập vào mắt cô nàng.

- Venus...đang mất dần kiểm soát! – Ellie hốt hoảng.

- Không phải chứ? – Vanessa giật mình hoảng sợ.

Ngay sau lời khẳng định của Ellie, cả nhỏ, Trang và Thảo Anh đều chạy về phía nó nhanh nhất có thể. Bất kì ai ngăn đường đi của họ lúc này không phải chỉ là bị thương mà là chết!

Nó một khi đã mất kiểm soát thì khó có ai có thể kéo nó về lại như lúc đầu. Kể cả cho dù là người thân mà đi ngăn cản nó lúc này cũng có thể bị nó xuống tay.

- Dừng mà! – Ellie chạy tới nhanh nhất, bỏ hai thanh kiếm xuống rồi ôm chặt nó từ đằng sau.

- Bỏ ra! – Nó gằn từng tiếng.

- Dừng...dừng lại đi! Bình tĩnh... - Ellie cố gắng trấn an nó.

- Tao đã bảo bỏ ra! Điếc à? – Nó quát lớn.

Jersey và Vanessa chạy tới, cô gắng hạ gục những tên xung quanh để Ellie có thể tìm cách nhốt lại con quỷ sắp tỉnh dậy trong nó. Trong lòng cả ba không khỏi dấy lên một cảm xúc kì lạ.

- Làm ơn...xin đừng...bình tĩnh...

- Mày buông tao ra! – Nó vùng vẫy mà quên rằng, trên tay mình đang cầm thanh kiếm.

Không may, thanh kiếm hướng tới trước người Ellie.

“Pặc”

Từng giọt máu đỏ rớt xuống nền đất ẩm thấp đầy mùi tanh. Ánh mắt Ellie lúc này có cái gì đó rất khó diễn tả, vừa đau xót, vừa kìm nén.

Lưỡi kiếm của nó hiện giờ đang nằm trong tay nhỏ. Lúc thanh kiếm tới trước mặt, nhỏ không ngần ngại lấy bàn tay cầm lưỡi kiếm lại để bảo vệ bản thân và bây giờ...từ tay nhỏ, máu chảy ra rất nhiều!

- Mày... - Nó sững sờ trước hành động của Ellie.

- Bình tĩnh được chưa? Dừng như thế nữa... - Ellie buông thanh kiếm ra, không quan tâm đến vết thương mà nhìn nó đầy lo lắng.

- Ellie...tay mày...chảy máu rồi... - Nó bàng hoàng chỉ vào bản tay nhỏ.

- Hử...vết thương nhỏ thôi...mày tỉnh là tao mừng rồi! Dừng như thế nữa. – Ellie khẽ liếc qua tay mình một cái rồi lại khuyên nó.

- Nhưng mà... - Nó đang tính nói gì đó nhưng Ellie lại cắt ngang:

- Dừng mất kiểm soát một cách ngu ngốc thế. Nếu như vậy thì đó không còn là Kiwasato Venus mà tao biết.

- ...Xin lỗi... - Nó mím môi.

- Dừng xin lỗi tao. Hãy đấu theo đúng cách của mày ấy. – Ellie đưa thanh kiếm tới trước mặt nó.

- Vậy còn mày? Tay bị thương rồi thì biết làm sao? – Nó ái ngại.

- Tay phải bị thương thì còn tay trái. Lo gì? Vanessa vẫn có thể bắn súng bằng tay không thuận thì với tao, dùng kiếm bằng tay trái cũng chẳng khó. Mà đang lo thừa đó. – Ellie trấn an nó, khiến nó tin bằng cách tay trái cầm kiếm chém ngay chân của thằng đứng sau đang định đánh lén nhỏ.

- Cầm giùm tao thanh kiếm này luôn nhá. Tay phải thương rồi, không cầm được. – Ellie lấy thanh kiếm còn lại của mình đưa nó rồi nhanh chóng lẫn đi vào đám người xung quanh đó. Nhỏ không thể đứng trước mặt nó thêm được nữa, bởi nhỏ hiểu, càng thấy vết thương trên tay Ellie, Venus sẽ day dứt và không thể tập trung được.

- Xin lỗi mày...Ellie... - Nó cắn môi rồi lại tiếp tục lao vào cuộc chiến.

Cứ như thế, cuộc chiến kéo dài gần ba giờ đồng hồ cho đến khi trên bãi đất đầy ắp những con người nằm rên la trong đau đớn. Ropez cho người vào đem những kẻ bị thương tới viện cấp cứu trước khi quá trễ. Có thể nói, bệnh viện tối nay sẽ gặp tình trạng quá tải đây!

Killing và Monster là hai bang còn lại duy nhất trong cuộc đấu này. Mặc dù không bị gì nặng nhưng cũng không thể tránh những... vết thương ngoài ý muốn.

- Jersey. Chị đưa Vanessa vào băng bó đi. – Nó nói.

- Nhưng cuộc đấu chưa kết thúc? – Jersey nhìn nó.

- Không...xong rồi! Và giờ là đến trận đấu của em với Ellie... - Nó lắc đầu. Phải, bây giờ chỉ cần nó và nhỏ đấu với hấn và Khánh. Ai thắng thì giữ “Chiếc ghế vàng”, đồng thời để xác định lại thực lực của hai người đó cho chức vị họ sắp tới của mình.

- Ổn không? Ellie đang bị thương... - Jersey lo lắng.

- Nam ma nữ...vốn không phải là hư danh! – Nó nói thăm vào tai Jersey.

- ... - Jersey không nói nữa, chỉ nhìn nó một lúc rồi khẽ gật đầu diu Vanessa vào trong băng bó.

Bên phía đối diện, Minh, hấn và Khánh đang nhìn tụi nó chăm chú. Minh đang chờ chỉ thị của nó. Minh vốn biết ngay từ đầu...đây là nhiệm vụ của D.E.A.T.H. Mà là nhiệm vụ của D.E.A.T.H thì bất khả kháng với mọi mệnh lệnh từ nó!

- David... nhiệm vụ của anh xong rồi. Lui đi... - Nó hất mặt về phía Minh.

- Cẩn thận! – Nhìn nó gật đầu, Minh quay sang nhìn hai thằng bạn, nói khích lệ. Thật sự, cho dù Vi có bị thương đi chăng nữa thì Minh không không chắc Khánh có thắng Vi được không bởi anh biết, bản thân anh cũng không vượt qua nổi cô em gái của mình.

- Đây...đi đâu vậy? – Khánh kéo Minh lại.

- Nhiệm vụ kết thúc...anh hết việc rồi. Vào chăm sóc Vanessa hộ em! – Vi phẩy tay ý đuổi Minh đi.

- Hừ...anh chưa kịp chạm tới con bé thì Killer (Thiên) đã lo xong hết rồi. – Minh cười nhẹ.

- Vậy thì vào trong lo cho Jersey. Nhờ cả vào anh. – Vi nói rồi quay mặt đi thẳng về phía chỗ nó.

- Khánh này...cẩn thận nhé! Đừng bao giờ nương tay chỉ vì nó là Bảo Vi. Mà nên phân biệt rõ một điều: Bảo Vi không hề tồn tại ở đây, con người trước mặt mày lúc này là Ellie của Tứ ma nữ! Không xuống tay đồng nghĩa với từ...CHẾT! – Minh nhếch môi rồi chạy vào trong lo cho cô “vợ” bé nhỏ của mình.

Hấn ở gần đó nghe thấy thì ngay lập tức cùng với Khánh quay đầu lại nhìn hai cô gái đáng vẻ mỏng manh đứng dưới trời đen ấy. Sự lạnh lẽo và khô khốc khiến những kẻ dù máu lạnh như cả hai tên cũng phải rung mình lấy một cái.

Khánh bật hột nhìn thấy vết thương trên tay Ellie. Sâu và nó đang chảy khá nhiều máu! Ban nãy lo hạ từng tên một, cũng vì vị trí cả hai cách khá xa nhau nên Khánh không thể nào quan sát mãi Ellie được nên đến lúc này mới phát hiện ra vết thương của nhỏ.

Khánh vội vàng lao tới chụp lấy bàn tay nhỏ nhả đầy máu tươi kia, lo lắng hỏi:

- Em bị sao vậy? Sao lại để bị... - Khánh đang hỏi han thì Ellie ngay lập tức giật phắt tay lại, gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.

- Không cần lo. Đầu đi! - Nhỏ chẳng thèm để ý phản ứng trên gương mặt Khánh, ngoảnh mặt bước đi.

Nhưng ngay sau đó, Khánh đã chụp cánh tay nhỏ lại. Thật sự thái độ này của Ellie khiến tên này chẳng thể nào hiểu nổi. Dù trước mặt là người con gái mình yêu nhưng cái cảm nhận hoàn toàn khác xa!

- Em sao vậy? - Khánh hỏi.

- Không sao cả. David (Minh) chưa nhắc anh à? Tôi lúc này...là Ellie chứ không-phải-là-Bảo-Vi! - Nhỏ cười khẩy rồi nói nhỏ vào tai Khánh, xong thì hất tay tên này ra rồi bước thẳng, tuyệt nhiên không thèm quan tâm tới sự sững sờ của Khánh.

Bước đi được vài bước, Ellie lúc này mới thật sự cảm nhận được sự đau rất ở bàn tay mình. Đưa nó lên nhìn chăm chú một lúc, nhỏ lại lắc đầu rồi bỏ mặc vết thương. Dù gì cũng chỉ là một vết thương nhỏ ngay tay. Bao nhiêu năm dần thân làm sát thủ, cái chết luôn rình rập lại chẳng làm gì được Ellie thì một chút thế này có là gì?

Nhỏ bước lại gần nó, khẽ ra hiệu là đã có thể bắt đầu trận c...hiến.

- Kun đấu với Ellie nhé! Tôi tiếp Trent. - Nó gật đầu nhìn Ellie rồi hất mặt về phía bọn hắn.

- Nhưng Ellie...cô ấy bị thương! - Kun (Khánh) lên tiếng đầy phẫn nộ.

- Đờ này. - Ellie cầm cây kiếm Nhật của mình thấy tới chỗ Kun làm tên đó hơi bất ngờ, cũng may là phản ứng nhanh nên chụp kịp.

- Em...tính làm gì? Em đang bị thương đấy. Đừng tiếp tục nữa. - Kun cố gắng khuyên can nhỏ.

- Không cần anh lo. Ra đòn trước đi! Bằng không, anh không sống sót ra khỏi đây được đâu! - Vi lấy thanh kiếm từ tay nó rồi chìa thẳng vào mặt Kun bằng tay trái.

- Em... - Kun sững sờ.

- Ra tay đi! - Ellie hét lên như ra lệnh.

Không còn cách nào khác, trước tiếng hét của nhỏ, Kun đành phải cầm thanh kiếm lao vào đấu chọi với chính người mình yêu thương. Đáng tiếc, vì tâm lý cứ ngỡ nhỏ bị thương nên Kun cũng chỉ ra tay nhẹ nhàng, ai ngờ khi thanh kiếm trên tay Kun đang lao về phía cánh tay của Ellie, nhỏ đã nhanh chóng lách người tránh được. Không một chút do dự hay kiêng nể, Ellie nhanh chóng đâm thanh kiếm về phía lưỡi liềm của Kun, khéo léo hất thanh kiếm ra khỏi tay tên này một cách quá đơn giản khiến Kun hơi bất ngờ.

Cách Ellie cầm thanh kiếm và sử dụng nó bằng tay trái một cách thành thạo làm Kun không thể ngờ được. Trước giờ, cậu cứ ngỡ rằng nhỏ chỉ thuận tay phải nên chắc chắn, việc cầm kiếm tay trái sẽ vô cùng khó khăn. Không ngờ kĩ thuật của Ellie lại đến mức có thể sử dụng kiếm bằng cả hai cánh tay. Điều này hoàn toàn khó khăn và gần như không thể vì tập luyện với tay không thuận đòi hỏi sự kiên nhẫn và chăm chỉ luyện tập nhiều.

Ellie không hề do dự chìa thẳng đầu kiếm đến trước mặt Kun. Nhỏ biết cậu cố tình nhường vì cánh tay đang chảy máu kia nhưng những điều đó hoàn toàn vô nghĩa, hoàn toàn không cần thiết!

- Đừng tỏ vẻ thương hại người khác. Tôi không cần thứ ấy! - Ellie rắn giọng nói.

- Nhưng em đang bị thương. Hoạt động nhiều có thể khiến nó chảy máu nhiều hơn đấy. - Kun chán nản, tìm cách khuyên nhỏ.

- Hừ...để tôi nói cho anh biết một điều. Luật của Tứ ma nữ...một khi đang làm nhiệm vụ thì phải hoàn thành cho dù có hi sinh cả mạng sống của mình. Vậy thì vết thương này có đáng là bao? - Ellie bỏ thanh kiếm xuống, bước lại nói nhỏ với Kun.

- Nhiệm vụ? - Kun nhắc lại, ánh mắt có gì đó khá phức tạp.

- Phải...là xác định lại thực lực của hai kẻ mà Bắc ma nữ đề cử cho chức vụ hộ vệ. Và một trong hai người được đề cử...là anh! – Ellie nói, giọng vô cùng nhỏ chỉ để hai người nghe. Ánh mắt như đang khiêu khích người đối diện.

- Anh? – Kun nhắc lại.

- Phải...vì vậy đừng làm tôi thất vọng. Tôi rất mong anh có thể vượt qua bài thử thách này. Chức vụ đó...không phải mấy ai cũng có thể bước đến. Con đường anh đang đi là dễ dàng nhất rồi.

- Nhưng... - Kun vẫn lo, cặp mắt nhìn về phía bàn tay trái của nhỏ.

- Tôi đã bảo không cần lo. Anh càng dây dưa chỉ càng khiến tôi tốn thêm thời gian và mất nhiều máu hơn mà thôi. Chiến đấu bằng tất cả những gì anh được học và chứng minh cho tôi thấy rằng, anh hoàn toàn phù hợp cho chức vụ đó! Hay anh không đủ khả năng? – Ellie nhìn chăm chăm.

- ...Được! Bắt đầu đi! – Kun nhìn nhỏ một hồi rồi gật đầu. Thay vì thuyết phục không được thì hãy nhanh chóng kết thúc nó!

- Ok...đây là cơ hội cuối cùng của anh. – Nhỏ nhếch môi cười. Chiêu khích tướng luôn là biện pháp hữu hiệu trong trường hợp thế này.

Cả hai cầm kiếm nhìn rồi lao vào nhau. Cuộc đấu đó, có lẽ là cuộc đấu khó khăn nhất trong cuộc đời cả hai.

Nhìn bên phía Ellie đã bắt đầu vào trận đấu thật sự, nó mới cảm thấy yên tâm. Chỉ sợ Ellie không đủ lạnh lùng để chữa mũi kiếm về phía Kun và điều đó cũng đồng nghĩa với việc Kun không thể trở thành Nam hộ vệ. Có lẽ nó đã quá xem thường nhỏ nhỉ? Học để có thể sẵn sàng ra tay tước đoạt mạng sống của cả người mình yêu thương nhất...người “thầy” đó đã dạy tụi nó điều ấy!

- Em và anh...có cần ...phải đối mặt nhau thế này không? – Hấn nhìn nó.

- Phải...anh muốn rút lui? – Nó điềm tĩnh đáp. Sự rối loạn trong lòng đang được dần xuống, cảm xúc lại một lần nữa bị chèn ép.

- Không. Chỉ có điều anh nghĩ em biết anh không nỡ xuống tay với em? – Hấn lắc đầu.

- Vậy sao? Vậy để em dạy cho anh biết rằng...bài học đầu tiên của một sát thủ là không động lòng khi giết chết người mình yêu thương. – Nó nói rồi bật người lên không trung, xoay một vòng rồi giáng chân mạnh vào bả vai hấn không chút kiên nhẫn.

- Vậy nếu bắt buộc...em vẫn sẽ xuống tay giết chết anh? – Hấn lạnh lẽo hất chân nó ra bằng một lực mạnh. Hấn biết nếu chỉ nương tay thì sớm hấn đã chết dưới tay nó rồi.

- Phải...người em không giết chết được chỉ có một! – Nó cười cười, không hề hấn gì khi bị hấn hất ra xa.

- Ai? – Hấn khẽ chau mày. Một người mà nó không thể trong khi hấn thì nó lại có thể?

- Lưu Tinh Cát! – Nó nhẹ nhàng buông ra một cái tên không mấy xa lạ đối với những kẻ làm kinh doanh, bàn tay vo tròn thành nắm đấm hướng về bụng hấn.

- Lưu Tinh Cát? Chủ tịch tập đoàn hàng hải D.E.A.T.H? – Hấn hơi bất ngờ trước cái tên nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo để chụp tay nó lại rồi khoá ra sau.

- Anh sơ hở! – Nó nhếch môi. Trong lúc hấn còn đang chú tâm chờ câu trả lời từ nó thì cánh tay rời rã của nó thực vào bụng hấn một cú đau điếng. Quả là lực tay không hề tầm thường. Những kẻ khác thì có lẽ đã nhanh chóng gục xuống đất vì nội tạng bị tổn thương.

- Em... - Hấn thả tay nó ra rồi ôm bụng. Rất đau! Đó là lần đầu tiên kể từ khi bước vào thế giới đầy máu này hấn cảm nhận được điều đó.

- Sai lầm của anh chính là ở chỗ chỉ chú tâm vào câu trả lời của em. Kẻ thông minh, chắc chắn hấn ta sẽ vừa có thể phân tích câu nói của đối thủ, vừa có thể phân tích các hoạt động. Anh còn rất nhiều thiếu sót!

- Nó cười.

- Em...cố tình! – Hấn hơi nhăn mặt nhìn nó.

- Biết thì muộn rồi. Kẻ trong ngành này mới nhìn qua đã có thể hiểu ngay được điều đó. Tuy nhiên, với những gì bản thân anh đã có, tổ chức chỉ cần bỏ ra không quá hai tháng, kết quả thu được đáng để đánh cược. – Nó nhún vai.

- Tổ chức? – Hấn nghe đến đây thì hết nhăn mặt, ánh mắt nhìn nó khó đoán.

- Đến lúc anh sẽ biết. Giờ thì tiếp tục thôi. – Nó lắc đầu tỏ vẻ bí hiểm rồi xoay người tung một cước ngang đầu hấn.

- Em quá lạnh nhạt! Kể cả ai em cũng không tha. – Hấn bật người lộn vòng ra sau tránh cú đá của nó. Một cái thực vào bụng đã thế thì cú đá này hấn mà dính phải thì đảm bảo nằm ngay tại chỗ. Hấn biết lúc này đánh trúng hấn, nó đã nương tay. Thế thì với cú đá đầy lực như thế, thử hỏi sẽ ra làm sao? Chưa nói tới chuyện chân là ưu điểm, là điểm mạnh nhất của nó trên cơ thể.

- Xin lỗi. Bản chất thật của một sát thủ là không có trái tim. Cũng như bất cứ ai ngáng đường cũng có thể bị tiêu diệt. – Nó điềm nhiên đáp. Chân tiếp tục tạo thành một cú đá vào mặt hấn.

- Em không thương người hơn chút được à? – Hấn tránh người sang một bên. Nhanh nhẹn đứng dậy cặp cổ nó lại.

- Tất nhiên là không. Chính vì tổn thương nên con người mới không muốn ban phát tình thương cho bất cứ ai nữa. – Nó cười nhạt. Cánh tay rắn chắc của hấn vừa vòng tới trước cổ đã bị hai tay nó chụp lại và thực hiện một màn vật người vô cùng đẹp mắt.

- Hự... - Hấn khê nhăn mặt kêu lên khi bị nó tấn công.

- Chú tâm hơn vào trận đấu đi! – Nó lạnh lùng. Người khiến nó không thể ban phát tình thương cho người khác là hấn chứ ai? Nếu lần đó nó không thương người thì đâu quá dễ dàng rơi vào cái bẫy Nguyệt Thy đã giăng sẵn? Đâu phải chịu ăn một cái tát oan uổng? Cũng đâu phải chịu ầm ục trước những lời lẽ đầy cay nghiệt của hấn? Và hơn hết là cũng đâu phải vì hấn mà sẵn sàng lao ra trước đầu xe? Hừ...mọi thứ dẫn đến ngày hôm nay cũng tại hấn là nguyên do cho tất cả!

- Tổn thương? Ý em là em bị tổn thương? – Hấn lặp lại.

- Quá nhiều. – Nó cười khẩy. Những gì nó phải chịu, những thù hận đã biến con người nó thành thế này. Nhưng khi chuẩn bị lên một kế hoạch hoàn hảo nhất để trả thù, nó lại không nở làm thế. Căn bản vì nó biết dù có chìa súng hay cầm dao giơ lên trước mặt hấn, nó cũng không thể nào bóp cò hay đâm con dao ấy vào con người trước mặt. Đến lúc ấy nó mới phát hiện, tình yêu trong nó nhiều hơn là lòng hận thù ba năm nay.

- Là tại anh sao? – Hấn ôm ngực đứng dậy.

- ...Không rõ... - Nó hơi sững người, im lặng vài giây rồi bình thản đáp. Đã diễn thì phải diễn đến phút cuối cùng, diễn cho trót vai diễn của mình. Nó không muốn hấn biết tất cả ngay lúc này.

- Sao lại không biết? – Hấn tung một cú đấm ngay mặt nó nhưng sau đó, nó đã nhanh tay hơn mà chụp lấy nắm đấm đó, kéo giật người hấn phía mình, chuẩn bị một đòn lên gối vào bụng hấn.

Hấn theo quán tính, bị nó kéo thì chúi người tới và thấy đòn lên gối của nó. Nguy hiểm! Đòn lên gối ấy chắc chắn không phải nhẹ nên nếu lãnh trúng thì gục ngay. Hấn đành giơ chân đạp lên đùi nó một cái để đẩy lùi chân nó về phía sau rồi lấy bàn tay còn lại chụp gọn hai cổ tay đang nắm lấy nắm đấm của hấn.

Chân nó bị hấn đạp nên hạ xuống, khá đau. Hai tay cũng cảm thấy nhức nhối vì cái siết chặt tay của hấn. Quả thật là cổ tay nó quá nhỏ, chỉ cần một bàn tay là hấn có thể nắm chặt lại. Cố gắng giật hai tay ra không được, nó lại tiếp tục kéo hấn về phía mình một lần nữa nhưng lần này, nó thực hiện một cú móc chân khiến hấn mất đà ngã ngửa ra sau, vội vàng buông tay nó ra.

Nó đứng xoa xoa hai cổ tay nhìn hấn đang nằm dưới đất rồi lại tiếp tục dùng nắm đấm hướng về gương mặt của hấn.

Hắn nghiêng đầu né sang một bên làm bàn tay của nó đâm thẳng xuống đất, đau đến mức như gãy xương. Áp dụng chiêu thức của nó, hắn đang nằm cũng móc chân làm nó mất thăng bằng ngã ngược. Tuy nhiên nó lại nhanh nhẹn hơn hắn, chống hai bàn tay xuống đất rồi lộn ngược một vòng, tiếp đất an toàn.

Nó với hắn cứ như thế, không ai nhường ai. Cuộc đấu này dường như ngang tài ngang sức. Và cũng từ thời điểm đó, cuộc mèo vờn chuột vừa rồi đã kết thúc và thay vào đó là cuộc đối đầu thật sự!

Kun chống thanh kiếm xuống đất, nhìn Ellie thở dốc. Cậu thật sự sắp kiệt sức đến nơi nếu không muốn nói là người đang lả dần đi. Trên người Kun có hàng ngàn vết xước nhỏ rướm máu nhìn thấy mà xót. Đây hoàn toàn là do thanh kiếm của Ellie tạo nên.

Đối diện với Kun, Ellie đang vuốt nhẹ lưỡi kiếm để lau sạch những vết máu trên đó, tuy nhiên lại không thể hoàn toàn lau đi được những vết má...u đã khô lại đông cứng. Nhìn nhỏ vẫn bình thường, đầy sức lực mặt dù mặt mũi đã hơi tái xanh vì mất máu ở bàn tay phải. Máu từ vết thương của nhỏ đã đông lại nhưng vẫn còn rỉ ra chảy dọc theo từng kẽ tay.

Nhỏ đã xác định rõ được thực lực của kẻ trước mặt. Hiện tại, Kun không thể nào sánh được với Hoàng Kỳ - hộ vệ trước đây của nhỏ nhưng Ellie vẫn đủ tự tin mà khẳng định rằng chỉ cần qua khoá đào tạo hai tháng của D.E.A.T.H, trình độ của Kun sẽ hơn hẳn những người được tổ chức rèn luyện lâu năm và có kinh nghiệm.

Kun vốn dĩ đã có căn bản và kinh nghiệm thực chiến, chỉ cần đào tạo và rèn luyện sâu hơn, chắc chắn sẽ là một sát thủ mà D.E.A.T.H cần. Một sát thủ vô cùng tài giỏi.

- Cỏ vẻ anh mệt rồi. Kết thúc thôi. – Ellie nhếch môi.

Kun nhú mày nhìn Ellie, nhỏ nhanh chóng giáng thanh kiếm xuống ngay đầu cậu. Kun theo phản xạ cầm kiếm lên đỡ lại. Ngay lúc này, Ellie lại nhấc thanh kiếm của mình lên, xoay người đá và cổ tay cầm kiếm của cậu. Vì đau, Kun buông thanh kiếm xuống đất khiến nó vang lên thứ âm thanh va chạm cực kì chói tai. Ellie nhanh chân đá thanh kiếm dưới đất ra xa rồi kề kiếm mình sát cổ Kun. Chỉ cần một cái nhúc nhích nhẹ, cái đầu cậu chắc chắn không cánh mà bay!

- Em không định giết anh thật đấy chứ? – Kun nhìn Ellie bằng ánh mắt mệt mỏi.

- Tất nhiên không. Tôi không thể tự tiện kết liễu đối tượng được đề cử. – Ellie cười.

- Vậy thì bỏ thanh kiếm xuống đi. Anh chấp nhận thua. – Kun gạt lưỡi kiếm ra.

- Ok...vậy thì chúng ta xem như chấm dứt trận đấu tại đây. Anh nên chuẩn bị trước tinh thần thật vững đi. Bất cứ khi nào, tổ chức cũng có thể gửi thư thông báo thời gian bắt đầu cho khoá huấn luyện. – Ellie bỏ thanh kiếm xuống xuống.

- Huấn luyện gì? – Kun nhăn mặt.

- Khoá huấn luyện hai tháng để anh trở thành một sát thủ chuyên nghiệp. Không khó quá đâu! – Ellie nói nhỏ vào tai Kun rồi nhặt hai thanh kiếm lên bước về phía Ropez, bên cạnh đó là Thiên đang cùng Minh chăm sóc hai cô gái nhỏ. Phía sau những con người đó còn là những tên đàn em đang tròn mắt vì vừa được chứng kiến một cuộc đấu hay nhất trong đời.

Vào tới nơi, Ellie dựa đầu vào vai Ropez rồi nhắm mắt lại liền ngất xỉu ngay lập tức. Nhỏ đã quá mệt hôm nay rồi, lại kiệt sức vì mất máu. Cơ thể nhỏ bé không chịu đựng thêm được nữa, gồng mình chịu hết trận đấu đó, Ellie quá giỏi rồi.

Kun đứng đằng xa, nhìn thấy thân người nhỏ nhẵn ngã xuống nền đất lạnh tanh thì hoảng hốt chạy lại. Sự mệt mỏi trước đó đã biến mất vì nỗi lo lắng trong tim dâng lên quá cao. Kun chạy lại, đỡ Ellie trên tay, lý trí hoảng loạn cực độ. Gương mặt hồng hào thường ngày trước mặt cậu đang nhợt nhạt, đôi mắt long lanh trong vắt ấy đã nhắm lại, mệt mỏi tới mức không nhắc mi mắt lên nổi!

Nó thở hồng hộc đứng chống chân lên người hắn. Hắn thật sự bị nó đánh gục và nằm dưới đất không đứng lên nổi. Nó cũng không khá hơn, bị hắn dẫn tới mức muốn kiệt sức.

- Thế là thắng bại đã rõ. Phần thưởng thuộc về em! – Nó nhìn hắn nằm dưới chân mình.

- Ngay từ đầu...anh đã biết điều đó. – Hấn nằm dưới đất, mệt mỏi.

- Hừ... - Nó cười rồi bỏ chân ra khỏi người hấn, dùng tay kéo hấn đứng dậy....

- Em rất giỏi. Anh thua em tất cả mọi mặt. – Anh cười xòa.

- Không...đó là kết quả của những năm tháng mồ hôi và xương máu... nhưng không hề có nước mắt! – Nó lắc đầu. Quả thật, để có thể đạt tới những thứ ngày hôm nay, nó đã cùng những người bạn của mình vượt qua và chịu đựng rất nhiều thứ.

- Phải...là thù hận đã thúc đẩy ý chí... - Nó cười nhẹ, cúi đầu để hấn không thể nhìn thấy ánh mắt có phần tức giận, đau xót lẫn yếu đuối của mình.

- Thù hận? Em mang hận với ai à? – Hấn quay sang nhìn nó.

- Phải...là một người nhưng có lẽ...em đành chấp nhận bước qua thù hận vậy... - Nó mím môi, ngược mặt lên nhìn bầu trời đầy sao.

- Là ai? – Hấn lại hỏi.

- Anh không biết người ấy đâu. Là một người là dù có chết em vẫn không thể xuống tay. Dù hận rất nhiều những cũng không thể giết! – Nó nhếch môi bước nhanh lên phía trước. Phải, nói ra được câu tha thứ, lòng nó nhẹ hơn được một chút nhưng...không hoàn toàn là đã hết hận. Khi nào nó quay lại trường Kingdom, chắc chắn, Nguyệt Thy sẽ phải chịu cái giá mà ả ta phải gánh!

Nó bước tới cạnh Ropez cười một cái. Nhiệm vụ đã hoàn thành xuất sắc! Nó đã tìm thấy hai hộ vệ thích hợp để trình lên trước mặt thầy của mình mặc dù gương mặt Ropez lúc này có chút khó chịu. Nó biết chị đang nghĩ gì.

Là tức giận và lo lắng. Chị sợ nếu hấn và nó cứ tiếp tục tiếp xúc và giữ khoảng cách như hiện tại, sớm muộn nó cũng sẽ quay lại thích hấn (Ropez không biết nó hồi phục trí nhớ và nó đang quen hấn). Cô em gái mà chị xem như báu vật đã từng bị thằng em trai chị làm cho tổn thương sâu sắc. Chị sợ quá khứ một lần nữa lại lặp lại.

- Vậy là chúng ta đã có người chiến thắng. Bang chủ bang Killing sẽ là người nắm giữ phần thưởng “Chiếc ghế vàng”. – Thiên cầm tay nó giơ lên.

- Có ai phản đối không? – Ropez ngược lên nhìn toàn thể những tên đàn em đi theo dõi cuộc đấu.

Không một cánh tay nào giơ tên hay bất cứ không lời phản kháng nào. Điều đó đồng nghĩa với việc, họ hoàn toàn đồng ý với sự lên ngôi của nó.

- Tốt. Nếu mọi người đã không có ý kiến gì thì tôi mong sau này sẽ không có ai làm phản. Tôi không bắt buộc các bang nhóm phải tan rã và gia nhập vào Killing. Mọi người cứ hoạt động bình thường nhưng tôi mong rằng...mọi hoạt động đều thông qua ý kiến tôi. Nếu muốn đấu đá với nhau mà không có một câu thông báo, tôi đảm bảo những bang tham gia cuộc đấu đó sẽ bị Killing dọn dẹp sạch sẽ! Và hơn hết...đừng tỏ ra quá kính trọng tôi. Cứ xem tôi là người bình thường, đừng chào hỏi cũng đừng xem tôi là chủ nhân. Hơn hết...phản là CHẾT! Rõ không? – Nó nói rồi hỏi lại tất cả.

- RỒ! – Tất cả đồng thanh đáp. Đây là điều nó muốn nghe.

- Ok...tôi nay kết thúc tại đây. Giải tán! – Nó hét to.

Tất cả mọi người lật đặt kéo nhau ra về, nó mới thở dài đầy mệt mỏi. Quay sang, nó hỏi Ropez:

- Ba người kia đâu? Em cũng không thấy Minh và Khánh?

- Vào viện rồi. Thảo Anh cần phải lấy viên đạn ở tay ra, Vì thì do mất máu nên sau khi thắng Khánh đã ngất xỉu. Khánh, Trang và Minh chạy theo chăm sóc họ rồi. – Thiên đứng đó trả lời thay Ropez.

- Vậy sao anh không đi theo? Không lo cho Thảo Anh à? – Nó nhìn ông anh hai.

- Tại Thảo Anh kiên quyết bảo anh ở lại xem tình hình của em. Cô ấy không an tâm. – Thiên xoa đầu nó trả lời.

- Vậy sao? Vậy phiền anh chăm sóc họ những ngày sắp tới giúp em nhé! Em sắp phải đi rồi. Chắc cũng phải hơn nửa tháng. Xin nghỉ học ở trường hộ em luôn. – Nó vươn vai.
- Em đi đâu à? – Hấn quay sang nhìn nó bất ngờ.
- Phải...một chuyến đi xa. – Nó cười hiền.
- Em đi đâu? – Tới lượt Thiên hỏi.
- Tổ chức. Tới hạn rồi...anh quên nhanh vậy? Một tuần nữa là phải có kết quả. Em muốn đi sớm hơn một tuần. Vả lại...có chút chuyện cần sang đó. – Nó đáp lời ông anh trai yêu quý. Lần này đi, nó không chỉ là tới tổ chức mà còn thăm pama, điều tra mối nghi ngờ Tứ quản lí của mình và để lánh mặt một thời gian...
- Khi nào em đi? – Ropez bẹo má nó.
- Đau em...Tối nay đi luôn chị ạ. Chị đặt giùm em chuyến bay hai tiếng nữa nhé. – Nó nhăn mặt.
- Sao gấp vậy, em mệt lắm rồi, sao không nghỉ ngơi để tối mai đi? – Ropez lo lắng.
- Em ớn. Có việc quan trọng nên đi nhanh thôi chị ạ. Lên máy bay em vẫn có thể ngủ được mà. Chị đừng lo. – Nó trấn an.
- Được...chuyến bay hai tiếng sau, chị sẽ đặt giúp em. – Ropez nói rồi rút điện thoại ra gọi cho ai đó.
- Ok...Bye mọi người! Hẹn nửa tháng sau gặp. – Nó vẫy tay rồi chạy lại chiếc moto mà Vi chở nó tới đây. Bây giờ nhỏ đang ở bệnh viện rồi, nó không đi về thì ai đi đây? Chiếc xe ấy đáng tiền lắm chứ! Bỏ lại đây có mà uống tiền à?

23. Chương 23: Âm Sát - Bước Đầu Tiên Bất Thành

Đặt chân xuống sân bay tại Nhật, nơi ngôi nhà mình, nó cảm thấy thân thuộc biết bao. Đồng hồ Tokyo chỉ điểm 9g sáng, đồng nghĩa với việc ở Việt Nam bây giờ cũng đã là 8g. Nó quyết định việc đầu tiên bây giờ là về nhà và ngủ một giấc lấy lại sức, khi nào tỉnh dậy mới tính tới chuyện đi tới tổ chức sau.

Mục đích của chuyến đi về này nó muốn thăm pama, xem xé...t tình hình Killing vì nơi đây là nơi bang phát triển mạnh mẽ nhất, tới tổ chức gặp thầy của mình và tìm cách xác nhận lại việc bị phản bội. Nhưng có lẽ hơn hết, nó muốn đi vì hiện tại không thể ở lại Việt Nam. Ở lại đối mặt để rồi khó xử chẳng biết làm sao thì thôi, nó thà chọn cách ra đi vậy. Không phải là mãi mãi mà là một thời gian ngắn để lòng nhẹ hơn, cố gắng nhanh nhất sắp xếp lại cảm xúc của bản thân. Nó không muốn mình đối mặt với hấn để rồi con người ấy sẽ thấy được sự yếu đuối mà nó che giấu suốt ba năm qua.

Ngước mặt nhìn lên bầu trời, nó phát hiện Tokyo hôm nay là một ngày nắng đẹp!

...

Chiếc taxi dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự to như mê cung. Nó bước xuống rồi lặng lẽ thở dài. Muốn vào tới nhà chính thì phải mất gần năm phút đi xe từ cổng, mà taxi thì không được phép chạy vào. Thế là nó đành đi bộ thôi.

Lười nhác không bấm chuông, nó leo qua hàng rào sắt cao hai mét rưỡi để vào trong. Cũng may là nó không mang theo hành lí hay vali, nếu không thì cũng chẳng biết giải quyết chúng thế nào. Hệ thống an ninh của căn biệt thự này đều do một tay nó quản lí cùng quản gia – tức bác Jim. Mặc dù lớn tuổi nhưng quản gia nhà nó vẫn chăm chỉ bay qua bay lại giữa hai nước để hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ của mình.

Vừa đi, nó vừa ngắm nhìn cảnh sắc khu vườn nhà mình. Đây quả là một khu vườn rất lớn với nhiều cây cảnh quý hiếm đáng giá bạc tỉ! Mẹ nó là người phụ nữ rất thích cây cảnh nên bà luôn lùng sục những loài cây quý hiếm về chưng trong khu vườn nhà. Ngoài ra còn nhiều loại hoa phong lan hiếm và nhiều loài xương rồng rất đặc biệt...

Mất gần 15ph, nó mới đối diện với căn nhà. Căn biệt thự được xây theo kiến trúc Nhật cổ, hầu như mọi thứ đều làm từ gỗ nguyên chất khiến người ta có cảm giác thân thiện. Cửa vào nhà chính cao hơn ba mét lúc nào cũng được mở ra trừ lúc đêm tối giúp nó có thể nhìn vào bên trong.

Không thay đổi gì nhiều, chỉ có điều là hình như vừa mới thay đèn chùm và bộ sofa. Là mẫu mã mới nhất và thời thượng nhất! Nó lắc đầu chịu thua thật. Mẹ nó không những thích cây cảnh mà còn đam mê nội thất nên những gì mới mẻ nhất, bà đều biết rất rõ. Cũng chính vì thế mà căn nhà này cũng này cũng rất ầm cúng vì có phần bà chăm lo trong đó.

- Đại tiểu thư! – Một cô người làm hét lên khi nhìn thấy nó bước vào.

- Chào chị. – Nó nở nụ cười hiền.

- Sao người về đột ngột mà không báo cho chúng tôi biết để tiếp đón? Thật là quá thiết sót, tôi thay mặt mọi người xin lỗi tiểu thư! – Cô người làm vội vã cúi đầu.

- Thôi...chị đừng nói thế. Chính vì không muốn mọi người phải chào hỏi nên em không báo. Em không thích mọi người như thế. Chúng ta cứ xem nhau như là người một nhà là được rồi. Chị cứ tự nhiên đi. – Nó nhăn mặt.

- Nhưng thưa tiểu thư...

- Pama em có nhà không chị? – Nó nhìn dáo dác xung quanh.

- Thưa...không ạ! Ông bà chủ tới công ty từ sớm, chắc tới tối mới về. Thường thì trưa, cả hai có về ăn cơm nhưng hôm nay do có cuộc họp quan trọng nên thôi. – Cô người làm lễ phép.

- Thế ạ. Vậy thôi em lên phòng trước. Nhờ chị nói mọi người chuẩn bị cơm trưa giúp em. Ít thôi nhé, em không ăn nhiều được đâu, cũng không cần gọi cho pama em. Họ có việc bận thì tốt nhất đừng làm phiền. Thế chị nhé! – Nó dặn dò rồi bước về căn phòng yêu dấu sau hai tháng xa cách.

Đẩy cửa bước vào, nó nhìn lại một lượt căn phòng. Tường được sơn màu xám âm u, chiếc giường tròn to đặt ở giữa trải ga màu trắng, ngoài ra, những vật dụng khác đều là màu đen. Nó chẳng còn mấy tâm trạng nghỉ ngơi nhiều, lao tới nằm trên giường. Nhắm mắt ngủ ngay lập tức. Nó đang kiệt sức. Kiểu này hoài chắc sớm muộn cũng có ngày có bị suy nhược cơ thể mất!

Bệnh viện thành phố - Việt Nam

Tại phòng VIP của bệnh viện đột nhiên phát tiếng hét to:

- NHẬT? – Vi tròn tròn mắt bật dậy khỏi giường bệnh nhìn chăm chăm Ropez.

- Phải. Con bé đi từ hồi 5g sáng nay rồi. – Ropez gạt đầu, tay thấy cho Thảo Anh trái táo vừa mới gọt vỏ.

- Chị đùa em à? Sao em không nghe nó nhắc tới việc này. – Vi hậm hực tức tối.

- Không, chị nói thật. Vừa kết thúc trận đấu...u là nó bảo chị đi đặt vé máy bay ngay rồi. Mà có gì mà em phải cuống lên thế? Nó chỉ là đi đưa thầy hai tập hồ sơ của hai tên kia thôi mà? – Ropez nhún vai đặt con dao gọt táo xuống bàn rồi lấy một trái nho bỏ vào miệng.

- Nhưng nếu cứ làm việc như vậy nó sẽ kiệt sức. – Vi thở dài.

- Chị nói rồi mà nó không nghe. Em cũng đừng lo lắng quá, nó bảo nó tự lo được là nó tự lo được. Không chừng bây giờ nó về tới nhà ở bên đó rồi ngủ từ đời nào rồi ấy chứ? – Ropez tiếp tục công việc ăn nho của mình, bình thản đáp. (Chị này giác quan thứ 6 nhạy phết...đoán trúng luôn cơ @@)

- Em thấy Vi nói đúng đấy. Nó đi vậy thì đáng lo thật. – Thảo Anh nằm trên giường bệnh, vừa đọc conan, vừa gặm bánh mì sandwich nói.

- Hừ...nó bảo hai đứa đừng lo lắng, cứ ở đó mà chuyên tâm dưỡng thương đi. Xuất viện rồi thì sang với nó. Nghe nói nó đi tới hơn nửa tháng mới về đây cơ. – Ropez bĩu môi.

- Tới tận hơn nửa tháng? Nó tính cầm rảnh ở đây luôn à? Không biết ở đây còn việc công ty sao? – Vi bất bình.

- Chị không rõ nhưng nó làm việc rất có kế hoạch. Dù ở đâu thì chắc chắn nó cũng chẳng bỏ việc ở công ty đâu. – Ropez đứng dậy đi kéo rèm cửa sổ ra.
- Khi nào lành hẳn em sẽ bay sang đó hỏi tội nó. – Vi mặt nhăn nhó.
- Ok...vậy thì dưỡng thương đi. Nói nhiều quá! – Ropez gật đầu.
- Mà chị hai em đâu rồi? – Thảo Anh bỏ cuốn truyện conan xuống.
- Chị không rõ, nó với thằng Minh dắt nhau đi đâu bỏ chị trông hai đứa đây này. Thiên, Khánh và Đăng thì tới trường rồi. Dù sao cũng đâu thể nghỉ học mãi?
- Hừ...có ông anh trai như thế thì vất đi cho rồi. Em gái nằm bệnh viện thế này mà vẫn còn tâm trạng đi hú hí cơ đấy! – Vi khoanh tay trước ngực, mặt mũi hầm hầm.

“Xoạch”

Cánh cửa phòng bệnh được kéo ra, bước vào là Trang, theo sau là Minh đang xách một túi to cực khổ.

- Em gái nói gì đấy? Bảo vất ai cơ? – Minh đặt cái túi to xuống rồi lườm Vi.
- Thì nói anh chứ còn ai nữa? Em nằm bệnh viện mà từ sáng sớm đã chẳng thấy anh đâu. – Vi chun mũi.
- Hừ...ok. Thế thì anh cũng vất hết những thứ này đi vậy. Thấy em nằm bệnh viện nên sợ em chán, sáng sớm bỏ giấc ngủ ngon lành của mình để rủ Trang đi siêu thị mua bánh kẹo, đồ ăn thức uống ấy đấy. Vậy mà có người lại không hiểu được nỗi khổ của mình cơ đấy. Còn đòi vất mình đi cơ. Buồn thật! – Minh giả vờ tội nghiệp.
- Thôi mà anh hai đẹp trai hay giả nai! Em có bảo vất anh bao giờ? Cho em ăn bánh đi! – Vi không nhèo, đưa hai tay ra trước xin bánh.
- Hờ... - Minh chớp chớp mắt trước cái thái độ xoay nhanh hơn chóng chóng của nhỏ, lấy từ trong túi ra một bịch snack thả lên giường.
- Thanks anh! – Nhỏ chụp lấy bịch bánh, mặt vui vẻ.
- À...mà có thông tin của An chưa? Nó tới đó an toàn rồi à? – Thảo Anh bỏ nốt phần còn lại của cái bánh sandwich vào miệng.
- Không rõ. Chị chưa gọi. Ropez, chị có gọi chưa? – Trang lắc đầu rồi nhìn Ropez.
- Không. Tắt máy rồi. Gọi mãi không được nên thôi. Chắc nó đang ngủ nên chị tính tới rồi lại gọi lần nữa. – Ropez lắc đầu.
- Haiz...thật là. Em cũng muốn về Nhật! Chỉ là bàn tay bị thương rồi kiệt sức mà ngất xỉu thôi. Có cần phải vào đây nằm không? Thảo Anh cũng chỉ là trúng một phát đạn vào tay, có nghiêm trọng gì mấy? – Vi hét.
- Haiz...chính vì kiệt sức nên Tiểu An mới nhất quyết muốn hai đứa ở bệnh viện. Nó sợ về nhà, hai đứa lại lao đầu vào công việc nữa. – Trang ngồi xuống bên giường Thảo Anh.
- Thế nó thì sao? – Vi ầm ức.
- Thôi...cứ làm theo chỉ thị đi. Một tuần nữa, các em sẽ được sang Nhật. – Ropez nhún vai.
- Một tuần á? Ý chị là tụi em phải ở đây một tuần sao? Á... - Vi bức xúc chống hai tay xuống giường làm chạm tới vết thương. Nhỏ nhăn mặt thấy mà thương.
- Tiểu Vi...có sao không? – Ropez bật dậy chạy tới hỏi. Minh cũng hoảng hồn chạy lại.
- Au...hix...đau chết mất! – Vi nhăn mặt ôm tay. Bàn tay phải được băng bó cẩn thận giờ đã thấm máu đỏ.
- Trời ơi...em làm động tới vết thương rồi này. Cứ thế thì tới bao giờ mới lành lại được? – Trang cốc vào đầu nhỏ.
- Em cũng đâu muốn? Mà sao lại phải ở trong đây tới một tuần? Em chịu không nổi cái không khí trong này đâu. – Vi khổ sở.

- Chị cũng không còn cách nào. Tiểu An đã dặn rồi. – Ropez bó tay.

- Con đây muốn hành chết em à...TIỂU AN! – Vi hét lên đầy ảm ức.

- Nhỏ xuống giúp... - Thảo Anh bịt tai.

- Hừ... - Vi quay sang lườm cô nàng cháy da khiến Thảo Anh không dám cảm rằm gì thêm nữa, cầm cuốn conan lên giả vờ chăm chú đọc.

- Một tuần sau rồi mày sẽ biết tay tao! – Vi nghiêng rằng trong cái thở dài bất lực của ba anh chị.

Nó mở mắt ngồi dậy nhìn khắp phòng một lượt rồi ngáp dài vươn vai. Ngủ một giấc ngon thật. Nhìn đồng hồ, 6g30 chiều rồi! Vậy là nó ngủ gần 9 tiếng đồng hồ rồi sao? Không ngờ nó mệt tới mức ngủ nhiều thế.

Đứng dậy nó bước vào phòng tắm thay đồ rồi bước xuống dưới phòng ăn. Hai hàng người giúp việc đứng xếp ngay ngắn cúi đầu chào nó.

- Chào tiểu thư.

Nó nhún vai, không trả lời vì đã quen... với cảnh này dù có hơi khó chịu. Nó không thích kiểu ai cũng phải kính nể mình.

Ngồi vào bàn, nó mới nhớ ra rằng pama mình chưa về. Nó hỏi chị giúp việc:

- Pama em về chưa ạ?

- Dạ thưa tiểu thư...ông bà chủ bảo sắp về tới rồi. – Một chị giúp việc lễ phép trả lời.

- Thế mọi người nó nói cho họ biết việc em về không?

- Dạ không.

- Vậy ạ... - Nó gật gù. Đúng lúc đó có một chị giúp việc khác chạy vào:

- Mau...ra chào ông bà chủ! – Giọng chị giúp việc hối hả.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều vội vàng chạy ra ngoài sảnh lớn. Nó thì chẳng buồn ra, chỉ đứng dựa vào bức tường, chờ cửa thông từ sảnh lớn vào phòng ăn.

Khoanh hai tay trước ngực, nó nhìn pama mình. Người đàn ông cao lớn, gương mặt điềm đạm đầy uy quyền đó chính là người nó gọi là ba, cũng là đương kim chủ tịch của tập đoàn viễn thông KWT thứ 2 thế giới. Ông là người Nhật theo đúng kiểu truyền thống với những phong tục lâu đời. Cạnh ông là một người phụ nữ trung niên với nét đẹp đậm chất châu Á. Dù đã 40 nhưng trên mặt bà không hề xuất hiện lấy một nếp nhăn nào. Từ bà toát ra một vẻ cao sang đầy quý phái. Đó chính là mẹ nó!

- Tiểu An! – Mẹ nó nhìn về hướng cô con gái yêu quý đang đứng rồi kêu to, ngay sau nó là chạy tới ôm chặt nó.

- Mẹ! – Nó vòng tay sang ôm lấy bà.

- Con về bao giờ? Sao không báo cho ta biết? – Pa nó cũng bất ngờ.

- Mới sáng nay thôi ạ. Con không muốn cắt ngang công việc của hai người nên không báo. – Nó gỡ tay mama ra rồi cười.

- Con đây con quý nhỏ. Đi hai tháng trời không thèm gọi về cho ta lấy một cuộc. Làm ta nhớ con phát khóc. – Mắt mẹ nó rưng rưng.

- Thôi mà mama...chính vì thế mà con mới về thăm hai người này! – Nó làm nũng.

- Con chỉ có được cái chiêu mít ướt là giỏi. Con có biết ta nhớ con tới mức nào không? – Mẹ nó cốc yêu con gái.

- Au... - Nó lấy tay xoa đầu.

- Công chúa của pa về mà không nói trước, làm ba không đón con được. – Pa nó xoa đầu cô con gái. Có thể nói, Bảo An là báu vật của cả dòng họ Kiwasato.

- Hì...thôi. Chắc hai người mệt rồi. Chúng ta ăn cơm thôi. – Nó chạy lại kéo ghế mời pama ngồi.
- Cảm ơn con gái. – Mama nó cười đầy dịu dàng.
- Không có gì...con mời mọi người ăn cơm! – Nó sau khi ổn định chỗ ngồi thì mỉm cười nói. Ngay sau đó là cầm đũa lên gấp lia lịa.
- Từ từ nào...không lẽ ở Việt Nam thằng Thiên bỏ đói con sao? – Papa nó lắc đầu cười khỏ với cô con gái.
- Dạ...anh hai không cho con ăn. – Nó gật đầu lia lịa đổ tội cho người vô can.
- Chứ không phải con ăn nhiều quá đến nỗi nó hết tiền mua đồ ăn cho con à? – Mẹ nó liền bênh cậu con trai quý tử.
- Bao giờ ạ? Con ăn ít quá trời... - Nó trề môi.
- Ta còn lạ gì con? Nuôi con bao nhiêu năm chẳng lẽ con ăn bao nhiêu ta lại chẳng rõ? – Mẹ nó dí trán.
- Hix...mẹ chỉ thương mỗi anh Thiên! – Nó hậm hực.
- Tất nhiên...thằng Thiên ngoan hơn chị nhiều. Còn chị đi tới đâu là phá tới đó, không ở đâu là không gây chuyện.
- Mẹ! – Nó hét, mặt giận đỏ chú tâm vào chén cơm.
- Thôi...hai mẹ con ăn đi. – Papa nó can.

Gia đình nó là thế, nhiều tiếng cười nhưng ẩn sau đó là một biển nước mắt. Để có được nụ cười hạnh phúc đó, nước mắt và đau khổ mà mọi người bỏ ra là không hề ít.

Nó nghe thế cũng chẳng nhăn nhó mặt mũi nữa mà nhanh chóng gấp thức ăn đầy ắp chén của pama. Đã lâu lắm rồi nó không có được bữa ăn gia đình thế này. Từ hồi sang Việt Nam, nó chỉ đi ăn tiệm chứ cũng chẳng vào nữa và lần nấu cho hân ăn là lần gần đây nhất nó đụng tay vào việc bếp núc.

Nhìn nụ cười hạnh phúc trên môi của người thân, nó cảm thấy ấm lòng. Trong lúc mọi thứ đang rối tinh rối mù thế này, nó cần lắm cái giây phút bình yên. Có lẽ Vi đã đúng. Chúng ta sống, chẳng cần thiết phải nhớ khư khư lấy quá khứ và lúc nào cũng phải nhìn về tương lai. Sống là sống cho hiện tại, sống hết khả năng của mình rồi để kết quả do trời định đoạt, cho tương lai thể hiện cái kết quả ấy.

Sau khi ăn tối, pama nó là vào thư phòng và làm việc. Cảnh tượng này nó thấy quen rồi nhưng đây là lần đầu tiên nó bước vào thư phòng của họ khi cả hai đang làm việc.

“Cạch”

Đẩy cửa bước vào, thứ nó có thể nhìn thấy đầu tiên chính là hai cái giá sách cao chạm nóc đặt hai bên, sổ sách đó toàn là sách chuyên ngành, từ sách thường đến sách hiếm đều tụ tập đầy đủ. Đối diện là cái bàn gỗ lớn... để làm việc, phía sau đó là cái cửa sổ to có thể phóng tầm mắt đến khắp nơi trong cái thành phố Tokyo này.

Ông Yushi (pa nó) ngược mắt lên, nét ngạc nhiên thoáng trong đôi mắt. Lần đầu tiên ông thấy cô con gái bước vào đây. Ông biết là không phải cô con gái không muốn giúp mình những việc ở công ty mà là vì nó biết ông không thích nó tham gia vào nên không bao giờ nó đặt chân vào thư phòng nơi vợ chồng ông làm việc. Nếu pama nó đã không thích, tuyệt đối nó sẽ không can dự nhưng lần này...đành phá lệ vậy! Nó đã chính thức tham gia vào và hiện tại đang là một cá thể của KWT dưới cái tên mới – Lâm Phương Nghi.

- Sao con vào đây? – Ông Yushi lên tiếng, đến lúc đó, bà Phương (mẹ nó) mới ngược mắt lên.
- Con gái? – Mẹ nó hơi bất ngờ.
- Vâng...dạo này công việc của hai người nhiều nhỉ? – Nó cười.
- Cũng vẫn như xưa nhưng sao con vào đây? Ta cứ tưởng con không thích đặt chân vào căn phòng này? – Mẹ lắc đầu.

- Không...con chẳng ghét gì cả. Chỉ đơn giản là con không muốn đến nơi không cần đến mình. Mà gần đây có chuyện gì lạ xảy ra không? – Nó lắc đầu rồi hỏi vào vấn đề chính. Nó cần biết Tứ quản lí có đang rình mò hay âm mưu gì với nhà nó hay không.

- Vẫn bình thường thôi con. Mà có gì không? – Pa nó chau mày.

- Cũng không có gì. Chỉ là sau này không còn được yên ổn thôi. Mọi thứ sắp bắt đầu rồi. – Nó hơi nhướn mày.

- Cái gì sắp bắt đầu?

- Một trận chiến. Pama nên chuẩn bị tốt đi thì hơn. Sắp tới sẽ có một số thứ khiến cho thương trường phải xáo động. Con chưa nói trước được gì nhưng có vẻ nó không tốt đẹp mấy. Mà pama Trương đâu ạ? Họ chưa về sao? – Nó nhún vai đầy vẻ bất lực.

- Ừm...hai ông bà ấy còn vì vụ ở Anh đấy. Bảo là lâu lắm rồi chưa có dịp đi du lịch chung với nhau nên tranh thủ lần này đi luôn để ôn lại kỉ niệm xưa. Hạnh phúc lắm cơ...tôi thì đâu có điểm phúc ấy? – Bà Phương nói với giọng tiếc rẻ rồi lườm ông chồng. Từ lần kỉ niệm năm năm ngày cưới đến giờ, chồng bà chẳng bao giờ dẫn bà đi du lịch lần nào nữa cả trong khi lũ bạn thì một năm được chồng dẫn đi du lịch có khi tới hơn mười lần! Nghĩ lại mà thấy tủi thân lắm sao.

- Bà nói tôi thì nói thẳng nhé! – Ông Yushi gõ mạnh tay lên mặt bàn.

- Hừ... – Mẹ nó chẳng thêm nói nữa mà cúi mặt xuống nhìn chằm chằm vào màn hình laptop.

- Thôi...vậy hai người làm việc tiếp nhé. Con ra ngoài đây. – Nó thở dài rồi quay lưng bước ra ngoài. Pama nó đứng là...

Tay cầm cái mũ bảo hiểm, tay còn lại vuốt ngược lại mái tóc dài xoăn lộn của mình, nhìn nó cực kì ngẫu, đúng chất một playgirl. Nói cũng phải, nếu muốn nói về quây thì Nhật Bản chính là địa bàn hoạt động chính của nó. Tối nay nó cũng muốn thả phanh một chút để xả stress những ngày gần đây.

Quần jeans đen với đôi boots da cao gót màu đen, áo lệch vai lửng bằng da màu bạc có dòng chữ KILLING màu vàng kim giúp nó tôn lên những đường nét của cơ thể. Đặc biệt là hai cái hình xăm yêu thích của nó. Một cái là hình hoa hồng đen với dây gai nhọn ở dưới cái cổ trắng ngần và cái thứ hai là hình con bướm được cách điệu một cách huyền hoặc ở cạnh rốn. Hình xăm con bướm đó, trên thế giới này không tìm được đến cái thứ 3 vì đây là thứ duy nhất mà chỉ có nó và Ropez có chung mà thôi.

Đội mũ bảo hiểm vào, nó lên ga vọt đi khỏi căn biệt thự.

...

Mới chín giờ, nó cho xe vào bãi đỗ của trung tâm thương mại STYLE. Haiz...sớm như thế này mà đến bar thì cũng chẳng có chuyện gì vui thể nên thay vào đó, nó quyết định sẽ đi dạo một vòng khu trung tâm thương mại này vậy. Giết thời gian.

Nó đi dọc theo những dãy bán đồ nam, hai tai thì đeo dây phone nghe nhạc, gương mặt không một nét biểu cảm khiến người khác lạnh run.

Bỗng nhiên, nó hơi khựng người, đôi chân cũng dừng bước. Nó đang nhìn vào một shop thời trang chuyên bán áo khoác nam. Đôi lông mày chợt dán chặt vào nhau, tận sâu trong đáy mắt nó có một cái gì đó chuyển biến...nhẹ...

Nó nhớ...năm nó 12 tuổi, hần 15...hần đã từng nắm tay nó bước vào shop thời trang ấy. Hần nói: “Anh thường mua áo khoác ở đây. Anh thích những kiểu dáng của thương hiệu này và...mấy cô bán hàng đó rất dễ thương.” Sau đó, hần nhìn nó cười rất đều. Đương nhiên là sau đó nó giận dữ ra mặt, không thèm nói chuyện với hần cả tuần lễ mãi cho đến khi hần năn nỉ và nói rằng: “Mấy cô bán hàng đó dễ thương thì dễ thương thật nhưng đối với anh Tiểu An là nhất. Không ai có thể qua được Tiểu An của anh!”

Nó chợt cười...phải...không ai qua được Tiểu An của anh vì chính hần đã biến nó thành cô gái hoàn hảo nhất. Xinh đẹp, thông minh, giàu có, đầy quyền lực...nếu nói nó đứng thứ hai thì không biết ai có thể là thứ nhất.

Vì hấn mà nó đã tự biến đổi mình để rồi bây giờ những thứ thay đổi ấy lại chính là bản chất thật của nó. Muốn bỏ cũng khó. Giống như nó không thể từ bỏ máu vậy...

Chẳng hiểu thế nào mà nó lại bước chân vào shop thời trang ấy. Nhãn hiệu Prada. Không khó để một đứa như nó nhận ra hấn rất chuộng nhãn hiệu ấy khi lúc nào ra đường, hấn cũng đều mặc. Tự tát vào mặt một cái rõ đau, nó thật không hiểu con người mình. Bị người ta làm cho tổn thương là thế, bị người ta bỏ mặc là thế. Thế nhưng bất cứ thứ gì thuộc về người đó lại không thể lọt khỏi tầm mắt nó. Đó dường như đã trở thành một thói quen khó bỏ, nó không ngờ mình lại không thể nào bỏ người đó ra khỏi suy nghĩ, ánh nhìn.

Nó đi lòng vòng trong shop, cũng chẳng biết là mình vào đây làm gì và mua gì. Chỉ là nơi đây khiến nó phải suy nghĩ và nhớ nhiều mà thôi.

Bàn tay đang lướt qua từng chiếc áo bỗng dừng lại. Lấy chiếc áo đó ra khỏi giá treo, nó đưa lên ngắm nghía. Là một cái khoác da màu đen, dài tay không có nhiều chi tiết cầu kì nhưng lại khiến nó phải nghĩ nhiều.

Hắn hợp với màu đen, phải, rất hợp. Nó không thể phủ nhận rằng màu đen giúp vẻ lạnh lùng của hấn tăng lên, đồng thời cũng tăng độ quyến rũ. Cái phong thái, tướng tá của hấn không phải ai cũng có được. Đó là kiểu ngang tàn, hống hách nhưng cũng lạnh lùng, khó đoán. Những cử chỉ dứt khoát, ngang ngược ấy đã cướp mất bao trái tim non nớt, chưa kể thêm những nét đẹp nam tính vốn có trên gương mặt ấy. Hấn thật sự hoàn hảo!

Và nó đã yêu con người hoàn hảo ấy đến ngạt thở. Yêu đến mức dù có tổn thương cũng chấp nhận bỏ qua. Mù quáng và ngu ngốc. Nhưng nó làm sao bây giờ? Có cách nào làm khác khi mãi mãi con tim luôn mạnh hơn lí trí? Lí trí vẫn là lí trí nhưng lí trí chẳng còn khi có hấn. Hấn khiến nó cứ đứng giữa bốn bức tường yêu đương không lối thoát, dù có cố gắng trốn chạy đến mức nào cũng không thể bước ra.

Chính vì hấn hoàn hảo...hoàn hảo đến khó tin nên nó mới sợ. Làm sao để giữ chặt hấn mà hấn lại không thể rời xa? Nó không dám giữ chặt vì như thế, chẳng khác nào là trói buộc mà không có tình cảm. Nhưng nó cũng không dám nói lỏng bàn tay vì nó sợ, chỉ cần một chút thôi, yêu thương cũng có thể thả trôi theo gió. Giữ không được mà thả không chẳng xong, nó phải làm sao?

Cố gắng biến bản thân trở nên hoàn hảo, nó mong mình có thể xứng với hấn nhưng...chắc gì hoàn hảo là tình yêu của hấn sẽ hướng về nó? Chính bản thân mình còn ghét sự hoàn hảo ấy thì thử hỏi người khác thì sao?

Nó miết nhẹ tay theo cổ cái áo khoác. Nó nghĩ nếu hấn mặc chắc hợp lắm vì vốn hấn hoàn hảo thế thì mặc gì chẳng đẹp.

Suy đi nghĩ lại, chẳng biết vì sao nó lại đen tính tiền chiếc áo đấy. Nó thanh toán mà đôi mắt nó nét lạnh đáng sợ.

Cầm cái túi có cái áo khoác bên trong và cái túi chứa một quyển sách, nó ghé vào tiệm kem. Chắc ít ai mà biết nhỉ? Nó thích kem. Nói một cách chính xác là thích cái lạnh mà kem mang lại. Chính cái lạnh ấy giúp nó cảm nhận được rõ ràng tốt cùng của sự cô đơn và buốt giá. Điều này chỉ có duy nhất Bảo Vi là hiểu và cái sở thích ấy chỉ mới hình thành ba năm gần đây. Tức là sau vụ tai nạn!

Chị phục vụ dễ thương mang menu đến đặt xuống bàn cho nó, niềm nở hỏi:

- Em dùng gì?

- Lấy li kem chocolate. Cỡ lớn. – Nó ngược đôi mắt buồn của mình lên nhìn chị phục vụ.

- Vâng...sẽ có ngay cho quý khách. – Chị phục vụ có hơi sững người trước đôi mắt ấy. Đẹp nhưng sự lạnh lẽo và cô đơn ngút ngàn không che nổi nét buồn vô tận khiến người khác thần thờ.

Nó lại đeo tai phone nghe nhạc. Mắt lại nhìn về cái túi chứa áo. Nó sẽ làm gì với cái áo ấy? Đương nhiên là không thể mặc vì nó lớn và là kiểu dáng của nam. Cho thì sao? Nhưng cho ai? Thiên không thích những thứ như thế này nhưng còn hấn thì...không lẽ lại tặng hấn? Hấn sẽ hỏi nó vì dịp gì, không lẽ nó phải nói rằng chẳng vì dịp gì cả mà là tại ghé vào shop thời trang có chứa kỉ niệm của chúng ta nên nó mua một cái? Có mà điên.

Haiz...lại thở dài. Nó chán nản lôi từ trong cái túi còn lại ra một quyển sách mà lúc nãy đi ngang vô tình nhìn thấy. Chính xác hơn là một cuốn tiểu thuyết. Lứa tuổi này của nó còn rất nhiều mơ mộng, đặc biệt là tình yêu thì tất nhiên nó cũng thế. Không thể phủ nhận là nó rất thích đọc những cuốn tiểu thuyết tình yêu dài ngoằn lăm li bi đát nhưng cuối cùng vẫn có hậu. Nó thích cái cảm giác thả hồn vào đó rồi cảm nhận nỗi đau và sự mất mát của nữ chính, nhưng dù thế nó cũng có chút xót, tự hỏi không biết kết thúc của mình có đẹp đến thế không?

Cái bìa sách màu hồng làm nó có hơi chói mắt, lúc đầu tính không mua nhưng chính cái tựa đề đã khiến nó suy nghĩ lại. “Sẽ có thiên thần thay anh yêu em” của Minh Hiểu Khê. “Sẽ có thiên thần thay anh” sao? Nó tự hỏi là liệu nếu không có hắn thì sẽ có thiên thần nào thay hắn đến bên nó không nhỉ? Tất nhiên là nó đã biết câu trả lời. Là không! Bởi sẽ không có một thiên thần nào chấp nhận ở bên cạnh con ác quỷ tàn nhẫn nhất như nó.

Ác quỷ như nó thì chẳng ai có thể chấp nhận nổi. Đối với nó, cụm từ “thiên thần” thật là thuần khiết, trong sáng không vướng chút đau khổ, chua xót nào vì có ai lại nỡ đem những thứ ấy lại cho thiên thần chứ? Nhưng đối với một ác quỷ như nó lại khác, những thứ xấu xa, đau đớn nhất ác quỷ đều phải chịu. Ai ai cũng ghét ác quỷ và yêu thiên thần vì vẻ bề ngoài mà có ai chịu hiểu rằng những thứ ác quỷ chịu là không tưởng.

Nếu so sánh giữa cả hai, ác quỷ tàn ác còn thiên thần thì hiền lành, ác quỷ quyến rũ còn thiên thần thì đáng yêu, ác quỷ lạnh lùng còn thiên thần thì hiền lành. Nhưng...tâm hồn của ác quỷ nhiều cảm xúc hơn thiên thần, đau khổ mà ác quỷ phải chịu nhiều hơn thiên thần, trái tim của ác quỷ mạnh mẽ và kiên cường hơn thiên thần, nước mắt của ác quỷ trong và đẹp hơn thiên thần!

- Kem của em đây! – Chị phục vụ đặt lên mặt bàn một ly kem to với 7 viên kem chocolate bên trong.

- Cảm ơn. – Nó hơi giật mình, tay bỏ cuốn sách vào lại trong túi.

Chị phục vụ gật đầu chào rồi quay lưng bước về phía quầy.

Nó cầm cái muỗng inox nhỏ, xúc một thìa kem cho vào miệng. Lạnh. Đắng. Nhưng cuối cùng là chút vị ngọt.

Buông cái muỗng xuống, nó rút điện thoại ra gọi ột ai đó:

“Alo...” – Đầu dây là tiếng một cô gái.

“Quán kem Diary tầng 3 trung tâm thương mại STYLE. Đến gặp tôi một chút được không?” – Nó nhìn xuyên qua tấm cửa kính của quán xuống con đường đông đúc, tâm hồn như treo ngược cành cây.

Bệnh viện trung tâm – Việt Nam

Khánh và Thiên an tâm rời khỏi phòng bệnh khi hai cô gái đã chìm vào giấc ngủ. Từ trưa tới giờ chưa có cái gì trong bụng, cả hai quyết định đi tìm thức ăn. Tất nhiên mục tiêu đi đến là canteen bệnh viện chứ không còn nơi nào khác vì còn phải nhanh chóng quay lên trông hai cô nàng kia mà?

“Xoạch”

Thiên khép cửa lại, căn phòng im lặng đến rợn người, chỉ còn mỗi tiếng thở đều đều của hai kẻ trên giường mà thôi.

Ngoài hành lang, có bốn tên mặc đồ đen đang tiến lại trước phòng bệnh vip của bệnh viện. Dùng cử chỉ, tên dẫn đầu ra hiệu cho những thằng còn lại đeo cái khẩu trang màu đen vào rồi gạt đầu hải lòng. Hai tên đứng ngoài canh cửa, hai tên nhẹ nhàng kéo cửa bước vào, cổ không gây tiếng động.

“Xoạch”

Cánh cửa lại một lần nữa được kéo ra nhưng bước vào là hai tên mang khẩu trang đen. Nhẹ nhàng, cả hai khép cửa lại bước đến bên hai chiếc giường đặt trong phòng. Từ trong túi áo, cả hai rút ra hai con dao sáng loáng trong căn phòng không một ánh đèn.

“Phập”

Con dao dưới tác động của lực đã cắm sâu vào. Đôi mắt tên đứng bên giường Vi mở to hết cỡ.

- Hừ...trò chơi vui...thiếu mặt ta sao được? – Vi ngồi ở mép giường nhìn hần cười, tay mân mê lọn tóc.

- Mày... - Tên đó giận dữ rít lên nhưng nhanh chóng im bật. Vi dí gương mặt mình gần sát gương mặt của hần, ngón tay trở để trước miệng hần ta ra dấu im lặng. Đối mặt với một gương mặt đẹp hoàn mỹ đến như vậy trong khoảng cách gần khiến hần bị...đơ.

- Trò chơi này...vui đấy! Nhưng ta đây không có hứng thú để tiếp tục. – Vi nhếch môi, nụ cười làm hần ta không còn biết đến thứ gì.

“Phập”

Rút con dao mà lúc nãy hần ta đâm huyệt vào gối ra, nhỏ nhanh tay cắm vào bụng hần. Sức mạnh của sắc đẹp là đây! Chỉ cần vòn vẹn một phút là đã có thể kết liễu cuộc đời của một tên ngu ngốc.

Dùng chân đạp hần ta văng vào tường, Vi vòng sang chỗ của Thảo Anh. Cô nàng đã xử lý xong tên còn lại bằng một phát đạn từ khẩu súng giấu sẵn dưới gối.

“Xoạch”

Cánh cửa được kéo ra, hai tên còn lại chạy vào nhìn hai tên đồng bọn đã ngã gục dưới đất.

- Tụi mày... - Thằng đầu trọc chỉ vào mặt Vi.

- Hừ...chưa hết sao? – Vi cười khẩy ngồi xuống giường.

- Tụi mày là người của ai? – Thảo anh đứng dựa tường.

- Liên quan đến mày à? – Tên còn lại quát.

- Không có gì...chỉ có hai chữ muốn nói thôi. Tạm biệt! – Thảo Anh lắc đầu rồi giơ tay chào, miệng cười mỉa.

- Mày...hự... - Tên đó tức điên nhưng ngay sau đó, cả hai tên ngã xuống đất, máu ọc ra từ miệng trong đến là kinh tởm.

Trang đứng dựa ngay cửa ra vào, vuốt vuốt lại mái tóc nói:

- Hai đứa hay nhỉ? Mới nghỉ có một ngày trong bệnh viện mà đã có khách tới thăm rồi sao?

- Chắc...em nổi tiếng mà? – Thảo Anh nhún vai bước tới phía Trang.

Vi lướt mắt qua cửa sổ. Có cái gì đó chói vào mắt nhỏ. Là một ánh đèn nhỏ và nó...màu đỏ! Là lazer! Súng bắn tia!

“Choang”

- Coi chừng! Á... - Vi hét rồi chạy tới ôm Thảo Anh ngã xuống nền đất cùng lúc khi cánh cửa sổ vỡ toang do viên đạn.

- Vi! Anh! – Trang hốt hoảng hét.

- Vi! – Thảo Anh bật dậy nhìn con bạn nằm kề bên.

Nhấn mặt, Vi tuyệt đối không thốt lên bất cứ một tiếng kêu nào cho thấy mình đang đau. Nhỏ biết, làm như vậy sẽ khiến mọi người càng lo lắng hơn.

- Đừng lo cho em! Mau ra lệnh phong tỏa tòa nhà đối diện. Nhất định phải bắt được tay sát thủ! – Vi cắn răng ôm bả vai bị viên đạn găm vào, máu chảy ướt đầm cả áo.

- Em...được! – Trang mở to mắt nhìn Vi nhưng nhanh chóng sau đó là quay người chạy nhanh đi. Vừa chạy vừa rút điện thoại ra gọi.

- Mày...có sao không? – Thảo Anh đỡ Vi dậy, ánh mắt lo lắng đầy sợ hãi.

- Không sao...bắn trúng vai thôi! – Vi lắc đầu, cắn răng để cố gắng không thốt lên tiếng rên vì đau.

- Mày...xô tao ra làm gì chứ? Nếu mày không làm thế thì có bị thế này đâu? – Thảo Anh khóc, trách nhỏ.
- Khùng à? Không thì để tên sát thủ đó giết mày sao? – Vi cười méo xẹo cốc đầu cô nàng.
- Nhưng...
- Thôi...không sao. Chỉ là một phát đạn thôi mà, nín đi! – Vi lấy bàn tay dính máu của mình quệt đi hàng nước mắt của Thảo Anh.
- Vi! – Khánh từ bên ngoài chạy vào, gương mặt nhễ nhại mồ hôi nhưng cũng không che nổi nỗi lo sợ tột cùng trong đáy mắt.
- Anh... - Vi gượng cười.
- Em...có ổn không? Có sao không? – Khánh chạy tới bế nhỏ đặt lên giường.
- Được... - Vi gật đầu.
- Hai đứa... - Ropez chạy vào, theo sau là Thiên và Minh.
- Anh hai...gọi bác sĩ giùm em. Em cần lấy đạn ra... - Giọng Vi thều thào.
- Em...trúng đạn? – Khánh nhìn chăm chăm nhỏ.
- Được rồi...chỉ là ở vai thôi. Đi nhanh đi hai... - Vi lắc đầu, phẩy phẩy tay ý kêu Minh đi.
- Ủ... - Minh nhanh chóng chạy đi kêu bác sĩ.
- Sao lại xảy ra chuyện này? Đã có chuyện gì xảy ra? – Thiên đỡ Thảo Anh ngồi dậy, nhìn khắp căn phòng rồi quát.
- Ủ...không có gì hết. Bọn sát thủ...nhận lệnh...ám sát thôi... - Vi thở gấp nói, bờ môi hồng hảo lại trở lên tái nhợt. Có vẻ máu từ vết thương mới này ra khá nhiều.
- Em... - Khánh nhìn Vi, ánh mắt tỏ rõ vẻ không hài lòng.
- Ổn... - Vi xua tay.
- Đưa anh xem vết thương! – Khánh lạnh giọng.
- Không sao mà! – Vi lắc đầu.
- Em đừng có cứng đầu! Đưa anh xem vết thương! – Khánh quá lớn.
- Đã bảo là không sao. – Vi vẫn cố mím môi chịu đau.
- Hừ... - Khánh điên tiết, hai bàn tay nắm từ cổ áo nhỏ xé mạnh xuống.
- Anh! – Vi trừng mắt.
- Máu chảy nhiều thế này mà bảo không sao à? Em có bị điên không vậy? – Khánh nhìn vào vết thương, giận dữ.
- ... - Vi không trả lời, chỉ quay mặt sang hướng khác. Trong lòng nhỏ đang thầm rửa cặn. Nghĩ sao trước mặt nhiều vậy mà xé áo nhỏ kia chứ? Khánh không ngại thì thôi, cũng phải hiểu nhỏ sẽ cảm thấy sao chứ?
- Bọn nào gan đến vậy? Dám giở cả trò này? – Ropez nghiêng răng.
- Em không rõ. Chị chuẩn bị máy bay giùm em được không? – Vi ngả đầu dựa vào thành giường.
- Em tính đi đâu? – Ropez nhíu mày.
- Nhật! – Thảo Anh trả lời thay bạn. Cô nàng hiểu bây giờ nhỏ đang nghĩ gì.
- Không! Hết tuần này hai đứa mới được đi! – Ropez gắt.
- Chị đi làm đi. Lệnh! – Vi gần giọng.
- Em... - Ropez sững sờ.

- Trương gia an toàn hơn ở đây. Ở đây sớm muộn cũng sẽ tiếp tục xảy ra chuyện thôi. Vả lại...không một ai dám động đến tụi em khi có tổ chức ở gần đến thế. – Thảo Anh giải thích.

- Nhưng Tiểu An...

- Không sao. Bảo An sẽ không phản đối...nếu đó là vấn đề an toàn của cả nhóm.

- ...Được. Trưa mai lên đường. Bác sĩ tới rồi đấy! – Ropez suy nghĩ một hồi rồi gật đầu bước ra ngoài.

Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đi cùng mình bước vào phòng thì không khỏi hoảng sợ trước bốn cái xác chết. Ông không hiểu tại sao lại có những kẻ này ở đây.

Vi thấy bác sĩ vào thì yên tâm nhắm mắt lại, đầu gục vào ngực Khánh an tâm, bàn tay nhỏ nhắn dính đầy máu vẫn không thôi nắm chặt lấy áo cậu. Khánh cúi xuống nhìn Vi, cậu thoáng đỏ mặt và bắt đầu hiểu vì sao lúc này Vi lại phản đối chuyện cho cậu xem vết thương như thế. Kéo áo che cho Vi, thật sự Khánh không muốn tay bác sĩ kia nhòm ngó thấy bất cứ thứ gì của cô người yêu bé nhỏ.

Cô gái có mái tóc đen dài thẳng đứng trước mặt nó nhìn chằm chằm. Cô gái có nước da trắng, khuôn mặt dễ thương đúng chất của người Nhật Bản, chỉ có mỗi đôi mắt ánh lên nét buồn khôn nguôi.

Cô gái kéo nhẹ chiếc ghế ở đối diện nó rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt túi xách lên bàn. Chị phục vụ ban này lại cầm cuốn menu bước tới, hỏi:

- Chị dùng gì ạ?

- Cocktail trái cây. – Cô gái khẽ mỉm cười, giọng nói trầm nhưng rất ấm và ngọt, trái với âm vực thanh và trong nhưng lại lạnh lẽo của nó.

- Vâng. Chị chờ một lát. – Cô phục vụ gật đầu rồi quay lưng bước đi.

- Sao lại gọi em ra đây? Chị không tính tới bar à? – Cô gái nhìn nó.

- Chị lớn tuổi hơn tôi đấy. – Nó nhếch môi.

- Hi...nhưng người đó gọi cô bằng tiếng chị, vả lại...tôi cũng là phận đàn em. Cũng dưới trướng thôi nên gọi vậy là đúng rồi. – Cô gái lắc đầu.

- Sao cũng được. – Nó nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Anh ấy...sống thế nào? Vẫn ổn? – Cô gái cúi đầu, hỏi nhỏ.

- Anh ấy? Cô vẫn nhớ thằng nhóc đó sao? – Nó hơi cười.

- Mãi mãi...chỉ là không đủ tư cách để gọi thẳng hỏi thăm thôi. – Giọng cô gái như nén lại tiếng thở dài.

- Tại sao lại không thử? – Nó chống cằm.

- Sao?

- Sao lại không thử xin một lần được tha thứ? Biết đâu được thì chẳng phải là làm khổ nhau thời gian qua sao? – Nó thở dài.

- Không phải cứ lúc nào muốn là cũng có thể tha thứ được. Dù anh ấy tha thứ nhưng chắc gì trong lòng em cảm thấy dễ chịu? – Cô gái gục mặt xuống bàn.

- Thằng nhóc ấy sống rất tốt. Hay cười và lại rất chăm chỉ. Có vẻ quá khứ không còn bám nhiều lấy nó nữa. – Yên lặng một hồi, nó lại nói.

- Vậy thì em yên tâm rồi. Em chỉ cần thế. – Cô gái cắn nhẹ môi, cố để nước mắt không trào ra ngoài.

- Chỉ có điều, đến giờ tôi vẫn chưa hiểu? Tại sao cô không nói hết cho thằng nhóc biết? Nó biết về tổ chức, biết cả thân phận của tôi. Vậy thì cô sợ điều gì? – Nó nghiêng đầu.

- Sợ mất mát. Nếu nói, anh ấy tuyệt đối sẽ ngăn cản em nhưng...em nợ người đàn ông đó một mạng nên giờ vẫn phải dùng một mạng để trả lại. – Cô gái hít sâu một hơi, nói.

- Vậy thì...từ bỏ đi để chạy theo tình yêu. Món nợ ấy cứ để tôi trả thay cô. Tôi cũng nợ ông ta một mạng mà? – Nó cười.

- Chị đùa à? Chính chị cũng biết, quay đầu là điều không thể... - Cô gái ôm mặt cười buồn.

- Của quý khách. – Chị phục vụ mang ly cocktail đặt xuống bàn.

- Cảm ơn. – Cô gái vội mỉm cười đáp lễ nhưng nụ cười đó có chút gượng gạo.

- ... - Cô phục vụ gạt đầu quay người bước về phía quầy.

Không khí trở nên im lặng hẳn, cả hai mãi miết đuổi theo những suy nghĩ riêng. Nhìn ly cocktail đặt trước mặt, nó hỏi bằng quơ:

- Vẫn nhớ thứ nước này sao?

- Quên sao được? Chính anh ấy là người giúp em thích loại cocktail này mà. Vị chua chua ngọt ngọt của trái cây cùng với chất cồn của rượu. Một cảm giác rất lạ! – Cô gái dùng tay miết nhẹ lên miệng chiếc ly.

- Linda... - Nó khẽ gọi.

- Sao? – Cô gái ngược mặt lên.

- Thằng nhóc ấy...nó vẫn còn rất yêu cô. Chính vì thế đừng làm khổ nhau nữa.

- Chuyện đó...em sẽ tính khi chị bước sang tuổi 20. – Linda hơi sững người nhưng vội vàng lấy lại nụ cười điềm tĩnh.

- Chỉ tại tôi mà nhiều người bị liên lụy như thế. – Nó cười khẩy, ngược mắt ra ngoài.

- Không phải. Nếu trách thì hãy trách rằng tại sao mình sống quá tốt để ai cũng muốn bảo vệ. – Linda lắc đầu.

- ... - Nó không trả lời, chỉ nhìn Linda một lúc rồi lấy điện thoại ra. Chiếc điện thoại để trong túi nó đang rung lên từng đợt vội vã.

Nó nhíu mày, Ropez đang chăm hai con bạn nó ở bệnh viện sao giờ lại gọi cho nó. Không lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

“Alo...” – Nó nghe máy.

“Sang đó mọi chuyện ổn không? Sao sáng nay chị gọi không được?” – Ropez ân cần hỏi thăm nó.

“À...sáng nay em khoá máy tại không muốn có ai làm phiền. Mà có việc gì không chị?” – Nó gạt gù.

“Có. Chị gọi để báo em tối mai Vi, Thảo Anh và Trang sẽ có mặt tại sân bay bên đó.”

“Sao cơ? Tối mai? Chẳng phải em dặn là để hết tuần sao?” – Nó chau mày, giọng tỏ rõ vẻ khó chịu.

“Bảo Vi ra lệnh cho chị. Vả lại bên đó an toàn hơn, vừa xảy ra chuyện ở bệnh viện đây.” – Ropez thở dài.

“Chuyện? Có chuyện gì xảy ra?” – Nó có linh cảm không tốt.

“Có người ám sát. Bốn tên tới tấn công trực diện đều bị hai đứa nó giết chết hết rồi. Chỉ có điều là không ngờ tới việc có tay súng bắn tỉa ở toà nhà đối diện thôi.”

“Ám sát? Tội nó vẫn ổn chứ?” – Nó hơi giật mình.

“Vẫn ổn. Mọi chuyện chưa quá tầm kiểm soát. Chỉ có một vấn đề là do đây Thảo Anh ra khỏi vị trí bị ngắm bắn nên Vi bị trúng đạn vào bắp vai.”

“Sao? Trúng đạn?” – Nó cắn môi rít lên qua từng kẽ răng.

“Phải.”

“Vậy có bắt được tay sát thủ không?” – Giọng nó lạnh dần.

“Haiz...sau khi bị bắn thì ngay lập tức Vi hạ lệnh cho Trang gọi người bao vây tòa nhà đối diện để bắt tay sát thủ. Chỉ có điều, năm phút sau, người của ta tới thì tay sát thủ ấy có dư thời gian cao chạy xa bay rồi.” – Ropez thở dài. Nếu chị có mặt trong phòng bệnh ngay từ trước đó thì có lẽ đã có thể phối hợp cùng Trang bắt sống tay sát thủ mà không cần nhọc công mà vẫn dễ thoát như thế.

“Được...ngay lập tức cho lệnh điều tra. Bằng mọi giá phải bắt sống tên sát thủ ấy về đây cho em. Bất cứ thông tin nào cũng phải báo cáo.” – Nó vừa nói giọng đều đều, tay vừa gõ gõ lên bàn.

“Ừm...thật ra thì...cái bọn bị hai đứa kia hạ gục có hình xăm ngay cổ tay. Chị nghĩ em rõ cái hình xăm ấy là gì mà?” – Ropez âm ừ.

“Em biết...biết rất rõ kẻ đứng sau. Vấn đề là em chắc chắn dù có tham vọng ngồi vào chiếc ghế hiện tại của em nhưng họ vẫn không dám làm liều đến thế. Họ biết em không phải là trẻ con, việc phát giác ra chỉ là một sớm một chiều. Thế nên chắc chắn phải có kẻ chống lưng.”

“Nhưng chưa điều tra được? Chính vì thế em vẫn đang im lặng mà không vạch mặt họ sao?”

“Hừ...vẫn đang tìm hiểu. Nhanh thôi nhưng...dù có kết quả sớm, chúng ta vẫn chưa thể làm gì.” – Nó nói, ánh mắt hơi liếc nhìn Linda.

“Tại sao?” – Ropez không hiểu.

“Họ vẫn chưa hết giá trị lợi dụng. Âm mưu muốn lật đổ em, gây nên cho chúng ta nhiều nguy hiểm nhưng họ vẫn còn khả năng để lợi dụng. Vậy thì tại sao chúng ta lại không sử dụng họ triệt để nhỉ? Cứ xem như đó là cách để họ đền bù thiệt hại. Có qua là phải có lại...một quy luật không đổi.” – Nó cười mỉa.

“Tùy em...nhưng em không thấy như vậy là rất mạo hiểm sao?”

“Mạo hiểm nhưng sẽ an toàn hơn là khi vạch mặt họ sớm. Chắc gì sau khi biết kẻ chống lưng, ta có thể làm khác? Một điều có thể đảm bảo rằng kẻ chống lưng ấy cũng không hề đơn giản. Em sẽ chọn con đường ít đổ máu nhất và an toàn nhất. Chị đừng lo.” – Nó vuốt cằm.

“Được...mọi chuyện em cứ tự giải quyết, chị sẽ không xen vào.”

“Tốt...lát gửi sang cho em giờ cụ thể, em sẽ cho vệ sĩ ra đón họ. Còn giờ thì em có chút chuyện. Bye.” – Nó nói rồi thẳng tay gác máy không kịp để Ropez nói thêm bất cứ thứ gì.

Ném cái điện thoại thẳng lên bàn, nó ngả người ra sau ghế thở dài đầy mệt mỏi. Linda nhìn thấy bộ dạng của nó thì cũng hơi lo lắng:

- Sao thế chị?

- ...Trong nước xảy ra chuyện, Bướm Đêm gọi điện thông báo. – Nó im lặng một hồi thì trả lời.

- Lại có việc à? Việc gì mà quan trọng tới mức phải đích thân Bướm Đêm gọi điện thông báo vậy? – Linda nhìn biểu hiện của nó thì cũng đoán được phần nào về nội dung cuộc điện thoại.

- Chị biết hình xăm này mà đúng không? Em cần xác nhận lại. – Nó đẩy đến trước mặt Linda cái điện thoại mở sẵn hình cái hình xăm mà nó chụp được của tên bị nó giết chết tại nghĩa trang của D.E.A.T.H.

- Là nó sao? Chị nhận ra sớm hơn em nghĩ. – Linda hơi nhướn miệng cười, tay vén mái tóc mình sang một bên, để cho nó xem một cái hình xăm nhỏ sau tai. Là hình ngôi sao mười cánh có vòng tròn bên ngoài.

- Hừ...quả thật là vậy. Tôi chỉ nghi ngờ chứ chưa dám khẳng định, một phần vì không nhớ rõ hình dạng của hình xăm ấy trên người họ. Mà cô có dính dáng đến vụ này không vậy? – Nó hất mặt nhìn Linda.

- Em nghĩ chị rõ nhất mà? – Linda không trả lời thẳng câu hỏi của nó.

- Cũng phải...vậy sao không báo cáo?

- Hừ...chính bản thân chị cũng rõ họ không bình thường mà. Nếu chị sinh ra vốn đã là một thiên tài thì dù họ không được bằng chị nhưng họ cũng xứng đáng để được gọi bằng một chữ thần đồng chứ? Gọi điện thoại cho chị thì bất cứ lúc nào, họ cũng có thể lần ra và nghe lén được cuộc điện thoại ấy. Chị đang ở Việt Nam,

bất kể em có trốn qua thì chỉ cần chưa đầy 1 tiếng đồng hồ sau họ cũng đã có thể lần ra được em. Như vậy quá nguy hiểm, không chỉ cho em mà còn cho chị. – Linda giải thích.

- Vậy sao không báo cáo vụ gần đây có nhiều tập đoàn âm mưu triệt những thành phần quan trọng của D.E.A.T.H? Cô cũng chẳng thông báo việc gần đây có nhiều kẻ đã dần đánh hơi được mặt trái của một tập đoàn D.E.A.T.H hùng mạnh là một tổ chức phi chính phủ? Những việc đó hoàn toàn có thể gọi điện thông báo được cơ mà bởi vì nó nhằm mục đích bảo vệ tổ chức. Sẽ chẳng ai nghi ngờ điều đó. – Nó nói nhỏ vào tai Linda. Đang ở nơi đông người như một quán café như thế này, nói ra thì lộ hết.

- Bởi lẽ làm những việc ấy là họ. – Linda hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng trả lời.

- Họ? Báo thông tin? – Nó hơi nhú mày.

- Phải. Báo thông tin để đổi lấy một kẻ chống lưng cho những kế hoạch sắp tới, một mũi tên trúng hai đích. Vừa có kẻ giúp cho bản thân có một chỗ dựa vững chắc, vừa có thể áp đảo đối phương. Mục đích chính của họ là làm suy yếu chiếc ghế hiện tại của chị để đến một lúc thuận lợi nào đó sẽ thẳng tay cướp lấy. Ngoài ra, việc tiết lộ thông tin để người ngoài triệt dần những nhân tố quan trọng của D.E.A.T.H cũng có lợi cho họ. Tứ mã nữ...vốn là đầu não của tập đoàn này sau chiếc ghế chủ tịch. Vì thế nhắm vào Tứ mã nữ là mục đích lớn nhất của những tập đoàn khác. Dù chủ tịch Tịnh Cát có tài giỏi đến mức nào thì khi mất đi bốn thiên tài cũng không đủ sức để vực dậy D.E.A.T.H. – Linda từ từ phân tích.

- Họ...vậy cô biết kẻ chống lưng ấy là ai không? – Nó đang tính nói gì đó nhưng lái sang việc khác.

- Không! Đang tìm hiểu. Tính xong mới báo chị luôn một lần nhưng chị lại biết trước mất rồi. – Linda cười nhẹ.

- Được...khi nào xong báo tôi một tiếng. Giữ cái điện thoại này để liên lạc với tôi. Đường truyền của nó được bảo mật tối tân hoàn toàn rồi. Đừng lo sẽ bị phát hiện. – Nó lấy từ trong túi xách ra một cái điện thoại nữa.

- Cảm ơn. – Linda nhận lấy cái điện thoại. Đúng lúc đó thì điện thoại nó đổ chuông tin nhắn.

Đọc xong dòng tin nhắn, nó hơi cười. Dường như là có cái gì đó rất thú vị mà nó vừa được biết. Nó không ngờ là con người đó có bản lĩnh đến như thế. Đứng dậy rời khỏi chỗ, nó tính tối nay sẽ đi bar nhưng thôi để sau vậy. Nó nói:

- Tôi về trước. Nhớ nhé! Có gì thì gọi điện thoại báo cáo. Với lại 11g30 tối mai dẫn người ra sân bay đón ba người kia rồi đưa về Trương gia giúp tôi nhé, tôi không tiện ra đón họ được. Trang bị cho cẩn thận vào vì có hai kẻ đang bị thương. – Nó nói rồi cầm túi xách và hai giỏ đồ bước ra thẳng khỏi quán café. Nó đã thấy...một cô gái vừa bước vào quán. Mặc dù cô ấy đó không thấy nó với Linda nhưng tốt nhất là nó nên đi khỏi đây để tránh rắc rối.

Về đến nhà là đã hơn 11g tối. Nó uể oải đi tắm một cái rồi thả người lên giường. Quả thật gần đây xương cốt nó muốn rã rời nếu không muốn nói là sắp gãy hết tới nơi. Lịch trình sắp tới của nó cũng không có gì đặc biệt. Trong một tuần lễ tới nó sẽ có gắng xả hết mọi ưu phiền của mình và cùng ba con bạn thoải mái vui chơi một tí, sau đó sẽ đi thi hành nhiệm vụ.

Lần này về, một phần cũng là do nó được gửi thông tin là sắp có nhiệm vụ tại Nhật nên mới về sớm hơn dự định một tuần lễ. Nghe nói là sẽ không dễ ăn vì có dính dáng đến một ông trùm nào đó. Nói như thế nên nó cũng chẳng biết chính xác đối tượng là ai vì D.E.A.T.H có liên quan đến rất nhiều kẻ có máu mặt, việc đoán ra giống như đang mò kim đáy bể vậy.

Với tay, nó lấy cái điện thoại ở đầu giường rồi gọi cho Thảo Anh. Nó cũng đang rất lo cho Vi, không ngờ nó mới đi có một ngày mà hai con bạn nó đã xảy ra chuyện rồi.

“Thảo Anh đấy hả?” – Nó hỏi, giọng có chút mệt mỏi.

“Ừm...khuya rồi sao không ngủ? Còn gọi tao làm gì?” – Giọng Thảo Anh hơi nghèn nghẹn, giống như vừa mới khóc xong.

“Mày khóc à?” – Nó chau mày.

“Hic...đâu? Chỉ tại tao đang lo cho Vi quá. Nó mất máu nhiều.” – Thảo Anh trả lời nó, tay quệt hàng nước mắt.

“Đáng lẽ ra tao nên để tụi mày đi cùng tao, vậy thì đã không xảy ra chuyện này rồi.”

“Không phải lỗi tại mày đâu. Là tại họ cố giết chúng ta thôi.”

“Nhưng cũng tại tao kéo tụi mày bước vào con đường này. Nếu không gặp tao, có lẽ tụi mày sẽ có một cuộc sống bình thường hơn và được sống trong hạnh phúc chứ không phải là sống những tháng u tối lúc nào cũng lo sợ có người hăm he giết mình như thế này.” – Nó mím môi.

“Mày đang nói ngốc gì vậy? Nếu không gặp mày, tao sẽ không biết được tình bạn đẹp đến thế nào. Chính mày đã cho tao thấy được tình bạn là thứ tao luôn khao khát. Gặp mày, tao mới gặp được Thiên – người con trai mà tao sẽ yêu suốt cuộc đời này và có dòng họ Kiwasato là gia đình thứ hai ngoài cái gia đình không trọn vẹn của tao. Mày cho tao rất nhiều thứ! Đừng nghĩ ngợi tới những thứ nhỏ bé để rồi tự trách mình như thế.” – Thảo Anh mắng nó.

“Mày...” – Nó cảm động.

“Mày gì? Mày nói nữa là tao giận luôn đấy. Mới không gặp nhau có một bữa thôi mà tao nhớ mày phát khùng rồi này.”

“Hi...Mà tình trạng Vi sao rồi? Nó bị thương không nặng quá chứ?” – Nó hỏi.

“Chỉ trúng phát đạn vào vai thôi nhưng mất máu hơi nhiều. Tình hình vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát. Đừng lo lắng thế.” – Thảo Anh nói.

“Được...nếu tình hình nó tốt hơn thì ngày mai hãy lên máy bay, không thì tụi mày nghỉ ở đó một ngày nữa hãy đi. Tình trạng vết thương như thế đi máy bay không tốt cho nó.” – Nó dặn dò.

“Tao biết rồi. Mày bên đó vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn. Mà tin nhắn mày gửi tao hồi tối đúng thật là vậy sao?” – Nó bước về phía cửa sổ, vén tấm rèm lên nhìn ra ngoài.

“Phải...chính xác đấy, chính Thiên đã nói thế mà.” – Thảo Anh khẳng định.

“Hắn ta bay chuyển mấy giờ?” – Nó chau mày khi thấy từ cổng có chiếc xe đang tiến vào khuôn viên vườn nhà.

“6g. Chắc giờ sang tới đó rồi đấy!” – Thảo Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói.

“Quả thật...tối rồi. Không ngờ là mò tới tận Trương gia tìm tao (papa nó sống vs papa Vi và papa Thảo Anh => Lũ tụi nó sống chung trong khu biệt thự 3 căn kề nhau: Căn đầu tiên của dòng họ Kiwasato, căn thứ hai là Trương gia và căn thứ ba là Vương gia. Hiện tại nó đang ở Trương Gia).” – Nó nhếch môi.

“Ờ...tiếp đón cho tử tế.” – Thảo Anh cười.

“Không biết...tránh mặt lúc này là cách hay. Tao không muốn gặp hắn.” – Nó hơi nhăn mặt.

“Mày với hắn xảy ra chuyện gì à?” – Thảo Anh hơi nghi ngờ với thái độ của nó.

“Không...khi nào sang thì gọi, tao sẽ nói nơi tao đang ở. Vương gia lúc này không an toàn đâu. Họ hành động rồi.” – Nó nói rồi cúp máy. Việc trước mắt nó nên làm là thoát khỏi tên vừa đi xe vào khuôn viên kia kia.

Thay nhanh bộ đồ, nó mở toan cánh cửa sổ ra. Từ phòng nó xuống đất là hai lầu, ước tính cũng cao tới 5m vì trần lầu một rất cao. Thế thì nhảy xuống từ độ cao ấy có khi toi mạng.

Nhếch môi, nó đã biết làm cách nào để xuống rồi. Cây nhà trồng cao thế làm gì nếu không để lợi dụng mà trèo kia chứ?

Nó leo lên thành cửa sổ, dùng lực bật người chụp nhánh cây gần sát cửa sổ phòng rồi bám dần theo đó tuột xuống.

“Bịch”

Đáp đất an toàn, nó nhìn ngó xung quanh một lần nữa thì thấy kẻ vừa vào đây đang bước từng bước trong sảnh, chuẩn bị lên lầu. Thế thì phải nhanh thôi, phải đi trước khi hắn phát hiện ra nó vẫn còn quanh quẩn trong khuôn viên biệt thự.

Chạy nhanh ra cổng nó cũng mất gần 10ph. Chống hai tay xuống đầu gối thở hồng hộc, nó lấy tay quạt đi mồ hôi trên trán.

Ngước nhìn hàng rào cao 2m, nó cảm thấy có sự chán nản, Cẩn nhẹ môi, nó lùi ra xa rồi chạy nhanh tới lấy đà bật lên cao, lộn một vòng vượt qua khỏi hàng rào. Vậy là tạm thoát!

Nó đứng thở không ra hơi lấy điện thoại gọi cho Linda:

“Alo...cô tới đón tôi được chứ? Khu biệt thự của dòng họ Kiwasato...”

(Dòng họ nó là một dòng của tiếng tăm tại Nhật.)

24. Chương 24: Phi Vụ Nguy Hiểm

“Reeng...reeng...”

Tiếng chuông báo thức vang lên dữ dội, nó đưa tay quờ quạng xung quanh tìm cái điện thoại chết tiệt đã cắt ngang giấc ngủ của nó.

Nhấn tắt báo thức, nó lại thả người nằm xuống giường, cũng may là nhận thức được đây là điện thoại chứ như ở nhà xài đồng hồ là nó quăng vào tường cho ngủm lâu rồi.

Nhìn lại giờ trong cái đồng hồ điện thoại, cũng 9g rồi, đến bây giờ đến tổ chức là vừa. Ngồi bật dậy, nó vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ.

...

Bước vào cửa toà nhà 19 tầng – nơi mà tập đoàn D.E.A.T.H nổi tiếng đóng đô là một cô gái trẻ có mái tóc dài màu hung đỏ đuôi thẳng dài ngang eo. Cô mặc trên người một cái áo ống lửng màu đen để lộ vòng hai cực chuẩn cùng hình xăm con bướm đặc biệt, khoác ngoài là áo gilê sọc caro trắng đen cùng với quần sọc sọc caro. Chân cô đi đôi boots da đen gót cao 10 phân, gương mặt bị che đi một nửa bởi cái kính đen to bản.

Cô gái bước đi từng bước ngạo nghễ, bước chân như thẳng thắn không xem trọng bất kì một ai nhưng lại khiến tất cả mọi người dõi theo. Cô cầm trên tay hai tập tài liệu dày cộm tiến đến chỗ tiếp tân.

- Lưu Tịnh Cát, ông ấy có đây không? – Nó nhướn mày. (Tiếng Nhật nhá mọi người!)

- Xin cho hỏi cô có hẹn trước không ạ? – Cô tiếp tân mỉm cười với nó.

- Không. – Nó lạnh lùng buông một tiếng.

- Vậy cho hỏi cô là ai để tôi báo lên chủ tịch. – Cô tiếp tân tiếp tục.

- Hừ... - Nó cười khẩy rồi nghiêng đầu qua một bên, tay chỉ vào cái hình xăm dưới cổ.

- ...Cô...Bắc ma nữ! – Cô tiếp tân thẳng thốt kêu.

- Ông ấy có trong phòng không? – Nó lại hỏi.

- Vâng...chủ tịch đang ở trong phòng ạ. Để tôi gọi báo cho ông ấy. – Cô tiếp tân luống cuống nhắc điện thoại liên lạc nội bộ.

- Không cần. Để tôi tự gặp được rồi. – Nó đưa tay lên miệng ra dấu im lặng rồi bước về phía thang máy.

...

“Tink”

Nó bước khỏi cửa thang máy và đi từng bước trên hành lang dài hẹp và tối của tầng 19. Đây là nơi làm việc của nguyên chủ tịch tập đoàn D.E.A.T.H. Bất kì ai dù có là quan chức cấp cao quyền hành đầy trong tay thì nếu không có phận sự hay chưa được cho phép đều không dám bước vào tầng lầu này. Đây là điều tối kị! Không ai lại muốn rước hoạ vào thân kiểu này, dù có là bất kì ai cũng chẳng dám đắc tội với một tập đoàn giàu có như thế.

Đưa tay vuốt lại tóc một lần nữa, nó chạm tay vào mặt cửa. Một tấm bảng mã điện tử hiện ra, đây là sản phẩm tối tân của tập đoàn mà không nơi đâu có được. Bấm một dãy mật mã dài ngoằn gồm 24 số, từ cánh cửa phát ra một âm thanh báo hiệu mật khẩu đã khớp.

Cánh cửa ngay lập tức kéo dạt sang hai bên nhường đường cho nó. Từng bước đi kiêu ngạo dẫn tới trước chiếc bàn gỗ đầy nhóc hồ sơ nơi có người đàn ông trung niên tóc hơi bạc vẫn cắm cúi làm việc mà không thèm ngẩng đầu lên nhìn người mới bước vào.

Gót giày của nó va chạm vào đất tạo thành những âm thanh lạnh lẽo đầy khô khốc. Thẳng tay quăng hai tập tài liệu lên bàn trước mặt người đàn ông đó, nó dùng chân kéo chiếc ghế gần đấy lại ngồi gác thẳng hai chân lên bàn làm việc của vị chủ tịch. Nhìn nó lúc này như một con nhỏ không biết xem trời đất ra gì, hỗn láo!

Người đàn ông khẽ nhăn mặt ngược mắt lên nhìn con nhỏ tự tung tự tại trước mặt rồi lại khẽ thở hắt ra, điệu bộ không tỏ vẻ bực mình mà là chịu thua!

- An bảo bố...con đừng gác chân lên bàn làm việc của ta được không? – Người đàn ông thở dài.
- Thầy à...không lẽ thầy tiếc con một chút diện tích để gác chân sao? – Nó bắt chước điệu bộ của ông.
- Ta thật bó tay với con. Sao con sang đây sớm t...hế? Mà còn hai tập tài liệu này là thế nào? – Ông khẽ lắc đầu với cô học trò bất trị coi trời bằng vung.
- Người đảm nhiệm hai chiếc ghế còn thiếu. Thầy không tính xem qua sao? – Nó khẽ cười.
- Con nhanh nhử? Ta tưởng tới đúng hạn con mới nộp chứ? – Ông cười lém lỉnh.
- Con cũng tính thế nhưng sang đây sớm tại có chút chuyện, vả lại chẳng phải thầy bảo có vụ cần nhờ à? – Nó trề môi.
- Phải, nhưng vụ ấy còn lâu mà. – Thầy nó nhăn mặt.
- Sao cũng được. Con về đây nghỉ ngơi vài hôm, tối nay chắc lũ kia sang tới. Khi nào Thảo Anh và Vi khoẻ hẳn thì con dắt cả lũ sang thăm thầy. – Nó ngược mắt lên nhìn trần nhà.
- Thảo Anh với Vi gặp chuyện gì à? – Ông Tịnh Cát bật người dậy.
- Phải. Hôm đầu tranh chức “Chiếc ghế vàng” có chút thương tích ngoài da nên con bắt tụi nó nằm viện cho khoẻ hẳn. Không ngờ tối qua có kẻ đột nhập, còn thuê sát thủ bắn tĩa làm Vi bị trúng thêm một viên kẹ đồng vào bả vai.
- Thế có bắt được bọn đấy không? – Tịnh Cát lo lắng.
- Lũ xông vào phòng bệnh bị hai đứa nó giết gọn, chỉ còn mỗi tên sát thủ là thoát được. Con giao cho Bướm Đêm điều tra truy sát hẳn rồi.
- Bướm Đêm? Chẳng phải con bé đang ở Anh sao? Nó về đó không báo ta một tiếng nữa...đúng là lớn hết nên chẳng còn xem ta ra gì. – Tịnh Cát nói, giọng dường như không được vui.
- Chẳng phải thầy nhờ chị ấy về chủ trì cuộc đấu “Chiếc ghế vàng” à? – Nó bật người ngồi hẳn dậy.
- Ta chỉ nói là nó tìm người làm chủ trì, không ngờ là nó lại đích thân bay về đó mà không báo ta. – Thầy nó khẽ lắc đầu.
- Chắc...thôi kệ thầy ạ. Mà nhiệm vụ mới của tụi con là gì vậy?

- Nhiệm vụ mới sao? Lần này khá là nguy hiểm đấy. Đối tượng là một kẻ mà chắc chắn con cũng không cảm thấy xa lạ gì.
- Ai vậy ạ? – Nó bắt đầu tò mò.
- Kayushi Jinsu. – Thầy nó khê buông ra một cái tên không mấy xa lạ.
- Kayushi Jinsu? Lão già ngang ngược ấy à? Chẳng phải mối quan hệ của tập đoàn và lão ấy tốt lắm sao?
- Nó bất ngờ.
- Lão ta lật lọng.
- Thế ra thầy muốn tụi con giết ông ta sao? Giết một ông trùm mua bán vận chuyển vũ khí hàng đầu Nhật Bản à? Không đùa đấy chứ? – Nó nhếch mép cười khinh khỉnh.
- Không khó lắm mà? Đúng chứ? – Tịnh Cát nhìn nó.
- Giết thì dễ...chẳng có gì phải lo. Chỉ là phải đợi đến khi hai đứa kia bình phục mới có thể hành động được mà thôi. Vả lại...đây chẳng khác nào là thầy muốn đưa tụi con vào chỗ chết cả. – Nó liếm môi, miệng nở nụ cười ranh mãnh.
- Ta tin con làm được. – Tịnh Cát có vẻ chắc chắn.
- Không chắc...chính thầy cũng biết chỗ đó là nơi bất khả xâm phạm, chưa từng có một tên sát thủ nào sống sót trở ra khi đột nhập vào đó mà? Một ông trùm vũ khí như ông ta thiếu gì kẻ muốn hãm hại nên dinh thự của lão cũng giống như một nhà tù nhiều cạm bẫy không lối thoát vậy. Có thể nói, ông ta là bậc thầy về bẫy trong cái xã hội này. – Nó vuốt cằm suy tư.
- Vậy con tính làm sao? – Tịnh Cát chăm chú nhìn nó.
- Con có bảo là con sẽ nhận vụ này à?
- Con không tính giúp ta à? – Thầy nó nhăn mặt.
- Ha...con đùa thôi, tất nhiên là phải giúp chứ ạ! Mấy khi mà thầy lại trực tiếp giao nhiệm vụ thế này, toàn qua điện thoại thôi. – Nó bật cười.
- Phải thế chứ. – Ông gật đầu hài lòng.
- Nhưng mà lần này thầy phải cho con xài mấy món đồ mới phát minh của tổ chức. – Nó nhìn ông hăm he.
- Ok. Ta cũng đang cần người thử nghiệm chúng đây. Hahaha... - Thầy nó ngả người ra sau ghế cười to.
- Vậy thì thầy phải cảm ơn con chứ sao lại cười? – Nó phồng má.
- Không có gì.
- Nhưng thầy ạ...con vẫn thắc mắc! – Nó đảo mắt một vòng quanh phòng rồi nói.
- Chuyện gì? – Thầy nó vẫn còn hơi cười.
- Có thật là Kayushi dám lật lọng? Con thấy điều này hơi khó tin bởi người như ông ta chắc chắn không dám đụng tới tập đoàn lớn như D.E.A.T.H.
- Con không tin sao? Đạo gần đây các mối quan hệ làm ăn của hắn ta tăng lên rất nhiều, chỗ đứng trong xã hội cũng nâng lên một bậc. Vài hôm trước còn dám lấn lướt người của ta, đe dọa là phải nhượng một chút cổ phần cho hắn. Ta cho rằng hắn có âm mưu thâm tóm D.E.A.T.H mặc dù hắn chưa tỏ vẻ gì là như vậy. Ít ai dám đụng đến lão ta vì...
- Có kẻ chống lưng? – Nó ngắt ngang.
- Phải. Nhưng kẻ đó là ai thì ta chịu. Hắn ta kín việc này lắm. – Tịnh Cát nhún vai.
- Vậy thì được thôi. Nếu đó là mối nguy hại của tổ chức thì Tứ ma nữ sẵn sàng hành động, thầy cũng biết điều đó mà? Thôi...con về trước. – Nó cười nhẹ rồi đứng lên.
- Ủ...mà khoan...nhiệm vụ lần này, con để Tứ hộ vệ tham gia đi. – Tịnh Cát gật đầu nhưng rồi chợt nhớ ra.

- Sao ạ? – Nó đang đi thì khựng bước.

- Ta nghĩ...bọn nó nghỉ ngơi bao lâu nay đã đủ, bây giờ nên làm việc.

- Nhưng chỉ có Thiên và Minh thì Tứ hộ vệ chẳng thể hoạt động được. – Nó nhăn mặt.

- Chẳng phải đã có thêm hai người rồi sao? Để họ cùng tham gia phi vụ này. – Thầy nó cười, giờ 2 tập hồ sơ lên.

- Không cần thiết đâu ạ. – Nó khó chịu.

- Cần chứ. Lần này xem như thử thách khả năng làm việc, hợp tác, tính đoàn kết và phối hợp tốt khi hành động.

- Nhưng vụ lần này không đơn giản. – Nó cố vớt vát.

- Chính vì thế mới có thể xác định chính xác được thực lực. Vụ lần này mà hoàn thành thì họ dư khả năng để tiếp tục những phi vụ khác. – Tịnh Cát vẫn không chịu thua.

- ... - Nó bặm môi, gương mặt tỏ rõ sự không hài lòng.

- Ta chỉ muốn tốt ấy chứ. – Tịnh Cát thở dài.

- Thôi cũng được...thầy nói cũng có lý. Vậy thì họ sẽ tham gia cùng con. Nhờ thầy sắp xếp một cuộc gặp mặt 2 tuần nữa nhé. – Nó chịu thua, hình như lần này nó đã lỡ xem tình cảm quá sâu vào công việc.

- Gặp mặt? Với ai? – Thầy nó gãi đầu.

- Kayushi. Con nghĩ cần phải nói chuyện trước với lão già ấy đã. – Nó nhếch môi rồi quay lưng đi, không quên vẫy tay chào tạm biệt.

“SAO CỐ?” – Vi hét qua điện thoại làm nó giật cả tai.

“Mày bình tĩnh...ôi trời...giọng khoẻ gớm!” – Nó nhăn mặt.

“Quay lại vấn đề đi. Mày bảo cho cả Khánh sang làm nhiệm vụ sao? Minh và Thiên thì không lo nhưng đây là Khánh đó! Anh ấy chưa có kinh nghiệm trong mấy vụ này mà. Vả lại đối tượng lần này là Kayushi Jinsu. Là Kayushi Jinsu đấy. Lão cáo già ấy là trùm buôn vũ khí, không phải hạng ...thường đâu. Làm sao mà cho Đăng với Khánh tham gia cùng được?” – Vi giãy nảy, nhỏ không muốn Khánh tham gia vụ này chút nào.

“Tao nói rồi nhưng thầy vẫn kiên quyết bắt cả 2 tên này tham gia. Điền cái đầu thật.” – Nó vò đầu.

“Không thuyết phục được sao?” – Vi chán nản.

“Ừ...hết cách rồi.” – Nó thở dài.

“Thế thì nghe theo thôi chứ làm gì được. Nhưng thật sự tao vẫn không hiểu thầy đang nghĩ cái quỷ gì trong đầu.”

“Haiz...chẳng rõ. Mà tối nay là tối nơi phải không? Tao dặn Linda mang người ra đón rồi đấy.”

“Ờm...có cần quá thế không? Tụi tao đâu phải con nít mà cần phải có người đưa kẻ đón, vệ sĩ thì lại càng không.” – Vi nhăn mặt.

“Không thừa đâu. Bây giờ là thời loạn, sơ suất một chút là mất mạng, mày không thấy à? Với lại mày với Thảo Anh đang bị thương chưa lành hẳn, tao không an tâm.” – Nó một tay cầm điện thoại nói, tay còn lại thoăn thoắt trên bàn phím của cái laptop.

“Nhưng tao cảm thấy khó chịu lắm.” – Nghe giọng nói, nó cũng hình dung ra được gương mặt của Vi bây giờ chảy dài ra tới mức nào.

“Chịu khó chút đi. Thế nhé, lên máy bay nhớ nghỉ sớm. Tao bao trọn khoang hạng nhất cho tụi mày rồi nên đừng có cầu nhàu nữa. Tao bận việc rồi. Bye.” – Nó dặn dò kĩ lưỡng rồi cúp ngang, để tiếp không biết con bạn nó còn lằng nhằng chuyện gì nữa đây?

Lắc đầu ngao ngán, nó lại cúi mũi nhìn vào cái màn hình đen kịt đầy rẫy những con số màu xanh lá nhảy nhót liên tục không ngừng nghỉ. Nó đang cố hack máy chủ dinh thự của lão Kayushi nhưng hình như có hơi khó khăn. Tuy là có thể hack được nhưng dường như thời gian có hơi lâu. Nó thì lại không có kiên nhẫn để chờ nên thôi, để cái máy tính sang một bên, nó mặc thêm cái áo khoác rồi quyết định đi dạo.

Những ngày sao đó, nó và 3 đứa còn lại vì vụ khắp nơi trong cái thành phố Tokyo này cùng đoàn hộ vệ gồm bốn anh chàng đẹp trai không thể cưỡng lại. Cứ hễ ra đường mà bọn con gái nhìn thấy lũ bọn hắc là liên tục xuýt xoa, khen lấy khen để, còn bảo là không hiểu sao tụi hắc đẹp vậy mà đi chung với lũ vịt như tụi nó (Không biết ai giống vịt hơn ai!?!).

Những lúc như thế Vi nổi máu xung muỗ...n nhào vào tấn tụi đó một trận cho chừa thói già mồm. Đã ngấm bạn trai người khác thì thôi, còn phê bình này nọ nữa chứ? Máu nóng dồn lên tới não nhưng may mà tụi nó can lại không thì có án mạng xảy ra rồi. Cùng nhờ vậy mà Khánh mới biết Vi rất dễ ghen!

Một tuần sau đó, vết thương của Vi và Thảo Anh đã lành và không còn trở ngại cho cả lũ. Vết thương liền miệng nhanh như thế cũng là nhờ công của tất cả mọi người, thứ thuốc mà Trang nghiêm cứu kỹ lưỡng, giúp chỗ bị thương nhanh chóng liền da lại nên thời gian được rút triệt để. Ngoài ra, cũng không thể không kể đến sự chăm sóc tận tình của 2 “ông chồng” gương mẫu. Suốt ngày Thiên với Khánh bị sai vặt nhìn thấy mà tội. Tội nhưng không ai can vì nhìn thấy nó cũng vui vui.

Kể cả Thiên và Thảo Anh, dù là quen nhau nhưng cả hai giấu pama nó muốn chết được vì hiện tại thì cả lũ đang tá túc ở Vương gia mà Vương gia thì nằm liền với nhà nó trong khuôn viên nên pama nó thường ghé ngang. Cả hai không muốn bị phát hiện sớm vì cả đám hiểu, kiểu gì thì pama nó cũng sẽ hối thúc Thiên rước Thảo Anh về làm dâu. Pama nó còn trẻ mà thêm cháu lắm rồi cơ!

Luôn cả nó và hắc, suốt ngày hắc thì muốn gặp mặt nhưng nó lại tránh đi, tuyệt đối lúc nào cũng đi với một người khác nữa mới dám cho hắc đi cùng. Có thể nó chưa dám đối mặt với 2 chữ “Tha thứ”. Hoặc là do vai diễn mất trí nhớ của nó và cái điều kiện là quen trong thâm lặng của nó nên 2 đứa không thể có chút thời gian riêng tư.

Cả lũ 8 đứa họp mặt đầy đủ trong phòng Thảo Anh ở Vương gia, từ đầu chí cuối căn phòng đều có duy nhất 2 màu trắng và kem dịu nhẹ.

Nằm vắt vẻo trên giường Thảo Anh, Vi chẹp miệng hỏi:

- Thế giờ làm gì? Có việc gì thì giải quyết nhanh để còn về Việt Nam. Vết thương của tao với Anh Anh lành hẳn rồi, tính án binh bất động tới bao giờ?
- Haiz...tao cũng ngứa nghề. – Thảo Anh ngồi chống cằm nh...ìn bao quát hết cả lũ.
- Có kế hoạch gì chưa? – Trang cầm cuốn tạp chí thời trang, vừa xem vừa hỏi.
- À...việc đó hả? Tao chỉ mới hack được máy chủ của dinh thự lão già ấy, ngoài ra cũng chẳng còn thông tin gì. Lão ta kín miệng thật mà nhà lão bầy cũng lắm quá. Cái nào cũng gồm. – Nó ngồi trên bậu cửa sổ, nghịch con mèo Moon cứng lông trắng của Thảo Anh đầy thích thú.
- Vậy em tính bắt đầu từ đâu? – Thiên đang gọt trái cây rồi dứt từng miếng cho Thảo Anh.
- Hờ...tất nhiên là bắt đầu từ những tên thân cận để lần mò thông tin rồi. Bao lâu nay vẫn bài đó mà làm mà? – Nó hờ hững.
- Mà nè...anh với hai chắc là làm được chứ? Hai người bỏ nghiệp cũng hơn cả năm rồi chứ ít gì? – Vi ngồi bật dậy nhìn Thiên với Minh.
- Em xem thường anh trai mình vậy à? – Minh tỏ ý không vừa lòng.
- Anh thì vẫn ổn. – Thiên thản nhiên.
- Này...là em lo cho anh thôi chứ xem thường anh bao giờ? – Vi dẫu môi.
- Hừ...hiện rõ ràng rành rành kia kìa. – Minh lườm yêu cô em gái.
- Đâu...đâu nào? Có thấy gì đâu? – Vi giả vờ ngó ngang ngó dọc.

- Em...không thềm nói chuyện với em nữa. – Minh tức nghẹn cổ, giận dữ nằm xuống đất, đầu gối lên đùi Trang.

- Haha... - Vi cười thích thú, cãi nhau với anh trai đúng là vui thật.

- Em thật là...đến anh trai cũng không tha. – Khánh vòng tay sang ôm eo nhỏ, lắc đầu chịu thua cô người yêu lắm chiêu.

- Vậy nên anh phải biết điều chút đi. Chọc giận em là không xong đâu nhé! – Vi quay người lại véo mũi Khánh.

- Á...đau! Anh biết rồi. – Khánh khẽ nhăn mặt rồi đặt lên má Vi một nụ hôn nhẹ.

- Ối trời...đây là chốn đông người, đề nghị không thể hiện tình cảm quá mức nhé! – Thảo Anh lấy hai tay bịt mắt, miệng thì cười lém lỉnh.

- Hừ...mày hơn à? – Vi nguýt con bạn.

- Keke... - Thảo Anh gãi đầu.

- An oi...em tính lấy thông tin từ những người thân cận của lão ta, vậy thì em tính bắt đầu từ ai? – Trang gấp cuốn tạp chí lại.

- À...lão ta chỉ có một người thân tín thôi vì sợ nếu nhiều sẽ bị xỏ mũi lúc nào không hay. Tên lão ta là Yama Kuroshi.

- Vậy em tính tiếp cận thế nào? – Trang hỏi, tay thì vuốt tóc Minh rất tình cảm.

- Ủm...gọi điện thoại nhờ Linda điều tra giúp chút thông tin của ông già ấy trước đã rồi mới tính tiếp được.

- Nó vuốt nhẹ lông chú mèo Moon.

- Vậy em gọi chưa? – Tới lượt Thiên tham gia cuộc đối thoại.

- À...chưa. Để em gọi ngay đây. – Nó kêu lên rồi đặt con Moon xuống.

Chú mèo Moon lông trắng với đôi mắt màu xanh lá tinh anh nhảy từ trên bậu cửa sổ xuống rồi bước từng bước lại phía cô chủ Thảo Anh đang sung sướng ăn trái cây mà không phải đụng tay đụng chân. Nó lướt nhanh trên màn hình danh bạ điện thoại gọi cho Linda:

“Alo...”

“Linda à? Giúp tôi chút chuyện nhé.” – Nó se lộn tóc.

“Chị nói đi, em sẽ làm.” – Giọng Linda chậm rãi.

“À...biết tên thư kí riêng... của lão Kayushi – trùm buôn vũ khí chứ? Tên Kama ấy? Điều tra chút thông tin về tên thư kí ấy nhé.”

“Kama? À...lão ta hay đến bar mình lắm chị. Một tuần thì ít nhất cũng 4, 5 hôm ghé. Mà công nhận hần dê gái thật, tối nào cũng tía một em trong bar rồi dắt đi khách sạn cả.” – Linda nói bằng giọng kinh tởm.

“Oh...ra là khách quen?” – Nó nhếch môi.

“Phải. Hần còn hay sàm sỡ mấy đứa con gái phục vụ nữa cơ. Không biết trên thế giới này có tên nào thú tính như hần không nữa?” – Linda lạnh sống lưng khi nhắc đến tên Kama này bởi cũng từng có một lần hần ta đụng chạm đến cô.

“Vậy hả? Cô có biết tên khách sạn mà hần ta thường dắt tụi con gái vào không?” – Nó liếm nhẹ môi.

“Ủm...tụi con gái từng đi với hần bảo là...hình như...à...là khách sạn Resy. Mà lúc nào hần ta cũng đặt duy nhất một phòng thôi chị ạ, phòng Vip 306.”

“Thanks nhiều nhé! Nhiều đó là đủ thông tin rồi. Mà tối nay hần có ghé không?” – Nó cười, có cách rồi!

“Dạ chắc có. Tối qua hần không ghé nên kiểu gì tối nay cũng phải ghé để kiểm một em.”

“Ok...vậy tối nay chuẩn bị giùm 3 bộ đồng phục nhân viên nhé, 2 nữ 1 nam. Tối nay có nhiều trò để chơi đấy.”

“Dạ...còn gì cần dặn không ạ?” – Linda nhăn mặt, dù thắc mắc không biết nó tính làm gì nhưng vẫn không hỏi.

“Không...tôi cúp nhé. Cảm ơn.” – Nó lắc đầu rồi tắt máy, nhiều đó thông tin là dư sức rồi.

Đặt cái điện thoại xuống, nó nháy mắt với Vi làm nhỏ thở dài, gục đầu vào 2 lòng bàn tay, khóc không ra nước mắt. Nhìn cái cách nói chuyện và cái nháy mắt đó, Vi cũng đủ hiểu cái kế hoạch cũ rích của nó rồi, lần nào cũng vậy nhưng lần nào cũng hiệu quả.

Cả đám hướng ánh mắt nhìn nó đầy mong chờ (Thật ra là chỉ có hân với Khánh thôi, lũ còn lại biết kế hoạch là gì rồi). Từ môi nó, một nụ cười không rõ ràng hiện ra.

11g bar Wizard

Kama ngồi nhâm nhi ly rượu vang đắt tiền trong tay, mắt thì không ngừng ngó xung quanh để tìm con mồi thích hợp. Đứng chắn hai bên hân là 2 tên đô con, chắc chắn là vệ sĩ đi theo bảo vệ.

Thảo Anh trong bộ đồng phục nhân viên cầm trên tay cái khay có chứa một ly cocktail bên trên dải từng bước tiến lại gần bàn Kama, trong đầu vẽ nên một viễn cảnh đầy máu nhưng miệng thì vẫn...n cười tươi hiền lành.

Thảo Anh niềm nở, nói:

- Thưa ngài, có cocktail của ngài đây ạ.
- Tôi không gọi cocktail, cô em có nhầm không? – Kama nhìn lướt Thảo Anh một lượt rồi cợt nhả nói.
- Không ạ...đây là ưu đãi của quán. – Thảo Anh nở nụ cười tươi, tay cầm ly cocktail để xuống bàn nhưng không biết là do vô tình hay cố ý lại đổ vào người lão Kama.
- Á... - Lão ta bật người khi thứ nước có cồn màu xanh lam đẹp mắt kia thấm qua lớp vải chạm vào da thịt.
- Ối...tôi...tôi xin lỗi...tôi hậu đậu quá...tôi...tôi... - Thảo Anh lúng túng.
- Mày...QUẢN LÝ! – Kama nổi điên trừng mắt với Thảo Anh, miệng rống to muốn át của tiếng nhạc xập xình.

Từ bên trong, Linda bước ra với một phong thái điềm tĩnh nhưng lạnh lùng. Dù phong thái ấy không bằng được phần nửa vị “nữ chủ nhân” của mình nhưng cũng khiến cả vạ người run sợ.

Linda dừng trước mặt Kama, cái giọng trầm trầm cất lên:

- Oh...ra là ngài Kama! Ngài có chuyện gì sao? – Hàn khí của Linda ra bức ra còn lẫn át của cả 2 tên vệ sĩ to con đứng kia và độ nóng của lão Kama. Ánh mắt cô khẽ lướt qua người Thảo Anh như kiểu xem xét.
- Cô...ngay lập tức đuổi cổ con đó ra khỏi đây. Tôi không muốn nhìn thấy nó! – Kama trừng trừng mắt chỉ tay thẳng vào mặt Thảo Anh.
- Thưa ngài...tôi xin lỗi...mong ngài bỏ qua...tôi... - Thảo Anh ôm mặt khóc lóc, trên gương mặt đầm đìa nước mắt kia bị hai bàn tay che lại có nụ cười khó đoán.
- CÂM MIỆNG! – Kama quát tướng.
- Huhu...tôi...
- Xin ngài bình tĩnh cho. Cuối cùng thì đã có chuyện gì xảy ra? – Linda vội can, cứ để Kama quát Thảo Anh hoài cũng không hay, không chừng cô nàng đâm ra tức quá mà hư một hư đường.
- Cô ta làm đổ hết rượu vào người tôi rồi. – Lão cau có.
- Ừm...xin lỗi, đây là lỗi của nhân viên chúng tôi nên thuận theo ý ngài, chúng tôi sẽ đuổi việc cô gái ấy. – Linda nhìn vào vết nước đổ.

- Được, vậy còn bồi thường? – Kama dường như đã có vẻ đã dụi bớt.

- Hừ...tôi nghĩ một người giàu có như ngài cũng chẳng thèm chấp nhận mà cần chúng tôi bồi thường một chút tiền mọn gì. – Linda cười nhạt, nhìn thẳng vào mặt Kama rồi nói, tay phẩy một cái.

Ngay lập tức, từ bên trong, hai người mặt áo bảo vệ đi ra gặp Linda và Kama thì cúi đầu chào rất thận trọng, xong thì xách tay cô nhân viên kia kéo vào mặc cho Thảo Anh không ngừng khóc lóc van xin:

- Xin ngài...xin ngài tha...quản lí...tha cho em...tôi xin lỗi...là...là tôi vô ý...làm ơn...đừng đuổi tôi mà...huhu... - Thảo Anh nước mắt chảy dài, hết sức giả vờ nhưng vô ích.

- Nếu xong việc thì tôi xin lui trước. – Linda quét mắt nhìn lão ta một lần cuối rồi quay lưng đi thẳng không thèm ngoái ngàng lại làm gì.

Hai người bảo vệ kéo Thảo Anh vào dãy hành lang tối thì buông tay ra. Cô nàng nín khóc hắt, đứng dậy quệt đi hàng nước trên khoé mi, môi hơi cười.

Linda bước vào thấy Thảo Anh thì nháy mắt đầy vui vẻ. Cả hai đập tay nhau như thể hiện sự thành công. Người con trai mặc bộ đồng phục đứng kế Thảo Anh nhìn 2 cô gái trước mặt khó chịu nói:

- Đừng quên anh cũng có công trong vụ này nhé!

- Hì...em biết ông xã em diễn rất tuyệt mà. Anh đừng lo, em không quên anh cũng có phần đầu. – Thảo Anh hôn nhẹ lên má anh chàng như một dạng phần thưởng.

- Anh sợ em cướp Thảo Anh hay sao mà cau có thế Thiên? – Linda che miệng cười nhẹ.

- Hừ... - Thiên nhăn mặt mặc cho cô gái đứng đó cười ngặt nghẽo.

- Ha...thôi đi sớm đi Thảo Anh, kéo không kịp. – Linda cố gắng dừng cười rồi vỗ vai cô nàng.

- Ừm...biết rồi, đi nhá! – Thảo Anh gật đầu với Linda rồi nháy mắt với Thiên một cái liền quay bước đi. Cô nàng cần phải nhanh chóng vì vai trò tối nay của Thảo Anh vẫn chưa kết thúc. Màn kịch đầy kịch tính kia vẫn chưa tới giờ hạ màn.

Nó cùng hắt ngồi một vị trí gần đó quan sát tất cả các động tĩnh của Kama và chứng kiến hoàn toàn vở kịch vừa rồi. Nó nhếch môi “hừ” lạnh một tiếng, lão ta dễ đưa vào lòng hơn nó nghĩ. Chỉ cần một chút nước mắt của Thảo Anh mà bước một đã trượt lọt vậy rồi thì những bước tiếp theo cũng chẳng cần lo lắng là mấy.

Lâu lâu, lão Kama lướt mắt qua chỗ của nó và hắt thì cả hai lại giả vờ như m...ấy cặp đôi yêu nhau dặt vào bar như bình thường để tránh bị nghi ngờ. Những lúc như thế thì mặt nó đỏ lên hắt, tim đập như nhảy rumba, ngại vô cùng trong khi tên còn lại mặt tỉnh bơ tới mức nhìn là muốn ột đấm.

“Tao xong việc ở đây rồi, đến đó trước nhé!” – Giọng Thảo Anh vang lên trong cái bộ đàm mini gắn bên tai nó.

“Ok, mày diễn xuất sắc lắm.” – Nó cười hài lòng.

“Cũng thường thôi, học tập từ mày cả. Bye, tao đi trước.” – Thảo Anh cười nhẹ rồi nhanh chóng ngắt liên lạc.

Nó chep miệng một cái rồi thôi. Nó biết cô nàng cần phải tới đó chuẩn bị trước một số thứ nữa.

Đánh mắt sang nhìn ở một góc khác của bar chỗ cũng có thể dễ dàng quan sát tên Kama có một tên con trai rất sành điệu ngồi giữa một bầy 4 con “sói cái ham trai đẹp”. Là Minh. Anh vừa bốn cợt chọc ghẹo em này lại nựng cằm nựng má em khác, mặc kệ để bọn đó chuốc rượu liên tục. Nhìn chẳng khác nào tên dê cù mặc dù anh vẫn không quên nhiệm vụ là xem chừng lão Kama.

Nó khẽ lắc đầu, Minh muốn tự tử sao mà chơi đại vậy? Không nhớ là còn có “cô vợ” với kỉ luật thép ở đây à?

Nhìn sang hướng quầy bar có một cô gái mặc đồng phục làm bartender. Từng động tác của cô vô cùng đẹp mắt và khéo léo khiến ai cũng phải nhìn mặc dù gương mặt xinh đẹp ấy hàm hàm thấy sợ. Là cô vợ hay ghen đó – Trang.

Nó cảm thấy sắp có trò vui diễn ra nên cũng chẳng thèm nhắc Minh làm gì, cứ để chị Trang xử anh thêm cho chừa cái tội tới đâu cũng có gái!

Trang rót chỗ cocktail màu đỏ sánh vào ly, cắt một lát chanh bỏ lên rồi cầm ly rượu đỏ bước tới bàn của Minh.

“Cạch”

Dần mạnh ly rượu xuống bàn, tuy màu đỏ bên trong không tràn ra nhưng nhìn thứ nước đỏ cũng khiến người ta liên tưởng tới máu.

- Uống đi! – Trang lạnh nhạt, nói bằng giọng như muốn ra lệnh.

- ... - Minh nhìn Trang ngơ ngác, trong lòng không khỏi lo lắng cho số phận bản thân.

- Cô là ai? Nhân viên mà nói bằng cái giọng ấy à? – Một con nhỏ hất mặt mắng Trang.

- Xong rồi thì đi đi, còn đứng đó làm gì cho chướng mắt? – Một con khác.

- Im. – Trang nhìn lướt qua cả bọn đó một lượt, buông đúng một từ.

- Cô... - Tụi đó trừng mắt.

- Hừ... - Trang cười lạnh, lườm Minh một cái rồi cúi xuống nói nhỏ vào tai anh:

- Anh được lắm...tận bốn con cơ đấy. Anh liệu hồn làm sao thì làm, đừng để em giết hết cả đám tại đây. – Trang rít từng tiếng.

- Ô...ừm... - Minh nuốt nước bọt, gật đầu lia lịa.

Trang đứng thẳng dậy, liếc hết một lần nữa rồi mới quay người bước về phía quầy bar. Trong lòng cô như muốn bốc hỏa, nếu không vì là đang trong nhiệm vụ, cô đã lao tới nắm đầu từng đứa mà cắt hết cổ rồi. Cứ xem là hôm nay bọn nó may mắn nhưng mà trong lòng...khó chịu thật!

Nó thở dài, rõ ràng là Minh biết tính Trang rất hay ghen nhưng sao cái thói dè gái mãi không chừa thể này?

Kama bực bội lấy khăn ướt lau áo. Lão không hiểu hôm nay là cái ngày quái gì mà xui xẻo thế này? Nhìn mặt con nhỏ phục vụ ấy cũng xinh xắn đấy mà hậu đậu kinh thật, đang tính bẫy nó để tối nay có đồ chơi mà lại thế đấy. Đám ra trong người lão lúc này đang rất bực bội.

- Chết tiệt! – Lão ta ném cái khăn sang một bên rồi đi vào nhà vệ sinh, ra hiệu cho 2 tên vệ sĩ không cần đi theo.

“Mục t...iêu đang đi tới.” – Nó nói nhỏ qua cái bộ đàm mini.

“Ok.” – Giọng một cô gái vang lên, nó ngồi bên này cũng đủ hiểu trên môi kẻ đó đang nở nụ cười tinh quái. Tưởng tượng đến thôi cũng khiến nó nổi da gà.

Kama bước từ trong phòng vệ sinh ra dãy hành lang có ánh đèn màu vàng nhạt mà không khỏi lăm lăm bặm chửi rủa vài tiếng.

“Rầm”

Lão ta va phải một người, dù Kama vẫn còn đứng vững nhưng người đó đã ngã xuống đất rồi.

Trước mắt lão hiện tại đang là một người đẹp, không phải, phải nói là tuyệt thế giai nhân! Nước da trắng ngần, môi đỏ, mũi cao, mắt xanh (đeo lens ạ) cùng mái tóc nâu xoắn dài (tóc giả nốt ^^~). Cô gái mặc một cái đầm bó sát màu đỏ khá ngắn không dây làm 3 vòng chuẩn như ẩn như hiện dưới đáy mắt lão Kama, chân mang đôi giày gót nhọn màu đen cao 12 phân.

- Cô... - Lão Kama vừa mới hoàn hồn khỏi nhan sắc khuynh nước khuynh thành kia nhưng vẫn chưa biết làm gì.

- ... - Vi không trả lời, chỉ ngược mắt lên nhìn lão, đôi mắt đẹp đến động lòng người.

- Ô...em không sao chứ? – Lão ta vội vàng đỡ nhỏ ngồi dậy.

- Dạ không sao. – Vi cười nhẹ.

- Ừm...vậy để chuộc lỗi, cho phép anh mời em tối nay nhé. – Lão ta giả giọng ngọt như mía lùi, xưng hô không biết ngượng miệng trong khi lão còn già hơn cả ba nhỏ. (Keke...lão hơn 40 ừi, còn papa Vi mới có 36 ắc).

- Như vậy thì phiền anh lắm. – Nhỏ chớp chớp mắt.

- Không sao không sao...chỉ cần tối nay em đi với anh thì em muốn gì anh cũng cho tất. – Lão ta lắc đầu rồi nói thầm vào tai Vi trong khi mắt thì không chịu rời khỏi vòng một của nhỏ.

- Anh này kìa... - Vi nhú mày, giọng nói vô cùng ngọt mà tối nhỏ nghe xong cũng không dám tin là mình nói được đến mức ấy.

- Ahaha...vậy chúng ta đi ra thôi. – Kama cười to rồi ôm eo Vi bước ra ngoài.

Vi mỉm cười không phản kháng còn trong lòng thì như muốn bẻ cổ lão già dê gái bên cạnh. Ngoài ra, cái giọng nói liên tục la hét trong bộ đàm khiến nhỏ nhức tai lắm nhưng không trả lời. Nhỏ nghĩ cũng may là nó quyết định đứng, để tên đó ở nhà chứ không cho hấn theo là to chuyện.

“Này Vi, em có cần phải ăn mặc như vậy không? Sexy không chịu nổi. Đến anh còn muốn xịt máu mũi thì cái tên dê gái bên cạnh còn tới mức nào?”

“Vi! Sao em dám để lão ta nhìn như thế? Lão già chết bầm đó nhìn em chăm chăm kia kìa. Em có tin là anh chạy ngay tới đó đánh chết lão ta luôn hay không?”

“Á? Lão già dê xồm ấy dám ôm eo kìa. Sao không đẩy hấn ta ra? Em muốn để ông ta ôm thế à? Em sao không trả lời? Em mà không đẩy hấn ra là anh chạy tới cắt cổ ông ta ngay đó. Grừ...”

Giọng Khánh điên tiết vang lên liên tục trong bộ đàm. Tối này, nó giao cho Khánh nhiệm vụ là phải ở nhà canh chừng camera, tuyệt đối không cho anh chàng theo. Mặc cho Khánh năn nỉ ỉ ôi, nó vẫn kiên quyết nói không vì hiểu nếu cho cậu đi theo có khác gì là phá hỏng kế hoạch?

Khánh và Đăng hoàn toàn không hiểu kế hoạch của nó, chỉ ngoan ngoãn ngồi nghe chỉ thị còn những người còn lại thì đủ hiểu rồi, làm việc với nó hơn 3 năm trời, có mỗi cách này là hiệu quả nhất nhưng lần nào, mỗi nhử cũng là Vi vì nhỏ là đứa có phong cách ăn mặc quyến rũ nhất cả bọn. Nó thì không thích mặc váy, Thảo Anh thì thích kiểu trẻ con còn Trang thì thích phong cách dịu dàng và năng động. Có mỗi Vi là thích hợp với vai diễn này nhất mà thôi.

Vi thử tưởng tượng nếu cho Khánh có mặt ở đây thì chuyện gì sẽ xảy ra? Chắc chắn là cái tên dê già đứng cạnh nhỏ sẽ có một kết cuộc không mấy tốt đẹp rồi vì nhỏ biết Khánh cũng ghen khiếp lắm. Gì chứ con trai vốn có tính sở hữu rất cao nên việc lão già này toàn thân là điều hơi khó. Vi hơi rùng mình và không tưởng tượng tiếp, cứ hoàn thành vai diễn cho tốt rồi tính sau.

Kama kéo Vi ngồi xuống chung với hấn. Hấn liên tục giả trò còn nhỏ thì cứ khước từ liên tục khiến lão ta càng thêm thích thú. Bây giờ là đã hơn 1g sáng, Vi cũng đã chuốc cho lão Kama hơn một chai whisky rồi nên cả hai đứng dậy.

Lão đẩy Vi vào trong một chiếc Limo màu đen đậu sẵn trước cửa bar rồi cho người lái đến một nơi mà hấn thường ghé – khách sạn Resy. Vào chỗ tiếp tân nhận lấy chìa khoá, lão ôm eo Vi tiến vào thang máy trong mấy ánh nhìn chẳng có chút thiện cảm. Những nhân viên ở đó nhìn Vi với ánh mắt khinh bỉ vì họ biết những đứa theo ông ta vào đây chắc chắn là bán thân lấy tiền thôi. Hình ảnh này quen quá mà!

Mở cửa phòng số 306 Vip, Kama nhanh tay khoá trái cửa rồi đẩy nhỏ xuống chiếc ghế sofa đặt giữa phòng, phía sau là một cái cửa sổ lớn. Lão ta như con thú đói lao ngay vào Vi khiến nhỏ cũng hơi hoảng. Trước giờ gặp ai thì gặp nhưng chưa gặp trường hợp “đói khát” như lão thế này bao giờ.

Nuốt nước bọt, gương mặt không tỏ vẻ sợ hãi chút nào, Vi lật người đè lão ngồi lên ghế sofa. Hai tay nhỏ nắm chặt áo Kama, một chân làm trụ chống dưới đất, chân còn lại quỳ trên đùi lão nhìn vô cùng...hấp dẫn.

Vi nở một nụ cười nửa miệng quen thuộc, gương mặt càng trở nên cuốn hút khiến lão cười to:

- Haha...ta thích. Ta rất thích những cô gái chủ động như em.

- Vậy sao? Tôi đang thắc mắc...gương mặt tự đắc ấy của ông sẽ kéo dài được bao lâu đây? – Nhỏ từ từ cúi nhẹ đầu ghé vào tai lão.

Cùng lúc đó, Kama cảm thấy một cái lạnh ngay cổ. Cái lạnh ấy truyền đi dọc theo sống lưng, từng mạch máu lên đến não và trái tim đang đập mạnh kia. Từ chỗ lạnh ngay cổ ấy, một dòng nước đỏ thẫm trào ra một ít khiến người khác rùng rợn.

- Cô...cô là ai? – Kama sững sờ, giọng nói có chút hoang mang xen lẫn lo lắng.

- Sao vậy? Cái giọng ban nãy đâu rồi? Tôi tưởng ông thích thể này lắm chứ, Kama Kuroshi? – Vi cười nhạt.

- Cô...cuối cùng là muốn gì? Nếu cần tiền thì bỏ con dao ấy ra đi rồi tôi đưa cho cô. Cô cần bao nhiêu? – Kama cố khuyên Vi.

- Tiền? Chắc...đến mức trước khi chết ông cũng còn nhắc tới tiền sao? Đối với tôi mà nói thì dù không có nó thì cũng khó có thể sống được đây nhưng mà...đó không phải mục đích của tôi. Tiền tôi không bao giờ thiếu nếu không muốn nói là dư thừa. – Vi tặc lưỡi, không ngờ ngoài máu dê lão ta còn có máu ham tiền đến phát sợ, trước lúc chết mà còn một tiếng tiền hai tiếng tiền trước mặt nhỏ.

- Vậy cuối cùng mày muốn gì? Giết tao à? Mày chỉ là oắt con vắt mũi chưa sạch mà bày đặt giết chóc ai? Nên nhớ là ngoài kia vẫn còn hai tên vệ sĩ sẵn sàng xông vào bắt mày bất cứ lúc nào khi tao hô? – Kama tỏ vẻ khinh thường.

- Thật sao? – Vi nhướn mày hỏi lại, môi nở một nụ cười khiến Kama lo sợ.

“Cộp...cộp...”

Tiếng gót nhọn của giày cao gót va chạm với mặt sàn lát đá hoa cương lạnh ngắt khiến âm thanh đó trở nên khô khốc, có phần ghê rợn. Tiếng bước chân không hề nao núng, ngược lại vô cùng dứt khoát và mạnh mẽ đang tiếng gần đến trước cửa căn phòng 306 Vip có hai tên vệ sĩ mặc vest đen đứng canh chừng bên ngoài.

Gương mặt mang một vẻ đẹp mà bất cứ ai cũng phải ganh tị, mái tóc m...àu nâu sữa xoăn lộn thả tự do khiến nét đẹp đó tăng lên gấp bội, môi cười khe như kiêu như có như không.

- Tránh ra. – Cô gái mỉm cười nhẹ, giọng nói thanh như gió xuân.

- Cô là ai? – Một tên vệ sĩ gần giọng.

- Hừ...không cần biết. – Cô gái lắc đầu.

- Vậy thì làm ơn đi. Chỗ này không phải muốn vào là vào được. – Tên còn lại đuổi cô gái.

- Hừ...là do hai người muốn đẩy nhé. Tôi không cố ý đâu. – Cô gái lắc đầu đầy vẻ tiếc rẻ.

- Cô... - Một tên đang tính nói gì đó nhưng...

“Phập”

Cô gái hai tay cầm thứ gì đó đâm thẳng ngay vào cổ 2 tên vệ sĩ không chút do dự, thẳng ngay động mạch chủ làm cả hai sùi bọt mép, máu từ mũi và hai bên tai cứ trào ra thấy phát sợ. Cả hai thẫn ảnh cao lớn ngã xuống đất chết ngay tắp lự không kịp hiểu chuyện gì.

Một nụ cười mỉa mai được buông xuống. Cái chết đã được ban phát xuống hai kẻ xấu số kia bởi thần chết. Đó là cái giá phải trả khi chạm mặt ma nữ, không quá nhanh nhưng cũng không quá chậm, cái chết đến một cách vô cùng thư thả.

Lấy từ trong túi ra một cây kim mảnh, cô gái cúi người xuống chấm vào lớp máu đã tràn ra sàn kia rồi viết lên bức tường trắng. “Tứ ma nữ” là những gì dưới đầu kim thanh mảnh đã tạo nên. Nét chữ uốn lượn vô cùng đẹp mắt cùng màu đỏ thẫm của máu làm tạo nên sự ghê rợn của nó, cạnh bên còn là một hình hoa hồng sắc sảo.

Xong việc, cô gái cất cây kim vào trở lại trong túi. Bộ đàm mini bên tai cô lập tức có tính hiệu:

“Trang...xong rồi thì ra lối cửa sau. Anh Minh chờ chị ở đó.” – Nó dặn dò.

“Hiểu rồi. Gặp nhau tại Vương gia.” – Trang trả lời rồi quay người bước đi ngay không một chút do dự.

- Mày không tin? – Kama trừng mắt với Vi.

- Hô...tất nhiên là tin nhưng đến giờ, hai tên đó còn sống để xông vào bảo vệ ông không thì tôi không chắc à? – Nhỏ cười nửa miệng.

- Mày làm gì họ rồi?

- Chỉ là giúp họ tìm đến cái chết mà thôi. Một chút đau đớn trước khi chết cũng đâu có gì là ghê gớm nhỉ? Bàn tay ông cùng đã giết biết bao con người thì còn ghê sợ thứ gì nữa? – Gương mặt Vi tỏ ...rõ sự khinh bỉ.

- Mày...con oắt! Cuối cùng thì mục đích của mày là gì? Mạng tao sao? – Kama không giữ bình tĩnh được nữa.

- Không...tôi có bảo tôi cần mạng ông à? Tôi không xử thì cũng tới lượt người khác thôi. Thứ tôi cần là cái khác.

- Vậy cô muốn gì thì mới chịu tha tôi? – Hấn ta nhướn mày.

- Để vào được nhà chính của lão Kayushi Jinsu thì phải vượt qua bao nhiêu cái bẫy và làm sao để vượt qua được? Đừng nói với tôi câu ông không biết vì một kẻ thân tín như ông thì không thể nào không biết điều đó. Hơn hết, kẻ tiếp tay nâng đỡ Kayushi là ai? – Vi ấn nhẹ con dao vào cổ lão ta.

- Hoá ra mục tiêu của mày là lão gia. Nếu thế thì đi gặp ông ta mà hỏi, tao không biết. Còn người mà mày muốn hỏi...tao không thể nói được. – Kama cười khinh.

- Vậy xem ra ông không cần cái mạng này nữa nhỉ? – Vi hơi nhướn mày.

- Mày có làm gì tao cùng không nói.

- Thật là ông sẽ không nói? Tôi nghĩ ông không muốn sống nữa rồi.

- Haha...nực cười. Con nhỏ như mày mà hăm dọa được tao à?

- Tôi không biết...là có dọa được ông không. Tôi chỉ cần biết là một mình tôi dư sức diệt hết cả dòng họ Kuroshi là đủ rồi. – Vi nhếch mép.

- Mày... - Kama trừng mắt.

- Ông không đủ sức chống lại tôi đâu.

- Mày...cuối cùng mày là ai? – Kama có chút hoảng sợ.

- Là người được phái đến để lấy mạng nếu ông không chịu khai ra, sản phẩm tối thượng nhất của tổ chức sát thủ bậc nhất địa cầu. – Vi nhìn thẳng vào ông ta, ánh mắt đó mang đầy một màu máu và lạnh tột cùng.

- Hừ...Ra là Tứ ma nữ! Lần đầu tiên được diện kiến nên không tiếp đón chu đáo được. Chỉ cần lấy thông tin từ một kẻ như tao mà D.E.A.T.H cử cả Tứ ma nữ đến, có phải là quá đề cao Kama Kuroshi này rồi không? Tao cóc sợ con nhãi con như mày. Tí tuổi đầu đừng có bày đặt mà giết chóc. Nên về nhà chăm chỉ học tập đi. – Kama tỏ ý khinh thường nhỏ, đúng là ngu ngốc!

- Đùa tôi à? Quay lại vấn đề đi, tôi cần biết có bao nhiêu cái bẫy trong nhà ông chủ ông. – Vi hơi cau mày tỏ ý không hài lòng.

- Nhà lão gia có vô số bẫy thì làm sao tao nói cho hết? – Kama đang thách thức sự chịu đựng dần đi tới giới hạn của kẻ đáng sợ còn hơn quỷ dữ.

- Tôi chỉ cần biết từ cửa chính tới phòng ông ta có bao nhiêu cái thôi. Ông nhất định không nói? – Vi gằn giọng, nhỏ đang mất dần kiên nhẫn.

- 5 cái. – Lão ta căng thẳng.

- Vậy cách vượt qua? – Vi dường như đã bốt tức giận.

- Tao không biết. – Kama đánh giọng.

- Ông! – Vi nắm chặt con dao trong tay ấn mạnh hơn vào cổ Kama khiến máu chảy nhiều hơn.

- ... - Lão ta không phản kháng, gương mặt tối đi thấy rõ.

“Vi...em rời khỏi đó nhanh đi, còn lại để Thảo Anh xử lí. Tay chân lão ta đang tới, chắc 5ph nữa là vào tới khách sạn rồi. Rút mau!” – Giọng Khánh hồi thúc nhỏ cang lên qua cái bộ đàm.

Nghe thấy giọng nói đó Vi nén lại bực tức trong lòng, nếu không chắc nhỏ giết ông ta luôn rồi mất.

Cất con dao trở lại vào vị trí ban đầu, nhỏ bước lùi rồi quay lưng ra cửa. Khi bàn tay vừa chạm vào nắm đấm xoay, từ sau lưng nhỏ vang lên một giọng nói chế giễu:

- Thấy không...mày đâu dám giết tao mà đòi dọa nạt?

Vi không trả lời, chỉ nhanh chóng mở cửa bước ra. Khép nhẹ lại cánh cửa phòng 306 Vip, nhìn hai cái xác nằm trước cửa chết đầy đau đớn, nhỏ chỉ cười mỉa một cái, môi mấp máy:

- Xin lỗi nhé...người giết ông tối nay...không phải là tôi!

Vi lạnh lùng bước về phía thang máy, vừa đi vừa nói vào bộ đàm mini gắn ngay bên tai:

“Xử đi.” – Giọng nói lạnh tanh mang hương vị của máu.

Thảo Anh tắt tính hiệu từ bộ đàm, tay với lấy ly rượu Vodka đặt cạnh bàn lên uống một hơi. Cô nàng đã ngồi đây hơn một tiếng đồng hồ để chờ tính hiệu từ cô bạn thân của mình.

Đứng dậy vươn vai một cái, Thảo Anh nhặt từ trên giường một đôi găng tay da màu đen đeo vào cẩn thận rồi bước tới phía cửa sổ - nơi đối diện với cửa sổ phòng 306 Vip của Kama. Tại đó đặt sẵn một khẩu súng SR25 đư...ợc cải tiến vượt bậc – món vũ khí mà Thảo Anh rất thích. Trong các loại súng bắn tỉa thì đây là món đồ chơi Thảo Anh tâm đắc nhất, có thể nói, đây là loại súng được sản xuất tại Mỹ nhưng khi về đến tay cô nàng đã được tân trang lại rất nhiều. Các ưu điểm được tăng lên vượt trội còn những khuyết điểm được giảm xuống nhất có thể. Đó là những điều mà bà hoàng súng ống Vanessa đã làm.

Đặt mắt vào kính ngắm, ngón tay trở của bàn tay phải mân mê trên cò súng. Cô nàng nhìn thấy lão Kama đang ngồi ở sofa quay lưng về phía mình, gọi điện thoại cho ai đó.

- Đừng trách tôi nhé...là tại ông thôi! – Thảo Anh liếm nhẹ môi, cười.

Ngón tay đặt vào cò súng nghiêm chỉnh, gương mặt nghiêm túc hơn hẳn khi làm việc chính là cách mà Thảo Anh làm việc.

Đúng! Kể thay mặt Thần chết phán cho lão Kama bản án tử hình đêm nay không phải là Vi mà là Thảo Anh – con người đầy uy quyền với nòng súng chĩa thẳng đối thủ không chút khoan nhượng.

Khi Kama vừa buông cái điện thoại xuống, Ngón tay dài đẹp kia từ từ nhấn mạnh cò súng khi đã ngắm vào giữa mái đầu kia. Hai từ ngữ không đầu đuôi buông xuống cũng chính là lúc sinh mạng kia kết thúc một cách chóng vánh:

- Kết thúc!

“Choang”

Viên đạn xuyên qua lớp kính chắn thẳng vào đầu Kama từ phía sau. Hắn chưa kịp kêu lên một tiếng đau đớn nào đã gục với ánh mắt trợn trắng văng lên những tia máu đỏ và dòng nước ẩm đặc sệt đầy mùi tanh tương ra từ cái lỗ tròn sau đầu. Hắn ta chết không kịp nhắm mắt!

“Phát súng đẹp đó, xuống đi, anh đứng trước cổng chờ em này.” – Giọng Thiên trầm ấm vang lên mang theo sự yêu chiều.

“Vâng...chờ em chút.” – Thảo Anh dịu dàng đáp lại, nhanh chóng dọn khẩu súng vào một cái túi lớn rồi bước nhanh ra ngoài, để lại trên bàn cái ly không và chai rượu Vodka với quá nửa.

“RẦM”

Người đàn ông trung niên mái tóc màu bạc, gương mặt đầy sẹo hung tợn đập mạnh tay xuống cái bàn. Gì thế này, những điều lão vừa nghe...

- Lão gia... - Tên thư kí cúi thấp người, run rẩy.

- Mà nói lại tao nghe xem, rốt cuộc thì thằng Kama bị gì? - Lão ta mắt trợn lên đầy đáng sợ.

- Dạ...thưa lão gia...ngài Kama..bị...bị giết chết rồi ạ. - Anh thư kí nói lắp bắp.

- Kama? Chết? Ai dám đụng đ...ến người của Kayushi này chứ? Hả?

- Dạ...ở hiện trường để lại dòng chữ Tứ ma nữ, ngoài ra viên đạn bắn ngài Kama không phải là đạn thường. Viên đạn đó được khắc hình hoa hồng trên thân.

- Tứ ma nữ? Lưu Tịnh Cát dám phái bọn nhóc con ấy làm việc tày trời này à? Dám động đến ta sao? Rõ là ông ta không thêm nể mặt Kayushi ta mà! - Lão Kayushi tức giận tột độ.

- ... - Anh thư kí sợ hãi chỉ biết cúi gằm mặt không dám ngước lên.

“Cạch”

Cánh cửa thư phòng Kayushi mở ra nhẹ nhàng, bước vào là một cô gái gương mặt thiên thần bầu bĩnh đáng yêu mặc trên người một cái đầm màu vàng dịu dàng, mái tóc dài màu hạt dẻ được thả tung bay trong gió...điều hoà!?!

- Có việc gì mà ngài Kayushi lại mất bình tĩnh thế ạ? - Nó ngại mỉm cười nhẹ.

- Cô tới đây làm gì, Ngô Ngọc Trân? - Kayushi hơi chau mày, giọng nói pha đôi phần khó chịu.

- Có vẻ tôi không được ông chào đón quá nhỉ? Xin lỗi nhưng đến đây tôi cũng chẳng thích thú gì. - Cô gái khinh khỉnh.

- Cô! - Kayushi trừng mắt.

- Bình tĩnh đi...tôi đến đây là để mang cho ông một cơ hội thôi.

- Cơ hội? - Kayushi khó hiểu.

- Chẳng phải Kama Kuroshi vừa bị ám sát chết mất rồi sao? Mục tiêu tiếp theo của Tứ am nữ chắc chắn là ông thôi. Tôi mang đến một cơ hội sống sót cho ông, ông cũng biết chỉ cần một câu nói của tôi, ông ta sẽ sẵn sàng giúp đỡ ông mà? - Cô gái bước tới gần lão.

- Tôi...không cần. Tự tôi đối phó được với lũ con nít ấy. - Kayushi có phần hơi do dự nhưng rồi lại thẳng thắn.

- Chắc chứ? - Cô gái nhướn mày.

- Sao?

- Lũ con nít sao? Ông đang nói ai vậy? Ông nên nhớ đối thủ lần này của ông là ai. Là sản phẩm đáng tự hào nhất của D.E.A.T.H, đồng thời là những cỗ máy giết người hàng loạt nguy hiểm nhất thế giới thì ông nghĩ mình sống nổi không? Hơn hết, ông nên biết dù ông có mạnh đến mức nào, chỉ cần Bắc ma nữ nói một từ “Muốn” thôi thì ngay lập tức những kẻ còn lại sẽ mang cái đầu ông về cho cô ta.

- ... - Kayushi chăm chăm nhìn cô gái trước mặt. Lão linh cảm những điều bí ẩn của Tứ ma nữ, cô gái trước mặt mình cũng biết vài điều. Tuy ít nhưng vẫn hơn hàng vạn người chẳng có chút thông tin nào trong tay. Đặc biệt là suốt ba năm trời lùng sục, Interpol vẫn không tóm được bất cứ thành viên nào của tổ chức D.E.A.T.H. Họ toàn là những con người kì cựu, thông minh và tài giỏi.

- Thế nào? Ông vẫn không cần sự giúp đỡ này? - Cô gái dường như đã mất dần kiên nhẫn.

- ...Được...xem như lần này Kayushi ta cần cô giúp đỡ. - Lão suy nghĩ một hồi thì gật đầu.

Trên môi cô gái nở một nụ cười ranh mãnh, cái đầu chứa bộ não thông minh kia đã vạch ra sẵn một kế hoạch thống trị đã hoàn thành bước thứ nhất!

Sảnh lớn Vương gia

Nó ngồi đặt chân lên bàn, chồng cằm nhìn chăm chăm vào bức tường phía đối diện, không khí khá căng thẳng từ khi Thảo Anh nổ phát súng tới giờ.

Từ ngoài cổng, một chiếc xe BMW màu đen phóng thẳng vào và dừng lại trước cửa. Từ trên xe, Thảo Anh và Thiên cùng nhau bước vào nhưng nhanh chóng nhận thức cái mùi nguy hiểm cứ chồn vờn trong không khí. Linh tính mách bảo, ch...ắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra!

- Sao thế? Không khí không bình thường chút nào. – Thảo Anh ngồi xuống cạnh Vi.

- Bộ có chuyện gì xảy ra hả? – Thiên cũng thắc mắc.

- Hừm... -Trang lắc đầu chán nản nhìn cô em gái rồi thôi cũng chẳng biết nói gì, nó chưa mở miệng thì tốt nhất là không nên hó hê trước.

- Có chuyện gì? – Thảo Anh gằn giọng, cô nàng không thích cái im lặng đáng sợ này chút nào cả.

- Mà thấy phải không? Ông ta đang nói chuyện điện thoại? – Nó nghiêng đầu nhìn Thảo Anh.

- Phải...mày bảo là lúc ông ta đang nói chuyện điện thoại thì không bắn mà? Không lẽ không lần ra được dấu vết nào sao? – Thảo Anh nhún vai.

- Phải. Số ông ta gọi đến là sim rác, dùng một lần rồi bỏ nên cũng không biết chính xác chủ nhân nó là ai. Vả lại kẻ được gọi cũng không hé môi đến nửa lời, hoàn toàn không có cách để lần ra tên đứng sau. – Khánh dựa đầu vào vai Vi bất lực nói.

- Thế Kama thì sao? Lão ta nói gì với kẻ đó?

- Một câu duy nhất: “Chúng tôi rồi!”. – Hắn mặt lạnh ngược nhìn trần nhà.

- Chà...xem ra đối thủ trước mắt không dễ dàng chút nào nhỉ? – Thảo Anh nhếch môi, một nụ cười ác quỷ báo trước.

- Mà...vừa cười...kiểu đó! – Vi rợn người trước nụ cười của con bạn, người ta biết đến Vanessa như một thiên sứ làm việc thay thần chết. Mỗi khi thiên sứ ấy nở nụ cười của ác quỷ, cái kết dường như đã được báo trước.

- Thì sao? – Thảo Anh lại tiếp tục.

- Hiểu rồi. – Trang nhìn cô em gái gật gù.

- Vậy tao không xen vào. Giao lại ày. – Nó có vẻ đã thoải mái hơn một chút.

- Ok... - Thảo Anh gật đầu lia lịa.

- Đây...có cách gì rồi sao? – Khánh khều vai Vi.

- Không...ngay từ đầu không phải là không có cách. – Vi vuốt cằm.

- Vậy thì sao này giờ mọi người cứ ử dột thế? – Hấn hỏi Vi rồi quay sang nhìn nó.

- Haiz...ử dột không phải là vì không có cách. Mà là vì chán không biết ai sẵn sàng hi sinh thời gian quý báu để làm việc thôi. Cách thì Tứ ma nữ luôn có, không thiếu. – Vi thở dài.

- Trời...vậy sao không nói? Làm cứ tưởng... - Khánh nhăn mặt.

- Hi...vậy thôi giờ mọi người đi nghỉ đi. Khuya lắm rồi. – Vi cười nhẹ rồi đứng dậy vươn vai.

- Hờ...đêm nay có vẻ sẽ dài đấy. Nhan sắc mình sáng mai sẽ xuống mất. – Trang thở dài.

- Sao thế? Lại không ngủ nữa à? – Minh hơi cau mày.

- Thì sao? Mà tôi chữa xử anh vụ bốn con mắt xanh mở đồ ấy nhá. Anh liệu hồn anh đi. Tối nay về phòng chốt cửa tự sám hối nhé! – Trang lườm Minh chấy khét.

- Ô...không ngủ? Vậy mấy người tính đi đâu nữa sao? – Khánh lơ ngơ.

- Phải...đành mượn bạn gái cậu chút vậy. – Thảo Anh nháy mắt tinh nghịch rồi kéo cả bốn đứa bước ra ngoài đi về nhà của nó – dinh thự Kiwasato.

- Sao lại thế? Tối rồi còn đi đâu chứ? Mà sao lại phải thức đêm như thế mà không cho chúng ta theo? – Khánh ầm ỨC tính chạy theo nhưng bị Thiên níu trở lại.

- Họ đi đâu thế? – Hấn hai tay đút túi quần bình thản hỏi. Hấn thì bản thân cũng chẳng lo lắng gì lắm bởi nó rất tự lập, quãng đâu sống cũng được nên chẳng sợ nó bị làm sao, chỉ sợ những người xung quanh nó sống không yên thôi.

- Dinh thự! – Thiên trả lời. (Gọi nhà nó là dinh thự bởi nhà lớn lớn gấp đôi Vương gia và Trương gia nhé! ^.^)

- Dinh thự? – Khánh lặp lại.

- Phải...nhà thằng Thiên ấy. Nhưng sao họ không về ngủ mà còn sang đó làm gì? – Hấn gật đầu.

- Hừ...bộ mày nghĩ giết thằng Kama là xong rồi à? Tụi nó còn nhiều việc để làm lắm bởi mục tiêu chính là lão Kayushi. Tối nay chắc chắn tụi nó sẽ phải phân tích địa hình, tìm hiểu cận kề ngôi nhà đó và vạch ra kế hoạch đột kích thật rõ ràng rồi sáng mai sẽ phổ biến cho chúng ta nghe. – Minh hừ mạnh một tiếng.

- Vậy sao không để chúng ta tham gia cùng? – Khánh lơ ngơ.

- Đơn giản thôi, đó là cách làm việc của Tứ ma nữ. Bây giờ mày có kẻ dao ngay cổ năn nỉ ỉ ôi con Vi cũng chẳng ày theo đâu. Thiếu điều mày chết nó cũng chẳng thêm quan tâm luôn ấy chứ. – Minh cười khẩy.

- Làm sao vậy được? – Khánh tỏ ý không tin.

- Haiz...vậy là mày không hiểu rồi. Đối với Bảo Vi thì nó thà để mày chết còn hơn là phá luật của Bảo An. Kể cả Trang hay Thảo Anh cũng thế bởi cả ba đều xem nó như lẽ sống của mình vậy. – Thiên lắc đầu thông cảm.

- Có đến mức ấy không? – Khánh trợn mắt.

- Chắc...còn hơn thế nữa! – Hấn tặc lưỡi rồi quay người bước lên lầu. Chơi với Thiên và Minh từ nhỏ, quen nó từ khi nó mới chào đời nên tất nhiên hấn cũng đã từng gặp Vi, Trang và Thảo Anh từ lâu rồi. Qua từng ấy năm mà bộ tứ ấy vẫn còn khăng khít như thế thì hấn cũng đủ hiểu, đối với cả bốn thì tính mạng của những người còn lại quan trọng hơn cả bản thân mình rất nhiều.

Trong một căn hầm tối mịt với ánh đèn sáng trưng, những thiết bị điện tử tiên tiến nhất đều tập trung ở đây. Ngoài ra nơi đây còn là một nơi cất vô số loại vũ khí từ cổ đến hiện đại với đủ kích cỡ khác nhau. Đó là nơi làm việc của Tứ ma nữ!

Trang thoăn thoắt những ngón tay trên bàn phím máy tính, cố gắng tìm ra cách vô hiệu hoá những cái bẫy điện tử của lão Kayushi nhưng mọi thứ dường như...hư đang dần rơi vào bế tắc.

Vi với đầu óc nhanh nhạy đang xem lược đồ của toà dinh thự vốn là nhà tù không lối thoát này, cố gắng tìm ra đường để đột nhập cũng như thoát ra nhưng tình hình cũng không khả quan hơn Trang là mấy. Đường nào cũng phải vướn bẫy, hoạ chăng dù đột nhập vào được rồi mà có muốn thoát ra thì chỉ có cách mọc thêm cánh mà bay lên thôi!?!)

Thảo Anh đang căng con mắt dán vào màn hình điện tử 100 inch đặt sát tường, tay thì liên tục lướt nhẹ trên chiếc ipad trên tay. Cô nàng đang mò ra tung tích của kẻ đứng sau Kayushi, bắt đầu với manh mối duy nhất là chiếc sim điện thoại tưởng chừng như vô vọng. Có điều tình hình của Thảo Anh suôn sẻ hơn hai người kia nhiều.

Nó thì giúp Thảo Anh một tay trong việc tìm ra “kẻ bí ẩn” ấy. Nó đang đột nhập vào máy tính chủ của lão già Kayushi ấy lấy thông tin, các mối quan hệ làm ăn gần đây của lão có dính dáng đến bất cứ tập đoàn

lớn nào không. Và hình như, thông tin thu thập được tuy không nhiều nhưng có vẻ ngoài sức tưởng tượng của nó. Kết quả thật bất ngờ!

- Haiz...mệt quá! Mấy giờ rồi? – Thảo Anh vươn vai, tạm thời bỏ cái ipad xuống để mắt nghỉ ngơi chút.

- Không biết? – Vi tắt máy rồi ngồi xuống ghế nhắm mắt lại.

- 6g15 rồi...chúng ta trong đây cũng hơn 3 tiếng rồi đấy. – Trang đứng dậy làm vài động tác khởi động, ngồi lì hơn 3 tiếng một tư thế khiến cô mệt như.

- Ủm...vậy kết quả thu được là gì? – Nó chống cằm.

- Hừm...Chỉ chẳng tiến triển gì mấy. Bế tắc! – Trang chán nản.

- Haiz...nhà lão cứ như cái mê cung ấy, lối nào cũng gặp bẫy. Họ chẳng có mìn cánh mới có đường để đi. – Vi thở dài.

- Vậy à? Thế là chỉ có tao với Thảo Anh thu được kết quả thôi sao? – Nó nhíp nhíp ngón tay.

- Wow...thế hai đứa bây tìm được gì rồi? – Vi sáng mắt.

- Xem đi. – Thảo Anh chìa ra trước mắt Vi và Trang một tờ giấy.

- Đây... - Trang nhăn mặt.

- Ông ta...ông ta dám? – Vi sock.

- Bình tĩnh đi...còn nữa cơ. – Nó nhếch môi, đưa thêm một tờ khác.

- Ôi trời ơi! – Trang giật mình bịt miệng hét lên.

- Không phải chứ? Có nhầm lẫn gì không? – Vi ngược lên nhìn nó.

- Hoàn toàn chính xác. Trong giấy tờ khai cô ta là con ông ấy. Công nhận trái đất cũng tròn thật, đi đâu cũng gặp người quen. – Nó cười lạnh.

- Vậy hoá ra... - Vi dường như đã hiểu.

- Phải...lão ta cố tình làm thế, cài ả vào tổ chức để tiện hành động. Đúng là cáo già mà. – Thảo Anh có vẻ hơi tức giận.

- Vậy em tính làm sao? – Trang cắn môi.

- Cứ ngồi yên thôi. Chờ xem ông ta tính làm gì tiếp. – Nó nhún vai.

- Nhưng mà như vậy hơi nguy hiểm đấy. – Trang lo lắng.

- Nhưng bây giờ kết thúc cuộc chơi còn quá sớm. Đến “Ngày Tái Giá” giải quyết luôn thế có vẻ thú vị hơn nhiều.

- Ổn không? – Vi nhìn nó.

- Được. – Nó gật đầu khẳng định.

- Vậy thì được rồi. Thôi, chúng ta đi ăn sáng rồi đánh một giấc. Ngủ dậy rồi làm gì thì làm, giờ tao chẳng còn chút sức nào đâu. – Thảo Anh kéo cả bọn bỏ ra ngoài lấp đầy cái bụng. Dù sao thì làm việc quá trời cũng cần phải nạp năng lượng chứ?

Tụi nó kéo ghế ngồi xuống cái bàn ăn dài rộng với vô số sơn hào hải vị. Nhìn qua một lượt, dù có đói thật đấy nhưng tụi nó cũng chẳng phải là heo mà ăn lắm thế này. Vả lại ăn hoài mấy món cao lương mỹ vị cũng ngán thật. Mà cho dù ngán cũng phải chấp nhận động đũa vào ăn nếu không muốn chết đói. Kể ra nhà giàu cũng không phải là sung sướng lắm nhỉ?

Vi sau khi bỏ nốt phần còn lại của cái... sandwich vào mồm thì cầm lấy ly sữa đưa lên miệng uống. Đúng lúc đó, “anh người yêu đẹp trai” của nhỏ bước xuống với tình trạng không-thể-nào-tưởng-tượng-nổi!

- Phụtttt... - Vi phun hết sữa trong miệng mình ra.

- Ăn uống cho đàng hoàng chút đi Vi. Còn gì là thể thống nữa? – Nó hơi cau mày rồi lại cúi xuống ăn tiếp.

- Bẩn quá! – Trang lắc đầu.

- Mày không cần phải thử tốc độ phản xạ của tao đâu Vi. – Thảo Anh có vẻ hơi khó chịu. Căn bản là vì cô nàng ngồi đối diện Vi nên lúc bị phun sữa vào mặt có hơi giật mình nhưng vẫn né được. Suýt nữa là được đường da bằng sữa vào sáng sớm rồi!

- Hơ...xin lỗi! Còn anh nữa? Ăn mặc kiểu gì vậy? – Vi hối lỗi với Thảo Anh rồi lại quay sang gườm gườm nhìn Khánh.

- O...Hi, quen rồi. Ở nhà cũng thế nên... - Khánh gãi đầu. Nguyên do cũng là tại anh chàng này lúc bước vào phòng ăn chỉ mặc mỗi cái...quần đùi!

- Quen thì quen nhưng cũng phải nhớ ở đây không phải nhà anh chứ? – Vi nhăn mặt.

- Nhưng cũng có sao đâu? Mặc vậy thì sao chứ? Em làm gì phản ứng ghê vậy? – Khánh gắng cổ lên cãi.

- Còn cãi à? – Vi trừng mắt một cái làm cậu chàng cảm khẩu không dám hó hé nữa. Tội thật!

- Hờ...mới sáng sớm mà vợ chồng cãi nhau thất hoà thế à? Tao tưởng mày mệt lắm rồi, không còn sức cãi nữa chứ? Ai dè vẫn còn khoẻ gớm. – Thảo Anh đá đều.

- Chậc... - Trang tặc lưỡi nhìn 2 cô em.

- Kệ tao. Lắm mồm. – Vi chau mày rồi quay sang lườm Khánh thêm cái nữa những nhỏ bắt giác đỏ mặt quay đi.

Tự nhiên nhìn lại nhỏ mới phát hiện thân hình Khánh cũng thuộc dạng chuẩn lắm chứ! Thảo nào gái nó cứ theo nường nược. Cộng thêm vào đó là cái thói trắng hoa, mồm lưỡi dẻo quẹo, gương mặt đẹp trai thì thôi rồi, khỏi cần xách rìu đi đồn tìm người ta mà người ta tự xách tim đem dâng lên ỳnh.

Vi rời bàn ăn đi về phòng, bây giờ nhỏ rất cần một giấc ngủ để lấy lại sức, sắp chết rồi đây.

Lúc đi tới cầu thang, nhỏ chạm mặt 3 tên còn lại cũng đi xuống. Minh thấy Vi thì níu tay lại hỏi:

- Em đi lên phòng à? Ăn sáng chưa đấy?

- Dạ rồi anh, em lên phòng ngủ cái. Mệt chết! Hơ... - Nhỏ đưa tay lên che miệng ngáp.

- Vậy à...vậy tối qua làm được gì rồi? – Minh lại hỏi.

- Vào hỏi Thảo Anh với con An ấy. Em với Trang chẳng tiến triển gì, chỉ có 2 đứa kia là tìm được chút thông tin thôi. – Vi chần nản trả lời rồi bước thẳng lên lầu chẳng muốn nói thêm bất cứ điều gì.

Cả ba nhìn nhau khó hiểu rồi cũng bước vào phòng ăn. Không khí nhà ăn có vẻ khá im lặng hơn mọi bữa. Chắc cũng tại tụi nó mệt quá nên không nói điều gì.

Hắn vừa ngồi xuống ghế cũng là lúc nó buông muỗng đứng dậy rời bàn ăn, theo sau nó là Trang cùng Thảo Anh cũng kết thúc quá trình lấp đầy bao tử của mình.

- Em ăn xong rồi sao? – Thiên ngược lên nhìn nó.

- Dạ. - Nó gật nhẹ đầu, mắt thâm quầng thấy mà thương.

- À...em tìm được thông tin gì rồi? Anh nghe Vi bảo là em điều tra ra được chút manh mối. – Minh xen ngang.

- Hử? Ừm...anh không cần biết đâu. – Nó hơi nhướn mày, im lặng một hồi rồi cũng quyết định không nói. Tốt nhất là lúc này chưa nên đưa ra kết quả cụ thể cho Minh và Thiên, kéo hư mất kế hoạch mà nó đã nhọc công dàn dựng. Đi được hơn nửa đoạn đường, nó không muốn đổ bể.

- Sao vậy?

- Chuyện riêng của em, tốt nhất là anh đừng xen vào và đừng điều tra vấn đề ấy. Em biết kể mà Kama đã liên lạc là ai, biết tên đứng sau giúp đỡ Kayushi vì nguyên nhân gì nhưng em sẽ không nói. Anh đừng mong

biết bất cứ thứ gì về nó. Nếu em mà biết mấy anh nhúng tay vào chuyện riêng của em thì kết quả không tốt hơn tên Kama hôm qua đâu. – Nó nghiêng răng, liếc cả đám một lượt rồi đi thẳng lên lầu.

- Cô ấy sao vậy? – Đăng hơi khó hiểu.

- Một nên tâm trạng không tốt. – Trang nhìn theo hướng nó đi.

- À mà đúng rồi...thông tin cứ để đây bọn em sẽ xử lí. Anh biết việc mình phải làm rồi chứ? Chiều nay đem em xem nhé! – Thảo Anh hất mặt về phía Thiên.

- Hả? Cái gì cơ? – Thiên lơ ngơ.

- Chắc...6 khẩu SK2400, bộ dao găm của Vi và 6 thanh kiếm dỏ. Đó là cho tụi em, còn mấy anh tự lấy nhé. Với lại, liên lạc với thầy để lấy thêm đồ, đợt này chúng ta sẽ được dùng vài dụng cụ mới. – Thảo Anh tặc lưỡi rồi nói một lèo.

- À...ok. Thế để anh lấy cho, mà ở đâu? – Thiên Gật gù.

- ...Deawan! – Thảo Anh hơi chau mày nhìn Thiên nhưng cũng trả lời.

- Deawan? Tập đoàn hàng không Deawan? – Khánh nhắc lại, cậu suýt sặc cơm.

- Phải...vấn đề gì sao? – Thảo Anh mở to mắt ngây thơ hỏi.

- Sao tự đứng lại đi lấy vũ khí ở đó? – Hấn thay Khánh hỏi.

- Cứ theo chỉ dẫn của Thiên và Minh. Tất cả mọi thắc mắc cứ hỏi họ nhé...lính mới! – Thảo Anh cười lém lỉnh rồi chạy tốt nếu không muốn 2 tên kia tút dép ném vào bản mặt vì cụm từ: LÍNH MỚI.

- Ăn ngon miệng. – Trang nhún vai rồi cùng bước theo cô em gái.

- Hơ...sáng sớm nay sao trật tự đảo lộn nhiều thế? – Khánh nhăn nhó.

- Đảo lộn? Cái gì đảo lộn? – Minh dằn mặt.

- Mày không thấy à? Sáng nay thì tự đứng Vi cau có, bình thường có vậy không? An thì nghiêm nghị hấn lên, Trang thì ít nói vô cùng còn Thảo Anh thì dám trêu cả tao với Đăng. Bình thường có thấy Thảo Anh chọc đến bọn tao đâu? – Khánh liệt kê, kể lể.

- Vậy thôi à? – Thiên thản nhiên hỏi mà không thèm ngẩng mặt lên nhìn, cứ đều đều tiếp tục công việc ăn uống.

- Chứ muốn sao nữa? Mày không thấy có gì lạ à? – Khánh chồm người lên nhìn vào mặt Thiên rồi quay sang Minh rồi lại tới hấn.

- Ăn uống đằng hoàng đi! – Hấn nhăn mặt, đập cái “bốp” vào đầu cu cậu.

- Au... - Khánh ôm đầu ngồi xuống lại ngay ngắn.

- Đáng đời. – Minh hất mặt với Khánh một cái.

- Gì chứ? Tao nói không phải à? Rõ ràng là họ rất khác mọi bữa.

- Haiz...mày còn non lắm. Mày nên biết thêm một bí mật khác của bộ tứ đây, sáng nắng chiều mưa! – Thiên khê thở dài.

- Sáng nắng chiều mưa? – Khánh nhắc lại.

- Nói cách khác, đa tính cách! – Minh miệng cười khê, chân mày hơi nhướn lên kiểu thách thức.

6g tối

Đưa tay lên quệt đi dòng mồ hôi đang chảy xuống, Trang cắn chặt môi, gương mặt căng thẳng thấy rõ. Vì thì vẫn căng con mắt lên nhìn vào màn hình điện tử đối diện, cái đầu chứa một bộ não siêu phàm đang hoạt động hết công suất. Từng dây thần kinh dường như đang bị thách thức cực độ.

Nó ngồi trên ghế, gương mặt lạnh hơn cả tiền, một tay chống cằm còn tay còn lại gõ liên tục trên bàn phím laptop. Có thể nói tốc độ gõ của nó còn nhanh hơn cả người thường dùng bằng hai tay. Thảo Anh hết gõ bàn phím đến lướt ngón tay trên màn hình cảm ứng để thu thập dữ liệu, cô nàng chịu trách nhiệm xử lý thông tin.

Máy điều hoà đang ở mức 16 độ, từng đợt gió lạnh lẽo thổi vào căn phòng kín nhưng dường như chẳng thể làm giảm nhiệt độ nơi đây, bằng chứng là đến cả Trang còn đổ mồ hôi kia kìa! Không khí căng thẳng bao trùm toàn bộ căn phòng, không chứa một góc ngách nào.

“Cạch”

Nó nhẹ nhàng dùng ngón tay mềm mịn thon dài gõ vào phím Enter trên bàn phím, gương mặt hoàn hảo bỗng bừng xuất hiện một nụ cười hài lòng.

- Tốt hơn tao nghĩ, không bỏ công 4 tiếng đồng hồ của tao. – Nó ngả người ra sau ghế, nhắm mắt lại thư giãn.

- Sao rồi? – Vi quay sang nhìn nó, gương mặt bơ phờ.

- Tạm ổn, xâm nhập vào được mạng lưới hệ thống của lão ta rồi. Mà công nhận, ông già này cũng rảnh hơi thật. Chỉ có một toà dinh thự mà tới 2 mạng lưới, một là an ninh, hai là bẫy. Rõ lắm trò. Nhưng mà... – Nó nhăn nhó.

- Sao vậy? – Thảo Anh gác công việc của mình sang một bên.

- Vẫn không vô hiệu hoá được bẫy. Xâm nhập vào hệ thống chỉ có thể giúp chúng ta tăng thời gian bẫy kích hoạt, đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ có thêm thời gian để thoát ra khỏi cái bẫy đó. Muốn phá hỏng hệ thống bẫy này cần phải làm từ chính máy chủ của mạng lưới mới được. – Nó vò đầu.

- Haiz...lại phải đau đầu tốn chất xám vào mấy cái bẫy vô bổ của lão ta. Đúng là làm nhiều chuyện phi pháp quá nên thiếu gì người căm ghét, thế nên mới sợ mà phòng bị kỹ vậy. – Trang mĩa mai.

- Thế giờ phải làm sao? Đột nhập thẳng à? – Vi xoa cằm.

- Ủ. – Nó gật đầu.

- Thế còn kế hoạch? – Trang xoè hai tay ra trước mặt nó.

- Đây! Chuẩn bị cho đằng hoàng đấy. – Nó hơi lườm Trang rồi đưa ổi người một xấp giấy chỉ chít chữ và hình ảnh.

- Để xem nào. – Thảo Anh lật từng trang giấy, đôi mắt liếc ngang qua từng con chữ với tốc độ chóng mặt.

- Ổn không? Tao không lo về Minh và Thiên nhưng lại cảm thấy hơi liêu linh đấy. Nên nhớ còn có cả Khánh và Đăng. – Vi hỏi nó mà mắt vẫn chăm chăm nhìn vào con chữ.

- Không sao đâu, cẩn thận chút là được. Vả lại có Thiên với Minh bên cạnh, tao tin chắc 2 tên đó biết phải làm thế nào. – Nó ngược nhìn trần nhà.

- Ok. Vậy quyết định thế đi. – Trang gật đầu rồi đặt tập giấy xuống.

- Kế hoạch hay đấy, lão già ấy không biết mình bị xỏ mũi dẫn đi thế nào đâu. Bắt giặc dẫn vào nhà...đúng là chỉ mày mới có thể đoán ra mọi chuyện sẽ xảy ra theo chiều hướng này. – Thảo Anh cười.

- Không, tao có phải thánh đâu mà đoán chắc được? – Nó cười đầy ẩn ý.

- Chứ làm sao em chắc được mọi thứ sẽ diễn ra theo kế hoạch? – Trang gãi đầu.

- Có tay trong nên nắm cũng được không ít thông tin. – Nó liếm môi.

- Tay trong à? Sao vụ này tao không biết nhỉ? – Thảo Anh khề nhần mặt.

- ... - Nó không trả lời. chỉ cười rồi lắc đầu như kiểu không muốn tiết lộ thông tin.

- Hừ...kệ chuyện đó đi nhưng tại sao tao lại là người làm việc đó? – Vi mặt như mếu.

- Mày không biết à? Kayushi vốn cũng là một tay kiếm cừ khôi đấy. Thế nên nếu bắt buộc phải nhập cuộc, ông ta sẽ không đấu tay đôi, không dùng súng hay kim châm mà là kiếm. Vậy nên người phải lãnh trách nhiệm đó là mày thôi chứ ai nữa chứ? – Nó hất mặt làm Vi muốn điên người.

- Ha...nhưng mày cũng biết kiếm mà? Có khi còn hơn tao ấy chứ? Vậy thì mày đảm nhiệm phần đó đi. – Vi kì kèo.

- No no no... nhiệm vụ của tao quan trọng hơn nhiều. Vả lại tao có bảo sẽ chơi công bằng với Kayushi sao? Mục đích của một sát thủ là tiêu diệt đối thủ, thế thì còn quan trọng gì nếu chúng ta ăn gian một chút? Tao sẽ không bỏ mày một mình với lão đâu, chúng ta chơi hai người. – Nó cười nhẹ.

- Ý mày là... - Vi hơi nheo mắt, nhỏ dường như đã hiểu ý định của nó.

- Phải! – Nó gật đầu khẳng định chắc chắn.

- Ok...vậy cùng được. – Vi nhún vai.

- Thế chừng nào tiến hành?

- Ừm...cho lão ta sống thêm vài hôm, tận hưởng những ngày cuối cùng trên thế gian trong sự lo lắng đi. Tao chắc là hiện tại lão đang rất sợ hãi, không biết bao giờ ma nữ sẽ ghé thăm nên ăn không ngon ngủ không yên đâu. Để thêm vài ngày nữa cũng hay. Năm ngày nữa xuất phát. – Nó vừa nói vừa xoay người nhìn vào màn hình vi tính, nơi có hình ảnh được truyền từ chiếc camera trong phòng Kayushi mà nó hack được.

Trong đó là người đàn ông trung niên đầu cạo trọc, gương mặt hung dữ có vết sẹo dài trên má. Lão ta mặc một bộ yukata màu đen u uất, hai tay chấp sau lưng đi qua đi lại trong phòng ngủ đầy lo lắng.

Đúng lúc đó, từ trong phòng tắm bước ra một người phụ nữ...không, là một cô gái rất trẻ. Lớn lắm chỉ hơn tuổi nó 2,3 tuổi là cùng.

- Cô ta... - Vi tròn mắt nhìn cô gái trong màn hình.

- Suyt. – Nó đưa tay lên miệng ra dấu im lặng. Nhỏ gật đầu như hiểu ý rồi cả đám lại tiếp tục xem.

Cô gái mặc trên người một chiếc váy ngủ hai dây màu tím than mỏng manh dài chưa tới nửa đùi, cử chỉ ve vãn như du dỗ lão già đang đứng trước mặt. Lão ta từ ôm eo cô gái, cúi đầu hít thở mùi hương trên cổ cô rồi nhanh chóng kéo hai sợi dây áo xuống. Một thân hình chuẩn bắt đầu hiện ra dưới đáy mắt lão.

“Cạch”

Nó đóng nắp laptop lại, xem tới đây là đủ, không cần tiếp tục làm gì. Nhiệm vụ thôi cũng cho nó thêm chút thông tin. Hoá ra, cô ta là người tình của lão. Nó cho dù thông minh lắm cũng không thể đoán trước được quan hệ của hai người đó là thế này. Hừ...xem ra trò chơi này, nó đã quá xem thường con cáo ấy rồi!

- Sao không xem tiếp? – Vi hơi nhăn mặt.

- Sao thế? Xem vậy là đủ rồi, không lẽ mày muốn xem nữa à? – Nó nhếch môi nhìn con bạn.

- Tao... - Vi trừng mắt nhìn nó, cùng hòng không biết phải trả lời thế nào.

- Hehe...muốn thì nói đại đi nhá. Mà mày cũng chẳng cần phải xem thêm làm gì, bảo Khánh một tiếng là anh ta cũng sẽ cố gắng chiều chuộng mày hết đêm thôi? – Thảo Anh cười gian một tiếng.

- Điên! – Vi nhảy dựng lên, mặt đỏ lên lúc nào không biết.

- Vậy là rõ rồi! Nếu em ngại thì thôi, em không cần nói. Chị sẽ giúp em nói với Khánh rằng em muốn... - Trang đang hứa theo chọc Vi thì nhỏ nhảy lên bịt miệng Trang lại.

- Mấy người quá đáng! Không có mà! – Vi hét.

- Hahaha... - Cả đám cười nghiêng ngả, đến nó còn cười đến rớt ghế cơ mà.

“Rầm”

Đất mẹ thân yêu đã nhiệt tình chào đón cái mông nó quay về đoàn tụ. Nó lập tức đứng dậy xoa xoa cái phần vừa bị va chạm mạnh kia, mồm thì luôn miệng than vãn lẫn mắng Vi:

- Au...ái ui...đau chết mất! Hix...cái con vô nhân tính, mất nhân đạo kia. Tại mày mà tao cười rớt ghế luôn đấy...đau quá...
- Tại tụi mày chọc tao đấy chứ! – Vi gắng cổ lên cãi.
- Hừ... - Nó hậm hực ngồi dậy.
- Thôi. Vậy kết thúc ở đây nhé, xem như mọi việc đã giải quyết xong. – Trang chen ngang nếu không muốn nó đóng băng luôn cả phòng.
- Ê này...hay tối nay tụi mình lên đi chơi đi. – Thảo Anh nẩy ra sáng kiến.
- Đi chơi thì đi thôi, làm gì mà phải lên ghê thế? – Vi nguyền Thảo Anh một cái rợn người.
- Hì...tại...tại tao muốn đi một mình không để Thiên theo. Cho họ theo bị kìm kẹp dữ lắm, không thả phanhh được. – Thảo Anh nuốt nước bọt một cách khó khăn trước cái nhìn của Vi.
- Ý kiến hay. – Trang búng tay.
- Tao tán thành. – Nó nhún vai.
- Hơ hơ...dẫn Khánh theo để phải ngồi yên à? Tất nhiên là tao sẽ trốn đi rồi. – Vi cười gian.
- Ok. Vậy thì chuẩn bị nhé. Bốn người kia chắc đang ở Vương gia rồi nên chúng ta không cần phải lo phát hiện. Chỉ sợ lúc lấy xe đi thì bị thấy thôi. – Thảo Anh xoa cằm, gương mặt hơi nhăn lại. (Căn hằm của tụi nó là ở dinh thự, với lại ở dinh thự tụi nó mỗi đứa đều có phòng riêng nên có sẵn đồ)
- Tưởng gì...thì cứ đi bộ ra cổng rồi gọi Linda đón thôi. – Nó se se lọn tóc.
- Dễ nhỉ? – Vi nghiêng đầu.
- Ủ...đi thôi. – Nó gật đầu rồi bước vào thang máy đi lên.

Tối 5 ngày sau

Nó ngồi trên ghế mang đôi boots da cao tới đầu gối vào. Đây là thứ là thầy nó đã đưa – một trong những phát minh của tổ chức – với nhiều thứ ẩn sâu bên trong có thể giúp trong quá trình chiến đấu.

Hôm nay cả bốn đứa mặc đồ giống hệt nhau đến từng chi tiết, chỉ khác nhau có mỗi vũ khí mà thôi. Quần đùi da cùng với áo ba lỗ, bên ngoài khoác lên một lớp áo da dài hơn quần mộ...t xiu khiến tụi nó trở nên đen toàn tập. Tóc đều được cột gọn lên vào gương mặt đều bị che đi bởi chiếc mặt nạ. Ai thì không biết chứ trong tổ chức D.E.A.T.H, Tứ ma nữ là thần bí nhất với gương mặt chưa bao giờ được tiết lộ. Duy chỉ có người đứng đầu tổ chức, Tứ hộ vệ, Bướm Đêm và Huyết Dạ (Đố m.n biết ai) là biết mặt của họ mà thôi.

Nó lấy từ trên bàn hai khẩu súng lục rồi giơ lên hỏi Thảo Anh:

- Của tao hai khẩu đúng không?
- Ủ, với lại hai thanh kiếm dẻo nữa. Của mày hai thanh, Vi hai thanh, tao với chị Trang mỗi người một thanh nữa. – Thảo Anh gật đầu rồi tranh thủ lấy súng cho vào hai bên cặp quần và thêm hai khẩu trong túi áo khoác.
- Sao hôm nay hai người dùng thêm kiếm thế? – Vi gãi đầu.
- Đối thủ đâu phải thường, là ông trùm vận chuyển vũ khí đấy nên phải trang bị kĩ lưỡng vào. Lỡ như giữa chừng hết đạn với kim châm thì chẳng lẽ đánh tay đôi? Chết như chơi. – Thảo Anh trề môi.
- À...nhắc tới ông ta mới thấy tức nhá. Ông ta từ chối thẳng thừng cuộc gặp mặt với chúng ta cơ đấy. Tính nếu ông ta tỏ ý muốn thương lượng thì tao với thầy sẽ bỏ qua và tiếp tục hợp tác, ai dè ăn gan hùm mà từ chối không nói chuyện luôn cơ. Nghĩ lại là sùng máu! – Nó nghiêng răng treo treo.
- Ông ta nghĩ vị thế của mình hơn một bậc rồi nên đâu xem D.E.A.T.H ra gì nữa. – Trang cười khẩy.
- Không biết lượng sức. – Vi bẻ tay.
- Số ông ta tàn rồi. – Thảo Anh lại thở dài.

- Vì lão ngu ngốc thôi. – Nó hơi cười.
- Thế tối nay không cần ai ở nhà theo dõi camera hả?
- Ủ...tao dùng điện thoại được rồi. – Nó nói rồi lấy điện thoại bỏ vào túi quần.
- Thế còn lũ kia đâu? Bốn người họ từ sớm đã không thấy mặt mũi ở cái xó xĩnh nào trong nhà. – Vì nhìn quanh.
- Haiz...trong cái lũ ấy có tên chồng nhà mày đấy, nói năng phũ phàng thật. – Thảo Anh lắc đầu.
- I don't care. – Vì nhún vai ra chiều không quan tâm.
- Chắc...tao bảo họ đi trước rồi, họ cần có nhiều thời gian chuẩn bị hơn chúng ta. – Nó tặc lưỡi rồi đi ra ngoài, cả đám thấy nó rời khỏi đó cũng chạy vội theo sau.

...

Căn biệt thự với diện tích khổng lồ của tên nạn nhân tối đêm nay nằm ở vùng ngoại ô, không có cư dân sinh sống. Xung quanh đó chỉ toàn là những mảnh đất trống cỏ mọc cao và dày nhìn bất tận, có thể nói vào buổi tối thứ có thể nhìn thấy từ căn biệt thự chỉ là màn đêm bao trùm đầy huyền hoặc và đáng sợ.

Tụi nó đứng trước cái cổng sắt cao sừng sững, duy chỉ có một điểm lạ là...dù biết tính mạng mình đang bị đe dọa nhưng lão ta không hề ột tên lính canh nào trực ở cổng! Có gì đó không bình thường ở đây, nó cảm thấy...tối nay không đơn thuần là lợi thế sẽ thuộc về phía mình.

- Sẵn sàng chưa? Bắt đầu khúc dạo đầu của thần chết nhé! – Nó quay lại nhìn ba đứa kia.
 - Làm đi, Venus! – Ellie hơi cười.
 - Tránh sang một bên đi. – Nó hất đầu ra hiệu, ngay lập tức cả ba chạy sang một bên, tránh xa cánh cổng.
- Đặt một con chip mini lên trên cánh cổng sắt, nó xoay người bước về phía cửa ba đứa còn lại, trên tay cầm chiếc điện thoại màn hình đang bật sáng.

Dừng lại trước mặt Jersey, nó nhìn cả ba rồi môi khẽ nhếch lên, nói đúng một chữ:

- Start!

Ngón tay chạm nhẹ vào màn hình và...

“ẦM...BÙM...”

Một tiếng nổ vang lên chói tai, theo sau là lớp bụi mù mịt. Tụi nó nhanh chân bước vào lớp khói thuốc nổ ấy để bước vào trong khuôn viên trận đấu. Khi lớp khói vừa tan cũng là lúc trước mắt tụi nó xuất hiện một hàng rào vệ sĩ chắn ngang cản đường.

- Công nhận lũ vệ sĩ này cũng nhanh thật. – Vanessa hơi cười.
- Nó đánh bom như vậy mà không đá động đến cái lũ ấy mới là chuyện lạ. Mày nghĩ sao mà bọn chúng để chúng ta vào dễ dàng vậy? – Ellie rút từ eo ra thanh kiếm dẻo được quấn như cái thắt lưng.
- 50 tên? – Jersey liếc một lượt xung quanh.
- Nhanh và gọn! – Nó buông một câu ra lệnh rồi bước lùi xuống nhường chỗ cho cuộc dạo chơi chữa ma nữ.
- Chơi thôi. – Ellie vuốt nhẹ lưỡi thanh kiếm.
- Món khai vị...quả là không tệ! – Vanessa mỉm cười, cô nàng bẻ tay khiến mọi người cảm thấy lạnh sống lưng.
- Lắm trò. – Jersey hơi khó chịu, ngay lập tức vung tay.

Gần mười thân ảnh ngã xuống với tiếng kêu rên rĩ ai oán. Từ miệng, mũi và tai, thứ dịch lỏng cô đặc ấy từ từ trào ra thấm đẫm nền đất, đôi mắt trợn trắng lên với những tia máu đỏ rùng rợn và bọn người ngu ngốc đó không biết mình đã chết như thế nào. Jersey mở màn cho cuộc tàn sát đẫm máu, một cái khởi đầu quá tuyệt vời!

“Xoẹt...xoẹt...”

Ellie thẳng tay nhẹ nhàng hạ từng đường kiếm sắc sảo của mình xuống những tên vệ sĩ. Động tác cứ như là nhỏ đang khiêu vũ cùng với thanh kiếm trong bản hoà tấu của tiếng thét trong đêm đen. Thân người dẻo dai giúp Ellie tránh những đòn đánh quá dễ dàng. Đây mà là vệ sĩ cấp cao sao? Lão già Kayushi ấy đang xem thường tội nó à?

Bồng tối là một phần lợi thế của tội nó. Dưới màn đêm tĩnh mịch, những đòn đánh dứt khoát đầy sức mạnh của Vanessa cứ liên tục được tung ra. Tốc độ nhanh nhạy cộng với màu đen của bóng tối, lũ vệ sĩ ấy chẳng thể nhìn ra đâu là cô nàng. Chỉ mới đánh tay đôi mà đã dễ dàng như vậy, thử hỏi khi dùng vũ khí, Vanessa còn giết chết bao nhiêu người nữa? Cho dù họ là người vô tội, được thuê đến để bảo vệ thân chủ nhưng xin lỗi, cô nàng vẫn không thể nhẹ tay.

50 cái xác nằm gục dưới đất tượng trưng cho 50 số phận đã phó mặc cho tử thần đến rước đi. Tội nó lạnh lùng nhìn qua những cái xác không hồn ấy một lần nữa rồi bước đi nhưng tận sâu đâu đó trong lòng vẫn còn một chút run rẩy, giết người vô tội, tội nó hoàn toàn không muốn nhưng nếu để họ tiếp tục tồn tại, chân tướng sự việc diễn ra tối nay sẽ ảnh hưởng đến hoạt động của tổ chức nên buộc lòng phải vậy thôi.

Tội nó tự nhủ, cái tâm của một nữ sát thủ là con số không. Không thương người và không nương tay. Làm ơn đi, phải cứng rắn hơn nữa!

Dừng trước cánh cửa bước vào dinh thự, ánh mắt nó có một thoáng dao động. Từ hai góc trên cao, hai chiếc camera mini đặt ẩn đang nhấp nháy, thu lại hình ảnh truyền tải tới máy chủ của căn biệt thự.

Cúi thấp mặt xuống, nụ cười mê hoặc hiện rõ trên gương mặt ấy. Chơi nhau à? Kayushi, cho dù lão ta có khôn ngoan đến mức nào, tính kế thâm sâu tới đâu thì kẻ luôn đi trước lão một bước như n...ó sẽ thắng. Kế hoạch của nó vạch ra không phải hạng thường. Khiến ục tiêu tự vướng vào cái bẫy của mình rồi vùng vằng trong đó, hốt tay trên để người khác không kịp trở tay mới là cái đầu của Bắc ma nữ huyền thoại. Đó mới đáng được gọi là kế hoạch hoàn hảo.

Đẩy nhẹ cánh cửa nó cùng ba người còn lại bước vào không gian tối om không một ánh đèn.

“Rầm”

Cánh cửa bỗng nhiên đóng sầm lại cùng lúc với ánh đèn sáng loá bật lên chiếu rọi khiến cả bốn đứa giật mình quay lại nhìn. Ellie cau có tính chạy lại kéo cửa ra thì bị nó chặn ngang:

- Vô ích. Nó bị khoá rồi. – Giọng nói lạnh lùng đến mức chính Ellie cũng hơi hoảng sợ. Nó lúc này với lúc cách đây vài phút khác nhau một trời một vực!

- Nhưng không phải là không mở được. – Jersey tiếp lời. Quả thật, cho dù cánh cửa đó có bị khoá đi chăng nữa cũng không cần lo, độc trong kim châm của cô có một phần là axit đậm đặc nên việc khiến cánh cửa đó tan chảy là quá dễ dàng.

- Mở làm gì, chỉ tốn thời gian thôi. Việc của chúng ta là tiến sâu vào trong. – Nó hạ cánh tay chặn ngang người Ellie xuống rồi quay lại nhìn thẳng phía đối diện.

Đây là một căn phòng trống rỗng, thứ vật thể duy nhất ở đây chắc chỉ có tội nó mà thôi. Đối diện là một cánh cửa lớn bằng sắt, không tay cầm, không bản mã, không có bất cứ thứ gì để mở cánh cửa đóng im lìm ấy. Xung quanh bao bọc bằng bốn bức tường cao với hàng vạn cái lỗ tròn nhỏ xíu chỉ chít trên ấy.

Nó không nói gì, ánh mắt tối hơn thấy rõ, hai bàn tay buông thõng này giờ bỗng vò thành nắm đấm. Hít một hơi cố dần lại lòng mình, nó nghiêng răng lăm bằm trong miệng:

- Nhanh lên...trước khi cơn thịnh nộ của quỷ bùng nổ!

Nó hít sâu vào thêm lần nữa rồi thả lỏng người ra, cao ngạo bước đi lên phía trước.

Thơm...

Một mùi hương mê hoặc lẫn vào trong không khí đánh thức khứu giác của tội nó. Một cơn ớn lạnh chạy dọc theo xương sống của Jersey khiến cô hoảng hốt bước lùi lại mấy bước, ánh mắt mở to ra kinh ngạc.

- DF594! – Jersey bàng hoàng kêu lên.
 - Gì cơ? – Nó trợn ngược mắt lên quay lại nhìn Jersey.
 - Là nó! DF594. – Jersey căng thẳng nói.
 - DF594? Nó là cái gì? – Vanessa thắc mắc.
 - Đây là loại khí độc đang được đưa vào quá trình thí nghiệm. Chiết xuất của nó vốn 90% là phần của một loài hoa ăn thịt mang độc tính rất cao nằm trên vùng Bắc Mỹ, 10% còn lại là phụ được. Loại khí này rất nguy hiểm nên được gọi là khí DF – dead flowers, nó mang số hiệu là 594 trong hàng loạt mẫu thí nghiệm nên hay gọi tắt là DF594.
 - Thế giờ làm sao? Khí độc này này giết chết ta ở đây à? – Ellie hơi tức giận.
 - Không chết, mà là sống trong trạng thái thực vật cho đến khi khí độc trong cơ thể huỷ hoại hết các cơ quan nội tạng thì mới kết thúc được. Có nghĩa là muốn chết phải mất một khoảng thời gian tầm 2 ngày. – Nó nhả mắt, chậm chậm nói.
 - Vậy chúng ta...chúng ta...làm...sao... - Ellie hơi lớn tiếng nhưng ngay sau đó, giọng nói nhỏ dần nhỏ dần, một màu đen sụp ngay trước mắt nhỏ. Đầu óc quay cuồng, cơ thể nặng trĩu. Nhỏ ngã rân rây sà sàn nhà.
 - Ellie...Ellie...mày...mày có sao không? Ellie...E...llie... - Vanessa hoảng hốt quỳ xuống cạnh nhỏ lay mạnh nhưng mọi thứ xung quanh dường như có gì không ổn. Loạng choạng, Vanessa ngã nhào xuống nền gạch lạnh tanh.
 - Họ...trúng khí độc rồi! - Jersey hét lên.
 - Không chỉ họ...chúng ta...cũng không thể...cố...gắng...với nó... được... - Nó khụy người xuống, hai tay chống xuống sàn nhà khó nhọc nói.
 - Ủ...lão già...khốn nạn...thật... - Jersey người nghiêng ngã rồi ngã ngay xuống đất.
- Nó mơ màng quay sang nhìn Jersey, cánh tay vươn về phía ấy nhưng nhanh chóng, cả cơ thể đổ ập xuống như không trụ vững nữa.
- Phòng điều khiển an ninh
- Hình ảnh bốn cô gái nằm dưới sàn gạch lạnh được truyền đến màn hình lớn khiến một người thích thú. Trong khi đó, người đứng bên cạnh lại cảm thấy có điều gì đó không ổn ở đây.
- Haha...chỉ toàn là một lũ con nít ranh. Muốn giết chết ta à? Số chúng mày tàn rồi! Sai người đem nhốt chúng lại. – Lão già mặt sẹo cười to.
 - Nhưng họ là Tứ ma nữ... - Cô gái bên cạnh nói.
- ...- Ngọc Trân, cô đa nghi quá rồi đấy. Bằng chứng kia kìa, bọn nó gục sấn hết rồi thì còn giết ai được nữa? Cô có phải là đề cao chúng quá rồi không? – Lão già khinh khi.
- Nếu họ có thể bỏ mạng ở cái bẫy nhỏ này, thì họ đã không trở thành huyền thoại, không phải là một Tứ ma nữ tôi biết. – Ngọc Trân nhún mày.
 - Thế cô biết họ nhiều thế kia à? – Lão già vẫn đắc chí.
 - Không nhiều nhưng vẫn hơn hàng vạn con người đấy, Kayushi! Khinh địch thì sẽ sớm chết thôi, đặc biệt là họ. Tôi không biết kế hoạch của họ là gì.
 - Cô không đoán ra được kế hoạch của họ sao? Từ nhỏ đã được mệnh danh là thần đồng, không lẽ cô lại chịu thua tại nó? – Kayushi hơi cau mày, giọng điệu có phần thách thức.
 - Không. Tôi thần đồng là nhờ cố gắng, còn họ...vốn là thiên tài từ khi mới sinh ra rồi. – Ngọc Trân chột dạ.
 - Hừ...ta không quan tâm. Ta chỉ cần biết rằng bây giờ ta an toàn rồi, đi! – Kayushi hừ lạnh rồi ôm eo Ngọc Trân kéo đi ra ngoài.

Quay đầu nhìn vào màn hình lần cuối, cái chau mày khó hiểu bỗng dần ra. Thật sự thì...có vẻ Kayushi không phải là đối thủ xứng tầm của quý dữ.

...

Cánh cửa sắt trơn lán được mở ra, hoá ra, muốn cánh cửa này mở thì phải từ bên kia chứ không phải là bên của nó. Khôn ngoan thật, như vậy thì bất kể tên đột nhập nào cũng không còn con đường thoát khỏi căn phòng kín này.

Bốn tên vệ sĩ to con bước tới kéo tụi nó đứng dậy để đem về phòng giam theo chỉ thị của Kayushi. Tên đầu tiên đang dìu Trang bước về phía cánh cửa thì bỗng dừng ngã quỵ xuống, máu xộc thẳng ra từ miệng nhìn vô cùng kinh tởm.

“Rầm”

Một cú vật Judo cực đẹp mắt được thực hiện khiến tên đang kéo Vanessa ngã lăn ra đất bất tỉnh. Tiếp theo đó, tên đứng kế đó vừa chạm vào người Ellie đã ôm ngực thở dốc, máu nhỏ xuống đất như mưa từ vết thương hình chữ X to tướng.

- Tụi mày... - Tên đang dìu nó nhìn thấy thảm cảnh trước mắt thì hoảng hồn run rẩy.

- Sâu bọ.

Bàn tay trắng mịn, nhỏ nhắn nắm chặt lấy cổ họng của tên xấu số kia. Dùng lực đưa hẳn lên cao, hai bàn chân hẳn vừa rời khỏi mặt đất cũng là lúc bàn tay ấy siết chặt lại.

“Bịch”

Tên đó được thả xuống đất, hai mắt trợn trắng và cả người không còn chút sức sống nào. Cả cơ thể ấy như toả ra một sự lạnh lẽo thê lương.

- DF594 sao? Lão ta nghĩ thứ đó là gì? – Jersey dùng chân đá cái xác nằm kế mình ra xa.

- Lựa chọn nhằm phương thức đầu độc rồi. – Vanessa thở dài tỏ vẻ thông cảm.

- Hoặc là chọn nhằm đối tượng để chơi. – Ellie khinh khỉnh, lưỡi liếm sạch máu trên con dao găm của mình rồi cất lại vào vị trí cũ.

Phải! Có lẽ sau lần này, Kayushi nên rút ra một kinh nghiệm cho bản thân mình rằng trước khi áp dụng một phương thức đầu độc cho ai đó thì phải tìm hiểu kĩ người đó trước cái đã. Đặc biệt là Tứ ma nữ - là 4 con quỷ sống!

DF594 là một thách thức của các nhà nghiên cứu, họ muốn phân tích thành phần độc được của loại phấn hoa này và tìm ra lời giải đáp cho nó. Thử hỏi, một vấn đề hay ho và kích thích sự khám phá như thế thì một kẻ thống trị ngành được độc như Jersey chịu ngồi yên à?

Tất nhiên là ít có ai biết được, thành phần độc tố của DF594 chỉ cần thêm một chất nữa sẽ trở thành thứ vô hại cho cơ thể, ngoài ra còn có thể xem như là vitamin hoặc thuốc bổ. Công trình nghiên cứu này làm tổn của Jersey gần 6 tháng làm việc trong phòng nghiên cứu và tuyệt đối không tiếp xúc với thể giới bên ngoài.

Trước khi tới đây, Trang đã đưa ổi người một viên thuốc, thành phần của viên thuốc đó là chất khi tiếp xúc với độc tố của DF594 sẽ trở thành thứ vô hại. Xem ra, trình độ của lão già đó không thể thắng nổi trò chơi sống còn này.

Mà kể ra cũng thật, đóng một vở kịch mà trong đó mình lại là kẻ bị hại thì cảm giác nó không được thoải mái là mấy. Nhưng xem ra, diễn một xiu vậy mà đã qua mặt được lão Kayushi, khiến lão ta tưởng thật thì trình độ của tụi nó quả thật không tồi. Biết vậy lúc trước cả đám tham gia làm diễn viên chứ không thêm làm người mẫu rồi.

Nó phải nhẹ tay, bóp cổ một tên vệ sĩ to con không tốn sức như nó nghĩ. Chỉ mới dùng chút lực nhẹ mà tên đó đã tắt thở, quả thực bọn này không xứng đáng để nó đặt vào mắt làm đối thủ.

- Đi thôi...không có nhiều thời gian tán phét đâu. – Nó quay ngoắt về phía cánh cửa sắt đã được bọn người ngu ngốc này mở giùm.

Cả ba người còn lại nhìn nhau rồi cũng nhún vai tỏ vẻ bình thường. Cảnh tượng này đã quá quen rồi, trong lúc làm nhiệm vụ mà Venus của tụi nó cười vui vẻ bình thường thì chắc trời sập. Một là lạnh lùng, hai là cười đều và tuyệt đối không có kiểu thứ ba!

Bước sang cánh cửa, cả đám chau mày nhìn những thứ trước mặt. Ellie hơi tức giận, đâm mạnh vào cửa:

- Tính đánh đổ nhau à?

- Yên lặng. – Nó khó chịu quay lại nhìn Ellie.

Nhỏ lúc này cũng bức bối trong người nhưng vẫn phải nuốt những lời nói khó chịu vào trong. Nó đã bảo thế thì ai mà dám cãi chứ? Vấn đề là nhỏ không hiểu Kayushi muốn chơi trò gì đây?

Cánh cửa để đi qua căn phòng này nằm...m ở trước mặt tụi nó, nhưng mà là ở bờ bên kia! Từ cánh cửa bước vào đến cánh cửa bước ra khỏi căn phòng nằm ở đối diện nhau nhưng lại bị ngăn cách bởi một cái khe ở giữa. Để có thể qua được bên kia thì chỉ có một con đường là đi qua những ô gạch được xếp cạnh nhau giống như là cây cầu bắc ngang.

Cây cầu này có bề ngang khoảng 6 ô gạch và chiều dài 15 ô. Đặc biệt hơn là trên mặt của mỗi ô gạch như thế lại có những hình ảnh rất lạ: súng, kiếm và hoa hồng! Những hình ảnh đó được xếp lộn xộn và không theo bất cứ trật tự nào.

- Súng, kiếm và hoa hồng. Ý gì đây? – Jersey đứng dựa lưng vào tường.

- Chẳng biết, hay chúng ta cứ bước qua đại đi. – Vanessa biểu môi.

- Ngốc. Mà bước sai ô gạch là toi mạng đấy. Trong đây có một số là vũng, một số khác chỉ cần mà đặt chân lên là sẽ ngã xuống ngay. Tuy nhiên, vấn đề là chúng ta phải giải đáp nhanh trước khi hết thời gian. – Nó cắn môi.

- Thời gian? – Ellie giật mình.

- Ủ. Khi mà bắt đầu đặt chân lên các phiến gạch, thời gian đếm ngược sẽ được kích hoạt. Những ô gạch đúng chỉ cần mà đặt chân lên là đúng 15 giây sau sẽ tự động gãy và rơi xuống cái khe ấy giống như những ô gạch không an toàn. Hai loại gạch ấy khác nhau ở chỗ, một cái thì gãy ngay còn một cái thì phải chờ tới 15 giây sau.

- Oh my God! Vậy giờ làm sao? – Ellie trợn mắt.

- Tao không biết, chẳng có chút manh mối để giải, không một lời gợi ý nào. – Nó nhún vai.

- Để xem nào...súng...ý chỉ thứ lão ta đang mua bán vận chuyển à? Kiếm...chắc là chỉ thứ hần thường xuyên sử dụng và là để tượng trưng cho hần. Còn hoa hồng thì...không lẽ ý là lão ám chỉ chúng ta sao? – Vanessa bắt đầu suy luận.

- Ai biết? – Nó thờ ơ nói.

- Hừ...Vậy thì theo cách mà Vanessa lý giải, chúng ta phải chọn con đường nào? – Jersey thở hắt ra.

- Nếu hoa hồng là Tứ ma nữ thì chúng ta không nên chọn nó. Lão ta ghét chúng ta như vậy, không lý nào lại để biểu tượng của chúng ta là an toàn được. Đã ghét thì những gì có liên quan cũng ghét luôn mà? – Vanessa hơi cười.

- Vậy còn hai cái còn lại?

- Ủm...súng, súng, hoa hồng, kiếm, hoa hồng, súng? Jersey, chị cho em mượn 6 cây châm nhé. – Nó nhìn một lượt 6 ô gạch xếp hàng ngang đầu tiên.

- Đây...em có cách gì rồi à? – Jersey nhẹ nhàng đưa nó 6 cây châm dài và mảnh.

- Nếu không thể đoán ra được, chỉ còn cách là chúng ta thử thôi. – Nó nhún vai.

- Thử? – Ba người còn lại đồng thanh.

- Phải. – Nó gặt đầu khẳng định.

Vung nhẹ cánh tay, nó để cho 6 cây kim châm nằm chằm chệ trên 6 ô gạch trước mặt.

“RẦM”

5 thân trụ của 5 ô gạch bỗng nứt va vỡ vụn rồi rơi xuống đáy vực đen thăm thẳm, chừa lại đúng một ô gạch duy nhất hình...hoa hồng!

- Ha...lần này mày đoán sai rồi nhé! – Ellie nhếch mép nhìn Vanessa.

- Thì sao? – Vanessa què quá trừng mắt nhìn Ellie.

- Thôi dẹp mấy chuyện đó đi. Thời gian bắt đầu đếm ngược. – Nó lườm cả hai rồi đặt chân lên ô gạch có hình hoa hồng.

Cứ như thế, cả bốn đứa liên tiếp bước lên những ô gạch hình hoa hồng để bước sang bờ bên kia. Khi nó vừa đặt chân lên đến trước cửa rồi căn phòng này, những ô gạch phía sau lưng nó bắt đầu vỡ ra hàng loạt.

Nó thì đã đặt chân lên phần bờ nên không lo sập, chỉ còn ba đứa kia thì vẫn đang gấp rút nhảy trên từng ô vuông.

Vanessa theo sau nó cũng nhanh chóng nhảy lên được phần gạch đứng trụ...óc cửa nhưng khi cô nàng vừa chạm đất an toàn cũng là lúc có một tiếng động lớn phát ra.

“RẦM”

- Á! – Tiếng Ellie và Jersey vang lên cùng một lúc.

- Chị! – Vanessa hoảng hốt chồm người tới trước nắm lấy tay Jersey.

- Ellie! Jersey! – Nó cũng giật mình nắm chặt tay Vanessa.

Tất cả những viên gạch đều vỡ vụn, để lại cái khe sâu tăm tối ngăn cách hai cánh cửa ở giữa phòng.

Tình hình hiện tại của tụi nó khá nguy hiểm.

Jersey và Ellie do không kịp đặt chân sang tới bờ bên kia nên khi những ô gạch bị sập cũng ngã theo đó mà rơi tự do. Vanessa thấy cảnh đó thì nhanh chóng chụp lấy tay Jersey còn Jersey thì đang cầm chặt tay Ellie. Nó thấy Vanessa chồm người ra trước thì cũng nhanh tay nắm chặt lấy tay cô nàng kéo ngược lại. Tuy nhiên, sức nặng của cả Jersey và Ellie khiến Vanessa cũng bị kéo theo thế nên cô nàng cũng ngã ra ngoài. Cũng may là còn nó ở đó nắm tay kéo cả ba nên vẫn chưa sao nhưng sức nó thì làm sao mà giữ lâu được? Tình hình có vẻ không mấy khả quan.

- Hư...mấy người...nên về nhà...giảm cân đi! – Nó khó khăn nói, cánh tay nhỏ bé đang phải chịu sức nặng của cả ba con người.

- Bỏ tay ra đi Venus, mày không chịu nổi đâu! – Vanessa lo lắng nhìn nó, mắt ngấn ngấn nước.

- Diên! Mày im đi, có chết tao cũng không bỏ lại đồng đội của mình chết ở đây. – Nó gắt.

- Venus...nhưng cứ tiếp tục, em không chịu nổi đâu, bỏ ra đi! – Jersey nhìn cô em gái kết nghĩa, tuy không ruột thịt họ hàng gì nhưng với cô, tính mạng nó còn quan trọng hơn của mình.

- Phải đó, mày bỏ ra đi! – Ellie cũng ngược nhìn nó đầy cầu khẩn.

- Tất cả im đi! Tôi nói trước, ai dám chết ở đây thì sau này, dù có bình an trở về thì cũng đừng nhìn mặt tôi nữa! – Nó quát.

- Mày cứng đầu vừa thôi, nếu cứ thế thì mày cũng chết luôn đấy! – Vanessa khóc.

- Nhưng tao không muốn bạn bè chết trước mặt mình. – Nó lắc đầu kiên quyết.

- Đừng mà Venus, bỏ tay đi. – Jersey bặm môi nhìn nó.

- Đã bảo là không! – Nó hét.
- Mày không chịu bỏ thì tao bỏ! – Ellie ánh mắt cương quyết nhìn lên nó.
- Mày điên à? Tao cấm mày làm điều đó! – Nó trừng mắt.
- Nhưng nếu vậy thì mày sẽ không chết. Nếu tao bỏ tay ra, mày sẽ có sức kéo hai người kia lên và cả ba sẽ được an toàn. Nếu tao chết mà cả ba người vẫn còn sống thì tao cũng chấp nhận. – Ellie cắn răng nhìn nó.
- Không. Tao nhất định sẽ kéo cả ba lên. – Nó lắc đầu.
- Không được đâu, mày không đủ sức kéo hết đâu. Nghe lời tao, cho tao hi sinh vì mày lần này đi! – Ellie mím môi, nước mắt trào ra.
- Mày hi sinh cho tao quá nhiều rồi, tao không muốn mày làm thế. – Nó bật khóc.
- Ngốc...bấy nhiêu tao làm ày có là gì đâu? Tao, Vanessa hay Jersey, cả ba đều nợ mày một mạng, thế thì chút ít này có là gì? – Ellie mỉm cười.
- Nhưng tao không quan tâm. Mày không được bỏ tay ra. – Nó khóc nức lên.
- Xin lỗi mày... - Ellie nhìn nó, buông 3 tiếng rồi mỉm cười.
- ELLIE! – Nó hét lên.
- Đừng mà! – Vanessa khóc to.
- Không được...Ellie! – Jersey cố gắng chồm người xuống hơn để chụp lại bàn tay nhỏ bé vừa rời khỏi tay mình nhưng không được.

Ellie buông tay Jersey ra, để cho cơ thể mình bay tự do trong không trung. Chết thì sao chứ? Chết thì hết thôi, mặc dù ở nơi đây, nhỏ còn luyến tiếc sự sống lắm. Nhỏ còn ba mẹ, anh trai, bạn bè và cả Khánh kia mà? Nhỏ có tất cả mọi thứ thì có gì phải từ giã cõi đời sớm như vậy?

Tất nhiên là nhỏ không muốn chết, nhưng nếu nhỏ không làm vậy thì sẽ kéo theo ba người còn lại mất. Thôi thì nhỏ hi sinh một chút để cả ba an toàn, như vậy nhỏ cũng sẽ cảm thấy vui và không hối hận khi đã quyết định làm vậy.

- Sống tốt và nói với Khánh là tao yêu anh ta nhiều! – Ellie hét lên.
- Không mà! Ellie! – Nó hét to, khóc lớn.

Tất cả mọi thứ dường như dừng lại ở đó, nó khóc và nức lên liên tục. Tại sao Vi lại làm vậy chứ? Hi sinh cho nó được sống hả? Nó không cần nhỏ làm như vậy! Là đồng đội trong lúc làm nhiệm vụ, là bạn bè trong cuộc sống hàng ngày, là đồng nghiệp khi cùng nhau làm việc và hơn hết...là người thân khi sống trong gia đình!

Từ phía trên cao, lại thêm một chiếc camera đang hoạt động. Tất cả mọi thứ dường như đều được thu vào trong ống kính ấy, cả tình cảm cao đẹp và sự hi sinh cho người mà bản thân yêu quý cũng được thu gọn vào đó. Trong khi những giọt nước mắt đau khổ đang rơi bên dưới thì chiếc camera ấy vẫn đều đều hoạt động một cách vô tình.

Sau khi gạt hết những giọt nước mắt, nó dùng tất cả sức lực của mình kéo Jersey và Vanessa lên. Cả ba sau khi đã an toàn thì ngồi nhìn nhau. Không ai nói với ai câu nào nhưng ba đôi mắt đều ướt nhoè đi vì khóc.

Nó hít sâu một hơi rồi đứng dậy quay người nhìn vào cánh cửa. Thứ nó phải làm bây giờ là tiếp tục nhiệm vụ của mình chứ không phải ngồi đó. Cúi mặt xuống thấp, hai bàn tay nó vo... chặt thành nắm đấm, giận đến run người nhưng vẫn phải bình tĩnh.

Thả lỏng cơ thể, khoé môi chọt nhếch lên đầy vẻ đắc thắng kiêu hãnh. Đó không phải là một nụ cười tức giận, cũng chẳng phải là chua xót hay mỉa mai. Chỉ đơn giản là thích thú!?!

Jersey cùng Vanessa sau đó cũng ngồi dậy, phỉu hết bụi đất trên người rồi nhìn sang nó. Nó hất mặt về cánh cửa cũng chẳng có cách nào mở, ra hiệu cho Vanessa.

Thật là lão già này cũng rãnh rỗi thật. Tay cầm đều được đặt ở phía bên kia cho nên tụi nó cũng chẳng thể làm gì khác.

Vanessa bước tới gần cánh cửa, tay rút ra khẩu súng ngắn cài bên hông rồi lên đạn chĩa thẳng vào cánh cửa, vị trí mà bên kia là tay cầm.

“Đoàng...đoàng...đoàng...”

Ba phát đạn được bắn ra xuyên qua cánh cửa sắt lạnh lẽo.

“Cạch”

Cánh cửa bị hư khoá do ba phát đạn của Vanessa nên bung ra, mời tụi nó bước sang căn phòng kế tiếp.

Nó nhẹ nhàng đẩy cửa và không mấy khó khăn để nhận ra cái nóng như thiêu như đốt của căn phòng này. Nóng rực như lò than khiến tụi nó đổ mồ hôi như tắm.

Trước mặt là một bức tường cao và không có bất kì cánh cửa nào khiến tụi nó hơi khó hiểu. Chẳng lẽ đây là đường cụt? Rốt cuộc là lão ta đang tính toán gì trong căn phòng nóng hổi này?

- Tường lửa? – Vanessa mấp máy.

- Điều đó lý giải cho việc căn phòng này có nhiệt độ cao hơn mức bình thường. – Jersey nhăn mặt.

- Vậy là sao vượt qua đây? Không có lấy một cánh cửa để đi tiếp. – Vanessa quạt mồ hôi trên trán.

- Chưa biết. Bức tường đó toả nhiệt nhiều như vậy, chắc nhiệt độ của nó cũng không dưới 100 độ C đâu. – Nó mặt mũi đỏ gay do nóng.

- Nếu cứ thế này chắc chết mất. – Jersey lấy hai tay quạt.

- Chờ chút đi. – Nó nhăn mặt nói.

Hai người còn lại nghe nó nói thế thì cũng im lặng không nói gì nữa. Nó bảo chờ tức là có cách cứu cả ba ra khỏi cái lò luyện đơn này. Thay vì nói nhiều thì cứ im lặng chờ xem chuyện gì sẽ tới thì hơn.

Nó chau mày, hơi nóng khiến cơ thể nó khó chịu, mồ hôi túa ra nhiều quá mức cho phép. Nó cắn răng, trong đầu cứ nghĩ: “Nhanh lên đi! Tôi sắp bùng lên rồi. Phải để cơn thịnh nộ của quỷ đến đúng người mà quỷ cần ghé thăm!”

- Hự... - Tên vệ sĩ cuối cùng trong phòng điều khiển chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi bị ngắt đi mà chẳng kịp phản kháng lại.

Một cô gái với mái tóc đen dài đuôi thẳng hất mặt đầy kiêu ngạo, tay phải phẩy sau khi xử lý xong đám cận vệ đỡ hơi này.

Đi đến bên hệ thống an ninh, ngón tay thon dài được bao bọc trong chiếc găng tay da màu đen nhấn nhẹ vào một cái nút to màu đỏ ở đó. Ngay lập...p tức, trên màn hình hiện ra một dòng chữ: “Hệ thống bẫy đã được vô hiệu hoá.”

Mỉm cười nhẹ nhàng, cô gái lạnh lùng quay người bước ra khỏi căn phòng đó, trước khi đi miệng vu vơ nói một câu khó hiểu và sắc mùi nguy hiểm:

- Sống hai mặt phiền thật!

...

“Cạch...âm...âm...”

Bức tường lửa trước mặt tụi nó đang di chuyển, kéo sang một bên để lộ ra những tia sáng phía sau nó. Lớp không khí mát lạnh do điều hoà bắt đầu thổi vào giúp tụi nó sáng khoái đến lạ.

- Đúng lúc lắm. – Nó cười nhẹ, lẩm nhẩm một mình.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao bức tường đó đột ngột đi chuyển? – Vanessa thắc mắc.

- Không có gì đâu. Mà đừng quên, tao luôn có cách của tao. – Nó lắc nhẹ đầu.

- Không nói thì thôi. – Vanessa nhún vai.

- Vậy giờ đi tiếp kìa, chị thấy hình như có người muốn chào đón chúng ta. – Jersey hất mặt về phía trước, sau bức tường lửa là một hàng rào vệ sĩ dày đặc.

Trước mặt tụi nó là một đám vệ sĩ to con. Đứng chắn trước đám đó là 6 tên con trai khí chất hơn hẳn. Chắc chắn, bọn đó là cầm đầu lũ này.

- Tránh ra đi. Bọn này làm việc xong sẽ đi ngay. Chúng tôi không muốn hại người vô tội. – Vanessa hơi cau mày, đấu với 50 tên bên ngoài, thêm việc bị đung đưa giữa không trung ban này khiến tụi nó mất sức. Nếu cứ tiếp tục thêm đám người này nữa thì sẽ không thể nào đấu lại với 6 tên kia được.

- Lên đi. – Một tên trong số sáu người kia hất mặt rồi cả 6 tên lẫn ra đứng đằng sau quan sát trận chiến.

- Bọn này! – Vanessa nghiêng răng. Được, muốn chiến thì chiến!

- Lo được chứ? – Nó đứng khoanh tay, gương mặt bình thản đến lạ.

- Đi trước đi, toàn là tép riu. Mà có phải là chỉ có hai người chơi đấu nhỉ? – Jersey mỉm cười trấn an nó.

- Được, vậy thì cẩn thận đừng để bị thương. – Nó gật đầu rồi tiến thẳng tới phía trước.

Sau lưng của đám vệ sĩ ấy là một cánh cửa lớn, nơi thư phòng của lão già Kayushi! Nó bước từng bước tới thẳng cánh cửa đó. Tất nhiên là bất cứ tên vệ sĩ nào nhào vô đều bị nó ột cước rồi nằm lăn quay ra.

- Dừng lại đi. Bọn này không muốn động thủ với cô đâu. – Một trong 6 tên mạnh nhất khinh khỉnh nói với nó.

- Vậy thì tránh ra đi. Không có bản lĩnh đánh nhau thì không xứng làm sát thủ. – Nó phát tay.

- Cô biết bọn tôi là sát thủ? – Một tên tỏ vẻ bất ngờ.

- Hừ...ai thuê các anh? Kayushi sao? – Nó khoanh tay trước ngực.

- Cô không cần biết.

- Vậy ông ta có nói với các anh rằng người các anh sắp phải đối đầu nguy hiểm thế nào không? – Nó nhếch mép.

- Cô... - Một tên trừng mắt.

- Hừ...hạng như các anh, gán cái mác sát thủ nhục mặt lắm! – Nó mỉa mai.

- Thế cô có thể làm gì được tụi này mà nói mạnh miệng thế? Không phải là đánh nhau không lại nên dùng chiêu khích tướng đấy chứ? – Tên im lặng nhất trong đám đó bắt đầu lên tiếng.

- Không, tôi chỉ nghĩ rằng...lén lút như thế thì không hay mấy nhỉ? – Nó lắc nhẹ đầu rồi ngược lên trần nhà cao hơn 5m nhìn, nơi có 4 cô gái đang ngồi vắt vẻo trên thanh xà ngang.

- Khá đấy! – Một anh chàng cười nhẹ.

- Cảm ơn...giờ thì xuống đây đi! – Nó đáp lại nụ cười đó.

“Cộp”

Từ trên cao, bốn cáo bóng đen nhỏ nhắn nhẹ nhàng đáp xuống nền gạch. Tiếng gót nhọn của giày cao gót va chạm vào mặt đất giúp nó phân nào khẳng định 4 người kia là nữ.

- Giờ thì sao 1 chọi 10 à? Nổi không? – Một tên khoái chí.

- Thì sao? – Nó vẫn nhún vai tỏ vẻ bình thường.

- Cô không sợ à? – Một tên lạnh lùng.

- Sợ? Vốn...Bác ma nữ không phải là hư danh! – Nó hơi nhú mày nhưng rồi bật cười.

- Bác ma nữ? – 6 tên con trai đồng thanh.

- Vậy hoá ra mấy người không biết à? Người nhận vụ này, giết chết thân chủ mấy người là Tứ ma nữ.
- Tứ ma nữ sao? Hình như tôi thấy chỉ có ba? – Một cô gái mỉm cười mỉa mai.
- Ba thì sao? Vẫn đủ sức hạ hết các người. Vả lại tôi có nói là chỉ mỗi mình Tứ ma nữ thôi à? – Nó búng tay cái “tách”

“Đoàng...đoàng...”

Hai phát súng liên tiếp vang lên, tiếp theo đó là hai tên trong số 6 tên sát thủ ngã xuống đất với cái lỗ tròn xoáy sâu giữa trán. Cả bọn 8 người còn lại đảo dác xung quanh nhưng không thể tìm ra ai là kẻ bắn 2 phát súng đó.

- Cô! – Một tên trừng mắt, chỉ tay vào mặt nó.
- Như vậy là bất lịch sự đấy? – Nó bước tới gạt tay tên đó sang một bên rồi dùng tay đâm vào bụng hắn.
- Đừng nghĩ n...hư vậy là làm gì được tôi. – Anh chàng nhanh chóng lách sang một bên.
- Oh...vậy sao? Thế thì...bye nhé! – Nó tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng ngay sau đó là một nụ cười nửa miệng.

“Đoàng”

Một phát súng nữa lại vang lên và kẻ lãnh trọn viên đạn đồng đó chính là tên không may mắn chạm mặt nó. Xin lỗi nhé, dù nó không trực tiếp ra tay thì Tử thần luôn ở bên cạnh giúp nó giết người mà?

- Kẻ nào nổ súng? – Một trong 3 tên còn lại quát lớn.
- Ngu ngốc. – Nó khinh khỉnh.
- Cô nói gì? – Tên đó nghe thấy thì nhào vào túm chặt lấy cổ áo nó.
- Tôi bảo: kẻ ngu ngốc như anh không đáng sống. – Nó rút nhanh con dao giắt ở lưng quần ra đâm thẳng vào bụng tên đó.
- Cô... - Tên đó buông nó ra rồi loạng choạng lùi lại, tay ôm miệng vết thương do dao đâm ở bụng.
- Làm sát thủ mà mất cảnh giác như thế thì chết như chơi đấy nhé! – Nó hơ hơ con da dính đầy máu.
- Đừng tưởng vậy thì có thể hạ được tôi. – Tên đó cắn răng chịu đau rồi lại nhào vào.
- Cứng đầu. – Nó thở hắt ra rồi nhanh nhẹn tranh từng đòn đánh của hắn ta.

Cả hai cứ như mèo vờn chuột, trong khi đó thì lòng nó đang như lửa đốt. Phải nhanh chóng vào phòng lão Kayushi trước khi quá trễ. Nhưng phải làm sao đây? Tên kia dù gì cũng mang danh là sát thủ nên cũng hơi khó khăn cho nó. Càng hoạt động, hắn ta càng mất máu. Từ đó các đòn đánh cũng không còn nhanh nhạy như trước.

Cuối cùng thì thời cơ đã đến. Gõ nhẹ mũi giày xuống đất, nó bật người thực hiện một cú đá xoay vào đầu hắn ta.

Ngay lập tức, tên sát thủ ấy ngã gục xuống. Dòng máu đỏ tươi đặc sánh tràn ra trên sàn nhà lát đá hoa cương trắng khiến người khác rùng mình. Mùi máu tươi cũng từ đó bắt đầu dấy lên khắp phòng.

Đùa với nó sao? Đánh tay đôi thì hai tên như hắn nhào vào cùng lượt nó còn chấp nể chứ đừng nói một tên. Mà công nhận, phụ kiện mà thầy gửi cho tụi nó cũng giúp ích đấy nhỉ? Đôi boots này không phải hạng thông thường. Khi gõ nhẹ mũi giày xuống đất, ngay lập tức sẽ có một lưỡi dao sắc nhọn ở phần đế giày xuất hiện. Cũng chính vì thế nên lúc đá vào đầu tên sát thủ kia, con dao đã cắm sâu vào đó khiến hắn ta chết ngay lập tức.

- Giờ sao? – Nó hất mặt.
- Cô muốn qua thì hơi khó đấy. Bọn này cũng chẳng phải hạng thường đâu. – Một cô gái nhìn mặt trước thái độ của nó.

- Haiz...đó là cô nói nhé! Bây giờ tôi cũng đâu còn một mình? – Nó lắc đầu cười nhè, hất mặt về phía sau nơi Jersey và Vanessa đang xử gần xong bọn vệ sĩ.
 - 3 chọi 6 sao? Khó đấy. – Một cô gái hơi nhíu mày.
 - Tôi có bảo ba người à? Phe tôi hiện tại là 7 đấy. – Nó bật cười.
 - Bấy?
 - Chắc...vậy là mấy người không chuẩn bị kĩ lưỡng rồi. Bộ không biết sao? Đi cạnh Tứ ma nữ luôn là Tứ hộ vệ, ma nữ dù ác thế nào thì vẫn không đơn độc. – Nó chỉ tay về phía hai cô gái và bốn tên “vệ sĩ”
 - Tứ...hộ vệ? – Một trong bốn cô gái lẩm nhẩm, cái chuyện quái gì đây? Chẳng phải Tứ hộ vệ...
 - Giao lại ấy người, còn có việc cần giải quyết bên trong kia. – Nó quay người lại.
 - Ok. Em đi đi. – Killer gật đầu. (Thiên)
 - Nhớ cẩn thận đấy. – Hấn dặn dò.
 - Biết rồi. – Nó mỉm cười nhẹ, những ngày qua nó mệt mỏi với hấn thật.
 - Mà...Ellie đâu? – Kun ngó ngang dọc. (Khánh)
 - ... - Nó nhìn Kun, ánh mắt hơi phức tạp. Kể cả Jersey và Vanessa đều mím môi không nói, hở miệng nửa lời xem như mọi thứ đi tong.
 - Sao vậy? – Kun cau mày, cậu cảm thấy có điều gì đó không ổn.
 - Bị sập bẫy, chết rồi. – Nó thở hắt ra.
 - Sao? – Kun nhướn mày hỏi lại.
 - Đừng giả vờ không nghe thấy. Chết rồi. – Nó cười lạnh.
 - Đùa à? Nếu vậy thì em hơi quá đó! – David bắt đầu mất bình tĩnh. (Minh)
 - Muốn báo thù...thì xử bọn họ đẹp vào. – Nó không nhìn David, chỉ nói rồi bật người nhảy qua đầu 6 kẻ trước mặt, đẩy nhanh cánh cửa gỗ to để bước vào và nhẹ nhàng khép lại.
 - Này...con bé đùa à? – David quay sang Jersey.
 - Chuyện đã qua, không thể cứu vãn... - Jersey mím nhẹ môi rồi lao vào quyết đấu với một cô gái.
- Nó đứng dựa lưng vào cửa nhìn người đàn ông phía đối diện. Ông ta đứng quay người về phía nó, tay cầm khăn lau rất kĩ, chăm chút từng chút một cho thanh kiếm trên tay. Tuy ông ta không phản ứng nhưng nó biết, ông ta đã phát hiện là nó vào căn phòng này.
- Kayushi...lâu quá không gặp. – Nó mở miệng lên tiếng trước.
 - Tới rồi à? – Lão ta vẫn không thèm quay mặt lại.
 - Không biết ông còn nh...ớ tôi không? – Nó mỉm cười bước lại gần.
 - Tất nhiên là nhớ. Làm sao tôi có thể quên được dễ dàng đến vậy, đặc biệt là khi cô chính là sản phẩm tối thượng nhất của D.E.A.T.H? Thật đáng tiếc nếu cô hay bất kì ai trong Tứ ma nữ phải chết. – Ông ta hồ hững.
 - Vậy thì ông không cần phải tiếc đâu, bởi người phải chết hôm nay đâu phải tôi? Ông nên biết người đó là ông đi. – Nó cười lạnh.
 - Chết? Tôi làm gì mà phải chết? Cô có thấy mình quá đáng khi giết người không một lý do không?
 - Lật mặt với tổ chức, chỉ cần nhiều đó thôi là ông đủ phải lãnh cái án tử hình rồi.
 - Cô chắc chứ? Cô nên biết tôi cũng không thua kém cô. – Ông ta quay người lại nhìn, kẻ lưỡi kiếm sáng loáng vào cổ nó.

- Ông tính giết tôi bằng thứ này à? – Nó hất mặt về phía thanh kiếm.
 - Tất nhiên, kiếm đã kè cổ, dù cô có giỏi mấy cũng khó mà thoát. – Lão ta cười một cách mỉa mai.
 - Đừng tự đắc như vậy. Ông nên nhớ, tôi là Bắc ma nữ. Mà đã có thể tạo dựng nên một huyền thoại như vậy thì ông cũng nên biết tôi có những khả năng đặc biệt, bấy nhiêu đây mà đã chết thì không còn là tôi nữa rồi. – Nó nhếch môi.
 - Quả thật, tiếp xúc với cô không nhiều, chỉ là qua vài câu nói nhưng khí phách thật đáng sợ. Giọng nói của cô cũng có tính sát thương cao đấy, sự lạnh băng, oai nghiêm và không chút khiêm nhường của nó khiến đối phương phải run rẩy.
 - Bản chất con người, tôi tàn bạo thế nào chắc ông hiểu?
 - Được. Cứ cho là tôi không đầu lại cô nhưng nếu trong tay tôi có thứ này thì sao? Chỉ cần cô rat ay thì tôi sẽ giết cô tan gáy. – Lão ta vẫn không chút mấy may lo lắng, hạ từ từ thanh kiếm xuống.
 - Sao chứ? – Nó hơi nhú mày.
 - Đây! – Ông ta nhẹ nhàng đi đến bên chiếc bàn làm việc, nơi có chiếc ghế ngồi xoay mặt vào trong vách tường.
- Kéo chiếc ghế quay về hướng đối diện nó. Một cô gái hai tay bị trói ra sau, miệng dán băng keo với vô số vết thương ngoài da trên người đang ngồi ở đó. Gương mặt cô gái có một cái gì đó rất lạ, lạnh lùng hơn tất cả mọi thứ. Giống như việc này chẳng có gì đáng bận tâm dù biết mạng sống của mình đang nằm trong tay kẻ địch.
- Ellie? – Nó mở to mắt.
 - Sao nào? Cô có dám xuống tay không? Nên nhớ là cô ta ở trong tay tôi, chỉ cần cô hạ thủ thì cuộc đời cô ta cũng tiêu ngay. – Kayushi nhìn nó đầy thách thức, tay cầm kiếm kè sát cổ nhỏ.
 - Đồ vô liêm sỉ. Hạ lưu thật! – Nó nghiêng răng.
 - Haha...thì đã sao? Tôi không cần biết những điều đó, chỉ cần giữ được mạng sống của mình là đủ rồi. – Lão cười lớn.
 - Ông...!
 - Thế nào? Rút về hay là nhận xác con bé này đây? – Kayushi bắt đầu dồn nó vào đường cùng.
 - Ông sẽ ra tay? – Nó nhướn mày.
 - Đừng thách tôi. Cô nghĩ tôi không dám sao? – Lão ta cau mày tỏ vẻ không hài lòng.
 - Ý tôi không phải là ông không dám. Vấn đề là ông có thể hay không. – Nó lắc đầu.
 - Sao lại không thể?
- Đúng lúc đó, không hiểu sao thanh kiếm lão đang kè vào cổ Ellie bị đẩy ra. Trước mặt Kayushi là cảnh Ellie một tay cầm kiếm đẩy thanh kiếm của lão, một tay đưa lên miệng lột miếng băng keo.
- Đây có thể nói là một sai lầm trầm trọng của Kayushi. Khi mang nhỏ tới đây, lão ta dù kiểm tra thể nào vẫn chẳng phát hiện ra được vũ khí trên người nhỏ. Chắc hẳn là đã an toàn, ai ngờ lại không. T...hanh kiếm dẻo của Ellie, một thanh được cuốn quanh eo giống như thắt lưng, một thanh thì để sau lưng và được lớp áo khoác dài che lại. Đó là còn chưa kể đến bộ dao găm yêu quý được nhỏ để trong túi áo khoác nằm sau lưng, giúp nhỏ cắt đứt sợi dây trói hai bàn tay nhỏ nhắn.
- Ellie đứng dậy bước về phía nó, ánh mắt như chứa một tia cười.
- Bởi kẻ bị giết tối nay không phải tôi, mà là ông. – Ellie nhẹ nhàng nói.
 - Mày... - Kayushi tròn mắt nhìn nhỏ.
 - Sao vậy? Có cần ngạc nhiên thế không? Nếu để bị bắt sớm thế đâu phải là Tứ ma nữ. Ông còn non lắm.
 - Ellie cười nửa miệng.

- Mày được lắm con khốn! Tụi mày dám lừa tao! – Lão gồng người lên.
- Tụi tôi lừa ông? Bao giờ? Đó là do ông ngu quá thôi! – Ellie mỉa mai.
- Khốn nạn...Chết đi! – Lão tức giận vung thanh kiếm giáng xuống thẳng đầu Ellie.

“Keng”

Tiếng kim loại va vào nhau, một âm thanh khô khốc và lạnh lẽo. Thanh kiếm của Kayushi bị hai thanh kiếm của Ellie chặn lại dễ dàng. Cao thủ kiếm đạo ư? Cho dù có thể thật nhưng thời của lão qua rồi, thời bây giờ là thời của Ellie cơ.

Hất mạnh tay lên để đẩy thanh kiếm của Kayushi ra, Ellie nhanh chóng chém ngang người lão. Bộ yukata màu đen quý phái bị rách một đường ngang bụng do đường kiếm, cũng may là lão nhanh nhẹn lùi lại vài bước, không thì lưỡi kiếm kia đã chém ngang người.

Kayushi nhận ra nếu tránh đòn thì lão sẽ dành phần bất lợi về phía mình vì Ellie tốc độ rất nhanh, kỹ thuật xuất sắc và cơ thể lại rất dẻo. Nếu cứ tiếp tục thì sớm muộn cũng trở thành bia đỡ của song kiếm kia, lão quyết định ra tay, liên tiếp tấn công nhỏ và liên tục nhắm những nơi như ngực, cổ, mắt...mà tấn công.

Những đòn tấn công trực diện được lão thực hiện liên tục, trong khi đó thì người đẹp ma nữ chỉ đỡ đòn với gương mặt bình thản, đôi môi nở nụ cười nhẹ chẳng tỏ vẻ chút khó khăn nào. Và đó cũng chính là thứ giết chết lão! Lão chỉ chú tâm đến con mồi đối diện mà quên đi mất chúa quỷ thật sự là ai.

Nó đứng bên chiếc bàn làm việc làm bằng gỗ quý của lão, trên tay cầm con dao nhỏ sắc nhọn. Khắc lên mặt bàn dòng chữ “Tứ ma nữ” hoa mỹ, nó cười thầm. Thế là xong, phen này cảnh sát Nhật sẽ lại một phen náo động nữa rồi đây!

Quay người lại nhìn trận chiến không cân sức kia, nói thật là đến thẳng ngu còn biết ai là người nắm thế chủ động. Tiếng “leng...keng...” do sự va chạm của ba thanh kiếm cứ liên tục kêu lên trong không gian.

Nó bước chậm rãi, cố để không phát ra âm thanh đánh động Kayushi.

“Phập”

Hai con dao cắm sâu hết mức vào hai bên bả vai của người đàn ông. Do chiếc áo yukata màu đen nên cái màu đỏ thẫm đẹp lộng lẫy kia không thể nhìn thấy được. Mặc dù vậy nhưng cái mùi đặc trưng đó cũng không thể lẫn đi đâu, kích thích khứu giác một cách kì lạ. Nó cảm thấy mình cũng hay thật, giết người cứ như đi chơi, chẳng sợ sệt bất cứ ai.

“Keng...Bịch”

Lão ta buông thanh kiếm rồi ngã xuống sàn nhà, đến lúc này máu mới thấm qua lớp vải rồi tràn ra lênh láng.

- Tụi mày...chơi...lên... - Lão ta run tay chỉ vào mặt nó.
- Ông không có tư cách để chỉ vào thẳng mặt tụi này đâu. – Ellie nhăn mặt khó chịu, dùng chân hất tay lão ta.
- Bắn thiếu... - Kayushi gắng gượng nói.
- Cũng không bằng ông. Nhiệm vụ của tôi là đi giết người, chơi bắn hay chơi đẹp đâu quan trọng? Quan trọng là đạt được mục đích của mình. – Nó cười lạnh.
- Mày... - Lão ta trừng mắt nhìn nó. Bỗng, lão ta thấy sợ. Đến lúc này nhìn sâu vào đôi mắt màu tím lạnh kia, Kayushi mới phát hiện ra trong đó có chút gì giống lão. Đôi mắt màu tím ấy chứa đầy tham vọng, một chút ranh ma hơn người và khát máu như một con vampire.
- Ông hết số rồi, không hiểu sao ông lại dám mạnh miệng tuyên chiến với D.E.A.T.H thế nhỉ? Nghĩ mình có chút quyền chút tiền trong tay là làm tới à? Tôi nói thật nhé, cho dù là so tiền của cả hai bên hay là so sự tính toán thì...ông thua chắc! Ông nghĩ, ông ta có khả năng giúp ông chống lại D.E.A.T.H à? – Nó khinh khỉnh.

- Mày điều tra tao? – Kayushi trợn ngược mắt.
- Quyền của tôi. – Nó hất mặt.
- Con ranh...mày khốn nạn hơn tao tưởng! – Lão nghiêng rằng treo treo mặc dù mặt nhăn như khổ vì bị đau.
- Thì sao? Tôi nói cho ông biết, việc ông ta giúp đỡ ông không phải là vì muốn giúp mà là muốn lợi dụng. Ông cũng ngu thật, nhận được một sự giúp đỡ từ trên trời rơi xuống mà không thấy nghi ngờ gì sao?
- Câm! – Lão ta quát lớn.
- Ngậm miệng ông lại đi, diếc tai quá! – Ellie đứng cạnh nó cầu nhàu.
- Hừ...tôi cũng chả có hứng nói chuyện với ông đâu. Chuyển bị quy tiên đi. Tao nhường mày làm đấy. – Nó gần giọng lườm lão rồi quay sang Ellie.
- Thời gian? – Nhỏ nhướn mày.
- Nhanh chóng, 1 lần thôi. – Nó đáp gọn rồi lùi lại quay mặt đi, tay đặt lên chiếc bộ đàm mini trên tai:
“Rút đi.” – Nó nói nhỏ.

“Mọi chuyện trong đó xong chưa? Ellie nó ổn không?” – Vanessa lo lắng.

“Đừng lo, Ellie xử lão rồi. Nó chỉ bị thương ngoài da thôi.” – Nó trấn an.

“Được, thoát lối nào?” – Vanessa thở ra nhẹ nhõm.

“Phòng này có cửa sổ. Tao sẽ phá để thoát ra, trực thăng cũng tới rồi.” – Nó quay người nhìn về phía chiếc cửa sổ lớn trong phòng, nơi mà bên ngoài trong màn đêm im lặng đang có một chiếc trực thăng tiên tới.

“Ok.” – Vanessa đáp rồi ngắt ngay tín hiệu.

Cùng lúc đó, nó hơi giật mình vì tiếng kêu phía sau lưng.

- Áaaa.... – Tiếng lão Kayushi hét to vì đau đớn, hai mắt lão trợn trắng nhìn Ellie đầy ghê tởm, dòng máu đỏ tươi trào ra không ngừng.

Quả thật là Ellie xuống tay quá kinh khủng! Một nhát kiếm đâm sâu vào da thịt, Ellie cầm thẳng mũi kiếm xuống giữa trán của lão cáo già. Cái thứ chất lỏng đặc sánh ấy hiện rõ nơi đáy mắt nhỏ, một cảm giác rất lạ dâng lên trong lòng. Sự kích thích, nhỏ cảm nhận rõ ràng mùi thơm của chất lỏng đó đang dâng lên đến mũi.

Nó nhìn Ellie một chút thì rút từ hai bên hông ra hai khẩu súng lục. N...hắm bán chuẩn xác, nó bóp cò liên tục.

“Đoàng...đoàng...đoàng...đoàng...đoàng...đoàng...”

Sáu phát đạn liên tiếp được bắn ra từ hai nòng súng còn vươn khói, chiếc cửa sổ cũng vì thế mà vỡ tan.

- Đi thôi, trực thăng tới rồi. – Nó khều nhẹ vai Ellie.

- Được. – Ellie gật đầu nhẹ rồi bước theo nó tới bên cửa sổ, leo ra ngoài và bám vào dây thừng được thả xuống.

...

Bên ngoài, cuộc đấu ngang tài ngang sức vẫn diễn ra mặc dù thật sự thì bên phía tụi nó có lợi thế hơn hẳn. Hai tên con trai cuối cùng bên phía đối thủ, dù mang cái móc là sắt thủ nhưng thực chất cũng chẳng thể nào làm đối thủ của hắn với Thiên.

Cuộc chiến bây giờ chỉ còn vốn vẹn Kun, David, Jersey và Vanessa đấu với bốn nữ sát thủ. Kun và David dồn hết những âm ức của mình vào từng đòn đánh. Cả hai không dám nghĩ đến việc người con gái mình yêu thương đã không còn bên cạnh mình. Thật sự, điều mà nó nói quả là khó tin và quá sức chịu đựng của cả hai.

“Bùm”

Một làn khói trắng mịn mù bao phủ toàn bộ căn phòng. Nhân cơ hội đó, Jersey túm cổ áo David lôi đi còn Vanessa đang cố gắng kéo Kun ra khỏi trận chiến. Cả hai trong đầu chỉ còn biết trả thù cho người con gái mang cái tên Bảo Vi mà thôi.

- Không! Tôi phải trả thù cho Ellie! – Kun nhất quyết không chịu rời đi.
- Anh điên à? Đã có lệnh từ Venus, nhiệm vụ kết thúc nên chúng ta phải rút nhanh trước khi cảnh sát đến!
- Vanessa rút qua từng kẻ rặng.
- Tôi không quan tâm. – Kun cứng đầu.
- Nhưng Ellie quan tâm, nếu không muốn cái chết của nó là oan uổng thì đi mau!
- Tôi không muốn cô ấy không thể nhắm mắt ở thế giới ấy... - Kun mím môi.
- Tất nhiên là nó không thể nhắm mắt ở thế giới ấy... - Vanessa nói lấp lửng. Nhỏ còn ở đây thì làm sao nhắm mắt ở bên ấy được.
- Vì vậy tôi phải ở lại giết chết hết bọn họ! – Kun kiên quyết.
- Anh đừng ngoan cố nữa. Anh vốn không phải là đối thủ của cô ta! Nhanh đi...Ellie không muốn anh thế này. Trả thù thì còn nhiều cơ hội, không phải chỉ riêng lần này. – Vanessa nổi nóng kéo Kun đi vào bên trong thư phòng Kayushi.

Đứng trước chiếc cửa sổ đã bị vỡ choang, cả đám từng người leo lên trực thăng bằng sợi dây thừng đã được thả xuống. Khi tất cả mọi người đã lên hết thì Vanessa vẫn phải đứng dưới này ép cho bằng được Kun lên trực thăng.

Kun dù cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua được Vanessa nên cũng khó chịu leo lên. Cậu vừa đặt chân vào khoang thì chợt đứng sững người khi hình dáng ấy hiện rõ mồn một trước mắt!

- Ellie... - Kun sững sờ mấp máy.
- Kun. Nhanh lại đây, anh đứng đó thì làm sao Vanessa nó leo lên? – Ellie càu nhàu kéo tay Kun xuống chỗ ngồi bên cạnh.
- Em...chưa chết? – Kun bản thân, đưa tay chạm vào mặt nhỏ.
- Thế anh muốn em chết thật à? – Ellie đùa.
- Không! Anh không muốn! Nhưng chẳng phải...Venus bảo em... - Kun lắc đầu nguây nguậy.
- Hi...xin lỗi nhé! Nói thế thì anh với Minh với tận tâm mà đánh chứ? Tôi sợ hai người nghĩ đối phương là con gái nên nương tay. – Nó cười trừ.
- Em? – Minh há hốc nhìn nó.
- Chắc...thật ra thì không phải thế. Bản kế hoạch hành động mà tụi em đưa ấy anh là “bản không hoàn chỉnh”, nó bị cắt bớt phần Ellie rơi xuống vực. Thật ra đó là kế sách của An, nó biết nếu Ellie rơi xuống đó chắc chắn lão Kayushi sẽ mang Ellie ra để trao đổi. – Vanessa vừa leo lên trực thăng đã xen vào câu chuyện.
- Sao em biết? – Hấn nhìn nó có chút ngạc nhiên.
- Bởi đó là Bắc ma nữ. – Nó cười nhẹ.
- Vậy ra...em không sao? Đó chỉ là kế hoạch? – Khánh nhìn nhỏ chằm chằm.
- Vâng. – Vi gật đầu.
- Ôn trời...nếu em chết chắc anh điên mất. – Khánh thở ra nhẹ nhõm vô cùng.

Nhìn cảnh mọi người cười nói sau khi hiểu ra mọi chuyện, nó cảm thấy ấm lòng. Thật ra, nếu mà nói bản kế hoạch mà nó đưa cho nhóm Tứ ma nữ là hoàn chỉnh cũng không phải. Bản hoàn chỉnh là bản kế hoạch trong đầu nó kia kia! Thật ra còn một phần nữa trong kế hoạch mà tất cả còn chưa biết, đó là việc nó có người khác đột nhập vào phòng an ninh, giúp tụi nó bước qua cái bẫy từng lửa cuối cùng nhanh chóng. Đó mới là toàn bộ kế hoạch thật sự.

Quả thật, suy nghĩ của Bắc ma nữ chẳng ai có thể theo kịp. Nhưng mà...cuối cùng thì con người bí ẩn được nhận lệnh từ nó để vô hiệu hóa hệ thống bầy...là ai?

25. Chương 25: Tổ Chức – Lễ Kết Nạp

Những ngày sau đó, tụi nó tiễn hấn và Khánh ra sân bay để đi thực hiện khoá huấn luyện. Thật ra thì địa điểm thực hiện khoá huấn luyện đó tuyệt đối thầy không cho tụi nó biết, mặc cho các hình thức năn nỉ có, uy hiếp có và...hăm dọa cũng có!?!

Haiz...sau khi hai anh chàng lên máy bay, tụi nó cùng với Thiên và Minh cũng bay về Việt Nam bởi đâu dám bỏ đi lâu được. Thứ nhất ...là việc học ở Kingdom, cho dù là tụi nó đã tốt nghiệp hết nhưng nếu đã đăng kí nhập học thì ít ra cũng phải thường xuyên có mặt, không thì làm ảnh hưởng đến danh tiếng trường. Vốn là trường có tiếng mà lại có học sinh vắng mặt mãi thì không hay. Thứ hai là việc ở chi nhánh công ty nó, vắng mặt thế nào cũng sẽ có người lợi dụng thời cơ hành động. Bận thật!

Ở lại trong nước gần 2 tháng, mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo vốn có ban đầu. Chỉ có điều nó không hiểu, từ khi nó đặt chân vào công ty, cả hai tháng nay đều không có chuyện gì bất thường xảy ra, không còn việc bị ăn xén bớt. Trong lòng nó bỗng hình thành một sự hoài nghi, có khi nào, lão ta đánh hơi ra được nó đã nhúng tay vào cuộc?

Những ngày ở trường Kingdom là những ngày nó im lặng đến phát sợ. Nguyên nhân là ngày nào lũ Nguyệt Thy, Bảo Ngân và Thiên Kim cũng lượn lơ trước mắt nó, dù ba ả không động chạm đến tụi nó nhưng cũng tỏ thái độ khiến nó càng thêm bức. Vì nhìn thấy mấy cảnh đó thì cũng chướng mắt lắm nhưng cũng chẳng làm gì. Nó không lên tiếng thì nhỏ cũng im lặng cho qua và cũng bởi vì, nhỏ đang lo không biết nó sẽ làm gì Nguyệt Thy đây?

Nó đồng ý với Vi việc không trả thù hấn nhưng Vi cũng đồng ý với nó việc nó sẽ toàn quyền xử lí Nguyệt Thy. Căn bản là trong lòng nó đã có mối thù khó dứt với cô ả, lại thêm hai cái tát của ả mà Vi phải chịu thì...nợ cũ nợ mới, đảm bảo nó sẽ trả lại đủ và còn thêm lời nữa cơ.

Trong khi Vi thì cứ thấp thỏm lo lắng chuyện thừa thãi đó, đến mức không để ý rằng dạo gần đây không hề gặp mặt ba con nhỏ ấy nữa thì nó đã thực hiện điều Vi lo lắng trong thâm lặng. Nhưng có điều là lần này nó làm không như cách của nó. Nó không ra tay mà chỉ ban lệnh xuống cho Zun xử lí. Nó không muốn nhìn thấy cô ta mặc dù cái viễn cảnh ả người bê bết máu dưới chân mình sẽ khiến nó thoải mái. Nó sợ mình sẽ không dám xuống tay, dù ả có món nợ với nó thật nhưng dù sao trong quá khứ, cả hai cũng đã từng là bạn bè ở Nhật. Đó cũng chính là lý do, nó dễ dàng bị Nguyệt Thy dụ vào trông bắt đầu cho ngã rẽ số phận.

Ngồi nhìn thẫn thờ ra ngoài qua ô cửa kính của quán café, gương mặt nó trầm tư đến kì lạ. Hôm nay là một buổi chiều chủ nhật nắng vàng, cũng là buổi chiều cách giáng sinh 3 tuần đúng. Ba tuần nữa là ngày giáng sinh, ngoài ra còn là một ngày đặc biệt khác. Lễ kết nạp diễn ra vào đúng ngày lễ đó tại chi nhánh của D.E.A.T.H ở Hawaii.

Nó đang suy nghĩ, các cặp yêu nhau thường đi chơi và tặng quà vào dịp này, còn nó và hấn? Từ lúc nhận tin Zun đã làm xong nốt việc mà nó còn đang dang dở với Nguyệt Thy, nó thích ngồi một mình thế này.

Hơn cả tháng không gặp, không liên liên lạc, không nhìn thấy mặt hay thậm chí là nghe thấy giọng nói, nó không biết hấn thực hiện khoá huấn luyện có tốt không? Thầy không thông báo gì, tức là hấn không xảy ra chuyện gì khi đang tập luyện nhưng nó hiểu chứ, đào tạo ra một sát thủ từ lò của D.E.A.T.H là một điều kinh khủng! Khoá huấn luyện dù thời gian rất ngắn nhưng tất cả họ đều là nhân tài, điều đó đồng nghĩa với sự khắc nghiệt của kì luyện tập.

Nó lo không biết hấn thế nào, ăn uống đầy đủ không? Ngủ đủ giấc không? Có bị thương, trầy xước, băng bó nhiều không? Có đau lắm không? Thật sự những cảm giác của nó lúc này chỉ Vi là hiểu rõ.

Đưa ly espresso lên miệng nhấp một ngụm, vị đắng ngắt của thứ cà phê đen nguyên chất thấm vào đầu lưỡi mang theo mùi thơm đặc trưng khiến nó thích thú. Nó đang phân vân không biết có nên nói cho hần biết việc trí nhớ của nó không. Dù sao thì Nguyệt Thy cũng đã biến mất xem như mối hận đã xoá một nửa, nửa còn lại là hần thì nó lại không thể làm gì ngoài việc tiếp tục yêu. Thế thì đành biến trọn một nửa hận thù còn lại thành thứ cảm xúc không thể gọi tên vậy.

Nhưng vấn đề là hần không biết nó nhớ rõ mọi thứ. Nếu nó muốn nói thì phải chọn cách nào đây? Nó hiểu khi biết điều ấy, hần sock và tất nhiên là sẽ bị tổn thương. Nó hiểu cảm giác tổn thương là thế nào nên không muốn hần phải như thế. Một mớ bong bong, sự rắc rối cứ liên tiếp kéo vào cuộc đời nó như lẽ tất nhiên.

Đặt ly café xuống mặt bàn, dần lên trên một tờ polyme 500.000 mới công còn thơm mùi, nó đứng dậy bước ra khỏi quán.

...

Chiếc audi mui trần màu trắng tiến vào khuôn viên căn biệt thự của nó. Nó bước ra đóng cửa xe lại rồi bước vào nhà.

Căn nhà im ắng, không có ai nói chuyện với ai như cách đây hai tháng. Trang thì ngồi ôm laptop lo sổ sách công ty, bên cạnh là Minh giúp đỡ. Thảo Anh thì ra ngoài với Thiên từ sớm tới giờ vẫn không thấy mặt mũi. Riêng Vi thì không nhìn nó cũng đoán ra là nhỏ đang ở đâu. Từ lúc Khánh lên máy bay tham gia khoá tập huấn tới giờ, ngoài giờ lên lớp tới công ty thì Vi chui thẳng vào phòng ngồi bó gối nhớ chồng. Bỏ mặc nó cùng Trang và Thảo Anh tối nào cũng phải tới bar xem tình hình. (Vi thắng “Chiếc ghế vàng” nên tụi nó phải quản lí các bang hội, không cho làm phản).

Thả người ngồi xuống ghế nệm nhọc, nó thở dài.

- Sao vậy? – Trang rời mắt khỏi laptop quan tâm nó.
- Dạ không sao...chỉ là hơi mệt. – Nó lắc đầu.
- Đạo này công việc không còn nhiều nên cũng đỡ, thôi thì mai nghỉ học đi.
- Chuyện đó tính sau. Em đang tính đi Hawaii đây, đi không? – Nó ngồi bật dậy.
- Hawaii? – Minh nhìn nó.
- Phải...dù sao thì ba tuần nữa là đến lễ kết nạp cũng bay sang. Em tính hay là chúng ta đi sớm hơn để làm chuyến du lịch luôn đi. Chứ thấy con Vi suốt ngày chui rúc trong phòng nhớ chồng cũng không tốt cho nó. Ngọt ngọt, ảnh hưởng đến sức khoẻ. – Nó chống cằm.
- Cũng đúng, suốt ngày trong nhà cũng không hay. – Trang gật gù ủng hộ.
- Nhưng mà anh cũng chẳng thể hiểu thật, thằng Khánh làm kiểu gì mà hay thế? Trói chân được cả một con ma nữ cơ đấy. Làm con nhỏ toàn tâm toàn ý ở nhà chờ chồng mà không ngó ngang liếc dọc. – Minh xoa cằm.
- Ý anh bảo là Vi sẽ thừa thời cơ Khánh không có nhà mà đi dòm ngó mấy thằng khác à? Anh có ám đuà không thế? – Nó lườm Minh.
- Haiz...anh quên em gái anh là ai rồi à? Vì nó không mê trai và Khánh cũng được liệt vào hàng mỹ nam rồi thì cần gì nhìn ai nữa? – Trang bắt lực trước ông chồng.
- Hừ...nhưng vẫn có người hơn thằng Khánh mà? – Minh hást mặt.
- Ai? – Nó Trang hỏi trong khi nó nhìn anh với ánh mắt xem thường, bĩu môi. Nó biết anh sẽ nói ai mà!
- Thì Trương Khánh Minh này chứ ai? – Anh tự tin.
- Oh...nhà em có bao nhiêu cái thau đem hết lên đây giùm chị! – Trang tỏ vẻ bất ngờ rồi bịt miệng quay sang nhìn nó.
- Nhiều đấy nhưng chắc không đủ xài đâu chị ơi. Chị cứ thẳng mục tiêu mà làm là được. – Nó tỏ vẻ bối rối.

- Hai người! – Minh tức đến mức mắt trợn trắng, sùi bọt mép.

- Hahahaha... - Nó với Trang nhìn nhau rồi ôm bụng cười. Cho cừa cái tật tự tin quá đáng!

- Hừ... - Minh hậm hực đi thẳng vào bếp, tìm đồ ăn để hạ hỏa.

- Này chồng yêu...giận vợ à? – Trang nói vọng vào nhà bếp.

- Ừ thèm giận! – Minh hét to.

- Hi...haha... - Hai chị em lại tiếp tục cười mặc cho cái núi lửa sau bếp tiếp tục bốc khói.

- Trẻ con! – Vi lầm bầm mắng một tiếng, bước xuống phòng khách ngồi cạnh nói với Trang.

- Sáng giờ trên phòng à? – Nó quay sang nhìn con nhỏ bạn. Vi trông thắm và thiếu sức sống kinh khủng.

- Ừ...không thích xuống. – Vi mệt mỏi nằm vật ra sofa.

- Haiz...tao không ngờ lại có một ngày hotgirl như mày lại sống dờ chết dờ chỉ vì nhớ người yêu đấy! Đó là chưa kể chỉ vừa xa nhau 1 tháng 7 ngày. – Nó nhăn mặt.

- Thế mày thì sao? Cũng nhớ lắm chứ gì? Lo lắm chứ gì? Thế nên mới đếm cả từng ngày thế kia. – Vi cười nhạt.

- Vớ vẩn. – Nó trừng mắt.

- Sao cũng được, không phải thì thôi. - Vi nhún vai.

- Mà nè, em tính đi Hawaii thật à? Bao giờ đi? – Trang khều vai nó.

- Bao giờ cũng được. Mà nếu muốn đi chơi thì chắc cuối tuần sau là đi được rồi. Em đang lên kế hoạch tắm nắng đây. – Nó nháy mắt.

- Đi Hawaii sao? Nhắc mới nhớ, địa điểm tổ chức lễ kết nạp lần này là tại chi nhánh ở Hawaii phải không? – Vi bật dậy.

- Ừ...Tao thèm tắm nắng lắm rồi này. Hồi đợt đi Nha Trang với trường chưa kịp tắm biển đã phải về thành phố, chán chết. – Nó chun mũi.

- Vậy thì đi. Tao cũng muốn tắm biển lắm rồi đây. Mùa này mà ra biển mặc áo tắm thì sướng phải biết! – Vi lúc này sáng mắt lên.

- Em tính cung cấp thêm máu cho bệnh viện nữa à? – Trang cười.

- Em làm gì mà cung cấp máu? – Vi ngờ nghệch.

- Ngốc! Mày mà ra biển mặc áo tắm thì có khối thằng chảy máu mũi. – Nó cốc đầu Vi.

- À...ra thế. Nhưng có sao đâu. Vậy cũng tốt.

- Tùy mày thôi. Thế cuối tuần sau đi nhé! – Nó lè lưỡi.

- Ok. – Trang gật đầu.

- Ôi...biển Hawaii...tao đồng ý! – Vi chấp tay trước ngực.

Nó với Trang nhìn Vi bằng ánh mắt kì lạ. Mới cách đây mấy phút còn chết lên chết xuống, ử dột vì thương nhớ người yêu. Vậy mà giờ nghe tới việc đi Hawaii là mắt sáng trưng như đèn pha ô tô, thật đúng là chỉ có Vi!

Chiếc máy bay hạ cánh xuống phi trường tại Hawaii vào lúc kim đồng hồ vừa chỉ điểm 9g tối. Tụi nó nắm tay nhau, ung dung bước ra khỏi sân bay mặc cho Thiên với Minh loay hoay tự xoay sở với đồng hành lý?!

- Chúng ta ở đâu? – Thảo Anh ngó ngang ngó dọc.

- Khách sạn đi. Lâu lâu ở khách sạn cũng vui, vả lại tao không mang theo chìa khoá nhà! – Vi lên tiếng. (Nhỏ có một căn biệt thự ở Hawa...ii)

- Được đây. Vậy khách sạn nào bây giờ? – Trang gật gù.

- Thì chị với Thảo Anh nhớ xem ở đây có khách sạn nào. Đừng nói với em là nhà hai người làm địa ốc mà lại không có lấy một cái khách sạn nơi này nhé! – Nó gườm gườm nhìn hai chị em.

- Ai mà nhớ nổi! – Thảo Anh dậm chân.

- Chị không rõ...hình như...có một cái tên...tên gì nhỉ? À...Queen! Queen Hotel. – Trang cố lục lại trong đầu.

- À...em biết chỗ đó rồi. Vậy chúng ta đi. – Vi reo lên rồi bắt taxi.

...

Cả bốn người vui vẻ leo lên taxi đến thẳng khách sạn mà không để ý rằng...trong đoàn mất tiêu hai anh chàng hotboy! Kể cũng tội nghiệp thật, vì phải lo xách đồ hành lý khệ nệ của tụi nó mà đến khi ra được tới cổng sân bay, tụi nó đã mất dạng mất tiêu rồi!

...

Từ lúc xuống sân bay tới giờ, tụi nó đã ở trên đất Hawaii hơn hai ngày mà chưa ra biển. Thế mà trong khi đó chỉ còn bốn ngày nữa là tới lễ kết nạp nên thời gian chơi chẳng còn bao nhiêu. Ngày đầu tiên thì đi dạo, ngày thứ hai thì đi mua sắm. Cứ tưởng chiều ngày thứ hai là đã có thể ra biển rồi chứ ai ngờ...việc lựa áo tắm của Vi đã khiến cả bọn trễ kế hoạch. Bó tay!

Sáng sớm tỉnh dậy, nó và Vi đi mãi mà không tìm thấy Trang với Thảo Anh đâu. Đến khi gọi điện thoại thì cũng không bắt máy khiến hai đứa điên máu vô cùng. Đã đánh lẻ thì thôi chứ, cũng phải biết suy nghĩ tới hai đứa đang cô độc ở đây, thế mà dám bỏ đi chơi một mình. Thật là...

- Ra biển đi. Giờ này tắm nắng thích đây. – Vi rủ rê nó.

- Được thôi...bốn người kia đi rồi thì tụi mình cũng phải đi chơi chứ! – Nó hùng hổ.

- Ok. – Vi gật đầu chắc chắn.

...

Bãi biển trong xanh cùng hàng dừa và làn gió hiu hiu thổi khiến tụi nó cảm thấy phấn khích vô cùng và quên bồng mất nỗi nhớ chồng bao ngày qua. Mặc dù đang là mùa đông nhưng ở nơi đây cứ như mùa hè vậy, nắng vẫn chiếu xuống bãi cát trắng mịn dẫn lối cho tụi nó.

Vi ngẩng cao đầu, tự tin đi trên bãi biển trước cái nhìn của mọi người. Con trai thì xẹt máu mũi dài dài còn con gái thì đỏ mặt ghen tị với vóc dáng chuẩn của hai siêu mẫu trước mặt. Nhỏ mặc trên người một bộ bikini hai mảnh màu đỏ bốc lửa, từng đường nét đẹp đúng chất cứ hiện rõ mồn một dưới đáy mắt mấy thằng đàn ông háo sắc khiến chúng thêm thuồng. Có thể nói, bộ dạng thế này thì đây hình như không phải là Vi mà là con người của siêu mẫu Ellie nổi tiếng.

Nó bước bên cạnh cô bạn, gương mặt đẹp như pha lê với nụ cười mỉm nhẹ trên môi khiến vô số thằng chết lên chết xuống. Tâm trạng lúc này của nó cực kì thoải mái vì đây mới đúng là một kì nghỉ đúng nghĩa. Nó đang cần xả stress vì công việc quá căng thẳng, đầu óc nó lúc nào cũng phải căng ra như dây đàn, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Bộ bikini màu đen của nó giúp làn da trắng hồng nổi bật hơn. Dù kín đáo hơn Vi nhưng nó cũng là hai mảnh, cũng là thứ vũ khí mà nó đã vô tình giết chết ánh nhìn của bao nhiêu con người đang đứng trên bãi biển. Thật sự thì bảo nó đẹp thì không đúng, phải nói là quá đẹp khi ông trời đã cho nó cái vẻ ngoài đến bất công ấy!

Cả hai cứ cùng nhau đi trên bãi biển như thế mà không biết rằng phía sau lưng là một đám đông với ở giữa là hai người con trai – ước mơ của hàng vạn cô gái! Con gái dường như là muốn quỳ rạp dưới chân và nguyện chết vì cả hai người vậy. (Có vẻ hơi quá! =.=)

Nằm trên chiếc khăn trắng trải trên bãi cát, hai đứa tắm nắng với một trạng thái thoải mái. Tất cả mọi mệt mỏi, căng thẳng đều đang được xả ra để tinh thần thư thái, sẵn khoái chuẩn bị cho cuộc chiến lớn.

Gương mặt hai thiên thần bãi biển là cái kính đen to bản để che ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào mắt, bên cạnh còn có cả ly cocktail mát lạnh. Thật sự thì chắc chắn không có phương p...háp xả stress nào tuyệt vời như thế này.

Mặc kệ đám đàn ông xung quanh cứ liếc nhìn, cả hai vẫn cứ ung dung như không. Có sắc mà không để người khác ngắc thì ở nhà cho rồi, còn vác cái mặt ra ngoài đường làm gì?

- Ha...thoải mái thật! Quyết định đi Hawaii sớm vài hôm đúng là chính xác! – Vi vui vẻ nói.
- Hết nhớ chồng rồi à? – Nó hơi cười.
- Hừ...cái tên trời đánh đó nhớ làm gì? Hắn ta đi hơn cả tháng có thèm gọi về một lần đâu! – Vi cáu gắt.
- Oh...thật là không nhớ chứ? Tao thấy mày suốt ngày chui rúc vào phòng không thèm ra ngoài lấy nửa bước, toàn ôm ảnh chụp mà ngắm lại bảo là không nhớ à? – Nó bĩu môi.
- Tao thế bao giờ? Chẳng qua...là...
- Là sao? Nhớ thì nói thẳng nhé! – Nó cười gian.
- Mệt! Ủ thì nhớ! Mà mày thì sao, cũng nhớ muốn chết mà bày đặt! – Vi gắt.
- Hừ...tao không thèm quan tâm hắn. – Tôi lướt nó nhãn mặt.
- Không quan tâm...nói nghe ngon quá ha. – Vi lườm nó.
- Ủ đây. – Nó kênh mặt.
- Mà công nhận đi biển không có mấy tên đó cũng sướng thật.
- Sao lại sướng? – Nó chớp mắt.
- Có tên Khánh đi theo tao chẳng dám mặc áo tắm. Mà mày biết tao rồi...đi biển mà không mặc áo tắm thì đi để làm gì chứ? – Vi khó chịu ra mặt.
- Thế thì về mặc đi qua đi lại cho tên đó ngắm cũng được mà? – Nó đùa.
- Tao không có biến thái nhé. Hắn ta có nước thịt tao luôn thì có. – Vi rung mình. Ai chứ Khánh thì dám lắm, sói thế còn gì?
- Oh...hai cô em đẹp quá! – Một anh chàng tóc vàng nán lại gần.
- Anh là ai vậy? – Vi nghe tiếng nói thì kéo cái kính đen xuống nhìn người đứng cạnh.
- Tự giới thiệu...tôi tên là Michael. – Anh chàng thân thiện nói bằng tiếng Anh. Rõ ràng là một anh chàng người nước ngoài.
- Oh...hân hạnh. Tôi tên Ellie. – Nhỏ mím cười đáp trả. Cũng bởi Vi sống khá thoáng (không có nghĩa là lỏng lẻo đâu nhé), lại thêm một khoảng thời gian ở Anh nên việc tiếp chuyện với người khác giới ở bãi biển cũng khá bình thường.
- Vậy còn cô gái bên cạnh em? – Michael hướng mắt nhìn snag nó.
- À...là bạn em, tên Venus. – Vi nhìn sang nó.
- Venus sao? Một cái tên khá lạ nhỉ?
- Vâng. – Vi gật đầu.
- Mà em có biết là hai người nằm đây khiến bao nhiêu tên thiếu máu rồi không? Thật sự thì đây là lần đầu tiên anh thấy người đẹp như cả hai đấy. – Anh chàng cười híp mí.
- Cảm ơn anh đã khen. – Vi gãi đầu cười ngượng mặc cho phía xa xa sau lưng có ngọn núi lửa sắp phun!
- Mà em bao nhiêu tuổi rồi? – Michael hỏi.
- A...em mới 17 thôi. – Vi gãi đầu.

- Vậy sao? Anh cứ tưởng em 20! – Michael hơi abt61 ngờ.
 - Dạ... - Vi cười như mèo, ý nói nhỏ già trước tuổi à?
 - Lâu quá không gặp. – Thêm một giọng nói xen ngang vào giữa cuộc trò chuyện, nhưng có vẻ lần này, giọng nó ấy cũng thu hút sự chú ý của nó.
 - Chào hai người. – Thêm một người đứng cạnh lên tiếng.
 - Hai người... - Nó đẩy gọng kính xuống nhìn hai kẻ vừa mới đến, ánh mắt không giấu nổi sự bất ngờ.
 - Sao anh ở đây? – Vi mở căng mắt nhìn.
 - Khoá tập huấn diễn ra ở Hawaii, hai người không biết à? – Một người nói.
 - Không. – Vi với nó đồng thanh lắc đầu ngơ ngác.
 - Sao em ăn mặc thế này? – Người còn lại nhìn chằm chằm Vi.
 - Hơ...Khánh...em ...em... - Vi gãi đầu, không ngờ lại gặp người yêu trong hoàn cảnh này.
 - Đây...bạn trai em à? – Michael nhìn Vi hỏi nhỏ.
 - Sao...sao anh biết? – Vi trợn mắt.
 - Ánh mắt anh ta nhìn anh có hai ngọn lửa, chứng tỏ anh chàng đang ghen lắm đấy. – Michael hất mặt về phía Khánh.
 - Thật xin lỗi anh... - Vi ái ngại.
 - Không sai, người có lỗi là anh mới phải vì đã nói chuyện với người đã có bạn trai. Thôi, bye em, có duyên thì gặp lại! – Michael tiếc rẻ đứng dậy bỏ đi mất.
- Khi Michael đi mất thì không khí giữa bốn con người chùng xuống hẳn. Đảm bảo là hai anh chàng giận lắm đây. Người yêu mặc bikini ra biển cho cả khối thằng ngấm nghĩa thèm thường thì thằng nào không tức? Nếu muốn mặc bikini thì về nhà mặc ột mình tụi hấn xem là được rồi?! (Để hai anh thật hai chị ấy à???)
- Khánh lột cái áo thun đang mặc trên người thả xuống cho Vi, cậu đang bốc hỏa trước ánh nhìn của lũ đàn ông ngoài kia. Vi rõ ràng đã là người yêu của cậu thì ai cho nhìn chứ? Nhìn tiếp chắc chắn Khánh sẽ nhào ra ối thằng một phát nhập viện.
- Anh đưa em làm gì? – Vi giơ cái áo lên trước mặt Khánh.
 - Mặc vào! – Khánh không thèm nhìn nhỏ lấy một cái.
 - Nhưng để làm gì? – Nhỏ vẫn ngô nghê không hiểu. (Hay không thèm hiểu?)
 - Anh bảo em mặc thì cứ mặc đi! – Khánh gắt.
 - Anh sao kì vậy? – Vi dùng dằng đứng dậy trừng mắt với Khánh.
 - Em... - Khánh tức không chịu nổi, đành giật lấy cái áo trên tay Vi rồi mặc luôn vào cho nhỏ. Xong thì kéo nhỏ đi thẳng.
 - Anh bỏ em ra! – Vi cố gắng giật tay ra khỏi tay Khánh.
 - Em còn nói một tiếng nữa thì đừng nhìn mặt anh! – Khánh quay lại hăm dọa nhỏ rồi tiếp tục kéo nhỏ đi.
- Bỏ lại cặp đôi còn đang bơ vơ nhìn hai người đó ở chốn này, hai cái mặt ngu ngơ nhìn nhau một hồi rồi cũng bó tay. Vi chỉ mới là mặc áo tắm đi tắm nắng ở biển mà đã vậy rồi, Khánh mà theo nhỏ sang Anh làm việc, xem nhỏ lúc chụp hình rồi sẽ tức điên nữa!
- Chậc...cái thằng... - Hấn tặc lưỡi.
 - Ghen quá đáng. – Nó cười khẩy.
 - Mà sao em qua đây sớm vậy? Anh nghĩ chắc hai ngày nữa em mới qua?

...- Đi sớm xả stress, dạo này đau đầu quá! – Nó lại kéo kính lên, tiếp tục nằm tằm nằng.

- Đây...em không sợ anh ghen giống Khánh sao mà còn làm vậy? – Hấn chau mày tỏ vẻ không hài lòng.

- Thế anh làm gì được em? – Nó cười khẩy.

- Em... - Hấn tức nghẹn họng.

- Anh có gì muốn nói hay sao? Gọi người khác mà không nói nữa là hơi bất lịch sự đấy. – Nó đứng đưng trều tức hấn.

- Được đấy! Em được lắm! – Hấn nghiêng răng.

- Cảm ơn vì lời khen.

Hấn há mồm nhìn nó ung dung. Cái kiểu gì đây? Hấn nói đến thế mà vẫn thản nhiên đáp lại như vậy, rõ ràng là muốn thách thức sự nhẫn nại của hấn!

Thật là quá đáng, nó có xem hấn là người yêu không thế? Đang lẽ sau gần hai tháng gặp lại, nó phải hỏi han hấn thời gian qua thế nào chứ? Có ăn no ngủ kĩ hay không? Có gặp chuyện gì khó khăn không?

Thay vào những suy nghĩ của hấn là thái độ bình thản đến phát điên của nó. Hấn hậm hực ngồi quay lưng hấn sang một bên, hai tay khoanh trước ngực với vẻ mặt cực-kì-nghiêm-trọng!

Mất một lúc thấy hấn không nói lấy một tiếng làm nó cảm thấy bất bình thường. Tháo cặp kính đen xuống, nó nhìn thấy tấm lưng rộng dang quay mặt về phía mình. Chống hay tay xuống nên cát, nó ngồi dậy rồi chọt chọt vào lưng hấn:

- Đây...Đằng! Anh giận à?

- Tránh ra. – Hấn nghiêm giọng.

- Thôi mà...em đùa chút. Anh dối làm như con nít không bằng. Anh nên nhớ anh sắp 19 rồi đấy! – Nó kéo áo hấn.

- Kệ...buông ra. – Hấn hất gông.

- Không buông! – Nó cương quyết.

- Buông ngay! – Hấn gắt.

- Không!

- Buông!

- Không!

- Đã nói là buông ra ngay! – Hấn quay lại hất tay nó làm nó đang quỳ trên chiếc khăn phải ngã sang một bên.

- Á! – Nó kê lên một tiếng làm hấn chú ý.

- Tiểu An! Em...có sao không? – Hấn hơi sững người nhìn nó rồi đỡ nó ngồi dậy.

- Anh đúng là đồ quá đáng, trẻ con vừa thôi! Hức... - Nó quát hấn rồi nắc lên khiến hấn ngỡ ngàng. Đôi mắt tím trong veo trước mắt đang ngăn ngăn nước, gương mặt xịu xuống vì đau trông đến tội nghiệp.

- Anh...anh xin lỗi! Em có sao không? Đau lắm không? Trầy cả rồi... - Hấn bối rối cầm tay nó lên, ngay ở khuỷu tay, mấy vết xước nhỏ bé đã sưng lên và rướm máu nổi bật trên làn da trắng.

- Anh bỏ ra! – Nó phụng phịu.

- Để im anh xem nào! Em đừng có bướng được không? – Hấn khó chịu nói, đôi mắt cứ dán chặt vào vết thương cõn con của nó còn tay thì thì liên tục xoa nhẹ.

Nó im lặng ngồi không nói nữa, để mặc hấn muốn làm gì thì làm. Khoé môi chọt nhếch lên một nụ cười, nó không ngờ hấn ngốc vậy. Chỉ một cú đẩy nhẹ thế thôi thì có gì ghê gớm chứ? Nó là Bắc ma nữ mà, vốn dĩ

đã không té do cú hất tay đó nhưng thôi, thêm tí kịch cũng hay. Nó muốn xem phản ứng của hân ra sao. Xem ra nó cũng đáng đi làm diễn viên đấy chứ? Qua mắt cả một con người kinh nghiệm đầy mình như hân thì khả năng không tồi.

Khánh ấn Vi vào trong chiếc BMW của mình rồi lái thẳng đến khách sạn. Do cả hai dùng dằng và cả nguyên chặng đường chỉ một mình Vi gắt gỏng nên nhỏ cũng không để ý rằng Khánh đưa mình về...khách sạn QUEEN?!?

Khách bức tức không thèm trả lời nhỏ lấy một câu mà kéo thẳng nhỏ ra khỏi xe, lên thẳng lầu và vào thẳng phòng 2056.

“Cạch”

Đóng cửa và khoá chốt, Khánh đẩy Vi vào phòng khiến nhỏ ch...úi nhúi xuống giường. Lồm cồm ngồi dậy ngay mép giường, Vi ngẩn mặt lên nhìn Khánh đầy khó hiểu:

- Anh làm gì vậy? Sao lôi em vào đây?

- Xem ra anh phải dạy lại em rồi. Có chồng mà còn mặc áo tắm ra biển là thế nào? – Khánh đứng khoanh tay trước mặt nhỏ.

- Chồng gì? Chúng ta chưa kết hôn đâu mà chồng con nhé! – Vi khó chịu phản bác.

- Oh...thế là em chưa biết gì à? Cách đây hai tuần, pama anh sang gặp pama em rồi.

- Thì sao chứ...hả? Cái gì cơ? – Vi phẩy tay nhưng sau đó khựng lại.

- Mẹ em quyết định giao em cho anh rồi nên em chính thức trở thành vợ anh rồi nhé. – Khánh hất mặt.

- Anh điên à? Chỉ mới là pama gặp thôi, em cũng chưa quyết định đi lấy chồng à nha. – Vi găng họng cãi.

- Pama em đã quyết rồi thì đừng có mong mà cãi lời. – Khánh nhe nhớn.

- Nhưng anh quên à? Em vẫn còn hôn ước với bên nhà Triệu gia nhé.

- Anh không lo, pama em bảo sớm muộn cũng sẽ huỷ hôn ước đó thôi! – Khánh khoái chí.

- Em không tin. Có phải anh làm sức ép gì với pama em không? – Vi nhìn Khánh đầy gnihi ngờ.

- Anh không biết...anh bắt đền! Ba em còn dặn ba anh là về nhà khuyến khích anh nhanh nhanh đấy, pama em muốn có cháu! – Khánh hất mặt.

- Anh! Nhưng anh điên à? Em với anh còn chưa kết hôn đấy, ở đó mà con với cháu! – Vi chỉ thẳng tay vào Khánh.

- Thì sao? Anh không quan tâm. Có con rồi rước em về dinh cũng chưa muộn. – Khánh nhún vai hờ hững.

- Nhưng em chưa đủ tuổi, mới 17 thì vẫn còn là trẻ dưới vị thành niên! – Vi bĩu môi.

- Thì sao? Chẳng phải con đường chúng ta đang đi vốn không coi trọng pháp luật sao? Chỉ cần chủ tịch Ngọc Bảo vào chủ tịch Hoàng Anh bắt tay nhau đứng lên cất tiếng nói thì sẽ được thôi. Thế lực của hai bên thế nào, em phải biết chứ? – Khánh tỏ vẻ bình thản như chẳng có chuyện gì to tát.

- Nhưng em không muốn! Em còn trẻ, em chưa muốn có con vội, để dành thời gian đi chơi có phải sướng không? Có con rồi phải ở nhà làm vợ hiền dâu thảo, em không chịu nổi cảnh đó. – Vi ầm ục.

- Đến đó gửi con cho pama giữ. Họ chắc chắn không từ chối. – Khánh vẫn cứ lí lẽ.

- Nhưng...nhưng... - Vi cứng họng, nói mãi không thành câu. Nhỏ không hiểu nổi Khánh đang suy nghĩ cái gì nữa? Chẳng phải điều này trước đây Vi đã từng nói rồi à? Thời điểm này là chưa thích hợp. Nguy hiểm còn xung quanh, thân mình chưa chắc đã bảo vệ nổi, huống chi...

- Anh không cần biết. Chỉ biết là em mang tội đã có chồng rồi mà còn để mấy tên vô lại ngoài kia ngấm là sao? Lại còn mặc áo tắm ai mảnh nữa chứ! Em tính chọc điên anh à? – Khánh cúi mặt xuống sát mặt nhỏ.

- Thì sao? Ra biển không mặc áo tắm thì mặc gì? Anh vô lý vừa thôi. – Vi trừng mắt.

- Nhưng có cần phải hai mảnh không?
 - Thời trang, em thích thế. – Vi hất mặt thách thức.
 - Em đúng là hư lắm rồi nhé. Không dạy không được. – Khánh nhăn mặt, đôi mắt khê kiếc xuống dưới rồi lại đỏ mặt hướng mắt lên đối mặt với Vi. Đến cậu mà còn đỏ mặt muốn chảy máu mũi thì lũ sói già ngoài kia thì sao? Nghĩ đến lại càng tức hơn!
 - Anh dám! – Vi thách thức.
 - Em nghĩ anh không dám à? Tình trạng của em hiện tại...nên nhớ là anh thật em để lắm đấy! – Khánh sẵn tới làm Vi ngã người ra sau cho tới khi nằm hẳn xuống giường.
 - Anh...dừng lại! Em thua! – Vi giơ tay xin đầu hàng.
 - Muộn rồi cưng. Em nghĩ sao thế? Khiêu khích anh cho đã rồi bảo thôi, dễ vậy à? Anh chỉ là đang thực hiện nghĩa vụ sinh cho pama một đứa cháu thôi. – Khánh chụp hai tay nhỏ để lên đầu.
 - Anh là đồ đểu! – Vi nghiêng răng, cổ ẹo người nhưng...vô ích!
 - Đểu nên em mới mê anh thế chứ? Nghĩ lại cũng đáng mà? – Khánh nhếch môi, cúi mặt lại gần hơn nữa.
 - Anh...anh tránh ra...anh...ừm...ừm... - Vi bị bịt miệng nhanh chóng nhờ nụ hôn của Khánh.
- Vi mở tròn mắt ra nhìn con người trước mặt. Khánh...hắn ta...dám? Vi không thể tin được là cậu dám làm điều ấy. Vi thật sự chưa chuẩn bị tinh thần làm vợ, làm mẹ. Đặc biệt là trong hoàn cảnh này. Mẹ nó vốn đã bước chân vào con đường tội lỗi, nay ba nó cũng sắp bước vào chốn ấy thì khi sinh linh ấy ra đời, sự nguy hiểm rình rập xung quanh nó là vô kể!
- Vi không đủ tự tin để bảo vệ đứa con của mình, nhỏ không đủ khả năng để lúc nào cũng có thể bảo vệ con. Chỉ cần một giây lơ là, chỉ cần một giây thôi thì nguy hiểm sẽ chớp mắt đứa bé khỏi tay Vi, đó là chuyện sớm muộn.
- Không thể vùng vẫy khỏi Khánh, một giọt nước trong veo chảy ra từ khoé mắt. Đúng lúc ấy, Khánh mở bừng mắt nhìn nhỏ rồi ngồi dậy. Cả hai thật sự không biết phải làm sao.
- Đừng khóc...anh không làm điều đó đâu! – Khánh gạt đi giọt nước mắt của Vi.
 - Nhưng em... - Vi ngẩng mặt lên nhìn Khánh muốn giải thích. Kết hôn với Khánh là điều nhỏ thật sự muốn nhưng không phải là bây giờ. Mọi thứ, cái gọi là nguy hiểm bây giờ mới chính thức bắt đầu...
 - Suyt...anh hiểu em nghĩ gì, em cảm thấy lo điều gì. Chuyện của chúng ta, sau khi kết thúc tất cả, anh nhất định sẽ sang hỏi cưới em ngay lập tức. Thật sự là bây giờ anh dù không muốn thật đấy, anh muốn nhanh chóng rước em về nhà nhưng mà...anh tôn trọng suy nghĩ của em. – Khánh đặt tay lên moi6, ra dấu im lặng rồi nói một mình.
 - Em...
 - Thôi được rồi. Em thay đồ đi rồi chúng ta đi chơi, mặc vậy sẽ cảm lạnh mất! – Khánh cắt ngang lời lờ lờ Vi. Cậu hiểu đó là lời giải thích nhưng giải thích làm gì trong khi Khánh hiểu tất cả? Suy nghĩ của Vi hoàn toàn đúng.
 - O...nhưng đồ đâu em thay? Đây là đâu? – Vi lơ ngơ.
 - A...anh quên hỏi em ở khách sạn nào mất rồi. Đây là phòng anh, phòng 2056 khách sạn QUEEN. – Khánh đập tay vào đầu một cái.
 - Khách sạn QUEEN? – Vi nheo mắt lặp lại.
 - Phải.
 - Quái lạ... em ở đây ba hôm rồi mà chưa gặp anh? Em ở phòng 2053. – Vi tròn mắt.
 - Sao? 2053? Cùng một dãy hành lang sao chúng ta chưa từng gặp? – Khánh ngạc nhiên.
 - Ai mà biết? Thế là hiểu em với anh không có duyên rồi. – Vi nhếch môi.

- Làm sao mà không có duyên được? Chắc tại anh đi sớm về khuya nên ít gặp thôi. – Khánh ngay lập tức bác bỏ.

- Thì thôi. Em về phòng thay đồ, hẹn gặp anh sau. – Vi nhún vai rồi đứng dậy.

Nhỏ bước đi một mạch thẳng ra khỏi phòng không thèm ngoảnh lại lấy một cái. Khánh ngồi bên trong chỉ biết ngả người nằm xuống giường, nén lại tiếng thở dài vào bên trong.

Trước ngày lễ kết nạp 2 ngày

Cả đám đủ 8 người, 4 cặp đôi ngồi trong phòng 2054 của nó. Mỗi người một trạng thái, một công việc.

Nó ngồi trên giường dựa lưng vào tường, trên đùi là chiếc laptop với đôi bàn tay thon dài gõ liên tục. Hắn ngồi cạnh nó cứ đưa tay nghịch mái tóc hung đỏ kia khiến nó mấy phen cau gắt. Nó đang làm một số tài liệu cần thiết cho KK.

Vi và Khánh lộn xộn, nhốn nháo...o ngồi chơi đùa xe không yên thân. Cứ chốc chốc đứa này chồm qua đứa kia chê bai và tất nhiên, theo sau đó là một màng chỉ choé cạnh khoe không ngừng nghỉ.

Trong khi cặp đôi đó ồn ào thì cặp đôi Thảo Anh với Thiên im lặng hơn. Cả hai đang tình cảm gọt trái cây đút nhau ăn. Hix...

Trang thì tối mắt tối mũi ngồi nói chuyện điện thoại với ai đó với giọng điệu cau gắt, khác hẳn nét điềm tĩnh thường ngày. Minh ngồi bên cạnh cứ liên tục vuốt lưng cho cô hạ hỏa.

“Tôi đã bảo là làm cho cẩn thận vào. Các người làm ăn kiểu gì mà lại để chuyện ấy xảy ra?” – Trang gắt gỏng.

“ ... ”

“Tôi không muốn nghe giải thích. Nếu các người có trách nhiệm thì làm ơn mau chóng thu hồi số hàng ấy lại giùm tôi!” – Trang lại gắt to hơn.

“ ... ”

“Bồi thường thì tất nhiên rồi, số hàng đó công ty chúng tôi đã bỏ một số tiền không nhỏ để mua. Các người nghĩ chúng tôi bỏ tiền để mua hàng kém chất lượng về bán à? Tiền thì tôi không tiếc nhưng còn uy tín của công ty, các người có nghĩ cho chúng tôi không?”

“ ... ”

“Tôi không muốn nói nhiều. Ngay lập tức thu hồi số hàng ấy lại, bồi thường đúng khoản hợp đồng và chúng ta ngưng hợp tác. Đừng bảo chúng tôi huỷ hợp đồng và phải bồi thường khoản phí, chính các người đã làm trái hợp đồng trước!” – Trang lớn tiếng rồi cúp máy. Thật tức mà!

Dần mạnh cái điện thoại xuống đất khiến màn hình bị nứt, Trang chẳng thèm quan tâm. Minh bên cạnh quan tâm, nhanh tay mở nắp chai nước suối đưa cho Trang.

Cô giật lấy chai nước từ tay anh đưa lên miệng tu một hơi hết sạch. Nói chuyện với cái lũ thiếu động não ấy thật là tốn thời gian, tốn nước bọt lại còn mau già.

- Ai chọc giận chị thế? – Thảo Anh bỏ miếng táo vào miệng, quan tâm hỏi.

- Đối tác vừa kí hợp đồng. Đúng là lũ ăn hại! – Nhắc lại càng khiến Trang bức mình, cô đưa tay ném mạnh cái chai về phía tường, ngay thẳng mặt của nó.

“Bộp”

Nó đưa tay lên mặt chụp lại cái chai, mặt ngược lên nhìn tỉnh bơ:

- Là lũ ấy chọc chị mà? Sao lại nhắm vào em?

- Hừ...lỡ tay! – Trang hậm hực nói một câu không thể...tĩnh hơn được.

- Mà bọn chúng làm gì vậy? Đạo này không theo dõi việc công ty. – Vi đặt cái điện thoại xuống.

- Phải rồi...chị từ khi thằng Khánh đi có chịu đề ý gì đâu? Toàn chui rúc trong phòng. – Trang khinh khỉnh.
- Chị! – Vi phụng phịu nhảy dựng lên.
- Hihi... - Khánh cười lém lỉnh lén nhìn Vi và ngay sau đó thì nhận được một cái nhìn cảnh cáo đến mức báo động đỏ của người đẹp.
- Bọn đấy giao hàng theo đúng hợp đồng nhưng toàn là kém chất lượng. – Trang lặng lẽ thở dài.
- À...chuyện ấy à? Tưởng giải quyết xong rồi chứ? – Nó chớp mắt nhìn Trang.
- Em biết chuyện này à? Đối tác mới gọi báo chị thôi mà? – Trang thộn mặt.
- O...thế chị không biết số hàng đó chưa được tung ra thị trường à? Em chặn hàng hết rồi? – Nó nhú mày?
- Sao em biết mà chặn? – Trang lại hỏi.
- Số hàng đó lúc đưa hoá đơn lên cho em có gì đó không ổn. Số lượng là 1200 nhưng khi kiểm kê lại thì 1550! Không lí nào họ lại dư đến 350 phần hàng đó. Trước giờ em chỉ mới gặp trường hợp thiếu chứ chưa có trường hợp nào lạ đến vậy. Ngoài ra... - Nó đang thao thao bất tuyệt thì im lặng.
- Sao nữa? – Thiên tò mò nhìn em gái.
- Em không nói được. – Nó lắc đầu, làm sao mà nó có thể nói ọi người là nó cài người vào công ty đối tác kia chứ? Và sự thật khi phát hiện quả thật là quá sức mong đợi!
- Sao thế? – Hấn tiếp tục nghịch tóc nó.
- Không có gì, cũng chẳng quan trọng. Mà anh làm gì nghịch tóc em hoài vậy? – Nó lắc đầu rồi quay sang nhìn mặt.
- Hừ... - Hấn đổi quay sang chỗ khác nhưng nó không thềm bận tâm khiến hấn què.
- Thì thôi, mày không muốn nói thì thôi vậy. Mà hay là tối nay chúng ta đi chơi đi! – Vi nhún vai rồi hào hứng đưa ý kiến.
- Đi chơi? À...mấy giờ rồi? – Nó nheo mắt.
- 9g hơn. – Minh nhìn đồng hồ đeo tay.
- Oh...vậy à? Ai muốn đi cứ đi nhé, có việc rồi. – Nó đặt cái laptop sang một bên rồi đứng dậy.
- Đi đâu vậy? Cho tao đi với! – Vi nhốn nháo.
- Stop! Mày ở nhà không làm phiền tao! – Nó chặn Vi lại.
- Sao chứ? Mày đi đâu mà không cho tao đi? – Vi phụng phịu.
- Đi gặp một người.
- Ai vậy? – Hấn ngược mắt lên hỏi nó. Không phải là đi gặp thằng nào đấy chứ?
- Hừm...Nữ tước! – Nó đảo mắt quanh phòng rồi nhún vai.
- Nữ tước? Chị ấy sang bao giờ? Cứ tưởng lễ kết nạp lần này chị ấy sẽ không dự chứ? – Thảo Anh ngơ ngàng.
- Lần này thì chắc phải dự thôi. Bị tao và thầy làm sức ép thế mà... - Nó trề mồm.
- Nếu mày đi gặp bà già ấy thì thôi, tao không đi! – Vi dùng dằng ngồi xuống.
- Thì đấy nên tao mới bảo mày ở nhà đi. – Nó hơi cười.
- Nhưng mà Nữ tước là ai thế? – Khánh nghiêng đầu.
- Oh...người này mày chưa gặp bao giờ thì phải? Cô ta có thân phận giống mày đấy. – Thiên giải thích.
- Ế...vậy cô ta đẹp không? – Khánh sáng mắt.

- Này thì đẹp! – Vi đánh một phát vào đầu Khánh nổ đom đóm mắt.

- Au...sao em đánh anh? – Khánh nhăn nhó.

- Thích bà già đó thì đi luôn đi. Miễn về! – Vi tròng mắt gắt gỏng, lấy điện thoại rồi đi về phòng đóng cửa cái “rầm” muốn rung cả nền đất! Ai bảo khen “Nữ tước” trước mặt nhỏ?

- Này...làm gì mà cô ấy làm dữ vậy? – Khánh khó chịu ra mặt, cậu có làm gì nên tội đâu?

- Đáng đời cho bỏ cái tật. – Hấn cười khẩy.

- Khen Nữ tước trước mặt Nam ma nữ là điều cấm kị mà bất cứ ai trong tổ chức đều phải biết đấy. Cũng như ngược lại, đừng bao giờ khen Nam ma nữ trước mặt Nữ tước nếu không muốn chết. – Thảo Anh cười đùa.

- Có cần ghê thế không? Mấy người nói quá à? – Khánh hơi rợn.

- Hoàn toàn chính xác đấy. Cho mày chữa cái tật nghe thấy gái là sáng mắt lên, háo sắc thấy sợ. – Minh hất mặt chê bai nhưng ngay sau đó lại la oai oái vì bà xã véo tai:

- Anh thì sao? Đi tới đâu cũng nháy mắt với mấy em chân dài thì có tư cách gì mà nói người khác?? – Trang nghiêng răng treo treo.

- Á...đau...đau anh! Em bỏ tay ra đi...anh chỉ đùa...đùa thôi! Với lại dù sao anh chỉ muốn cảnh cáo thằng em rể tương lai thôi mà? – Minh nhăn mặt, xuýt xoa vì đau.

- Cần thận, lo cái thân anh đi! – Trang buông tay, tròng mắt.

- Hix... - Minh mặt như mếu, khóc không ra nước mắt.

- Hahaha...cho chữa cái tật. Làm như mày hay lắm ấy! – Khánh ôm bụng cười.

- Im. – Trang lừ mắt sang, buông đúng từ.

- Dạ, em im. – Khánh nhận được ánh mắt của Trang thì ngay lập tức ngồi ngay ngắn lại.

- Hừ...thừa hơi thì về xem con Vi thế nào đi kìa. Giờ chắc nó ầm ục lắm đấy. Anh nên nhớ rằng Nữ tước với Nam ma nữ là khắc tinh của nhau. – Nó chau mày bực bội.

- À...quên. Vậy mọi người ở đây nhé, tao next. – Khánh vội vã đứng dậy vọt ra khỏi phòng với tốc độ ánh sáng.

- Haiz...thôi...mọi người về phòng đi, em cũng phải đi rồi. – Nó đuổi.

- Ok, bye. Nhớ về sớm. – Trang vẫy tay, kéo Minh ra khỏi phòng.

- Có gì gọi nói tao biết nhé. Nhớ chị ấy thật! – Thảo Anh cười vui vẻ rồi cũng bước ra ngoài song song cùng Thiên.

- Đi cẩn thận đấy. Có chắc là không cần anh đi theo không? – Hấn lo lắng dặn dò.

- Không sao. Anh về phòng ngủ trước đi. – Nó lắc đầu rồi đẩy hấn ra, đóng cửa phòng.

Chốt khoá cửa, nó đứng dựa vào tường thở dốc. Một tay nắm chặt, một tay đưa lên ôm trán, mặt nó tái xanh. Có gì đó không ổn. Nó có linh cảm không hay!

Một thiên thần ngồi trên chiếc moto đang chạy đua với gió. Từng giây từng phút trôi qua quả thực rất nặng nề. Từng nhịp thở gấp gáp, chẳng hiểu vì sao trong lòng lại bức rức, tim đập nhanh tới thế.

Chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra!

“Két”

Chiếc xe moto đen phanh gấp trước cổng của một căn biệt thự bằng gỗ nằm trên sườn núi, tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài nhộn nhịp kia. Bây giờ... cũng tối rồi, chắc hơn 10g mà căn nhà không có lấy một ánh điện.

Chắc chắn không thể nào là đi ngủ sớm, con người đó hoàn toàn không đó thói quen đó. Càng chắc chắn hơn là không phải người đó đi vắng bởi vì đằng kia còn có một chiếc BMW. Cuối cùng là vì sao? Nó cảm thấy lo lắng.

Tháo mũ bảo hiểm rồi mắc lên trên xe, nó bước tới mở cửa.

“Cạch...cạch...”

Bị khoá rồi!

Nó bước lùi lại phía sau, nhấp nhấp vài cái lấy đà rồi xoay người xung một cú đá phá cửa.

“Rầm”

Cánh cửa bị tác động một lực lớn, ngã sập xuống đất.

- Thụy Dương! Thụy Dương! Chị đang ở đâu? – Nó lao vào nhà hét lớn, tay mò mẫm trên tường tìm công tắc điện.

Đây rồi! “Tách...phụt...”

Nó nhấn công tắc đèn, ánh sáng xuất hiện và chiếu rọi khắp nơi.

- Ủ... - Một tiếng kêu nhỏ phát ra gây sự chú ý cho nó.

- Thụy Dương? Chị...chị... - Nó trợn trợn mắt nhìn con người đang ngồi trên ghế sofa trước mặt.

Thụy Dương gương mặt xanh xao, tái nhợt rịn đầy mồ hôi do thiếu máu và đau do vết thương. Hai bàn tay đang ấn chặt vào bụng để kìm máu, từng giọt nước đỏ tươi tràn qua từng kẽ tay.

- Hộp cứu thương ở đâu? – Nó quỳnh quáng.

- Tủ...dưới bếp... - Thụy Dương mấp máy, nói không ra hơi.

Nó nghe thấy bấy nhiêu thôi thì vùng chạy xuống phía sau nhà tìm hộp cứu thương. Nhìn vết thương của Thụy Dương thì ít nhất cũng đã phải chịu gần 4g rồi chứ chẳng ít, máu chảy xuống nền nhà lênh láng cả. Chỉ có điều nó không hiểu, sao Thụy Dương lại không tự băng bó, sơ cứu mà lại nằm im lâu vậy để bị mất máu?

Một vết thương hình tròn nhỏ, xung quanh là máu đã khô cứng đọng lại trên nền da trắng, nó khẳng định đây là vết thương do đạn bắn.

Cầm con dao nhỏ rạch một đường ngay vết thương, nó cố gắng lấy viên đạn ra khỏi cơ thể Dương.

- Á...hờ...hờ...áaaa... - Cô nhóc thở khó nhọc, đau đớn kêu lên.

- Cố gắng chịu chút đi. Chị mất máu quá nhiều! – Nó cắn răng, cố tập trung xử lý vết thương trước mặt.

Sau một hồi khó khăn, nó cũng lấy được viên đạn ra. Quả thật, viên đạn ấy găm sâu quá. Cũng tầm hơn 4cm chứ ít gì?

Khâu lại miệng vết thương xong xuôi, nó lấy bông tẩm nước ấm lau sơ qua rồi băng lại bằng băng hoại. Ngược mắt lên thấy Thụy Dương cũng đã thiếp đi, nó cười nhẹ vì giờ đã bớt lo lắng. Chắc cô nhóc đau lắm rồi, vả lại mất máu nhiều thế kia.

Dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ, nó bế Thụy Dương vào phòng nằm nghỉ. Trong đầu cứ lòng vòng thắc mắc. Rốt cuộc, ai là kẻ tấn công Thụy Dương?

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ rọi thẳng vào đầu giường. Khó chịu trước ánh sáng, Thụy Dương nheo mày mở mắt. Thứ đầu tiên mà cô nhóc cảm nhận được là đau, thuốc tê đã hết tác dụng nên Thụy Dương nhăn mặt.

Giở chăn ra, cô nhóc thấy vết thương đã được chăm sóc và băng bó kỹ lưỡng. Có điều, miếng băng trắng sau một đêm cũng đã thấm đỏ một màu máu.

“Cạch”

Nó mở cửa bước vào, trên tay là ...một tô cháo bốc khói nghi ngút. Đặt tô cháo xuống bàn cạnh giường, nó nhìn Thụy Dương hỏi han:

- Cảm thấy thế nào? Đỡ hơn chưa? Còn đau lắm không?

- Được rồi. Còn đau nhưng không sao. Đỡ chị ngồi dậy với. – Thụy Dương nói như không ra hơi.

- Được. – Nó gật đầu rồi bước lại gần giúp Thụy Dương.

- Ủ...au... - Thụy Dương nhăn mặt. Chắc có lẽ do vết thương còn mới nên ngồi dậy khá đau, tại động đến miệng vết thương mà.

- Đau lắm sao? – Nó quan tâm.

- Không sao...ổn rồi... - Thụy Dương lắc đầu.

- Vậy chị ăn chút cháo đi, cháo thịt bò đấy. Chị thiếu máu nhiều lắm nên nó sẽ giúp chị. – Nó bê tô cháo đưa lên trước mặt Thụy Dương.

- Cảm ơn em. – Cô nhóc gượng cười đón lấy tô cháo rồi cầm muống lên cho từ từ vào miệng.

- Coi chừng nóng đấy. – Nó nhắc nhở.

- Ủ...

- Mà sao chị bị thương vậy mà khi về tới nhà lại không sơ cứu ngay, để lâu áu chảy nhiều thế? – Nó nhăn mặt.

- Lũ khốn đó...viên đạn có thuốc mê. Về đến nhà là chị ngất luôn...đến khi em tới gọi chị mới lơ mơ tỉnh. – Thụy Dương có vẻ tức tối.

- May là tối nay em đến, không biết nếu không thì mọi chuyện thế nào rồi?

- Chị xin lỗi đã làm phiền em. – Thụy Dương cảm thấy hơi có lỗi.

- Không sao đâu. Chị em quen biết cả mà. Nhưng chị có biết ai là kẻ đã bắn mình không?

- Không. Là hoắc. – Cô nhóc trề môi, lắc đầu.

- Vậy em sẽ cho người điều tra. Chắc chắn không phải là chuyện xích mích thù hằn bang phái. Bang ta không hoạt động ở Hawaii thì lấy đâu ra kẻ thù? Không lẽ lại là lũ đó? – Nó khoanh tay trước ngực.

- Lũ đó? Ai? – Cô nhóc nhìn nó.

- Lũ chó quay lại cắn chủ thôi.

- Vậy là em biết ai rồi à? Chị giao vụ này cho em xử lí nhé. – Thụy Dương không hỏi thêm.

- Ok...nhưng xử lí thì giờ chưa phải lúc. Đến đúng thời điểm, em sẽ làm luôn một lượt. Tụi nó nợ em nhiều đấy. – Nó thở hắt ra.

- Ai biết em, muốn bao giờ xử cũng được. Mà sao em tới đây tìm chị? – Thụy Dương tỏ vẻ không quan tâm mấy.

- Sợ chị trốn không sang nên em ghé kiểm tra. Thầy bắt chị lần này nhất định phải có mặt nhưng tình hình này... - Nó nhìn vết thương, ái ngại.

- Không sao...đi chút về cũng được thôi. – Cô nhóc nhún vai.

- Tuỳ chị, nhưng cẩn thận động vết thương đấy. Hơi sâu, đạn 9 li bình thường.

- Ủm...vậy lũ kia đâu?

- Tụi nó không biết chị bị thương. Trang và Minh ở khách sạn có chút việc cần làm cho công ty. Vì thì chị biết là nó không thích gặp mặt chị mà? Chị cũng không muốn gặp mặt nó thì hỏi làm gì? Thảo Anh đánh lẻ với Thiên rồi. – Nó bĩu môi.

- Thiên với Thảo Anh? Thành cặp bao giờ nhỉ? – Thụy Dương có vẻ hơi sững người.

- Cách đây gần ba tháng. – Nó thân nhiên như không.
- Oh...vậy còn anh ta biết chuyện gì chưa? Hắn ta chờ Thảo Anh cũng gần 4 năm rồi còn gì? Chắc khi biết tin này, anh ta sock lắm.
- Có vẻ...Thảo Anh từ chối anh ta rồi nhưng tại anh ấy không chịu từ bỏ thôi. Cứ mù quáng mà nhìn tới Thảo Anh, trong khi đó lại không để ý tới người phía sau mình. – Nó chẹp miệng, tình yêu rắc rối thật.
- Huyết Dạ...à...phải nói là Kiệt nhỉ? Anh ta yêu Thảo Anh hơn chị tưởng, lần đầu một tên sát gái như hắn yêu thật lòng mà lại gặp tình đơn phương, kể cũng tội. Mà không chỉ anh ta, Bướm Đêm cũng đâu tốt hơn? Ropez yêu Kiệt từ ngày mới trở thành con nuôi của thầy vậy mà...Nếu là chị, người mình yêu lại đi yêu người em gái kết nghĩa từ nhỏ thì... - Thụy Dương lắc đầu thông cảm.
- Chuyện tình người ta, để họ tự giải quyết. Ropez dù yêu Kiệt nhưng chắc chắn sẽ không làm tổn hại đến Thảo Anh, Kiệt dù yêu Thảo Anh nhưng sẽ không tranh giành với Thiên nếu biết mọi việc. Họ biết suy nghĩ và biết cách để buông tay.
- Nhưng chị vẫn lo. Haizz... - Thụy Dương thở dài.
- Chắc...thừa hơi. – Nó tắc lưỡi.
- Nói gì đó con kia? – Thụy Dương trừng mắt.
- Không có gì? Mà tên Hoàng không theo chị sang à? – Nó lắc đầu nguầy nguậy.
- Không, chị trốn về mà? Để anh ta theo, chuyện chị làm chắc anh ta phát hiện mất. – Cô nhóc bật cười. Cũng phải thôi, Thụy Dương cũng là một thành phần của D.E.A.T.H mà? Ai lại chị nổi khi biết người yêu mình là một sát thủ thuộc tổ chức tầm cỡ thế giới?
- Anh ta yêu chị thì chấp nhận, không được thì chia tay. Bảo Vi nó đã từng có cảm giác sợ sệt đó khi bị tên kia phát hiện. – Nó nhìn mông lung đâu đó.
- Bị tên kia phát hiện? Chị không nghĩ là có chuyện đó xảy ra. Danh phận của một sát thủ là một thứ nguy hiểm, bị lộ là chỉ có chết. Thế sao em lại làm vậy? Chị biết chắc chắn không phải là tình cờ. Em là người thế nà chị hiểu, em làm việc cẩn trọng và gọn gàng, không thể nào lại để lòi đuôi.
- Ủ thì đó là lúc em làm nhiệm vụ nhận chuyển hàng vũ khí của tổ chức, Thiên theo dõi và phát hiện được nên nhờ sự giúp đỡ của hắn ta và người yêu Vi.
- Vậy sau đó, em tự nhận là Tứ ma nữ? – Thụy Dương nhướn mày.
- Không...hai tên đó thông mình mà, tự hiểu rồi hỏi lại Thiên với Minh thôi. Thật sự thì em cũng chỉ là muốn xem hai người ấy sẽ phản ứng thế nào khi nghe chuyện đó. Lộ hay không em không quan tâm vì ngay từ trước, em đã nhắm cả hai cho hai vị trí còn thiếu rồi. – Nó bình thản.
- Ngay từ trước? Vậy là em có sắp đặt? Em đoán được việc Thiên sẽ nhờ sự trợ giúp của họ?
- Phải. Em đã từng nói Tứ hộ vệ chỉ được hoạt động khi đủ bốn người, thế nên anh ấy mới kéo theo hai người nữa cho đủ bốn. Anh ấy nghĩ em dễ dàng để lộ thông tin nhiệm vụ cho anh ấy biết như vậy à? Chỉ là đưa họ vào tròng. – Nó cười nhẹ.
- Hừ...quả thật đến cả ông anh em còn bị đưa vào tròng dễ như thế. Suy nghĩ của em, thật chẳng ai có thể nắm bắt! – Thụy Dương lắc đầu phục nó.
- Hi...
- Mà em nói là hai người sao? Một kẻ là người yêu Vi, kẻ còn lại là ai? – Cô nhóc như sực nhớ ra.
- Hừ...một người quen... - Nó khựng người rồi cười giả lả.
- Người quen?
- Phải...Hoàng Trí Đăng – con trai ông Hoàng Dũng, cậu chủ của Hoàng gia. – Nó gật nhẹ đầu, đáp lại nó là ánh mắt tối dần của Dương.

- Trí Đăng? Em... - Thụy Dương trợn mắt. Cái tên này vốn không xa lạ gì, cô nhóc cũng biết kẻ từng gây ra vết thương lòng cho nó là kẻ mang cái tên đó.

- Đừng lo...thù cũ nợ mới...hết rồi. Em với hắn ta chẳng còn vương vấn gì chuyện cũ. Hắn ta nghĩ...em còn mất trí nhớ! – Nó cười nhạt.

- Sao chứ?

- Em đóng vai kẻ mất trí nhớ luôn cả trước mặt hắn. Chỉ ba người kia và chị biết em đã bình thường rồi. Hắn ta bây giờ đã biết chuyện ngày xưa là hiểu lầm nhưng em cũng chẳng biết phải làm sao? Thà đóng vai người mất trí nhớ, còn hơn là đối diện với hắn rồi nhắc lại chuyện cũ. Còn về con nhỏ ấy...em giết nó rồi. – Nó hơi mím môi.

- Giết rồi? – Dương hơi bất ngờ.

- Phải...Zun làm. Em không muốn đụng tay vào con nhỏ ấy. Mục đích em trở về đây đứng cạnh hắn cũng không còn nữa. Hơn ai hết, em hiểu mình không thể giết hắn, không thể trả thù. – Nó thở dài.

- Vì sao? Yêu? – Cô nhóc nhún mày. Kể khi giết người thì tàn nhẫn như nó, chẳng bao giờ thông cảm hay run tay trước kẻ mình vừa giết mà lại...nhẫn nại và chấp nhận. Run rẩy không dám xuống tay thì thật không phải là con người của Bắc ma nữ.

Nó không trả lời, thấy Thụy Dương ăn được nửa tô cháo rồi bỏ xuống bàn thì đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Quay lại với ly nước và hai viên thuốc trắng trên tay, nó chìa ra trước mặt Thụy Dương:

- Uống đi, bổ máu. Nó sẽ giúp tăng nhanh quá trình sản xuất hồng cầu trong máu của chị.

- Ừ...cảm ơn. – Cô nhóc đón lấy hai viên thuốc và ly nước, đưa lên miệng uống. Nó không trả lời câu hỏi ban nãy mà đi luôn ra ngoài lấy thuốc có nghĩa là lơ đi không muốn trả lời. Nếu đã thế thì có gì cô nhóc bắt ép nó dành tình một đáp án kia chứ? Nếu nó không muốn nói thì thôi, có làm cách gì cũng vậy, dù sao thì cũng nên tôn trọng nó.

- Vậy chị uống xong rồi thì nghỉ sớm đi. Chiều mai là lễ kết nạp, đi nổi thì đi còn không thì ở nhà, em sẽ nói thầy. – Nó dọn dờ rồi cầm ly nước trên tay Dương đặt lên đầu giường.

- Đi được...hai năm rồi chị không có mặt, nhiều kẻ hăm he muốn leo lên chức của chị lắm rồi.

- Tùy chị. Em về! – Nó nhún vai rồi vẫy tay bước ra khỏi phòng.

- Đi cẩn thận! – Dương nói to.

Gật nhẹ đầu cho cô nhóc yên tâm, nó đóng cửa lại.

“Cạch”

Nén lại tiếng thở dài, nó dựa lưng vào tường. Phải nhỉ? Từ bao giờ mà Bắc ma nữ mềm yếu đến thế? Sẵn sàng gạt bỏ mọi thù hận chỉ vì cảm xúc bên trong.

Nó không dám trả lời câu hỏi của Thụy Dương không phải vì không biết trả lời mà là vì không biết phải nói thế nào, giải thích ra sao dù nó biết cô nhóc hiểu. Ừ thì là vì...yêu...

Sáng sớm ngày hôm sau là buổi sáng của giáng sinh ấm áp dưới nắng Hawaii, đồng thời cũng là ngày mà nó với Vi phải dẫn lòng xuống, đem tiệc nuôi, dạy dút và phân vân chôn sâu vào nơi không thể lấy ra được – ngày kết nạp.

Đăng và Khánh, hai con người từ khi mới tỉnh giấc đã không thấy mọi người đâu, sáu con người kia như đã bốc hơi biến mất, cả điện thoại cũng chẳng thể liên lạc. Thứ duy... nhất còn lại cho cả hai là mẫu tin nhắn cón con: “ Không phải tìm. Quần áo, giày dép sẵn trong tủ. Chiều mặc những thứ ấy và đeo cái mặt nạ trong hộp tủ cạnh giường vào, sẽ có xe tới đón lúc 6g.”

Quái lạ trước hành động này, cái lũ này có hành tung mờ ám từ khi nào vậy? Khánh và hắn thắc mắc nhưng vẫn thôi, vẫn xách nhau đi dạo và thăm thú. Dù tò mò nhưng tốt nhất là cũng không nên xen vào

chuyện của những kẻ bí ẩn ấy. Cả hấn và Khánh đều luôn cứ nhủ thầm trong lòng là như vậy nhưng có ai hiểu, nguyên do chính vẫn là...không có cách liên lạc nên không thể hỏi?

...

Sáu bộ óc thiên tài đang đau đầu cho việc tổ chức tiệc chiều nay, tất cả mọi thứ đều do một tay tụi nó sắp xếp cho ổn thoã. Thật ra thì những việc cần con này giao cho người khác làm cũng được nhưng bất cứ ai trong tổ chức cũng đều đã đánh hơi ra mùi nguy hiểm lấp ló quanh đây. Ai cũng hiểu mặt trái của tổ chức đã có kẻ phát hiện, điều này lý giải cho việc Interpol đang cố gắng phanh phui mọi việc làm phi pháp của tập đoàn D.E.A.T.H, công khai tuyên chiến.

Chính vì thế, Tứ ma nữ và Tứ hộ vệ phải góp gấn vào công cuộc chuẩn bị nhằm đảm bảo an toàn tuyệt đối trong quá trình buổi lễ diễn ra. Phải đảm bảo mọi thứ phải thật an toàn và không để cảnh sát đánh hơi thấy, đặc biệt là cục an ninh quốc tế.

- Mạng lưới an ninh dựng xong rồi. – Thảo Anh gấp laptop lại.

- Chắc chắn chứ? Đảm bảo là sẽ không ai phá được? – Thiên hơi nheo mày.

- Đảm bảo. Ngoài em và hacker Queen, không ai có thể phá thủng nó được. Anh phải hiểu, em bỏ công sức hơn ba giờ đồng hồ thì tất nhiên nó phải tuyệt vời chứ? Em là East mà? – Thảo Anh thở hắt ra tỏ vẻ không hài lòng nhìn người yêu.

- Hi...anh chỉ hỏi thôi mà? – Thiên cười nhăn nhăn.

- Đẹp bộ mặt đó đi. Anh không thấy ở ngoài kia biết bao cô đang thèm thuồng anh à?

- Thì cứ để họ thèm. Anh chỉ là của em thôi. – Thiên bỏ laptop sang một bên, chạy qua ôm cứng lấy Thảo Anh.

- Anh điên à? – Thảo Anh bật người vì giật mình do bị Thiên ôm chầm lấy.

- Thiên! Trở về vị trí cũ làm việc. Thời gian còn bao nhiêu mà anh có tâm trí đùa giỡn? – Nó lạnh giọng, mắt quét ngang một lượt tới chỗ cặp tình nhân.

- Nhưng ngồi lâu không tốt cho sức khỏe. – Thiên nhăn mặt, chủ yếu là viện cớ để rời khỏi chỗ sang bên Thảo Anh ôm người yêu thì đúng hơn.

- Quay-về! – Nó nhấn mạnh từng chữ.

- Về thì về. Em cứ nhắc à An. – Thiên hậm hực, mặt cứ y như trẻ con hờn dỗi.

- Hừ...đừng để em nhắc lại nữa. Còn Thảo Anh, xong rồi thì xem lại mạng lưới truyền thông tin, bộ phận nhiều sóng. Còn thiếu gì việc làm? – Nó hơi cau có rồi đánh mắt sang cô nàng.

- Vâng...vâng... – Thảo Anh hơi ớn lạnh, nhanh chóng thi hành nhiệm vụ.

- Đây...danh sách những ai tham gia vào hàng ngũ bảo vệ tao làm xong rồi, gửi mail ày đây. – Vi nhăn mặt lên nhìn nó rồi chống cằm ngáp dài.

- Tốt. – Nó gật đầu.

- Mà chị Trang với anh Minh đâu rồi nhỉ? – Vi nhìn ngó xung quanh.

- Hai người đó ở hội trường tổ chức tiệc, trực tiếp chỉ đạo việc trang trí và tổ chức. – Nó cúi mặt xuống nhìn màn hình laptop.

- Sướng! Đảm bảo hai đứa nó rủ nhau đi đánh lẻ rồi chứ ngu gì mà ở lại làm nghiêm túc! – Thiên bắt mồm kêu.

- ... - Nó ngán mặt lên chiếu tia nhìn khó chịu về phía anh.

- ... - Thiên nhận thức được ánh mắt đó, ngay lập tức cúi đầu cặm cụi làm.

- Anh nghĩ nông cạn nhỉ? An đã nói trước với họ là hội trường có gắn camera rồi, nó mà phát hiện hai người đó trốn đi thì đừng hòng yên thân. – Vi lắc đầu.

- Phải thế chứ! – Thiên đập hai tay nhưng nhanh chóng giả bộ ngoan hiền cặm cụi làm việc khi thấy nó lại nhìn mình.

- Thiên! Anh uống lộn thuốc à? Sao hôm nay nói nhiều kinh thế? – Nó gất gỏng.

- Anh xin lỗi. – Thiên cúi đầu.

- Hừ...làm ơn trật tự làm việc giúp tôi. Còn chưa đầy nửa ngày đề hoàn thành đâu. Vi, đi kiểm tra lại mọi thứ đã chuẩn bị đi. – Nó bực dọc.

- Rõ. – Vi nhún vai rồi bước ra khỏi phòng làm việc nhanh chóng.

- Hai người...ai mà còn hó hé thì chết với tôi! – Nó liếc cặp tình nhân trước mặt rồi lại chăm chú vào màn hình.

Giờ thì có cho tiền cả hai cũng chẳng dám nhúc nhích. Khổ cái thân chưa? Ai bảo trước đó chọc điên nó làm gì?

...

Chưa tới 6g thì cả hấn và Khánh đều đã chuẩn bị xong xuôi. Mái tóc được chải chuốt cẩn thận, áo sơ-mi đen hở hai cúc cùng với quần âu đen và giày da bóng khiến hấn trở nên cuốn hút. Nét nam tính trên con người hấn hiện rõ ràng khiến bao cô chết mê chết mệt. Bộ đồ này, hấn chắc chắn là do nó chính tay chọn lựa.

Khánh đứng ngay cửa phòng đợi hấn cùng xuống sảnh đón xe. Cách ăn mặc nhìn cậu đúng chất lãng tử: Hai sơ-mi hở hai cúc làm lộ ra bộ ngực rắn chắc, quần âu đen và áo vest đen khoác ngoài giúp tăng vẻ nghiêm túc, chính chắn nhưng vẫn có gì đó trẻ trung, phá cách.

- Đi thôi...sắp 6g rồi. Đến đó nhanh để tao còn gặp vợ yêu. – Khánh hối.

- Mà thì suốt ngày chỉ có Vi. Yêu mờ mắt rồi. – Hấn cười khẩy.

- Thì sao? Mà không có người yêu như tao nên ghen à? – Khánh hất mặt thách thức.

- Có lẽ... - Hấn hơi cười rồi lướt qua mặt Khánh ra khỏi phòng. Cậu nói vậy cũng phải thôi. Mối quan hệ giữa nó và hấn là mối quan hệ trong bóng tối mà? Nhưng dù vậy...trong lòng cũng khó chịu thật! Cái cảm giác không thể đường đường chính chính nắm tay nó, cho cả thế giới biết nó là người yêu hấn thật sự rất bức bối!

Cả hai xuống tới nơi với hai cái mặt nạ trên tay thì đã thấy ngoài cổng khách sạn có chiếc Limous chờ sẵn.

Bước lên xe rồi im lặng suốt quãng đường đi, hai tên chẳng biết nói gì lúc này, cũng chẳng hiểu cảm xúc bây giờ ra sao. Sắp phải dẫn thân vào con đường đánh đổi, một mất một còn, có chút gì đó căng thẳng và lo lắng xen lẫn vào nhau. Thật sự cả hai chưa từng một lần nghĩ rằng con ...đường này dành ỉnh.

- Thưa hai ngài...tới rồi ạ. – Anh lái xe quay xuống nhìn cả hai tên.

- A...ờ...cảm ơn. – Khánh hơi giật mình rồi mở cửa bước xuống xe rồi kéo theo luôn hấn.

Nhìn toà nhà trước mặt cả hai có chút hơi sững sốt. Đây là...tập đoàn D.E.A.T.H? Nếu nói đúng hơn là một chi nhánh. Nhưng mà...vấn đề là cả hấn lẫn Khánh vẫn chưa hiểu tại sao lễ kết nạp lại diễn ra ở nơi này? Trong lòng thật có cảm giác như vẫn có điều gì đó mà mình chưa biết.

- Hai người là... - Một cô gái tiến sát lại gần, khép nép hỏi.

- À...tôi được đưa tới đây. – Hấn quay sang nhìn cô gái.

- Có phải ngài Trent và Kun không ạ? – Cô gái tiếp tục.

- Phải? – Khánh hơi nhướn mày, tụi hấn quen cô gái này sao?

- Vậy thì đúng rồi. Xin tự giới thiệu, tôi tên là Linda. – Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng.

- Linda? Nhưng sao cô lại biết tên tụi tôi? Chúng tôi quen cô sao? – Hấn nhìn người con gái trước mặt dò xét.

- Không hẳn. Tôi được giao nhiệm vụ đứng đây đón hai người. Hai người có thể xem tôi là trợ lý đặc biệt của cô Bảo An. Hoặc cũng có thể xem là...quản lý của Bắc ma nữ. Xin mời theo tôi. – Linda nở một nụ cười bí ẩn rồi quay ngoắc bước vào trong toà nhà.

- Trợ lý? – Hấn nheo mắt. Chưa từng nghe nó nói bao giờ.

Hấn và Khánh dù thắc mắc nhưng vẫn bước theo Linda. Những con mắt nhòm ngó của mấy nữ nhân viên thực khiến người khác khó chịu. Cứ nhìn chăm chăm như thế như kiểu muốn soi kỹ đến từng cái lỗ chân lông.

Lúc đi đến trước cửa thang máy, hấn thấy có hai tên mặc đồ đen toàn tập đang đứng canh hai bên, xem chừng là vệ sĩ. Cả hai đang nói chuyện gì đó với nhau rất vui, có tên còn cười lớn. Linda hơi dừng chân khi thấy cảnh tượng vừa rồi nhưng nhanh chóng thở hắt ra, bước nhanh lại đó:

- Hai người đang làm gì đấy? – Linda khoanh tay đứng trước mặt hai tên vệ sĩ.

- Cô Linda! – Hai tên thấy cô thì vội vàng nghiêm chỉnh cúi chào.

- Đừng để tôi thấy lại việc này, chú tâm vào công việc chút đi. Tối nay có một sự kiện quan trọng nên bắt cứ lúc nào bọn cớm cũng có thể mò đến, chưa kể là đến Interpol. Thái độ làm việc như thế thì đến khi lũ đó đến thì biết tính làm sao? – Linda gần giọng.

- Xin lỗi. – Cả hai tên cúi đầu.

- Tôi nghĩ hai người cũng chẳng muốn Venus thân chinh đi xuống nhắc nhở đâu nhỉ? Thế nên làm việc cho đảng hoàng đi. – Linda hơi cúi rồi quay sang nhấn nút thang máy.

“Tink”

Cánh cửa thang máy mở ra và Linda bước vào trước, Khánh và hấn dờ dờ một hồi mới chịu bước vào sau. Linda với tay nhấn số 19 trên bảng, cánh cửa thang máy đóng lại nhanh chóng.

- Tôi thấy hình như lúc này cô làm hơi quá? Có cần phải nặng giọng với họ thế không? – Hấn quay sang nhìn Linda.

- Không phải thế đâu ạ. Phong cách làm việc của cô Venus là thế, cô ấy không thích ai đang trong giờ làm mà đùa giỡn đâu. Tôi là chỉ muốn tốt cho họ, để Venus mà thấy cảnh đó thế nào họ cũng bị đuổi việc. – Linda lắc đầu.

- Có vẻ hơi cứng nhắc. – Khánh nhún vai.

- Cũng bắt buộc thôi...nếu không như thế an toàn của mọi người có thể bị đe dọa. Các buổi lễ thế này của tổ chức hiếm khi có vì sợ cảnh sát phát giác được. Hiện tại trong nội bộ cũng có gián điệp nên mọi thứ đều phải phòng bị. Đặc biệt là trong thời điểm hiện tại, tổ chức đang bị Interpol đưa lên thớt. Họ đang điều tra và tìm bằng chứng buộc tội ta.

- Interpol? – Hấn và Khánh hơi nheo mày. Dính vào thứ này thì cũng có vẻ hơi không tầm thường rồi đấy!

- Phải. Mặt trái của D.E.A.T.H bị lộ rồi. – Linda gật nhẹ đầu.

- Mặt trái của D.E.A.T.H? Ý cô là tổ chức sao? – Khánh chớp mắt.

- Phải, ngoài các phi vụ làm ăn hợp pháp, D.E.A.T.H còn là một tổ chức sát thủ hàng đầu với những thành quả đáng tự hào. Nếu muốn tìm ví dụ thì có thể nhắc đến Tứ ma nữ, họ là sản phẩm tối thượng nhất mà tổ chức từng có từ khả năng, trí tuệ, nhan sắc. Tất cả. – Linda mỉm cười nhẹ nhàng.

- Nhưng mà hình như không một ai biết Tứ ma nữ là người của D.E.A.T.H thì phải? – Khánh thắc mắc.

- Chính xác...trên thế giới thì như mọi người vẫn nghĩ, Tứ ma nữ chỉ đơn giản là một nhóm sát thủ bậc thầy hoạt động tự do nhưng hiếm có ai biết, thực tế Tứ ma nữ làm việc cho D.E.A.T.H, chỉ nhắm vào những kẻ gây tổn hại đến công việc của tổ chức. – Linda vui vẻ giải đáp.

- Ra là thế. – Hấn có vẻ đã hiểu.

- Tới rồi. – Linda nhướn miệng cười khi cánh cửa thang máy mở ra.

- Đi theo tôi nếu không muốn bị lạc. – Linda quay người lại dặn dò cả hai rồi bước nhanh ra ngoài.

Bước ra khỏi cửa thang máy là một dãy hành lang dài, ngoài ra bên cánh phải là cửa kéo bằng kính để bước ra ngoài sân thượng, nơi tổ chức tiệc tối nay. Thứ gây ấn tượng ở sân thượng không chỉ là sự trang hoàng hoành tráng mà còn là bể bơi đẹp ngoài sức tưởng tượng, một bể bơi hình trăng khuyết.

- Chúng ta không ra nơi tổ chức tiệc sao? – Khánh đứng lại hỏi Linda rồi chỉ tay ra ngoài.

- Không! Đó là nơi lát nữa các anh phải thi hành lễ thôi. Nơi các anh cần đến lúc này là phòng làm việc của Tứ ma nữ. – Linda nhẹ lắc đầu.

- Tại sao? Chưa tới giờ bắt đầu à? – Hấn hơi thắc mắc.

- Một phần là vì thế, phần còn lại là vì Venus dặn tôi như vậy. – Linda trả lời xong lại quay người đi tiếp.

Cuối dãy hành lang là hai ngã rẽ. Đi sang ngã bên trái, nhanh chóng một cánh cửa gỗ màu đen đóng im lìm hiện ra, bên ngoài còn có bốn tên vệ sĩ gác hai bên.

- Cô Linda! – Cả bốn người vệ sĩ cúi chào.

- Mọi người có trong không? – Linda dừng lại hỏi.

- Thưa, cô Ellie đi làm một số việc theo chỉ thị cô Venus. Cô Anna, Sarah và Lisa đi kiểm tra lại mọi thứ còn cô Jersey và cậu David ở nơi... tổ chức tiệc chuẩn bị thêm một số thứ. Trong phòng chỉ còn cô Venus, cô Vanessa và cậu Killer. – Một tên báo cáo.

- Tốt. Tôi vào trong. – Linda gật đầu hài lòng.

- Còn họ? Có cần xét không ạ? – Tên tên khác hướng mắt về phía tụi hấn.

- Không cần, là Bắc và Nam hộ vệ. – Linda lắc đầu.

- Vậy mời cô cậu vào. – Tên khác nhanh nhẹn mở cửa cho ba người.

- Cảm ơn. – Linda cười nhẹ rồi bước nhanh vào trong căn phòng lớn im lặng chỉ nghe thấy được mỗi tiếng thở, tiếng giấy bút sột soạt và tiếng gõ máy tính.

- Tối rồi à? – Nó không thèm ngẩng mặt lên.

- Vâng...em đưa họ tới rồi. Cũng khoảng hơn một tiếng nữa mới tới giờ nhưng mọi người nên chuẩn bị đi, ra ngoài đó cũng có thể gặp mặt một số người có chức quyền, tốt ỏi quan hệ của tổ chức. – Linda dịu dàng hơn hấn lúc nói chuyện với hấn và Khánh. Giọng có chút gì đó kính trọng, kiên nhẫn và ầm ập.

- Ủ...tôi cũng đang tính đi thay đồ chuẩn bị nhưng phải kẹt đi xuống kho rượu kiểm tra. Cô tới rồi thì đi hộ tôi, kiểm tra số lượng cho kĩ càng, xem đúng nhãn hàng hay không. Tôi sợ họ luồn hàng kém chất lượng cho chúng ta. – Nó đóng nắp máy tính.

- Vâng...em đi ngay. – Linda cúi đầu.

- Mà khoan...tôi nay về email cho tôi bộ hồ sơ ấy. Tôi cần nó gấp. – Nó nói vội.

- Sao ạ? Bộ hồ sơ ấy em tưởng không quan trọng?

- Nhưng đối với tôi thì lại khác...tôi cần chứng cứ xác thực hơn nữa nên đi lại từ đầu có vẻ tối đấy. Tất cả những gì thu thập được từ sau vụ ấy hoặc có liên quan thì gửi hết cho tôi. – Nó cười nhẹ.

- Vâng...nếu không có gì thì em đi. – Linda đảo mắt một vòng rồi xin phép ra ngoài.

- Ủ. – Nó gật đầu.

Im lặng lại bao trùm lấy căn phòng khi Linda vừa bước ra khỏi đó. Nó ngồi chống cằm nhạo tay lên bàn ung dung nhìn Thiên với Thảo Anh, hai kẻ đang chăm chú vào công việc nhưng thực chất là giả vờ kia.

- Không tính đẹp đi thay đồ à? Diễn ai coi? – Nó nhếch môi cười khẩy.

- Hừ...biết sớm thì nói ngay từ đầu đi. Khiến người ta giả vờ mệt muốn chết. – Thảo Anh bỏ ngay tập hồ sơ xuống sau khi nghe nó nói.

- Tại em ư hiếp anh lúc trước nhé. – Thiên hếch mũi lên.
 - Hừ...phiền. – Nó đứng dậy phủ tay.
 - Mặt lạnh quá vậy An? Hình như cô không giống như thường ngày? – Khánh xen ngang.
 - Thế nào là giống thường ngày? – Nó nhìn Khánh.
 - Ít nói nhưng cười nhiều. – Khánh phán một câu.
 - Nhưng đây là tổ chức, ai cũng có lớp vỏ bọc. – Nó nhún vai thờ ơ.
 - Nhưng nhìn không quen mắt. – Khánh chau mày.
 - Thế thì chuẩn bị tinh thần đi, anh sẽ còn chứng kiến một kẻ còn lạnh lùng hơn nữa cơ. Người ta thường bảo Venus không giống như tên gọi Bắc ma nữ vì không đủ độ lạnh bằng Ellie. – Nó nghiêng đầu cười đều.
 - Ellie sao? – Khánh nhướn mày, có vẻ điều này hơi khó tin.
 - Đó mới thực sự là tảng băng đấy. – Thảo Anh cười nhẹ.
 - Con người của Ellie khi ở tổ chức là tảng băng di động, nhưng mà từ khi người đó mất thì thái độ ấy thay đổi đến chóng mặt. Một tảng băng biết cười, nhưng đó là nụ cười giả tạo. Điều đó khiến mọi người trong tổ chức cảm thấy sợ khi đứng gần Ellie, nụ cười ấy tuy rất thật nhưng nó không phải là cảm xúc, chỉ đơn thuần là một thứ để chứng minh ọi người thấy. – Thiên xoay xoay cây bút trên tay.
 - Nghe hơi lạ. – Khánh nhìn Thiên.
 - Ủ...nhưng có vẻ con bé đã tìm lại được người thứ hai như người đó nên tảng băng ấy lại xuất hiện. Thật là muốn xoay con người ta như chóng chóng. – Thiên chẹp miệng.
 - Phải mất một thời gian để tất cả mọi người chấp nhận nỗi nụ cười tươi tắn của Ellie, vậy mà bây giờ lại bắt họ thay đổi lại cũng tội nghiệp. – Thảo Anh giả vờ thương tiếc, khóc không ra nước mắt.
 - Bạn bè không thương, thương tiếc chỉ cho cái lũ dở hơi lo chuyện bao đồng đó? – Vi bước nhẹ vào phòng không tiếng động.
 - Em! – Khánh đứng ngậy người rồi nhào vào ôm chặt cứng nhỏ.
 - Buông ra. – Vi nhúh mày, giọng nói lạnh hơn bình thường rất nhiều.
 - Em sao thế? – Khánh thả ngay nhỏ rồi nhìn Vi bằng ánh mắt lo lắng.
 - Đây là tổ chức, ra ngoài rồi thì muốn làm gì thì làm. – Vi hơi cau có rồi bước tới trước mặt nó.
 - Thế nào? – Nó cười nhẹ.
 - Ổn...mọi thứ sẵn sàng. – Vi nhún vai báo cáo.
 - Được rồi...vậy đi thay đồ thôi. – Nó gật đầu hài lòng rồi bước ra ngoài trước.
 - Thảo Anh...đi. – Vi quay sang nhắc cô bạn rồi cũng đi thẳng ra ngoài, không buồn để ý đến anh chàng người yêu bị cho ra rìa.
- Ba cô gái vừa bước ra ngoài là lúc không khí trong căn phòng nhẹ hẫng đi. Khánh thì vẫn cứ đứng đực mặt ra một chỗ gãi cằm suy nghĩ về tính cách của Vi. Cô người yêu bé nhỏ này của cậu thật sự quá nhiều bí ẩn để khai thác, thậm chí dùng cả đời không biết có đủ để khai thác hết hay không.
- Tính cách của bộ tứ này...quả thật là khó hiểu? – Hấn cười khẽ.
 - Chẳng phải đã nói rồi sao? Đó là đa tính cách. – Thiên nhún vai.
 - Không thể nào nắm bắt được. Lần đầu tiên có người khiến chúng ta đau đầu đến vậy. – Hấn cũng thở dài ngao ngán.
 - Chịu đựng lâu sẽ cảm thấy quen thôi. Vì tính chất công việc bắt buộc, nếu để người khác dễ dàng nắm bắt thì còn gì để nói nữa? – Thiên chẹp miệng.

- Cũng phải.

- Nhưng họ như thế, tao cảm thấy như họ không cần sự che chở của chúng ta. Họ vẫn có thể sống mà không cần ta bên cạnh. – Khánh trầm ngâm.

- Ý mày là mạnh mẽ quá à? – Thiên nhướn mày.

- ... - Khánh không trả lời, chỉ gật đầu.

- Mạnh mẽ mới cần được bảo vệ. Những kẻ yếu đuối nhưng tâm hồn họ dẻo dai và bền bỉ, riêng những kẻ mạnh mẽ thì bên trong yếu đuối hơn ai hết. Biết tại sao không? Chính vì họ biết họ dễ tổn thương, yếu đuối nên mới phải tạo dựng một lớp vỏ mạnh mẽ khiến người khác không chạm vào tới mình. Còn những kẻ bề ngoài yếu đuối, đơn giản vì trái tim quá cứng rắn, dẻo dai nên đôi lúc muốn trở thành yếu đuối. – Hấn cúi thấp đầu nói. Quả thật, điều này hấn đã trải nghiệm qua nó, một quá khứ mà tội hấn chồng chặc.

- Sắc mùi triết lý. – Khánh nhăn mặt.

- Haha...ai bảo mày hỏi. – Thiên cười lớn.

Khánh nghe xong chỉ biết ngồi xuống ghế chẳng thể nói gì thêm. Hấn thì bước đến cạnh bàn làm việc của nó, ngón tay trở miết nhẹ lên nắp laptop với gương mặt rất nhiều xúc cảm.

Sân thượng của toà nhà cao 19 tầng đón gió từ biển lùa vào mát rượi. Từ đây có thể phóng tầm mắt ra tới tận bãi biển và ngắm cảnh mặt trời đang dần đi xuống không một chút khó khăn.

Hơi gió mang mùi vị của biển, cái mùi mằn mặn không thể lẫn khiến nó có hơi khó chịu dù tinh thần thoải mái hơn hẳn.

Liếc ngang toàn bộ sân thượng nơi tổ chức lễ, nó khẽ cười nhạt rồi quay lưng bước đi vào ...ngay. Nơi đây nó không có quyền tùy tiện ra vào thoải mái như thế. Bắc ma nữ chưa được phép xuất hiện trước mặt mọi người lúc này.

Ở giữa sân thượng là một cái hồ bơi trắng khuyết với nước màu xanh trong thấy đáy, bên trên là cái cầu dựng tạm bằng gỗ bình thường nhưng chẳng ai dám bước lên. Lối đi trên cây cầu được lót thảm đỏ trải dài đến bậc thang trước mặt.

Đi qua cây cầu nhỏ là bước tới sân khấu cao hơn 20 bậc tam cấp khiến mọi người ngược nhìn đến mỗi cổ. Cũng may là tổ chức vào buổi tối nên không có nắng chứ còn ban sáng thì chói đến mức trời chưa chắc đã nhìn lên được.

Hai bên hồ bơi là hai chiếc bàn trải khăn trắng tinh tươm, bên trên chỉ toàn là rượu mà không có lấy một món ăn. Cũng phải thôi, đây là một buổi lễ mà? Mà còn là buổi lễ của một tổ chức ngầm thì tốt nhất chỉ cần như thế, không quá rườm rà rắc rối chính là phong cách của tổ chức quốc tế này.

Tất cả những kẻ được mời đều có mặt tại đây lúc này với quần áo nghiêm chỉnh, phẳng phiu. Từ con người họ, một bá khí không tầm thường toát ra khiến những kẻ yếu tim có thể chết giấc. Mà hình như...mức độ sát thương ấy vẫn chưa cao nhỉ?

Những nhân vật ở đây đều là sát thủ trong tổ chức, ước tính trên dưới 150 người, ngoài ra còn có vài ba vị đặc biệt được mời đến dù là làm ăn phi pháp hay hợp pháp. Có thể nói, Tịnh Cát mời họ đến đây không phải là ý tốt lành gì nhưng dù sao cũng là có quan hệ, một buổi lễ thế này mà không mời thì ảnh hưởng đến mối giao hảo bấy lâu. Còn có thể lợi dụng lợi thế của nhau để mà sinh tồn thì phải lấy lòng, dù D.E.A.T.H có lớn đến mức nào mà không có những kẻ bên dưới tiếp tay thì cũng hoàn toàn vô dụng.

...

Nó bước vào lại bên trong dãy hành lang vắng khi yên tâm về việc tổ chức tiệc. Tiến thẳng tới thang máy, nó cần xuống bên dưới để thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài kia nghênh tiếp những vị khách quý.

“Tink”

Cánh cửa thang máy mở, nó chưa kịp bước ra ngoài thì đã có vài người vội vã bước vào. Ánh mắt thoáng giật dữ nhưng vội tan biến, nó nhỏ giọng:

- Xin lỗi...cho tôi đi. – Nó vội cúi mặt, luồn lách qua năm người đàn ông.

Những tên trong đó nhìn nó không nói gì mà nhanh tay nhấn nút thang máy với vẻ rất vội vã. Khi cánh cửa vừa đóng lại cũng là lúc gương mặt nó vừa vắn một nét biểu cảm: Tức giận!

Nó nhận ra lũ người đó, chỉ đơn giản là không hiểu tại đây đến đây làm gì? Chắc chắn là có chuyện không ổn. Thấy mặt lũ người này ở đây rõ ràng là một điềm báo không lành, nhưng nó vẫn chưa biết mục đích chính của kẻ chơi trò này.

“Công rắn cắn gà nhà”, nó cắn chặt môi rồi vẽ nên nụ cười. Nó dư khả năng, thừa bản lĩnh để chơi với cô ta ván cờ này!

Rảo nhanh bước trên dãy hành lang tầng 12. Nó bước vào một căn phòng chứa dụng cụ, nơi đặt sẵn một tủ đồ cho tại nó thay. Mở tung cửa tủ, trong đó chỉ còn mỗi bộ váy màu đen thẫm của nó. Vậy là những người còn lại đã tẩu đồ xong, không ngờ nó ra khỏi phòng trước mà lại vào đây sau cùng.

Lấy cái váy ra khỏi đó, nó giơ lên cao rồi ngắm nhìn chăm chú. Nó chép miệng tiếc rẻ. Đây quả là một cái váy đẹp, dù nó không ưa mặc váy nhưng cũng không phủ nhận là mình có vẻ thích nó. Nhưng đành thôi...

“Rettttt...”

Nó xé ngay bộ váy trên tay không một chút do dự. Tối nay không cần đến thứ đó, thế thì nó cũng chẳng muốn để lại làm gì. Có thể nói toàn bộ sự tức giận nhờ vụ chạm mặt ở thang máy đều đã được nó trút hết lên chiếc váy không liên quan này.

Thả thứ mà nó cho là “vải vụn” xuống đất, nó quay ra ngoài không một chút do dự. Nó bây giờ cần phải về phòng làm việc ở tầng 19 để tìm hiểu tại kia có mặt ở đây để làm gì nhưng có vẻ...việc có mặt ấy không tốt lành mấy?

“Tạch...tạch...tạch...”

Nó gõ ngón tay trên bàn phím liên tục, quan sát camera của từng lầu, từng phòng, từng khu vực không được bỏ sót. Tất cả mọi hình ảnh và hoạt động thu vào tầm mắt nhưng chưa có gì là kết quả cho câu hỏi trong đầu nó.

Bất lực dựa lưng ra ghế, nó nhìn lên đồng hồ trên tường, còn 25 phút nữa là bắt đầu lễ, không tìm ra manh mối nó không thể nào yên tâm.

Vậy thì phải suy n...ghĩ...bọn chúng có vẻ vội vã. Chắc chắn là muốn làm gì đó theo chỉ thị của cô ta vì nó hiểu, chưa được lệnh thì cái lũ ấy cũng chẳng dám mò tới đây chui vào hang cọp.

Có thể là muốn gây ảnh hưởng đến buổi lễ ngày hôm nay nhưng cô ta cũng có mặt, chẳng lẽ lại liều lĩnh làm một việc ảnh hưởng đến sự an toàn của mình. Chắc chắn là không! Nhưng...vẫn không thể khẳng định được, cô ta đầu óc mưu mẹo nên chắc chắn sẽ có cách thoát thân. Vậy thì không thể loại trừ khả năng cô ta làm những việc nguy hiểm.

Muốn cắt ngang buổi lễ chỉ có thể là do bọn cớm đột ngột tấn công, bao vây tấn công có vũ trang, khủng bố... Mà khoan! “Khủng bố”? Có thể nào cô ta muốn đặt bom? Nhưng nếu thế thì xác suất chạy thoát của cô ta quá thấp. Nếu là nó thì sẽ tìm cách nào hay hơn chứ không làm vậy nhưng suy nghĩ của cô ta, nó đâu biết được cô ta có thông minh như nó để có thể nghĩ cách hay hơn?

Ngồi bật dậy lướt tiếp ngón tay trên bàn phím. Nếu là đặt bom thì chỉ có thể đặt ở những tầng cao. Đặt ở những nơi như tầng trệt thì nguy cơ sụp cả toà nhà là 98%, đến nước đó có là thánh cô ta cũng chẳng thể chạy. Duy chỉ khi đặt ở những tầng cao cao, gần với nơi tổ chức tiệc là sân thượng thì khác. Phần bị nổ tung chỉ là phần trên nên cô ta sẽ thoát dễ hơn, không bị hàng đồng gạch đè lên khi nổ và cũng có thể tìm đường leo xuống mấy tầng bên dưới không bị ảnh hưởng nhiều đề trốn.

Tầng 18 và tầng 17 là dành cho những người có quyền hạng cao trong tổ chức lui tới, hiện tại thì ở đó sẽ không có một ai vì đều phải có mặt ở buổi lễ rồi. Vậy thì mọi việc khá đơn giản, nó sẽ áy quét và bật bộ cảm biến nhiệt của camera khởi động. Chỉ cần có người xuất hiện ở hai tầng lầu này, nhiệt độ từ cơ thể toát ra sẽ đánh động đến bộ phận cảm biến. Bọn chúng dù chuẩn bị kĩ lưỡng, tránh góc nhìn máy quay đi nữa thì đối với bộ phận cảm biến tuyệt đối cũng bị phát hiện.

Sau 15s rà soát, kết quả đã truyền về máy chủ với thông tin chuẩn xác. Nó khẽ nhếch mép, quả không phụ sự mong đợi của nó. Bốn góc toà nhà của tầng 18 đều có người. Tổng cộng là 16 tên, mỗi góc 4 thằng. Nhưng có điều nó vẫn không hiểu? Tại sao máy quay lại không thấy chúng, vị trí đó không hề khuất tầm nhìn. Chẳng lẽ...?

Nó trờng mắt đầy tức giận. Quả thật là có kẻ to gan dám xâm nhập hệ thống của nó để thay đổi, vô hiệu hoá camera. Lần này nó không hiểu sao mình bất cẩn thế, chỉ là lúc đầu nó không nghĩ sẽ xảy ra tình huống này nên lơ là. Thế mới biết nó cũng có lúc mắc sai lầm, lần này phải rút kinh nghiệm.

Hoàn thành mấy thao tác cắt đứt sự xâm nhập đó, nó bực bội thở hắt ra, lấy tai nghe liên lạc với Ropez:

“Ropez...chị tới tổ chức chưa?”

“Tiểu An? Sao lại liên lạc với chị giờ này? Chị đang cùng ba nuôi chào hỏi một số người ở trên sân thượng đây.” – Ropez có vẻ hơi bất ngờ khi thấy nó liên lạc.

“Chị giúp em được chứ...âm thầm điều người lên bốn góc toà nhà ở tầng 18. Có kẻ đột nhập ở đó, em nghi là có bom.” – Nó nhip ngón tay trên bàn.

“B...bom?” – Ropez suýt hét lên, may mà kiềm chế lại chỉ hỏi nhỏ.

“Phải...Nhanh đi.”

“Sao không giao cho ba đứa kia? Có vẻ chúng nó xử nhanh hơn chị đấy?” – Ropez bắt mẫn.

“Tụi nó hiện tại chắc đang ở cùng Tứ quản lí nên không được đâu, tuyệt đối hành động trong thâm lặng. Dặn lũ người đó là im mồm, bép xép để bất kì ai biết là một phát vào đầu ngay.”

“Ok. Nhưng mà nếu là bom, thời gian còn chưa tới 15 phút thì phải làm sao đây? Số người thuộc đội phá bom hiện tại ở tổ chức cũng chỉ có 3 người thì em tính chỗ cuối cùng ai làm? Tất cả những người đang có mặt ở đây, ngoài Thảo Anh ra thì không có ai có thể vô hiệu hoá nó.” – Ropez báo cáo tình hình.

“Thảo Anh nhất định không được rời khỏi hội trường nơi buổi tiệc, em sẽ phụ trách điểm cuối cùng.” – Nó nghiêng rằng.

“Tùy em. Còn 14ph23s.” – Ropez không phản đối chỉ nói nhanh rồi ngắt liên lạc.

Bỏ tai nghe xuống bàn, nó thở dài. Bom thì sao? Nổ nó vẫn không sợ, chỉ có điều là nó ghét cái kiểu hành động này của cô ả đó. Phiền phức cho nó lúc này, phải đích thân nhanh chóng đi xuống đó giải quyết quả bom thật nhanh trước khi buổi lễ bắt đầu. Đúng giờ khai mạc mà thiếu mặt nó với Ropez, chắc chắn cũng sẽ không ít người đánh hơi được mùi vị kì lạ.

Đúng lúc đó, cánh cửa đột ngột mở ra, một người con trai bước vào khiến nó hơi giật mình. Sự xuất hiện gượng mắt này ở đây nằm ngoài suy đoán của nó, nó thật không hiểu một kẻ không có phận sự như tên đó vào đây làm gì? Lại còn dám xuất hiện trước mặt nó?

- Anh? Sao lại ở đây? – Nó nhướn mày hỏi.

- Tôi cũng là người của tổ chức. – Anh chàng bình tĩnh đáp nhẹ.

- Người cùng thuyền. – Nó hơi chau mày.

- Là Hắc Vũ. – Chàng trai mỉm cười.

- Tôi không biết anh cũng trực thuộc tổ chức cũng phải. Lẽ ra mắt lần đó kẹt nhiệm vụ nên tôi không tới, Nữ tước thì vẫn đang nằm trong thời gian nghỉ phép vô thời hạn. – Nó nhếch môi.

- Nữ tước? Liên quan gì đến tôi?

- Rồi cũng sẽ gặp thôi. Anh vào phòng làm việc của tôi làm gì? – Nó lắc đầu.

- Không phải là tôi muốn nghe lén, chỉ là vô tình đi lạc sang đây nên mới nghe cô nói chuyện. Cô không cần xử lý quả bom cuối cùng, tôi sẽ làm. – Anh chàng thẳng thắn.

- Anh làm được? – Nó nhướn mắt, chỉ là muốn dò hỏi chứ không phải là nghi ngờ. Đã là người của tổ chức thì đều được huấn luyện kỹ càng, nếu anh ta nói là làm được, nó cũng đủ biết chuyên ngành của anh ta.

- Tất nhiên, tôi được đào tạo ra để giúp tổ chức nghiên cứu và tiến hành sản xuất nó mà. Tôi học về vũ khí và nguyên tử hạt nhân. – Hắc Vũ tự tin.

- Vậy tôi giao cho anh, còn 12ph56s. – Nó không dò hỏi thêm mà bước thẳng ra ngoài.

Hắc Vũ quay đầu nhìn theo hướng nó thối lui. Anh chàng biết chắc chắn nó biết kẻ đứng sau vụ này là ai. Có điều anh ta không hiểu, nếu đã là đặt tới tận 4 trái bom, sao nó phải hành động trong âm thầm thế này? Thông báo cho tất cả để cùng tìm hướng giải quyết cùng nhau sẽ nhanh chóng hơn bởi vì những kẻ có mặt trong toà nhà lúc này, không là người của tổ chức cũng là những kẻ không nên xem thường.

Nó dùng thang máy xuống tầng 18 xem xét tình hình. Chắc chắn là bây giờ Ropez chưa thể đem người xuống đây nhanh chóng theo lời yêu cầu của nó vì phải tập trung và lôi đầu ba tên trong đội phá bom tới. Từ lúc nó ngắt liên lạc với Ropez đến giờ chưa quá 2ph.

“Tink”

Thang máy vừa mở, nó nhanh chóng bước ra không một chút chần chừ. Nó hôm nay thật sự không một chút hứng thú để ra tay, giết...t được tên nào nhanh gọn thì nó sẽ làm liền. Để lâu phiền phức!

Hai bàn tay không biết từ lúc nào đã cầm sẵn hai khẩu súng lục được đặc chế đặc chế đặc biệt giúp khẩu súng nhẹ hơn, độ giật thấp và loại đạn của nó cũng chẳng phải đạn thường.

Bước chân men theo lối đi của dãy hành lang đi tới góc thứ nhất của tòa nhà hướng Đông Bắc. Ở đó có 4 tên đang đứng. Hai tên đang loay hoay lắp bom còn hai tên đứng canh cho đồng bọn.

Cái nhú mào thoáng qua trên gương mặt, nó cảm thấy cái cảnh tượng này rất chướng mắt.

Dãy hành lang tối đen vì không có đèn, do lúc đầu tầng lầu này không có người sử dụng nên điện hành lang hay văn phòng đều được tắt hết, chỉ có vồn vện mỗi ánh sáng từ cái đèn pin của tụi kia dùng để hỗ trợ công việc lắp đặt.

Bóng tối giúp nó dễ dàng hành động và nhanh chóng kết thúc mọi việc trong im lặng. Vừa bước chân ra khỏi dãy hành lang, hai tên đứng canh đã phát giác được việc có người đang đi đến. Tiếng gót nhọn giày nó va chạm vào nền gạch men đã đánh động cho bọn chúng.

Đôi mắt được huấn luyện thích nghi nhanh với bóng tối, nó đã xác định được vị trí của mục tiêu đang đứng.

Chưa để hai tên đứng canh lên tiếng, hai phát súng rùng rợn đã vang lên.

“Đoàng...đoàng...”

Tiếng súng vang lên chói tai. Nó chẳng hề bận tâm đến âm thanh đó, tường của tòa nhà được làm bằng chất liệu cách âm cực kỳ tốt nên không lo những người đứng bên trên đầu nghe thấy, vả lại nó cũng chẳng mang theo giảm thanh cho súng.

- Ai?Ai đó? - Hai tên đang lắp bom nghe thấy tiếng súng thì hoảng sợ.

- Im! - Nó gần mạnh rồi bắn thêm hai phát súng nữa.

“Đoàng...đoàng...”

Hai viên đạn vô tình cắm sâu vào mi tâm của hai tên còn lại, mùi tanh của máu bắt đầu xộc lên mũi nó. Có vẻ nó khá nhạy cảm với cái mùi này, giống như là cá mập có thể ngửi thấy mùi máu trong phạm vi cả ngàn cây số.

Ngay sau đó, nó lại nghe thêm 4 phát súng nữa phát ra. Gương mặt đanh lại trong giây lát rồi lại dần ra như bình thường, nó đã biết là ai nổ súng!

Nó bắt tính hiệu liên lạc với Ropez qua cái bộ đàm mini trên tai:

“Chặn đường thoát của chúng, phong tỏa tầng 17 và 18. Chúng nghe thấy tiếng súng của em nên chắc chắn bỏ chạy.”

“Được.” - Ropez nhanh chóng đồng ý rồi ngắt tín hiệu liên lạc.

Đến lúc này nó cũng chẳng cần đi đến ba góc còn lại của tòa nhà làm gì. Bọn còn sống còn lại thể nào sau khi nghe súng bắn nhiều thế lại chẳng bỏ chạy? Mà bọn chúng chạy tới thang máy hay thang bộ thì đã bị người mà Ropez dẫn tới tận thẳng xuống Diêm Vương. Muốn thoát khỏi nòng súng của người tổ chức thì chỉ có cách nhảy lầu, mà nhảy lầu thì không cần bàn cãi, chết là đáp án!

- Ra đi! - Nó cất hai khẩu súng vào lại vị trí cũ.

Từ trong bóng tối dánh đáp người con trai bước ra, dừng lại phía sau nó một khoảng cách vừa phải.

- Sao cô biết là tôi đứng trong đó? - Hắc Vũ bình thản hỏi. Anh ta không ngạc nhiên mấy, như kiểu việc Venus phát hiện ra anh ta chỉ là việc sớm muộn.

- Tôi nghe tiếng súng mà? Anh đi trước tôi nên chắc chắn tiếng súng đó là của anh. Chỉ có điều tôi không nghĩ anh đi trước mà lại ra tay sau tôi. - Nó như cười như không.

- Tôi không thể nào sánh lại bằng cô, cô cũng biết điều đó mà? - Hắc Vũ đáp lại lời.

- Hừ...điều đó không quan trọng. Quả bom này anh lo đi. - Nó hơi cau có rồi hất mặt về phía quả bom.

- Là bom hẹn giờ, loại này nổ không tới mức nghiêm trọng, nhưng mà nếu là bốn quả ở bốn góc thì... - Hắc Vũ bước lại gần soi đèn pin xem xét quả bom.

- Đủ sập tầng 19 chứ gì? - Nó nhếch môi.

- Chắc thế đấy. - Hắc Vũ nhún vai.

- Tôi không quan tâm, làm ẹ đi. Anh còn 8ph17s. - Nó nhắc nhở.

- Dừng lo, cô cứ lên trước đi, chỗ này tôi và Bướm Đêm lo nhanh thôi. - Hắc Vũ phẩy tay.

Nó chột cau mày rồi cũng quay lưng bước đi. Tới trước cửa thang máy thì có vẻ hơi khó khăn cho việc đi chuyển của nó. Gần chục xác chết máu me lênh láng nằm chắn hết lối đi của nó.

Nó hướng mắt về vị Ropez đang đứng nhìn nó cạnh cửa thang máy.

- Em không bị thương chứ? - Ropez hỏi thăm.

- Vẫn ổn. - Nó giọng đều đều.

- Vậy thì tốt. Chị đã cho người tới ba điểm gắn bom còn lại rồi, nhanh chóng được tháo dỡ thôi.

- Tốt...cho người phong tỏa tòa nhà, cử người đi thăm dò. - Nó gật đầu hài lòng.

- Em sợ họ sẽ cho người phục kích trong quá trình buổi lễ à? - Ropez hỏi.

- À ta là rắn độc, đơn giản thế này thì còn nói làm gì? - Nó nhếch mép.

- Được...theo ý em. - Ropez gật đầu rồi nhanh chóng liên lạc qua bộ đàm, truyền đạt mệnh lệnh.

- Lên thôi, còn 5ph nữa là bắt đầu. - Nó kéo tay Ropez bước vào thang máy.

Thang máy vừa mở, nó đã nhanh chóng bước ra ngoài đi thẳng tới phòng làm việc.

- Bây giờ...không ra luôn sao? - Ropez gọi với tới nó.

- Không...thầy muốn em xuất hiện đặc biệt. - Nó nhún vai rồi đi ẹ.

Bước vào phòng, nó lúi từ trong góc ra một cái hộp tròn, bên trong chứa một dung dịch đặc sệt trong suốt. Nhúng cả hai tay vào, nó rút ra rồi để cho khô, xong lại lấy đôi găng tay bằng da màu đen... trong tủ mang vào. Nó tin cô ta không đơn giản như thế, không chỉ có bom mà phải còn gì đó nữa!

Rời đi khỏi đó nhanh, nó đi ra phần sân thượng sau lưng. Tầng 19 của tòa nhà có phần sân, được chia ra bởi phòng làm việc của nó trên dãy hành lang hình chữ I nằm giữa. Phần sân thượng trước dùng để tổ chức lễ, phần sân thượng sau là đáp trực thăng.

Leo lên chiếc ghế cạnh ghế lái, nó thắt dây an toàn rồi ra hiệu cho anh chàng phi công ngồi chờ nó từ trước. Anh chàng phi công hiểu ý, gập đầu rồi điều khiển cho chiếc trực thăng từ từ bay lên.

Nó nhìn qua khung cửa sổ thấy toàn cảnh bên dưới, Hawaii đúng là đẹp thật.

- Đi một vòng đi rồi hãy ghé, chưa tới lúc. – Nó ra lệnh cho phi công.
- Nhưng thưa... - Anh chàng phi công đang tính phản bác thì nó cắt ngay.
- Anh không lái thì cút xuống. – Nó gắt.
- Vâng.

Nhăn mặt tỏ ý khó chịu, nó bảo sao thì làm thế đi. Nó biết nên làm thế nào chứ không cần ai phải dạy.

Thở dài rồi dựa lưng ra ghế, nó đưa đôi bàn tay lên ngắm. Bên trong lớp găng da này là một thứ rất ghê gớm. Nó là thứ vũ khí giết người kinh tởm thơm mùi máu tanh.

Lại nhìn ra cửa sổ, nó giật mình phát hiện hôm nay là giáng sinh. Biết bao nhiêu gia đình, cặp tình nhân dắt tay nhau vui vẻ dạo phố trong khi nó biết chắc rằng mình sắp làm gì. Giết người. Cụm từ đối với nó vô cùng đơn giản nhưng đầy tội lỗi mà chẳng ai muốn làm.

Khẽ cười nhạt, giết người trong ngày lễ giáng sinh chắc cũng vui!

...

Trên sân khấu cao 20 bậc tam cấp là bốn chiếc ghế chạm trổ hình hoa hồng một cách tỉ mỉ được dát vàng. Trên lưng ghế được khảm những viên đá quý tương ứng với chủ nhân nó. Chiếc ghế đầu tiên khảm kim cương đen huyền bí, chiếc ghế thứ hai chói mắt do mấy viên ruby màu đỏ với nhiều kích cỡ, chiếc ghế thứ ba sáng loá với cơ sở viên sapphire màu trắng và chiếc ghế cuối cùng sang trọng với những viên ngọc trai quý của vùng biển Hawaii.

Từ đó bước xuống 5 bậc tam cấp có tiếp 8 chiếc ghế dát bạc nguyên chất xếp đều trái phải 4 cái đối mặt nhau. Đây là vị trí của tám con người phục vụ a nữ.

Xuống 5 bậc tam cấp tiếp theo là bốn cái ghế bằng gỗ quý, một cái chạm hình rồng uống rượu, một cái chạm hình con chim đại bàng oai hùng, một cái chạm hình bướm kiêu sa và một cái chạm hình rắn dẻo dai. Có thể nói, bốn con vật đó là tượng trưng của bốn cấp bậc dưới Tứ hộ vệ và Tứ quản lí được đặt bốn góc.

Đồng hồ chậm chạp từng chút từng chút nhích cây kim của mình. Chỉ chưa đầy 1ph nữa thôi là mọi thứ sẽ bắt đầu. Con đường tội lỗi của hai nhân vật mới sẽ mở màn từ đây.

“Boong...”

Chiếc đồng hồ treo tường trên cánh cửa nơi bước ra sân thượng chỉ điểm 7g. Đến lúc này, hàng loạt đèn điện sáng trưng được bật lên theo một thứ tự nhất định.

Tất cả mọi người đứng hai bên hồ bơi cạnh bàn rượu đều đồng loạt quỳ một chân xuống, gương mặt trang nghiêm không còn chút đùa cợt như bình thường. Không khí im lặng thấy rõ.

Từ nơi bắt đầu thảm đỏ, người con trai mặc bộ ple màu tro với chiếc mặt nạ màu nâu đất bước từng bước đi cứng rắn của mình, vẻ chững chạc và dứt khoát toát lên từ con người đó là quá nhiều khiến biết bao người si mê. Có điều, từ “Yêu” đối với những sát thủ có vẻ là trò cười.

Người con trai bước đến trước chiếc ghế chạm trổ hình rồng thì lại tiếp tục chống tay quỳ xuống đầy kính trọng, có vẻ nhân vật sau đó là người không hề tầm thường. Là Huyết Dạ.

Tiếp theo đó, cô gái mặc trên mình bộ đầm dạ hội dài tay cổ sâu màu trắng dài chấm đất, đuôi váy xoè có màu tím than in hình những chú bướm vờn nhau tuy đẹp mà lạnh lùng. Cô gái mang chiếc mặt nạ màu tím đen hình bướm che đi những đường nét của một mỹ nhân bước đi uy nghiêm lên vị trí có chiếc ghế hình bướm rồi lại quỳ xuống. Đó là người mang cái tên Bướm Đêm.

Nữ tước xuất hiện trong cái rùng mình của tất cả mọi người. Bộ váy dài chấm đất màu bạc cổ yếm hở khoảng lưng trắng, phần eo buộc lại bằng sợi dây màu đen bản to. Vết đạn bắn ở eo chưa lành, dù đã quấn

bằng rất kĩ nhưng chắc chắn máu vẫn có thể thấm ra ngoài nên bộ váy màu là thích hợp nhất. Dù có chảy máu, sợi dây đen bản to sẽ che mất màu đỏ máu. Trên gương mặt thanh tú là chiếc mặt nạ màu bạc hình vảy rắn.

Về bề ngoài dù đẹp cách mấy đi chăng nữa, ai cũng phải khiêm nhường trước con người ấy nếu không muốn chết dưới nọc độc của Độc Xà. Độc Xà là con rắn độc châu Mỹ của Nữ tước, là người bạn tâm giao của cô nhóc với kích cỡ lớn, dù đã quấn một vòng rộng quanh cổ Nữ tước, thân người nó vẫn kéo lê một đoạn trên nền đất. Bàn tay thon dài dịu dàng vuốt trên đầu của Độc Xà, đó là hành động cưng nựng thú cưng nhưng đối với tất cả mọi người, nó thật rung rợn. Chơi đùa với con vật đó, ngoài Nữ tước ra thì ai cũng có thể mất mạng như chơi.

Bước về chiếc ghế chạm hình rắn, Nữ tước khẽ khàng quỳ xuống.

Hắc Vũ vừa xong nhiệm vụ đã chạy lên ngay, may là vừa kịp. Điều chỉnh nhịp thở, anh chàng bước nhanh trên thảm đỏ với bộ ple màu đen và chiếc mặt nạ màu đen với bên góc hình đại bàng. Bước về vị trí của mình, Hắc Vũ quỳ xuống.

Sarah và Lisa bước trên thảm đỏ, gương mặt một biểu lộ cảm xúc của bản thân. Thật không thể hiểu hai con người này, là bản thân vô cảm hay giấu cảm xúc quá giỏi đến nỗi khó ai có thể nắm bắt. Tuy thế nhưng nơi đáy mắt hiện rõ một tia gian xảo. Về tới vị trí của mình, cả hai quỳ xuống mặc dù trong thâm tâm thật sự hiện rõ một chữ “không cam”.

Ngay sau đó, Killer và David cũng xuất hiện ...trong độ ple chỉnh chu. Một bộ mặt bình thản đến mức bất bình thường được trưng ra, bộ mặt đó khiến nó nhìn vào chỉ muốn đâm ột phát. Kênh kênh kiểu ta đây là nhất. Những sải chân dài giúp hai mỹ nam nhanh chóng bước đến vị trí của mình và quỳ xuống, mặt cuối gầm.

Cẩn nhẹ môi, đôi long mày thanh tú chột chau lại. Jersey phải bước ra và đi trên tấm thảm đỏ ngoài kia. Thật sự, cô chẳng muốn ra đó đổi mặt chút nào. Cái thế giới “màu đen” đáng khinh đó cô không hề ưa. Nếu không muốn nói thẳng ra ghét cay ghét đắng cả cái tên mà người ta gọi mình, cái tên gây nên nỗi lo sợ hoảng loạn vô hình.

- Tây ma nữ! – Tất cả đồng loạt hô to khi Jersey xuất hiện nơi đầu thảm đỏ.

Ngắn cao đầu bước từng bước đi đầy quyền uy, từ Jersey toả ra một khí thế ít tai có được. Bộ đầm ôm sát lấy cơ thể, cúp ngực màu xám có phần đuôi loe rộng đỉnh vô số pha lê giúp cho Jersey nhìn cao sang quý phái. Ngoài ra, nổi bật trên tấm lưng trắng là hình xăm bông hoa hồng màu đen, biểu tượng của Tứ ma nữ. Gương mặt đẹp như tượng tạc của một siêu mẫu được che đi một nửa bởi chiếc mặt nạ màu bạc đính ba viên thạch anh màu vàng ngay góc.

Lúc đặt chân lên cây cầu nhỏ, mặt nước hồ bỗng dừng như nước sôi, mặt nước chuyển động và âm thanh “lụp...bụp...” phát ra đến vui tai. Nhưng ngay sau đó, khi Jersey đã đi qua thì mặt nước lại trở về với vẻ phẳng lặng như cũ, chẳng một chút thay đổi.

Đến trước chiếc ghế vàng dát ngọc trai, Jersey vén tà váy ngồi xuống vị trí của mình – một trong bốn vị trí tối cao.

Vanessa xuất hiện trong tiếng hô to của tất cả:

- Đông ma nữ!

Vanessa trong bộ đầm trắng dài chấm gót hai dây xương không một điểm nhấn nào, lướt đi trên thảm đỏ. Mối hồng như cánh đào e ấp nở nụ cười dịu dàng quyến rũ, nhìn nụ cười trong sáng đầy thánh thiện của người con gái ấy, không ai dám tin cô lại tồn tại trên con đường này. Trên gương mặt là chiếc mặt nạ màu trắng đính ba viên pha lê màu hồng che mất phải cùng với hình xăm của Tứ ma nữ trên mu bàn tay trái.

“Lụp...bụp...”

Mặt nước hồ lại sôi lên những tiếng động, có điều màu xanh trong của nước đã mất và thay vào đó là làn nước đục ngầu một màu xám xịt không thấy đáy. Tâm hồn Vanessa trong sáng, linh hồn hoàn toàn thánh

thiện nhưng hành động và việc làm lại nhuộm màu đen tối. Thế nên màu tượng trưng cho cô nàng là xám, là sự trung hoà của hai thể giới đối ngược nhau, là sự hoà hợp của thiên thần và ác quỷ.

Đã có ai nói màu đỏ chỉ đẹp khi đi cùng màu trắng chưa nhỉ? Sự trong trắng là cái nền làm nổi bật lên màu đỏ tươi sinh động của máu. Máu chỉ có thể thấy rõ khi cạnh nó là màu trắng. Trắng giúp máu đẹp lộng lẫy hơn bất cứ lúc nào, khiến bản thân con người trở dậy một thứ gì đó khó kiềm chế. Thích thú chẳng? Chưa đủ. Thêm khát à? Không hẳn. Là một cái gì đó khó diễn tả...

Hơi cúi đầu trước Jersey, Vanessa nhẹ nhàng ngồi xuống vị trí của mình – chiếc ghế vàng dát đá sapphire trắng.

Ellie ngó nghiêng xung quanh không thấy nó đâu. Nhỏ bây giờ đã phải ra rồi mà nó chưa có mặt. Không biết là lại đang tính gì trò gì nữa đây?

Hít sâu một hơi. Thôi thì kệ vậy. Nó là Venus, là kẻ tự biết phải làm thế nào cho tốt nên chắc chắn sẽ không có chuyện gì tồi tệ xảy ra đâu. Cứ lo cho bản thân nhỏ bây giờ có lẽ là tốt hơn.

- Nam ma nữ! – Tiếng hô khiến Ellie phải chau mày khó chịu.

Sắc trên người chiếc váy màu đỏ chói mắt cổ áo chữ V xẻ sâu đầy gợi cảm, đuôi váy xoè dài kéo lê trên mặt đất. Trên mu bàn tay phải, hình xăm bông hồng đen nổi bật trên nước da trắng đầy mê hoặc cám dỗ. Gương mặt vốn xinh đẹp nay còn bí ẩn hơn nhờ chiếc mặt nạ che phần mắt trái màu đỏ có đính ba viên ruby trắng. Không một nụ cười trên gương mặt vô cảm lạnh băng kia, băng lãnh đến mức cho dù người ta không đối mặt cũng thấy nhiệt độ giảm xuống.

Mặt nước sôi lên một màu đỏ khi Ellie đặt chân lên cầu. Màu đỏ thắm của máu tươi, nét đặc trưng của Nam ma nữ. Nhìn thấy màu sắc ấy, trong lòng nhỏ lại thấy phần chấn hấn. Máu đem lại cho nhỏ một cảm giác rất lạ, rất mới và rất kích thích. Nó khiến con ác quỷ ngủ vùi phải thức giấc. Ellie chưa từng phủ nhận là mình thích máu, thích màu đỏ tươi ấy, thích mùi tanh nồng ấy. Rất thích, kiểu đam mê.

Ngồi xuống chiếc vàng dát đá ruby đỏ, một tay chống cằm, một tay gõ theo một nhịp nào đó trên tay dựa của ghế. Ellie có chút linh cảm gì đó. Có mùi nguy hiểm đâu đây.

Lia cặp mắt của mình khắp bên dưới, bao quát toàn bộ khung cảnh. Không có điều gì bất thường là nhận xét của nhỏ. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không an tâm lắm, rốt cuộc là có gì sắp xảy ra?

Im lặng...

Mọi thứ chìm vào khoảng không ngọt ngào đó. Đã hơn 1ph trôi qua, con người đứng đầu đó vẫn không thấy mặt mũi đâu.

Không có tiếng xì xầm bàn tán, tuy thế nhưng không có nghĩ là không có những suy nghĩ lo lắng, thắc mắc lẫn nghi ngờ.

“Phạch...phạch...”

Tiếng máy bay trực thăng ngày một lớn, càng ngày càng gần. Nó đứng từ độ cao bên trên nhìn xuống, mọi thứ đã xong, chỉ còn chờ sự xuất hiện của nó thôi. Hơi nhún vai, sự xuất hiện của bản thân xem ra nhiều lúc cũng quan trọng thật.

Thả dây thừng xuống, nó từ trên trực thăng trượt theo sợi dây đi xuống rồi nhảy hẳn, thực hiện một cú đáp đất đầy trình độ và đẳng cấp.

“Bộp.....”

Đáp đất trên cây cầu nhỏ, nó nhẹ nhàng đứng dậy phủi tay nhàn nhã.

- Bắc ma nữ! – Tiếng hô cung kính vang lên thật đều.

- Hừ... - Diệu cười khẩy hiển hiện trên môi nó. Giả tạo thật!

Ngoài mặt thì phục tùng, nghe lời và kính nể nhưng có ai biết được suy nghĩ thật, tâm địa rắn độc thế nào chứ? Che mắt thiên hạ bằng mấy trò mèo đây mưu toan nham hiểm để đối lấy thứ mà bản thân không đủ

trình độ dễ giật được. Trách ư? Nó có quyền trách những kẻ đáng khinh đó à? Chỉ là cảm giác kinh thường, trong mắt nó những kẻ đó rẻ mạt một chút gì đáng để quý.

Mặt nước sôi sục một màu đen u tối không thấy lối thoát. Màu đen bí ẩn và nguy hiểm. Là một thế giới không ngừng tranh đấu và chém giết, đem tiền đồ tình và mạng. Rẻ rúng không hơn không kém.

Đen của ác quỷ, sớm nhuộm mùi máu tanh và tương lai không chút ánh sáng. Là một biểu tượng đáng ghê sợ mà vẫn còn hàng tá con thiêu thân bán mạng lao vào như mù mắt. Kể cả Venus, đạt được đỉnh cao nhưng những thứ phải đổi không ai có thể hiểu.

Ngoảnh mặt đi và đưa tay lên phẩy như kiểu không cần phải lễ nghĩa nhiều, nó hất mái tóc ra sau rồi bước nhanh về chỗ của mình. Hơi nhăn mặt, mùi nguy hiểm nồng nặc quanh đây.

Nó vừa ngồi xuống vị trí thì tất cả đều đứng dậy. Kể cả Tứ quản lí, Đông cùng Tây hộ vệ, Bướm Đêm, Huyết Dạ, Nữ tước và Hắc Vũ cũng ngồi vào vị trí.

Môi khẽ cong lên, nó cất tiếng với thái độ nhõn nhõ, không xem không khí nặng nề trang nghiêm lúc đầu ra gì. Cơ mà ai cho dù không đồng ý cũng chẳng thể lên tiếng, lộn xộn một chút là bị cho xơi kẹo đồng ngay lập tức.

- Các vị có mặt đủ ở đây...chắc là cũng biết mục đích hết rồi nhỉ? – Nó cười cợt nhìn xung quanh.

Xung quanh im lặng không lên tiếng. Chẳng ai dám hé miệng thốt lên một tiếng trước uy quyền kia vì hiểu bản thân không đủ sức để ngang hàng mà mở miệng nói với nó. Trẻ nhưng mỗi một từ đều rất có giá trị, đó chính là điều làm nên Bắc ma nữ đang ngồi trên kia. Phần là chết, trái lệnh là đi luôn và không có một ngoại lệ nào.

- Tôi cũng chẳng muốn làm cho bầu không khí này nặng nề chút nào. Thả lỏng đi, chúng ta sẽ kết thúc buổi lễ này nhanh chóng thôi. Giờ thì mời hai nhân vật chính bước ra đây. – Nó nhún vai, môi cười nhẹ nhưng đầy lạnh lẽo.

Hắn và Kun hơi lạnh người trước giọng điệu đó của nó. Có chút gì đó rất đáng sợ, khiến người nghe ớn lạnh cả sống lưng.

Bước nhanh lên đến trước mặt nó, trên sân khấu cao hơn cả vạn con người. Biết bao nhiêu ánh nhìn soi mói, bởi móc chiếu vào hai chàng trai lạ mặt. Quả thật những con người trên kia đều rất trẻ, chẳng bù cho những ông già bà lão đã vì tổ chức này mà cống hiến mấy chục năm tuổi thanh xuân, dù vậy thứ đổi lại vẫn là những chức vụ thấp kém không hơn. Bởi thế mới nói, xã hội không chỉ cần những kẻ biết cống hiến, mà những người có bộ não thiên tài mới có đủ khả năng lên nắm quyền kiểm soát cả xã hội. Ngu muội chỉ biết đâm đầu vào không hẳn là tốt

- Tứ ma nữ. – Cả hai cúi mặt quỳ xuống dưới chân nó.

- Chắc...cả hai người đều là những người tôi đã chọn. Đều là những người tôi biết rõ ràng nhất thực lực là tới đâu. Hàng vạn con người xếp hàng ngoài kia khao khát đặt chân lên vị thế mà hai người sắp sở hữu...vì thế nên tôi mong hai người sẽ chứng tỏ cho tôi thấy sự lựa chọn của tôi là đúng, là không sai lầm. Muốn ngồi vững ở đó chỉ có thể là khi hai người hơn hẳn người khác. Đừng nói với tôi là có khả năng, có trí thông minh thì sẽ không sao. Đối với tôi thứ đó nực cười lắm! Phải chứng minh cho tất cả thấy bản thân là không ai có thể vượt qua được mới thật sự là tài giỏi. Bên dưới kia biết bao người có khả năng, có trí thông minh như những nhà bác học nhưng vẫn không thể đảm đương nổi hai chiếc ghế ấy. Hai người chỉ có một cơ hội duy nhất thôi, bất cứ lúc nào nếu hai người không làm được việc tổ chức cũng có thể khừ cả hai rất dễ dàng. – Nó dùng cặp mắt sắc của mình chiếu xuống hai con người kia, từng câu từng chữ đánh thếp như muốn đâm vào mặt người khác.

- Rồi! – Cả hai đồng thanh.

- Tốt...tôi mong hai người sẽ không hối hận với quyết định ngày hôm nay, Trent và Kun. – Nó gật đầu.

Hai người gật đầu đầy dứt khoát rồi đứng dậy cúi người chào nó. Bước lùi từng bước cho đến mép bậc tam cấp, cả hai mới quay lưng xuống vị trí ngồi của mình.

Nói là lẽ cho long trọng nhưng thực chất cũng chỉ có thế, chỉ đơn giản là một màn ra mắt đầy trang nghiêm hơn bình thường mà thôi.

Chiếc bộ đàm bên tai của nó bắt được tín hiệu liên lạc, cùng lúc đó nó nhìn thấy một đám người rất đông kéo vào trong toà nhà. Ngồi trên cao thế này nhiều lúc cũng tiện lợi thật!

“200 tên...em tài thật.” – Ropez ngồi bên dưới nhếch môi.

“Chỉ là em hiểu cô ta sẽ có kế hoạch dự phòng thôi. Đám canh gác bên dưới không chọi nổi 300 thằng đâu.” – Nó vén tóc ra sau tai.

“Chơi?”

“Đã gọi nơi đây là D.E.A.T.H mà? Vào thì dễ nhưng ra thì khó. Tiếp bọn chúng chu đáo. Sớm thôi sẽ được diện kiến bọn chúng tại đây.”

“Lũ ruồi muỗi.” – Ropez có vẻ hơi cáu gắt.

“Kệ bọn nó đi, thích xuống âm phủ thì chiều. Nhờ chị để mắt đến Nữ tước nhé, chị ấy hôm qua bị bắn lén nên không thể hoạt động được. Độc Xà không thể bảo vệ chị ấy an toàn.” – Nó dặn dò.

“Ok...Lâu rồi chưa nghe Nữ tước bị thương.” – Ropez nhún vai rồi ngắt liên lạc, ánh mắt loé lên vài tia thích thú. Kể từ ngày Nữ tước xin nghỉ phép vô thời hạn cách đây hai năm tới giờ ít khi nào nghe thấy việc cô nhóc bị thương. Không ngờ là sau hai năm không gặp, kẻ thù vẫn còn nhớ mặt Nữ tước dai đến thế.

- Chơi chứ? Khách quý tới rồi. – Nó nghiêng đầu nhìn ba đứa ngồi cạnh.

- Hử? – Vanessa chột nhứ mày không hiểu trong khi Jersey thì đã linh tính thấy điều gì đó còn Ellie vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh tanh của mình.

Đúng lúc ấy có tầm 200 tên xông vào hội trường trên sân thượng. Quả không hổ danh là người của D.E.A.T.H đào tạo, chỉ cử 50 người canh chừng bảo vệ thôi mà đã hạ gục được 100 tên loi choi, tốt quá rồi.

Chưa kể là hiện tại trên này có trên dưới 150 sát thủ bình thường của tổ chức nữa, đám người này chạy đâu cho thoát?

- Mấy người là ai? – Một trong số những sát thủ của tổ chức lên tiếng... hỏi.

- Tụi mày không cần biết. Nhiệm vụ của tao là phải đến đây phá hoại buổi lễ này. – Một tên trong đám người mới xông vào hùng hổ.

“Lũ ăn hại!” Đâu đó trong nội bộ có một người tức điên lên. Lúc cần đến không đến, lẽ xong xuôi rồi mới thấy lộ cái bản mặt ra rõ là lũ đần độn.

Và tất nhiên, sau câu trả lời của tên đó thì nhanh chóng, hắn đã không còn bất cứ cơ hội nào để mở miệng lần nữa. Một cái lỗ xoáy sâu vào vào giữa mi tâm. Cái chết đôi lúc đến nhanh thật, lúc mà con người ta chẳng thể nào phản kháng kịp.

Phát súng nhanh kết liễu con người ta được bắn ra từ một khẩu súng có một không hai vẫn còn vươn khỏi trên tay Vanessa. Đúng là một tay súng cừ khôi khi khoảng cách xa đến thế mà vẫn có thể bắn trúng mục tiêu của mình. Nếu cứ tiếp tục thì e là sẽ còn cãi nhau dài dài, thôi thì Vanessa sẽ mở màn cho cuộc chơi trước bằng phát súng đó.

- Bắn chuẩn đấy, em gái. – Jersey nhếch môi.

- Quá khen. – Vanessa hươ hươ khẩu súng trước mặt.

- Lũ ngu! – Ellie cất tiếng nói hiềm hoi của mình trong ngày hôm nay, giọng đều đều nhưng có vẻ chủ nhân của nó đã khá giận dữ.

- Không thích thì đừng chơi, tao sẽ lãnh. – Nó đứng dậy.

- Không tranh. – Ellie quay mặt đi.

- Chắc... - Nó tặc lưỡi, thái độ đó xoay người khác như chong chóng vậy.

Tháo chiếc găng tay da tay trái ra, nó chờ kẻ có thể vượt qua hàng phòng thủ dày đặc bên dưới để tiến lên trên.

Tứ quản lý và Tứ hộ vệ cũng bắt đầu nhập cuộc cũng như bọn của Bướm Đêm. Bọn chúng cứ tràn lên làm cả đám trở tay không kịp. Lúc đang giết tên này thì kẻ khác cướp thời cơ chạy lên trên. Cứ thế, kẻ xấu số đầu tiên cũng gặp phải nó. Có điều tên này hình như vô dụng quá!

Vừa chạm mặt nó là đơ ra ngay vì gái đẹp. Mặc dù đã đeo mặt nạ rồi đấy nhưng vẻ đẹp kia không hề mất đi chút nào, chính sự bí ẩn là thứ lôi kéo đàn ông. Chính vì đơ ngay trước nó nên tên đó chết không kịp ngáp.

Ngón tay cái của bàn tay trái của nó kéo dài trên má kẻ đối diện, ngón tay nó đi tới đâu, da chỗ ấy bắt đầu lở loét và chảy máu một cách đáng sợ.

- Áaaaa! – Tên đó hét lên vì đau và rất, cái nóng như bị lửa thiêu rụi gương mặt.

Nó nhắm mắt rồi tóm lấy cổ tên đó siết chặt. Vùng da dưới cổ bắt đầu cháy dưới bàn tay của nó, cảm giác đau đến tột cùng, chưa kịp tắt thở vì bị bít cổ thì đã chết vì thứ ấy.

Thả tay ra cho cái xác đó rơi xuống đất, hai mắt tên ấy trợn trắng trông thật khiếp. Máu dính trên tay nó nhỏ từng giọt xuống dưới đất. Màu đỏ của máu ửng trên làn da trắng thật bắt mắt và nổi bật. Thứ chất lỏng ấy dần khô lại, đặc sệt trên lòng bàn tay nó.

- AX169...chơi đến thế à? – Jersey hơi chau mày, môi khẽ cười đầy ẩn ý.

- AX169? Phát minh của chị sao? Em chưa từng nghe. – Vanessa thắc mắc.

- Tất nhiên là chưa nghe, thứ này dành riêng cho Venus mà. Nó vốn dĩ là axit đậm đặc, ngoài ra còn chứa trong đó một vài chất kịch độc nên khi chạm vào da, axit gây nên hiện tượng lở loét và da bị cháy, tiếp đó chất độc từ miệng vết thương ngấm vào cơ thể rồi theo đường máu nhanh chóng dẫn tới tim. Chưa đầy 30s sâu sẽ chết. – Jersey phân tích.

- Thế sao Venus sử dụng được chất độc đó? Rõ ràng là như thể bàn tay của nó có chất độc ấy mà lại không sao?

- Nó đeo một lớp da giả bên ngoài. Loại da này không bị AX169 tác dụng nên nó sẽ không bị nhiễm thứ chất đó. Đáng lẽ ra ngay từ đầu thấy nó mang găng tay là phải đoán ra rồi chứ nhỉ? – Jersey chep miệng rồi lại tiếp tục theo dõi cuộc đấu.

Lại một tên nữa lao lên như thiêu thân. Nó chụp ngay mặt hắn ta rồi ném sang một bên không thèm ngó tới. Dù gì thì chỉ cần chạm một chút vào thì 30s sau sẽ chết. Thế thì nếu chạm vào cả gương mặt thì kết quả cũng dễ đoán thôi, không cần quan tâm nhiều làm gì.

Bên dưới chỗ của Bướm Đêm khá suôn sẻ. Huyết Dạ, Hắc Vũ và Ropez đều là những tay không vừa, tuy thua ba bộ tứ trên kia nhưng chắc chắn là không ai có thể giỏi hơn được nữa.

Còn về phần Nữ tước thì hơi chật vật tí. Do vết thương chưa liền miệng mà hôm nay đã gắng gượng hoạt động nên chắc chắn là chỉ có thể ngồi lì một chỗ mà không thể đi đâu. Rời khỏi giường trong giai đoạn này đã là kì tích rồi, không cần phải đánh đắm gì thì cũng phải nói Nữ tước cũng ghê thật.

Cô nhóc chỉ ngồi trên ghế của mình, phía trước là con rắn cứng Độc Xà đang siết chặt kẻ thù mu...ồn tiếp cận chủ nhân. Có điều trong lúc Độc Xà đang bận việc thì có kẻ chơi khăm từ đằng sau. Cảm thấy được mối nguy hiểm rình rập nhưng chẳng thể phản kháng hay quay đầu lại nhìn là một cảm giác cực kì tồi tệ. Nữ tước chẳng thể quay đầu vì cơn đau do vết thương ở bụng.

“Hự...”

Có điều là may cho cô nhóc, khi tên kia vừa giơ con dao lên thì ngay lập tức đã bị Hắc Vũ ột nhát chí mạng vào cổ từ đằng sau lưng. “Gậy ông đập lưng ông”, tính chơi bẩn à? Không dễ đâu.

- Cảm ơn. – Nữ tước cười gượng do vết thương quá đau, mồ hôi từ trên trán cũng bắt đầu túa ra.

- Nữ tước? – Hắc Vũ hơi nhú mày nhìn cô gái trước mặt, có nét gì đó rất quen thuộc. Từ mái tóc, giọng nói đến dáng người như in sâu trong tiềm thức.
- Hắc Vũ? – Cô nhóc cũng có một chút nghi hoặc. Tên con trai trước mặt...thật sự rất giống...anh ta...
- Là em? Thụy Dương sao? – Hắc Vũ trợn mắt, chắc chắn là không sai.
- Vương...Vương Hoàng? – Cô nhóc lấp bắp, cả hai đã nhận ra nhau thì phải?
- Em là người của tổ chức? – Hắc Vũ nghi hoặc.
- Rõ ràng là thế. Anh cũng vậy? – Nữ tước chợt thấy buồn cười. Không ngờ trong tổ chức lâu vậy mà cô nhóc không hề biết người yêu mình cũng nằm trong số ấy. Chung quy cũng tại Hắc Vũ gia nhập trong khoảng thời gian cô nhóc được nghỉ phép nên cả hai chẳng biết mặt nhau.
- Em giấu anh! – Hắc Vũ có vẻ hơi tức giận.
- Anh cũng thế. Việc này không phải muốn nói ai cũng được. – Nữ tước trừng mắt nhưng ngay sau đó lại nhăn mặt vì vết thương. Phần vải đen ngay bụng đã ướt, chắc chắn là máu chảy nhiều rồi, thấm ra khỏi cả lớp băng quần dày.
- Em...sao vậy? – Hắc Vũ cảm thấy có điều gì không ổn.
- Không sao...chỉ là vết thương nhẹ thôi. – Nữ tước xua tay.
- Vết thương? Sao lại bị thương? Bị thương từ bao giờ? – Hắc Vũ giật mình.
- Bị đạn bắn hôm qua. – Cô nhóc dùng hai tay ôm miệng vết thương lại để máu ngừng chảy.
- Hôm qua? Em...! Bị thương thế sao hôm nay dám đến đây? – Hắc Vũ điên tiết.
- Lễ quan trọng, không thể không đến. Dích thân thầy đã mời mà. – Nữ tước nhăn mặt cố chịu đau.
- Thầy?
- Lưu Tĩnh Cát, ông ấy là thầy em...
- Nhưng cũng không thể bỏ mặc vết thương như... - Hắc Vũ đang nói thì cô nhóc hét:
- Phía sau!

“Bốp”

Một tên ngã xuống bất tỉnh sau cú đá ngược của Hắc Vũ. Mãi lo nói chuyện với cô nhóc nên anh chàng cũng không để ý đến xung quanh. Có vẻ chuyện vết thương của cô nhóc về hắc tính, giờ phải chú tâm với cái đám này trước, kéo không mất tập trung lại có nhiều kẻ thừa nước đục thả câu. Nếu vậy thì chết chắc!

...

Nhanh chóng, đám lâu nhâu đó đã bị xử gọn gàng. Nó nhìn lại tàn cuộc một lần nữa rồi đeo găng tay trở lại. Nó bước xuống cùng ba đứa kia, lúc đi ngang Linda, nó nói mà không thèm nhìn:

- Dọn dẹp sạch sẽ, tên nào còn sống thì bắt nốt.
- Vâng. – Linda cúi đầu.
- Về thôi. – Nó hất mặt cho cả đám bao gồm cả bọn hắc.

Nó bước đi trước vì muốn nhanh chóng thoát khỏi đám hỗn độn này. Nó thích máu nhưng mùi tanh bốc lên ghê quá khiến nó cũng thấy khó chịu.

Đang đi thì Vnessa bị kéo giật tay lại:

- Em nói chuyện với anh một lát được không? – Huyết Dạ hỏi.
- Nói chuyện với anh? Em... - Vanessa có chút lưỡng lự, cô nàng phần nào đoán ra trọng tâm của cuộc nói chuyện đó.

- Đi mà...anh nghĩ em sẽ không từ chối. – Huyết Dạ có vẻ nài nỉ.
- ... - Vanessa không trả lời, chỉ quay đầu lại nhìn cả đám.
- Thế nào? – Huyết Dạ hỏi với giọng mềm mỏng.
- Cũng được. – Vanessa đồng ý khi nhận được cái gật đầu rất khê của Killer.
- Tuyệt...em thay đồ đi rồi chúng ta ra café nói chuyện, ở đây không tiện. Anh lấy xe rồi chờ em bên dưới. – Huyết Dạ mỉm cười rồi bỏ đi.

Vanessa nhìn theo rồi chỉ biết buông tiếng thở dài. Bao lâu rồi nhỉ mà vẫn chưa dứt ra được? Cứ như một vở bi hài kịch ấy mà trong đó cô nàng cũng là diễn viên chính. Đau khổ vì tình, Huyết Dạ cảm thấy thế nào Vanessa hiểu rõ vì bản thân cũng phải nếm trải, thậm chí là gấp ba lần như thế.

Nếu là thế thì hôm nay phải dứt khoát hơn, kết thúc nhanh hơn để tránh đau khổ. Cô nàng biết nếu không dứt ra nhanh chóng, không chỉ có Vanessa đau khổ mà còn cả Huyết Dạ, Killer và Bướm Đêm.

Phía sau đó là một người con gái im lặng và cam chịu dõi theo. Là người đến trước những vấn đề mãi đứng sau lưng để dõi theo, đau lắm chứ? Tim như bị bóp nghẹn. Đến hô hấp cũng cảm thấy thật khó khăn. Đau nhưng chẳng dám nói lỏng bàn tay để buông xuôi. Con người đó như thể cả mạng của bản thân. Muốn buông xuôi thì chẳng lẽ mình lại đi bỏ rơi mạng sống của mình?

Căn nhẹ môi, nơi đáy mắt hiện rõ lên nỗi đau khắc khoải mặc cho bờ mi đã ướt từ lúc nào.

26. Chương 26: Người Con Gái Đứng Sau Lưng Anh

Quán café

Thảo Anh đi theo sau lưng Kiệt bước vào một quán café với không gian khá ấm cúng với cách trang trí cho ngày giáng sinh. Thảo Anh thầm than trong lòng. Đã tính trước với Thiên là tối nay cả hai sẽ đánh lẻ đi chơi Noel vậy mà lại bị vướng phải anh chàng này, thật là phá hỏng kế hoạch của người khác. (Có ai còn nhớ Kiệt không nhỉ? Là con trai của th...ây tụi nó, là tổng giám đốc tập đoàn Vương Hải của Vi á mọi người, ngoài ra còn có tên gọi là Huyết Dạ)

Ngồi xuống một cái bàn tròn cạnh cửa sổ, Kiệt mở lời trước:

- Đạo này cuộc sống em thế nào? Cũng gần 3 tháng rồi chúng ta chưa gặp nhỉ? Cơ mà lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, anh chưa thể nói với em câu nào.
- Vâng...vẫn tốt như thường thôi anh. Có điều là dạo gần đây công việc của tổ chức nhẹ hẫng, em chẳng phải làm gì nhiều. – Thảo Anh mỉm cười đáp lại.
- Vậy là sướng nhỉ? Công việc anh ngày càng nhiều. – Kiệt bĩu môi.
- Hi.
- À...em uống gì?
- Cacao sữa. – Thảo Anh nhanh miệng đáp ngay.
- Vẫn món đó nhỉ? Em có vẻ thích loại đó. – Kiệt hơi cười.
- Vâng...vì anh Thiên rất thích cacao sữa nên em cũng thấy thích nó. – Thảo Anh mỉm cười thật tươi, nơi đáy mắt ánh lên niềm hạnh phúc to lớn khi nhắc đến người mình yêu.
- À...ra là Thiên thích... - Kiệt gật gù có vẻ hiểu, ánh mắt chùng xuống hẫng.

- Anh sao thế? – Thảo Anh hỏi giọng cực kì ngô nghê làm người đối diện tưởng chừng như nghệt thở. Cô nàng hiểu chứ, biết cảm giác bây giờ trong lòng Kiệt là thế nào nhưng cũng chẳng thể làm khác được, cứ vờ ngây ngốc lúc này có vẻ lại là cách hay.

- À không...chỉ là anh thật không hiểu? Sao em lại yêu Thiên, lại còn nhiều đến thế? – Kiệt lắc đầu cười gượng.

- Em yêu Thiên? Tất cả chỉ là vì...anh ấy là người khiến em rung động. Tất cả những cung bậc cảm xúc trong tình yêu, Thiên đã cho em nếm đủ. Ban đầu chỉ là thứ tình cảm của hai đứa trẻ con, rồi càng ngày nó càng lớn dần đến mức trở thành tình yêu lúc nào em cũng không biết. Em yêu Thiên từ cái cách mà ngày xưa anh ấy quan tâm em âm thầm mà ngoài mặt như có vẻ trốn tránh tình cảm em dành cho anh ấy, yêu từ cái sở thích nhỏ nhặt là uống cacao sữa mỗi sáng sớm hay thích lướt web vào lúc 2g sáng cho tới việc anh ấy giết người. Em yêu tất cả, chỉ cả những thứ ấy thuộc về Thiên. – Thảo Anh chậm rãi trả lời.

- Vậy tại sao anh lại không thể? Sao em không thể yêu anh? – Kiệt vò chặt hai bàn tay thành nắm đấm. Từng câu từng chữ như nhát dao chí mạng đâm thẳng vào tim một cách phũ phàng.

- Vì anh không phải Thiên. – Thảo Anh buông một câu nói thật nhẹ, thật đau rồi quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Dù biết trước câu trả lời là như thế nhưng vẫn có cảm giác trái tim như bị bóp nghẹn. Ba năm theo đuổi, mỗi lần hỏi câu hỏi ấy vẫn mãi chỉ có một câu trả lời: “Vì anh không phải...”

Một cuộc tình lẩn quẩn, không phải vì tình yêu của Kiệt không đủ lớn để thay đổi Thảo Anh mà là vì tình yêu của Thảo Anh đã khắc ghi đến tận xương cốt một cái tên “Thiên”. Yêu đối với Thảo Anh không phải là từ vẻ bề ngoài hay những thứ hiện hữu, nó chỉ đơn giản là vì con người đó khiến trái tim trong lồng ngực đập không theo một nhịp điệu nào. Nó chỉ đơn giản là vì con người đó khiến ta phải chú ý, phải để tâm. Khiến đầu óc quay cuồng chóng mặt theo những cảm xúc không nhất định từ hạnh phúc cho đến đau khổ, ngọt ngào đến cay đắng, chua xót đến lạnh lùng...

Yêu cứ ngỡ là phức tạp nhưng lại rất đơn giản, đôi khi nghĩ nó đơn giản nhưng lại rất phức tạp. Thật khó để hiểu.

Kiệt yêu lâu đến vậy, làm nhiều việc cho Thảo Anh đến vậy nhưng đến phút chót vẫn là con số 0 như lúc mới bắt đầu. Đối với Thảo Anh, một người bạn và một người anh trai là ngưỡng mà Kiệt chỉ có thể đạt tới, không hơn.

Người con gái trước mặt khiến Kiệt yêu quay cuồng. Nét trong sáng của một ác quỷ đã thu hút ánh mắt anh từ lần đầu gặp nhau. Ba năm, đủ dài để yêu đơn phương chưa nhỉ? Kiệt hiểu rất rõ, những việc làm của bản thân chưa bao giờ lọt vào mắt Thảo Anh. Cô nàng cho dù cảm kích với những việc làm ấy thật đấy, nhưng vẫn chẳng thể yêu vì trái tim nhỏ bé đó chỉ có thể chứa một người moà thôi. Và người mà trái tim ấy chọn là Thiên, mãi mãi là Thiên chứ không là Kiệt. Đau thật!

- Nhưng bao lâu rồi? Em yêu Thiên hơn 10 năm rồi đấy. Đến giờ vẫn vậy thì em cố gắng với cậu ta làm gì?

- Kiệt nói, giọng kìm nén sự đau khổ.

Thảo Anh hột cau mày rồi lại nhanh chóng dẫn ra. Cũng đúng thôi, việc đó Kiệt chưa biết. Mọi quan hệ giữa hai con người bây giờ đến mức nào, Kiệt không thể tưởng!

Môi cười khế, Thảo Anh lên tiếng trả lời:

- Em và Thiên...đang yêu nhau.

- S...Sao? – Kiệt dường như chẳng thể tiếp thu nổi những thứ mình vừa nghe.

- Em và Thiên bắt đầu cũng được gần 3 tháng rồi. Mọi thứ hiện tại đang rất tốt. Anh đừng lo. – Thảo Anh lại tiếp.

- Sao lại có thể? Chuyện này...

- Em yêu Thiên, mãi vẫn là thế. Em biết anh yêu em nhưng em không thể. Biết là sẽ làm anh đau khi nói những điều đó nhưng em chẳng thể làm khác. Anh phải hiểu! – Thảo Anh nén tiếng thở dài.

- Em đừng nói nữa! Cảm xúc là của anh, em đừng bắt anh phải hiểu những thứ anh không muốn. – Kiệt gần như nổi điên lên.

- Sao anh cứ phải cố chấp điều đó. Anh phải hiểu là nếu tiếp tục anh sẽ khổ, em sẽ cảm thấy có lỗi và sẽ khiến chị ấy tổn thương! – Thảo Anh bắt lực.

- Em im đi!

- Anh đừng cư xử như thế! Đâu phải anh không biết Ropez yêu anh thế nào? Anh đang làm tổn thương chính mình và làm đau chị ấy đấy! – Thảo Anh mất hết kiên nhẫn.

- ...

- Em nghĩ anh nên suy nghĩ lại. Em yêu Thiên và mãi mãi yêu anh ấy, sẽ không thay đổi được điều đó. Anh nên quên cảm xúc đối với em lúc này đi và đối xử tốt với Ropez hơn, chị ấy yêu anh hơn bất cứ ai. Chị ấy là cô gái tốt và xứng đáng có được tình yêu của mình, đừng bắt chị ấy phải đau vì anh thêm bất cứ lần nào nữa. Anh cứ ngồi đó đi, em về trước và...suy nghĩ kĩ lại đi! – Thảo Anh đứng dậy bước ra khỏi quán café, bỏ lại Kiệt ngồi thất thần.

Kiệt ngồi gục đầu vào hai bàn tay. Bấy lâu vẫn chưa đủ sao? Tất cả mọi thứ, tất cả những cố gắng của anh chàng cuối cùng vẫn chẳng thể kéo trái tim người con gái ấy về phía mình lấy một lần. Đau thật! Tại sao lại đau quá? Là do trái tim Kiệt quá nặng tình hay do trái tim Thảo Anh sắt đá?

Thảo Anh bước ra khỏi quán café, lòng chợt thấy không yên. Cô nàng làm vậy có quá đáng lắm không nhỉ? Đây là lần đầu tiên nói chuyện với Kiệt thẳng thắn đến vậy, những lần trước cũng chỉ là ậm ừ rồi lờ đi cho qua thì chắc lần này đối với Kiệt, đây sẽ là cú sock lớn.

Em sao vậy? – Thiên từ sau đi tới nắm chặt lấy đôi bàn tay nhỏ bé kia. Anh đi theo cả hai đến đây nhưng chỉ đứng ngoài chờ.... Anh tôn trọng Thảo Anh và Kiệt nên để họ nói chuyện riêng và Thiên biết, Thảo Anh đã đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm mới có thể cứng rắn đến vậy.

Hả? Anh...anh làm em hết hồn. – Thảo Anh giật mình.

Hì...tại em lo suy nghĩ quá nên không để ý đến anh. Mọi chuyện thế nào rồi mà em trông lo lắng thế? – Thiên xoa đầu cô nàng.

Em lo Kiệt vẫn cố chấp, không biết anh ấy có chịu hiểu em nói gì không? – Thảo Anh thở dài.

Kiệt sẽ hiểu, anh ấy không mù quáng đâu. – Thiên trấn an.

Nhưng lỡ không thì sao? Nếu như thế em sẽ cảm thấy có lỗi với anh ấy lắm, còn chị Ropez nữa? Em không muốn chị ấy đau khổ. – Thảo Anh chùng giọng.

Em đừng suy nghĩ nhiều quá, mọi thứ hãy để thời gian trả lời.

Em không biết...

Đừng nghĩ nữa...chuyện đó tính sau, giờ chỉ đi chơi với anh, chỉ cần thấy anh trong mắt là đủ rồi. – Thiên đặt hai tay lên má Thảo Anh.

Ừm...anh làm như mình bấu lấy. – Thảo Anh phồng má.

Tất nhiên...bao nhiêu cô muốn mà không được nhé. – Thiên cười hề hề.

Hừ...chảnh! Em không thèm. – Cô nàng lườm.

Vậy anh đi tìm cô khác... - Thiên đang tính quay lưng đi thì Thảo Anh trợn mắt:

Anh...anh dám...

Tất nhiên là dám. – Thiên hất mặt.

Anh...em giận. Đi luôn đi! – Thảo Anh đuổi là Thiên đứng hình. Cứ ngỡ cô nàng sẽ níu tay lại không cho đi, ai ngờ lại đuổi luôn.

Thảo Anh, em...Thôi mà...anh xin lỗi, cục cưng đừng giận anh tội nghiệp. – Thiên nài nỉ.

Không, cục cưng giận anh luôn. – Thảo Anh làm mặt dỗi.

Thôi mà...em giận là anh buồn lắm. Mà buồn là phải hôn em đấy. – Thiên xụ mặt trông rất đáng yêu.

Hừ...anh điên à? – Thảo Anh trợn ngược mắt.

Em không tin? – Thiên cười gian.

Hì...tin...anh đừng có làm bậy giữa đường thế. Anh mà dám là em... - Thảo Anh than thầm, trêu ai không trêu, trêu trúng kẻ sĩ diện cao này.

Thiên cúi đầu xuống, phủ lên đôi môi hồng mềm mại kia một nụ hôn thật sự. Thảo Anh đơ thật sự, mắt mở to nhìn kẻ đối diện. Vị ngọt từ trên môi trôi tuột xuống cổ họng rồi lan đến tận tim. Cảm giác lâng lâng của hạnh phúc chìm đắm cả lí trí, đánh bật cả những suy nghĩ ngại ngùng ban đầu.

Thiên nhẹ nhàng rời đôi môi nhỏ ấy, trong lòng thật sự cảm thấy có chút luyến tiếc. Vị ngọt trên nó, lần đầu tiên Thiên cảm thấy nó lại cuốn hút đến thế.

Thảo Anh vẫn còn có chút mơ màng, gương mặt ửng đỏ đáng yêu. Thật là ngại chết đi được! Giữa đường thế này mà...

Em muốn thêm à? – Thiên nhìn gương mặt còn đang mơ mộng của cô nàng, trêu.

Anh? Đồ biến thái! – Thảo Anh bặm môi, tròng mắt, mặt càng đỏ hơn.

Haha...thì anh biến thái thế đấy. Thế giờ em có chịu đi chơi giáng sinh với tên biến thái này hay không? – Thiên bật cười.

Tất nhiên là đi. Được đi chơi thì ngu gì từ chối? – Thảo Anh hất mặt.

Thế thì chúng ta đi. – Thiên cười nhẹ rồi luồn bàn tay của mình xen qua mấy kẽ tay của Thảo Anh, nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia.

Thảo Anh mỉm cười đáp lại, lòng dấy lên một niềm hạnh phúc rất ngọt ngào. Bấy lâu nay theo đuổi trong vô vọng, trong thứ mà bản thân hoang tưởng. Đến khi bắt chợt nhận ra mọi thứ và rời lỏng bàn tay thì chính bàn tay ấy níu lại mọi thứ tưởng chừng như vỡ vụn.

Cả hai cứ thế nắm tay nhau, hoà vào dòng người trên phố đi đón giáng sinh. Đôi môi cả hai nở nụ cười hạnh phúc, nói chuyện rất vui vẻ. Hạnh phúc đối với họ rất đơn giản, chỉ cần bên cạnh nhau, cảm nhận được hơi thở, nhịp tim và sự tồn tại của nhau là đủ. Họ nhận ra được giá trị của hạnh phúc là thế nào bởi dòng đời xô bồ, do số phận của họ khắc nghiệt hơn tất cả và do...họ không thể lường trước được ngày mai sẽ ra sao?

Kiệt bước ra khỏi quán café và nhìn thấy những thứ khiến bản thân cảm thấy tổn thương. Vẫn cứ ngỡ những lời nói của người con gái ấy chỉ là để ngăn mình chứ không hề thật nhưng mà...nhìn thấy như thế rồi thì làm sao là giả được đây?

Nhói...nghe thở...

Mọi thứ dường như tối sầm trước mắt. Hoá ra...mọi thứ là thật, chứ không phải chỉ là một câu nói cho qua như thường lệ. Đau thật đấy! Em làm tôi... ra nông nổi này rồi phải tay bỏ đi nhanh vậy? Có gì chứ? Em là ai mà có quyền giằng vò tôi đến vậy?

Quay mặt bước về hướng ngược lại, cái bóng cao to của Kiệt toát lên vẻ lẻ loi, cô độc. Chứng kiến những thứ đó...có vẻ bây giờ buông tay là vừa rồi nhỉ? Kiệt không muốn xen ngang, không muốn làm người thứ ba, lại càng không muốn phá hỏng cái hạnh phúc của người con gái đó.

Lúc Kiệt cất bước quay đi, từ phía sau vẫn có một người luôn nhìn theo, bước theo bước chân của anh chàng. Nén nỗi đau của bản thân xuống, sự thương cảm lẫn đau đớn ánh lên đầy mắt người đó.

Nói anh chàng ngu ngốc cũng được, đại dốt cũng được. Miễn sao bản thân bảo vệ được cho nụ cười trong sáng kia là vui lắm rồi.

Bất chợt bước chân dừng lại. Kiệt cúi gằm gương mặt của mình nhìn xuống đất. Bờ vai rộng kia bỗng dưng...run lên từng hồi.

Con trai khóc...có phải là nhục nhã quá không? Giọt nước mắt ấy sao mà nhiều nỗi niềm đến thế? Cứ bảo là phải mạnh mẽ, phải kìm nén nhưng không được...mọi thứ chực vỡ oà. Ai bảo con trai là không có quyền khóc, là không có quyền yếu đuối cơ chứ?

Mỗi giọt nước mắt của Kiệt rơi xuống, đằng sau lưng lại có người bịt miệng ngăn lại tiếng nấc của mình. Có ai hiểu không? Có ai thấu được? Mỗi khi giọt nước mắt của người con trai đó trào ra, trái tim này cũng nhỏ một giọt máu từ vết thương ngày một khắc sâu chẳng thể lành.

Người này đau, người kia hiểu. Người kia khóc, người này quay lưng...

Hít một hơi sâu, dần lại tiếng nấc và kìm chế nước mắt, người đó bước lên phía trước từng bước một nặng nề. Bàn tay gơ ra như muốn chạm vào kẻ trước mặt, một kẻ quá xa tầm với, một kẻ chẳng bao giờ chịu thấy người đứng sau.

Vòng tay qua tấm lưng rộng, áp mặt vào thân người cô độc ấy như muốn abo trọn tất cả để sưởi ấm trái tim đang run rẩy kia. Thật sự lúc này cũng chẳng thể hiểu, bản thân mình cũng tổn thương rất nhiều nhưng mà cứ vẫn...

Thảo Anh...có Thiên rồi... - Người đó nói nhỏ khi vùi mình vào tấm lưng ấm áp đầy lạnh lẽo.

... - Kiệt không quay lưng, không trả lời.

Thế sao anh chưa buông tay? - Người đó lại tiếp lời.

Vì...không thể, không đành lòng...tôi yêu cô ấy nhiều thế nào, sao cô ấy không chịu hiểu? - Kiệt cười khẩy, nụ cười đầy chua chát.

Thảo Anh hiểu chứ...rất hiểu...

Vậy tại sao bấy lâu rồi cô ấy vẫn chẳng thể chấp nhận tôi? - Kiệt như thể muốn hét lên.

Vì người Thảo Anh yêu là Thiên...chứ không phải anh...Kiệt... - Giọng nói nhỏ phát ra đầy nghẹn ngào.

... - Kiệt im lặng chẳng thể nói bởi điều ấy là đúng. Là Kiệt tới sau nên đành chấp nhận.

Vậy còn em thì sao? Em yêu anh nhưng tại sao anh chẳng thể yêu em cho dù là quay lại nhìn em lấy một cái. - Người đó nén lại tiếng nấc nhưng còn nước mắt, dù đã cố gắng nhưng nó vẫn cố chấp trào ra, ướt đầm lưng áo anh.

...

Em biết là anh thấy mà? Thấy em luôn đứng sau anh thế này, luôn bên cạnh anh nếu anh muốn. Là em tới trước nhưng vẫn thua Thảo Anh...

Hạ Nhi... - Kiệt lên tiếng nhưng lại phải im phất vì tiếng găt:

Đừng gọi em bằng cái tên đó! Hạ Nhi...chết rồi...nó là kẻ yếu đuối, chấp nhận yêu anh nên nó chết rồi, giờ chỉ còn Ropez thôi. Để có thể bên cạnh anh, em chấp nhận giết chết Hạ Nhi của chính mình, thay vào đó là một Ropez đủ mạnh mẽ để vươn lên đứng cạnh anh. - Ropez găt lên với hai hàng nước mắt.

Vậy thì Ropez...em hiểu anh yêu ai mà? Là Thảo Anh... - Kiệt tháo bàn tay đang vòng qua ôm eo mình rồi xoay người lại nhìn chị.

Nhưng Thảo Anh không phải của anh cũng chẳng dành cho anh. Từ khi sinh ra, cô bé đã tự ấn định mình là của Thiên rồi... - Ropez cười buồn, Kiệt đau thì Ropez khá hơn chắc?

Thì sao? Anh không quan tâm...dù sao bây giờ anh cũng chẳng thể yêu em được.

Tại sao chứ?

Anh...không muốn biến em thành kẻ thay thế. Như thế không công bằng với em... - Kiệt lưỡng lự thấy rõ, anh chàng biết Ropez yêu mình đến mức nào. Chính vì thế, Kiệt không muốn chị phải tổn thương thêm vì mình. Thật sự không đáng!

Nhưng em chấp nhận. Chỉ một lần thôi cũng được, cho em cạnh anh một lần thôi. Em muốn ở cùng anh đêm hôm nay...sau hôm nay anh sẽ không thấy em nữa đâu. Nếu anh muốn em biến mất cũng được, không dính dáng đến anh nữa cũng được. Chỉ cần một đêm nay thôi...rồi em sẽ đi... - Ropez ngược đôi mắt đắm nước của mình lên nhìn Kiệt, hoàn toàn...đó là lời cầu xin.

Kiệt đứng hình, cố gắng tiếp thu những điều vừa nghe. Đôi mắt ấy thành khẩn nhìn anh. Yêu nhiều đến mức chấp nhận làm thế thân sao? Nhiều đến nỗi chấp nhận tất cả chỉ để đổi lấy một chút giây phút bên cạnh nhau thôi sao? Tại sao chứ? Tại sao Ropez lại yêu nhiều đến vậy...không đáng mà...

27. Chương 27: Kết Thúc Của Bình Yên – Khởi Đầu Cho Máu Đỏ

“Sao cơ? Rời đi nhanh thế?” – Nó nhả mặt ngồi trong lòng hắt trên ghế sofa trong phòng khách, chân vắt vẹo gác hắt lên cái bàn đối diện.

“Chị xin lỗi...vả lại bên này chị còn nhiều việc cần xử lý lắm, đâu thể trốn đi chơi mãi.” – Ropez cười hồi lỗi. Chị hiện tại đang ở công ty bên Anh, thực hiện lời nói sẽ rời đi.

“Hừ...chưa chơi với chị đã mà đi m...ất rồi...” – Nó phụng phịu.

“Thôi mà...khi nào rảnh rồi chị sẽ lại sang thăm em.”

“Haiz...thôi thì đành.Chị làm việc thì làm nhưng đừng quá sức nhé!” – Nó dặn dò.

“Biết rồi, em cũng phải cẩn thận đi. Tất cả bắt đầu rồi đấy. Một năm 7 tháng nữa là sinh nhật 18 tuổi của em rồi. Máu sẽ đổ...” – Ropez đang nói thì im lặng.

“Máu...em cũng đang chờ đây...mùi rất thơm...” – Nó hơi nhếch môi, ánh mắt có vài tia rất lạ.

“Dừng trò chơi của em lại đi...làm ngay trước khi quá muộn.” – Ropez nhả mặt.

“Dừng lại lúc này sao? Không thể. Đã đi tới mức này thì không thể quay đầu rồi.” – Nó ngược mặt lên nhìn hắt, ngón tay miết nhẹ trên đôi môi kia.

“Nhưng lỡ nó quá tầm kiểm soát?”

“Đừng lo...kế hoạch đã xong rồi. Chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi để tìm ra kẻ đứng sau cùng của tất cả.” – Nó hơi cắn môi.

“Sau cùng? Không phải ông ta à? Chị tưởng là Ngô Thái Minh?” – Ropez chột cau mày.

“Không, chỉ là con cờ chủ chốt thôi. Kẻ đứng sau nguy hiểm hơn nhiều. Kẻ đó trong nội bộ, là người quen nên nắm rất rõ tất cả mọi thông tin. Kẻ đó mới chính là mối nguy hiểm thật sự.” – Nó liếm môi.

“Ok...thế thì tìm ra hắt ra đi. Chị cúp đây, giữ gìn sức khỏe” – Ropez thở dài.

“Vâng, chị cũng thế.” – Nó nói rồi buông điện thoại xuống.

Từ lúc trở về Việt Nam từ Hawaii cũng được gần một tuần rồi mà nó chẳng thềm đến công ty, chỉ đến trường cho có lệ thôi. Nó đang câu dẫn con mồi, chờ con cá sập bẫy. Có nó xuất hiện ở công ty, con cá đó sẽ đề phòng hơn. Thế thì đành núp ở nhà chờ động tĩnh vậy.

- Ai thế? – Hắt nghịch tóc nó, hỏi.

- Ropez... - Nó tựa người vào lòng hắt.

- Có chuyện gì sao? Nghe giọng em bức bối sặc mùi thuốc súng.

- Cũng chẳng có gì, chỉ là vài vấn đề lặt vặt về việc nguy hiểm đang tăng dần thôi. Bọn chúng bắt đầu lên sẵn kế hoạch cho ngày đó rồi. – Nó bình thản.

- Ngày gì cơ chứ? – Hắt không hiểu.

- “Ngày Tái Giá”. – Nó nhắm mắt lại nói, đó là ngày nó không bao giờ trông mong.
- Ra là nó...thế thì em chẳng có gì phải sợ cả, anh sẽ bảo vệ em bằng mọi giá. Sau khi ngày đó kết thúc, em nhất định sẽ còn sống. – Hấn véo mũi nó.
- Không...đừng nhúng tay vào. – Nó vội mở mắt rồi lắc đầu.
- Tại sao chứ? – Hấn hơi ngờ ngàng.
- Cuộc chiến đó là của Tứ ma nữ. Hơn hết, còn là của tập đoàn KWT, Trương gia và Vương gia. Nó không phải là của Hoàng gia hay Hoàng Anh. – Nó nhướn mày.
- Nhưng thế thì sao? Chẳng phải nhiệm vụ của Tứ hộ vệ là bảo vệ Tứ ma nữ à? Anh hiểu...anh sẽ không chết. – Hấn mỉm cười.
- Hừ...anh chết cũng chẳng sao. Chết quách đi cho rồi. – Nó dẩu môi.
- Em? – Hấn trừng mắt.
- Đọ mắt à? Anh chơi lại em không? – Nó trừng mắt lại.
- Rồi thôi...anh chịu thua em. – Hấn chào thua.
- Hừ...háo thắng. Anh nghĩ em là ai mà lại chịu để cho anh bắt nạt? – Nó cười mỉa.
- Đây...đừng thấy anh nhường mà em làm tới nhé. Nếu cứ tiếp tục thì anh không nhịn nữa đâu. – Hấn hăm dọa.
- Vâng...thế anh tính làm gì? Đừng dọa hôn em đấy nhé! – Nó hơi cười.
- O...sao em biết? Cứ y như đi guốc trong bụng anh. – Hấn ghệt mặt.
- Xi...thích thì cứ việc, em chẳng sợ. Cũng chỉ là một nụ hôn thôi mà.
- Là em nói nhé. Em không biết là mình đang thách thức ai sao? – Hấn nheo mắt cười đều.
- Tất nhiên là biết...sói háo sắc! – Nó hất mặt.
- Đã biết anh là sói, không sợ bị thịt ào?
- Không. Anh dám làm gì thì coi chừng, em không phải loại con gái để người khác dễ dàng đụng vào đâu.
- Thế à? Nhưng mà biết là em đánh nổi anh không nhỉ? Anh không giống như cách đây 2 tháng, dễ dàng bị em đánh gục đâu.
- Không biết. – Nó nhún vai.

Thấy nó cũng chẳng phản đối nên hấn được nước lấn tới, lật người đè nó nằm ra ghế sofa. Một gương mặt thì gian tà đầy đen tối, một gương mặt thì bình thản vô đối. Cái viễn cảnh này thật quá trái ngược với những gì người khác thường nghĩ và thường thấy. Cũng đúng thôi, đây là hai kẻ khác người mà? Mà trong đó, kẻ bất bình thường nhất lại là nó!

Gương mặt hấn dần cúi xuống, ngày một gần. ...Khoảng cách được rút ngắn, đến mức hơi thở của cả hai phả vào mặt nhau, nóng bừng. Gương mặt bình thản của con người kia dù có là trâu bò cũng bắt đầu thấy ngượng. Chữ “ngượng” không hiện rõ lên trên mặt nhưng lại thể hiện bằng trái tim trong lồng ngực đang chơi trò đánh lô tô.

Hấn nhắm mắt lại, chuẩn bị độc chiếm bờ môi nhỏ kia. Mềm...đó là cảm giác đầu tiên của hấn, tiếp theo là ngọt...một vị ngọt chết người. Tuy nhiên, có vẻ ông trời không tán thành hành động này của hấn nên chỉ vừa mới mút đôi môi đó một lần thì có một âm thanh vang lên khiến hấn bất động:

“Hệ thống bị xâm nhập.”

Giọng nói từ chiếc laptop đặt cạnh đó của nó vang lên cắt đứt tất cả mọi thứ. Sự ngượng ngập cũng theo đó mà tan biến hoá thành nét cứng đờ trên cả hai gương mặt.

Hơi lúng túng, nó đẩy hấn ra rồi nhếch môi cười:

- Làm gì mà đơ người vậy? Lậy giúp em cái laptop đi chứ?
 - Hừ...đồ phá đám! – Hấn nhăn mặt cau gắt nhưng vẫn chịu khó lấy cái laptop bên cạnh đưa cho nó.
 - Hừ...cho cái tội, anh thấy chưa? Đến cái máy laptop cũng phản đối việc làm của anh. – Nó cười.
 - ... - Hấn không trả lời, trong lòng chắc chắn là sang tới ngày hôm sau cái laptop sẽ ra nằm ngoài bãi rác.
- Nhận lấy cái máy rồi đặt lên đùi, nó mở laptop ra và bắt đầu làm việc. Hấn ngồi sau dù hậm hực mấy cũng chẳng dám lên tiếng, sợ bị đá bay ra khỏi cửa nên chỉ ngồi ôm nó, hai tay vòng sang cái eo thon thon.
- Ngón tay thon dài thoăn thoắt trên bàn phím như múa, ngay lập tức một dãy chữ và số hiện ra trước mặt. Là địa điểm của máy tên xâm nhập hệ thống.
- Địa chỉ này... - Hấn nheo mắt.
 - Anh biết tên dê già ấy à? Thái Quốc Lâm? – Nó ngược mặt lên.
 - Phải...là Thái Quốc Lâm, nhưng sao em biết? – Hấn reo lên.
 - Hừ...là tên nội gián trong công ty đấy. Hấn nắm chức phó tổng của chi nhánh tại Việt Nam...suốt ngày chỉ biết tan gái giống anh thôi. – Nó khinh khỉnh.
 - Sao lại lôi anh vào đây?
 - Không phải à? Anh nổi tiếng là sát gái nhất cái thành phố này đấy...liệu mà coi chừng! – Nó trừng mắt, lấy ngón tay dí vào trán hấn.
 - Nếu vậy em nói tên đó giống anh...Hấn ta dám tán tỉnh em sao? – Hấn suy nghĩ một lúc rồi trợn mắt.
 - Tất nhiên, em đẹp thế nên hấn ta mê từ lần đầu gặp. Cái tên phiền phức, cứ vừa bước vào cửa công ty là bị ám, thật không hiểu hấn ta dư đâu thời gian nhiều thế. – Nó hồn nhiên kể tội mặc cho gương mặt hấn đang biến đổi. Cặp lông mày dần chau lại với nhau sát tới mức không thể tiếp tục được nữa. (Chị ấy mà mà ngày thơ kể tội chết liền. Em xin thề đây là hành động có chủ đích, mục đích không hề trong sáng!?)
 - Hấn ta dám làm thế thật?
 - Phải...còn có lần em làm rơi chìa khoá xe nên cúi xuống nhặt, anh biết hấn ta làm gì không? Hấn ta chăm chú nhìn vào cổ áo em mới ghê chứ? Em hận thật là lúc đó sao không cho hấn một bạt tay vào mặt về khỏi ăn cháo. – Nó mím chặt môi bực tức.(Ai bảo chị mặc áo sơ-mi mà mở đến 2 cúc đầu?)
 - Hấn dám? – Hấn nhướn một bên mày, gương mặt tối thui.
 - Anh...anh sao vậy? Anh làm em...sợ đấy! – Nó ngược lên nhìn hấn, da gà từng đợt nổi lên.
 - Hừ...làm thế thì không thể tha được. Anh còn chưa nhìn được em thì ai cho hấn ta nhìn chứ? Sau này có mà đến công ty thì anh sẽ đi theo, anh sẽ đưa đón em nên em đừng có hòng mà liếc mắt đưa tình với hấn ta đấy. – Mùi dấm chua bốc lên kín phòng.
 - V...vâng... - Nó nuốt khan tự bảo mình ngu ngốc chọc phải tên có tính sở hữu cao này.
- Quay mặt lại màn hình, có một khung chữ hiện ran gay giữa với dòng chữ: “Bạn có muốn chặn máy chủ xâm nhập?” Khoé môi hơi nhếch lên, lần này hấn ta chết chắc. Không do dự lấy 1s, nó nhấn lấy ngón tay gõ phím Enter.
- Ngu xuẩn. – Nó mĩa mai.
 - Em vừa làm gì vậy? – Hấn nhìn vào màn hình laptop của nó.
 - Thì làm việc. Em xoá hết những dữ liệu mà hấn ra lấy được, đồng thời thả virus vào máy hấn. Cho chừa cái tội đi trộm dữ liệu. – Nó bĩu môi.
 - Chậc...mà nãy em bảo hấn ta nhìn vào cổ áo em? Thế hấn có thấy gì chưa? – Hấn bỗng dưng lạc chủ đề.
 - Hả? Sao em biết? Hấn ta nhìn chứ có phải em? – Nó ngệt mặt.

- Em...thật là...đã biết mình đẹp thì lần sau ra đường phải tìm cách giấu đi chứ? Không lẽ anh cứ phải đi theo đẹp bọn hám gái ấy? – Hấn nhăn mặt không vừa lòng nhưng sau đó lại cúi xuống hít hà mùi hương trên cổ nó.

Thì không biết hấn muốn làm gì nhưng sau đó, tự nhiên khẽ rùng mình. Hấn...đang liếm láp cái cổ nó, cái lưỡi kia đang lướt đi trên nền da nhạy cảm của An.

Hai cánh tay đang ôm nó bỗng dưng luồn vào trong áo, lướt nhẹ trên eo thon khiến người nó nóng bừng. Hấn lại ngược mặt lên nhìn nó, ánh mắt có chút gì đó như mê hoặc.

Phủ lên đôi môi kia một nụ hôn, không dịu dàng, không ngọt ngào mà l...à một chút gì đó cuồng dã, mạnh mẽ khiến tim nó run lên. Đôi môi kia mạnh bạo mút đôi môi nó sưng tấy, đỏ ửng. Từng hành động khiến nó cho dù có là tinh thần thép cũng phải run lẩy bẩy khó kiểm soát bản thân.

Hấn nhanh chóng đề nó xuống ghế sofa, hai tay chống xuống giam nó trong lòng. Đến lúc này nó cũng chẳng biết làm gì, tiếp tục thì chỉ biết cứng đờ chẳng biết đón ra nhận ra sao, đẩy ra thì thật sự bản thân sẽ cảm thấy luyến tiếc lắm nên chỉ biết nhắm mắt lại, để yên cho hấn tung hoành tự do tự tại.

Đôi môi hấn lại từ từ rời môi nó, lướt dần dọc theo cái cổ trắng ngần. Hơi thở nó gấp gáp, đứt quãng, mặt mũi nóng bừng bừng, đỏ gay, ánh mắt mơ hồ nhìn lên trần nhà.

Bàn tay hấn nhẹ nhàng kéo lớp áo hai dây của nó lên rồi cởi nó ra. Hiện dưới đáy mắt hấn là thân hình chuẩn không cần chỉnh với cái áo lót màu đen. Máu trong người hấn sôi lên, bỗng chốc cơ thể trở nên nóng bừng khó kiểm soát.

Môi hấn lướt nhẹ trên phần xương quai xanh của nó, liếm láp. Mùi hương từ cơ thể này khiến hấn bị mê hoặc, một sức hút vô định nhưng lại rất mạnh mẽ.

Sợi dây áo của nó cũng nhờ những động tác dây dưa của hấn mà trôi tuột xuống khỏi vai, vô cùng quyến rũ và nóng bỏng. Đôi môi nhỏ nhắn mím chặt lại để không bật ra những tiếng kêu nhưng bất thành:

- Ừm... - Nó hơi kêu lên, rất nhỏ nhưng lại vô tình lọt vào tai hấn.

Tiếng kêu như chất kích thích tiêm vào trong cơ thể khiến hấn đá bay lí trí vào một xó xỉnh ẩm thấp, chẳng quan tâm tới hậu quả thế nào mà vẫn tiếp tục. Cái lưỡi hấn bắt đầu di chuyển đến trên khe ngực nó, lướt nhẹ. Bàn tay không tự chủ đi chuyển dần theo từng đường cong mềm mại của người con gái trước mặt.

Nó khó khăn kiềm nén, cơ thể nóng bừng đến khó chịu, có chút gì đó lâng lâng nhưng lại bức bối. Những cảm giác ấy đã nhanh chóng đá bay cái thứ gọi là lí trí ban đầu của nó. Lúc đầu còn có suy nghĩ đến việc đẩy hấn ra nhưng còn phân vân, giờ thì chẳng thể nhớ được nữa. Đúng thật là...

Hấn lướt nhẹ trên ngực nó, chuẩn bị cởi khoá chiếc áo lót ra thì...

“Kính...coong...”

Hành động của hai con người bỗng chốc cứng đờ, ngừng lại hấn. Nó hơi chau mày rồi nhanh chóng đẩy hấn ra, vơ lấy cái áo của mình trên sàn rồi mặc nhanh vào rồi chạy ra mở cửa.

Hấn ngồi lại trên ghế, thần người một lúc thì tức giận bùng tiếng chửi thề. Đang đoạn cao trào gây cấn mà lại cắt ngang khiến hấn bức bối không chịu được. Chính trang lại bộ quần áo cho bớt xộc xệch, hấn ngồi khoanh tay xem xem tên nào cả gan dám cắt ngang cuộc vui của bản thân.

Nó hấp ta hấp tấp chạy nhanh ra ngoài cổng thì thấy Vi và Khánh đang ngồi trên con Audi mui trần vẫy tay. Nhìn thấy cái bản mặt tươi cười rất phớn kia khiến nó muốn cho ăn một cước sang tới tận Trung Quốc nhưng vẫn phải nín nhịn.

Mở cổng cho chiếc xe chạy vào, nó chưa kịp nói thì cái giọng của Vi đã oang oang lên rồi:

- Mày làm cái gì trong nhà mà như con rùa thế? Tao nhón chuông cả buổi trời thì mới thấy mày bò ra. Mày có biết trời nắng thế nào không mà để tao đứng phơi dưới ông mặt trời?

- Ai bảo thích đi mui trần lắm cơ? Ráng chịu. – Nó cộc cằn hất mặt khoá cửa rồi đi vào nhà, xuống thẳng bếp rót nước uống để hạ hỏa. Nói chuyện tiếp với nhỏ, nó sợ không kịp được mà cho ăn 1 đập.

Vi nhìn theo nó mà lơ ngơ chẳng hiểu. Hở? Cái thái độ gì đây? Quay sang nhìn Khánh thì nhận được lái lắc đầu chịu thua của cậu, nhỏ lại càng khó hiểu. Bình thường nó có thể này đâu? Hay tại hôm nay trời nóng nên nó trở chứng?

Nhanh chóng gạt mọi suy nghĩ sang một bên rồi đi vào nhà. Dù gì thì nó thế nào trời còn chẳng hiểu thì người trần mắt thịt như Vi làm sao có khả năng đó? Dù nói là thế, nhưng chữ “tò mò” cứ như đập vào mặt Vi.

Vừa bước vào phòng khách thì Vi với Khánh đồng loạt rùng mình. Sao tự dưng không khí lạnh thế nhỉ? Rõ ràng ngoài kia trời nắng chang chang, trong nhà cũng chẳng bật điều hoà thì có gì nhiệt độ lại xuống thấp đến thế?

Liếc mắt tới bộ sofa, Vi thấy hẩn và hình như, nhiệt độ của khu vực xung quanh đây còn thấp hơn ở đây. À...ra nguyên nhân là đây. Nhiệt độ xuống thấp vậy cũng là do cái tên mặt lạnh như tiền cùng đôi mắt muốn ăn tươi nuốt sống người khác kia.

- Mà sao vậy? Mặt cứ y như cục băng ấy? Mới chui từ trong từ đá ra à? – Khánh hỏi han hẩn.

- ... - Hẩn không trả lời, mắt vẫn nhìn chăm chăm.

- Mà...đang làm tao rét đấy! – Khánh nuốt nước bọt, khó khăn lên tiếng.

- Hai người về đây làm gì? – Hẩn lên tiếng, giọng đều đều lạnh tanh.

- Hở...về...về nghỉ...với lại ăn trưa. - Khánh lấp bắp.

- Ăn xong thì xéo nhanh. – Hẩn trừng mắt.

- Đây...dù gì thì đây cũng là nhà tôi nhé. Anh đừng có q... - Vi bức xúc nói nhưng ngay sau đó thì im bặt khi nhận được tia laze của hẩn. (Nó chung nhà Vi ma bà con...)

- Lẹ... - Hẩn nhướn mày, ngay sau đó là có hai con người cầm tay nhau chạy như bay vào bếp.

Vừa bước vào bếp, Vi đã thấy cảnh tượng nó đứng trước tủ lạnh tu ừng ực chai nước...thứ 4. Mặt nó nhăn như khỉ, đầu bốc hoả trái với tảng băng Bắc Cực ngoài kia. Hai con người, hai trạng thái nhưng cùng một cảm xúc.

- Mà...tính tự sát bằng nước à? Tính uống căng bụng, rách bao tử để chết hả? – Vi nhìn nó, mặt thộn ra.

- Con điên! – Nó mắng, trắng trợn lên.

- Á...tao xin lỗi, đừng nhìn tao nh...ư thế! – Vi hét toáng lên rồi chạy ra đằng sau lưng Khánh.

- Rồi hơi...tối nay đi với tao. – Nó lườm rồi lại tiếp tục uống nước.

- Mà tính đi đâu à? – Vi lộ đầu ra sau lưng Khánh.

- Tới công ty.

- Đến đó đêm hôm làm gì? Bộ đầu óc mày có vấn đề rồi à? – Vi phản bác ngay.

- ... - Nó nhúu mày. Đầu óc có vấn đề?

- À à không...tao nói nhầm...tao đùa thôi chứ tao biết mày rất thông minh. Nhưng lí do mày muốn đến đó làm gì? Chán chết. – Vi cuống quýt.

- Hừ...bắt tên nội gián. – Nó nhăn mặt đặt chai nước xuống bàn.

- Nội gián? Mày biết ai rồi à? – Vi ghệt mặt.

- Phải...Thái Quốc Lâm... - Nó gật nhẹ đầu.

- Tên phó tổng dê già? – Vi nhướn mày, không phải chứ?

- Chắc chắn, hẩn ta vừa xâm nhập vào máy tính của tao ở công ty chắc là để tìm báo cáo chỉnh sửa lại nhưng bị tao phát hiện ra, thả một đàn virus rồi. Nếu muốn sửa bản báo cáo đó, chỉ có cách là thao tác trên máy của tao thôi, tao dám khẳng định tối nay hẩn sẽ lên vào phòng làm việc của tao rồi chỉnh sửa. – Nó tự đắc.

- Sao mày biết? Nhỡ không phải tối nay thì thế nào? – Vi gãi đầu.

- Ngốc...ngày mai là nộp hết báo cáo lên trên tổng công ty rồi nên chỉ có thể sửa tối nay thôi. Vả lại vừa qua có một dự án rất lớn, nếu sửa báo cáo đợt này thì món tiền bị luồn ra ngoài cũng khoảng...gần 500 tỉ.

- Nó đảm chiều tính toán rồi thần nhiên nói.

- Thế mày tính làm gì? Ngang nhiên đi vào bắt sao? Vậy nếu hắn ta chối thì mày lấy gì để buộc tội đây?

- Camera. – Nó nhún vai.

- ... - Vi chợt chau mày rồi nhanh chóng dẫn ra, hiểu rồi.

- Vậy có cần bọn này đi theo không? – Khánh nhanh nhẩu.

- Không đâu, việc con con thôi nên cũng chẳng cần nhiều người đi. – Nó lắc đầu.

- Thế thôi...mà cái tên ngồi ngoài phòng khách bị sao thế? – Khánh hơi liếc ra ngoài.

- Không có gì đâu. – Nó liếc Khánh và Vi rồi nghiêng răng nói. Chẳng phải tại hai người thì còn tại ai nữa đây?

- Thế sao mặt hắn ta như vừa mới ở Bắc Cực về ấy nhỉ? – Vi xoa cằm.

- Giờ muốn sao đây? Nhiều chuyện à? Xin lỗi nhưng ở đây chẳng có chuyện gì để nói đâu nhé. Hai người còn nói thêm tiếng nào thì đừng trách tôi đá bay hai người ra cổng. – Nó chống hông, gương mặt thách thức đầy sát khí.

- ... - Khánh với Vi im lặng, đến nhúc nhích còn không dám. Nộ khí bùng bùng lấn sang tới tận chỗ hai người lạnh sống lưng. Ai chứ Bảo An mà đã nói thì chắc chắn làm, mà làm thì có khi chẳng phải đá ra tới cổng mà đá về Nhật luôn ấy chứ? Một bài học kinh nghiệm đầy đau khổ nhưng lại rất chính xác: Đừng bao giờ đùa với quỷ!

- Hứ! – Nó quay ngoắc đi ra ngoài phòng khách, tay cầm theo chai nước.

Đến khi nó đi mất tiêu rồi, cặp đôi này vẫn chẳng dám hó hé. Sát khí của nó vẫn còn luẩn quẩn quanh đây, thật đáng sợ.

Tuy nhiên, 5ph sau khi cơ thể bắt đầu được thả lỏng thì con ác quỷ đó lại bước vào, trên tay là một tập hồ sơ dày.

- Điều tra cho tao người này, những hoạt động của ông ta trong suốt 20 năm qua. – Nó cất tiếng nói trầm có chút gì đó buồn lắm, tay ném tập hồ sơ lên chiếc bàn trước mặt Vi.

- Ai thế? – Nhỏ cầm tập hồ sơ lên mở ra xem.

Gương mặt trắng bệch, mắt mở to lo sợ đến mức nói không nên lời. Không phải chứ? Là người này sao? Nó có lầm không? Không thì cái đầu kia đang suy nghĩ điều gì mà làm vậy? Chuyện này quả thực phi lý!

- Sa...sao lại là... - Vi lắp bắp.

- Không biết, cứ điều tra đi. Tao cũng mong nó không phải... - Nó ngược lên nhìn trần nhà.

- Chắc chắn không phải, không cần điều tra làm gì đâu. – Vi ném tập hồ sơ lại xuống bàn.

- Làm đi! – Nó gắt.

- Nhưng không thể thế được! Vô lí! – Vi cũng gắt lại với nó, mắt rưng rưng.

- Bảo Vi! Đau nhưng phải nén...mày nên hiểu, tao cũng đau lắm chứ. Bao nhiêu năm tin tưởng, cuối cùng chỉ là lợi dụng. Tao...chỉ muốn tốt cho chúng ta thôi. – Nó mím môi, quay mặt đi.

- Nhưng... - Vi ngẩn mặt lên nhìn về phía nó, sau đó lại cúi gằm mặt xuống.

Vi cảm thấy tổn thương thật sự. Bao nhiêu năm qua xem kẻ đó như người thân trong gia đình, như máu mủ đây tin tưởng. Thế mà cuối cùng...lại là sự dối trá, lọc lừa thế này đây.

Tất cả không gian xung quanh im lặng, chùng xuống. Nó mím môi. Điều tra ư? Nó đã suy nghĩ rất nhiều mới có thể nói với Vi điều đó. Tổn thương thật sự. Nó biết tất cả mọi thứ, biết hết rồi. Bảo với Vi điều tra chỉ là để cho bản thân thêm một tia hy vọng thôi, mong mỗi tất cả là sự hiểu lầm, là nó sai!

Bước chân lạnh lùng trên hè phố, đèn đường đã lên và không thấy bóng của một chiếc xe nào. Âm thanh còn sót lại chỉ là tiếng gió thổi qua từng kẽ tóc, tiếng lá xào xạc đung đưa. Không đi vào bằng cửa chính, thân ảnh màu đen nhảy vào bên trong qua bức tường cao.

“Bịch”

Nó chống tay xuống đất, đảo mắt một vòng rồi đứng dậy phúi phúi. Phía sau công ty là khu vực vắng vẻ, không có ánh đèn, ...chỉ duy nhất một chút ánh sáng le lói từ đèn đường rọi vào.

Một cái áo ba lỗ đen cùng với áo khoác da đen dài tay bên ngoài, quần da bó cùng với đôi boot đen giúp nó như ẩn vào trong bóng tối. Mái tóc dài buộc cao đung đưa theo từng nhịp chân bước, môi huýt sáo theo một điệu nhạc nhanh và cao, trên bàn tay là cái bật lửa được liên tục bật rồi tắt như một thú vui.

Nó tiến vào bên trong toà nhà bằng cửa sau. Khoá ư? Nực cười thật. Vậy là nó đã hiểu tại sao đêm tối, tên nội gián có thể lén vào trong mà không bị camera chính ngay cổng nhìn thấy. Rút thẻ nhân viên quét một đường dọc theo cánh cửa, cánh cửa nhỏ bật mở cùng với tiếng ổ khoá bật ra.

“Cạch”

Đẩy cửa bước vào rồi khoá lại như cũ, nó nhìn lên trần. 3 chiếc camera ột dãy hành lang. Như vậy có gọi là kĩ chưa nhỉ? Chắc không vì nó đã bị vô hiệu hoá hết rồi. Tên nội gián này cũng thông minh và cẩn thận đấy. Cảm ơn vì đã lo việc này giúp để nó có thể lén vào đây. Anh cao tay nhưng tôi cũng không vừa đâu, Thái Quốc Lâm!

Đi thang bộ lên đến tầng 12, nó thở một bở người. Cái quỷ gì thế này? Cái công ty gì đâu mà...phòng kế toán đặt tới tận tầng 12 làm đi bộ muốn thấy sao. Chiết tiết cái thang máy...nếu không phải trong đó có camera chưa vô hiệu hoá thì đã chẳng khổ thế này! Nó nghiêng răng nghiêng lợi rửa xả một lúc thì cũng bước vào phòng làm việc.

Hắn ta chưa tới! Cũng đúng thôi, giờ cũng chỉ mới có 8g30. Chẳng tên trộm nào lại lựa giờ này mà lên vào cả (trừ nó), sợ có người tăng ca về trễ thì chết.

Nép người vào góc tường, nơi cái khe của cái tủ đựng tài liệu và bức tường có khoảng trống rồi đứng ở đó chờ. Nơi đây khuất bóng với bàn làm việc, chắc chắn sẽ không thể nào thấy được nó đứng đây.

Lấy dây phone đeo vào tai nghe nhạc, nó đứng đó và chờ trong bóng tối và im lặng. Sẽ tới! Nhanh thôi. Nhạc dù mở to nhưng chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tới nó.

“Kétttt”

Cánh cửa phòng làm việc mở ra một khe hở đủ ột người đi vào. Đóng cửa lại nhẹ nhàng, con người đó vội vã đi về phía bàn làm việc của nó, khởi động máy.

Màn hình vi tính sau một hồi thì phát ra ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi khắp phòng. Một tên ngốc! Đến khi đã có ánh sáng mà hắn ta vẫn chưa thể phát hiện ra nó đang có mặt ở đây.

Hắn ta thao tác trên máy tính nó rất nhanh, bàn tay gõ liên tục trên bàn phím tạo thành một loạt các âm thanh “lạch cạch” cứ như tiếng mưa.

- Khốn nạn thật! Cái con nhỏ đó làm gì với cái máy tính vậy trời? – Hắn ta đâm mạnh xuống bàn.

Khoé môi cong lên một nụ cười. Hừ...nó thách đấy! Xâm nhập vào lấy được báo cáo thì nó sẽ khen hắn ta ngay. Thật là ngu xuẩn khi đối đầu với nó mà. Lại cất lên tiếng huýt sáo của mình, nhẹ và nhỏ nhưng lại ngầm báo hiệu rằng: Trong phòng này vẫn còn có một người nữa!

- Ai! Ra đây! – Hắn ta phát giác, gắt lên.

- Chậc... - Nó khẽ tặc lưỡi, đến giờ mới phát hiện ra sao? Thật là đáng thất vọng mà...

Đánh chiếc bật lửa trên tay, ngọn lửa sáng nho nhỏ cùng với tiếng cháy “lách tách” vui tai giúp nó thích thú. Nhưng ngay sau đó ngọn lửa bụt tắt khi cơn gió nhẹ đi qua, chỉ còn khói...

- Cô là ai? Sao lại ở đây? – Hấn ta dè chừng nó.
- Thế còn anh? Anh đến đây làm gì hả, Quốc Lâm? – Nó cười mỉa.
- Cô...biết tôi? – Hấn ta hơi nhoe mắt.
- Phải. Rất rõ đấy anh chàng phó tổng đẹp trai....và biến thái ạ! – Nó lại cười, một nụ cười đầy mê hoặc.
- Cô... - Quốc Lâm bắt giắc lùi lại, hấn ta ngửi thấy mùi nguy hiểm toát ra từ nó. Rõ ràng con người trước mặt không hề đơn giản, bá khí bức người kia khiến cho cô gái ấy chưa kịp đe dọa mà người khác đã sợ chết đứng.
- Thôi nào, bình tĩnh. Tôi có giết chết anh đâu? Tự giới thiệu nhé, tôi tên là Venus. – Nó mỉm cười thân thiện.
- Ve...Venus...cô...Bắc ma nữ? Cô tìm tôi...có việc gì sao? – Hấn ta gần như chết điếng trước câu nói.
- Tất nhiên...rất nhiều việc đấy chứ. Anh ở đây làm gì vào giờ này? – Nó bật cười rồi hỏi.
- Tôi...tôi có việc, nhưng sao cô hỏi thế? Đây là công ty tôi làm, tôi ở đây chẳng lẽ lại phải xin phép cô sao?
- Không...chỉ là, tôi thắc mắc nếu anh ở lại thì chỉ có thể ở trong phòng làm việc của mình thôi chứ? Hà có gì mà lại chạy sang phòng làm việc của người khác thế này? – Nó chau mày nhưng môi thì nhếch lên.
- Hừ...vậy ý của cô là gì đây? Bắc ma nữ sao? Cũng có phần nể sợ đấy nhưng đừng lấy nó ra đe dọa tôi. Tôi không tin một đứa con gái có thể thắng mình được. – Quốc Lâm tỏ vẻ bức tức.
- Anh đang làm những gì thì chỉ có anh biết mà thôi. Muốn sửa báo cáo của công ty sao? Dễ vậy à? – Nó khoanh tay trước ngực.
- Chuyện này...sao cô...? – Hấn ta ngạc nhiên, chuyện công ty và những việc hấn ta đang làm, sao nó biết?
- Lâm Phương Nghi, nhớ cô ta chứ? – Nó nhướn một bên mày.
- Trưởng phòng kế toán? Cô quen cô ta à?
- Không quen.- Nó phủ định ngay lập tức. Cũng phải, tất nhiên là không quen rồi. Căn bản tên của nó khi làm ở đây là Lâm Phương Nghi kia mà? Pama không muốn nó nhúng tay vào chuyện công ty nên chỉ còn cách thay đổi thông tin mới có thể đi làm. Mà đã là cùng một người thì làm sao có thể sử dụng từ “quen” được?
- Vậy sao cô biết?
- Vì cùng một thực thể. Hiểu chứ? – Nó hất mặt.
- Cô...trà trộn vào công ty?
- Thông minh! – Nó buông lời khen mang hàm ý có chút mỉa mai.
- Nhưng tại sao lại làm vậy? Cô không có chút liên can nào tới tập đoàn này, lại càng không có lý do để giúp đỡ.
- Vậy nếu tôi nói...tôi là tiểu thư của nơi này?
- ... - Hấn ta im bặt.
- Hừ...anh nghĩ tôi sẽ dễ yên cho kẻ dám động đến công ty nhà mình ư? Tôi không phải là con tiểu thư chỉ biết ăn bám đâu. – Nó quát mắt.
- Vậy...cô muốn gì? Đuổi tôi? – Hấn ta hình như chẳng sợ.
- Nói cho tôi biết...anh làm việc cho ai? Tập đoàn Ngô Ngọc? Chủ tịch Ngô Thái Minh? – Nó bắt đầu tra hỏi.

- Như cô đã biết. – Hấn ta nhún vai.
- Vậy kẻ đồng loã với ông ta là ai?
- Tôi không biết.
- Thật là không? Anh đừng tưởng có thể qua mặt tôi. – Nó hơi cau mày.
- Tùy cô thôi. – Hấn ta nhớn nhoe.
- Vậy là anh không chịu khai sao? Muốn tôi dùng biện pháp mạnh à?
- Cô nghi mình đầu lại tôi? Chơi đùa với cô này giờ cũng đã đủ, nên kết thúc tại đây. Có vinh dự được giết chết Bắc ma nữ, cũng thú vị. – Hấn ta mở miệng cười, tay cầm khẩu súng đặt vào giữa trán nó, ngay mi tâm.

“Klick”

Hấn ta lên nòng, tâm trạng khá tốt vì nắm được thế chủ động. Khẩu súng đặt ngay giữa trán mà nó không hề tỏ ra sợ hãi, một chút run rẩy cũng không hề có. Gương mặt ấy vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì to tát xảy ra. Biết bao nhiêu năm, máu và nước mắt, gương mặt không có chút sắc thái biểu cảm này chính là thứ đã được tôi luyện nên.

Chẳng thèm để ý tới nòng súng, nó vẫn bình thản đưa cái bật lửa lên trước mặt rồi bật, một chút ánh sáng màu vàng vàng đỏ đỏ nhảy múa trong không trung. Có điều đó không phải là thứ tồn tại vĩnh viễn, chỉ chưa đầy 10s sau, một ngọn gió thổi đến, dập tắt đi ánh lửa. Mọi thứ lại trở nên tối đi, còn mỗi ánh sáng từ chiếc màn hình vi tính.

- Anh thấy ngọn lửa đó chứ? Bật lên rất dễ, tắt lại càng nhanh hơn. Cũng như anh, vinh quang đến rất sớm, rất dễ dàng nhưng cái chết thì chỉ diễn ra trong vài tích tắc ngắn ngủi mà thôi. Anh nghĩ anh giết được tôi? Nếu anh có thể thì đã không có hàng ngàn con người chết dưới tay tôi rồi. – Nó cười.
- Cô! – Hấn ta trợn mắt tức giận, tay để vào cò súng chuẩn bị bóp.

“Rầm...đoàng...”

- Áaaa...

Cánh cửa ngay lập tức mở tung ra, mang theo đó là một viên đạn xé toạt cả không gian và thời gian đi chuyển một cách thờ ơ lạnh lẽo.

Máu chảy...

Con người đó ngã gục xuống đất nhưng chưa chết, ánh mắt trợn trừng lên như thể không tin nổi, khuỷu hai đầu gối xuống và ôm lấy vết thương ngay vãi vai tay cầm súng, đau đớn. Là Thái Quốc Lâm!

- Sập bẫy! – Nó nhếch môi cười, đúng là một lũ ngu ngốc...c, chỉ có thể xuôi theo những gì nó đã sắp đặt mà không thể làm khác. Cũng như gã thợ săn thấy con mồi nằm trong lưới thì thích thú, nó cảm thấy khinh khi bất cứ con mồi nào cũng nằm trong tầm kiểm soát của mình, chẳng ai khiến nó bất ngờ.
- Đụng nhầm người rồi! – Thảo Anh tươi cười, tay quay quay khẩu súng lục còn vươn chút khói.
- Tui mày... - Hấn ta đau đớn.
- Sao thế này? Chỉ có một phát súng thôi mà sao nhăn nhó thế? Lúc này, cưng nói ngang lắm mà? – Thảo Anh bước lại, lấy khẩu súng nâng cằm hấn ta lên.
- Mày cú! – Hấn ta nghiến răng.

“Bóp”

Thảo Anh chau mày lấy bán súng đánh mạnh vào đầu Quốc Lâm một phát khiến hấn ta té nhào, chảy máu. Máu đỏ từ đầu chảy ra, dính vào tóc bết lại thành từng mảng đáng sợ.

- Đừng thách thức tôi. Bắc ma nữ giỏi kiếm chế không giết anh tại chỗ thì thôi chứ Đông ma nữ này thì đừng có hòng! – Thảo Anh nghiến răng.

- Ra...là Đông ma nữ. – Hắn ta cố gượng dậy.

- Nói mau! Kẻ thông đồng với Ngô Thái Minh là ai? Anh không nói đừng trách tôi không dám bóp cò. – Thảo Anh hướng nòng súng về phía hắn.

- Tôi không biết! – Hắn ta gượng nói, vết thương từ đầu và vai đau buốt.

“Bóp”

Thảo Anh nổ điên đá một phát ngang đầu hắn ta. Lại ngã nhào ra đất, máu từ mũi và miệng cũng rỉ ra, chứng tỏ lực đá không nhẹ, cộng thêm đôi giày cao gót thì...

- Nói! – Thảo Anh gằn giọng.

- K...không...biết... - Quốc Lâm thở dốc nói, giờ có cứu hắn ta đem tới bệnh viện cũng chưa chắc là sống nổi.

“Đoàng”

Thảo Anh không ngần ngại tặng hắn ta thêm một phát súng vào bả vai còn lại. Thách thức sức chịu đựng của người khác quả là việc làm ngu ngốc, đặc biệt là đối với quý. Xui cho hắn, trước khi đến đây Thảo Anh và Thiên vừa mới cãi nhau nên nghiêm nhiên hắn trở thành vật thế mạng cho Thiên để cô nàng trút giận. Tội nghiệp!

Quốc Lâm ngã xuống nền gạch lạnh ngắt lênh láng máu tanh. Hơi thở gấp gáp như thể chắc chịu đựng nổi nữa cũng không khiến Thảo Anh lung lay tinh thần, sự tàn nhẫn trong con người cô nàng trở dậy hơn lúc nào hết.

“Bóp”

Chưa ngừng lại tại đó, Thảo Anh dẫm thêm một phát khá mạnh vào bụng hắn ta, máu từ mồm cứ ộc ra đầy kinh tởm khiến nó đứng một bên xem cũng cảm thấy khiếp.

- Có nói không!? – Thảo Anh gằn giọng, lớn tiếng.

- Tô...tôi nói...l...là...là...J... - Quốc Lâm khó khăn, hơi thở đứt quãng nhưng...

“Xoảng...”

- Ừ... - Quốc Lâm chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi nhắm mắt. Cái chết đến với hắn ta nhanh thật, như những lời nó đã nói!

Nó với Thảo Anh sau khi vừa nghe tiếng cửa sổ vỡ đã nằm ngay xuống đất. Một lúc sau khi thấy mọi thứ imn lặng, cả hai ngồi dậy nhìn qua tên xấu số bên cạnh. Một phát đạn vào mi tâm, tuôn máu phát sợ. Nhìn hắn ta bây giờ tàn tạ, khắp người là vết thương và máu ứ đọng.

Nó hiểu việc gì vừa xảy ra, liếc nhìn cái xác nằm bên cạnh 1s, nó liên lạc qua chiếc bộ đàm mini, mắt hướng về phía cửa sổ:

“Phong toả khách sạn đối diện, có người bắn chết hắn ta rồi.”

“Gì chứ?” – Vi gần như hét toáng lên.

“Lục soát từ tầng 12 đến 14 của khách sạn đó, tao với Thảo Anh sang ngay.” – Nó không nói nhiều rồi ngắt liên lạc.

Nó ngoảnh mặt đi ra cửa chẳng thèm nhìn lại cái xác chết nằm đằng sau một lần. Tàn nhẫn thật, dứt khoát thật nhưng đó mới là Venus, là Bắc ma nữ.

Thảo Anh nhấc mặt nhúu mày đá cái xác sang một bên rồi chạy theo nó, cô nàng trong lòng đang rất rối bời. Có khi nào, kẻ nổ súng chính là...

...

Đứng trước cửa khách sạn, nó liên lạc:

“Thế nào?”

“Lên phòng 1305 đi, tầng 13.” – Lần này là Trang trả lời tín hiệu liên lạc, giọng trầm xuống đầy tức tối. Nó cảm thấy và hiểu được chuyện gì rồi.

“Tink”

Thang máy mở, nó và Thảo Anh tiến đến căn phòng – nơi trước cửa có Vi đang đứng.

- Sao rồi? – Nó nhướn mày hỏi Vi, mắt ngó vào căn phòng.

- Chỉ thấy mỗi cây súng bắn tĩa đặt ở đó, không dấu vân tay, không dấu vết. Tay sát thủ cũng nhanh chóng rời khỏi đây, cứ như là bốc hơi vậy. – Vi lắc đầu ngán ngẩm, dường như đã hết sức.

- Không có bất cứ manh mối gì thật sao? – Thảo Anh nhìn chị mình đang đứng trong phòng, môi mím chặt hướng ra khung cửa sổ.

- Bảo An...em đọc đi. – Trang hít sâu một hơi rồi quay ra nhìn nó, tay chìa ra một tờ giấy đỏ, ghi bằng bút bạc bên trong:

“Venus à...cô nghĩ có thể đấu lại tôi? Dù sớm hay muộn, cái tập đoàn ấy cũng rơi vào tay tôi thôi. Cả chức danh của cô nữa, hư danh cả! Cô...còn non lắm!”

Nó nhú mày bực tức, vò nát tờ giấy trong tay rồi ném sang một bên, nó không ngờ lại có người dám mạnh miệng như thế. Được thôi, thách đấu tôi sao, khích tôi à? Nếu thế thì đừng bao giờ hối hận. Venus này chưa bao giờ biết đến việc thua ai hay chết dưới tay ai bao giờ.

Nó liếc mắt về phía Vi, buông một câu hỏi:

- Việc điều tra thế nào?

- Tập hồ sơ ban sáng? – Vi đang dựa lưng vào cửa thì giật mình nhìn nó.

- Phải...kết quả? – Nó nheo mắt.

- Ừm... - Vi không nói, mà thực ra là không muốn trả lời, không muốn khẳng định điều đó. Đáng tiếc, đó là sự thật, kẻ đứng sau...

- Ông ta...sẽ hối hận! – Nó cúi mặt nhìn xuống đất, ánh mắt vắn lên những tia máu đỏ thù hận. Tim co thắt từng đợt, đúng thật là khó chấp nhận mà. Đã tự mình một tia hy vọng để tin tưởng nhưng mà...lại thất vọng.

Cả bốn con người đều không nói nhưng lại thấu hiểu cảm giác của nhau: Cảm giác bị phản bội! Tin tưởng nhiều, tình thương cũng nhiều nhưng tất cả chỉ là công cụ để lợi dụng mà thôi! Tại sao lại làm thế chứ?

Có vẻ như những ngày sắp tới sẽ có bão. Bão to hay nhỏ không quan trọng. Quan trọng là tất cả có nhìn thấy được ngày mai hay không. Rùng mình, bất giác tự dừng nó có linh cảm chẳng lành cho những ngày sắp tới...ở tương lai...

HẾT PHẦN 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hotgirls-sieu-quay>